



# ବିଶ୍ଵାକ୍ଷର । ଶ୍ରୀ ମୁକ୍ତ

ଶ୍ରୀ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ସାହୁ ଓଗେରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା

ପ୍ରଥମବାର ପ୍ରକାଶିତ ।

କଟକ ଅନ୍ତର୍ଗୋଦୟ ଯନ୍ତ୍ରାଳୟରେ  
ପ୍ରିଣ୍ଟର ଶ୍ରୀ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ସାହୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଚିତ୍ରାଙ୍କୁରରେ ମୁଦ୍ରିତ ।

ମୁଦ୍ରା ପ୍ରି ଷ୍ଟା କ ମ

ଅନ୍ତର୍ଗୋଦୟ ପୁସ୍ତକାଳୟ,  
ବାଲୁବେଲାର, ପୋଃ ଅଃ ସ୍ଵୟନାଟୋକ କଟକ

ମୂଲ୍ୟ ଟ ୧୮

୧୯୩୫

ଏକଟଙ୍କା ମାତ୍ର ।

# ଚ ଶ୍ରୀ ପୁ ବା ଶ । ସୂ ଚି ପ ଦ୍ର ।

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ଉପେଶ ବନ୍ଦନା	୧
ବିଷ୍ଣୁ ବନ୍ଦନା	୨
ଦୁର୍ଗାସ୍ତୁତି	୪
ନୈଷାଦର ଚଉପଞ୍ଚା ଓ ବରଲଭ	୪
ନୈଷାଦର ଦରବଜୟ	୧୦
ନେରୁଣ୍ଡଲସଙ୍ଗେ ନୈଷାଦର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ପରାଜୟ	୧୩
ନୈଷାଦର ଧୂମ୍ରଲେଚନକୁ ସ ରକ୍ଷା ପଣେ ଶାନ୍ତି ଦେବା	୧୪
ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ସଙ୍ଗେ ନୈଷାଦର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ପରାଜୟ	୧୫
ନୈଷାଦର ଦକ୍ଷିଣଦିଗେ ଯାତ୍ରା ଓ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ସଙ୍ଗେ ବିବାହ	୧୬
ନୈଷାଦର ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପେ ଯାତ୍ରା	୨୫
ଶମ୍ଭୁ ନିଶ୍ଵାସ ସଙ୍ଗେ ନୈଷାଦର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ପରାଜୟ	୨୮
ଇନ୍ଦ୍ର, ନିକଟକୁ ଶମ୍ଭୁ ନିଶ୍ଵାସର ଚଠି ଓ ଅନ୍ତରାସୁରର ବିବରଣ	୩୮
ଶମ୍ଭୁ ନିଶ୍ଵାସର ସ୍ଵର୍ଗପୁର ଅନ୍ତର୍ଗତ	୪୧
ନାଗସୂତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଦେବଗଣଙ୍କର ଦୁଃଖ ଜଣାଇବା ଓ ତାହା ଶୁଣି ମହତାର ହୋଧ	୪୭
ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଓ ଦେବଗଣଙ୍କର ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରଦାନ	୫୧
ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ରତ୍ନଗିରିରେ ଅବସ୍ଥିତି ଓ ଚଣ୍ଡାଳପୁର ବିବରଣ	୫୭
ନୈଷାଦର ନିକଟରେ ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡଙ୍କର ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ବାଣ୍ଟି ଜଣାଇବା	୬୨
ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ବଧ	୬୬
ଶମ୍ଭୁ ନିଶ୍ଵାସ ବଧ	୬୮
ରାମର ବେମାଳ ବଧ	୭୨
କାନ୍ତିନାଳା, ବିଦାଳାକ୍ଷ, ରକ୍ତସାଜ, ସାରସଙ୍କ ଏବଂ କାଳଦାସ ପ୍ରଭୃତିଙ୍କର	
ଯୁଦ୍ଧେ ଗମନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ	୭୪
ବୈଲେଚନ ଚରଣ	୮୧
ଧୂମ୍ରଲେଚନ ପ୍ରଭୃତି ଅଷ୍ଟାବିଂଶତି ସେନାପତିଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧେ ଗମନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ	୮୫
ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଶ୍ରବଣ ରଥର ବିବରଣ	୧୧୮
ନୈଷାଦର ଯୁଦ୍ଧେ ଗମନ ଓ ନର୍ମଦା ପ୍ରଭୃତି ଦେବୀଶେଖର ଅବସ୍ଥା	୧୨୨
କାଳ ବିମୋଚନର ଯୁଦ୍ଧେ ଗମନ ଓ ଜୟଲାଭ	୧୨୭
କାଳବିମୋଚନ ବଧ	୧୩୦
ନୈଷାଦରକଣ୍ଠିକ ରତ୍ନଗିରିସ୍ଵାତନ	୧୩୫
ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ବଧ	୧୩୫
ମହାଶୟର ବଧ	୧୪୮

# ଚଣ୍ଡା ଚୁରଣ ।

## ବା ଚଣ୍ଡୀପୁରା ।

ନାଗସୁଖଂ ନମସ୍ତୁତ୍ୟ ନରଂ ଚୈବ ନରୋତ୍ତମଂ ।  
ଦେବୀଂ ସରସ୍ବତୀଂ ବ୍ୟାସଂ ତତୋଜୟ ମୁଦାରୟେତୁ ॥  
ଯଂ ବ୍ରହ୍ମା ବରୁଣେନ୍ଦ୍ରରୁଦ୍ରନରୁତଃ ସୁନନ୍ଦଃ ଦକ୍ଷିଂଃ ପ୍ରବି-  
ବେଦେଃ ସାଙ୍ଗପଦମନୋପନିଷଦୈ ଗାୟନ୍ତି ଯଂ ସାନଗାଃ ।  
ଧ୍ୟାନାବସ୍ଥିତ ତଦ୍ବିଚେନ ମନସା ପଶ୍ୟନ୍ତି ଯଂ ଯୋଗିନେ  
ଯସ୍ୟାନ୍ତଂ ନ ଦିବ୍ୟଃ ସୁରାସୁରଗଣା ଦେବୀୟ ତସୈ ନମଃ ॥

ହରେ ମୁଖରେ ମଧୁକୈଟଭରେ  
ଗୋବନ୍ଦ ଗୋପାଳ ମୁକୁନ୍ଦ ଶୌରେ ।  
ଯଜ୍ଞେଶ ନାଗସୁଖ କୃଷି ବଣେ ।  
ଜଗନ୍ନାଥଂ ମାଂ ଜଗନ୍ନାଥ ରକ୍ଷ ॥  
ମଧ୍ୟେ ସୁଧାବନ୍ଧି ମଣିମଣ୍ଡପରତୁବେଦ୍ୟା-  
ସିଦ୍ଧାସନୋପରାଗତାଂ ପରପାତକଣ୍ଠୀଂ ।  
ପୀତାମ୍ବରଂ କନକଭୂଷଣମାଲ୍ୟଗୋଚ୍ରଂ  
ଦେବୀଂ ଭଜାମି ଧୂତମୁଦ୍ରାବେରିଜହ୍ନାଂ ॥

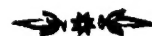
### \* ଗଣେଶଙ୍କ ବନ୍ଦନା । \*

ଜୟ ଜୟ ଗଣେଶ୍ବର ଜୟ ବସୁବନ୍ଧ ।  
ଦର୍ଶନେ ପ୍ରସନ୍ନେ ଯାର ହୃଦ ସିଦ୍ଧକାୟୀ ॥  
ଚିତ୍ତଜାନନ ସ୍ଥାନି ଭକତବସ୍ତଳ ।  
ଚାଣୁବ ନୃତ୍ୟରେ ନାଥ ଅନୁ ବ୍ରତେ ଭେଳ ॥  
ଜୟ ଜୟ ବନ୍ଧୁରୁଣ ପୃଥ୍ବୀ ଉଦର ।  
ପାଶ ଅକ୍ଷରେ ଶୋଭା ପାଏ ତୋର କର ॥

ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରାଣର ଅଟୁ ଅଦ୍ୟମୂର୍ତ୍ତି ।  
ଭକ୍ତଜନେ ବର ଦେଉ ହୋଇ ଗୋଷମତ ॥  
କରତୁଳେ ବଞ୍ଚାଇଲୁ ଜାମ କାଳନ୍ତିଦ୍ରା ।  
ଜପ ତପରେ ତୁ ସାଧ କଲୁ ସର୍ବମୁଦ୍ରା ॥  
ମେଷୁ ତୁଲ୍ୟ ମଉଳ ତୋ ଅଟେ ତନୁକୋଳା ।  
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ନାୟକ ତୁ ସଦା ରଙ୍ଗେ ଭେଳା ॥  
ତୋଦର କ୍ରପାରେ ମୂର୍ଖ ହୁଅଇ ପଣ୍ଡିତ ।  
ରମ୍ୟଅଛଇ ତୋର ଠାରୁ ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ର ॥

ବୁଦ୍ଧିବୋଧେ ଭୁଜ ଗୋର ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ।  
 ମୁଣ୍ଡିକବାହନେ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼େଶ ପୁର ॥  
 ରକତନୟନ ସ୍ବାମୀ କୁଚ୍ଛନାୟକ ।  
 ସବଦେବେ ଅଗ୍ରପୂଜ୍ୟ ଯାବତ ଚନ୍ଦ୍ରାର୍କ ॥  
 ଜଗତର ନାଥ ଦେବ ସୃଷ୍ଟିର କରତା ।  
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରାଣର ତୁହ ସେ ବକତା ॥  
 ତୋହର ମହିମା ଗୁଣେ କେନ୍ଦ୍ର କହୁପାରେ ।  
 ବାରିଧିଧିକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କଲୁ ବୃକ୍ଷାତୁରେ ॥  
 ସପତସପଦ୍ମ ଗୋପ୍ୟ ତୋର କୁମୁସ୍ତଳ ।  
 ନ ଦଶିଲୁ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ମହାଶିବ ଜଳ ॥  
 ନାଥ କୁହ ରକାକଲୁ ସପ୍ତଦ୍ବୀପା ପୃଥ୍ବୀ ।  
 ତୋର ଦେହୁ ବେତର ବରତୁଅଛନ୍ତି ॥  
 କାର୍ତ୍ତିକେୟ ପ୍ରହାରଲେ ବାମପାଦ ତୋତେ ।  
 ଦକ୍ଷିଣଦନ୍ତ ଭଗ୍ନ ହୋଇଲୁ ତଦର୍ଥେ ॥  
 ସେ ଭଗ୍ନଦନ୍ତ ପଡ଼ନ୍ତେ ଅବନୀ ଉପରେ ।  
 ରାଗତ ଦେଲୁ ମନ୍ତ୍ର ଦନ୍ତ ମହାଭାରେ ॥  
 ପୃଥ୍ବୀ ଦୁଃଖ ଦେଖି ସୁତକଲେ ଶୁଳପାଶ ।  
 ବାମକରେ ସମ୍ବଳଲୁ ଶୁଣ୍ଢଦନ୍ତ ଅଶି ॥  
 କୋପ ସମ୍ବଳ ନ ପାରୁ ତୋର ବାଳବୁଦ୍ଧି ।  
 କୁମାରେ ଶାପ ଦେଲୁ ଦେଉ କୁଷ୍ଠବାଧ ॥  
 ତୋର ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରବାରୁ ପାଇଲେ ସେ ରକ୍ଷା ।  
 ଅପଦ ଶାନ୍ତି କର ତୁ ଭୁବାରଲୁ କ୍ଷୟ ॥  
 ଅମୃତ ଶ୍ରେକ୍ଷଣେ ତବ ଶରୀର ତୁପତି ।  
 ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ମହାବିନାୟକ ମୂର୍ତ୍ତି ॥  
 ଝମ ଝମ ବାଜେ ତୋର ଚରଣେ ନୁପୁର ।  
 ତଳେ ମନ୍ତ୍ର ପାଇ ଯାର ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠର ଭ୍ରମ ॥  
 ସ୍ବାମି ରାଗରାଜ ଯେହୁ ମାଳବ ବସନ୍ତ ।  
 ଶ୍ରେପାଳ ଯେ ଅଶାବସ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧିର ସହଚ ॥  
 କାମୋଦ୍ୟ କନକା ଆଉ ପଟ୍ଟହ ମଞ୍ଜରୀ ।  
 କର୍ଣ୍ଣାଟ ସିନ୍ଧୁଡ଼ା ଆଦି କର ଧନାଶିଷ୍ୟ ॥  
 ମନ୍ଦାର ଚନ୍ଦ୍ରାଦେଶାସ ତୋତେ ରାମକେଶ୍ୟ ।  
 ବଜ୍ରାଳାଶା ଗାନ୍ଧାର ଯେ କେଦାରସୁଦର ॥  
 ବସନ୍ତବସନ୍ତ ଶ୍ରେଣୀ ସେ କୁମୁଦାମୋଦ୍ୟ ।  
 କାଳ ମଙ୍ଗଳବସନ୍ତ ଭରବସ୍ୟ ଆଦି ॥  
 ଏ ରାଗ ରାଜାଏ ଘେନି ସୁନ୍ଦର ନିକର ।  
 ଶକ୍ତିଆନ୍ତ ଦେବ ତବ ଚରଣ ତଳର ॥

ଗୁଣସାଗର ନାଥ ତୁ ଅଟୁ ମହାବାହୁ ।  
 ନର ହୋଇ ତୋ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣିବ ବା କେହୁ ॥  
 ବିଦ୍ମରାଜ ପାଦ ଆଉ ମମ ହୃଦୟରେ ।  
 ବସ୍ତବ କୃତାନ୍ତ ଦଣ୍ଡୁ ତୋତେ ସୁମରନ୍ତେ ॥  
 ମନ୍ଥ ଅଲ୍ପ ସୁନ୍ଦର ବିନାୟକ ନାମ ।  
 ଦର୍ଶନେ ପ୍ରସନ୍ନେ ନାଥ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାପତମ ॥  
 କାମିନୀ ମୋଦନ ସ୍ବାମି ମଦେଶ ଅସ୍ତଳ ।  
 ମୃଣାଳ ପରାୟେ ଯାର ଅଟେ ଚତୁର୍ଭୁଜ ॥  
 ଯୋଗେଶ୍ବର ନାଥ ତୁହ ସଦା ସିଦ୍ଧପୁର ।  
 ହେଲେ ବଦାରିଲୁ ସ୍ବାମି କୃତାନ୍ତର ଦର୍ପ ॥  
 ସାଧୁ ସନ୍ଥ ପଣ୍ଡିତର ଅଟୁ ଗଳାମାଳ ।  
 ସୁର ସିଦ୍ଧ ଗୁଣଗଣେ ଆଉ ପ୍ରତିପାଳ ॥  
 ତୁ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ।  
 ତୋ ନାମ ଭଜିଲେ ଭରୁଁ ତରହାନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ॥  
 ସୃଷ୍ଟି ପାଳନକରତା ଆହେ ଗଣେଶ୍ବର ।  
 ମୋ ଶିରକମଳ ଲୁଚୁ ପୟରେ ତୋହର ॥  
 ଅକାଶ ପ୍ରାୟେ ଘୋଷିଲୁ ମୋତେ ମୋହପାତି ।  
 ଏଥୁ ରକାକର ମୋତେ ଗୁଣ୍ଡମତ ଦେସି ॥  
 ମୁହିଁ ତୋତେ ଭେଟିଲି କଲୁବଟ ତଳ ।  
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇବା ମୋତେ ଗିରିଜାତୁଳ ॥  
 ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ପାଇଲି ତୁମ୍ଭ ଦରଶନେ ।  
 ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣକର ମୋହର ଅବସ୍ଥେ ॥  
 ସ୍ବାମି ଅଜପା ମନ୍ଦିରେ ଯାର ଯୋଗଲୟ ।  
 ତୋହର ପ୍ରସନ୍ନେ ନାଥ ହୋଇବି ନିର୍ଭୟ ॥  
 ଶ୍ରୀ ବିଦ୍ମରାଜ ନାମ ହୃଦୟରେ ଭାବ ।  
 ସୁଜନକ ହୃତେ ରତ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା କବ ॥



### \* ଚଣ୍ଡୀ ବନ୍ଦନା । \*

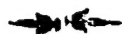
ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ରାଜାବଲେତନ ।  
 ସର୍ବଜନ ଲୟ ତବ ପାଦପକ୍ଷେପଣେ ॥  
 ବିକଟ ଗଳେନ୍ଦବର ପ୍ରାୟ ଗୁଣ ଗୋଷ୍ଠି ।  
 ସାରଦାବତୀ ସିନ୍ଧୁସୁତା ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ।  
 ସଂସାର ଅନ୍ଧକାରକୁ ତୁହ ପୂର୍ଣ୍ଣଭନ୍ତୁ ॥  
 ଜଗଜ୍ଜନ ସୋଦର ତୁ ବସୁଦେବ ବାଳ ।  
 କରୁଛୁ କେ ବିନାଶିଲୁ ଅସୁରକ ବଳ ॥



ବାମକରେ କମ୍ବୁ ଦକ୍ଷକରେ ସୁଦର୍ଶନ ।  
 ନରକତାରଣ ଜୟ ଜୟ ଭବବାନ ॥  
 ଅନନ୍ତ ପୁଷ୍ପ ପାଦାର ଗର୍ଭେ ହୋଏ ଲୀନ ।  
 ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ମୁହିଁ କି କରବ ବର୍ଣ୍ଣନ ॥  
 ଜଗତଜନ ରକ୍ଷକ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ।  
 ପୁରୁଷଙ୍କ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବୁ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ॥  
 ଅନିତ୍ୟ ସଂସାର ଏଥେ ନାହିଁ ଥଳ କୁଳ ।  
 ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ନାମ ମୋ ବୋଇତ କେବଳ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ସମତନ୍ତ୍ର ଶୁଣକନୟନ ।  
 ଜୟ ଜୟ ସମତନ୍ତ୍ର କୌଶଲ୍ୟାନନ୍ଦନ ॥  
 ବଦ୍ୟାବନ୍ତ ପଣେ ନାଥ ଅଟୁ ତୁ ସୁଜ୍ଞାନ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକେ ଦାତା ବୋଲି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ଜାଣି ॥  
 ଶୁଣ ଗମ୍ଭୀର ନାଥ ତୁ ଅଟୁ ସତ୍ୟସନ୍ନ ।  
 ମାୟା କ୍ଷେତ୍ରେ ଛେଦିଲୁ ଦୁଷ୍ଟ ଦଶକଳ ॥  
 ମାୟାକୁ ତୁ ମାୟା କର ପାତିଅଛୁ ଛନ୍ଦ ।  
 ଗଉତମ ନାଥ ନାଶେ ତୋ ପଦାରବିନ୍ଦ ॥  
 ଗହଳ ବୋଲି ତୁ ନାଥ ଅଟୁ ଗନ୍ଧସେବୀ ।  
 ଧ୍ୟାନ ଧାରଣାରେ ସଦା ପରଂହଂସ ଯୋଗୀ ॥  
 ହରିଅ ବୋଲଣ ତୁହ ସବୁ ତହିଁ ଅଗ ।  
 କୁରୁଅବଂଶରୁ ବଢ଼ି ଦେବୁଅଛୁ ଭାଗ ॥  
 ସତ୍ୟବନ୍ତ ପଣେ ଏକା ତୁହ ସତ୍ୟସନ୍ନ ।  
 ଏ ମୋହ-ସଂସାରସିନ୍ଧୁ ଅଟେ ଅତ ଦୁନ ॥  
 ହଟ ଯେ ବୋଲନ୍ତେ ସ୍ବାମି ତୁ ହଟନାଗର ।  
 ଦୟାବନ୍ତ ପଣ ତୋର ସବୁ ଜନ୍ମଠାର ॥  
 ବନ୍ଧୁ ବୋଲନ୍ତେଣ ସୁନ ବିପତ୍ତି ସପକ୍ଷ ।  
 ଏ ଅଖିଳ ସଂସାରତ ସବୁ ଅଟେ ମିଛ ॥  
 ଶରଣପଞ୍ଜର କରୁ ବଲର ମୁକତ ।  
 ସ୍ଥିର ବୋଲନ୍ତେଣ ସୁନ ତୁହ ଶାନ୍ତମୂର୍ତ୍ତି ॥  
 ସନ୍ତରକନ୍ତ ତୁହତ ସନ୍ତ୍ରାମେ ଶକ୍ତତା ।  
 ସ୍ନେହକାଣ୍ଡ ବୋଲନ୍ତେଣ ତୁହ ମାତା ପିତା ॥  
 ସତ୍ୟ ପାଳକକୁ ନାଥ ତୋତେ ନାହିଁ ସର ।  
 ଜ୍ଞାନ ବୋଲନ୍ତେଣ ତୁହ ଚରଚର୍ୟକାଣ୍ଡ ॥  
 ଅଥଳକୁ ଥଳ ତୁହ ଜଳକୁ କମଳ ।  
 କମଳକୁ ଗନ୍ଧ ତୁହ ଗନ୍ଧେ ପରମଳ ॥  
 ତୁମ୍ଭିକାକୁ ସୁନ ତୁହ ଅଟୁନା ଭ୍ରଷଳ ।  
 ଭବ ଅଭବ ଯେ ସ୍ବାମି ଜାଣୁ ତୁ ସକଳ ॥

ଭବୁକଜନର ଭବ ତୁମ୍ଭେ ଏକା ଜାଣ ।  
 ସେବକ ଅନୁ ରୂପରେ କର ଯେ ପାଳନ ॥  
 ଅଚନ୍ତା ଚନ୍ତା ଶ୍ରେୟେ ଅଟେ ଜ୍ଞାନଗୁରୁ ।  
 ନିଷ୍ଠନ ପଣରେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟେ ମହାତ୍ମେ ॥  
 ଶୀତଳ ଶୁଣରେ ତୁମ୍ଭେ ମଳୟ ପବନ ।  
 ଉପସ୍ଥାପନ ବୋଲିବା ମଳୟ ଚନ୍ଦନ ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ଯହିଁ ନାହିଁ ସୁମ ତହିଁ ନାହିଁ କଳ ।  
 ଧ୍ୟାନ ଧାରଣାରେ ଅଟେ ତୁମ୍ଭେ ଶିଶୁବନ୍ଧି ॥  
 ମନ ପ୍ରକୃତ ପବନ ମହମା ସେ ମାନ ।  
 ଜନ୍ମସ୍ତମ୍ଭନ ମୋହନ ବନ୍ଧ୍ୟା ଉତ୍ତାଟନ ॥  
 ସକ୍ତନ ବନ୍ଦନ ସୁମ ବକଟକୁ ବାବ ।  
 ପରମ ଯୋଗରେ ସୁମ ଅଟେ ନିଷଳକ ॥  
 ଅଗ୍ନି ସ୍ବରୂପରେ ସୁମ ସବୁ କର ଧଂସ ।  
 ମୁନିମାନଙ୍କର ପୁଣି ପରଂଯୋଗ ହଂସ ॥  
 ନିଷକାର ଅବତାର ତୁମ୍ଭେ ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣୀ ।  
 ଶୁଣସାଗର ନାଥ ତୁ ବଇକୁଣ୍ଠବାସୀ ॥  
 ବିଦଣ୍ଡିତ ଲୋକେ ନାଥ ଦଣ୍ଡିବାକୁ ଶମ ।  
 କି ସୁତ କରବ ତବ ମୁଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଅଧମ ॥  
 ମହମା ତୁମ୍ଭର ଧାତା ନ ପାରଇ କହ ।  
 ମାନବ ହୋଇଣ ମୁହିଁ କିସ କହବଇଁ ॥  
 ମୋହରେ ମୋହଲ ସ୍ବାମି ଜଗତର ଜନ ।  
 ଉଚ୍ଚନ୍ତା ବୁଦ୍ଧି ନାଥ ଶୁଣକନୟନ ॥  
 ଦୁସ୍ତ୍ରୀକ ତୁ ମଉକରୁ ମଉକ ଅକୃଷ୍ଣ ।  
 ମୁହିଁ ତୋତେ ସୁତ ଅବା କରବଇଁ କିସ ॥  
 ସୁମ ନାମ ବେନିବର୍ଣ୍ଣ ମାଗଇ ମୁଁ ତୋତେ ।  
 ହସ୍ତରେ ଦେଇ ପ୍ରାପତ ଅଜ୍ଞାଦିଅ ମୋତେ ॥  
 ପ୍ରାଣନାଶ କାଳେ ତତ୍ତ୍ୱେ ଧରୁ ମୋର ହର ।  
 ତବ ନାମ ଚନ୍ଦ୍ର ଭବଜନ୍ତୁଁ ଯିବ ତର ॥  
 ଜ୍ଞାନେ ହରିନାମ ରଞ୍ଜି ଧ୍ୟାନେ ହରିନାମ ।  
 ଯାହା ମୁନିଜନମାନେ କରନ୍ତି ଅପ୍ୟାୟ ॥  
 ଅହର୍ନିଶ ସୁମ ନାମ ଭବୁସ୍ବର ପୁଣି ।  
 ଏ ମାୟା ସଂସାର ଅନ୍ଧକାର ଯିବ ଜଣି ॥  
 ନାଗସୁଖଙ୍କର ଧ୍ୟାନେ ଦୁଃଖନାଶ ଯାଇ ।  
 ନାମ ସୁମରନ୍ତେ ବଇକୁଣ୍ଠ ପୁର ପାଇ ॥  
 ନରକତାରଣ ନାଥ ନାମ ତୋର ହର ।  
 ଯେଉଁ ନାମ ସୁମରନ୍ତେ ଭବବର୍ତ୍ତ ତର ॥

ମଧୁକଞ୍ଚିତ୍ କବୀରଣ ନାମ ତୋର ।  
 ତୋ ନାମ ଚିନ୍ତନେ ଦେଉ ଅଭୟ ଯେ ବର ॥  
 ପାଦପେଦା କରଇ ନାଥ ସ୍ବସ୍ୟାଦ ଦେଉ ।  
 କୋପ କଲେ ଦୁଃଖ ଦେଇ ସମ୍ପଦକୁ ନେଉ ॥  
 ସମ ନାମ ସ୍ବୀକରେ ନକ୍ଷି ତରୟାଇ ।  
 ସେହୁ ସମ ନାମ ଗୋଟି ହୃଦେ ମୁଁ ଭବଇ ॥  
 ତାରକନର ନାମରେ ତୋର ନାମଗୋଟି ।  
 ସମ ସମ ବୋଲି ସଦା ଭବନ୍ତି ଧୂର୍ଜଟି ॥  
 ମହାଦେବ ରତାରନ୍ତ୍ର ଯେଣୁ ତୋର ନାମ ।  
 ପାପୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ହୃଦ ବ୍ରହ୍ମାର ସମାନ ॥  
 ସମ ନାମ ହବି ଭବି ଦେବ ପଶୁପତି ।  
 ହରିହର ଏକସ୍ଥା ଜଗତେ ବିଖ୍ୟାତ ॥  
 ଅଟେ ରୂପ ଜନେ ନୋର ନ ଧରବା ଦୋଷ ।  
 କହତ କର୍ମରୁ ଏହା ହୋଇଲକ ଦୁଃଖ ॥  
 ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ ସତ୍ତ୍ବେ ।  
 ନ ଜାଣଇ ପଥର ଯେ ଜିଷ ଅବା ବୁଦ୍ଧି ॥  
 ଏକେବତ୍ ପଣ୍ଡିତ ମୁଁ ଅଟଇ ସଂସାରେ ।  
 ଶାରଳା ଦାସ ମୋ ନାମ ପ୍ରସଂସ୍ତ ଲୋକରେ ॥



### \* ଦୁର୍ଗାପ୍ତିତ । \*

ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗା ମାତୋ ଦୁର୍ଗତନାଶିନି ।

ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗା ମାତୋ ସକଟତାରଣି ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗା ମାତୋ ସଦାଶିବ ଜାୟ ।  
 ଶତଦାହ କନକକୁ ଜିଣି ତୋର କାୟ ॥  
 ସତ୍ୟଯୁଗେ କୃପାଜଳ ନାମେ ଏକବ୍ରହ୍ମା ।  
 ସୃଷ୍ଟିର କରତା ଅଟେ ସେହୁ ମହାତମା ॥  
 ତାର କୃତେ ଉତପତ୍ତି ଯେଉଁ ମହାଦେବୀ ।  
 ମନୁକାଳ ବଞ୍ଚାଇଲେ ପରମ ବୈଷ୍ଣବା ॥  
 ନାମ ତାଙ୍କର ନିର୍ମଳା ଦେବୀ ସରସ୍ବତୀ ।  
 ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନିହିତା ସେହୁ ସବଦା ଭୂପତି ॥  
 କହତ ଦୋଷରେ ପିତାମହଙ୍କର ଶାପେ ।  
 ମଞ୍ଚରେ ଜନମ ଅତି ଶ୍ରୀ ହୁଙ୍ଗୁଳାରୁପେ ॥  
 ଜମ୍ବୁଦ୍ବୀପ ଶ୍ରୁତଶ୍ରେୟ ଦାସକୁ ଯୋଗାନ୍ତେ ।  
 ଗୋପ୍ୟ ହେଲେ ତନୁସ୍ତୋତ୍ରାର୍ଥତଃ ସ୍ଥାନେ ॥  
 ପରଶୁରାମ ପାଟଣା ଯେ କନକାବତୀ ।  
 ଦେବୀ ରୂପେ ରହୁ ତହିଁ ଶ୍ରେୟକୁ ପାଆନ୍ତି ॥

ଜଗଜ୍ଜନତାରଣୀ ସେ ଶାରଳା ବୋଲଇ ।  
 ତାହାଙ୍କର ନାମ ହୃଦେ ଭାବେ ସଦା ମୁହିଁ ॥  
 ଅଭୟ ଭବାନୀ ମାତୋ ଶ୍ରୀଗାରଳା ଦେବୀ ।  
 ଶୂଦ୍ରପୁତ୍ର ଶାରଳା ସେ ଅଛୁ ତୋତେ ଭବ ॥  
 ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି ।  
 ସ୍ବଯୋଗରେ ଭେଟିଲି ଅଭୟ କାମାକ୍ଷୀ ॥  
 ନାହିଁ ନୋହୁବ ନୋହୁଛି ଏହୁ ଗୁରୁ ଯୁଗେ ।  
 ତୁମ୍ଭ ମା ବରଦାୟିନୀ ଅଟୁ ମଧ୍ୟସ୍ବର୍ଣ୍ଣେ ॥  
 ତୋହର ତରଣେ ମାତୋ ଶରଣ ମୁଁ ନିତ୍ୟ ।  
 ତୋ ପାଦକମଳ ରହୁଥାଇ ମୋର ମାଥ ॥  
 ମୋହଠାରେ ଅନୁଗ୍ରହ କର ଗୋ ଭବାନି ।  
 ଏ ଭବସିନ୍ଧୁ ତରବ ତବ ନାମ ଗୁଣି ॥  
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ଦେବୀ କହେ ଯାହା ନିତ୍ୟ ।  
 ମୁହିଁ ତାହା ଲେଖିଥାଏ ଜଗଜ୍ଜନ-ହୃଦେ ॥  
 ସେ ଦେବୀ ପାଦପଦ୍ମେ ମୁଁ ନିତ୍ୟ କରେ ସେବା ।  
 ଶୂଦ୍ରପୁତ୍ର ଶାରଳାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇବା ॥  
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁରବାସିନୀ ସେ ଶାରଳା ଦେବୀ ।  
 ତାହାଙ୍କର କୁମର ମୁଁ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା କବି ॥  
 ଅଟେ ରୂପଜନେ ମୋତେ ସେ ଯାହା କହଇ ।  
 ଅରୁଣ ଭଦ୍ରା କାଳେ ଚାହା ମୁଁ ଲେଖଇ ॥



### \* ମହାଶୟରର ତପସ୍ୟା ଓ ବରଲାଭ । \*

କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ବନରେ ଯଶସିତ ସମ୍ପଦ ।  
 ଅଜ୍ଞାନ ବାଳ ଭବରେ ରୁଷି ଶାପ ପାଏ ॥  
 ବାମନାସା ପୁଟେ କଲ ତପକ ବିଘାତ ।  
 ଅନ୍ତର୍ଜଳେ ଥାଇ ସଜା ହେଲା ବିଚଳିତ ॥  
 ବିଷଭାତରେ ଶରୀରେ ଲାଗେ ମହାକୂଳା ।  
 ନାଗପୁଣ୍ଡରୁ ଚନ୍ଦ୍ରଲ ଅଭିମନ୍ୟୁବଳା ॥  
 ହରି ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ତେ ବହୁଲା ତହିଁ ବିଷ ବାତ ।  
 ଶୁକମୁନି ଭେଟିଲେକ ପରାସ ଅଗ୍ରତ ॥  
 ବେଦଶାସ୍ତ୍ରରେ ନିର୍ଦ୍ଦିତ ଯେବଣ ମହାସ୍ବା ।  
 ଧର୍ମ ଉଦ୍ଧତ ବେଳକୁ ମିଳେ ସେ ପୁଣ୍ୟାସ୍ବା ॥  
 ଅନ୍ତର୍ଜଳେ ଥାଇ ପ୍ରଣିପାତ କଲ ସଜା ।  
 ଏ ମୋହର କଷ୍ଟ ଦେଖ ଅହେ ବ୍ରହ୍ମଦିନୀ ॥  
 ଏହା କହୁ ନବତନ ବସୁ ରତନାଳ ।  
 ଧୂପ ଘାସ ନରବେଦ୍ୟ କର୍ପୁର ତାମ୍ବୁଲ ॥

ଚନ୍ଦନ ଚତୁର୍ଥୀ ଯେ ମୁଦଣି ଶ୍ରୀମଳ ।  
 ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଶୁକ୍ଳବସ୍ତ୍ର ନାନାବିଧ ଫଳ ॥  
 ମୁଦଣି ଘଟରେ ଗଙ୍ଗା ଜଳକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।  
 ଚୂଡ଼ପତ୍ର ନାହିଁକଲ ତା ଉପରେ ଥୋଇ ॥  
 ସୁଦଣ୍ଡି ଆଳରେ ଦୁଆସତକୁ ରଖାଇ ।  
 ମାଣିକ୍ୟ ଘପରେ ଗୁଆ ଘୃତକୁ ଜଳାଇ ॥  
 ଅତରଙ୍ଗତରେ ଦେଇ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ ।  
 କର ଯୋଡ଼ି ପଶୁରଇ ବିନୟ ବଚନେ ॥  
 ହେ ମୁନି ମୋହର ଠାରୁ ରୁଡ଼ିଲ ମୋ ବନ୍ଧ ।  
 କପର ଉଦାର ହେବ କୁହ ବ୍ୟାସଶିଷ୍ୟ ॥  
 ସ୍ନାନର ଭଜନ ଦେଖି କହନ୍ତି ସେ ଯତ ।  
 ଏକଲବ୍ଧ କର ସଜା ଶୁଣ ହର ଗାଉଁ ॥  
 ପୁରାଣ ଶୁଣିଲେ ତୋର ଦୁର୍ଗତ ଖଣ୍ଡିବ ।  
 ଅନାୟାସେ ବରକୁଣ୍ଡ ଭୁବନେ ମିଳିବ ॥  
 ଦୈବଯୋଗେ ବ୍ରହ୍ମଣ୍ୟ ହୋଇଲୁ ତୁମ୍ଭକୁ ।  
 ଭାବନା ନ କର ସତ୍ୟ ଚିତ୍ତେ ଏ କଥାକୁ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି କହଇ ଯେ ଅଭିମନ୍ୟୁପୁତ୍ର ।  
 ଶ୍ରେ ମୁନି ତୋହର ହେତୁ ହୋଇବ କୃତାର୍ଥ ॥  
 କେତେ ଥର ଏ ମନ୍ଥରେ ହରି ଅବତର ।  
 ମନ୍ଥାସ୍ରାବ ବଞ୍ଚିପିଲେ ଦୁଷ୍ଟକୁ ସହାର ॥  
 ତାହା କହି କହି ମୁହଁ ଅଛି ପୂର୍ବ ଶୁଣି ।  
 କେଉଁପରି ଦୁର୍ଗାରୁପ ଶରଳନନ୍ଦନ ॥  
 ମହାଶୟର ଦୈତ୍ୟକୁ ବଧକଲେ ରଣେ ।  
 ଏହା ଶୁଣିବ ହେ ମୁନି ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସନ୍ନ ॥  
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ପୁରାଣ ମୋର ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ।  
 ସର୍ବେଷେ ଶୁଣାଇ ପୂର୍ଣ୍ଣକର ମନୋବାଞ୍ଛା ॥  
 ଶୁଣିକର ସାନନ ଯେ ଶୁନ ମହାତନା ।  
 ବୋଇଲେ କହୁବା ତୋତେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ମହନୀ ॥  
 ଏକମନା ହୋଇ ଶୁଣ ସେ ପୁଣ୍ୟ ତରୁ ।  
 କନ୍ୟାପଦ ଭସିବ ଗୋବେ ଅସ୍ତରେ ସମୁତ୍ତ ॥  
 ସିଂହକା ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ସତ୍ତ୍ୱ ନାମେ ଦୈତ୍ୟ ।  
 ଅମୃତ ଖାଇଣ ସେହୁ ହେଲା ବଳବନ୍ତ ॥  
 ଜନ୍ମ ଦଇତ୍ୟ ହୋଇଲୁ ସତ୍ତ୍ୱର କୁମର ।  
 ଜନ୍ମଦଇତର ପୁତ୍ର ଶାର ଜପାସୁର ॥  
 ଜପାସୁରର ତନୟ ଦପାସୁର ବୋଲ ।  
 ଦପାସୁରର ନନ୍ଦନ ଅଙ୍ଗିରା ଯେ ବଳା ॥

ଅଙ୍ଗିରା ନନ୍ଦନ ନାମ ବୋଲ ଯମପାର ।  
 ମୟ ଦୈତ୍ୟର କୁମର ଅଟେ ଲୋହାସୁର ॥  
 ଲୋହାସୁରର ନନ୍ଦନ ଅଲେଖ ବୋଲଣ ।  
 ଅଲେଖ ନନ୍ଦନ ହେଲା ତାରକା ଯେ ପୁଣ ॥  
 ତାରକାସୁର ନନ୍ଦନ ମହାମାୟା ଶାର ।  
 ମହାମାୟା ମୃତ ବଜ୍ରନାଭ ଶାରବର ॥  
 ବଜ୍ରନାଭର ନନ୍ଦନ ଅସୁର ମାରୁତ ।  
 ମାରୁତର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟଇ କାଳିଞ୍ଜ ॥  
 ଶୁଣ ଚୁହୋ ପଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟଯୁଗନାଳେ ।  
 ନାୟପୁଣ୍ୟ ଯୋଗନନ୍ଦା ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କୋଳେ ॥  
 ତାରକାସୁର ନାମରେ ଯେଉଁ କରଣପ ।  
 ନାନାଞ୍ଜୟେ ଭୁଲି ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରର ତପ ॥  
 କାମକୁ ଦହଇଲେ ଯେଉଁକାଳେ ସଦାଶିବ ।  
 ଯେଉଁ କୁମର ହେଲା ତାଙ୍କର ସମ୍ଭବ ॥  
 ସେ କୁମର ବଧକଲ ତାରକା ଅସୁର ।  
 ତାହାପୁତ୍ର ବଳିଷ୍ଠ ଯେ ସତ୍ତ୍ୱଦାସପୁର ॥  
 ନିରୋଧ କରଲା ଯାଇଁ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ଭୁବନ ।  
 ଅମର ତେଜ ପଲାଇ ଗଲେ ଦେବଗଣ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି ପୁଛା କଲେ ପଶ୍ଚିତ ସତ୍ତ୍ୱେ ।  
 ଶ୍ରେ ମୁନି କହଲୁ ଏବେ ଅପୂର୍ବ କଥାଏ ॥  
 ସିଂହକା ଗର୍ଭରୁ ଜାତ କେମନ୍ତେ ଅସୁର ।  
 ସେ ସିଂହକା ଅଟଇ ଯେ ନନ୍ଦନା କାହାର ॥  
 ପଶ୍ଚିତ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ତୋଷ ମହାମୁନି ।  
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ କହନ୍ତି ମହା ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ॥  
 ଶୁଣ ପଶ୍ଚିତ ସତ୍ତ୍ୱ ଏ ପୁଣ୍ୟ କାହାଣୀ ।  
 ଅଞ୍ଜଳରେ ତରଣିବ ଭବ ସିନ୍ଧୁପାଣି ॥  
 ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିର ଯେ ଶାଠିବ ଚୁମାସା ।  
 ଏହି ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୃନ୍ଦା ॥  
 ପୁତ୍ର ଜାତ ଅନ୍ତେ ହେଲେ ଅନେକ ଦୁଷ୍ଟତା ।  
 ଦେଖି ପ୍ରଜାପତିର ଯେ ଚିତ୍ତେ ଗୁରୁତ୍ୱା ॥  
 ଅସୁର ଅଂଶରେ ଜାତହେବାକୁ ସିଂହକା ।  
 ତାର ତହିଁ ଉତପତ୍ତି ସତ୍ତ୍ୱ ହେଲା ଏକା ॥  
 ପୁଥା ବଞ୍ଚନ ବେଳରେ ବଧ ହେଲା ସତ୍ତ୍ୱ ।  
 ବେଳଶୁଣ ହୋଇଣ ସେ ହେଲା ସସ୍ତ୍ର ବାହୁ ॥  
 ଶୁଣି ପଶ୍ଚିତ ସଜା ବୋଲଇ ବଚନ ।  
 ପ୍ରଥମ ଅସୁରମାନେ କାହୁଁ ହେଲେ କଲ ॥

ଅନ୍ୟନ୍ତ୍ର ଗହନ ଗୁଣ ଏ କଥା ଅଟଇ ।  
 ଅତିଶୟ ସନ୍ଦେହ ଯେ ମନକୁ ଲାଗଇ ॥  
 ମହା ବଳଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି ସଦା ଯାହୁଆନ ।  
 ଏସବୁ କାରଣ ମୋତେ କୁହ ତପୋଧନ ॥  
 ଏସନ ସକାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଣି ଶୁକ ବ୍ରହ୍ମା ।  
 କହନ୍ତି ତା ସାବଧାନେ ଶୁଣ ମହାତମା ॥  
 ମହା ପ୍ରଳୟ ବୋଲଣ ଯେତେବେଳେ ହୋଏ ।  
 ନବତ୍ରୀୟା ପୃଥ୍ବୀ ସବୁ ଧୋଇ ଜଳମୟେ ॥  
 ନିଦ୍ରା ଯେ ନିରଞ୍ଜନ ଦେବ ଯୋଗବଳେ ।  
 ଅବ ମାହେଶ୍ଵରୀ ବାକ୍ୟ ଦେଖାକର କୋଳେ ॥  
 କର୍ଣ୍ଣ ମଳ ତ୍ୟାଗ କଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ ।  
 ତହିଁ ଉପୁଜିଲେ ବେନିଗାରେ ତତକ୍ଷଣ ॥  
 ଅକାଶ ଉପରକୁ ସେ କୌଣସି କ୍ଷେପିଲେ ।  
 ନାମ ଅଟେ ତାଙ୍କ ମଧୁ କଇଁଚର ଭଲେ ॥  
 ନାରାୟଣ ସୀମସ୍ଥାନେ ଛନ୍ତି ବାକ୍ୟଦେଶ ।  
 ବଞ୍ଚୁକ କୋଳେ ଧରି ସେ ପରମଦେଶିଣୀ ॥  
 ଅନ୍ତର୍ଜ୍ୟୋତି କୁହାଣ ଯାକ ଜଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।  
 ସେ ବେନି ଦୈତ୍ୟକ ଚହଁ ନ ତନ୍ତେ ତରଣ ॥  
 ଅନ୍ୟନ୍ତ୍ର ପୁଣ୍ୟ ସେହୁ ଦେଖି ଧକ୍କାଜୀ ।  
 ବେନିଗାରେ ଅସି ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵରତ ଯେ ମାରି ॥  
 ଭୟେ ସରସ୍ଵତୀ ଦେଶୀ ତୋଳି ଦେବଗୁପ୍ତେ ।  
 କହଲେ ଦୁଷ୍ଟପ୍ରକୃତ ଏ ଅସୁର ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ॥  
 ଶୁଣି ନାରାୟଣ ଯୋଗ ନିଦ୍ରାରୁ ଉଠିଲେ ।  
 କାଳାନଳ ନେତ୍ରେ ତାଙ୍କୁ ତପଟି ଗୁହ୍ନିଲେ ॥  
 କରେ ତତ୍ତ୍ଵ ଧରଣ ସେ ବୁଲଇ ହୁଲଇ ।  
 ଅସୁରଙ୍କ ଉପରକୁ ମାଇଲେ ନିଠାର ॥  
 ଭୟେ ମଧୁ କଇଁଚର ଗଲେ ଅପସରି ।  
 ବଞ୍ଚୁ ଉତ୍ତରତଳ ଦେଖି ମହାଭୟ କର ॥  
 ପୁଣି ଅସି କରଯୋଗ ଅଗେ ହେଲେ ଉଭା ।  
 ବିନୟୀ ହୋଇ କହନ୍ତି ଏମନ୍ତେ ଦାନବା ॥  
 ସ୍ଵାନି ନ ତତ୍ତ୍ଵେଣ ଅମ୍ଭେ ଅରଜନ୍ତୁ ଦ୍ରୋହ ।  
 ତହିଁକି ମାଗୁଛୁ ଶାସ୍ତି ଏହୁଭୂପେ ଦୟା ॥  
 ସଲଳ ନ ସୁବା ସ୍ଥାନେ ଅମୃତ ଯେ ମାର ।  
 ଅପରାଧୀ ହୋଇଅଛୁ ପୃଥିବୀରେ ତୁମ୍ଭର ॥  
 ଶୁଣି ନାରାୟଣ ଏହା ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଚହଁ ।  
 ବଳେ ଉପାତଲେ ତାଙ୍କ ଜାନ ଦୁଇବାହୁ ॥

ଗଦା ବଦାତରେ ତାଙ୍କ ମାନ୍ୟ କଲେ ଭୋଗ ।  
 ଜଳଉପରେ ପକାଇ ପୃଥ୍ବୀ କଲେ ସଞ୍ଚା ।  
 ମେଦକୁ ମରଦ କରେ ସଜ୍ଜିଲେ ମେଦନା ।  
 ଏଭୂପେ ମେଦନା ହେଲେ ସେହୁ ଦୈତ୍ୟ ବେନି ॥  
 ଶୁକଗୁଣ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ତୁ ପରାକ୍ଷ ।  
 ଅସୁରଙ୍କ ମାଂସେ ମନ୍ଥା ହୋଇଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥  
 ପୃଥିବୀରେ ଜନମନ୍ତ୍ର ଯେତେକ କୌଣସି ।  
 ତେଣୁ ତାଙ୍କର ହୁଅଇ ଅତିଶୟ ଦୂର୍ବ ॥  
 ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଗୁରୁଜାତ ।  
 ଏହିମାନେ ମେଦନାକି ଗରୁ ଯେ ହୁଅନ୍ତି ॥  
 ମନ୍ଥାଦାସ ନୃପତିର ଅଟେ ମନ୍ଥାଅଳ ॥  
 ପୁଅ ପରାୟେ ପରଜା ଥାଏ ପ୍ରତିପାଳ ॥  
 ମନ୍ଥାଦାସର ନନ୍ଦନ ସୌଦାସ ଗୁପ୍ତସ ।  
 ଜଳତରଙ୍ଗ ବୋଲଣ ଅଟେ ତାର ଶିଷ ॥  
 ଜଳତରଙ୍ଗ ନନ୍ଦନ ନାମ ସାରମେଧା ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବାଦା ହେଲେ ସେ ସଞ୍ଚାଦା ॥  
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ହେଲା ଦୈତ୍ୟ କୃତକେଶୀ ।  
 ସଞ୍ଚାରକୁ ଦହଇ ସେ ନାଶି ସଞ୍ଚାଦିଷ ॥  
 କୃତକେଶୀର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଶୂର ନାମ ।  
 ଏହା ଭୟେ ଦେବେ ତ୍ୟାଗ କଲେ ସ୍ଵର୍ଗଧାମ ॥  
 ତାହାର ତନୟ ଜଟାସୁର ନାମ ହେଲା ।  
 ଭୟର ସେ ଭୟସୁର ନାମ ବୋଲାଇଲା ॥  
 ସିଂହଳାସୁର ଭୟସୁର ଦଇତର ପୁଅ ।  
 ବଳସିଂହ ବୋଲି କର ହେଲା ତାର ସ୍ଵତୀ ॥  
 କପଳସିଂହ ସେ ବଳସିଂହର ନନ୍ଦନ ।  
 ବହାର ପ୍ରତାପୀ ଜୟ କଲା ଶିଭୁବନ ॥  
 ମନ୍ଥ ଜପି ଭୟରକୁ କଲା ବହୁ ପୂଜା ।  
 ନିରାହାରରେ ରହଇ କଷ୍ଟେ ମହାଶକ୍ତା ॥  
 ତତ୍ତ୍ଵେଣ ବରଷ ସେ ତପେ ଦେଲା ମନ ।  
 ମହାକଷ୍ଟ ଦେଖି ଶିବ ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ॥  
 ବରମାଗ ବସ ବୋଲି ଭୟରଦେବତା ।  
 କପଳସିଂହ ବୋଲେ ମୁଁ ହେବ ରାଜଜିତା ॥  
 ପ୍ରମୁଦ ବିଦ୍ୟା ତାହାକୁ ଦେଲେ ମହାଦେବ ।  
 ବୋଇଲେ ତୋ ସ୍ଵରତରେ ପ୍ରିୟତୋଷ ହେବ ॥  
 ସାଧ୍ୟବନ୍ତ ହୁଅ ବାବା ବୋଇଲେ ଶଙ୍କର ।  
 ଶୂଙ୍ଗାର ରସରେ ଜିତା ହୁଅ ସାରବର ॥

ଏ ବର ଦେଇ ଉତ୍ତର ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।  
 ଅସୁର ଭୋଗକରଲା ବହୁ ପ୍ରିୟମାନ ॥  
 ଶୁଣ ପଦ୍ମସ କପିଳସିଂହର ଭାରିଆ ।  
 ଶଙ୍ଖାରଭୟରେ ସେହୁ ସ୍ବାମି କଲା ତେଜ୍ୟା ॥  
 ପଳାଇଲା ମଇଁଷିର ସ୍ବରୂପେ ଯୁବକ ।  
 ସିଂହକଦ୍ବୀପରେ ଗୋପ୍ୟ ହୋଇଲକ ଧାତ ॥  
 ଯମବାହନ କୃତାନ୍ତ ନାମରେ ମଇଁଷି ।  
 ସିଂହକ ଦ୍ବୀପେ ସବଦା ତରଇ ସେ ଅପି ॥  
 ଶୁଣ ନୃପସିଂହ କୃଷ୍ଣ ଅମାବାସ୍ୟାଦିନ ।  
 ମଙ୍ଗଳ ବାସର ମହାଭୂଷ ବଦ୍ୟମାନ ॥  
 ସେ ଦିନ ଯମବାହନ ସିଂହକ ଦ୍ବୀପରେ ।  
 ଚରଇ ବୋମଲପତ୍ର କୁଣ ତୋଷଣରେ ॥  
 କପିଳସିଂହ ଭାରିଆ ମଇଁଷି ଶରୀର ।  
 ଧରିଥିଲା ତାହାକୁ ସେ ଦେଖେ ନୟନର ॥  
 ପଳାଏ ସେ ତରଭରେ ମନେ ଭୟ ପାଇ ।  
 ଶବନର ବକଳରେ ପଛକୁ ନ ଚାହିଁ ॥  
 ଯମବାହନ ଦେଖି ତା ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଲା ।  
 କପିଳସିଂହ ଭାରିଆ ବେଗେ ପଳାଇଲା ॥  
 ନବଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ସେ ହୋଇଲା ଅନ୍ତର ।  
 କଦଳୀ ପତ୍ର ପରାୟେ ତନୁ ଥରହର ॥  
 ସେ ସିଂହକଦ୍ବୀପମଧ୍ୟେ ବନସ୍ତେକ ଅଛି ।  
 ତହିଁର ଭିତରେ ନଦୀ ବହଇ ନାମାସୀ ॥  
 ସେ ନାମାସୀ ନଦୀ ଖରେ ପୁଣ୍ୟସ୍ଥ ପଞ୍ଚତ ।  
 ଶିଂଶପାନାମରେ ତରୁ ତା ଶିଖରେ ସ୍ଥିତ ॥  
 ସେହୁ ପଞ୍ଚତରୁପରେ ଶିଂଶପାର ତଳେ ।  
 ମଇଁଷିକ ଯମବାହନ ଧଇଲକ ବଳେ ॥  
 ତାର ସଙ୍ଗେ ଶୀତାକାଳ ଅତୀତନରେ ।  
 ଅସ୍ତମ୍ଭ ରେତ ରହଇ ଯହିଁ ତା ଗର୍ଭରେ ॥  
 ସଇନ୍ଦୂ କୁମର ଏକ ଜନମ ହୋଇଲା ।  
 ତଳେ ପତି ଶିଶୁଗୋଷ୍ଠୀ ଘର୍ଦ୍ଦରଡ଼ ଦେଲା ॥  
 ମହାବଳବନ୍ତ ତାର ଅଟେ ମହାତେଜ ।  
 ମଇଁଷିର ପ୍ରଶ୍ନଗୋଷ୍ଠୀ ଶରୀର ଦନ୍ତୁଳ ॥  
 କୋଟି ଅର୍କକୁ ଜଣଇ ଅପଣାର ତେଜେ ।  
 ପଞ୍ଚତ ପରାୟ ତାର ଶରୀର ବସିଲେ ॥  
 ଏଣେ କପିଳସିଂହ ଯେ କ୍ରମେ ତରକତ ।  
 ଅନେକ ଦେଶ ସେ ବୁଲି ଲୋକର ଯୁବକ ॥

ଲୋକେ ଲୋକେ ଭେଟିଲା ସେ କପିଳ ମହର୍ଷି ।  
 ମଇଁଷି ହୋଇ ତାହାକୁ ଅନେକ ଅସ୍ବାସି ॥  
 ବୋଇଲା କୁଅଟେ ଖଲୁ ମୋହର ଭାରିଆ ।  
 ନବକୟସୀ ସେ ବାଳା ଅଟେ ନାଶ୍ବରୀ ॥  
 ତାହାକୁ ନ ପାଇ ପୁଣି ପୁଣି ଗମିଲ ।  
 ସ୍ବର୍ଗ ମଣ୍ଡ୍ୟ ପାତାଳରେ ଭେଟ ନ ପାଇଲା ॥  
 ଋଷି ବୋଇଲେ ଯାହାର ନାହିଁ ପ୍ରିୟବତୀ ।  
 ଅନ୍ତମେ ତାହାକୁ କାହୁଁ ଦେବ ସତକତ ॥  
 ଦିନେ ମୁଁ ସିଂହକଦ୍ବୀପେ ବୁଲି ଯାଇଥିଲି ।  
 ମଇଁଷି ମଇଁଷୀ ବେନ ସେଠାରେ ଦେଖିଲି ॥  
 ସେ ମଇଁଷୀ ବୋଇଲା ମୁଁ ନୋହେ ଏହ ଶବ ।  
 କପିଳସିଂହ ନାଶ୍ବ ମୁଁ ଅଟଇ ଜାଣିବ ॥  
 ତୁ ଅଟୁ ଦେବବାହନ ମୁଁ ଅଟେ ଅସ୍ବାସୀ ।  
 ତୋହର ମୋହର ପ୍ରୀତି ଦେବ କେଉଁ ପରି ॥  
 ଯମବାହନ ସେ କଥା କାନେ ନ ଶୁଣିଲି ।  
 ବଳାକାରେ ତାହା ସଙ୍ଗେ ପୀରତ କରୁଲା ॥  
 ଏତେ କହୁ କପିଳ ଯେ ଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ।  
 ଅସୁର ଅତ୍ୟନ୍ତ କୋପ କଲା ପଞ୍ଚମନେ ॥  
 ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ସିଂହକରେ ପ୍ରବେଶିଲା ଯାଇଁ ।  
 ଦେଖିଲା ମଇଁଷୀ ନିଜ ନାଶ୍ବ ଅଛି ହୋଇ ॥  
 ଅତି ଅନନ୍ଦ ହୋଇଲା ଦେଖି ଦୈତ୍ୟଗଜା ।  
 କଣ୍ଠେ ଗିରି ନିକଟେ ଭେଟିଲା ଭାରିଆ ॥  
 ସ୍ବାମୀକ ଦେଖିଣ ନାଶ୍ବ ସଙ୍କୁଚିତମତ ॥  
 ନିଜରୂପ ଧଇଲା ସେ ଛାଡ଼ିଣ ବହୁତ ॥  
 ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭର ତେଜ ସହ ମୁଁ ନ ପାଇ ।  
 ପଳାଇ ଅଇଲ ଏଥେଁ ଦେହ ଗୋପ୍ୟକର ॥  
 ଯମବାହନ କୃତାନ୍ତନାମରେ ମଇଁଷି ।  
 ବଳାକାରେ ସେହୁ ମୋର ସଙ୍ଗେ ବନାଣି ॥  
 ମୁଁ ଦୋଷୁଣ ହେଲ ନାଥ ଏଥୁଁ ବାହୁଡ଼ି ଯା ।  
 ଏ ପୁତ୍ର ଦେଖିଲେ ଲୋକେ ହେବ ବଡ଼ ଲକ୍ଷା ॥  
 କପିଳସିଂହ ବୋଲେ ମୁଁ ନ ଯିବଇଁ ଦେଶ ।  
 ଏ ପୁତ୍ରକୁ ଦେଇ ଏଥେଁ କରବା ଗୋ ବାସ ॥  
 ଶୁଣ ପଦ୍ମସ କହନ୍ତୁ ଶୁକ ମହାମୁନି ।  
 ସିଂହକ ଦ୍ବୀପେ ରହଲେ ସେହୁ ବେନ ପ୍ରାଣୀ ॥  
 ନାମାସୀ ଖରେ ରହଲେ ସେହୁ ଭର କର ।  
 ସେ କଟକ ନାସ ହେଲା ଜେନାବକୀ ପୁଣ୍ୟ ॥



ପୁଣି କୋଳେ ଧରିଣ ବଳୁଣି ହବଳା ।  
 ମନ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲଣ ନାମ ତାର ଦେଲା ॥  
 କପିଳସିଂହ ଭାରିଆ ମନ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲି ।  
 ସ୍ବଚ୍ଛନ୍ଦ କରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ନିଷ୍ପାଦେ ପୁଣି ॥  
 ଏହିରୂପେ କିଛି ଦିନ ହୁଅନ୍ତେ ଅଗତ ।  
 ମନ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର କର କରେ ଅପଣାର ଚିତ୍ତ ॥  
 ଚପସ୍ୟା କର ମୁଁ ମହାବଳଶ୍ଚ ହୋଇବି ।  
 ଧାତା ବରେ ଅମରତ ହୋଇ ମୁଁ ପାରିବି ॥  
 ବାହୁବଳେ ଶ୍ରେଷ୍ଠବନ କରିବି ସାଧ୍ୟ ।  
 ଦେବତା ଶ୍ରୀକ୍ଷଣ-କରେ ଦେବ ମୁଁ ଅବଧ୍ୟ ॥  
 ଏତେ ବିଶ୍ୱାସ ସେ ଚପେ ଦେଲା ଚକ୍ଷୁ ମନ ।  
 ନିଶ୍ଚୟରେ ଲବ୍ଧ କଲା ବ୍ୟାତା ଚରଣ ॥  
 ନର ସହସ୍ର ବରଷ ତପ ଅଭରଣ ।  
 ଦୁର୍ବାର ଦମ୍ଭକ ଦୃଢ଼େ ଧାତାକୁ ଧାଇଁଲା ॥  
 ବ୍ରହ୍ମସାଧୁ ନୋହୁଲେକ ଯହିଁ ବ୍ୟାତାଏ ।  
 ଅନଳ ଭିତରେ ମାଂସ କାଟିଣ ପକାଏ ॥  
 ଧାତାଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ ମାଂସ ପୁଣି କର୍ମଲଭି ।  
 ପୁଣି ପୁଣି କାଟି ମାଂସ ଅହୁତ ଦିଅଇ ॥  
 ଏହି ପରକାରେ ତପ କରିଲା ଦାନବ ।  
 ପୁଣିରୁ ଯା ନ ହୋଇଛି ଯାହା କ ନୋହୁବି ॥  
 ତଥାପିତ ନ ଦିଶିଲା ଧାତାବର୍ଣ୍ଣ ଚିହ୍ନ ।  
 ପୁଣିହି ଶରୀର ଦବ୍ଧ କରେ ଯାକୁଧାନ ॥  
 ବଂଶ ସହସ୍ର ବରଷ ଶରୀର ବନାଶି ।  
 ଅହୁତ ଭେଦଣ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ଯାଏ ପଶି ॥  
 ଅନଳ ଭିତରେ ସେହି ନିବେଶନ୍ତେ କାୟା ।  
 ଦହନ ନୁହଇ ପିତାମହଙ୍କର ମାୟା ॥  
 ଜୁଳନ୍ତା ଅନଳେ କରେ ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ ।  
 କିନ୍ତୁ ନ କରେ ତପକୁ କେବେ ପରିତ୍ୟାଗ ॥  
 ଏମନ୍ତ କଠୋର ତପ ଦେଖି ପିତାମହ ।  
 ଅଶ୍ରୁ ସହସ୍ର ବରଷେ ଜାଣିଲେ ତା ସ୍ବେଦ ॥  
 ମହାକାଶ୍ଵ ଦେଖି କର ସର୍ବ ବୃନ୍ଦାରକେ ।  
 ଧାତାର ପୁରକୁ ଡେଇଁ ଚଳିଲେ ସଶଙ୍କେ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ର ରୁଦ୍ର ଶମନ ଯେ ବାୟୁ ବୃହସ୍ପତି ।  
 ଚନ୍ଦନା ସୂର୍ଯ୍ୟ ବରୁଣ ଅଳକାଧିପତି ॥  
 ଗ୍ରହଗଣ ଅତି କର ସର୍ବ ଦେବବଣେ ।  
 ବସୁମତୀ ସହସ୍ରରେ ଗଲେ ଦୁଃଖମନେ ॥

ଯଶୋବନ୍ତୀ କୁବନରେ ବିଜେ ବେଦବର ।  
 ଅସ୍ଥାନର ତଳେ ଉଭା ହେଲେ ସର୍ବସ୍ବର ॥  
 ଶତ ସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ ଚରଣରେ କଲେ ।  
 ଦେଖି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ବ୍ୟାତା ବୋଲିଲେ ॥  
 କେଉଁ କାରଣେ ଅଇଲ ସର୍ବ ଦେବଲୋକେ ।  
 କଷ୍ଟ କିବା ପଡ଼ିଅଛି କୁହ ଅମ୍ଭ ପାଖେ ॥  
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଲିଲେ ତୁ ଜଗଜ୍ଜନ ବନ୍ଧୁ ।  
 ଜଗତତାରଣ ନାଥ କୁପାଳିସିନ୍ଧୁ ॥  
 ତୁ ଦେବ ସକଳ ଜନମାନଙ୍କ କରତା ।  
 ତୁ ଯେ ନବଦୀପ ସପ୍ତସାଗର ବିନ୍ଦୁନା ॥  
 ତୁ ଦେବ ଛପନ କୋଟି ଜୀବ ଅଙ୍ଗିଅଛୁ ।  
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ତୋର ହେତୁ ବର୍ଣ୍ଣିଅଛୁ ॥  
 ଅଦିଅନ୍ତ ମଧ୍ୟ ତୋତେ ଲାଗେ ସର୍ବଭିନ୍ନା ।  
 ପ୍ରଳୟ ଧାରଣେ ନାଥ ତୁ ଅଟ୍ଟ ବ୍ୟାତା ॥  
 ତୋହର ଚେତନାରୁ ଯେ ସର୍ବ ଦେବଦେବୀ ।  
 ପାଳନା କରୁଛୁ ତୁହୁ ଚରଣର ଭୁବ ॥  
 ଭୋଦେବ ତୋ ଯୋଗେ ସ୍ବର୍ଗେ ଅମ୍ଭର ଯେ ବାସ ।  
 ମହାଶାସ୍ତ୍ରର ତପ ଦେଖି ଲାଗେ ହାସ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଲିଲେ ମୋହର ନେବ ଇନ୍ଦ୍ରପଦ ।  
 କୁବେର ବୋଲିଲେ ମୋର ଭେଦିବ ସମ୍ପଦ ॥  
 ନିଶାକର ବୋଲିଲେ ମୋ ନେବ ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ।  
 ଗୁରୁ ବୋଲିଲେ କରବ ମୋ ସଙ୍ଗରେ ଦ୍ରୁମ ॥  
 ଦେବତାମାନଙ୍କ ମୁଖ ଏରୂପରେ ଶୁଣି ।  
 ବ୍ୟାତା ବୋଲିଲେ ଅମ୍ଭେ ଯିବୁ ଏହିକ୍ଷଣି ॥  
 ବଡ଼ କଠୋର କର ସେ କରୁଅଛି ତପ ।  
 ସାଗର ସହସ୍ରେ କମ୍ପି ଉଠେ ନବଦୀପ ॥  
 ତପଅନୁରୂପେ ଅମ୍ଭେ ତାକୁ ଦେବୁ ବର ।  
 ଏ କଥାକୁ ଦେବେ ମନେ ଭାବନା ନ କର ॥  
 ଏମନ୍ତେ ବଚନ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ବିରହ ।  
 ରୁଦ୍ଧିବା ଦଇତ କେତେ ତପ କରୁଅଛି ॥  
 ଦେଖାଦେଲେ ରୁଦ୍ଧିବାନା କ୍ଷପ ସେ ବୋଲଇ ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ଅଗ୍ନେ ବ୍ରହ୍ମା ଏସନେକ କହ ॥  
 ଯାଅ ଏବେ ବୃନ୍ଦାରକେ ନ କରଣ ଚିନ୍ତା ।  
 ମୁହିଁ ସେ ବିନ୍ଦୁନା ଅଟେ ମୁଁ ନାଶକରତା ॥  
 ଏରୂପେ କହ ଦେବକୁ ଦେଲେ ପଠିଅଇ ।  
 ଯେ ଯାହାର ପୁରେ ଦେବେ ବିଜେକଲେ ଯାଇଁ ॥

କହନ୍ତି ସେ ଶୁକମୁନି ଶୁଣ ଦେ ସଜନ ।  
 ପଦ୍ମଯୋନିକ ଅସନ କମ୍ପେ ଘନ ଘନ ॥  
 ବଳସ୍ତେ ଶ୍ରୀ ବେଦବର ମସ୍ତକ ବାନ୍ଧନେ ।  
 ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମବିଷ୍ଣୁଶଗନେ ॥  
 ବଶିଷ୍ଠ ଶ୍ରୀବାମଦେବ କାଳୀକ ଅଗସ୍ତ ।  
 ବଶାମିତ୍ର ଶତମନୁ ରାଷି ପଦ୍ମଲସ୍ତି ॥  
 ନାରଦ ସେ ବିଭୀଷଣ ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ଘେନ ।  
 ଭରଦ୍ବାଜ ସୁମନ୍ତକ ରାଷ୍ୟଶୂଳ ମୁନି ॥  
 କରୁଣିକ ଭୃଗୁ ଅଷ୍ଟବକ୍ସିଙ୍କର ମୂଳେ ।  
 ହାହା ହୁହୁ ତନି କୋଟି ଋଷିବୀଜ ଭୂଳେ ॥  
 ଏହାଙ୍କର ସହଚରେ ବାଳଶିଳ୍ୟା କେତେ ।  
 ତଳନ୍ତି ସେ ବେଦବର ଭକତ ନିମନ୍ତେ ॥  
 ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ ସେହୁ ବେଦବର ।  
 ଅସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ହିନ୍ଦୁଲଦ୍ୱୀପର ॥  
 କାମାକ୍ଷୀଞ୍ଜରେ ଅଛଇ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପବତ ।  
 ତାହାର ଅନ୍ତେ ଶିଂଶାବା ନାମେ ବଟ ପ୍ରିତ ॥  
 ସେ ସ୍ଥାନରେ ମହତାର ତପସ୍ୟା ଅଶ୍ରମ ।  
 ଜଳଇ ସେ ହୃତାଶନ ଅକାଶର ସମ ॥  
 ଦେଖିଣ ଅଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମନେ ହୋଇଲେ ବ୍ୟାତା ।  
 ସାଧୁରେ ଦାନବ ତୋର ସାଧୁ ପିତା ମାତା ॥  
 ଅନେକ ପ୍ରଣାମ ତାକୁ କଲେ ଦେବଦେବ ।  
 ଏପରି ତପ ପୂର୍ବରୁ ନୋହୁଛି ନୋହୁବ ॥  
 ପବତର ଉପରରେ ଉଠି ମୁଖରୁର ।  
 ମସ୍ତକ ବାହାନୁ ଦେବ ସେଠାରେ ଉତୁର ॥  
 କମଣ୍ଡଳ ଜଳେ ଶାନ୍ତି କଲେ ହୃତାଶନ ।  
 ଦେଖିଲେ ଶରୀର ତାର ଲୋହତବରନ ॥  
 ନଖ ମୁଖ ନାସା କର୍ଣ୍ଣ ତରଣ ତା ନାହିଁ ।  
 ମୁଣ୍ଡା ବୃକ୍ଷ ପ୍ରାୟେ ତାର ଶରୀର ଦଶର ॥  
 ଗୁହଁଲେକ ପିତାମହ କରୁଣା ନେଷରେ ।  
 ଅମୃତକୁ ସିଞ୍ଚିଦେଲେ ନେଇ ତା ଉପରେ ॥  
 ଅମୃତ ପଡ଼ନ୍ତେ ହେଲୁ ତାର ପାଦ ଭୁଜ ।  
 ବଶରୁପ ପ୍ରକାଶିଲୁ ଦୁର୍ବାର ଦଳ୍ଲଜ ॥  
 ଲୋହତବର୍ଣ୍ଣ ମହତାକାର ମୁଣ୍ଡ ଗୋଟି ।  
 ବ୍ୟାତା ଦେଖନ୍ତେ ଶର ଗଗନକୁ ଘୋଟି ॥  
 ଧାତାଏ ବୋଇଲେ ବର ମାଗ କରୁଣପ ।  
 ପ୍ରଦାନ କରିବା ଅମ୍ଭେ ତପ ଅନୁରୂପ ॥

ଦାନବ ବୋଇଲୁ ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ ତୋତେ ।  
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ତପ ମୋର ଭୁଜିଲୁ କମର୍ଥେ ॥  
 କେବଣ ମହାତମା ତୁ ବୁଝି ତୋର ବାସ ।  
 ଏଡ଼େ ତପ କାହିଁପାଇଁ କଲୁ ମୋର ନାଶ ॥  
 ସତ କହ ନୋହୁଲେ ଟୋ ଘେନିବଇଁ ପ୍ରାଣ ।  
 ଏଡ଼େବଡ଼ ତପ ମୋର କଲୁ ଅକାରଣ ॥  
 ବ୍ୟାତା ବୋଇଲେ ତୋର ଯାହାଠାରେ ଲସୁ ।  
 ଧଲରୂପେ ଚିତ୍ତ ମୁହିଁ ସେହୁ ପିତାମହ ॥  
 ମହତା ବୋଇଲୁ ଅଟୁ ରୁହ ସେବେ ଧାତା ।  
 ନିଜ ସ୍ୱରୂପ ତୋହର ଦେଖାଅ ବ୍ୟାତା ॥  
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପରେ କପା ଦେଖାଦେଉ ମୋତେ ।  
 ଚିତ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖିଲେ ମୁଁ ଯିବଇଁ ପରତେ ॥  
 ମହତା ବଚନ ଶୁଣି ବ୍ୟାତା ସେ ହସି ।  
 ବର ମାଗ ବାରୁ ଅରେ ଦୈତ୍ୟଲବଣୀ ॥  
 ଦଇତ୍ୟ ବୋଲେ ତୋହର ସ୍ୱରୂପ ଦେଖାଅ ।  
 ନିଜରୂପ ଦେଖିଲେ ମୁଁ ମାରିବି ନିଶ୍ଚୟ ॥  
 କଟାଳ ବଚନ ପଢ଼ି ଶୁଣିଲେ ବ୍ୟାତା ।  
 ନିଜରୂପ ଦିଶାଇଲେ ଜଗତକରତା ॥  
 ବାମେ ଗୁରୁମୁଖ ଦକ୍ଷେ ବ୍ୟାତା ଅନନ ।  
 ଅଗ୍ନେ ବ୍ରହ୍ମାମୁଖ ପଛେ ବରଷ ବଦନ ॥  
 ନିଜ ସ୍ୱରୂପକୁ ତହିଁ ଧଇଲେ ବରଷ ।  
 ଜଗତ ଯାକରେ ତାଙ୍କ ତେଜ ବ୍ୟାପିଅଛି ॥  
 ଗୁରୁଗୋଟି ମୁଖ ତାଙ୍କ ଅଂଗୋଟି ଭୁଜେ ।  
 ଦଣ୍ଡକମଣ୍ଡଳ କୁଶିବଟୁ ସେ ବସିଲେ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ଅଗ୍ନି ସ୍ୱାହା ପ୍ରୋକ୍ଷଣୀ ଅବର ।  
 ଅଭୟ କବଚ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମ ମୁଦୁଗର ॥  
 ଶକର କରେ ଜପମାଳ ଅଛ ବ୍ରହ୍ମବେଶୀ ।  
 ଶୈର୍ଯ୍ୟ ସାମରଥୀ ସେ ପ୍ରଭୁ ବେଦବାଣୀ ॥  
 କେବଣ ଭୁଜରେ ଶୋଭାପାଏ ବେଦପୋଥି ।  
 ଲୋହତବର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ବିରୂପତର ଜ୍ୟୋତି ॥  
 ଅଙ୍ଗେ ଦ୍ୱାଦଶ ତଳକ ୧ କଳ ବସନ ।  
 ଲମ୍ବିତ କବଚା ଶିରେ ଶ୍ରୀ ଗୋପିଚନ୍ଦନ ॥  
 ମସ୍ତକ ବାନ୍ଧନେ ବିଜେ ବସନ କଷାୟ ।  
 ଦେଖିଣ ଅନନ ହେଲୁ ସେ ଦାନବସ୍ୱଧୁ ॥  
 ଗୁରୁ ମୁଖେ ଗୁରୁ ବେଦ କରନ୍ତି ଘନ ।  
 ବଦନ୍ତୁଣି ଶୁକମୁନି ଶୁଣ ଦେ ସଜନ ॥

ଅସୁର ଦେଖିଲା ଜିଜ୍ଞାସ ବଧାତାର ।  
 ଏକ ଶବ୍ଦର ପୁରିଛି ଜଳେ ଭରେ ॥  
 ଦେଖି ପ୍ରଣିଧାତ କଲା ମହା ବଳବନ୍ତ ।  
 କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛା ତାହାକୁ କରନ୍ତି ବଧାତା ॥  
 କର ପ୍ରସାଦ କଲ୍ୟାଣ କହିଲେ ବରଷ ।  
 ବର ମାଗ ବାବୁ ଯାହା ମନେ ଅଛି ବାଞ୍ଛୁ ॥  
 ମହତା ବୋଇଲା ଦେବ ଦେବୁ ଯେବେ ବର ।  
 ଦଶହରପାଳେ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ମୋହର ॥  
 ଯମ ପବନ ଅନଳ ଜଳ ସ୍ଥଳ ଶୂନ୍ୟ ।  
 ଏମାନେ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇଲେ କହବ ବଚନ ॥  
 ବର ମାଗ ବର ମାଗ ପିତାମହ ଭଣି ।  
 କେତେ ବାରମ୍ବାର ସାକ୍ଷୀ ରଖୁଅଛୁ ପୁଣି ॥  
 ମହତା ବୋଇଲେ ସ୍ବାମି ଦେବୁ ଯେବେ ବର ।  
 ହେବ କଳି ସତ୍ୟ ସ୍ବେତା ଦ୍ଵାପରେ ଅମର ॥  
 ସ୍ବାମି କେତେକଷ୍ଟେ ତୋର ପାଦେ ଅଛି ସେବ ।  
 ପ୍ରଳୟ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଂହାସୀ ହୋଇବ ॥  
 ଯମର କାଳଦଣ୍ଡେ ମୁଁ ନୋହୁବଇଁ କ୍ଷୟ ।  
 ନାନା ରୋଗମାନେ ପୀଡ଼ା ନ ଦେବେ ମୋ କାୟ ॥  
 ଶରୀର ବଳ ସମାନ ହୋଇବ ମୋହର ।  
 ଅଙ୍ଗରେ ନ ଭେଦବ ଯେ କେହିଶାସି ଶର ॥  
 ଦେବଶର ବ୍ରହ୍ମଶର ନ ଭେଦବ ଅଙ୍ଗ ।  
 ଗରିବର ମୋ ଶରୀରେ ପଡ଼ି ହେବ ଭଙ୍ଗ ॥  
 ଅଗ୍ନିରେ ନ ଘୋଡ଼ିବ ମୁଁ ଖଡ୍ଗେ ନ ଛଡ଼ିବ ।  
 ଅଗାଧ ଜଳରେ ମୁହିଁ କେବେ ନ ବୁଡ଼ିବ ॥  
 ତପିବର ଅଭିଶାପେ ନୋହୁବଇଁ ବଧ ।  
 ତୋହର ସମାନେ ମୁହିଁ ହେବ ମହାବିଦ୍ ॥  
 ଦେବଲୋକ ନରଲୋକ ନାଗଲୋକ ଯେତେ ।  
 ଯଶ କଲର ଏ ଅଦ୍ଧ ନ ଜଣିବେ ମୋତେ ॥  
 ସର୍ବ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ର ଦିବାକର ଅଦ୍ଧକର ।  
 କହତ ସମରେ ମୁହିଁ ଜଣିବଇଁ ଧର ॥  
 କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣିଲି ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ବଞ୍ଚୁ ଭୟ ବୋଲି ।  
 ତାହାର ଭୟରେ ମୁହିଁ ତପ ଅତରଲି ॥  
 ଯେବେ କି ନାଥ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲୁ ତୁ ମୋତେ ।  
 ମୁହିଁ ବଧ ନୋହୁବଇଁ ନାରାୟଣ ହସ୍ତେ ॥  
 ବଞ୍ଚୁ ସୁଦର୍ଶନ ତଳେ ନୋହୁବ ମୁଁ କ୍ଷୟ ।  
 ହର ବଜିଣିଲେ ସିଦ୍ଧ ହେବ ମୋର କାୟ ॥

ଅବର କଥାଏ ଶୁଣ ହେ ଚରୁଷନନ ।  
 ପୁରୁଷ ହସ୍ତରେ ମୁହିଁ ନୋହୁବ ନିଧନ ॥  
 ପିତାଏ ବୋଇଲେ ଯାହା ମାଗିଲୁ ତୁ ବର ।  
 ସମସ୍ତ କଥାହିଁ ସିଦ୍ଧ ହେଉ ରେ ତୋହର ॥  
 କିନ୍ତୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଜନ୍ମିଣ ଅମର କେ ନାହିଁ ।  
 ଦେବତା ହୋଇଲେ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ମରଇ ॥  
 ଏହୁକଥା ଗୋଟି ତୁହ ରଖିଥାଅ ମନେ ।  
 ରମଣୀ ହସ୍ତରେ ବଧ ହୋଇବୁ ତୁ ଦିନେ ॥  
 ମୈତ୍ରୀ ବୋଲେ ଯେବେ ପ୍ରିୟ ହାତରେ ନିଧନ ।  
 ହୋଇବ ମୁଁ ଗୃହିସ୍ଥବ ତା ସ୍ତନ ଯୌବନ ॥  
 ଥୋପୁ କଥାପୁ ବୋଲି ବୋଲନ୍ତି ଗୌମାଥ ।  
 ଯାହା ବାଞ୍ଛା କଲୁ ବସ ହେଉ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଯେତେକାଳ ଥିବୁ ତୁହ ଭଲେ ।  
 କେହ ସମାନ ନୋହୁବେ ରଣେତୋର ତୁଲେ ॥  
 ବର ମାଗୁଁ ମାଗୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତାତଳେ ଗଲେ ।  
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ଭୁବନକୁ ପିତାଏ ତଳିଲେ ॥  
 ବର ପାଇ ମହତା ଯେ ହୋଇଲା ନିର୍ଭୟେ ।  
 ମହା ସମୁଦ୍ର କରଣ କଟକ ଭୁଅଏ ॥  
 ଜେନାବଳା ବୋଲିକର ରଚିଲା ଭୁବନ ।  
 ବାରସ୍ଥଣୀ ପୁର ତାକୁ ନୋହୁବ ସମାନ ॥  
 ଅଲୋକିତ ବର ପାଏ ମୈତ୍ରୀସ୍ଵର ରାଜା ।  
 ଅନେକ ଦଇତ୍ୟ ଅସି କଲେ ତାକୁ ପୂଜା ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗା ମାଗୋ ଦୁର୍ଗତହାରଣୀ ।  
 ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗା ମାଗୋ ଦନୁଜଦଳିନୀ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗା ମାଗୋ ଗିରିରାଜ ସୁତା ।  
 ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗା ମାଗୋ ଶଙ୍କର ବନ୍ଧତା ॥  
 ଝଙ୍କଡ଼ ପୁରରେ ମାତ କରଅଛୁ ବାସ ।  
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଶାରଳା ତୋ ପାଦତଳ ଦାସ ॥



ମହତାପୁରର ଦୃଷ୍ଟି ଜୟ ।

ଏଥୁଅନ୍ତେ ପରାସିତ ନାମେ ମହାବଳା ।  
 ଶୁକମୁନି ତରଣରେ କର ଦବ୍ୟପୂଜା ॥  
 ବୋଇଲା ଭୋ ମୁନି କୁହ ମୈତ୍ରୀସ୍ଵର କଥା ।  
 ବଧାତାଙ୍କଠାରୁ ବର ପାଇ ବଳବନ୍ତା ॥  
 କପର ରାଜୁତ କଲା କୁହ ବ୍ରହ୍ମମୁନି ।  
 ତବ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ମୁଁ କି ଲଭିବଇଁ ପୁଣି ॥

କଦନ୍ତୁ ସେ ଶୁକ୍ରମୁନ ଶୁଣ ମହାଶୟେ ।  
 ଶ୍ରୀମତୀ ପୁରଣ ଶୁଣି ପାଦ କର ଶୟେ ॥  
 ମୟଦାନବର ପୁତ୍ର ଅଟେ କାନ୍ତିମାଳା ।  
 ମହୁଷାସୁରକୁ ଅସି ଦରଶନ କଲା ॥  
 ବଳ, ଲଙ୍ଗଳର ପୁତ୍ର ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ସେ ଅସି ଦର୍ଶନ କଲେ ଘେନି ସୈନ୍ୟବଳ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ଗୁମର ସେ ବେମାଳ ଏ ତନ ।  
 ଏହାଙ୍କ ଧରଣ ନବସହସ୍ର ସଜ୍ଜଣୀ ॥  
 ବଳଙ୍କ ଦେଶର ସେହୁ ଠାକୁର ଅଟନ୍ତି ।  
 ମହୁଷାସୁରର ପାଦେ ଶରଣ ପଶନ୍ତି ॥  
 ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ଦେଶର ରାଜା ଦୈତ୍ୟ ବିହୀନାଃ ।  
 ଶରଣ ପଶେ ସେ ଘେନି ସେନା ନବଲକ୍ଷ ॥  
 ଦୈତ୍ୟାସୁର ଦେଶ ରାଜା ସେ ଧୁମ୍ରଦର୍ଶନ ।  
 ସେ ବ୍ରେଷ୍ଟିଲ ଘେନି ସାତ ଅବୁଦ ସରନ ॥  
 ଭ୍ରମଦେଶ ନରପତି ନାମ କାଳନେମି ।  
 ବ୍ରେଷ୍ଟେ ସେ ବେନି ସାଗର ଯୋଦ୍ଧାସଙ୍ଗେ ଘେନି  
 ଏହୁରୂପେ କେତେ କେତେ ନରପତିଗଣ ।  
 ଭୟରେ ମହୁଷା ପାଦେ ପଶିଲେ ଶରଣ ॥  
 ଏକୁଁ ଏକ ବଳା ଗିରି ପାରନ୍ତି ସେ ତୋଳି ।  
 ଯମ କାଳଯାଗ ପାଦେ ପାରନ୍ତି ସେ ଦଳି ॥  
 ଏରୂପେ ସପ୍ତ ଅବୁଦ ନବଲକ୍ଷ ଶାର ।  
 ସଙ୍ଗତରେ ଘେନିଲେ ମହୁଷା ଅସୁର ॥  
 ଶାରତ୍ରେ ବଜ୍ରାଣ ଦମ୍ଭ ବଳେ କଟେ ।  
 ବଡ଼ ପ୍ରତାପୀ ହୋଇଲା ହିଫଳଦ୍ୱୀପରେ ॥  
 ହିଫଳଦ୍ୱୀପ ମଧ୍ୟରେ ଯେତେ ରାଜାମାନ ।  
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣିଲା ସେ ଅସୁର ରାଜନ ॥  
 ଅନେକ ସମ୍ପାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜେନାବଳା ପୁରୀ ।  
 ଅତି ସମ୍ପଦରେ ମୈଷାସୁର ରାଜ୍ୟ କର ॥  
 ଗୁରୁଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ତା ପୁର ଅସୁତନ ।  
 ପୁରସ୍ଥିରେ ବସିକର୍ମୀ କରନ୍ତି ଗଠନ ॥  
 ତାକୁ ଉପମା ଦେବାକୁ ନାହିଁ ତନୁପରେ ।  
 ବାରସ୍ଥା ପର ତୁଚ୍ଛ ହେବ ତା ଶୋଭାରେ ॥  
 କୁରୁଜନ ନାମେ ତହିଁ ଏକ ନଗ୍ର ଥିଲା ।  
 ତାକୁ ବଳେ କେହୁ ଧର୍ଷି ପାରୁ ଯେ ନ ଥିଲା ॥  
 ତହିଁର ନୃପତି ନାମ ତାଗ୍ରୀ ଅଟେ ।  
 ଅତନ୍ତରେ ନିଷକଣ୍ଠକେ ରାଜୁତ କରଇ ॥

ବତଶ ସହସ୍ର ନାର ଅଟେ ସରନ ।  
 ବଳସ୍ତପଣେ ତା ମନ ନାହିଁ କେ ମେଦନା ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ପଶରେ ସେ ଜିଣିଲା ଧରଣୀ ।  
 ତାହାକୁ ମହୁଷାସୁର ସଙ୍ଗୀନରେ ଜଣି ॥  
 ଏକଦିନ ସୈନ୍ୟ ସାଜି ମହୁଷା ଅସୁର ।  
 ସଙ୍ଗତରେ ହାତ ରଥୀ ଘେନି ଅପାର ॥  
 ତାଗ୍ରୀର କଟକକୁ କଲା ନଟକାର ।  
 ବାରତା ପାଇଲା ଗୁରୁ ମୁଖ ନରପତି ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହୁଲା ନୃପକୁ ଶୁଣ ଦଣ୍ଡଧାର ।  
 ଗୋବର ରାଜ୍ୟକୁ ମୈଷାଦୈତ୍ୟ ବଳେ କର ॥  
 ହିଫଳଦ୍ୱୀପରେ ଥିଲେ ଯେତେ ନରପତି ।  
 ସମସ୍ତେ ଶକ୍ତିଲେ ତାର ହୋଇ ବଶବର୍ତ୍ତୀ ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖରୁ ରାଜା ଏହୁରୂପେ ଶୁଣି ।  
 ହୋଧରେ ଜଳ ଉଠଇ ଦାବାନନ ଜାଣି ॥  
 କେବଣ ଦର୍ପରେ ମୈଷାସୁର ଅସୁଅଛି ।  
 ମୋହର ମହୁଷା ଯେ କି ନ ଜାଣଇ କିଛି ॥  
 କହୁଁ କହୁଁ ନରପତି କୋପେ ପରପଣ୍ଡ ।  
 ଅଜ୍ଞାଦେଲା ସାଜ ସାଜ ମୋର ସମଦଣ୍ଡ ॥  
 ରାଜାର ଅଜ୍ଞାରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ସମଦଣ୍ଡ ସାଜି ।  
 ଅମାପ ସରନ ତାର ସିନ୍ଧୁପ୍ରାୟେ ଗଢ଼ି ॥  
 ବଳସ୍ତେ ଦାନବ ଶାର ଶାଢ଼ିଲର ପିଠି ।  
 ତୁଲେ ତାହାର ଅଛନ୍ତି ସେନା ପାଞ୍ଚକୋଟି ॥  
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ସେନାଙ୍କର ଶାଢ଼ିଲ ବାହନ ।  
 ସମସ୍ତେ ଦେଖାଯାଅନ୍ତି କୁବେର ସମାନ ॥  
 ତର୍ଜନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି କୋପେ ତଳାବନ୍ତି ଥାଟ ।  
 କିଛି ଦୂରେ ଯାଇଁ ଦୁଇବଳ ହେଲେ ଭେଟ ॥  
 ଦେଶେ ମହୁଷାସୁରକୁ ତାଗ୍ରୀ ନୃପତି ।  
 ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ ପ୍ରାୟେ ସୈନ୍ୟ ତା ଅସନ୍ତି ॥  
 ପାଞ୍ଚଅବୁଦ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗତରେ ଘେନି ।  
 ସମର କରଲା ଶାର ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ॥  
 ମହାମରୁ ବଳ ତାର ଉଠିଲେ ଗଳ୍ପାଳ ।  
 ମହୁଷା ଦରତ ବଳ ଗଲେ ସବୁ ରାଜି ॥  
 ସମଦଣ୍ଡ ରାଜନେଶ ମୈଷାସୁର ଉଠି ।  
 ବେନି କରରେ ତାହାର ଘେନେ ବଳପଣ୍ଡ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ବିହୀନାଃ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ଉଠିଲେକ ଶତ୍ରୁ ଧର ହୋଇ କୋପାନଳ ॥

ଅସିବର ବୁଲାଇଣ ସୈନ୍ୟ ତାର ପିଟି ।  
 ତାଗ୍ରାଣୀ ଦେଖନ୍ତେ ସବେ ମନ୍ତ୍ରପରେ ଲେଟି ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ରାସ ସେ ଶୁଭ୍ର ଧର ହାଣି ।  
 ରମ୍ଭାବନେ ମଉଜଳ ଯେସନେ ପଲଣି ॥  
 ସେହୁମତ ହୋଇଣ ଯେ ପଡ଼ିଲେ ସଇନ ।  
 ବୁଧରରେ ବଲେପନ ହୋଇଲା ମେଦନା ॥  
 ସନରରେ ପଡ଼ି ମଲେ ବହୁ ରଥୀ ଯୋଧୀ ।  
 ପକାନ୍ତା ଲୋକ ମାରନ୍ତି ପଥକୁ ନିରୋଧ ॥  
 ତାଗ୍ରାଣୀ ସେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ମଲେ ବହୁଥାଟ ।  
 ଲକ୍ଷେ ରାଜା ଘେନିକର ଥିଲ ସେ ଗୁରୁଟ ॥  
 ପାଞ୍ଚସାଗର ସଇନ ତାଗ୍ରାଣୀର ମଲେ ।  
 ଅସୁରଙ୍କ ମାରଣେ ସେ ସବୁ ଶେଷ ହେଲେ ॥  
 ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳମାନ ତାଙ୍କର ଘେନିଲେ ଛଡ଼ାଇ ।  
 ମହୁଷାସୁର ଶୁଣିବେ ସମର୍ପିଲେ ନେଇ ॥  
 ସଇନ ପଡ଼ିବା ଦେଖି ତାଗ୍ରାଣୀ ନିରାଣୀ ।  
 ପ୍ରାଣଅଶା ଶୁଣିକର ମହାରଣେ ହାସି ॥  
 ଲକ୍ଷେକ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଘେନି ଏକମୁଖ ହୋଇ ।  
 ମହୁଷାସୁର ଥାଟରେ ପଶିଲା ହସାଇ ॥  
 ଅରେ ୨ ରହ ବୋଲି ଧାମେ କାନ୍ତିମାଳା ।  
 ବଜ୍ରମୁଦର ଅଶ୍ରେ ଘେନିଣ ପିଟିଲା ॥  
 ତାଗ୍ରାଣୀ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ପରେ ଯହୁଁ ରାଗେ ପିଟି ।  
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ମନ୍ତ୍ରଲେଟି ॥  
 ଲକ୍ଷେକ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ତହୁଁ ଚାରିକଣ ଘୋଟି ।  
 ରମ୍ଭାବନ ପ୍ରାୟେ ଯୋଦ୍ଧା ଭୂମିପରେ ଲେଟି ॥  
 ନିଦ୍ରାକାଳେ ଯେହ୍ନେ ନରେ ଶୁଅନ୍ତି ଧରଣୀ ।  
 ତେହ୍ନେ ବଳ ଗଲେ ତାର ପୁର ସମସନା ॥  
 ରଣେ ନିମଜ୍ଜି ପଡ଼ିଲେ ତାଗ୍ରାଣୀର ବଳ ।  
 କୁନ୍ତ କରେ ଘେନି ତହୁଁ ଧାବୁଁ ମନ୍ତ୍ରପାଳ ॥  
 ରଜାକୁ ଦେଖିଣ ତହୁଁ ଧାମେ କାନ୍ତିମାଳା ।  
 ବଜ୍ର ଏକ ପିଟେ ନେଇ ଦୈତ୍ୟ ଅନର୍ଗଳା ॥  
 ଗୁଣ୍ଡ ପାତ ସହୁଲ ତା ନୁପତ ତାଗ୍ରାଣୀ ।  
 ତତ୍ତ୍ୱରେ ଭୟ କରଲେ ସବେ ତାହା ଦେଖି ॥  
 ତାଗ୍ରାଣୀ ଧାଇଁଣ ମୁଦୁଗର ଘେନି ପିଟି ।  
 ପ୍ରହାରନ୍ତେ କାନ୍ତିମାଳା ଭୂମିପରେ ଲେଟି ॥  
 ରଣ ଗୋଳରେ ତାଗ୍ରାଣୀ ମାରେ ବହୁବଳ ।  
 ଧାତକାରେ ଓଗାଳିଲେ ଚମ୍ପର ବେମାଳ ॥

ବଳେ କଣ୍ଠ କୁଠାରକୁ ଘେନି ରଣେ ପଶି ।  
 ତାଗ୍ରାଣୀର ଉପରେ ତା ମାରନ୍ତି ଅକର୍ଷି ॥  
 ସେ ବଳେକଣ୍ଠକୁଠାର ଧାତା ସଜିଥିଲା ।  
 ମହୁଷାସୁର ହସ୍ତ ତା ଚମ୍ପର ଅଣିଲା ॥  
 ତାଗ୍ରାଣୀ ସମାନେ ପୁଥୁଁ ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ ଯୋଧୀ ।  
 ସେ ବ୍ରହ୍ମଶସ୍ତ୍ର ମେଣ୍ଟାନେ ନ ଜାଣଇ ବୁଦ୍ଧି ॥  
 ତାଗ୍ରାଣୀକ ସେ ଶସ୍ତ୍ରରେ କାନ୍ତିମାଳା ହାଣି ।  
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ଛଡ଼େ ତାର ବେନିପାଣି ॥  
 ଗୁଣ୍ଡା ବୁଧ ପ୍ରାୟେକ ସେ ପଡ଼ିଲାକ ତଳ ।  
 ପୁଣି ଅଭବେଲେ ତାକୁ ପ୍ରହାର ତା ତୋଳ ॥  
 ବଳେକଣ୍ଠ କୁଠାରେ ସେ ହେଲା ବେନିଶୁଣ୍ଠି ।  
 ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ଯାଇ ପଡ଼େ ତାର ଗୁଣ୍ଡ ॥  
 ଅନେକ ଧନ ଥିଲା ଯେ କୁରୁଜିନ ପୁର ।  
 ମହୁଷାସୁର ସୈନ୍ୟ ତା ସବୁ କଲେ ଜୁର ॥  
 ଅପର ଦେଶର ରାଜାମାନେ ଯେତେଥିଲେ ।  
 ତାଗ୍ରାଣୀର ବଧ ଶୁଣି ସବେ ଭୟ କଲେ ॥  
 ବହୁତ ଧନ ରତନ ବସନ ସଇନ ।  
 ଘେନି ରାଜାଏ ଭୟରେ କରନ୍ତି ଦଇନ ॥  
 ବେଢ଼ି ବେଳ ବଳ ବଡ଼େ କଳନା ନ ଯାଇ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ତହୁଁ ମୈତ୍ରାସୁର ବାହୁ ॥  
 ସଂହଳ ଦ୍ୱାପରେ ଅଲେ ଯେତେ ନୃପରାୟେ ।  
 ସମସ୍ତେ ଖଟିଲେ ଅସି ମୈତ୍ରାସୁର ପାୟେ ॥  
 ଶୁଣନ୍ତେ ଅଶ୍ରୁଧୀ ଲାଗେ ମହୁଷା, ମହୁମା ।  
 ଯାହା ସର୍ଜନା କରଣ ଅଛି ବେଦବ୍ରହ୍ମା ॥  
 ଚାରିକଣ ଯୋଜନ ଯେ ଅଟେ ତାର ପୁର ।  
 ବାହୁଡ଼ ସେ ପୁରେ ମିଳେ ମହୁଷା ଅସୁର ॥  
 ପାଞ୍ଚସାଗର ସୈନ୍ୟ ତା ଏକୁଁ ଏକ ବଳା ।  
 ମନ କଲେ ମେରୁ ଭିର ପାରନ୍ତି ସେ ତୋଳ ॥  
 ବଜ୍ରସମାନ ଅଟଇ ତାହାଙ୍କର କାୟା ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଦି ବରରେ ସେହୁ ରଣରେ ନିର୍ଭୟ ॥  
 ଭୟେ ନ ପଶଇ ଯମଦଣ୍ଡ କାଳଦଣ୍ଡ ।  
 ମହା ମହା ଯୋଦ୍ଧା ତାର ବଡ଼ ପରବ୍ରହ୍ମ ॥  
 ଅଦୃତ୍ୟର ରଣି ତହୁଁ ନ ପଶଇ ତରେ ।  
 ପବନ ଖରେ ନ ବହେ ଜେନାବଳା ପୁରେ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ପାଦପଦ୍ମେ ରଖି ଦୁଡ଼ମତ ।  
 ଶାରଳାଦାସ ଲେଖିଲା ଅମୃତ ଭରଣ ॥



ମେରୁଗୁଳ ସଙ୍ଗେ ମହାଶାସୁରର  
ପୁରୁଷ ଓ ପରାଜୟ ।

ପଶ୍ୟତିତେ ଗୁହ୍ୟ ଉଣି ଶୁକ ତପୋଧନ ।

ଏକ ଦନକର କଥା ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ॥

ରବିବାର ମୂଳାନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ବଦ୍ୟମାନ ।

ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସିଦ୍ଧ ଅଟଇ ସେ ଦନ ॥

ତୈଳ ନାମେ କରଣ ପରସ୍ତ ଯେ ଯୋଗ ।

ସେ ଦନ ମହାଶାସୁର ବିଜେ ମେରୁ ଶୁଣ ॥

ମେରୁତଳେ ଅଛି ବଳୁ ନାମେ ଏକ ଗୁଣ୍ୟ ।

ତହିଁରେ ନୃପତି ମେରୁଗୁଳ ମହାଗୁଜ ॥

ସେ ଗୁଜାର ଭୁଲରେ ସେ କଲ୍ୟାଣ ବହୁ ଦ୍ରୁମ ।

ଶତଦିନ ପରସନ୍ତ ଲାଗିଲା ବିବାଦ ॥

ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଲାଗନ୍ତେ କଳମ ।

ରୁଧିର ନଦୀ ବହୁଳ ହୋଇଣ ଶେଷିଲ ॥

ପୃଥ୍ବୀ ଉତପାତ ହେଲା ଦୁହଙ୍କ ବିବାଦେ ।

ଭରବର ଶୁଙ୍ଗମାନେ ଝଟିଲେକ ହାଦେ ॥

କାନ୍ତିମାଳା ବିଢ଼ାଳାସ ବେମାଳ ଗୁମର ।

ଦେବଙ୍କ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ ଏହାଙ୍କ ସମର ॥

ମେରୁଗୁଳ ସେନା ମନୁ ଲୋଚନ ଯେ ଗାର ।

ମହାସାର ଅଟନ୍ତି ସେ ଅବନୀ ମଧର ॥

ଏକକୋଟି ହାତ୍ୟା ସୈନ୍ୟ ଘେନି ସଙ୍ଗତରେ ।

ମେରୁଗୁଳ ଧାଏଁ ଗଦା ଘେନି କୋପଭରେ ॥

ବିଶ୍ଵରୂପ ବିକାଶିଣ ଧାଏଁ ମହାସାର ।

ଜଳସ୍ଵରେ ତାକେ ଅରେ ଅରେରେ ପାମର ॥

ସମୁଦରେ ଯିବାପାଇଁ ବଳାଇଲ ମତି ।

ଏତେ କହୁ ଗଦା ପିଠି ସରଳ ନିଯାତି ॥

କଦଳୀ ବନ ପରାସ୍ତେ ପଡ଼ିଗଲେ ସେନା ।

ମହାକୋପେ ଗର୍ଜଇ ସେ ଗାରବର ସେନା ॥

ବଳ ଭାଜନ୍ତେଣ କାନ୍ତିମାଳା ଯେ ଦେଖାଇ ।

କାହିଁକି ପଳାଅ ବୋଲି ତାକୁ ଅଭାସଇ ॥

ରୁଦ ରୁଦ ରୁଦ ମୁକି ଦେଖ ରେ ମୋହର ।

ସରଳିକି ସମ୍ପାଜଣ ତଳେ ମହାସାର ॥

ତା ଭୁଲେ ତଳନ୍ତି ଦଶସପ୍ତ ଖଟ ବଳ ।

ନିଃଶଙ୍କରେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ଦୈତ୍ୟ ମେରୁଗୁଳ ॥

ସେ ସେ ହିମବନ୍ତ ସେବି ପାଇଅଛି ବର ।

ନାଳା ଶସ୍ତ୍ର ନ ଭେଦଇ ଅଙ୍ଗରେ ତାହାର ॥

ଲୋଚନ ଧ୍ୟାନ ନାମେ ବେନ ସେନାପତି ।

ମହାଶାସୁର ସେହୁ ମହାବଳା କ୍ଷମୀ ॥

ଧାଇଁ ମେରୁଗୁଳ ଆଟେ ପିଠିଲେ ସେ ଗଦା ।

ଗୁହ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ତାରି କରିଦେଲେ ପଦା ॥

ମେରୁଗୁଳ ଦେଖି ତାହାସୈନ୍ୟ ଘେନି ଉଠି ।

ଲୋଚନାସୁର ଉପରେ ବଳୁଗୁଳ ପିଠି ॥

ଦାଏଣ ଲୋଚନାସୁର ପଡ଼ିଲକ ତଳ ।

ପୁଣି ସେ ପ୍ରହାର କଲ୍ୟାଣ ମୁଖଲେକ ତୋଳ ॥

ମେରୁଗୁଳ ପ୍ରହାରରେ ଲୋଚନା ସେ ଗୁଣ୍ଡା ।

ରଣେ ବିହରଇ ସେହୁ କ୍ଷମୀ ଗାରସ୍ତା ॥

ପୁଣି ଅସ୍ତ୍ର ଧରି କୋପେ ଉଠେ ମେରୁଗୁଳ ।

ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଗୁଣସ ସେହୁ ପିଠିଲ କୋଦାଳ ॥

କୋଦାଳ ପିଠିତନ୍ତୁ ନେଇ ଧ୍ୟାନ ମରଲ୍ୟ ।

ସମୁଦ୍ର ପରାସ୍ତେ ରକ୍ତନୟା ବହୁଗଲ୍ୟ ॥

ଉଷ୍ଠେ ଗୁମର ବେମାଳ ପଛଦୃଷ୍ଟା ଦେଲେ ।

ମେରୁଗୁଳ ଅଗ୍ରତରେ କେହୁ ନ ରହଲେ ॥

ସୈନ୍ୟଭଗ୍ନ ଦେଖିବର ଧାମର ମହାଶା ।

କିଂଭୂତ କାରଣ କାର ଏଡ଼େକ ଭରସା ॥

ମହାଶାସୁର ଉଠନ୍ତେ ସୈନ୍ୟ ହେଲେ ଅଗ ।

ଗୁମର ବେମାଳ ଅସି ମିଳିଲେକ ବେନ ॥

ଲାଗିଲା ଦୁଇ ଦଳରେ ବିଷମ କଳମ ।

ସମସ୍ତେ ଅସୁର ପୁଣି ଏକେ ମହାବଳ ॥

ମହାଶାସୁର କୋପରେ ମାରେ ବଳୁଗର ।

ପ୍ରତିଶରେ କାଟିଲା ତା ମେରୁଗୁଳ ସାର ॥

ପୁଣି ମହାଶା ପେଷଇ ମନ୍ତ୍ର ନାଗ ବାଣ ।

ମେରୁଗୁଳ ଗରୁଡ଼ାସ୍ତେ କରେ ତା ବାରଣ ॥

ପୁଣି ଅଗ୍ନି ଶର ଧରି ମହାଶା ପେଷଇ ।

ଜଳଶରେ ମେରୁଗୁଳ ତାହା ନିବାରଇ ॥

କୁହୁଡ଼ି ଶର ପେଷିଲା ପୁଣି ତଦପରେ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟଅସ୍ତେ ଛେଦେ ମେରୁଗୁଳ ଇଷିତରେ ॥

ଏରୂପେ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତେ ରବି ଅସ୍ତ ଗଲେ ।

ତହୁଁ ଦୁଇଦଳ ଯାକ ନିବର୍ତ୍ତି ରହଲେ ॥

ମେରୁଗୁଳ ରହିଲା ଯେ ବଳଗିର ଦେବଣ ।

ଗଜେନ୍ଦ୍ର ତଳିଲା ମହାଶା ମନର ବିରସେ ॥

ଅର ଦିବସରେ ମନେ ଭାଲେ ରକ୍ଷଣ ।

ମେରୁଗୁଳ ଫଣୀମରେ ଅଟଇ ନିପୁଣ ॥

ପିତାବ କରତ ଏବେ ହେଲୁ ମୋର ବୁଆ ।  
କା ଅଗେ କହୁବ ଏହା ଅତ ଲଜ୍ଜାକଥା ॥  
ଏତେଭାଳି ମଉନରେ ବୁଲୁ ନୃପତି ।  
ଶାବଣୀ ପୁରାଣେ ଏହା ଅପୂର୍ବ ଭାବଣୀ ॥



ମହାଷାସୁର ଧୁମ୍ରଲୋଚନକୁ ସାରଥ୍ୟପଣେ  
ଶାନ୍ତି ଦେବାର ।

ଶୁଣ ହୋ ପରାଶର ନୃପ ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ।  
ସେ ମହାଷାସୁର କଥା ଯେସନ ପ୍ରକାରେ ॥  
ଆସିନ କୃଷ୍ଣଚକ୍ରଧୀ ଶୁଭୁବାର ଦିନ ।  
ସେ ଦିନ ଶୁଣି ଅଟଇ କୃଷ୍ଣ ନାମେ ଜାଣ ॥  
ବାଳକ ନାମେ କରଣ ଅସୁଷ୍ମାନ ଯୋଗ ।  
ଦରବଳେ କରବା ପାଇଁ ପୁଣି ତା ଉଦ୍ଦୋଗ ॥  
ସଙ୍ଗତରେ ବହୁ ରଥ ରଥୀକ୍ ତଳାଇ ।  
ଗଦାପାଣି ହୋଇ ଶାର ପୁଣି ବାହାରଇ ॥  
ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଭେଟିଲକ ସେ କରୁଣଦେଶ ।  
ବଡ଼ ସମ୍ଭାରେ ସେ ସୁଜ୍ୟ ହୋଇଲୁ ପ୍ରବେଶ ॥  
ଅମର ଭୁବନ ପ୍ରାୟେ ସେହୁ ଦେଖାଯାଇ ।  
ସମନ୍ତେ ଘେନି ମୈତ୍ରୀ ବଳେ କଲୁ ତହିଁ ॥  
ମେଢ଼ ମଣ୍ଡପ ଜଗଣ ଭାଙ୍ଗିଲେ ସକଳ ।  
ହାଟ ବାଟ ଜୁର ସବୁ କଲେ ମୈତ୍ରୀ ବଳ ॥  
ମନ୍ତ୍ରୀ ବାରତା କହଇ ଶୁଣ ନୃପନାଥ ।  
ତୋ ଦେଶରେ ପଶିଲୁ ସେ ମହାଷା ଦଇତ ॥  
ଧୁମ୍ରକେତୁ ପଶୁରଇ କମର୍ଥେ ଅସର ।  
ପୀରତ କରବ କବା ଯୁଦ୍ଧକୁ ଲଜ୍ଜଇ ॥  
ରାଜାର ଅଗେ କହଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ସେ ଏସନ ।  
ସୋଦର ଅଟଇ ତୋର ସେହୁ ନୃପରାଣ ॥  
କନ୍ୟାସ ନରପତି ସେ ବଶିଷ୍ଠଙ୍କ ଶାସେ ।  
ଦନୁଜ ରୂପ ବହୁଲ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତାପେ ॥  
କନ୍ୟାସ ନୃପତିବର ହୋଇଲକ ରକ୍ଷ ।  
ତାହାର ନନ୍ଦନ ହେଲୁ ଜାଣ ମନୁଷ୍ୟ ॥  
ମନୁଷ୍ୟର କୁମର ହେଲେ ରକ୍ଷ ରକ୍ଷ ।  
ହେତ ପ୍ରହେତ ବୋଲଣ ତାଙ୍କ ବେନି ବଞ୍ଚି ॥  
ଏହାଙ୍କର ପୁତ୍ର ବକ୍ରଅଙ୍ଗ କାଳାନଳ ।  
ମାଳ ସୁମାଳ ମାଲ୍ୟ ସେ ଏହାଙ୍କର ବାଳ ॥

ମାଳର ସନ୍ତତ ନାମ ଦମନ ସେ ଦେବ ।  
ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ମାତଙ୍ଗ ଜାଣିବ ॥  
ମାଲ୍ୟବନ୍ତ ରହୁଥିଲୁ ଲଜ୍ଜା ନାମ ପୁରେ ।  
କରଣ ଦ୍ଵୀପେ ରହୁଲ ମାଧବର ଡରେ ॥  
ମାତଙ୍ଗର ପୁତ୍ର ଅଟେ ବିଶ୍ଵଲଲୋଚନ ।  
ବିଶ୍ଵଲଲୋଚନ ପୁତ୍ର ହୋଇଲୁ ହରଣ୍ୟ ॥  
ହରଣ୍ୟତନୟ ନାମ ଗୋଟି ବୈଲୋଚନ ।  
ବଇଲୋଚନର ପୁତ୍ର ବଳା ଉତପନ୍ନ ॥  
ବଳାର ତନୟ ସେ ମଦନ ବିମୋଚନ ।  
ତାହାର ତନୟ ଅଟେ କାଳବିମୋଚନ ॥  
କାଳବିମୋଚନରତ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ସ୍ଵତ ।  
ତୁମ୍ଭର ତହିଁ ସେ ଧୁମ୍ରଲୋଚନ ସଜ୍ଜାତ ॥  
ମନ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ କହୁଲୁକ ବାରତା ଏମନ୍ତ ।  
ତାହାର ତୋହର ଏକବଶରେ ସମୃତ ॥  
ମନ୍ତ୍ରୀ ବଚନେ ଅନନ୍ତ ଧୁମ୍ରକେତୁ ହୋଇ ।  
ଧୁମ୍ରଲୋଚନ ନାମରେ ସ୍ଵତ ହକରଇ ॥  
ପାରଦଣ୍ଡ ମାନ ଘେନି ବାରୁ ଏବେ ଯାଅ ।  
ମହାଷାସୁର ସଙ୍ଗରେ ପ୍ରୀତି ଉପୁଜାଅ ॥  
ପିତାବ କରତ ବେଗେ ସେ ଧୁମ୍ରଲୋଚନ ।  
ଘେନିଲକ ନାନାବିଧ ରତନ ବସନ ॥  
ବଳେ ମହାଷା ଅସୁର କରୁଣଦ୍ଵୀପରେ ।  
ଧୁମ୍ରଲୋଚନ ପ୍ରବେଶ ହେଲୁ ତା ପାଶରେ ॥  
ଅନେକ ଯୋଗାଡ଼ମାନ ମୈତ୍ରୀସୁର ଦେଖି ।  
କରୁଣଦ୍ଵୀପ ନୃପତି ହୋପ ସେ ଉପେକ୍ଷି ॥  
ନରପତିକୁ କହଇ ମନ୍ତ୍ରୀ କାନ୍ତମାଳା ।  
ଏ ଧୁମ୍ରଲୋଚନ ଧୁମ୍ରକେତୁ ନୃପବଳା ॥  
ତୋହର ତାହାର ପ୍ରୀତି ଉପୁଜିବା ଅର୍ଥେ ।  
ଦେଖାଦରଶନା ଧନ ଅଣିଅଛି କେତେ ॥  
ସାମାଧାନ ଦେଇ ତୋତେ ହେଉଛି ଦିନସ୍ଵେ ।  
କରୁଣଦ୍ଵୀପତ ସାଧ୍ୟ ଏବେ ତୋର ହୋଏ ॥  
ଶୁଣି ଦୟା କଲୁ ମୈତ୍ରୀସୁର କରଣପ ।  
ଦେଖି ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ତୋଷ ହୋଇଲୁ ଅମାପ ॥  
ମହାଷାସୁରକୁ ଧୁମ୍ରଲୋଚନ ପ୍ରଣମି ।  
ଦର୍ଶନେ ପ୍ରସନ୍ନେ ସ୍ଵାମି ରକ୍ଷ ଶାରମଣି ॥  
ବିନୟ ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହେଲୁ ମହାବଳ ।  
ଅସ ଅସ ତୁ ମୋ ପ୍ରାଣସଖା ରେ ତନୁକ ॥

ଅନେକ ବନସ୍ତେ ଧୂମ୍ରନେତ୍ର କରେ ସେବା ।  
 ଅମ୍ବର ଅସ୍ଥାନେ ଦେବ ବିଜୟ କରିବା ॥  
 ସମଦଣ୍ଡ ଦେନଶ ସେ ମୈତ୍ରାସୁର ଶର ।  
 ତା ଅସ୍ଥାନେ ବଜେ କଲା ପ୍ରତାପୀ ଅସୁର ॥  
 ଧୂମ୍ରନେତ୍ର ପିତା ଧୂମ୍ରକେତୁ ଯେ ରାଜନ ।  
 ମହାସାମରକୁ କଲା ପୂଜାବଧାନ ॥  
 ପୂଜାରେ ବହୁ ଉତ୍ସବ କରାଇଲା ଶବ୍ଦେ ।  
 ବଡ଼ ସମ୍ବରରେ ପୂଜା କରଲା ତା ପାଦେ ॥  
 କରନ୍ତି ଦ୍ଵାପେ ମହାଶା ପାଞ୍ଚଦିନ ରହୁ ।  
 ବଡ଼ାଇ ସମ୍ବର ଗଜା କରଇ ମଣୋହ ॥  
 ବେନି ପଦ୍ମ ପିନ୍ଧିବେ ସେ ଦେଲକ ଶ୍ରେୟନ ।  
 ମହାସାମର ରାଜ୍ୟ ସେ ଧୂମ୍ରଲେତନ ॥  
 ଶାନ୍ତିଜେ ମହାଶା ତାକୁ ଶାନ୍ତିଦେଲା ଧାତ ।  
 ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭ ମୋ ରଥେ ହୋଇବୁ ସାରଥୀ ॥  
 ଏତେ କହଣି ତାହାକୁ ସଙ୍ଗତରେ ଶେନ ।  
 ବାହୁଡ଼ି ସିଂହଳ ଦ୍ଵାପେ ବଜେ କଲା ପୁଣି ॥

### ଚଣ୍ଡୀମୁକ୍ତ ସଙ୍ଗେ ମହାସାମରର ମୁକ୍ତି ଓ ପରାଜୟ ।

ଶୁଣ ପରାସିତ ମୈତ୍ରାସୁର ନୃପମଣି ।  
 ଦିଗବଜେ କରେ ସମଦଣ୍ଡ ପୁଣି ଦେନ ॥  
 ତୁଳ କାର୍ତ୍ତିକ ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରବାର ।  
 ସେହୁଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଭୋଗ ଅଟେ ସେ ଦିନର ॥  
 ଦାଣ୍ଡିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ଧୂମ୍ରନାମ ଯୋଗେ ।  
 ଦଣ୍ଡସାଙ୍ଗେ ମୈତ୍ରାସୁର ନନ ଉଦବେଗେ ॥  
 ଶାରଦୀୟ ଶାରତ୍ରର ଚମକ ନିଶାଣି ।  
 ବଜାଇ ବାହାର ହେଲେ ମୈତ୍ରାସୁର ସୈନିକ ॥  
 ଅଶୀଷଦ ଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ସାତବିଂଶତି ।  
 ସେ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କର ଯେ ବାହନ ଶାନ୍ତିକ ॥  
 କୁନ୍ତ ଶଙ୍ଖର ଶାବେଳ ଛେଲ ଚନ୍ଦ୍ରମାନ ।  
 ଧରଥରନ୍ତି ଯେ ନାନାବିଧ ଶସ୍ତ୍ରମଣି ॥  
 ଜାଠ ଶକ୍ତି ଶର ଉଦା ଭୁଲ ଶସ୍ତ୍ରମୁନା ।  
 ଏକକୁ ଅରେକ ତହିଁ ନ ଯାନ୍ତି ଗଣନା ॥  
 ବହୁତ ବଳ ତଥେଲେ ତଳାନ୍ତେ ସେ ଥାନ୍ତି ।  
 ଅକାଶ କର୍ମ ଉଠଇ କର୍ମେ ଧୂମ୍ରବସୁ ॥

ଅନେକ ସମ୍ବରବରେ ପରାଜୟ ପାଇଣି ।  
 କର୍ମନ୍ତୁ ମହାଶା ବଜେ ଶୁଣି ନୃପମଣି ॥  
 ଦେବକୁ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ ମହାଶା ମହମା ।  
 ଯାହା ସେ ସଙ୍ଗେ ନା କରଇଲୁ ବେଦନୁହା ॥  
 ଦୁଷ୍ଟାସ୍ୟ ବର ତାହାକୁ ଦେଲେ ଯେଣୁ ଧାତା ।  
 ମହାଶା ହୋଇଲା ତେଣୁ ଜଗତରେ ନିତା ॥  
 କୁଣ ଦ୍ଵାପକୁ ସେ ଧନ କରଇ ପ୍ରସାଦ ।  
 ପାଦପରେ ବସୁନ୍ଧର ହୁଏ କର୍ମମାନ ॥  
 ପ୍ରତସ୍ତାସୁର ବୋଲଣ କୁଣଦ୍ଵାପ ଶବ୍ଦେ ।  
 ମହାବଳବନ୍ତା ସେହୁ ଶିବ ବର ପାଏ ॥  
 ବଡ଼ାଇ ସମ୍ବର ପୁଣି ତାହାର ଭୁବନ ।  
 ଦ୍ଵିଶ କପିଳାସ ଜାଣି ଅଟେ ସେହୁସ୍ଥାନ ॥  
 ତା ମହମା ଯେତେ କହଲେତ ନ ସରଇ ।  
 ଦ୍ଵିଶ ସ୍ଵର୍ଗପର ତାର ଭୁବନ ଦଶଇ ॥  
 ବଡ଼ାଇ ଧାର୍ମିକ ସେହୁ ପ୍ରତସ୍ତା ଅସୁର ।  
 ଭୟ ଭୁଷଣ ଶରୀର ଧିରେ ଜଟାଇର ॥  
 କଷା ବାସ ଅଭରଣ କନ୍ଧରେ ପଇତା ।  
 ଦିଶୁଲ ଚନ୍ଦ୍ର ପଶୁ ଖଟାଙ୍ଗ ଧରନ୍ତା ॥  
 ଚଉଦ କୋଟି ବାହାର ବଳ ଯାତୁଧାନ ।  
 ମୁଣ୍ଡନିତା ନ ଜାଣନ୍ତି ସେ ଯମ ଭୁବନ ॥  
 ଶୁଣିଣି ସପ୍ତ ଯୋଜନ ଦ୍ଵାପ ଅସୁତନ ।  
 ଶୁଣି ସହସ୍ର ତହିଁରେ ବସନ୍ତି ରାଜନ ॥  
 ସମଦଣ୍ଡ ଦେନଶ ସେ ଶକ୍ତି ରାଜାକୁ ।  
 ସର୍ବଜନେ ସେବନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତସ୍ତାସୁରକୁ ॥  
 ଶିବଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ ସେହୁ ହେଲା ମହାଶକ୍ତି ।  
 ଉତ୍ତର ଦେବକୁ ନିତ୍ୟ କରଇ ସେ ପୂଜା ॥  
 ଅନେକ ଦନୁଜବଳ ଦେନ ସଙ୍ଗତରେ ।  
 ବଜେ ମହାଶା ଅସୁର ତାହାର ରାଜ୍ୟରେ ॥  
 ରାଜାର ଅଗେ ଯାଇଣ କହେ ମନ୍ତ୍ରିବର ।  
 ଭେ ଦେବ ତୋ ରାଜ୍ୟେ ପଶେ ମହାଶାସୁର ॥  
 ବଡ଼ାଇ ପ୍ରତାପୀ ମୈତ୍ରାସୁର ନୃପନାହା ।  
 ଅମର ବର ଦେଇଛ ତାକୁ ଅଶ୍ଵକାହା ॥  
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଅସୁର ସେହୁ କଷା ଜଗତେ ।  
 କାଳାନ୍ତକ ପ୍ରାୟେ ତୋର ନରକୁ ଘୋଷ ॥  
 ସତ୍ୟଯୁଗ ଅନ୍ତକଳ୍ପ ତୋର ପ୍ରଣବଳେ ।  
 ଅପାର ଥାନ୍ତି ଅପଣ ଯଶେ ଏତେକାଳେ ॥

ଫଗ୍ରାମ ଜରବା କବା କରବାଟି ସଜ୍ଜ ।  
 ୁ ସବଜ୍ଜ ନାଥ ଦେବ ଜାଣୁ ସର୍ବବଧୁ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଶିବପାଦ ମନ୍ତ୍ରୀ ତା ବୁଝାଇ ।  
 ମତ୍ୟ ମୁକ୍ତରୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷାପୁରୁଷ ଖଟଇ ॥  
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ କହେ ମନ୍ତ୍ରିକର ।  
 ପ୍ରୀତି ଅପ୍ରୀତି କ ଦେବ ବୁଝିବା ତାହାର ॥  
 ମହୁଷାସୁର ଯେ ଅଛ ମହାନାୟା କୁଳେ ।  
 କରୁଣାକର ନାମରେ ଏକ ବଟମୂଳେ ॥  
 ରାଜାକୁ ବୁଝାଇ କହେ ଶିବପାଦ ମନ୍ତ୍ରୀ ।  
 ମୁହିଁ ଯିବ କହେ ଦେବ ମୈତ୍ରାସୁର କତି ॥  
 ପ୍ରୟାଜେଲା କାହିଁକି ଅମ୍ଭର ପୁରକୁ ।  
 ସନ୍ତୋଷ ବୁଝିବା ଦେବ ପରୁର ତାହାକୁ ॥  
 ପୀରତି ହେଲେ ସମ୍ପଦ ତା ସଙ୍ଗେ କରିବା ।  
 ଦୁଷ୍ଟସତ ଦେଖିଲେ ତା ସଙ୍ଗେ ସୁଝିବା ॥  
 ମନ୍ତ୍ରିଗୁଣୁ ଶୁଣି କୋଲେ ସେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ରାସ୍ତେ ।  
 ବୁଝି ତୁମ୍ଭ ମନକୁ ହୋ ଯେମନ୍ତ ଯୋଗୀଏ ॥  
 ନୃପ ଅଜ୍ଞା ପାଇ ଶିବପାଦ ମନ୍ତ୍ରିକର ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ପାଶେ ଗଲୁ ଘେନି ଉପହାର ॥  
 ଅଗ ଦଣ୍ଡେ ରହୁଥିଲେ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ବତିଶ ଅର୍ବୁଦ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ତା ବଳ ॥  
 ଅନେକ କଳନ ରହୁ ଅଭରଣ କାଷ୍ଠେ ।  
 ସବୁଅସ୍ତର ଦଶନ୍ତ ବୁନ୍ଦାରକ ପ୍ରାସ୍ତେ ॥  
 ଉପହାର ଦେଖି ତାର ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ଜଣାଇଲେ ଯାଇ ବେଗେ ମୈତ୍ରାମହାମଣି ॥  
 ଗୁମର ବେମାଳ ଯାଇଁ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମିଳି ।  
 କହଲେ ଛମ୍ପୁରେ ପ୍ରୀତି ଯୋଗାଡ଼ ଏ କୋଲୁ ॥  
 ପ୍ରତୀକ୍ଷାପୁରର ଏହି ଅଟଇ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ ।  
 ତୁମ୍ଭ ତହିଁକି ଅଇଲା ସମାଧାନ ଘେନି ॥  
 ଶୁଣି ଗୁମର ବେମାଳେ ରାଜା ପ୍ରଶଂସଇ ।  
 ରୋମାଞ୍ଚିତ ଶରୀରରେ ନିଶେ ହାତ ଦେଇ ॥  
 ଗୁମର ବେମାଳେ ପୁଣି କହଲେ ରାଜାକୁ ।  
 ଶିବପାଦ ଦରଶନ କରିବ ତୁମ୍ଭକୁ ॥  
 ଅଜନ୍ମ ପରଂ କୈଷ୍ଠବ ଅଟଇଟି ସେହୁ ।  
 ସତ୍ୟମୁଖ ରାଜା ତାର ସମ ନାହିଁ କେହୁ ॥  
 ଅସନ୍ନ ସେ କୋଲୁ ଅଜ୍ଞା ଦେଲା ମୈତ୍ରାସୁର ।  
 ତାହାର ମୋହର ଯେବେ ପୀରତି ବେଢ଼ଇ ॥

ଶୁଣି ଅତି ଅନନ୍ତତ ହୋଇଲକ ମନ୍ତ୍ରୀ ।  
 ଉପହାର ଥୋଇ କହେ ବନସ୍ତ ଭାରଣ ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଲା ଶ୍ରେ ଦେବ ଶୁଣ ମୈତ୍ରାସୁର ।  
 ପ୍ରତୀକ୍ଷାପୁର ନୃପତି ଅଳ୍ପ ହେଲା ତୋର ॥  
 ସେ ବିକଳ ଶିଷ୍ୟ ତୁହୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ।  
 ତାହାର ତୋହର ହେବ ପୀରତି ଅଶେଷ ॥  
 ମହୁଷାସୁର ବୋଲଲା ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରିକର ।  
 ରାଜାର ଅଗରେ ଯାଇଁ ଜଣାଅ ତୋହର ॥  
 ମୋହର ସେନାପତି ସେ ବୀର କାନ୍ତମାଳା ।  
 ଶିଂହଳ ଦ୍ଵୀପ ନୃପ ଏ ଅଟେ ଅନର୍ଗଳ ॥  
 ମୋତେ ଶଟ୍ଟଲକ ସେହୁ ସର୍ବ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ।  
 ଶିଂହଳ ଦ୍ଵୀପ ନୃପତି ହେଲା ମୋତେ ମାନ ॥  
 ଏ କୁଣ୍ଡଳୀପରେ ପୁଣି ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଯେ ରାଜା ।  
 ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ନାମେ ବେନି ତାହାର ଅସ୍ତ୍ରଜା ॥  
 ତାହାର ମୋହର ଯେବେ ହୋଇଲା ପୀରତି ।  
 ମୋତେ ସେହୁ ଦେବ ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଯେ ଦୁହନ୍ତ ॥  
 ତାର ମୋର ପୀରତି ଯେ ଥିବାକ ସର୍ବଦା ।  
 ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ବେନି ଦୁଇ ରଖୁ ମୋର ଶିବା ॥  
 ପ୍ରତୀକ୍ଷାପୁର ନୃପତି ନ ଦେଲେ ତାହାକୁ ।  
 ସଗ୍ରାମ ତାହାର ତୁଲେ କରିବ ବହୁତ ॥  
 ମାରିବ ସକଳ ସୈନ୍ୟ ଉଜ୍ଜାଡ଼ିବ ଦେଶ ।  
 ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କର ସବୁ କାଟିବ ମାୟାସ ॥  
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରେ ଅପାର ଓଷ୍ଠେ ଦନ୍ତ ଗୁପ୍ତି ।  
 ଅକାଶ ନାଗକୁ ମୈତ୍ରାସୁର ଶିର ବ୍ୟାପି ॥  
 ବେନିଲେତନ ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ବହନି ।  
 ଅକାଶ କର୍ମିଲା ମୈତ୍ରାସୁର ତେଜ ଘେନି ॥  
 ବାହୁଡ଼ଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ମନେ ତାପ ବହୁ ପାଇ ।  
 ରାଜାକୁ କହଲା ସମ ତାକୁ କେହୁ ନାହିଁ ॥  
 ନିମିଷକରେ ଘୋଟି ସେ ପାରଇ ଜଗତ ।  
 ମହାଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଅଟଇ ସେ କପିଳ ସୁତ ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀକୋଲେ ବ୍ରହ୍ମା ସହ ନ ପାରେ ତା କୋପ ।  
 ମଇଁଷିର ମୁଣ୍ଡଗୋଟା ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ଵରୂପ ॥  
 ବୋଲଲା ତାହାର ମୋର ହେବ ଯେବେ ପ୍ରୀତି ।  
 ମୋତେ ଦେଇଯିବ ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଯେ ଦୁହନ୍ତ ॥  
 ମୋର ଆଟେ ସେନାପତି ହୋଇବେ ସେ ବେନି ।  
 ତାହାକୁ ଘେନି ମୁଁ ଯେ ସାଧବ ମେଢ଼ନା ॥

ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁର ତହିଁରେ କଲା ଅସମ୍ମତ ।  
 ପୁଅକୁ ଦେଇ ନ ପାରେ କଦାପି ହୋ ମନି ॥  
 ନିଶତ ହୋଇ କାହିଁକି ଦେବର ଅସୁକା ।  
 ମନ୍ଦାକି ବୋଇଲା ମୋର ଦଣ୍ଡକୁ ସାଜି ଯା ॥  
 ଗଜା ଅଙ୍ଗରେ ଶୁଭିଳ ସାଜ ସାଜ ଧୁନି ।  
 ସାଜିଲେ ସମର ରୁଦ୍ଧ ପ୍ରତାପ ସଜନି ॥  
 କରେ ସବୁ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ହିଣ୍ଟନ ଶକତି ।  
 ବାଦ୍ୟ ତମରୁ ବଜାନ୍ତି ହୋଇ ବହୁମୂର୍ତ୍ତି ॥  
 ଧବଳ ଶରୀରବେନି ପାଦ ଚତୁର୍ଭୁଜ ।  
 ପୁଷ୍ପା ଯାକ ପୁରୁଲ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ତେଜ ॥  
 ନିଜକୋଟି ତମରୁ ଯେ ବଜାନ୍ତି ସେ ବଳା ।  
 ସ୍ଵରସ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ହିପୁର ତହୁଳି ॥  
 ବୃଷଭମାନ ଯେ ଚଢ଼ିଛନ୍ତି ସବ୍ୟସାଚ ।  
 ବହୁତ ଲେପନ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଶରୀର ॥  
 ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବଳ ତାହାର ମହା ମହା ସେନା ।  
 ସମର ସମୁଦ୍ଧେ ସେହୁ ନ ଯାନ୍ତି ଗଣନା ॥  
 ମହୁଷୀ ସଜନି ଦୁଇ ସାତରତ ଜାଣି ।  
 ଗଗନ ଉଡୁଳି କର ମୁଖସବ ଧୁନି ॥  
 ଏ ବଧୁରେ ବେନିବଳ ହେଲେ ଭେଟାଭେଟ ।  
 ଲାଗିଲକ ରଣ ଗୋଳ ସେ ନଦୀର ତଟ ॥  
 ହେ ପ୍ରହସ ବ୍ୟାଘ୍ରେ ବ୍ୟାଘ୍ରେ ଚଢ଼ି ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ।  
 କରେ ଗଦା ଦେଶଣ ସେ କୋପରେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ॥  
 ପ୍ରଚଣ୍ଡ କରଲେ ଦୁହେଁ ପିତାର ଅଗ୍ରତେ ।  
 ତୁମ୍ଭର କଷ ସମର ଅମ୍ଭର ଆଶନ୍ତେ ॥  
 ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁର ପୁଅକୁ ପାଶରେ ବସାଇ ।  
 କହଇ ମହୁଷୀସୁର ତୁମ୍ଭକୁ ମାଗଇ ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ଘରେ ରହୁଥାଅ ଅରେ ବେନିବଳା ।  
 ପୁଅକୁ ରଖାଇ ତହିଁ ନୃପତି ଚଳିଲା ॥  
 ବାଜିଲାକ ବିଜୟୋଷ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଯେ ହୋଇ ।  
 ରେରେକାରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଛନ୍ତି ସେନା ପଲ ପଲ ॥  
 ବେନି ସଜନି ସମରେ ହେଲେ ଏକମୁଖ ।  
 ବଦନ୍ତି ଦାନବେ ଯେ ପାଇ ଅତି ସୁଖ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ଜଣାଏ ସେ ଶ୍ରେ କେଶରବନ୍ଧି ।  
 ପୁଅକୁ ମାଗନ୍ତେ ଗଜା ସମରକୁ ଆସି ॥  
 ମୈଷାସୁର ଗର ବୋଲେ ଗୁମର ବେମାଲେ ।  
 ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁରକୁ ତୁମ୍ଭେ ଓଢ଼ାଇ ଏକାଲେ ॥

ଚଣ୍ଡମୁଣ୍ଡ ନ ଦେଲେତ ମୋର କଷ ସିବ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାର ବର କି ମୋର ଦେବତା ହୋଇବ ।  
 ପରଶ ମେବଜ ମୋର ଜୁଲେ ସେନା ଅଛ ।  
 ଏତେ ବୋଲି ମୈଷାସୁର ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅନୁରାଗ ॥  
 କଟକ ପଶ୍ଚିମେ ଥିଲେ ଚଣ୍ଡମୁଣ୍ଡ ବେନି ।  
 ପକ୍ଷୀପର ମୈଷାସୁର ଉଡ଼େ ସୈନ୍ୟ ଦେନି ॥  
 ଚଣ୍ଡମୁଣ୍ଡକୁ ଦେଖିଣ ଧାଇଁ ସେ ପଡ଼ିଲା ।  
 ଧରିବାକୁ ଲକ୍ଷେ ପୁର କରଣ ବେଢ଼ିଲା ॥  
 ସୁଲକ୍ଷ ସମୁଦ୍ର ଦେନି ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଶାବେ ।  
 ଜଳନୀଡ଼ା କରୁଥିଲେ ଅତି ମୋଦଭରେ ॥  
 ଅସୁର ବଳ ଦେଖିଣ କୋପେ ପରଚଣ୍ଡ ।  
 ବେନି କରେ ଧର ବେନି ଲେହସାର ଦଣ୍ଡ ॥  
 ଗଦାକୁ ବୁଲାଇ ନଦୀ ମଧୁ ଶାବେ ଉଠି ।  
 କେଶ ତାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ଦୁର୍ବଳର ମୁଣ୍ଡି ॥  
 ଅବ ଦେ ଯୋଦ୍ଧା ସଜାତେ ଦେନି ସାରବେନି ।  
 ସମର କରନ୍ତି ହସ୍ତେ ଗଦାବର ଦେନି ॥  
 ଦେଖି ରହ ରହ ବୋଲି ବୋଇଲା ମହୁଷୀ ।  
 ବାଳ ବସୁଧରେ ଏଡ଼େ ତୁମ୍ଭର ଭରସା ॥  
 ସେନାଗଣ ଗର ମୈଷା ଅସୁର ବୋଲଇ ।  
 ଏହାକୁ ଦେଖି ମୋ ଦେହ ଉଡ଼ୁପୁଷ୍ପ ହୁଅଇ ॥  
 ପ୍ରାଣେ ନ ମାର ଏହାକୁ ବେଗେ ଧର ବେଢ଼ି ।  
 ଶକ୍ୟକୁ ନେବା ଅମ୍ଭର ନ ସିବାଟ ଶୁଭ ॥  
 ଗଜା ବଚନେ ବେଢ଼ିଲେ ଯାଇଁ ସବସେନା ।  
 ମହା ପ୍ରତାପୀ ସେମାନେ ଏକୁଁ ଏକ ଜଣା ॥  
 ବଜ୍ରପାତ ପ୍ରାୟେ ଚଣ୍ଡମୁଣ୍ଡକୁର ମୁଣ୍ଡି ।  
 ପ୍ରହାର କରନ୍ତେ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ି କୋଟି ॥  
 ଗଦାବର ଘାତେ ସେନା ହୋନ୍ତି ମସିବୁଣ୍ଡା ।  
 ରଣେ ବିହରନ୍ତି ବେନି କୁଣ୍ଡଳୀପ ଶରୀ ॥  
 ଅଧର ପୁଷ୍ପ କରନ୍ତେ ପୁଷ୍ପା ଅରଇ ।  
 ତାଙ୍କ ଅଗେ ଦୈତ୍ୟବଳ ନ ରହନ୍ତି କେହୁ ॥  
 ବୁଲାଇଣ ଗଦାବର ପ୍ରହାର କରନ୍ତି ।  
 ଏକ ପ୍ରହାରକେ ଦଶ ପଡ଼ଣ ପଡ଼ନ୍ତି ॥  
 କରନ୍ତି ସମର ଦୁହେଁ ଅତହିଁ ନିପ୍ରୋଧ ।  
 ଘଡ଼କେଁ ପଡ଼ିଲେ ବେନି ସପ୍ତ ମହାଯୋଧୀ ॥  
 ମୈଷାସୁରସୈନ୍ୟ ହେଲେ ଛେଳିପଲ ପ୍ରାୟେ ।  
 ମହାମରୁ ବ୍ୟାଘ୍ର ଜାଣି ପ୍ରଚଣ୍ଡା ଡଳିବୁ ॥



ବେଳୁଁ ବେଳ ଚାହାଙ୍କର ତେଜ ବକାଶଇ ।  
 ସଇନି ମାରନ୍ତି ଚଣ୍ଡୀଗୁଣ ବେନି ଭାଇ ॥  
 କଠୋର ଦେଖି ମହୁଷାସୁର ଯେ ଉଠଇ ।  
 ଶର ବୁଝିକରି ସୃଷ୍ଟିଯାକି ନିବେଧଇ ॥  
 ଶର ପଡ଼ନ୍ତେଣ ସେହୁ ନି କରନ୍ତି ଭୟେ ।  
 ରକ୍ଷର ବରେ ଅମର ଅଟେ ତାଙ୍କ କାୟେ ॥  
 ବଜ୍ରରେ ନିର୍ମାଣ ଅଟେ ଚଣ୍ଡୀଗୁଣ ଅଙ୍ଗ ।  
 ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ପଡ଼ଣ ଅଙ୍ଗେ ହୋଇ ଭଙ୍ଗ ॥  
 ଶକ୍ତି ବାଜିବାର ଦେଖି ଉଠି ମହାବଳା ।  
 ମୈଷାସୁର ସୈନ୍ୟ ସବୁ ପିଟି କଲେ ଧୁଳି ॥  
 ଅପାନ୍ତି ସମର ସେ ଯେ କରନ୍ତି ନିପ୍ରୋଥ ।  
 ପ୍ରହରକ ଭିତରେ ଯେ ପଡ଼ି ସବୁ ଯୋଧୀ ॥  
 ନାଶତେ ପୁଣି ମହୁଷା ସବୁ ଦିଗ ରୁଦ୍ଧ ।  
 ମହା ବଳଷ୍ଟ ଦାନବ ଅଟେ ଅସୁରସ୍ଥ ॥  
 ଅକାଶ ଅନ୍ଧାର କଲା ଶର କରି ବୁଝି ।  
 ପ୍ରାଣେ ମାରକ ବୋଲି ସେ ମୈଷାସୁର ଉଠି ॥  
 ସମରେ ଅନିବାର ଯେ ଚଣ୍ଡୀ ଗୁଣ ବେନି ।  
 ପୁଣି ସମରେ ମାଇଲେ ଅନେକ ସଇନି ॥  
 ଅବୁଦ୍ଦେକ ଯୋଦ୍ଧା ମୈଷାସୁର ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ ।  
 ଚଣ୍ଡୀଗୁଣ ମାରନ୍ତେ ସେ ସବୁ କ୍ଷୟ ଗଲେ ॥  
 ପବନରୁ ବ୍ୟଗ୍ରକରି ପହୁଡ଼ନ୍ତି ଗଦା ।  
 ମହୁଷାସୁର ସଇନି ମାରି କଲେ ପଦା ॥  
 କେତରେ କର୍ଦ୍ଦମ ଯେ ମେଦିନୀ ହୋଇଲା ।  
 ମୈଷାସୁର ସଇନିରୁ କେହୁ ନ ରହିଲା ॥  
 ଦେଖି ମହୁଷାସୁରର ନ ଚିରାଇ କହି ।  
 ଭଗ୍ନବଳ ଦେନି ମୈଷାସୁର ପଳାଉଛି ॥  
 କାନ୍ତିମାଳାକୁ ଡକାଇ ମହୁଷା ଅସୁର ।  
 କହିଲକ ଯେହେ ଚଣ୍ଡୀଗୁଣ ସମର ॥  
 ଯୁଦ୍ଧିଲେ ନ ଜିଣିବାତ ଏହାକୁ ସବୁଥା ।  
 ଶୁଣି କାନ୍ତିମାଳା ମନେ ପାଇ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ॥  
 ମହୁଷା ବୋଇଲା ଏବେ କର ଆନ ଗୁଢ଼ି ।  
 ଏହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଅମ୍ଭେ କରିବା ଯେ ସଙ୍ଗ ॥  
 ଗୁମର ବେନାଲେ ଭଣି ପୀରତ କରିବା ।  
 ନିଶସ୍ତ ହୋଇ ଛୁମୁକି ତାହାଙ୍କର ଯିବା ॥  
 ବନ୍ଧୁପଣ ଲଗାଇଣ ସମାଧା କରିବା ।  
 ସକ୍ତି ନୋହଲେ ସମର ପଛେ ଅରବିବା ॥

ଏକାନ୍ତ ବସୁର ସେହୁ ତେଜ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ।  
 ପାଦପତ ହୋଇ କରି କରଲେ ରମନ ॥  
 ଗଜା ଅଗରେ କହୁଲା ମନ୍ତ୍ରୀ ବିବଦାଦ ।  
 ପାଦତଳେ ମିଳିଲା ଯେ ସକଳ ସମ୍ପଦ ।  
 ସମର ଛାଡ଼ି ମହୁଷାସୁର ଯେ ଅସଇ ।  
 ସକ୍ତି ହୋଇଲା ଏଠାରେ କୋପ ନ ଯୋଗାଇ  
 ଏହା ଛାଡ଼ି ତୁମ୍ଭେ ଶୋଧ କରିବଟି ଯଦ ।  
 ପ୍ରୀତିଭରା ଦୋଷେ କାର୍ଯ୍ୟ ନୋହୁବ ଯେ ସିଦ୍ଧି  
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବଚନେ ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁର ଯେ ତଳଇ ।  
 ମହୁଷାସୁରକୁ କୋଳ କରିଣ ବସାଇ ॥  
 ଶିବପାଦ କହେ ବସି ରାଜାବଣ କଥା ।  
 ତୋର ତ'ର ସବୁଦିନେ ପୀରତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ॥  
 ଶୁଣି ଅନନ୍ଦ ହୋଇଲା ମହୁଷା ନୃପତି ।  
 କରାଇଲେ ବେନିଜନଙ୍କର ଅତିପ୍ରୀତି ॥  
 ମହୁଷାସୁରକୁ ଦେନି ସେ ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁର ।  
 ବିଜୟେ କଲେ ଯାଇଁ ଅପଣାର ପୁର ॥  
 ମାଲ୍ୟବନ୍ତ ଲେଖାରେ ତ ମୈଷାସୁର ନାତି ।  
 ପିତାମହ ହେଲା ତାର ପ୍ରଚଣ୍ଡା ନୃପତି ॥  
 ମହୁଷାକୁ ଦେଲା ପୁଣି ଅନେକ ସମ୍ପଦ ।  
 ପ୍ରାଣୁ ଅଧିକ କରଲା ସେ ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁର ॥  
 ପାଞ୍ଚଦିଗ ସେଠାରେ ରହିଲା ମହୁଷା ।  
 ହିଂସ୍ରକ ଦ୍ଵୀପକୁ ପୁଣି ବଳାଏ ମନାଥା ॥  
 ପ୍ରଚଣ୍ଡାଠାରେ କରଇ ବହୁତ ଭକତି ।  
 ସଙ୍ଗ ନ ଛାଡ଼ଇ ତାର ସଦା ଦିବାଗତ ॥  
 ଚଣ୍ଡୀଗୁଣର ପୀରତ ମୈଷାସୁର ତୁଲେ ।  
 ହସିନୀ ବସିବା ଅଛୁ ଶଯ୍ୟା ଏକାବେଳେ ॥  
 ଦିନେ ମହୁଷା ବୋଇଲା ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁରକୁ ।  
 ମୋ ସଙ୍ଗତେ ଦିଅ ପିତା ଏ ଚଣ୍ଡୀ ଗୁଣକୁ ॥  
 ନୋହଠାରେ ଦୟା ଯେବେ ଥାଏ ପିତାମହ ।  
 ତୋର ବେନି ପୁତ୍ରକୁ ମୋ ସଙ୍ଗତରେ ଦିଅ ॥  
 ପ୍ରାଣୁ ଅଧିକ କର ମୁଁ କରୁଥିବ ପୂଜା ।  
 ଏହାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟେ ଜିଣିବଇଁ ମୁଁ ଦଡ଼ୋଜ ॥  
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲା ସେ ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁର ।  
 ଚଣ୍ଡୀଗୁଣେ ସମର୍ପିଲା ମହୁଷା ସଙ୍ଗର ॥  
 ପାଞ୍ଚଗତ ଅରବୁଦ ଦେଲା ସେନାପତି ।  
 ଚଣ୍ଡୀଗୁଣ ସମାଜରେ ଦେଲା କୋଟି ଭଥୀ ॥

ଏତେ ସୈନ୍ୟ ସେନ ତହିଁ ମହତା ତଳଇ ।  
 ବଡ଼ ସମୁଦ୍ଧେ ଫିଦଳ ଦ୍ଵୀପରେ ମିଳଇ ॥  
 ସାଙ୍ଗେ ଅନଳ ନିଶ୍ଵସ କରଇଣ ସଜା ।  
 ଚଣ୍ଡୀମୁଖୁ ସାଦରେ କଲ ବହୁ ପୂଜା ॥  
 ଅହୋ ପରାସିତ ଶୁଣ ଏକମନ କରି ।  
 ଫିଦଳଦ୍ଵୀପରେ ସେହୁ କରି ଏକପୁଷ୍ପ ॥  
 ଗୁରୁଲକ୍ଷ ଯୋଜନ-ତା ପୁର ଅସୁତନ ।  
 ସେ କଟକେ ଚଣ୍ଡୀ ମୁଣ୍ଡ ହୋଇଲେ ସଜନ ॥  
 ନବରେ ଥାଇ ମହତାସୁର ମହାସଜେ ।  
 ଚଣ୍ଡୀମୁଣ୍ଡ ଦୁହେଁ ତାର କରନ୍ତି ଦଗ୍ଧକେ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଭଗବାନ ଭକତବଞ୍ଚନ ।  
 ସଜାବଲେତନ ଜୟ ଜୟ ଅଦମ୍ଭନ ॥  
 ମନ ବଦନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟେ ପରମ ସାନନ୍ଦେ ।  
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନାମ ଭବୁଥାଇ ଦୃଢ଼େ ॥  
 ପରମ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ଵରୂପ ମନେ ମୋର ଭାବେ ।  
 ଲୟ ରହୁଥାଉ ମୋର ପ୍ରଭୁ ବାସୁଦେବେ ॥  
 ହେ ମହୋଦୟ ନିକଟ ଗାଳାତଳବାସୀ ।  
 ଦେବକଲ୍ଲ ବନ୍ଧୁତଳେ ମୋତେ ଠାବ ଦେସି ॥  
 ନମାମି ନମାମି ନାରାୟଣ ଯାର ନାମ ।  
 ନରେ ନରକତାରଣ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ॥  
 ବିଜେ ବଳରାମ ବଳ ଲଙ୍ଗଳକୁ ଧର ।  
 ଗୁଣର ମୁଷ୍ଟିକ ଅତି ପ୍ରଳୟା ଯେ ମାର ॥  
 ନିର୍ମଳ ନିର୍ମାୟା ନିସ୍ଵକାର ରୂପ ଗୋଷ୍ଠି ।  
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ପାଦେ ଥିବି ଖଟି ॥  
 ସରସ୍ଵତୀ କାମକଳା ସର୍ବଦା ମହତା ।  
 ମୋତେ ଦୟା କରବେ ସେ ଭକତବଞ୍ଚନା ॥  
 ହେ ରୂପଜନେ ସର୍ବଦା ଜଗନ୍ନାଥ ପାଶେ ।  
 ମୋର ଚିତ୍ତ ରହୁଥାଉ ରଜନୀ ଦିବସେ ॥  
 ତୁଳସୀବନ୍ଧୁ ଯେହୁ କଷା ଜଗନ୍ନେତ୍ର ।  
 ଶୁଦ୍ରମୁନି ଶାରଳା ଯେ ତାଙ୍କ ପାଦେ ଲେଟି ॥  
 ଅହେ ରୂପଜନମାନେ ନ ଧର ମୋ ଦୋଷ ।  
 ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ମୋର ବୁଦ୍ଧ କିମ୍ବ ॥  
 ନିର୍ମଳା ସରସ୍ଵତୀ ଯେ ଝଙ୍କଡ଼ନିବାସୀ ।  
 କଳକାଳ କଳୁଷ ଯା ତରଣରେ ଧୁସି ॥  
 ଅକାରଣ ଜନଙ୍କୁ ସେ କାରଣ କରନ୍ତି ।  
 ପରଲୋକେ ମୁକ୍ତିଦେଇ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ବର ଦ୍ୟନ୍ତି ॥

କୁପାଳନନ୍ଦନା ସେ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦେବୀ ।  
 ମୁହିଁ ତାହାର ନନ୍ଦନ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା କବି ॥  
 ଏ ମହାଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମୁଁ କି ହୋଇବି ବକତା ।  
 ସେ ଦେବୀ କହଇ ଯାହା ମୁଁ ତାହା ଲେଖନ୍ତା ॥  
 ପଦ୍ମଲଲେତନ ଗୋ ଚାନ୍ଦିକାବଦନ ।  
 ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇସୁରୁ ସଦା ଏ ମୋର ଲେଖନୀ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ପାଦେ କରଇ ଦରନ ।  
 ମହାମାୟା ପ୍ରସନ୍ନେ ମୁଁ ହେଲି ଶୁଦ୍ରମୁନି ॥  
 ଅନ୍ତ ବଞ୍ଚି ଜନେ ମୋର ନ ଧରବ ଦୋଷ ।  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡିକା ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମୁଁ କରୁଛି ପ୍ରକାଶ ॥



ମହତାସୁରର ଦକ୍ଷିଣଦିଗେ ଯାହା ଓ

ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ସଙ୍ଗେ ବିବାହ ।

ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ପରାସିତ ନାମେ ମହାସଜା ।

ଶୁକମୁନି ତରଣରେ କରି ଦିବ୍ୟ ପୂଜା ॥  
 ବୋଲଇ ଭୋ ମହାମୁନି କୁହ କୃପାକର ।  
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡିକା ପୁରାଣକୁ ମୋ ଅଗେ ବସ୍ତ୍ରାଉ ॥  
 ଫିଦଳ କୁଣ ଏ ବେଳେ ଦ୍ଵୀପସଜା ସାଧୁ ।  
 ପୁଣିହିଁ ମହତାସୁର କଲ କେଉଁ ବୁଦ୍ଧି ॥  
 ଏହା ସନ୍ଧେପିଣ ମୋତେ କୁହ ତପୋନିଷ୍ଠି ।  
 ଅନେକ ଜନ୍ମ ଦୁଷ୍ଟତ ଯାଉ ମୋର ତୁଟି ॥  
 ବଦସ୍ତନ୍ତି ପୁଣ୍ୟବାଣୀ ଶୁଦ୍ଧ ଅଦବ୍ରତା ।  
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ କୁରୁକୁଳ ମହାତମା ॥  
 ମକରମାସ ଶୁକଳ ସପ୍ତମୀଦିନୀ ଦିନ ।  
 ବୃହସ୍ପତି ବାର ପୁଷ୍ୟା ଉଷବଦ୍ୟମାନ ॥  
 ବିଷ୍ଣୁ ନାମରେ କରଣ ଶୁଦ୍ଧନାମେ ଯୋଗ ।  
 ସେ ଦିନ ମହତା ବିଜେ ଦକ୍ଷିଣ ଯେ ଦଗ୍ଧ ॥  
 ଗାର ତୁର ବିଜୟୋଷ ନିଶାଣାଦି ବାଜେ ।  
 ଦିବ୍ୟ ଅନଳୁଲେ ମେଷା ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ଵୀପେ ବିଜେ ॥  
 ନଡ଼ ଅରମ୍ଭ କରି ସେ ତଳାଇଛି ବଳ ।  
 ଅଗୁଅଣି ଥାଟେ ଯାନ୍ତି ଗୁମର ବେମାଳ ॥  
 ଚାହାଣ, ପାଷ ଥାଟରେ ତଳେ କାନ୍ଥମାଳା ।  
 ବାମପାଶେ ତଳେ ବରହୂର୍ଯ୍ୟ ମହାବଳା ॥  
 ସଜାର ବେଳେ ପାରୁଣେ ଯାନ୍ତି ଚଣ୍ଡୀ ମୁଣ୍ଡ ।  
 ତଳେନ୍ତେ ଅସ୍ତରେ ଧୁନି ପୁରଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ॥

ଅନାଶେ ଥାଇ ଦେଖନ୍ତୁ ତାହା ଦେବଲୋକେ ।  
 ହସ ପାଇ ସ୍ବର୍ଗପୁର ଗୁଡ଼ିକ ଥୋକେ ।  
 ଫିହଳ ଚପି ଲବଣ ସମୁଦ୍ର ପଶଲେ ।  
 ଲବଣ ହେଲଣ ଶୌଚଦ୍ରୀସେ ଭ୍ରମିଗତଲେ ॥  
 ଶୌଚଦ୍ରୀସେ ଗୁରୁଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯୋଜନକୁ ଜଣି ।  
 ହିଂଶଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ସେ ସୁସ୍ବସିନ୍ଧୁ ପାଣି ॥  
 ସୁସ୍ବସିନ୍ଧୁ ଜଣି କୁଣ୍ଡଳୀପରେ ପଶନ୍ତେ ।  
 ପ୍ରଚଣ୍ଡାସୁର ଚାହାନ୍ତି ଦେଖି ତୋଷ ତଭେ ॥  
 ଚଣ୍ଡପୁଣ୍ଡଳ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଖି ସେ ନୃପତି ।  
 ଶିବପାଦ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅତି ହୋଇଲେ ବୁଝିତ ॥  
 ସେଠାରୁ ନହୁଷାସୁର କରଇ ପ୍ରୟାଣ ।  
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇଁ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ବୀପେଶ ॥  
 ଅତି ବଳିଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ସେ ମହାବ୍ରାହ୍ମଣ ।  
 ଅଶାନ୍ତ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ସେ କରୁଛନ୍ତି ଗ୍ରାସ ॥  
 ଉଚ୍ଚାଡ଼ନ୍ତି ଦେଶ ଜୁର କରନ୍ତି ସମ୍ପଦ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ବୀପ ମଧ୍ୟେ ପଶି କଲେ ପରମାଦ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ବୀପର ନୃପତି ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ।  
 ଭୂଷଣ କାକବତୀ ସେ ଅଟେ ମହାବ୍ରହ୍ମା ॥  
 ମୈଷାଶ୍ବତ ଦେଖି ଚଣ୍ଡ ପୁଣ୍ଡ ସେ ବୋଲନ୍ତି ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ରାଜା ରାଜ୍ୟେ ନ କର ଅମାତ ॥  
 ପାରତି କରବା ଅମ୍ଭେ ଏ ରାଜାର ତୁଲେ ।  
 ତେବେ ଜଣିବାଟି ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ବୀପ ଅମ୍ଭେ ଭଲେ ॥  
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି କରି ମୈଷାସୁର ସାୟେ ।  
 ସବୁ ସରନ୍ୟ ଉଲ୍ଲୁକ ମନ୍ଦେ ସେ ଲୁଗୁଏ ॥  
 ନଗର ଉଚ୍ଚାଡ଼ିବାର ନ ଜାଣେ ସେ ରାଜା ।  
 ଶୁଞ୍ଚିତ ହେଲା କପିଳ ଫିହର ଅସୁଜା ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରନେମିର ଭ୍ରାତୃପୁତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ସଖା ।  
 ତାହାର ଦୁହୃତା ନାମ ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ସତେ ରାଜା ନ ପାଇଲା ବର ।  
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟଭୁବନରେ ତାକୁ ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ବୀପ ଅଟେ ହିଂଶ ଯୋଜନ ସେ ସୁଜା ।  
 ପଞ୍ଚଦଶ ଲକ୍ଷ ରାଜା ବସନ୍ତି ଉତ୍ତଳ ॥  
 ଅନେକ ରାଜା ନିମନ୍ତେ ଅଣି ନୃପବର ।  
 ଦୁହୃତାର ନିମନ୍ତେ ସେ କରେ ସ୍ବୟମ୍ଭର ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରଗିର ନାମରେ ସେ ଏକଇ ପବିତ୍ର ।  
 ତହିଁ ଗର୍ଭେ ଅଛି ସପ୍ତକୁଣ୍ଡ ସେ ଅମୃତ ॥

ସେ ଗିର ରଖନ୍ତି ପାଞ୍ଚକୋଟିଏ ଗନ୍ଧର୍ବ ।  
 ତହିଁରେ ଉଦୟ ହୁନ୍ତି ନିତ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ॥  
 ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ବୀପର ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଅଟନ୍ତି ।  
 ରାଜାମାନେ ଭକତରେ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଖଟନ୍ତି ॥  
 ଏଣେ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ରାଜା ଦୂତଙ୍କ ବରଣି ।  
 ସ୍ବୟମ୍ଭରେ ରାଜାମାନ କରିଥାଣ ବେଶ ॥  
 ରାଜାର ଅଞ୍ଜରେ ତହିଁ ଗଲେ ଦୂତପତ୍ର ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ ସ୍ବୟମ୍ଭର ରାଜାଙ୍କ ଜଣାନ୍ତି ॥  
 ଶୁଣି ରାଜାମାନେ ତହିଁ ହୋଇଣ ଉପତ ।  
 ଏକେ ଏକେ ଗମନ୍ତି ସେ ଘେନି ଦଣ୍ଡଛବି ॥  
 ପଦ୍ମଦ୍ବୀପ ବୋଲି ଦ୍ବୀପମାନଙ୍କ ଉତ୍ତମା ।  
 ସେ ଦେଶର ନରପତି ଅଟେ ବେଦବ୍ରହ୍ମା ॥  
 ଅନନ୍ତଙ୍କ ବୋଲି କର ତା ଭିକ୍ଷାନ କୋଣ ।  
 ତହିଁର ନୃପତି ନାମ ଅଟେ ଶାନ୍ତସେନ ॥  
 ସାତକୋଟି ସରନି ସେ ଘେନି ବେନିରାଜା ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ପୁରେ ବଜେ ବାଇ ହବ୍ୟ ବାଜା ॥  
 ପରାକ୍ରମଦେଶେ ନୃପତି ଲବଙ୍ଗ ସେ ସାୟେ ।  
 ଅଂଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ବୀପେ ଯାଏ ॥  
 ଅନଙ୍ଗଦେଶ ନୃପତି ସେ ଅନଙ୍ଗ ସେନ ।  
 ପ୍ରବେଶ ହୋଏ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ବୀପେ ଘେନି ସୈନ୍ୟ ॥  
 ମଳୟଦେଶ ନୃପତି ସେ ମଳୟସେନ ।  
 ସ୍ବୟମ୍ଭରେ ଯାଏ ଘେନି ସାତକୋଟି ସୈନ୍ୟ ॥  
 କପାଳଦେଶର ରାଜା ପ୍ରିୟମତ୍ସ୍ୟସେନ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ପରବେଶ ସେ ରାଜନ ॥  
 ଯଜ୍ଞବନ୍ତ ଦେଶ ରାଜା ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦ ଶାର ।  
 ସେ ଅସି ପ୍ରବେଶ ହେଲା ଚନ୍ଦ୍ରନେମିପୁର ॥  
 ଅବନ୍ତୀ ନଗର ଜୁଡ଼ିପାଶ ସେ ନୃପତି ।  
 ବଡ଼ାଇ ସମୁଦ୍ରେ ସେହୁ ଗମଇ ତଡ଼ିତ ॥  
 ନାଳମାଧବ ବୋଲଣ ଚଣ୍ଡଦ୍ବୀପ ରାଜା ।  
 ସାତସପ୍ତ ବଳ ଘେନି ଅସେ ମହାରାଜା ॥  
 ବଜ୍ରପାଳ ଦେଶ ରାଜା ଅଟେ ସଞ୍ଜୟଦାସ ।  
 ତନିଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧାରେ ସେ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ବୋଲି ଚନ୍ଦ୍ରନେମିର ଭ୍ରାତୃପୁତ୍ର ।  
 ବଡ଼ାଳାଷ ରକ୍ତସାୟୀ ତାହାର ତନୁଜା ॥  
 ପୁତ୍ରେ ରାଇ ଅଞ୍ଜଦେଲା ସେହୁ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ।  
 ଅନେକ ନୃପତି ଅସୁଛନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ଘେନି ॥

ସମ୍ମାନ ଶୌରବ କର କରୁଥିବ ପୂଜା ।  
 ଯେ ଯେମନ୍ତକୁ ଭଜନ ଅଟନ୍ତି ସେ ଗୁଣା ॥  
 ମୃତଙ୍ଗ ଦେଶର ଗୁଣା ଅଟେ କର୍ଣ୍ଣମାଳ ।  
 ପାଞ୍ଚସମ୍ପ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ବଜେ ମହାବଳା ॥  
 ଶମନ ଦେଶର ଗୁଣା ବିଶ୍ଵସୁଧ ସାର ।  
 କୋଟିଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଅସେ ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହାନର ॥  
 ଶୂରସେନ ଦେଶର ଯେ ଇନ୍ଦ୍ର ନରପତି ।  
 ସେ ଅସର ତୁଳେ ଘେନି ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ସେନୀ ॥  
 ଜଳଧର ଦେଶର ଗୁଣା ଯେ ଜଳତରଙ୍ଗ ।  
 ବହୁବଳେ ତଳଇ ସେ ରୁପରେ ଅନଙ୍ଗ ॥  
 ଅନେକ ବଳ ମିଳନ୍ତେ ମୁଖସବ ଧନ ।  
 ଶୁଭକାରେ ଉଚ୍ଛଳଇ ଏହୁ ପୁର ତନି ॥  
 ନରସୁଧ ଦେଶର ଗୁଣା ପ୍ରଳମ୍ବ ଯେ ଗୁପ୍ତେ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସେହୁ ସମ୍ପଦରେ ଯାଏ ॥  
 ସନ୍ତାନ ଦେଶର ଗୁଣା ନୃପତି କିରତ ।  
 ତାହାର ତୁଳରେ ଯୋଦ୍ଧା ତନି ଅସୁବ୍ରତ ॥  
 ମାତଙ୍ଗ ଦେଶର ଗୁଣା ଅଟେ ନିଧିପତି ।  
 ବେନି କୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ବଜେ ମହାସେନୀ ॥  
 ଦୁଃସଦ୍ ଗଡ଼ ନାମରେ ଅଟେ ଏକଦେଶ ।  
 କାମଦେବ ନାମେ ସେହୁ ନୃପତି କୁଳେଶ ॥  
 କୋଟିଏ ସରନ୍ୟ ଘେନି ତଳଇ ଅରମ୍ଭେ ।  
 ଶାରତୁର ବଳାଇଣ ଯାଏ ମହାବର୍ମେ ॥  
 ପରଶର ଦେଶର ଯେ ଶତଶିବ ଗୁପ୍ତେ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସେହୁ ସ୍ଵପ୍ନରେ ଯାଏ ॥  
 ଅଳାପୁଧ ଦେଶର ଗୁଣା ନାମ ବଜ୍ରମାଳ ।  
 ପାର୍ବତୀରେ ସରନ୍ୟ ଘେନି ସ୍ଵପ୍ନରେ ତଳ ॥  
 ଅରୁଣ ଦେଶର ଗୁଣା ଅଟେ ଭୋଗସାର ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସେ ତଳେ ମହାସାର ॥  
 ଶମ୍ଭୁମଣ୍ଡଳ ନୃପତି ନାମ ଶତସିଦ୍ଧ ।  
 ପଦ୍ମର ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଅସେ ବେର ॥  
 ମତଙ୍ଗଦେଶର ଗୁଣା ଅଟେ ସାରକେଶୀ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସେ ସ୍ଵପ୍ନରେ ଅସି ॥  
 ନାମକ ଦେଶର ଗୁଣା କାମ୍ୟକ ଯେ ଦେବ ।  
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ ତାର ସଙ୍ଗେ ତଳେ ସଦା ॥  
 ଅଦିତ୍ୟ ଦେଶର ଗୁଣା ପଦ୍ମସେନଗୁପ୍ତେ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସେହୁ ସାରକେଶୀ ଯାଏ ॥

କୁମୁଦଦେଶର ଗୁଣା ନାମ ସମୁଦୟେ ।  
 ସ୍ଵପ୍ନରେ ପ୍ରାଣେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ସେ ହୁଏ ॥  
 କୋମଳାଙ୍ଗ ଦେଶର ଗୁଣା ସେ ବସନ୍ତସେନ ।  
 ଶିଖରେଶ୍ଵର ବୋଲଣ ଧନ ନୃପସିଂହ ॥  
 ସ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କର ଯୋଗସମ୍ପଦ ସଦନ ।  
 ସମୁଦେଶର ଅଳେ ନିଜକଳ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ॥  
 ଦୁର୍ଜନ ଦେଶର ଅଟେ ନୃପତି ସଞ୍ଜାତ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସେ ତଳେ ତଳେ ॥  
 ବରବର୍ଣ୍ଣ ଦେଶର ଯେ ନୃପତି ବିରାଟ ।  
 ବଳଦ ବାହନେ ସେହୁ ଯାଏ ମନେ ପାଞ୍ଚ ॥  
 ସ୍ଵରତ ଦେଶର ଅଟେ ନୃପ କର୍ଣ୍ଣମାଳ ।  
 ପାଞ୍ଚସମ୍ପ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ସ୍ଵପ୍ନରେ ମିଳ ॥  
 ଗମନକ ଦେଶର ଗୁଣା ମୁକୁନ୍ଦ ବୋଲଣ ।  
 ବେନିକୋଟି ଯୋଦ୍ଧାଘେନି ପ୍ରବେଶ ସେ ପୁଣ ॥  
 କଳିକାଳଦେଶର ଗୁଣା କାଳୋଳା ଯେ ବଳା ।  
 ପଦ୍ମର ସହସ୍ର ସୈନ୍ୟ ଘେନି ସେହୁ ମିଳ ॥  
 ପୁରୁଷ ଦେଶର ଗୁଣା ଯେ କୁମୁଦସେନ ।  
 ଦଶସମ୍ପ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଅସେ ସେ ବଦନ ॥  
 ତନ୍ତ୍ରାନ୍ତକ ଦେଶର ତନ୍ତ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ମହାଗୁପ୍ତେ ।  
 ନବସମ୍ପ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ତୁଳେ ପ୍ରବେଶ ସେ ହୋଏ ॥  
 ନିରାଳକ ଦେଶର ଗୁଣା ହରଣ୍ୟକପତି ।  
 ସେ ଅସର ତୁଳେ ଘେନି ସୈନ୍ୟ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ॥  
 ଶୂର ଦେଶର ନୃପ ନାମ କଳାଇଣ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସ୍ଵପ୍ନରେ ସେ ପ୍ରବେଶ ॥  
 ହିଂସଳ ଦେଶର ଗୁଣା କୃତାନ୍ତନନ୍ଦିନୀ ।  
 ପାଞ୍ଚସମ୍ପ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଅଳେ ସେ ଭ୍ରମି ॥  
 ନାଳାମ୍ବର ଦେଶର ଗୁଣା ନାଳାମ୍ବର କହ ।  
 ସତୁର ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ସେ ଅସର ॥  
 ନଗ ଦେଶ ପାଟଣାର ସମସ୍ତ ଭୂପତି ।  
 ତନ୍ତ୍ରାଦିପତି ସେ ଅସି ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ॥  
 ଜୟ ଜୟ ମାତଙ୍ଗ କାତ୍ୟାୟନ ଶଶିମୁଖି ।  
 ଅନନ୍ୟାସ ଲେଖନକୁ ତୁହ ମୋତେ ସାକ୍ଷୀ ॥  
 ଯେବଣ ତରତ ବହୁପୁରଣେ ଉକତି ।  
 ତତ୍ତ୍ଵବଦ୍ଧ ବ୍ରହ୍ମା ଯାହା କରଇ ଉପୁତ୍ତି ॥  
 ତତ୍ତ୍ଵବଦ୍ଧ ପୁରଣରୁ ପାହା ଅଛି ବାହି ।  
 ମୁଁ ତାହା ମାନବ ମାତ୍ର ବୋଲଣ କହୁଛି

ମୁଁ ଲୋକେ ବୋଲିବେ ଯେ ଲୋକେ ବହୁତ ।  
 ଏଥୁ କହଇ ଯେ ନୁହେଁ ମାନନ୍ତି ॥  
 ଥୋକାଏ କହଇ ନୟା ଲୋକେ ଗଣି ପଥ ।  
 ଜମୁଦାପେ ଜାନ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି କଥା ॥  
 ବ୍ୟାସର ପ୍ରସଙ୍ଗେ ମୁଁ ହୋଇଲି ବକତା ।  
 କହଇ ଶ୍ରୀ ଭଗବତ ପୁରାଣ ସମ୍ଭୱତା ।  
 ଅନଳତ ବାରିଧି ଏ ଜାଣିବାକୁ ନୋହୁ ।  
 ଲେଖି ଶେଷ କେ କରବ ଅସୀମତ ଏହୁ ॥  
 ପାରିଦଶ୍ୟ ଦେନ ସଙ୍ଗେ କୋଟି ପାଠକସ ।  
 ଏବେ ନୁହେଁ ମିଳିଲେ ସେ ସ୍ଥାନେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥  
 ରକ୍ତବାସ୍ୟ ବଢ଼ିଲାକ୍ଷ ଏହୁ ବେନି ବାଳ ।  
 ଅନୁରୂପେ ଲୁକା କଲେ ସର୍ବ ମହାପାଳ ॥  
 ହେ ପଞ୍ଚମ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ବୋଲି ନ୍ୟାସିବ ।  
 ଅନନ୍ତଶାସୀ ବସୁନ୍ଧର ପାଦରୁ ସେ ବହେ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରସବୁ ହେଲେ ପ୍ରଜାପତିଙ୍କର ଶାପେ ।  
 ଦିନୁ ଦିନୁ କ୍ଷୟ ହେଲେ ଶୁଣିବକ କୋପେ ॥  
 ତୁଳ ଶୁକ୍ଳପୌର୍ଣ୍ଣମୀରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶାପ ହେଲା ।  
 କୃଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀକ ସେ ସୁତାଏ ରହଲା ॥  
 ସେହୁ ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ୱୀପ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ନ୍ୟା ଗର୍ଭେ ।  
 ତହିଁ ଯାଇଁ ବୁଝିଣ ସେ ରହଇଲି ଜବେ ॥  
 ସେ ନ୍ୟା ଉପରେ ଶଶିଧର ଦେଲା ଝାସ ।  
 ସେହୁ କ୍ଷୟ କାୟା ଗୋଟି ନ ଗଲା ବିନାଶ ॥  
 ଅମାବାସ୍ୟା ଅନ୍ତରେ ଯେ ପ୍ରତିପଦା ଦିନ ।  
 ଦ୍ୱିତୀୟା ତୃତୀୟାରେ ଶୁକ୍ଳେ ଉଦେ ହୋଏ ଜନ୍ମ ॥  
 ଶଶି ବେନି ପଡ଼ିଯାଏ ପଶିଲ ତା ଜ୍ୟୋତି ।  
 ଦିନୁ ଦିନୁ ଶରୀର ତା ହୁଅଇ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣି ॥  
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୋକ କଳାରେ ଉଦତ ।  
 ଏହୁ ଦେନ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ନ୍ୟା ନାମ ଖ୍ୟାତ ॥  
 ସେହୁ ନ୍ୟାଶରେ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ସଜ୍ୟାମା ।  
 ତହିଁ ଗୁଣ ହୋଇଛନ୍ତି ସର୍ବ ସାମାନ୍ୟତା ॥  
 ସଜ୍ୟାମାନେ ଅସ୍ଥାନର ପରେ ଛନ୍ତି ରହ ।  
 ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଚ୍ଚ୍ୟ ଦେନ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ସେ ଅସର ॥  
 ଉଦ୍ରା ଦୋଇ ବୋଲଇ ସେ ବିନୟ ଭାବରେ ।  
 କଥାଏକ ମୋର ଅଛି କହବ ଏଠାରେ ॥  
 ଜମୁଦାପକୁ ମୁଁ ଦିଗବଜେ କରି ଗଲ ।  
 ନରବତ ନୁହେଁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ହେଲି ॥

ତାହାର ଗୁହରେ ଜାତ ଏକଇ ଅବଳା ।  
 ସେ ଜନ୍ମାର ନାମ ଦେଇଥିଲା ଶକୁନ୍ତଳା ॥  
 ତାହାର ନିମନ୍ତେ ସ୍ୱପ୍ନରେ କଲା ସ୍ୱପ୍ନେ ।  
 ସମସ୍ତ ଦେଶ ନୁହେଁ ସମ୍ପଦରେ ଅସ୍ତେ ॥  
 ମକର ମାସ ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀଦଶା ।  
 ସୋମବାରେ ପୁଷ୍ୟା ନାମେ ଗୁଣ ଗୁଣ ଅସି ॥  
 ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ପ୍ରୀତି ନାମେ ଯୋଗ ।  
 ସେ ଦିନ ମିଳିଲି ଯାଇଁ ତାର ପୁର ଭାଗ ॥  
 ଗହଳ ଦେଖି ମୁଁ ତହିଁ ରୁଦାଲିଲି ରଥ ।  
 ସବୁ ସଜ୍ୟାମାନେ ଦେଖି ହେଲେ ସୁମୁଦୁତ ॥  
 ମୋତେ ଦେଖିଣ ସନ୍ତୋଷ ହେଲା ଶକୁନ୍ତଳା ।  
 ମୋର କଣ୍ଠେ ଲମ୍ବାଇଲା ଅଣି ରତ୍ନମାଳା ॥  
 ଦରଣ କରି ବାଳାକୁ ଅଣିଲି ସେ ମୁଁ ।  
 ଇଚ୍ଛାଏ ବର ବରଲା ଯେଣୁ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ॥  
 ତାକୁ ଅଣି ଏଥେଁ ମୁଁ କରେ ଗୁହବାସ ।  
 ତୁମ୍ଭର ଅଗରେ ତାହା କଲି ପ୍ରକାଶ ॥  
 ଅତୀତସ୍ମୃତେ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ନାମ ତାର ଦେଲି ।  
 ତାକୁ ଦେନ ସମୟେ ମୁଁ ଭୋଗ କରିଲି ॥  
 ତାହା ତହିଁ ଜନମିଲା ଏକଇ ଦୁହତା ।  
 ତୁମ୍ଭ ଅଗେ ସ୍ୱରୂପତ କହଇ ଏ କଥା ॥  
 ତେଣୁ କରି ସଜ୍ୟାମାନ ବର ଅଣି ବେଗେ ।  
 ସ୍ୱପ୍ନରେ କରାଇଲି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଗେ ॥  
 ମୋହର ଦୁହତା ନାମ ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳା ।  
 ବିଲୋକ୍ୟମୋହନା ସେହୁ ନଗନା ଯୁବକା ॥  
 କାହାକୁ କହବି ଅବା ଏଥେଁ ଅସି ନାସ୍ତି ।  
 ଏସନକ ବେଗରତ ନୁହେଁ ଯୁକତ ॥  
 ଏକା କ୍ରତ ମୋହର ସେ ଗୋଟିଏ ଅଛଇ ।  
 ସଜ୍ୟାଏ ବୋଇଲେ ତାହା ନ କହୁ କିପାଇଁ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ୱୀପର ଶାଶନେ ଛନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ।  
 ତହିଁର ପାଶେ ପାତଲ ନେଇ ମଣିପ୍ରମୁ ॥  
 ତହିଁ ନବଦ୍ୱୀପ ସପ୍ତସାଗର ରହଇ ।  
 ଅଷ୍ଟକଳା ମଧ୍ୟେ ମଣିପ୍ରମୁକୁ ସଜ୍ଜିଛି ॥  
 ସେ ପ୍ରମୁଦ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ଅଛି ନାନାରହ ।  
 ବିପ୍ରାର ଅଛଇ ତାର ପଞ୍ଚାଶ ଯୋଜନ ॥  
 ଉତ୍ତର ଅଛଇ ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନ ପ୍ରମାଣ ।  
 ସେ ମଣି ପ୍ରମୁ ଉପରେ ବସଇ ବରୁଣ ॥



ତେଜ ବଳାଶଳ ତାର ସହସ୍ରେ କରଣ ।  
 ଜଗତ ଯାକେ ସେ ତେଜ ଅଛି ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ॥  
 ଏ ମଣି ପ୍ରମୁକ୍ତ ଯେହୁ ବନ୍ଧବଟି ଶର ।  
 ପଶ୍ଚିମରେ ପଡ଼ି ପୂର୍ବେ ହୋଇବ ବାହାର ॥  
 ଏକପରେ ସେ ପୂଜାର ପାରିବ ପ୍ରମୁକ୍ତ ।  
 ମୋର ଦୁହ୍ନତାକୁ ଦେବ ନିଶ୍ଚୟ ତାହାକୁ ॥  
 ଏସନ ପ୍ରକାରେ ଅଟେ ମୋର ସତ୍ୟବ୍ରତ ।  
 ସ୍ବପ୍ନମ୍ଭବ କରବ ଗୁଁ ଦବସ ସପତ ॥  
 ସାତଦିନ ପରଯନ୍ତେ ସହବ ଅର୍ଦ୍ଧୋଳି ।  
 ଯାହା ହେଉ ପଛକେ ଗୁଁ ଥିବଇଁ ସମ୍ଭାଳି ॥  
 କୋଟିଏ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯେ ନୃପତିମାନଙ୍କୁ ।  
 ନିଜ ମଣୋହ ଦଅଇ ଦେନିଶ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ॥  
 ଭଜ ଅଶ୍ବ ବାହନ ଯେ ନାହିଁ ସେହୁ ଦ୍ଵାପେ ।  
 ବଳଦ ବାହନେ ଚଳି ଯାନ୍ତି ସର୍ବ ନୃପେ ॥  
 କାହାର କୋଟିଏ ପଦ୍ମ ବଳଦ ଅଟଇ ।  
 ପବନୁ ବେଗେ ତଳନ୍ତି ଦେହ ନ ହଲଇ ॥  
 ବଳଦ ବାହନରେ ଯେ ସର୍ବ ମନ୍ଥାପତ ।  
 ମଣିପ୍ରମୁ ସନ୍ନିଧିରେ ବଜସ୍ବେ କରନ୍ତି ॥  
 ସହସ୍ରେ ଯୋଜନ ମାଟି ତଳନ୍ତି ସରନି ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ସିନ୍ଧୁ ଗଙ୍ଗା ପ୍ରାୟେ ଶୁଭେ ଧ୍ବଜ ॥  
 ସବୁର ଦୃଢ଼େ ବସିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମଣି ।  
 ନିଶାକାଳେ ବସିଲେ କି ଶତ ଦିନମଣି ॥  
 ଶକ୍ତିଶାଳ ବେଢ଼ିଲେକ ଯାଇଁ ମଣିପ୍ରମୁ ।  
 ଦୁରୁ ଦେଖି ଭଜିଗଲା ସବୁକର ଦମ୍ଭ ।  
 ଦିଲ୍ଲୀପ ରାଜା ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ।  
 ବହାଇ ଦୁର୍ଝର ଅମ୍ବେ ଦେଖିଲୁ ଏ ଭୂମି ॥  
 ଇହ ଲୋକେ ବନ୍ଧବାକୁ ଏହା ନାହିଁ କ୍ଷମ ।  
 ବନ୍ଧବ ବା ଯମଦର୍ଶି ପୁଣି ପଶୁ ଶମ ॥  
 ସବୁ ରାଜା ଅଶ୍ବର୍ଯ୍ୟ ଯେ ହେଲୁ ଏହା ଗୁହ୍ୟ ।  
 ଏହା ବନ୍ଧବାକୁ ଶକ୍ତି କାହାରତ ନାହିଁ ॥  
 ପଞ୍ଚାଶ ଯୋଜନ ଅଟେ ଏ ପ୍ରମୁର ସୁଳା ।  
 ନାଗରର ଘାତେ କାହିଁ ଯିବ ଏହୁ ଗଳ ॥  
 ଅନ ପଶ କିଛି ଥିଲେ କହ ତା ବରୁର ।  
 ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ରାଜା ହୋଇ ଲଜେ ଲଭୁସର ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ବୋଇଲୁ ଯେ ନାହିଁ ମୋର ଅନ ।  
 ଯେ ଏହା ବନ୍ଧବ କନ୍ୟା କରବ ପ୍ରଦାନ

ଦିଲ୍ଲୀପ ରାଜା ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ମହାମତେ ।  
 ଦୁହ୍ନତାକୁ ଅଣ ତୋର ସକ୍ତର ଅଗ୍ରତେ ॥  
 କେମନ୍ତ ରୂପ ତାହାର ଦେଖିବା କୁମାର ।  
 କନ୍ୟାକୁ ଦେଖିଲେ ସିନ୍ଧୁ ଲକ୍ଷ ବନ୍ଧପାର ।  
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲୁ ସେ ତନ୍ତ୍ର ନନ୍ଦନି ॥  
 ରକ୍ତସାୟ୍ୟ ବଢ଼ାନାଶେ ଢାକ ଏହା ରଣି ॥  
 ବାବୁରେ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀକୁ ଅଣ ଏ ସ୍ଥାନକୁ ।  
 ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖାଅ ଏହୁ ନୃପତିମାନଙ୍କୁ ॥  
 ପିତାର ଅଜ୍ଞା ପାଇଣ ଗଲା ରକ୍ତସାୟ୍ୟ ।  
 ସୁକେଶୀକ ବୋଇଲୁକ କନ୍ୟା କର ଗଳ ॥  
 ଅଜ୍ଞା ପାଇ ଧାତକାରେ ଗଲା ଗୁଡ଼ୁସୁଳା ।  
 କନ୍ୟାକୁ ବେଶ ଭୂଷଣ କରଲେ ପୋଇଲୁ ॥  
 ଅନେକ ଅଭରଣ ତା ଶରୀରେ ମଣ୍ଡନ୍ତି ।  
 ସହସ୍ରେକ ଯୁକ୍ତା ଯେ ଗୁମର ଢାଳନ୍ତି ॥  
 ଉଦଣ୍ଡ ଯେ ପାଟିଛଡ଼ି ପାଶେ ଉଡ଼ାବନ୍ତି ।  
 କାହାଳ ଦୁର୍ଘର ତାଳ ଛମ୍ବରେ ବଜାନ୍ତି ॥  
 ଗଣିକାଗଣ ମିଳଣ ଅଳାପ କରନ୍ତି ।  
 ଅଲଟ ଗୁମର ଦେନି ତରୁଣୀ ଅଛନ୍ତି ॥  
 ହାତୋଳାରେ କନ୍ୟାକୁ ସେ ଧାରେ ଅଣି ।  
 ସକ୍ତତଳେ ପରବେଶ କଲେ ଚତୁଷ୍ପତି ॥  
 ହାତୋଳାରୁ ବଜେ ଲବଲଲେ ସ୍ବକୁମାରୀ ।  
 ନୃପତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ନେଇ ଉଭା କର ॥  
 ରାଜାମାନେ ସେ କନ୍ୟାର ଭୂପଦ୍ମ ଗୁହ୍ୟଲେ ।  
 ଗୁହ୍ୟଲକ୍ଷଣ ଚକ୍ରରୁ ପଲକ ତେଜଲେ ॥  
 ବିରୁଦ୍ଧ ଏ କନ୍ୟାତ ରମା ରମା ଜାଣି ।  
 କପାଇଁ ଅଇଲୁ ଅମ୍ବେ ସକ୍ତକୁ ନ ଜାଣି ॥  
 ଦିନ ନ ଅଶ୍ବିନ ଏହା ଭୂପ ଭବବାକୁ ।  
 ଧନ୍ୟ ବୋଲିବା ବାହା ହେବ ସେ ଏହାକୁ ॥  
 ଏହା ଗୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ କି ଦେବା ପଟାନ୍ତର ।  
 ଦକ୍ଷଣାପରୁ ମଳିନ ଅଟେ ଶଶଧର ॥  
 ରତନର ପଟାନ୍ତର ସ୍ବ ଦେହକୁ ନୋହେ ।  
 ଏହାର ତେଜେ ମଳିନ ଦଶିବ ନିଶ୍ଚୟେ ॥  
 କେଉଁ ଗୁଣେ ଅମ୍ବେମାନେ ହେବା ସ୍ବକୁ ସର ।  
 ଅଜ୍ଞାପାଦ ଦେଖିନାହିଁ ଏମନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ॥  
 ଅମ୍ବେ ସକଳେ ହୋଇଲୁ ନିଶ୍ଚେ ଚାଗୁଗଣ ।  
 ଏ କନ୍ୟା ଅମ୍ବୁକୁ ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରର ସମାନ ॥

ନିଶ୍ଚୟ ଦେଶ ସ୍ୱାମୀ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱପ୍ନେ ।  
 ମେ ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ସର୍ବେ କହୁଛି କଥାଏ ॥  
 ଏ କନ୍ୟା ରୂପ ପ୍ରଣୟ ଶୁଣି ବୁଝେମାନେ ।  
 ସୁଦୃଶ ବୋଲଣ ବୋଲୁଛୁ ସବୁଜନେ ॥  
 ତାର ବର ଦେବ ଯେହୁ ଏ ଲକ୍ଷ ବଢ଼ଇ ।  
 ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଏ କନ୍ୟା ନେବ ଅନ୍ୟଥା ନ ଭୁବ ॥  
 କନ୍ୟାର ରୂପ କିପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟପଣ ଦେଖ ।  
 ଯେହୁ ବଳବନ୍ତ ଏଥେଁ ବଳ କିନା ଲକ୍ଷ ॥  
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ବଳବନ୍ତ ସ୍ୱାମୀମାନେ ।  
 ଧଇଲେ ସେ ଧନୁରୁ ଉତ୍ତାହତ ମନେ ॥  
 ଚଣ୍ଡପୁରର ଯେ ନୀଳନାଥକ ସ୍ୱାମୀ ।  
 ଧନୁ ଧରି ଲକ୍ଷ ପାଶେ କରଇ ବମନ ॥  
 ଅଶୋଷିଣ ଧାଇଁ ସେହୁ ବଢ଼ଇଲକ ଶର ।  
 ସଳଗଲ ବେନିତାଳ ଯାଏ ବାଣ ତାର ॥  
 କପାଳ ଦେଶର ସ୍ୱାମୀ ମେଘ ନୃପତି ।  
 କୋଦଣ୍ଡେ ଶର ପୁରାଇ ବଢ଼ଇ ସେ ଧାତି ॥  
 ତାଳେକ ସରାରେ ତାର ପଶିଗଲ ଶର ।  
 ଅତ୍ୟୁଷ୍ଣ ହୋଇଲ ଶର ମୋହଲ ବାହାର ॥  
 ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସାମର୍ଥ ଯେତେ ଯେତେ ସ୍ୱାମୀମାନେ ।  
 ବଢ଼ନ୍ତୁ ନାସତ ସେସେ ମିଳଣ ବହନେ ॥  
 ଜଇନ୍ତା ନନ୍ଦର ସ୍ୱାମୀ ଉଚ୍ଚପାଦ ବୋଲ ।  
 କମାଣ ଧରିଣ ଶର ବଢ଼େ ମହାକଳା ॥  
 ତଳତାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ସେ ଉତ୍ତରେ ପଶିଲ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ନାସତେ କିଛି ନ ଦିଶିଲ ॥  
 ବରଦାୟନ ବେଶର ନୃପ ସଜ୍ଜାସେ ।  
 ଅଳଗବ ଧନୁ ଧରି ଶର ସେହୁ ପେଶେ ॥  
 ପାଞ୍ଚତାଳ ପରିପନ୍ତେ ଶର ଗଲା ଗଳ ।  
 ଏବୁଦେ ବଢ଼ନ୍ତୁ ନୃପମାନେ ଭଲ ଭଲ ॥  
 କାମ୍ୟକ ନରର ସ୍ୱାମୀ ସେ କାମ୍ୟକ ଦେବ ।  
 ନାସତ ପୁରାଇ ପ୍ରମେ ବଢ଼ଇ ସେ ଜବ ॥  
 ତାଳେକ ମାତ୍ର ଶର ତା ପଶିଲ ଉତ୍ତରେ ।  
 ହସଲେ ସ୍ୱାମୀ କର ଦେଇଣ ନିଶ୍ଚରେ ॥  
 କୋକିଳ ଦେଶର ସ୍ୱାମୀ ସରସ ବସନ୍ତ ।  
 ମାନବବର୍ଣ୍ଣୀ ସେହୁ ମହାବଳବନ୍ତ ॥  
 ଅଳଗବ ନାମେ ଧନୁ ଧରେ ତାର କରେ ।  
 ପୃଥ୍ୱୀ ଦେବା କର୍ମ ଛିଠେ ଯାଇ ପାଦଭରେ ॥

ରେବେକାର ନରଣ ସେ ନାସତ ବଢ଼ଇ ।  
 ଷୋଡ଼ଶ ଯୋଜନ ଯାଏ ମୁଣ୍ଡରେ ପଶିଲ ॥  
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କଲେ ତାକୁ ସମସ୍ତ ସ୍ୱାମୀ ।  
 ମଣିଷମୁ ନ ଦୃଷ୍ଟେ ସେ କାର ଶରଦାଏ ॥  
 ଏହୁ କାଳରେ ମହୁଷୀ ଅସୁର ଅସର ।  
 ଧାତାର ମନ୍ତ୍ରେ ଗୋପ୍ୟାନ କରୁଅଛି ଦେହ ॥  
 କନ୍ୟାରୂପ ଦେଖିଲୁ ସେ ହୋଇ ଶୂନ୍ୟବାସୀ ।  
 ଧାତିକାରେ ସ୍ୱପ୍ନମୁର ଶ୍ରୀମେ ମିଳେ ଅସି ॥  
 ଯହୁଁ ଶୁଭଲ ଅସୁରମାନଙ୍କ ଶବଦ ।  
 ସ୍ୱାମୀଗଣମାନେ ଶୁଣି ହୋଇଲେ ସ୍ତବଧ ॥  
 କେଶ ପିଙ୍ଗଳ କାହାର ଅଟେ ଉଚ୍ଚବାହୁ ।  
 ନିଶାକରକୁ ଦେଖିଣ ଘୋଷେ ଯେହେଁ ସହୁ ॥  
 ଅତରୁତେ ଅସୁରୀୟ ସେ ଦୈତ୍ୟବଳ ଦେଖି ।  
 ଉଷ୍ମ ସ୍ୱାମୀ ପଳାଇଲେ ସଜ୍ଜକୁ ଉପେଶି ॥  
 ସଜ୍ଜର ମଧ୍ୟେ ବଜସ୍ୱେ କରଇ ମହୁଷୀ ।  
 ପଳାଇଲେ ସ୍ୱାମୀମାନେ ନ ପାଇ ଭରସା ॥  
 ମୈତ୍ରୀକୁ ଦେଖି ଉଜନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରନେମିଆଟି ।  
 ରହ ବୋଲି ରକ୍ତସାୟୀ କରଇ ମୁଗଟି ॥  
 ମହୁଷୀସର ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ।  
 ଦେଖୁଥିଲୁ ସ୍ୱପ୍ନମୁର ହୋଇ ଶୂନ୍ୟଗାମୀ ॥  
 ମୁହଁ ତୋର ଏ ବ୍ରତକୁ ପୁରାଇବ ସ୍ୱପ୍ନେ ।  
 ଲକ୍ଷ ବଢ଼ଲେ ଦେହୁ ତୋର ଦୁହତାଏ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ବୋଇଲୁ ସେ ତୁ ମହାସ୍ୱାମୀ ।  
 ତୁରେ ତୋତେ ବର ଦେଲା ତରୁର ଅନନ ॥  
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡଳେ ଏକା ସାର ଅଟୁ ରୁହ ।  
 ଲକ୍ଷ ବଢ଼ଲେ ତୋତେ କି କରବ ମୁଁ ନାହିଁ ॥  
 ସ୍ୱାମୀର ବଚନ ଶୁଣି ମହୁଷୀ ଅସୁର ।  
 ଲୋହସାର ଧନୁ ଏକ ଧଇଲୁ ସେ କର ॥  
 ଅକର୍ଣ୍ଣ ଯାଏ ଓଟାଇ ବଢ଼ଇଲକ ଶର ।  
 ବ୍ରହ୍ମ ରୂପ କରଣିକ ବଳ ସେ ଅବର ॥  
 ଏକାବାନ୍ତକେ ସେ ଶୁର ନାସତ ପୁରାଇ ।  
 ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ବେନି ସଙ୍ଗେ ସାହା ଛନ୍ତି ହୋଇ ॥  
 ବନ୍ଧନ ତେ କରଣ ବନ୍ଧେ ଶର କୋଟି ।  
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଶବଦ କର ପ୍ରମୁ ଗଲା ଫୁଟି ॥  
 ଏହା ଦେଖି ସଜ୍ଜଲେକେ ହେଲେ ତମଜାର ।  
 ସାଧୁରେ ମହୁଷୀ ବୋଲି ବୋଇଲେ ଅଫର ॥

ବିଧାତାର ବରେ ଦୈତ୍ୟ ଅଟେ ମହାବଳା ।  
 ସୁନ୍ଦର ପଟ୍ଟରେ କାମଦେବୀରୁ ବଳ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀକୁ ଘେନି ସେ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ।  
 ମହାଶୟରେ କହଇ ସୁଧର ବାଣୀ ॥  
 ତୋର ଯୋଗେ ମୋର ମାନ ରହଇ ଧରରେ ।  
 ଅନୁକ୍ରମ କର ବିଜେ କରିବା ମୋ ପୁରେ ॥  
 ଶୁଣି ମହାଶୟ ଅସୁର ଅନନ୍ତ ହେଲ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ॥  
 ଅନେକ ଉପବନାନ କଲା ନୃପବର ।  
 ବିଭବ ଯୋଗାଡ଼ ସବୁ ଉପସ୍ଥାପନ କର ॥  
 ଅସୁରଙ୍କ ଶୁଭୁ ଶୁଣ ଅଶ୍ରୁ ମିଳିଲେ ।  
 ଶୁଭବେଳେ ବିଭବାର୍ଯ୍ୟ ସମସ୍ତ କଲେ ॥  
 ଶୈବ୍ୟ ସହଚରେ ତହିଁ ମହାଶୟ ଅସୁର ।  
 ଦିନ ଦଶ ରହଇ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ପୁର ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ଚରଣରେ ମହାଶୟ ପ୍ରଣମି ।  
 ମୋ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବ ଅଶ୍ରୁ ଦିଅ ଦେବ ସ୍ତମ୍ଭ ॥  
 ରାଜ୍ୟାର୍ଯ୍ୟ ବିଚାରାଣେ ଯଥା ଦୟା କର ।  
 ତାଙ୍କ ଯୋଗରେ ଶିଶିବ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପୁର ॥  
 ଶୁଣି ତାହା ଚନ୍ଦ୍ରନେମି ସନନ୍ତ କଲା ।  
 ଝିଅ ଜୋର୍ଯ୍ୟ ଜୋରୁକ ସହ ବିଦାୟେଲ ॥  
 ମହା ପ୍ରତାପୀ ଅଟଇ ସେ ମହାଶୟ ନୃପ ।  
 ପରବେଶ ହେଲ ଅସି ସିନ୍ଦୂର ଯେ ଦ୍ଵୀପ ॥  
 ରାଜ୍ୟାର୍ଯ୍ୟ ବିଚାରାଣେ ଏ ଦୁହେଁ ରଜା ।  
 ଅପଣା ସମାନେ ରାଜ୍ୟେ କରଇଲ ପୂଜା ॥  
 ରାଜ୍ୟେ ଘେନି ମଦନ ଯେତେ କରେ ବିଜେ ।  
 ତେସନ ମହାଶୟର ବିଜେ ନିଜ ରାଜ୍ୟେ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ମା ଶାରଳା ଦମ୍ଭଜ ଦଳନ ।  
 ଭକ୍ତର ଶ୍ରଦ୍ଧାର ମାଗେ ଶୁଣୁ କର୍ଣ୍ଣ ବେନି ॥  
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁରରେ ତୋର ଅଟେ ନିଜ ବାସ ।  
 ସଦା ଶାରଳା ଦାସ ଯେ ତୋ ପାଦର ଦାସ ॥

ମହାଶୟର ଜମ୍ବୁଦୀପେ ଯାତ୍ରା ।

କହନ୍ତି ଯେ ଶୁକ ମୁନି ଶୁଣ ପରାୟିତ ।  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀ ପୁରାଣ ଶୁଣି ସ୍ଵଅ ରୁ ମୁକତ ॥  
 ମହାଶୟ ଅସୁର କଥା ବଡ଼ ଚମତ୍କାର ।  
 ଏକଦିନେ ମନରେ ସେ କରଇ ବିଚାର ॥

ଅଉ କେତେ ବାକ ରାଜ୍ୟ ରହଇଲ ପୁଣି ।  
 ଅସିବଇଁ ଏବେ ଯାଇଁ ମୋ ସମସ୍ତ ଜଣି ॥  
 ଏମନ୍ତ ବିଚାର କର ଆଜି ସଜାଇଲ ।  
 ନିଜେ ଲୁହା ଧନ ଏକ ଧୂସରେ ଧରଇ ॥  
 ବାଉଁ ଅର୍ଦ୍ଧ ସରନ ହୋଇଲେ ବାହାର ।  
 କେ ସଂଖ୍ୟା କରପାରିବ ଯେତେ ବାଦ୍ୟକାର ॥  
 ଗୁମର ବେମାଳ ରାଜ୍ୟାର୍ଯ୍ୟ ବିଚାରାଣ ।  
 ଏହାଙ୍କର ଶୈବ୍ୟ ସାତ ପଦ୍ମ ଶତେଲ ॥  
 ଏସନେକ ଶୈବ୍ୟ ଘେନି ମୈତ୍ରାପୁର ଗସ୍ତେ ।  
 ଜମ୍ବୁଦୀପ ମଧ୍ୟରେ ସେ କରଇ ବିଜୟେ ॥  
 ଗୁରୁଗୁରୁ ରାଜାଏ ଦୈତ୍ୟଭୟ ଶୁଣି ।  
 ନଗର ଛାଡ଼ି ପଳାନ୍ତି ଭୟେ କେତେ ପୁଣି ॥  
 ରାଜ୍ୟନ୍ତ ଅସୁରେ ଦେଶ ଉଚ୍ଚାଡ଼ନ୍ତି ନନ୍ଦ ।  
 ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରିୟାକି ସେ କରନ୍ତି ବିଭୋଗ ॥  
 ମନ୍ଦର ଗିରି ସମାନେ ଅସୁରଙ୍କ କାୟା ।  
 ମାଳାବ ବାହନ ବ୍ୟାଘ୍ର କାହାର ବଳଅ ॥  
 ରାଜ୍ୟାର୍ଯ୍ୟ ଗୁମର ବେମାଳ କାନ୍ତିମାଳା ।  
 ବିଚାରାଣ ବିହରନ୍ତି ହୋଇ ମଉଜେଳା ॥  
 ବାଜଇ ଯେ ବିଜୟୋଷ ମର୍ଦ୍ଦଳ ଦାଉଛି ।  
 ନାଚଇ କେ ମହାନନ୍ଦେ ଶେଷଟା ନାଟ ଶକ୍ତି ॥  
 ଅନନ୍ଦେ ଦାନବେ ବିହରନ୍ତି ଏସନେକ ।  
 ନ ଜାଣନ୍ତି ବିଧାତାର ବରେ ଯମଦୁଃଖ ॥  
 ଶିରରେ ବଳ ପଡ଼ିଲେ ନୁହନ୍ତି ବିନାଶ ।  
 ଉଚ୍ଚରେ ଅକାଶେ ଲୁହୁଛି ଶିରଦେଶ ॥  
 ନର ବାନର ଗୋ ପ୍ରିୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସହଚେ ।  
 ସବୁ ରକ୍ଷଣ କରନ୍ତି ସେ ମହାଦୁରନ୍ତେ ॥  
 ବାରପଦ୍ମ ସଜନି ଯେ ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ ସେନା ।  
 ନ କରନ୍ତି ଯମଦଣ୍ଡେ ତୋର ଶରଣା ॥  
 କାଶୀ କରୁନିକ କାନ୍ୟକୁଳ କନାଉଜ ।  
 ତହ ବିଚିତ୍ର ଦେଶାଦି ଜଣି ସବୁ ରାଜ୍ୟ ॥  
 ମହାଭୟ ପାଇ କହ କେତେ ନୃପବଣ ।  
 ଶରଣ ପଡ଼ିଲେ ଦନ୍ତେ ଧରଣ ଭରଣ ॥  
 ଧନ ଭଣ୍ଡାର ଘେନି କେହୁ କେହୁ ପୁଣ ।  
 ମହାଶୟର ଚରଣେ ପଶିଲେ ଶରଣ ॥  
 ଯେତେକ ଦେବତା କାଷ୍ଠ ପାତ୍ରରେ ଥିଲେ ।  
 ଅସୁରେ ସମସ୍ତ ଭାଜି ନାଶକାର କଲେ ॥

ମେଢ଼ ମଣ୍ଡପ ଦେଉଳ ଶୁକାଳ ଜଗତ ।  
 କାହିଁ ନ ରଖିଲେ ଅଶୁଦ୍ଧ ଧର୍ମ କାହିଁ ॥  
 ଜମୁଦ୍ରୀପରେ ବଣେଷୋଦ୍ରାହୁଙ୍କେ ବାସ ।  
 ସବଦା ଶୁଭବେଦ ସେ ଲୁଚନ୍ତି ଅଭ୍ୟାସ ॥  
 ସେନାଙ୍କୁ ମାର ଧର ସେ ଲେ ତାଙ୍କ ଜାତ ।  
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଭୟେ କେ ଶୁଦ୍ଧ କୋଣରେ ଲୁଚନ୍ତି ॥  
 ଯେସନେକ ରମ୍ଭାବନ ଭଜେ ବାତଘାତେ ।  
 ତେସନ ବନସ୍ତମାନ ଭଜନ୍ତି ଦଇତେ ॥  
 ଭୟେ ଦେବତା ଯାହାଙ୍କ ଦେଖିଲେ ଡରନ୍ତି ।  
 ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ନେ ତାଙ୍କ ଅଗରେ ବରତି ॥  
 ଗୋସ୍ବସ୍ତ୍ର ସ୍ବସ୍ତ୍ର କଣ୍ଠୀଟ ନାଟ ଏହି ଦେଶ ।  
 ଭଜଣ ଧନ ଭଣ୍ଡାର ଲୁଚନ୍ତି ସବସ୍ତ୍ର ॥  
 ଶଙ୍ଖବଜ୍ର ନନ୍ତ ରାଜା ଅଟେ ପଦ୍ମନାଭ ।  
 ବରଷ ବରରେ ତାର ମହନା ଦୁର୍ଘ୍ଟି ଭ ॥  
 ପ୍ରତାପୀ ଦାନବ ତାର ଚରୁଛନ୍ତି ବଳ ।  
 ଶଙ୍ଖବଜ୍ର ନାମେ ପୁର ଅତି ପରମଳ ॥  
 ରାଜାର ଅଗରେ ମନ୍ତ୍ରୀ କହଲୁକ ଯାଇଁ ।  
 ସ୍ବାମି ତୋହ ଦେଶକୁ ଯେ ଦୈତ୍ୟାସୁର ବାହୁ ॥  
 ସିଂହଳଦେଶ ଯେ କୌଷ୍ଠ କୁଶ ତନ୍ତ୍ର ଦ୍ରାପ ।  
 ଏ ଅତି ଦେଶ ଜଣିଲୁ ପ୍ରତାପୀ କୌଶପ ॥  
 ସବୁ ଦ୍ରାପ ବୁଲି ଜମୁଦ୍ରୀପରେ ପଲେ ।  
 ଅନେକ ପୁର ଠେଣୀ ଅତି ଉଜାଡ଼ିଲ ॥  
 ବନ ପରବତ ଦେଶ ପାଟିଘେ କେହୁ ।  
 ମହୁଷାସୁର ଅଗରେ ରହନ୍ତା ଯେ ନାହିଁ ॥  
 ନନ୍ତ ତେଜଶ କାନନେ ପଶିଲେକ ସାୟେ ।  
 କେତେ ଶରଣ ପଶିଲେ ତାର ପାଦେ ଭୟେ ॥  
 ନ ଜାଣି ଯୁଦ୍ଧ କରିବ ତାର ଭୁଲେ ଯେହୁ ।  
 ଦଣ୍ଡବନ୍ନ ହେଲେ ଯାଇଁ ପଶିବ ସେ କାହିଁ ॥  
 ମନ୍ତ୍ରିକ ବଚନ ଶୁଣି କହେ ପଦ୍ମନାଭ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ସଜକର ଦେଖିବା ଦାନବ ॥  
 ବାହାର ଗଡ଼ରେ ତାର ସ୍ଥଳ ଯେ ଜଗତ ।  
 ତହିଁରେ ଉଠିଲୁ ପଦ୍ମନାଭ ନରପତି ॥  
 ଦେଖିଲୁ ଦଇତ ବଳ ଅସୁରନ୍ତି ବାହୁ ।  
 ଯେସନେ ସାତସମୁଦ୍ର ଏକଦେ ଅସର ॥  
 ଅଗୁଅଣି ଆଟେ ଛନ୍ତି ଗୁମର ବେମଳ ।  
 କାନ୍ତିମାଳା ସହଚରେ ଯେତେ ମହାବଳ ॥

ମନ୍ତ୍ରିକ ଗୁଣ୍ଡିଣ ପଦ୍ମନାଭ ଯେ ପୁଚ୍ଛଇ ।  
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରୁ ସାତସମୁଦ୍ର ଅସର ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଯହୁ ଲୋହେ ସେହୁ ମହାସାୟେ ।  
 ମହୁଷାସୁର ସଇନ ଦଶେ ସିନ୍ଧୁ ପ୍ରାୟେ ॥  
 ସୈନ୍ୟ ଅସୁରନ୍ତି ପାଞ୍ଚଯୋଜନ ଯେ ମାତ ।  
 ସିନ୍ଧୁଦୋଷ ପ୍ରାୟେ ଦେଖ ଶୁଭେ ମୁଖ ରତ ॥  
 ପଞ୍ଚଦଶ ଯୋଜନରେ ରହୁଥିଲେ ସୈନ୍ୟ ।  
 ଘଡ଼କ ମଧ୍ୟେ ଅଇଲେ ସେ ତନି ଯୋଜନ ॥  
 ଜଗତରୁ ପଦ୍ମନାଭ ନୃପ ଓହ୍ଲାଇଲେ ।  
 ଗଡ଼ ବେଢ଼ିଲେ ଅସିଣ ଅସୁର ଦୁରନ୍ତେ ॥  
 ଗଡ଼ରେ କବାଟ ଦେଇ ଲୁଚିଲା ସେ ରଜା ।  
 ମନ୍ତ୍ରିକୁ ବୋଲେ ତାହାଙ୍କୁ ବାହୁଡ଼ି ଦିଅ ଯା ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହଲୁ ଅରୁଣ କବଚର ବଣୀ ।  
 ଅଭୟ ବର ପାଇଲୁ ବରଞ୍ଚକ ତୋଷି ॥  
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଅଜନ ଦଇତ ।  
 ମାତଙ୍ଗାସୁର ବୋଲଣ ତାହାର ଯେ ପୁଅ ॥  
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟଇ ହିଣ୍ଡିର ।  
 ହିଣ୍ଡିର ନନ୍ଦନ ନାମ ଦୁର୍ଘ୍ଟି ଯେ ସାର ॥  
 ଦୁର୍ଘ୍ଟିର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅସୁର ଦୁର୍ଘିଳା ।  
 କଙ୍କାସୁର ବୋଲି ତାର କୁମରେକ ହେଲୁ ॥  
 କଙ୍କାସୁର ନନ୍ଦନ ଯେ ଧଙ୍କାସୁର ବୋଲି ।  
 ଧଙ୍କାସୁର କୁମର ବଙ୍କାସୁର ବଳା ॥  
 ବଙ୍କାସୁର ପୁଅ କନ୍ୟାସୁର ବୋଲି ସାର ।  
 ଶଙ୍ଖାସୁର ବୋଲି କର ତାହାର କୁମର ॥  
 ଶଙ୍ଖାସୁର ତନୟ ଯେ ଦୈତ୍ୟ ସିଂହନାଭ ।  
 ସିଂହନାଭର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ସୁରନାଭ ॥  
 ସୁରନାଭର କୁମର ବଜ୍ରନାଭ ବୋଲି ।  
 ବଜ୍ରନାଭର ନନ୍ଦନ ସଇନିଭ ବଳା ॥  
 ଅମ୍ବେ ଅଟୁ ସବୁ ଧନେ କରଣପଟଣୀ ।  
 ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନୁହନ୍ତି କେବେ ଅବଶ୍ୟାସୀ ॥  
 ଯାହା ହେଉ ଯାଉଛି ମୁଁ ଦେବ ନିବର୍ତ୍ତଇ ।  
 ଏତେ କହ ମନ୍ତ୍ରୀବର ସବୁର ଗମର ॥  
 ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଯାଇଁ ବୋଇଲୁ ଅମ୍ବର ନୃପତି ।  
 ତୁମ୍ଭର କଣ୍ଠେ ଦୋଷ କର ସେ ନାହାନ୍ତି ॥  
 ଚିତ୍ରାଳାସ ବୋଇଲୁ ଯେ ଅମ୍ବେ ତା ନ ଜାଣୁ ।  
 ଶରଣ ପଶିଲୁ ଲୋକ ରଖି ଅମ୍ବେ ଜାଣୁ ॥

ଶୋଧେ ଅଳ୍ପ ଦେଲା କାନ୍ତିମାଳା ମହାବଳୀ ।  
 ତାତ୍ତ୍ୱ ରେ ତାତ୍ତ୍ୱ ରେ ଗୁଣ ଲଗାଇ ଶାବେଳା ॥  
 ଯହୁଁ ଅଳ୍ପ ଦେଲା ଶାବେଳେ ଏହେ ବଳି ।  
 ଲାଗିଲେ ସୈନ୍ୟ ଯେ ଶଙ୍ଖବଜା ପୁର ତାତ୍ତ୍ୱ ॥  
 ପଦ୍ମନାଭର ସରଳ ଜଗତା ଉପରେ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରଶ ଚନ୍ଦ୍ର ଶର ଅତି କୋପଭରେ ॥  
 ବଳଶର ଅଗ୍ନି ଶର ଅତି ବ୍ରହ୍ମଶର ।  
 ମନ୍ତ୍ର ଶ ପେଶନ୍ତି ଶୋଧେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଉପର ॥  
 ବେଳୁଁ ବେଳ ପେଷିଲେ ସେ ଅସ୍ତ୍ର ଗଲଗାଳି ।  
 ମହୁଷାସୁର ସରଳ ପଳାଇଲେ ଭୁଜି ॥  
 ସୈନ୍ୟଙ୍କର ଭଙ୍ଗ ଦେଖି ଉଠେ ରକ୍ତସାର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ।  
 ଦ୍ୱାର କବାଟ ତାତ୍ତ୍ୱ ସେ ଲାଗିଲେ ଦଳୁକ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାକାଶ ରକ୍ତସାର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ପାଞ୍ଚ ଅର୍ବୁଦ ସରଳ ଗୁଳନ୍ତି ସେ ପୁର ॥  
 ବଳରୁ କଠିନ ଅଟେ ଅସୁରଙ୍କ କାୟେ ।  
 ନାନାଶସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କୁ ସେ ନ ରକନ୍ତି ଭୟେ ॥  
 ପଦ୍ମନାଭର ସରଳ ବନ୍ଧୁ ଯେ ଶର ।  
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ି ହୁନ୍ତି ଶତେତରୁ ॥  
 ଗର୍ଜନ୍ତି ପ୍ରତାପୀ ଦୈତ୍ୟେ ଯେଣୁ ମହାବଳୀ ।  
 ତାତ୍ତ୍ୱରେ କବାଟସବୁ ଲଗାଇ ଶାବେଳା ॥  
 ଗଦା ପ୍ରହାର ଶାବେଳେ ତାତ୍ତ୍ୱରେ ଦପିଷ୍ଠ ।  
 କ୍ଷଣକରେ ଗଡ଼ ତାର କଲେ ନଷ୍ଟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ॥  
 କୋପଭରେ ପ୍ରହାରରେ ଅନର୍ଥ୍ୟାପ ଶର ।  
 ଭୁଜିଲେ ସରଳସବୁ ସେ ପଦ୍ମନାଭର ॥  
 ଅଶ୍ରୀସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ରଣେ ପଡ଼ିଲେ ଅଚେତେ ।  
 ସଂଖ୍ୟା କେ କରି ପାରିବ ପଦାତକ ଯେତେ ॥  
 ରୁଧିରେ କର୍ଦ୍ଦିନ ହେଲା ଦେଖା ବସୁନ୍ଧରୀ ।  
 ଶଙ୍ଖବଜା ନଗ୍ର ଭାଙ୍ଗି କଲେ ସବୁ ଜୁରି ॥  
 ପାତେଣୁ ଦେଉଳ ଅତି ଜଗତା ଅଟଳି ।  
 ମହୁଷାସୁର ସରଳ ଭାଙ୍ଗି କଲେ ଧୁଳି ॥  
 ପୁନରପି ବେଳିବଳ କରନ୍ତି ସମର ।  
 ବେଳି ଥାଟରେ ପଡ଼ିଲେ ନବଲକ୍ଷ ଶର ॥  
 ସୈନ୍ୟଦ୍ୱୟ ଦେଖିକରି କାନ୍ତିମାଳା ଉଠେ ।  
 ନିଶ ପୁଲର ଗଦାକୁ ଶୋଧରେ ପିଟେ ॥  
 ରକ୍ତସାର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାକାଶ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ଏକମୁଖରେ ରଣରେ ପଶି କଲେ ଗୋଳ ॥

ଏ ପାଞ୍ଚ ଅସ୍ତ୍ରରେ ଜଣି ନାହିଁ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗ ।  
 ଗୁହ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧାଗଣେ ସେ ଗଗନନାଗ ॥  
 ପଦ୍ମନାଭର ସରଳ ଦେଖି କଲେ ଭୟ ।  
 ମନ୍ତ୍ରର ଗିରି ପରାସ୍ତେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର କାୟ ॥  
 ଅଶ୍ରୀଅର୍ବୁଦ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଶଙ୍ଖତରେ ଦେନି ।  
 ଶୀଘ୍ର ଉଠିଲେ ଗୁମର ବେମାଳ ଯେ ବେଳି ॥  
 ଲୋହଶର ଶକତିକ ନ କରନ୍ତି ଭୟ ।  
 ବଳରୁ କଠିନ ଅଟେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର କାୟ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ପ୍ରହାରରେ ମଲେ ବହୁଯୋଧୀ ।  
 ଶଙ୍ଖବଜା ନଗ୍ରରେ ବହେ ରକ୍ତନୟା ॥  
 କାନ୍ତିମାଳାର ଶରର ମେରୁଗିରି ପ୍ରାୟେ ।  
 ପଦ୍ମନାଭର ସରଳ ଦେଖି କଲେ ଭୟେ ॥  
 ଅପାର ଯୋଦ୍ଧା ତାହାର ପଡ଼ିଲେକ ରଣେ ।  
 ଦେଖି ପଦ୍ମନାଭ ମହାଭୟ କଲା ମନେ ॥  
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ତାର ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗତେ ।  
 ଛେଳି ପ୍ରାୟ ହେଲେ କାନ୍ତିମାଳାର ଅଛତେ ॥  
 ଦେଖି ପଦ୍ମନାଭ କାନ୍ତିମାଳାକୁ ପୁଛଇ ।  
 ଅକାରଣେ ବଳ ମୋର ନାଶିଲ କିପାଇଁ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ବୋଇଲା ହୋ ନ ଜାଣି ଯେ ତୁମ୍ଭେ  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଜିତା ମହୁଷାସୁର ବଳ ଅମ୍ଭେ ॥  
 ସମସ୍ତ ଦ୍ୱୀପ ଜିଣିଲୁ ଅମ୍ଭେ ବଳେ ଧର ।  
 ମହୁଷାସୁରକୁ କେନ୍ଦ୍ର ନାହାନ୍ତି ବା ତୁର ॥  
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପରେ ଜିଣିଲୁ ସବୁ ରାଜାମାନ ।  
 ତୁ ସାମାନ୍ୟ ରାଜା ତୋର କିଏ ବଡ଼ପଣ ॥  
 ଏବେ ଅସ କଷ୍ଟକରା ରାଜାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ।  
 ମହାମନ୍ତ୍ର ନୁପତି ହେବେ ପରସନ ॥  
 ପଦ୍ମନାଭ ନୃପ ବୋଲେ ପଡ଼ିଲେ ମୋ ସଖା ।  
 ଅବର ସନ୍ଧି ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗେ କାହିଁ ଦେଖା ॥  
 ପରୁ ମହୁଷାସୁର ବଳ ଯେ ଉଠିଲେ ।  
 ପଦ୍ମନାଭ ସୈନ୍ୟ ରୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଅରମ୍ଭିଲେ ॥  
 କୋପଭରେ ଜର ଜର ହେଲା ରକ୍ତସାର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ।  
 ଅନେକ ଯୋଦ୍ଧା ସେନିଶ ଧାମଇଁ ଦଳୁକ ॥  
 ଧରଲେ ପଦ୍ମନାଭର ଯାଇଁ ବଳେ କେଶ ।  
 ଖଡ୍ଗ ପ୍ରହାରରେ ତାର ପ୍ରାଣ କଲେ ନାଶ ॥  
 ପଦ୍ମନାଭ ନରପତି ଯାନ୍ତେ ଯମାଳୟ ।  
 ତାହାର ସରଳ ଯାକ ମାର କଲେ ସ୍ୱୟ ॥

ବଜ୍ରନାଭ ସୁନାଭକୁ ଧରିଣ ନିଅନ୍ତୁ ।  
 ଯେଉଁଠାରେ ରହୁଅଛୁ ମହତା ନୃପତି ॥  
 ଯେଠାରେ ନେଇ ସମ୍ପଦ କହେ ରକ୍ତସାୟୀ ।  
 ଅମ୍ବର ଅନେକ ଦେବପୁତ୍ରଲେ ଦନ୍ତୁକ ॥  
 ମୁଁ ବଧ କରିଲି ପଦ୍ମନାଭ ନୃପତିକୁ ।  
 ଧର ଅଶିଲ ତାହାର ଏ ବେନି ପୁଷ୍ପକୁ ॥  
 ବାଳୁତ ହେଲେ କି ହେବ ଅଟନ୍ତି ଏ ଜ୍ଞାନୀ ।  
 ତୁମ୍ଭ ମହତା ଜାଣନ୍ତି ଏହି ଶିଶୁ ବେନି ॥  
 ଅମ୍ବର ହୋଇଣ ଏଥେ ହୁଅନ୍ତୁ ଏ ରାଜା ।  
 ଶାନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ଭେଦି କରି କରନ୍ତୁ ଯେ ପୂଜା ॥  
 ବହୁତ ପ୍ରବୋଧ କରି କହେ ରକ୍ତସାୟୀ ।  
 ଶୁଣିଣ ସଦୟା କଲା ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଦନ୍ତୁକ ॥  
 ଅପଣା ଶ୍ରୀକରେ ମୈତ୍ରୀ ବାନ୍ଧେ ନେଇ ଶାକୀ ।  
 ସେ ପୁରେ ନୃପତି ତାଙ୍କୁ କଲେ ସଙ୍ଗେ ବେଢ଼ି ॥  
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରଥୀ ପାଞ୍ଚଅସୁତ ଯେ ହସ୍ତେ ।  
 ଭେଦିକରି ବଜ୍ରନାଭ ଖଟେ ମୈତ୍ରୀ ପାଶେ ॥  
 ଏବୁପେ ରାଜ୍ୟ ସାଧୁଲା ମହତା ଦଇତ ।  
 ମନ୍ଥାମନ୍ଥନ ନାମକୁ ବହେ ବଳ ବଳବନ୍ତ ॥  
 ଜୟରୁ ଜୟରୁ ଦେବ ପରଂ ଯୋଗାଭ୍ୟାସି ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରତାରା ଉଦରରୁ ଅଭୁତେ ପ୍ରକାଶି ॥  
 ମାତାକୁ ହରିଲୁ ତହିଁ ନ ପାରିଣ ଭେଲେ ।  
 ତେଣୁ ମହାଦେବ ନାମ ଗୋର ରବିତଳେ ॥  
 ଜୟ ରୁ ଜୟ ଧବଳମୂର୍ତ୍ତି ମହାଶୂଳା ।  
 ଅଯୋନି ସମୂତ ନାଥ ନାମ ତୋ ଧବଳା ॥  
 କ୍ଷଣକରେ ଦହୁଦେଲୁ କାମଦେବ କାୟା ।  
 ଦେବଙ୍କ ଯୋଗେ ଜନ୍ମଲେ ଦେବ କାର୍ତ୍ତିକେୟ ॥  
 ଜଗଜ୍ଜନ ହୃତେ କାଳକୃଷ୍ଣକୁ ଭସିଲୁ ।  
 ତମରୁ ବଜ୍ରାଭ ବୃଷ ବାହନରେ ବୁଲୁ ॥  
 ନିରାକାର ତନ୍ତ୍ର ଧର୍ମ ଦହନ ହିନେନ ।  
 ଅନନ୍ତ ନାଭ ଭୂଷଣ ଅଙ୍ଗରେ ପବନ ॥  
 ଯାବତ ବହନେ ନାଥ ତୁମ୍ଭ ଯେ ନାୟକ ।  
 ଜଗତ ଜନ ସୋଦର ଦେବ ହିଅମୁକ ॥  
 ଧାରୁବାଦ୍ୟ ପୁରୁଷ ତୋ ଶିରେ ପଞ୍ଚଜଟ ।  
 ଅଗ୍ନେପଣ କରୁ ଦେବ ମଉରଙ୍ଗେ ନାଟ ॥  
 ତରତର ଠାକୁର ତୋ ମହେଶ୍ୱର ନାମ ।  
 ଜାତ ଅନ୍ତ ନାଥ ବୁଦ୍ଧ ବିଶାଳ ଉଦ୍ଭୟ ॥

ଶ୍ରୀ ନାଳକଣ୍ଠ ତରଣ ଭାଲେ ହୃଦୟତେ ।  
 ଶାରଳା ଦାସ ସେବକ ବନ୍ଧନାଥ ନିତ୍ୟ ॥  
 ମୈତ୍ରୀସ୍ୱର ଦକ୍ଷକେଳ ଏ ପୁଣ୍ୟ ଅଖ୍ୟାନ ।  
 ଏକମନ କରି ଶୁଣ ଅହେ ପୁଞ୍ଜ ଜନ ॥  
 ଶାସ୍ତ୍ର ସହଚାରେ ଯାହା ହୋଇଛି ଉକତ ।  
 ଲେଖି ପାରିବ କେ ତାହା କରି ଅଦ୍ୟ ଗ୍ରାନ୍ତ ॥  
 ଅଜନ୍ମରୁ ମୂର୍ଖ ମୁହିଁ ଅଟେ ଅପଣିତ ।  
 କହୁବାକୁ ଶକ୍ୟ କି ମୁଁ ଏହି ମହା ଶାସ୍ତ୍ର ॥  
 ମୋତେ ଅଗୋଚର ଏହି ଶିଶୁ ଭାଗବତ ।  
 ବେଦତତ୍ତ୍ୱରୁ ଏହା ଯେ ହୋଇଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ॥  
 ଝଙ୍କଡ଼ ପୁରବାସିନୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଜୁଳା ।  
 ମୋର ହୃଦୟକୁ ସେହୁ ଯଦା ପଦ୍ମମାଳା ॥  
 ଶାରଳା ପାଦରେ ମୁହିଁ ରାଜଦନ ଖଟେ ।  
 ମୋତେ ଯାହା କହଇ ତା ବଦନରେ ରଟେ ॥  
 ପରମ ଗତି ପାଇଁକ ଦେଲା ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ।  
 ତାହାର ଅଙ୍ଗରେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମୁଁ ଛନ୍ଦି ॥  
 ବିକଟକମଳମୁଖୀ ଉତ୍ପଳ ନୟନୀ ।  
 ସୁଧାଦ୍ରୁମରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ କାତ୍ୟାୟିନୀ ॥  
 ଦେ ରୂପ ଜନେ ମୋହର କେହୁ ସଖା ନାହିଁ ।  
 ସେ ମହାମାୟା ରାମିରେ ଯାହା ମୋତେ କହୁ ॥  
 ମୁହିଁ ସେ କଥା ଗୋଟିକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରଇ ।  
 ତେଣୁ କରି ମୁଁତ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ଲେଖିଲି ॥  
 ପ୍ରସନ୍ନା ସେ ମାହେଶ୍ୱର ପର ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ।  
 ସର୍ବଦା ଭକତ ଜନ କଷ୍ଟକୁ ନ ଦେଖି ॥  
 ବରଦାୟିନି ମାତା ଗୋ ଶ୍ରୀ ପିତାଶାବଳେ ।  
 ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶାରଳା ତୋ ପାଦତଳେ ଲୁଲେ ॥



ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ମହତାପୁରର  
 ପୁର ଓ ପରାକ୍ରମ ।

ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପରାକ୍ଷ ନାମେ ମହାରାଜା ।

ଶୁକ ମୁନି ତରଣରେ କରି ହବ୍ୟପୂଜା ॥  
 ବୋଇଲା ଭୋ କ୍ରହବେଶ୍ୱର ବକତା ପ୍ରବର ।  
 କୃତ ମହତାର ଦକ୍ଷକେଳ ସମାଗୁର ॥  
 ଅନ୍ତର୍ଜାଲରେ ରହଣ ବ୍ୟାକୁଳ ମୋ ତତ୍ତ୍ୱ ।  
 ପୁରାଣ ଶୁଣାଇ ଶାନ୍ତ କରି ତପୋବନ୍ତ ॥



କୁହ ମହାମୁନ ମୋତେ ପୁଧାସନ ବାଣୀ ।  
 ଅସ୍ତ୍ରା ତ୍ୟାକୁଳ ମୋ ସ୍ଥିର ହେବ ତାହା ଶୁଣି ॥  
 ଶୁଣ ପରାସିତ ଶୁଣେ କହେ ବ୍ରହ୍ମମୁନି ।  
 ଏକମନେ ଶୁଣ ଏବେ ମହାଶା କାହାଣୀ ॥  
 କଣ୍ଠିଟ ମାଳବ ଦେଶ ଗଉଡ଼ ଦେହୁତ ।  
 ଗୁରୁବାର ମହାବାର ନେପାଳ ସୁପାତ ॥  
 କହ ମହାର ନଈର ଅବର ଭୁପାଳ ।  
 ଭୋଟ ମରହଟ୍ଟ ବାରସ୍ଥାନ ଦେଶକୁଳ ॥  
 ଏତେ ଏତେ ଦେଶମାନ ମୈଶାସୁର ଜିଣି ।  
 ବଧୂସି ଧନ ଭଣ୍ଡାର ସବୁ ଲୁଟି ଅଣି ॥  
 ତ୍ଵରେ ଗଜାମାନେ ହେଲେ କରରପରାୟଣ ।  
 ସରନ ଦେଇ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ମହାଶର ପାଶେ ॥  
 ହେ ପରାସିତ ସମୁଦ୍ରର ପଶିମ କୁଳରେ ।  
 କୁଳବଣ ପାଟଣା ଯେ ବଞ୍ଚେ ଧରଣରେ ॥  
 ସଦୃଶ ବର ଶୋହଳ ବାରକର ମଣି ।  
 ସେ ନଈର ନୃପତି ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ବେନି ॥  
 ମହାବଳ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ନଈର କଳରେ ।  
 ତପ କଲେ ବଧାତାଙ୍କୁ ସେ ବାଳକାଳରେ ॥  
 ସହସ୍ରେ ବରଷ ସେହି ନିର୍ଭୀକୃଷ୍ଣ ଭଣି ।  
 ତପ କରନ୍ତି ଶରୀରୁ ଉଦ୍ରୋଧ ଉପେକ୍ଷି ॥  
 ସହସ୍ର ବରଷ ମଧ୍ୟେ ହେଲେ ଉତ୍ତରଦା ।  
 ପୁଣି ଦଶେ ତାହାଙ୍କର କାୟା ହୋଇ ଶିଳା ॥  
 ପରମ ନିଶକୁଳରେ ମହାତପ ରତ ।  
 ନବସହସ୍ର ବରଷେ ପ୍ରବେଶ ଦରହ ॥  
 ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇକର ଛନ୍ଦ୍ର ବେନିବାର ।  
 ଶରୀରରେ ତେଜନା ଯେ ନାହିଁ ତାହାଙ୍କର ॥  
 କମଣ୍ଡଳରୁ ବଧାତା ସୁଧା କଲେ ବୃଷ୍ଟି ।  
 ସତେତ ହୋଇଣ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ଉଠି ॥  
 ବୋଇଲେ କିମର୍ଥେ ଭଗ୍ନ କଲୁ ଏବେ ତପ ।  
 ଏହୁକ୍ଷଣ ମାରୁ ଯେ କହ ତୋ ସ୍ବରୂପ ॥  
 ବଧାତା ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ତରୁରବଦନ ।  
 ଲଜ୍ଜାବର ମାତ୍ର ବାବୁ ଦେବର ବଦନ ॥  
 କମଣ୍ଡଳରୁ ଅମୃତ ପୁଣି କଲେ ବୃଷ୍ଟି ।  
 ଜ୍ଞାନ ପାଇଣ ଉଠିଲେ ଦୈତ୍ୟ ବେନି ଗୋଟି ॥  
 ବର ମାତ୍ର ବସ ବୋଲି ବୋଇଲେ ଦରହ ।  
 ମନେ ଯେଉଁ କଥା ପୁରୁ ଅଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ପାଞ୍ଚ ॥

କର ଯୋଗେ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ।  
 ନିଜରୂପ ଦେଖା ଦିତା ଯେବେ ବର ଦେବ ॥  
 ଶୁଣି ଅପଣାର ରୂପ ଦେଖାଇଲେ ଧାତା ।  
 କରେ କମଣ୍ଡଳ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷଦବ୍ୟ ପରତା ॥  
 କେଉଁ ଦୃଷ୍ଟରେ ଅସୁଧ ଚକର୍ ଦୃଷ୍ଟେ ମାଳା ।  
 ବେଦ ପଡ଼ନ୍ତି ତରୁର ମୁଖେ ଅନର୍ଗଳା ॥  
 ନିଜସ୍ବରୂପ ଦେଖିଣ ସେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ।  
 ବୋଇଲେ ଯଦ୍ୟପି ଦିତା ବର ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ॥  
 ଅଷ୍ଟ ସତ୍ୟକର ପରତ ମାଗିବୁ ଯେ ବର ।  
 ନୋହୁଲେ ବାହୁଡ଼ିଆଅ ଅପଣାର ପୁର ॥  
 ଦିନାମଦ ବୋଇଲେକ କଲ ମୁହିଁ ସତ୍ୟ ।  
 ଯାହା ମାଗିବେ ତାହା ଦେବର ନିଶ୍ଚିତ ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ବେନିକୁ ବର ଦହ ଯାତ ।  
 ବନମ୍ଭ ନ କର ବୋଲି କହନ୍ତି ଦରହ ॥  
 ଶୁଣି ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ସେ ଦହନ୍ତି ଉତ୍ତର ।  
 ମୁଖେ ମୁଖେ ରହୁଥିବ ଅମ୍ଭର ଶରୀର ॥  
 ପ୍ରଳୟକାଳେ ବନାଶ ଅମ୍ଭେ ଯେ ନୋହୁବୁ ।  
 କୋଟିକଲ୍ଲ ଉଲ୍ଲ ଏହୁରୂପେ ରହୁଥିବୁ ॥  
 ବଧାତା ବୋଇଲେ ବସ ତଥାସୁ ଯେ ଦେଉ ।  
 ଅଷ୍ଟ ହୋଇଣ ମୁଖେ ମୁଖେ ଦେହ ଥାଉ ॥  
 ଲକ୍ଷେ କୋଟି ଫଳ ପରାସିତ ସୁବ ବହୁ ।  
 ଏସନକ ଧର ଧାତା ଦେଲେ ତାହାଙ୍କୁହିଁ ॥  
 ବର ଦେଇ ଧାତା ନିଜପୁରେ ବେନି କଲେ ।  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ବଡ଼ ଅନନ୍ତତ ହେଲେ ॥  
 ଶୁଣ ଅହେ କୁରୁବଣୀ ପରାସିତ ନୃପତି ।  
 ଶୁଳମୁନି କହନ୍ତି ଶ୍ରୀ ଭୁବନେଶ୍ଵର ॥  
 ଏଥୁଅନ୍ତରେ ବଦନ୍ତା ପୁରୁଷେ ଯେ କାସେ ।  
 ମାରି ବେନେ ଜଣାଇଲେ ନାଶପୁଣ ପାଶେ ॥  
 ଭୋଦେବ ଦାନବ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ବୋଲି ।  
 ବଧାତା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ତାହାଙ୍କୁ ଯେ କାଲି ॥  
 ଅମର ବର କମଳାସନ ଛନ୍ଦ୍ର ଦେବ ।  
 ଅସୁରେ କଳପଜାଣା ହୋଇଲେ ଗୋସାଇଁ ॥  
 ଅମର ବର ଧାତାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ସେ ଦୁଷ୍ଟ ।  
 ଅବର କି ସଂସାରକୁ ରଖିବେ ଦର୍ପିଷ୍ଠ ॥  
 ବଦନ୍ତା ପୁରୁଷଙ୍କର ଏ ବଚନ ଶୁଣି ।  
 ମନେ ଅତି ଭିନ୍ନାକଲେ ପ୍ରଭୁ ତପପାଣି ॥

ଚଣ୍ଡେଶ ସେ ନାଗପୁଣ୍ୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରୁପ ଧର ।  
 ମୋଦ୍ୟାନ ଭୂପୀ ହୋଇଲି ଅବର ଅଇର ॥  
 ଶବ୍ଦରୁପ ଧଇଲେ ସେ ଦେବ ନାଗପୁଣ୍ୟ ।  
 ଅତ ଶ୍ରୀଶାଳା ଦୁବଳ ମନେ କରଣ ॥  
 ବର ପାଇଣ ଦଇତେୟ ଧାନ୍ତି ଯେଉଁ ବାଟେ ।  
 ସେ ପଥେ ଶୋଇଲେ ହର ଯାଇଁ ଜଳପାଟେ ॥  
 ତାଙ୍କର ଏ ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିଣ ଦଇତେ ।  
 ପଶୁରନ୍ତ କାହା ସ୍ତବ ଶୋଇଛ କମର୍ଥେ ॥  
 କେଉଁଠାରେ ଘର ପୁଣି କେଉଁ ବଣେ ଜାତ ।  
 ଏପରି ଅବସ୍ଥା ହେଲା କୁହ କ ନିମନ୍ତ ॥  
 ଗୁହଁ ନ ପାରିଣ ପ୍ରଭୁ ନ କହନ୍ତି କଥା ।  
 ପୁଣ ପୁଣ ଦାନବେ ଯେ ପୁଛନ୍ତି ବାରତା ॥  
 ସବେକରୁ ପାଣି ଅଛି ମୁଖେ ଦ୍ୟନ୍ତ ସିଂହ ।  
 ଶାଳପତ୍ର ଗୋଟିଏକ ଘେନି ଧରି ବଞ୍ଚି ॥  
 ସତେଜ ହୋଇ ପୁରୁଷ ଉଠି କହେ କଥା ।  
 ଶୁଣିବା ବାଉଁଶ ତୁମ୍ଭେ ମୋହର ବାରତା ॥  
 ମୁହଁତ ଅଟେ ଅନନ୍ତ ଦେଶର ଯେ ରଜା ।  
 ନିରାକାର ନୃପତିର ଅଟଇ ନେତା ॥  
 ମୋତେ ଯେକାଳେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ବରଷ ।  
 କଳପ ଅସୁଷ କର ମୋତେ ଗଲେ ରତ ॥  
 ସତ୍ୟ କରିଣ ବୋଇଲେ ମୋର ସେ ଅସୁଷ ।  
 ତୋର ତେଜେ ପରମାଧୁ ହେଉ ହେ ପୁରୁଷ ॥  
 କୋଟିବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେନୋହୁବେ ତୋତେ କେହ ସର  
 ସନରେ ହାଉବେ ତୋତେ ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ହର ॥  
 ନାନାଶିଷ୍ଟ ନ ଶ୍ରେୟ ତୋହର ଶରୀର ।  
 ଏମନ୍ତ କରଣ ପିତା ମୋତେ ଦେଲା ବର ॥  
 ମୋର ଅଙ୍ଗେ ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ଅମୋହ ଶକତ ।  
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶର ପାଶୁପତ ନ କାଟନ୍ତି ॥  
 ବର ପାଇବାର ହୋଇନାହିଁ ଷଡ୍ରାସ ।  
 ଏଡ଼େବର କଞ୍ଚିତରେ ଗଲା ମୋର ନାଶ ॥  
 ଧାତା ମୋତେ ବର ଦେଇ ଗଲା ଯେଉଁ ଦିନ ।  
 ସେତେ ଭାଷି ହେଲ ସେହୁକାଳ ମୋର ତନୁ ॥  
 ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ତନୁ ମୋହର ଯେ ଥିଲା ।  
 ବଧାତା ଶୋଧରେ ସେହୁ ପୁଣ ନାଶ ଗଲା ॥  
 ବେନି ଭରିଯା ଅଭାଧ ଜଳେ ଗଲେ ଗୁଡ଼ ।  
 ଏସନକ ଅବସ୍ଥା ଯେ ମୋହରୁତ ପଡ଼ି ॥

ଏ କଥା ମନେ ବରୁର ଅହେ ବେନି ଶାରେ ।  
 ଜାତ ହେଲେ ମରଣତ ଘଟେ ମୃତ୍ୟୁପୁରେ ॥  
 କାହାକୁ ପ୍ରାପତ ନୋହେ ପରମ ଯେ ପଦ ।  
 ରକତ ମାଂସ ଦେହରେ ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ॥  
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ପାଇଲୁ ମୁହିଁ ଅହେ ଜାଣ ।  
 ବଧାତାର ବର ମୋତେ ନୋହୁଲା କାରଣ ॥  
 ଦେଖ ଏଠାରେ ପଡ଼ଇ ଅସି ଜଳସ୍ଥାନେ ।  
 କେହୁହେଲେ ନ ପଶୁରେ ପଦେ କେ ବଚନେ ॥  
 ଅସିତ ଜନ ମୁହଁତ ଅଟେ ମହାସେନା ।  
 ଭଲ ହୋଇବାକୁ ସ୍ଥାନ ଲୋଡ଼ୁଛୁ ମୁଁ ବେନି ॥  
 ଅହୋ ମହାତମା ଜାଣ ସେହୁ ବେଦବର ।  
 ଲୋକଙ୍କୁ କେଉଁ ଭୁବରେ ଦିଅଇଟି ବର ॥  
 ସର୍ବନା କରଇ କେଉଁପରି ଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ସେହୁ ଅଟେ ବଡ଼ ଭାଣ୍ଡ ॥  
 ଏକମୁଖ ଦେବତା ସେ ନୁହଇ କଦାପି ।  
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଗୁରୁମୁଖେ ଭଣ୍ଡେ ଯତ ତପୀ ॥  
 ଏ ଦେନ ଅଟଇ ସେହୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନାତି ।  
 ତୁଣ୍ଡରେ ଲେଜକ ଭଣ୍ଡୁ ଆଇ ନିତ ପ୍ରତି ॥  
 ଭଣ୍ଡର ଜାଣିଲା ଯେଣୁ ତାର ମର୍ମ ଖଣ୍ଡି ।  
 ପଞ୍ଚମୁଣ୍ଡ ବହୁଅଛି ଏକଗୋଟି ଗଣ୍ଡି ॥  
 ଦେଖିକରି ଅତକୋପ ସଦାଶିବ କଲା ।  
 ଗୁପୋଡ଼େ ମାରି ମୁଣ୍ଡେକ ତାର ଛଣ୍ଡାଇଲା ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ବାଉଁଶ ନ ଜାଣ ତାର ଚୌର୍ଯ୍ୟ ପଣ ।  
 ଅପୂଜ୍ୟ ଦେବତା ସେହୁ ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପୁରେଣ ॥  
 ବଡ଼ ମନ ଜାତି ଜାଣ ଅଟେ ପଦ୍ମଯୋନି ।  
 ବେଶ୍ୟାସଙ୍ଗେ ମାତିଲା ସେ ଦିବସ ରଜନୀ ॥  
 ତାର ତହୁଁ ଏକଗୋଟି ପୁଣ ଉପୁଜିଲା ।  
 ଅତ ଶିଖାରେ ବଶିଷ୍ଠ ନାମ ତାର ଦେଲା ॥  
 ଅନନ୍ତୀୟ ଅକର୍ମୀ ଯେ ଅଟଇ ବରଷ ।  
 ତାକୁ ସେବା କଲେ ଭଲ ଫଳ ନାହିଁ କିଛି ॥  
 ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ଅଟଇ ସେ କାଳ ପୁରୁଷ ।  
 ତୋଷେ ବ୍ରହ୍ମାକୁ ଯେ ତପ କରେ ଯାଏ ନାଶ ॥  
 କହୁଁ ବରକୁଲ୍ୟ ହେଲା ତାଙ୍କ ପ୍ରାଣ ।  
 ଶିତରେ ପଡ଼ି ଶୁଭିଲେ ପଣ୍ଡରୁ ପରାଣ ॥  
 ଦେଖିଣ ଅଶ୍ରୁର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ବେନିଗୋଟି ଶାରେ ।  
 ବଞ୍ଚୁଙ୍କର କଥାଯାକ ଭୁଲିଲେ ମନରେ ॥

ବାହୁତ ଦୟା କଲେ ବଧାକାର ନାମେ ।  
 ନିଶ୍ଚୟରେ ରହଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜନ୍ମମେ ॥  
 ଅନେକ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବସି କଲେ ଧ୍ୟାନ ।  
 ନ ଦେଖିଲେ ବଧାକାର ଯେଣୁ ବଞ୍ଚି ଚିହ୍ନ ॥  
 ତେଣୁ ହୋଧେ ବରୁରନ୍ତ ମନେ ଭାଇ ବେନି ।  
 ବ୍ରହ୍ମାକୁ ଖୋଜି ଧରବା ଚାଲୁ ପୁର ତନି ॥  
 ହେ ପରାଶର ତପ ତେଜି ଉଠିଲେ ସେ ଦୁଇ ।  
 ଅକାଶେ ପଶି ଲୋଚନ୍ତି ପଦ୍ମୋଦୟକୁ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାକୁ ସେ ଲୋଡ଼ି ଲୋଡ଼ି ପଶନ୍ତି ସେ ପୁରେ ।  
 ନ ରଖନ୍ତି ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରଭୃତି ତହିଁରେ ॥  
 ଧନ ଉତ୍ତରାସନ କର କଲେ ମହାବଳା ।  
 ଅକାଶ ପୁରେ ବହୁତ ହେଲା ହାଲହୋଳ ॥  
 ଶୂନ୍ୟରେ ଗମିଲେ ତହିଁ ବହନ୍ତା ପୁରୁଷେ ।  
 ବନସ୍ତୁ ହୋଇ କହନ୍ତି ପିତାମହ ପାଶେ ॥  
 ସ୍ୱାମି ସ୍ୱର୍ଗେ ବିଜେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଏ ବେନି ।  
 ନାଶକର ଛାଡ଼ିଲା ସେ ପୁର ସଂସାରୀ ॥  
 ତବ ବର ପାଇ ସେ ନ ଗଣନ୍ତି ବାହାକୁ ।  
 ଉପାୟ କରିଣ ବେଗେ ନିବର୍ତ୍ତା ତାହାଙ୍କ ॥  
 ସମସ୍ତଙ୍କର ବିକଳ ଦେଖି ବେଦପତି ।  
 କରେ ବ୍ରହ୍ମଣର ଧର ବାହାର ତଡ଼ତି ॥  
 ଗୁରୁ ଭୁଜେ ଶର ଗୁରୁ ଭୁଜେ ଧନୁ ଧର ।  
 ମହାକୋପେ ବାହାରିଲେ ତହିଁ ଗୁଣଗୁରୁ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାକୁ ଦେଖିଣ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ବେନି ।  
 ହୋଧରରେ ଉଠିଲେ ସେ କରେ ଶସ୍ତ୍ରଭେଦ ॥  
 ଯହିଁ ବଧାତା ଦେଖିଲେ ଅସୁରଙ୍କ ମୁଣ୍ଡି ।  
 ନିଜହୋଧ ସମ୍ମାନଣ ହେଲେ ଶାନ୍ତମତି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଉପରକୁ ଧାଇଁଲେ ଚଣ୍ଡୀଲେ ।  
 ଅହୋଷିଣ ପିଠିଲେକ ନେଇ କରବାଲେ ॥  
 କରବାଳାଦାତେ ଅସାଷ୍ଟମ ପିତାମହ ।  
 କୋପେ ପ୍ରତାପ ଗଳିତ ସ୍ୱେଦ ସବକାୟ ॥  
 କ୍ଷଣକରେ ମୋହ ଛାଡ଼ି ଉଠି ପ୍ରଜାପତି ।  
 ଦେଖିଲେ ନୟନେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁହନ୍ତି ॥  
 କହିଁ ଧାତାର ସେ ବଡ଼ ଗରୁ ତାପ ।  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁହନ୍ତି ଦେଲେ ବେଗେ ଶାପ ॥  
 ଅରେ ମୂର୍ତ୍ତିବାଇ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲ ।  
 ଯେବେ ମୋ ଶରୀରେ କରବାଳ ରେ ମାଇଲ ॥

ଏକକର ଯେବେ ଦେଖି ଅକଳର ଶର ।  
 ନେବେ ଭୟ ହୋଇଲେ ତୁମ୍ଭର ଶର ॥  
 ଶାପ ପାଇକର ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଶର ।  
 ପ୍ରଣିପତ୍ୟ ହୋଇଲେ ପ୍ରାଣପିତାର ପଦ୍ମର ॥  
 ତୁମ୍ଭ ଚତୁର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମା ସର୍ବ ବର ଦେଇ ।  
 ଅପାବନ ଲୋକକୁ ନୁ ପାବନ କରଇ ॥  
 ଶ୍ରେ ପିତାମହ ଏ କୋପ କରିବାକ ଶାନ୍ତି ।  
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ବେଦପତି ॥  
 ଶୂନ୍ୟପୁରୁ ଅସୁରଙ୍କୁ ଶୁଭଲା ଶବଦ ।  
 ଧଳା ଏଥେ ରହଲେକ ହେବ ପରମାଦ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଏ ବେନି କରନ୍ତି ଦଇନ ।  
 ପୋଷିଲା ଜୀବକୁ ନାଶ କରିବ କି ପୁଣି ॥  
 ବନସ୍ତୁ ଶୁଣି ପିତାମହ ବସିଲା ସଦସ୍ତେ ।  
 ସ ଶାତରେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟକୁ ଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଦେବ ପିତା ।  
 ବର ପାଇ ଯାଇଥିଲୁ ହୋଇଣ ଅଚିନ୍ତା ॥  
 ଅଦୃଷ୍ଟତେ ପୁରୁଷେକ ଦେଖିଲୁ କାଟରେ ।  
 ମହା ଅବସ୍ଥା ଧରଇ ସେ ବୁଦ୍ଧଶରୀରେ ॥  
 ତୁମ୍ଭ ବର ନିନାକର କହଇ ବହୁତ ।  
 ବୋଇଲା ବ୍ରହ୍ମାବରେ ମୁଁ ହେଲି ସବସ୍ଥାନ୍ତ ॥  
 ଗୁରୁଟା ମୁଁ ତାହାର ଅସତ୍ୟ ଦେବତା ।  
 ମିଛୁଅ ଶତ୍ରୁ ବଡ଼ ଅସତ କଳା ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି ।  
 ଧାନେ ପିତା ଜାଣିଲେ ସେ ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ॥  
 ଦରଦସିତେ କୋଇଲୁ କହିଁ ପଦ୍ମୋଦୟ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରକଟରେତ ପଡ଼ିଗଲା ଭାଇ ବେନି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ଉତ୍ତର ସେ ଅମ୍ବେ ଅଟୁ ବରଦାତା ।  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୁ ଲଗେ ଧନା ଶରୀର ଚନ୍ଦ୍ରା ॥  
 ଅମ୍ବେତ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଲୁ ଅନର୍ଯ୍ୟାସବର ।  
 ତେଣୁ କର ବଡ଼ ଚିନ୍ତା କଲେ ଦାମୋଦର ॥  
 ହେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମ୍ଭେ ଅମର ହୋଇବ ।  
 ବ୍ରହ୍ମା ବଞ୍ଚୁ ରୁଦ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସମରେ ଜିଣିବ ॥  
 ଏ ମଧ୍ୟାହ୍ନବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଦାନବ ଉତ୍ସବ ।  
 ସମରେ ଜିଣିବ ତୁମ୍ଭେ ଦେବାସୁର ଯମ ॥  
 ଅମ୍ବର ଦେଲା ବର ଏ ଅନ୍ୟଥା ହୋଇବ ।  
 ସ୍ୱର୍ଗ ମଣ୍ଡ୍ୟ ପାତାଳରେ ଶ୍ରବଣୀ ରମିବ ॥

ତୁମ୍ଭେ ମୁକୁ ଶେଷେ କଥା ଅଛି ମୁହିଁ ।  
 ଏକ ନର ଯେବେ ନନ୍ଦ ଶିରେ ଦେବ ନେଇ ॥  
 ତେବେ ତୁମ୍ଭ ଦୁହ୍ନିକର ହୋଇବ ମରଣ ।  
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି କହନ୍ତି କହୁର ବଦନ ॥  
 ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ବେଦବର ଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଜାଳେ ।  
 ପାଇଲେକ ମୁଖଦେବ ବଧାତା କରନେ ॥  
 ଧାରାର ମୁଖ ଏସନ ବଞ୍ଚନକୁ ଶୁଣି ।  
 ବରୁଣନ୍ତି କପଟତ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ॥  
 ବାହୁଡ଼ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ତତକ୍ଷଣେ ଗଲେ ।  
 କୁଳବଂଶ ପାଟଣାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥  
 ମହା ସମୁଦରେ ସେହି କରନ୍ତି ଯେ ରାଜ୍ୟ ।  
 ସବୁ ରାଜା ଜଣି ଶେଷ କରନ୍ତି ଶିଶୁର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ॥  
 କୁଳବଂଶ ପାଟଣାରେ ହେଲେ ମହାସାୟେ ।  
 ସେ ରାଜ୍ୟକୁ ମୈତ୍ରୀ ଦେଖିଲେ କର ଯାଏ ॥  
 ବଳାବନ୍ତ ନାନାବିଧ ବାଦ୍ୟ ଯେ ନିଶାଣ ।  
 ସଙ୍ଗତେ ଅଛନ୍ତି ବେନିଲକ୍ଷ ନୃପଗଣ ॥  
 ଯୋଦ୍ଧା ଅମନାତ୍ୟଗଣ କେହି ପାରେ କଳି ।  
 ପାଦପାତେ କମ୍ପନ ହୁଏ ମହାସ୍ଥଳୀ ॥  
 ଅସ୍ଥାନେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଦୁହେଁ ବଢ଼ିଛନ୍ତି ।  
 ଶୁରଗଣେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ଶ୍ରମରେ ଜଣାନ୍ତି ॥  
 ଶ୍ରେ ଦେବ ହେ ସାରବର ପ୍ରତାପୀ ନୃବର ।  
 ତୁମ୍ଭ ରାଜ୍ୟକୁ ବାହୁଲ୍ୟ ମହତା ଅସୁର ॥  
 ମହା ପ୍ରତାପୀ ଅଟଇ ସେ ସିଂହଳ ରାଜା ।  
 ହରୁ ଜଣିଲ କପିଳ ସିଂହର ଅସୁରା ॥  
 ହଟକଲ ପଦ୍ମନାଭ ପୁର ତାର ଭାଜି ।  
 ଅନେକ ଦାନବଙ୍କର ଦର୍ପ ରଖେ ଗଞ୍ଜି ॥  
 କାନ୍ତମାଳା ମହାସାର ଶୂମର ବେମାଳ ।  
 ରକ୍ତସାୟୀ ବିଦାଳାସ ଲେଟନ ବସେଇ ॥  
 ଏହାକର ମୂଳେ ମହା ମହା ସାର ରହୁ ।  
 ନ ଗଣନ୍ତି ଏକ ଅରକରେ କାହାକୁହିଁ ॥  
 ମନୋହର ଶୂରମୁଖେ ଶୁଣିଣ ଏମନ୍ତ ।  
 ସେ ବେନି ବୋଇଲେ ଦଣ୍ଡ ସାଜ ରେ ତୁରତ ॥  
 ରାଜାର ବଚନେ ସଜ ହୋଇଲେ ସରଳ ।  
 ଅନେକ ଦାନବ ବାଦେ କମ୍ପଇ ମେଦନା ॥  
 ଦ୍ଵିଲକ୍ଷ ରଥୀ ପତିଣ ଅରବୃଦ ନାଗ ।  
 ବଂଶ ଶୌଣୀ ବଳ ସାତ ବୁଦ୍ଧ ଯେ ତୁରଗ ॥

ଏବେ ଆଜି ଦେନି ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଏ ବେନି ।  
 କଟକରୁ ବାହାରିଲେ କରେ ଶତ୍ରୁ ଦେନି ॥  
 ପଞ୍ଚ ଯୋଜନ ମାଡ଼ିଣ ରହୁଲେକ ଆଜି ।  
 ମହା ମହା ଦୈତ୍ୟ ଏକୁଁ ଏକ ଯେ ବଳଷୁ ॥  
 କାଳ ବିକାଳ ନାମରେ ବେନି ସେନାପତି ।  
 ବାରତା କହୁଲେ ଯାଇଁ ମୈତ୍ରୀସୁର କତି ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଅସନ୍ତ ପ୍ରଭୋ ସୈନ୍ୟ ଦେନି ।  
 ବାଦ୍ୟ ମୁଖ ଶବଦରେ କମ୍ପଇ ଧରଣୀ ॥  
 ଖଡ୍ଗ କୁନ୍ତ ନାସତ ଅସିଂହ ଯଶୁ ।  
 ଶାବେଳି କୋଦାଳ ବନ୍ଧ କୁଠାର ଯେ କାଠି ॥  
 ତେଜଶ ଲାଞ୍ଜିଆ ଦେନି ଅସୁଛନ୍ତି ସାରେ ।  
 ସେନାମାନଙ୍କ ଉପମା କେହି କହୁପାରେ ॥  
 ଶୂର୍ଷାର ତୁରଗ ଚାମୁଠାରୁ ବେଗେ ଗତି ।  
 ଧାଉଁଛନ୍ତି ଅଗ୍ରେହଣ କୋପ କର ଅତି ॥  
 ଅସିଂହ ଶୁଭାଲିଖ ଉଠନ୍ତି ରାଉତେ ।  
 ବହୁରନ୍ତି ରଜମାନ ଚଳାଇ ମାଡ଼ୁଲେ ॥  
 ହାକନ୍ତି ଦାନବଗଣ ହୋଇ ମହାସୁଖୀ ।  
 ଦୁରେ ଥାଇ ମୈତ୍ରୀସୁର ନୟନେ ତା ଦେଖି ॥  
 ଯହୁଁ ହାମ୍ପ ଦେଲେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭର ବଳ ।  
 ଅଶୁଅଣି ଆଜେ ଥିଲେ ଶୂମ୍ଭର ବେମାଳ ॥  
 କାନ୍ତମାଳା ରକ୍ତସାୟୀ ବିଦାଳାସ ତନି ।  
 ଏକମୁଖରେ ଉଠିଲେ ସୈନ୍ୟମାନ ଦେନି ॥  
 ଉଭୟ ବଳ ସରଳ ହେଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।  
 ଗଦା ମୁଦୁବର ତହେ ହେଲେ ପିଟାପିଟି ॥  
 ରଣଗୋଳ ଧନ୍ନୋଳ ଯେ ଲାଗିଲୁ ପ୍ରବଳ ।  
 ଅକାଶ ରୁଚୁଲେ ହୋଇବାବୁ ମହାଗୋଳ ॥  
 ଏସନେକ ସମର ଯେ କରନ୍ତି ସରଳ ।  
 ରାଉତେ ରାଉତ ସଙ୍ଗେ ହେଲେ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ତ ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭଙ୍କର ଯେ ବେନି ସେନାପତି ।  
 ବଜ୍ରଅଙ୍ଗ ସାର ଦଣ୍ଡ ନାମରେ ବିଖ୍ୟାତ ॥  
 ଶୂମର ବେମାଳଙ୍କର ସଙ୍ଗେସେହି ଯାଇ ।  
 ଘୋର ସମର କରନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠାଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇ ॥  
 ସାରଦଣ୍ଡ ଦେନି ଲେହସାର ବେନି ଗଦା ।  
 ମହାଶାସୁର ସରଳ ମାରି କଲ ପଦା ॥  
 ବିଶେଷେ ଅର୍ତ୍ତ ଯେସନେ ବାହେରୁ ପକ୍ଷୀ ।  
 ମୈତ୍ରୀ ସୈନ୍ୟ ତେସନେକ ସାରଦଣ୍ଡ ଦେଖି ॥

ଶୈବ୍ୟଭଞ୍ଜ ଦେଖି ବଢ଼ାଳାଷ କାନ୍ତିମାଳା ।  
 ସାରଘଣ୍ଡ ସନ୍ଧିଧରେ ଯାଇ ହେଲେ ଫେଳା ॥  
 ଲକ୍ଷେନ ନାଗର ପୁରାଣ ଉକ୍ତସାଧ୍ୟ ।  
 ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ଉପରେ ନେଇ ପଡ଼ିବେ ଦମ୍ଭଜ ॥  
 ହାତର ବ୍ୟଗ୍ର ତାଙ୍କର ଦେଖିତ ନ ପାର ।  
 ଲୋହଣର ଭାତେ ସେହୁ ହୁନ୍ତି ମଗ୍ଧମର ॥  
 ନାଗରମାନେ ପଡ଼ନ୍ତି ବଜ୍ରାଙ୍ଗର ଅଙ୍ଗ ।  
 ଉପଡ଼ି ନାଗର ସବୁ ହେଉଛନ୍ତି ଭଙ୍ଗ ।  
 ଶ୍ଵେତବସ୍ତ୍ର ସେବ ସେହୁ ପାଇଅଛି କର ।  
 ନାନାଶସ୍ତ୍ର ନ ଭେଦକ ଶରୀରେ ତାହାର  
 ଶଙ୍ଖ ନାଗର କୁଠାର ପଡ଼ି ହୁନ୍ତି ଭଗ୍ନ ।  
 ଗିରିବରେ ସମାନରେ ବଜ୍ରାଙ୍ଗର ଅଙ୍ଗ ॥  
 ଗୁମର ବେମାଳ ଯୁଦ୍ଧ ସାରଘଣ୍ଡ ତୁଲେ ।  
 ନବଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ସାରଘଣ୍ଡକୁ ବେଢ଼ିଲେ ॥  
 ସାରଘଣ୍ଡ ତୁଲେ ଛନ୍ତି ପଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଧୀ ।  
 ସେ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଦଶଲକ୍ଷ ନାଗର ସେ ବନ୍ଧ ॥  
 ରୁଧିରରେ ଜର୍ଜରିତ ହେଲେ ସବୁ କଳ ।  
 ତାହା ଦେଖି ସାରଘଣ୍ଡ କ୍ଷଣି ଅନର୍ଗଳ ॥  
 କାମ୍ୟକ ନାଗର ତାକୁ ବୁଝି ଦେଇଥିଲା ।  
 ତାହା ଭେଦ ମୈତ୍ରାସୁର ସୈନ୍ୟକୁ ବନ୍ଧିଲା ॥  
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ପଡ଼ିଗଲେ ଲକ୍ଷେ ରଥୀ ।  
 ରୁଧିରରେ କରଦନ ହେଲା ବସୁନ୍ତେ ॥  
 ନରେ ଅଗୋଚର ସାରଘଣ୍ଡର ସମର ।  
 ବୃନ୍ଦାବନବୃନ୍ଦେ ପୁଣି ଲଗେ ଅଗୋଚର ॥  
 ପଡ଼ନ୍ତି ବେନିକଲର ସୈନ୍ୟ ଶରଦାୟେ ।  
 ନାଗର ଭାତେ ଅକାଶ ଅନ୍ଧକାରମୟେ ॥  
 ଏସନକ ପରିକାରେ ହୁନ୍ତେ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ଧ ।  
 ସାରଘଣ୍ଡ କରେ ବଜ୍ରାବଳ ଗଦା ଭେଦ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ଉପରକୁ ବେଗେଣ ମାଇଲା ।  
 ତେଡ଼େ ଗଦା ଅଙ୍ଗେ ବାଜି ବେନିଶସ୍ତ୍ର ହେଲା ॥  
 ପୁଣି ଧାଇଁ ପ୍ରହାର ସେ କଲା ଲୋହଦଣ୍ଡ ।  
 କାନ୍ତିମାଳା ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ପଡ଼ି ହେଲା ଭଙ୍ଗ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ମାଇଲା ଯେ ଦେଶେ ଗୁପ୍ତବର ।  
 ସାରଘଣ୍ଡ ହୃଦୟରେ ବାଜି ହେଲା ତୁର ॥  
 ବେଳକୁ ବେଳ ସମର ଦେହେ ମହାଶୈଳ ।  
 ବେନିକଳ ମିଶାମିଶି ହୋଇ କଲେ ଗୋଳ ॥

ପର ଅପଣା ବୋଲି କୋ ବାରିତ ନ ପାର ।  
 ଅପଣା ଅପଣା ମଧ୍ୟେ ହୁନ୍ତି ମଗ୍ଧମର ॥  
 ମହାଶୟର ସରଳ ପଳାଇଲେ ଭଙ୍ଗ ।  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ସରଳ ଯୁଦ୍ଧେ ଗଳ୍ପାଳ ॥  
 ପାଞ୍ଚମୁଖ ଯାଏ ମୈତ୍ରା ସୈନ୍ୟ ପଳାଇଲେ ।  
 ସମରେ ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ॥  
 ଅନେକ ମାଇଲେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ବେନି ।  
 ଦଣ୍ଡଭଞ୍ଜ ହୋଇଲା ଯେ ମୈତ୍ରା ନୃପତି ॥  
 ବନ୍ଧ୍ୟମାଳ ବନମଧ୍ୟେ ଯାଇଣ ପଶାଇ ।  
 ମହା କଳସୁ ଦାନବ ଅସେ ଦୁଃଖ ପାଇ ॥  
 ମୈତ୍ରାସୈନ୍ୟ ବନ୍ଧ୍ୟମାଳ ପଟ୍ଟେ ରହିଲେ ।  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ କୁଳବଳାକ ତଳିଲେ ॥  
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ମାଳ ପଟ୍ଟଚକ୍ରବାସୀ ।  
 ମୟୁରପୁଚ୍ଛ ତୋ ଶିରେ ସ୍ଵରୂପର ଘଣି ॥  
 ନିଷକାର ପୁରୁଷ ତୁ ଭକ୍ତ ବନ୍ଧକ ।  
 ଗୋପେ ଗୋପୀକି ରସିନୁ ହୋଇ ମଉସେଳ ॥  
 ଏହୁ ଭବ ଅର୍ଥକୁ ହୋଇଲା ଅପ୍ରତେ ।  
 ତୁମ୍ଭ ନାମ ନିଶେପିଲି ଜଞ୍ଜେନ ହୃତେ ॥  
 ଏ ମହାବୋର ସଂସାରେ କଳକାଳ ଫାଶି ।  
 ଏଥୁ ନେଇ ମୋତେ ଅନଠାରେ ଠାକ ଦେସି ।  
 ମୁହିଁ ତୋତେ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲି ମଉସେଳେ ।  
 ନାୟା ନୋହରୁ ଉଦ୍ଧର ଅହେ ବାସୁଦେବେ ॥  
 ଦବାଶୟ ଦେବ ମୁହିଁ ଥାଏ ତୁମ୍ଭ ଅଶେ ।  
 କଳକାଳ ତରବ ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ଅଦେଶେ ॥  
 ବୁଝା ବୁଝା ତନ୍ତ୍ର ଦବାକର ବୃନ୍ଦାବନେ ।  
 ହୋଇ ଯାଅନ୍ତି ମୁକ୍ତ ଯାର ପାଦୋଦକେ ॥  
 ନମାମି ନାଗସୁଖ ହେ ଜଞ୍ଜେନ ଦେବ ।  
 ସମସ୍ତ ଜୀବନ ନାଥ ଏକ ତୋର ଭବ ॥  
 ମାଳ କମଳ ପରାୟେ ଯାର ମୁଖ ଗୋଟି ।  
 ତାର ଶ୍ରୀଚରଣେ ମୁହିଁ ସ୍ଵର ନିବ୍ୟ ଗଟି ॥  
 ଶୟଳ ଜନର ନାଥ ପ୍ରଭୁ ପୀତବାସ ।  
 ହେଉ ମୋତେ ଯେ ଅଦୃଶ୍ୟ ପଦମାନ ଦୃଶ୍ୟ ॥  
 ଅଜ୍ଞାନା ମୂର୍ଖ ଅତି ମୁଁ ଅଟେ ବଡ଼ ଦୋଷୀ ।  
 ପାଇଲେ ପରମ ଗତି ଦିଅ ଦୁଃଖାକେଶି ॥  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚରଣେ ମୋର ଶତେ ଦଣ୍ଡବତ ।  
 ଶାରଳା ଦାସ କହଇ ଶିଷ୍ୟ ଭଗବତ ॥

ଅହେ ବୁଧ ଜନମାନେ ଉତ୍ତର ଯେ ମନେ ।  
 ଶ୍ରୀ ଝଙ୍କୁପୁରବାସୀ ଅଶ୍ରୁ ପରସଲେ ॥  
 ଲେଖେ ମୁଁ ଚଣ୍ଡୀପୁରାଣ ଜଗଜ୍ଜନହୃଦେ ।  
 ସେ ଦେଶୀ ଦୟାହେବାଳୀ ମୋଠାରେ କଷ୍ଟତେ ॥  
 ବୈକୁଣ୍ଠର ଦ୍ଵାରା ଜୟ ବିଜୟ ସେ ବେନି ।  
 ଚାହାକି ଦିନେ ଭେଟିଲେ ମନୁ ମହାମୁନି ॥  
 ନିଶାକାର ଦେଖିବାକୁ ମନେ କଲେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ।  
 ଜୟ ବିଜୟ ସେ ଦ୍ଵାର କରଲେ ନିଷ୍ଠେଧା ॥  
 କର ପ୍ରସାଦ କଲ୍ୟାଣ ମନୁ ରୁଷି ବୋଲି ।  
 ଦେଖୁ ଦେଖ ଦ୍ଵାରପାଳେ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ଘେଲି  
 ଜୟ ବିଜୟ କରପାଞ୍ଚବର ବାତେ ।  
 ମନୁ ମହର୍ଷି ଉଡିଲେ ଭଗନର ପଥେ ॥  
 ଉଡିଲେନ ମନୁ ନବ ସହସ୍ର ପୋଜନେ ।  
 ଭ୍ରମରେ ଉତ୍ତନ ହୋଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଜ୍ଞାନେ ॥  
 ସତେତ ହୋଇଲେ ରୁଷି ତେତେଦୂରେ ପଡି ।  
 ପୁଣି ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରକୁ ଅଇଲେ ବାହୁଡି ॥  
 ବେଦ ଅଧ୍ୟାୟନ କରି କଲ୍ୟାଣ ସେ କଲେ ।  
 ପୁଣି ଜୟ ବିଜୟ ସେ ବହୁତ ଭଣିଲେ ॥  
 କୋପେ ତାଙ୍କୁ ଶାପ ଦେଲେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପୁତ୍ର ।  
 ଯେଣୁ ତାଙ୍କର ଦେଖିଲେ ପ୍ରକୃତ ଏମନ୍ତ ॥  
 ଅରେ ଏ ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରେ ଦ୍ଵାରପାଳ ହୋଇ ।  
 ଏହେ ନିର୍ଦ୍ଦୟତାରେ ହୋଇଛ କପାଳି ॥  
 ମୁହିଁ ବାଳଶିଳ୍ୟା ଯତ କଲ ମୋରେ ତମ ।  
 ବେକ୍ତି ବେଳ କୋପ କଲେ ସେ ମୁନିସଭମ ॥  
 କୋପେ ବୋଇଲେ ରେ ଘେନ ଏ ଶାପ ଅମୃତ ।  
 ବ୍ରହ୍ମଦୈତ୍ୟ ହୁଅ ବେଗେ ଅରେରେ ପାମର ॥  
 ମୋର ଶାପେ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଃଖ ପାଅ ରେ ଅପାର ।  
 ଶୁଣି ଜୟ ବିଜୟ ତା ହୋଇଲେ କାତର ॥  
 ମୁନିଙ୍କି ବନୟେ ତହିଁ ବଚନ ପ୍ରକାଶି ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପୁତ୍ର ତୁମ୍ଭେ ମନୁ ମହାବୃଷି ॥  
 ନ ଚିହ୍ନି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅମ୍ଭେ କଲୁଁ ବଡ଼ ଦ୍ରୋହ ।  
 ଭୋ ମୁନି ଅମୃତ ଏବେ ପ୍ରତିକାର କହ ॥  
 ମନୁ ବୋଇଲେ ରେ ମୋତେ କରଲ କଳାଳ ।  
 ଅବଶ୍ୟ ଅସୁର ତୁମ୍ଭେ ହେବ ରବିତଳ ॥  
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ରେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଣ ଅସୁର ।  
 କୃଷ୍ଣ ବୈଷ୍ଣବ ହୋଇ ହୁଅ ଶତେଜନ୍ତୁ ପାର ॥

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମଙ୍ଗତେ ଯେବେ ହୋଇବ ବରଷା ।  
 ତେବେ ଯାଇଁ ମୋର ଶାପୁଁ ଯିବ ରେ ନିପୁର ॥  
 ପ୍ରଥମେ ହରଣ ହରଣ୍ୟାସ ଯେ ହୋଇବ ।  
 ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ କରରେ ନିଶ୍ଚେ ମରଣ ଲଭିବ ॥  
 ଦ୍ଵିତୀୟେ ଶବଣ କୁମୁକଣ୍ଠି ବୋଲାଇବ ।  
 ସୀତା ହରଣେ ଶ୍ରୀରାମ କରରେ ମରବ ॥  
 ତୃତୀୟରେ ହେବ ଦନ୍ତବନ୍ଧ ଶିଶୁପାଳ ।  
 ଚତୁର୍ଥେ ଶିର ଛେଦିବେ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଅଦମ୍ଭ ॥  
 ପଞ୍ଚମୟୁ ଯାଗେ ହେବ ରୁକ୍ମିଣୀ ହରଣ ।  
 ସେ କାଳେ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ତୁମ୍ଭେ ଲଭିବ କାରଣ ॥  
 ଚଳିଲେ ମୋର ଶାପୁଁ ପାର ତୁମ୍ଭେ ହୁଅ ।  
 ପୁଣି ଏଥେ ଦ୍ଵାରପାଳ ରୁପେ ରହଥାଅ ॥  
 ଶୁଣ ପରାସିତ ମନୁବୃଷିଙ୍କର ଶାପେ ।  
 ତତସତେ ଜନ୍ମିଲେ ସେ ଅସୁର ସ୍ଵରୂପେ ॥  
 ଦ୍ଵାର ଶୂନ୍ୟ ଯହିଁ ହେଲ ବୈକୁଣ୍ଠପୁରର ।  
 ବଞ୍ଚି କୋପ କଲେ ବ୍ରହ୍ମା ନେୟ ଉପର ॥  
 ଅରେ ଅଲ୍ପଦୋଷେ ଦ୍ଵାରପାଳ ମୋ ନାଶିଲୁ ।  
 ଯାରେ ପର୍ତ୍ତ୍ୟୟରେ ନର ହୁଅ ତୁରେ ଓଲୁ ॥  
 ମନୁ ମହାବୃଷି ଶୁଣି ହୋଇଲେ ବିନୟୀ ।  
 ପତାର ଅଜ୍ଞରେ ଦେବ ଅଇଲ ସେ ମୁହିଁ ॥  
 ତୁମ୍ଭ ଅଭିଶାପେ ମୁହିଁ ହୋଇବ ମନୁଷ୍ୟ ।  
 ମୁକତ ପଥକୁ ମୋତେ କହ ଜଗନ୍ନାଥ ॥  
 ପ୍ରଭୁ ବୋଲନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇବୁ ନିଶ୍ଚୟ ।  
 ମମ ଲୀଳା କହୁଁ ପୁଣି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ପାଅ ॥  
 ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମରେ ମୁହିଁ ହେଲ କାଳିଦାସ ।  
 ସେ ଜନ୍ମରେ ବଞ୍ଚି ଲୀଳା କଲ ପରକାଶ ॥  
 କାଳେ ସ୍ଵପ୍ରସନ୍ନମୋତେ ହୋଇଲେ ଅଜିବ ।  
 ବଞ୍ଚି ଚରଣ କଥନେ ମତ ମୋର ଭାଷ ॥  
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଜନ୍ମରେ ମହାକାଳୀ ନାମେ କବି ।  
 କଞ୍ଜସ୍ଵାଦଦାନ ସ୍ଵପ୍ରସନ୍ନ ବାକ୍ୟଦେଷା ॥  
 ତୃତୀୟ ଜନ୍ମରେ ହେଲ ଶ୍ରୀ ଶାରଳାଦାସ ।  
 ଶ୍ରୀ ବଞ୍ଚି ଲୀଳାକୁ ମୁଖେ କରଲ ଅଭ୍ୟାସ ॥  
 ପ୍ରଥମେ ଶ୍ରୀ ରାମାୟଣ ଦ୍ଵିତୀୟେ ଭାରତ ।  
 ତୃତୀୟେ ଲଘନ କଲ ଶିଷ୍ୟଭଗବତ ॥  
 ଝଙ୍କୁପୁର ବାସିନୀ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ ।  
 ମୁଖ କମଳ ଯାହାର ସିନ୍ଦୂରରେ ମଣ୍ଡି ॥



ସେ ଦେବୀ ଚରଣତଳେ ନିତ୍ୟ ମୋର ସେବା ।  
 ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସକୁ ଗୋ ଗତି ମୁକ୍ତି ଦେବା ॥  
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ପରାସିତ ନାମେ ମହାଶୟେ ।  
 ଶୁକ ମୁନି ଚରଣରେ କରିଣ ବନୟେ ॥  
 ବୋଲଇ ଭୋ ମହାମୁନି କର ଅନୁଗ୍ରହ ।  
 ଭଗବତୀ ପୁରାଣକୁ ମୋର ଅଙ୍ଗେ କୁହ ॥  
 ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମରୁ ଯେହେ ପାଇବ ମୁକତି ।  
 ତାହା ମୋତେ କହୁଦିଅ ଅହେ ମହାଯତି ॥  
 ଶୁକ ବୋଲଲେ ରୁ ଶୁଣ ପରାସିତ ଶୟେ ।  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀ ପୁରାଣ ଶୁଣି ପାପ କର ସମ୍ପେ ॥  
 ସେ ଦିନ ରଜନୀ ଯାଇ ହୋଇଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ ।  
 ସୈନ୍ୟଙ୍କର ତାକହାକେ ମନ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରକର୍ମିତ ॥  
 ଧର ଧର ମାର ମାର ଓଗାଳ ଓଗାଳ ।  
 ପିଟ ପିଟ ବାନ୍ଧ ବାନ୍ଧ ପଡ଼ିଲା ଚହଳ ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଗଡ଼ରୁ ହୋଇଲେ ବାହାର ।  
 ସଇନି ସଙ୍ଗତେ ଛନ୍ତି ଅପାରୁ ଅପାର ॥  
 ରେ ରେ କାର ଶିବଦରେ ଛୁଟିଲେ ଅକାଶ ।  
 ଅମର ପୁରରେ ଦେବେ ଲଭିଲେକ ହାସ ॥  
 ମୈତ୍ରୀ ସୈନ୍ୟ ବନ୍ଧ୍ୟମାତୁ ବାହାର ହୋଇଲେ ।  
 ହାବୋଡ଼ା ହାବୋଡ଼ି ତହିଁ ବେନିଝିନିୟ ହେଲେ ॥  
 ବଳାଘାତ ସମାନରେ ବନ୍ଧିଲେକ ଶର ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପଇ କରବାରୁ ଶର ଘୋର ॥  
 ରକ୍ତସାର୍ଯ୍ୟ ବଡ଼ାଳାସ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ଧଇଲେ ସେ ଲୌହସାର ଗଦା ମହାମଞ୍ଜ ॥  
 ରକ୍ତସାର୍ଯ୍ୟ କୋପ ଦେଖି ସେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ।  
 ତାଙ୍କ ଦିଅନ୍ତି ରେ ଶ୍ରେରେ କାହିଁ ପଲାଇବ ॥  
 ରକ୍ତସାର୍ଯ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ବେନିଭର ଭେଟାଭେଟି ।  
 ବଳାବଳ ଗଦା ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ପିଟି ॥  
 ଲୌହସାର ଗଦାବର ଅଶୀସସ୍ତ୍ର ଭର ।  
 ରକ୍ତସାର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଧୁଲେ ପଡ଼ି ହେଲା ରୁର ॥  
 ଲକ୍ଷେ ଭର ଗଦା ଭେନି ରକ୍ତସାର୍ଯ୍ୟ ପିଟି ।  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଉପରେ ପଡ଼ି ଶୁଣା ଉଠ ॥  
 ପୁଣି ଧାତକାରେ ରକ୍ତସାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ନିଶି ।  
 ନିଶୁମ୍ଭ ଦଇତକୁ ସେ ଧଇଲା ଅନ୍ତେଷି ॥  
 ମାଲବନ୍ଧେ ଲାଗି ଭୁଜେ ଭୁଜ ଉଡ଼ାଇଡ଼ି ।  
 ସମରେ ସେ ବେନି ସାରେ ହେଲେ ଗଦାଗଡ଼ି ॥

ବେଳୁଁ ସମର ସେ ହୋଇ ମହାଘୋର ।  
 ମନ୍ତ୍ରୀ କମ୍ପିଲା ଦେବତା ନିମ୍ନ ଅଗାଧର ॥  
 କେହୁତ ସାନ ନିହନ୍ତି ସମ୍ପାନ ସେ ଦୁହେଁ ।  
 ବନ ଗିରି ପୁଣି ହେଉଛନ୍ତି ପଡ଼ି ବାୟେ ॥  
 ହୁଙ୍କାର ଶବ୍ଦେ କମ୍ପଇ ଉତୁରଣ ପୁର ।  
 ଯାମଳା ବୃକ୍ଷ ପଶୟେ ଦୁହଙ୍କ ଶବ୍ଦର ॥  
 କୋପରେ ନିଶୁମ୍ଭ ରକ୍ତସାର୍ଯ୍ୟକୁ ପାତଲା ।  
 ବଳାଘାତ ଜାଣି ତାକୁ ବଢ଼ାଏ ମାଇଲା ॥  
 ତେହେନିଡ଼ି ସାର ଗୋଟା ଅତି ବଳବାନ ।  
 ନିଶୁମ୍ଭ ବଢ଼ାଘାତରେ ହେଲା ଅଚେତନ ॥  
 ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଭର ବେନି କରେ ଗଦା ଭେନି ।  
 କୋପରେ ଉଠିଲେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ସେ ବେନି ॥  
 ମହାଶୟର ସଇନି ଉପରେଣ ପିଟି ।  
 ବାତଘାତେ ରମ୍ଭାବନ ପ୍ରାୟେ ସୈନ୍ୟ ଲୋଟି ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଅଗରେ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ଭେଟିଣ ସେ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ସହୀ ଅନର୍ଗଳ ॥  
 ମହାଭୟଙ୍କର ରଣ କଲେ ସେହୁ ମିଳି ।  
 ଗୁମର ବେମାଳ ମୋହେ ମନ୍ତ୍ରୀପରେ ଜଳି ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଅନ୍ତେଷି ଗଦା ଭେନି ପିଟି ।  
 ଗଦାଘାତେ ବେନି ସାରେ ଭୂମିପରେ ଲୋଟି ॥  
 ଗୁମର ବେମାଳ ମୋହ ଦେଖି କାନ୍ତିମାଳା ।  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଭୁଲେ ସମର ସେ କଲା ॥  
 ଲକ୍ଷେ କୋଟିଏ ଅର୍ବୁଦ ପ୍ରହାରଲା ଶର ।  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଅଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ହେଲା ରୁର ॥  
 ଲକ୍ଷେ ଭର ଗଦା ଭେନି ଶୁମ୍ଭ ଶଙ୍ଖେ ପିଟି ।  
 ବଞ୍ଚାଇ ନ ପାରି କାନ୍ତିମାଳା ମନ୍ତ୍ରୀ ଲୋଟି ॥  
 କାନ୍ତିମାଳାର ଅବସ୍ଥା ଦେଖିଣ ମହାଶା ।  
 କୋପେଣ ଧାଇଁଲା ଶୁଭ ଜୀବନର ଅଶା ॥  
 ମହାଶାକୁ ଦେଖି ଶୁମ୍ଭ ଦାନବ ସେ କୋପୀ ।  
 ମନ୍ତ୍ରୀ ସମାନେ କାୟା କଲା କାମରୁପୀ ॥  
 ଯୋଜନେ ଲମ୍ବ କଲା ବେନି ବାହୁ ।  
 ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଦେଖିଣ ସେହେ ଘୋଟିଯାଏ ସ୍ବପ୍ନ ॥  
 ତେସବେ ମହାଶୟର ଭେରେ ମହାବଳା ।  
 ଧାଇଁଣ ମହାଶୟର ତାହାକୁ ଘୋଟିଲା ॥  
 ଜୟହୃଦ୍ ବଜ୍ରହୃଦ୍ ମହାଶା ଅପୁର ।  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭର ଭୁଲେ ରଣ ମହାଘୋର ॥

ଲୌହର ଧନୁ ଏ କରେ ଧ୍ବଂସ ଦେବାରି ।  
 ଲୌହର ନାଗର ବନ୍ଧେ ଶୋଧେ ଲକ୍ଷ ଚୂର ।  
 ଶରବୃକ୍ଷି ଦେଖିକର ମହୁଷାସୁରର ।  
 ଶୁଣ ନିଶୁଣ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଅଗାର ॥  
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସନ୍ତିପଣ ଅଟଇ ତୋହର ।  
 କେହି ଦେଶେ ଜନମ ତୁ କାହାର କୁମର ॥  
 ମୈଷାପୁର ଯେତେ ଶର କରଇ ପ୍ରହାର ।  
 ନିଶୁଣ ଅଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ହୁଏ ସବୁ ଚୂର ॥  
 ଶର ବାଜନ୍ତେ ନିଶୁଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରହ୍ଲୀଳ ।  
 ଧାମେ ବେନି କରେ ବେନି ଗଦାବର ତୋଳ ॥  
 ମହୁଷାସୁର ରଥରେ ନେଇ ସେ ପିଟଇ ।  
 ଗଦାବଦାନ୍ତେ ମହୁଷା ରଥ ଶୁଣି ହୋଇ ॥  
 ରଥ ଭୁଜନ୍ତେ ମହୁଷାସୁର ପାଦଗତ ।  
 କୋପକର ବୁଲାଇଲ ସେ ବଜ୍ର ଶକତି ॥  
 ଗଦା ବୁଲବନ୍ତେ କର୍ମ ଉଠଇ ମେଦନ ।  
 ଅକାଶରେ କର୍ମମାନ ଦେବ ପଦ୍ମଯୋନି ॥  
 ଶକତିକୁ ବୁଲାଇଣ ମହୁଷା ଦରତ ।  
 ନିଶୁଣ ଉପର ନେଇ ପହୁଡ଼େ ଚୁରତ ॥  
 ଶକ୍ତି ଅସନ୍ତେ ନିଶୁଣ ପାତେ ଭୁଜଦଣ୍ଡ ।  
 ଭୁଜେ ଶକତି ବାଜଣ ହେଲ ବେନି ଶକ୍ତି ॥  
 କୋଟି କୋଟି ବଜ୍ର କବା ପଡ଼େ ମେରୁଗୁଣ୍ଡ ।  
 ଶବ୍ଦଦେବ କଲା ସେହୁ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ॥  
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହୋଇଣ ଯେ ମହୁଷା ଦୁଃଖ ।  
 ରହ ରହ ବୋଲି ଶୁଣୁ ଦରତ ବୋଲଇ ॥  
 ଲୌହଶର ଗଦା ଘେନି ଶୁଣୁ ପହୁଡ଼ନ୍ତେ ।  
 ଶାସେ ମହୁଷା ତରଣ ଧରେ ବେଗେ ଦନ୍ତେ ॥  
 କାକୁତସ୍ଥ ଶରଣ ଦେଖି ବୋଲଇ ଯେ ଶୁଣୁ ।  
 ଦେଖ ଦେଖ ଭାଇ ପାଦୀ ହେଲଣି ଅଦମ୍ଭ ॥  
 ଭୟରେ ତରଣ ଧରି ମାଗଇ ଶରଣ ।  
 ଏହାର ସଙ୍ଗତେ ଅଉ ନ କର ହେ ଗଣ ॥  
 ଶୁଣୁ ଦରତ ପଶୁରେ ତୁ କେବଣ ଦେଖି ।  
 କମ୍ବୁତ କାରଣେ ଅମ୍ଭ ରାଜ୍ୟେ ଅସି ପଣି ॥  
 ଏ କୁଲବଂଶ ପାଟଣା ଅଜେଷୁ ନଗର ।  
 ଯମ ଅଗ୍ନି ବାସୁ ଯହିଁ ପଣିତ ନ ପାର ॥  
 କମ୍ବୁତ କାରଣେ ତୋର ଏଡ଼େକ ଭରସା ।  
 ବନୟୁ ହୋଇଣ ତାକୁ କହଇ ମହୁଷା ॥

ଶୁଣ ଅହୋ ମହାବୀର ଏ ମୋହର ବାଣୀ ।  
 ତୋହର ଆତ୍ମ ସ୍ବରୂପ କହୁଛ ଏକାଣି ॥  
 ମୋହର ରାଜ୍ୟ ସିଂହଳ ଦ୍ଵୀପ ନାମେ ପୃଥ୍ଵୀ ।  
 ଖୁଲିଶମସ୍ତ ଯୋଜନେ ମୁହିଁ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ॥  
 ଶୋକଦ୍ଵୀପ କୁଶଦ୍ଵୀପ ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ଵୀପ ଜଣି ।  
 ଏ ଦ୍ଵୀପ ନୃପତିଗଣ ଖଟାଇଲ ଅଣି ॥  
 ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ରକ୍ତସାୟୀ ଗୁମର ବେମାଳି ।  
 ବଡ଼ାଳାସ ଶାରଦ୍ୟ ପୁଣି କାନ୍ତିମାଳ ॥  
 ଦ୍ଵୀପମାନ୍ଦବର ଯେହୁ ଅଟନ୍ତି ନୃପତି ।  
 ମୋତେ ସେବା କଲେ ସେହୁ ହୋଇଣ ଭକତ ॥  
 ଚତୁର୍ଭୁଜ ବଳ ଘେନି ପାଦେ ଛନ୍ତି ଖଟି ।  
 ବୃହ୍ମାର ବରେ ମୁହିଁତ କଷା ଜଗଦ୍ଦେବି ॥  
 ଏକ ଦିନକରେ ଜାଣ ନାରଦ ମହର୍ଷି ।  
 ପ୍ରୀତି ବଚନେ ମୋତେ ସେ କହଲେ ଅଶ୍ଵାସି ॥  
 ଜମ୍ବୁଦ୍ଵୀପ ପୃଥ୍ଵୀସାର ବୋଲଣ ବୋଲଲେ ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ବୋଲଣ କହଲେ ॥  
 ତାଙ୍କ ଦାଣୀ ଶୁଣି ଦଣ୍ଡ ସାଜି ମୁଁ ଅଇଲି ।  
 କର୍ମ ଅବଳରେ ତୁମ୍ଭ ତୁଲେ ରଣ କଲି ॥  
 ଅନେକ ନୃପତି ଜଣିଥିଲ ବାହୁବଳେ ।  
 ତୁମ୍ଭ ତୁଲ୍ୟ ସର୍ବୀ ନାହିଁ କେହୁ ରବିତଳେ ॥  
 ଭୋଗସୁର ବୋଲି ଏଥେ କହିଲି ମୁଁ ରଜ୍ଜା ।  
 ତୁ ମହାପ୍ରଭୁ ପୁରାଣ ମୋର ମନୋବାଞ୍ଛା ॥  
 ଅନେକ ଦିନଯୁ ବୋଲେ ମହୁଷା ନୃପତି ।  
 ଶୁଣି ଶାନ୍ତହେଲ ମହାଦାସର ଯେ ନାତି ॥  
 ବନୟୁ ଓଦଶିଣ ଶାର କୋପ ସହରଲ ।  
 ମହୁଷାରେକୁ ଅସି ଶୁଣୁ କୋଳ କଲା ॥  
 ମହୁଷାସୁର ସଇନ ଘେନି ସେ ଅପଣେ ।  
 କୁଲବଂଶରେ ପ୍ରତିବଣ ହେଲ ତତକ୍ଷଣେ ॥  
 ଶୁଣି ରାୟେ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଶୁଳ ମହାତମା ।  
 ଶୁଣୁ ନିଶୁଣକର ଯେ ବଡ଼ାର ମହୁମା ॥  
 ପଦର ମେବଜ୍ଞ ମୈଷାସୁରର ସଇନ ।  
 ସମ୍ପାଦନା କଲେ ଶୁଣୁ ନିଶୁଣ ଯେ ବେନି ॥  
 ଯଥା ଦିଧି ପ୍ରମାଣରେ ସାନନ୍ଦ ଭୋଜନ ।  
 ଦେଲେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ମହୁଷା ସଇନ ॥  
 ଭୃଞ୍ଜିସାର ରାଜାଗଣ ବସି ଏକସ୍ଥାନେ ।  
 ପଟୁ ଅସ୍ତ୍ର ହୋଇଲେକ ସକଳ ସଇନେ ॥

ଅଳପ ଦ୍ରବିଣ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଏ ବେନି ।  
 ମହାଶୟକୁ ଧୀରେ କହନ୍ତି ଯେ ବାଣୀ ॥  
 ଅହୋ ନୃପତି ତୁ ସେବେ କଲୁ ଭୋଗ ଲଜ୍ଜା ।  
 ମାଗ ମାଗ ଯେ ତୋହର ଅଳ୍ପ ମନକାହ୍ନୀ ॥  
 ମହାଷା ବୋଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲ ଯେବେ ମୋତେ  
 ମାଗୁଅଛି ଏହି କଥା ଦିଅ ସ୍ପଷ୍ଟ ଚିତ୍ତେ ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ମହତ ଜନ ହୋଇବା ପୀରତ ।  
 ଜେନାବଳା ନଗ୍ନେ ମୋତେ କରବା ନୃପତି ॥  
 ଏଥୁ ମୋତେ ତୁମ୍ଭେ ଆଦି କର ଗଜଭୋଗ ।  
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରସନ୍ନେ ପାଇବ ଅଭିଶପ୍ତସୋଗ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଲିଲେ ମାଗିଲ ଯେ ପଦ ।  
 ମୁଣ୍ଡେ ଭୋଗ କରୁଥାଅ ଅମୃତ ସମ୍ପଦ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ ଗଜା ବୋଲେ ଶୁକ ବ୍ରହ୍ମା ।  
 ମହାଷା ମାତ୍ରବିଳ ଜେନାବଳା ସୀମା ॥  
 କେବଳ ମହାଷା ଗଜ୍ୟ ଭୋଗ କରୁଥାଉ ।  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟର ଅଜ୍ଞ ଗଜ୍ୟରେ ଫେରିଲ ॥  
 ସିଂହଲଦ୍ୱୀପ ସରଳ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ସୈନ୍ୟ ।  
 ବଳୁବାହନ ହୋଇଲେ ନୋହୁ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ମହାଶୟର ଅଟେ ଭିତ ।  
 ସେ ଭୂମି ଅସାଧ୍ୟ ତହିଁ ଦେଉଥାନ୍ତି ଧାଡ଼ି ॥  
 ଜଣି ପାରନ୍ତି ନିମିଷମାତ୍ରେ ସମସ୍ତେ ।  
 ବଶାଗତେ କ୍ଷତ୍ରୀ ଯେ ଅସୁରଙ୍କ ଥାଟ ॥  
 ଲକ୍ଷେ ଗଜା ବସନ୍ତି ସେ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ପୃଥ୍ୱୀ ।  
 ସବୁ ସାଧ୍ୟ କଲେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯେ କ୍ଷତ୍ରୀ ॥  
 ଉତ୍ତରେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବେନି ମହାଶୟ ।  
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗକୁ ରକ୍ତସାଗରୀ ଧନୁର୍ଭର ॥  
 ପଶ୍ଚିମେ ଗୁମର ଅଉ ବେମାଳ ଏ ବେନି ।  
 ସତଙ୍ଗ ଶାରଦ୍ୟା ତଳେ ଦେନଶ ସରଳ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ଗୁରୁଦିନକୁ ସୈନ୍ୟମାନ ଦେନ ।  
 କଷ୍ଟତ ମାତ୍ରକେ ସାଧ୍ୟ କରଲେ ମେଦନ ॥  
 ବାସନ୍ତସ୍ଥ ପରସ୍ତେ ଯେ ଅକଳିତ ବଳ ।  
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ପାଦରେ ମନ୍ଥା ହୁଏ ଟଳମଳ ॥  
 ଭୟରେ ଅପଦମାନ ନ ପଡ଼େ ସେ ପୁଣ୍ୟ ।  
 ଯମ ଅଗ୍ନି ବାୟୁ ତହିଁ ପଶିତ ନ ପାର ॥  
 ଅନେକ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଲେ ତହିଁ ଦୈତ୍ୟବଳ ।  
 ମହାଦୟ ପାଇଲେ ଯେ ଦେବତା ସକଳ ॥

ଦିନ ବଳେ କରଣ ସେ ସମସ୍ତ ସାଧୁଲେ ।  
 ଗଜଭୋଗ ପାଇ ପୁଣି ହୋଇଣ ରହଲେ ॥  
 ଦଣ୍ଡ ପ୍ରୟାଣ କରନ୍ତେ ଦେଶ ବସମତୀ ।  
 ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇ ରକ୍ତ କରଇ ସେ ବାନ୍ତି ॥  
 ଶୁକ ବୋଲନ୍ତି ହୋ ଶୁଣ ପରାସିତ ଗଜା ।  
 ତନି ଭୁବନରେ ଦୈତ୍ୟ ପାଇଲେକ ଲୁଚା ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅସ୍ଥାନ ପରେ ବସିଥିଲେ ।  
 ଦିନେ ନାରଦ ମହର୍ଷି ତହିଁ ବଳେ କଲେ ॥  
 ଦଇବେ ଦେବ ତରଇ ସେ ନାରଦ ମୁନି ।  
 ନୃତ୍ୟ ରଙ୍ଗରେ ମୋହନ୍ତି ଦେବ ପଦ୍ମଯୋନି ॥  
 ମିଥ୍ୟା ନ କହଣ ସତ୍ୟ ବଚନ ସେ କହୁ ।  
 ସତ୍ୟ କହଲେ କାହାକୁ ତାହା ନ ପୋରାଇ ॥  
 ନ ଜାଣିବା ଲୋକେ ବୋଲୁଥାନ୍ତି ଭଣ୍ଡ ପୁଣ ।  
 ଶୁଣ ଦେନ ପୂଜ୍ୟ ସେହୁ ବହୁଶ୍ରମ ମଥଣ ॥  
 ନମସ୍ତେ ତୁ ନାଗସୁଗ ନରକୁ ତାରନ୍ତା ।  
 ସ୍ଥିତି ସଂହାରକାରକ ପୃଥ୍ୱୀ ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ॥  
 ଯାବତ ଜୀବନର ତୁ ଅଟେ ପଞ୍ଚଭୂତ ।  
 ଯୋଗୀଜନମାନଙ୍କର ତୁ ସେ ପରମାର୍ଥ ॥  
 ମହାବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ତୋର ଜଗତରେ ପଣ୍ଡି ।  
 କରୁଛନ୍ତି ରତିଅଛି ଏ ମିଥ୍ୟା ଭୁବନ ॥  
 ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ତୁହା କହୁ ବ୍ରହ୍ମା ତା ଶୁଣଇ ।  
 ତହିଁ ନାରଦ ଶୁଣିଣ ବ୍ୟାସଙ୍କ କହଇ ॥  
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ମୁଣ୍ଡେ ଶୁଣନ୍ତି ତାହା ସବୁ ଗୁଣି ।  
 ଜ୍ଞାନ ପାଇଣ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି କରନ୍ତି ସେ ଅସି ॥  
 ତୁ ପରମ ନିଶ୍ଚଳ ନୋର ମହାରୁଚି ।  
 ଜଗଜ୍ଜନ ନାଥ ତୁ ଯେ ଜାଣୁ ବୁଦ୍ଧି ପିଚି ॥  
 ଯୁକ୍ତିତେ ଏ କଳିଯୁଗ କଳହ ବୋଲଇ ।  
 ସକଳ କଳାକୁ ଦେନି କଳାକର୍ଷି ବହୁ ॥  
 ଜଗତର ଧାରଣ ସେ ରାମ ନାମ ଗୋଷ୍ଠି ।  
 ହୃଦେ ଭାବ ଜନେ କଳିକାଳ ଯାଉ ପିଣ୍ଡି ॥  
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁରବିନା ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ ।  
 ତାଙ୍କ ପାଦରଳ ମୋର ମସ୍ତକରେ ମଣ୍ଡି ॥  
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ମୋତେ କହନ୍ତି ଯେ ବାଣୀ ।  
 ମୁଁ ତାହା ଲେଖି ପଢ଼ାଏ ପଞ୍ଚରେ ତକ୍ଷଣି ॥  
 ସେ ସବମଙ୍ଗଳା ତାଦପଦ୍ମ ନିତ୍ୟ ସେବ ।  
 ଜଗତରେ ବୋଲାଇଲୁ ଏକଗୋଷ୍ଠି କବ ॥

ଅହେ ରୂପଜନମାନେ ନ ମୁରବ ଦୋଷ ।  
ସକଳ ଶ୍ରେୟା ସାର ସମ ନାମ ଘୋଷ ॥



ଇନ୍ଦ୍ର ନିକଟକୁ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟକର ଚିନ୍ତାଉ ଓ  
ଅନ୍ଧକାସୁରର ବବରଣ ।

ଶୁକମୁନି ବଚନା ସେ ପରାକ୍ରମ ଶ୍ରୋତା ।  
ଅତି ବରଣ ଅଛଇ ଚଣ୍ଡୀପୁର କଥା ॥  
ନାରଦଙ୍କ ଦେଖିଣ ସେ ଅସୁର ସରଳ ।  
ଅର୍ଚନା ବନ୍ଦନା କଲେ ତାଙ୍କ ପାଦ ବେଳି ॥  
ବଢିଲେ ସେ ମହାମୁନି ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟ ପାଇ ।  
କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛା କରଲେ ସେ ତପୀ ଗୋସାଇଁ ॥  
ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟକର ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ନାରଦେ ।  
ତୁମ୍ଭ ତୁଲ୍ୟ କଳା ନାହିଁ ଜଗତର ମଧ୍ୟେ ॥  
ସମସ୍ତ କୃଷକ ପରୁରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମବଞ୍ଚି ।  
ଅସୁର ଭୁବନ ବୁଲି ଦେଖିଣ ପ୍ରଣୟି ॥  
ନାରଦ ବୋଲଲେ ଶୁଣ ହେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ।  
ତୋର ଭୁବନକୁ ସମ ଅଳକା ନ ହେବ ॥  
ଯେତେ ସମ୍ପଦ ଦେଖିଲ ଏ ତୁମ୍ଭର ପୁଣ୍ୟ ।  
ଅମରପୁର ଏଥକୁ ପଟାନ୍ତର କର ॥  
ପଶ୍ଚିମେ ସିଂହଳ ଗିରି ପୂର୍ବେ ରହୁ ଯେ ।  
ଦକ୍ଷିଣେ କୃଷ୍ଣକ ଗିରି ବାମେ ବନ୍ଧ୍ୟଗିରି ॥  
ଏ ଗୁରୁ ପଦତ ଅଛି ଅକାଶକୁ ଢେବ ।  
ବହୁଇ କଣ୍ଠପୁରକୁ ବ୍ରହ୍ମଭୋଗ ନଦୀ ॥  
ପୁଣି ବୋଲଲେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ନଗରକୁ ଗୁହଁ ।  
ତୁମ୍ଭ ହେତୁ ସିନା ବାବୁ ଏ କଥା ହୁଅଇ ॥  
ଏସନେକ ଭୁବନକୁ ତୁଲ୍ୟ ଅଛୁ ନାହିଁ ।  
ବଡ଼ାଇ ହରଷ ଅମ୍ଭେ ହେଉଅଛୁ ଗୁହଁ ॥  
ଦେବତାଙ୍କର ନଗର ପୁର ବାରସ୍ଥା ।  
ତହିଁକି ଅଳ୍ପ ଅନ୍ତର ଏହି ଜେନାବଣ ॥  
ସ୍ଵର୍ଗକୁ ପଟାନ୍ତର ବା ହୁଅନ୍ତା ଭୁବନ ।  
ଗୁରୁ ପଦାର୍ଥ ମାତ୍ର ନାହିଁ ଏହି ସ୍ଥାନ ॥  
ଏହା ଶୁଣିକରି ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ପୁଞ୍ଜିନି ।  
ମୁନି କେଉଁ କେଉଁ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ନାହିଁ ଏଥୁ ॥  
ଯେବଣ ଯେବଣ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ଏଥୁ ନାହିଁ ।  
କ୍ଷେ ନାରଦ ମହାମୁନି କହ ଦୟା ବହୁ ॥

ନାରଦ ବୋଲଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ନୋ ଉତ୍ତର ।  
ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଗୁରୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ନାହିଁ ଏହିପୁର ॥  
ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାର ଯେଉଁ ଯୋଗବତ ହସ୍ତୀ ।  
ଅବର ଅପୁଷ୍ପ ରମ୍ଭା ନାମରେ ଯୁବଣ ॥  
ଉଚ୍ଚୈଶ୍ଵରୀ ଅସ୍ତ୍ର ଅଛୁ ପାରିଜାତ ତରୁ ।  
ଏତେକ ଅପୁଷ୍ପ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅମ୍ଭେ ହୋ ବଗୁରୁଁ ॥  
ନାରଦ ବାକ୍ୟେ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ।  
ଅମ୍ଭର ଏ ବାହୁବଳେ ସାଧକଲୁଁ ସବ ॥  
ଅମ୍ଭର ନାମ ଜଗତେ କେହୁ ନାହିଁ ଜାଣି ।  
ଶାରବରପଣେ ଅମ୍ଭ ନାମ ଏ ଧରଣୀ ॥  
ତୁମ୍ଭ ଅଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ସେ ମିଳିବ ଅମ୍ଭକୁ ।  
ଶୁଣିଣ ନାରଦ ବଳେ ଅମର ପୁରକୁ ॥  
ତହୁଁ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯେ ହୋଇ କୋପମୁଖି ।  
ସ୍ଵର୍ଗପୁର ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ସେ ଶ୍ରୀମୁଖ ଲେଖନ୍ତି ॥  
ପ୍ରଥମେ ଲେଖିଲେ ଚିନ୍ତାଉର ଅନ୍ୟ ଏତେ ।  
ଶ୍ରୀ ଜଗତର କରତା ତରଣେ ନମସ୍ତେ ॥  
ଶ୍ରୀ ପିତାମହ ତରଣେ ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ।  
ଏ ଉତ୍ତରୁ ଲେଖନ୍ତି ସେ ତହୁଁ ଭାଷା ଯେତେ ॥  
ଅତି ଅନାଦି ଦେବ ଶ୍ରୀ କଣ୍ୟାସକ୍ତ ଗୋବୀ ।  
ସିଂହଳା କୁମାର ସହୁ ବଂଶରେ ପ୍ରାପ୍ତି ॥  
ଅନୁଗତ ଜନକର ଅନନ୍ତ ପ୍ରଦାତା ।  
ଅଧମ ଉଦ୍ଧାରଣ ଏ ଜଗତ କରତା ॥  
ତରୁଣ ଶୁବନର ମଣ୍ଡଳାଧିପତି ।  
ଶିବ ବ୍ରହ୍ମାବରେ ଯଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୀରତି ॥  
ତଳ ଭୁବନ ପୁରକୁ ଯେ ବଳ କପାଟ ।  
ସେହୁ ସିଂହଳ ଦ୍ଵୀପର ଅଟେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ॥  
ମହାମଣ୍ଡଳରେ ଜିତା ପ୍ରାକର୍ମରେ କର୍ତ୍ତା ।  
ସୁନ୍ଦର ମନୋରଞ୍ଜନ ରତ୍ନରସେ ଜିତା ॥  
ଦେବଲୋକ ନରଲୋକ ସ୍ଵର୍ଗସ୍ଥ କନ୍ଦର ।  
ନାଗଲୋକ ଗ୍ରହଗଣେ ରୁଷ ଯେ ବାନର ॥  
ଗନ୍ଧର୍ବଲୋକ ଯେ ଯକ୍ଷଲୋକ ଯମଲୋକ ।  
ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ଵର୍ଗ ବୈଶ୍ୟ ଶୁଦ୍ର, ଏଥୁରେ ଯେତେକ ॥  
ଅବର ସିଦ୍ଧ ଲୋକହିଁ ଛନ୍ତି ଯେତେ ଭଲ ।  
ଏ ଲୋକମାନଙ୍କର ଯେ ଅଟେ ଉର ଶଲ ॥  
ଜମ୍ବୁଦ୍ଵୀପ ପୁଷ୍ପଦ୍ଵୀପ ପୁଣି କୁଶଦ୍ଵୀପ ।  
ଶୈବଦ୍ଵୀପ ଶାକଦ୍ଵୀପ ଯେ ଶାଳୁଲଦ୍ଵୀପ ॥

ପୁଷ୍କର ଦ୍ଵୀପାନ୍ତ ଏନ୍ଦ୍ର ସପ୍ତଦ୍ଵୀପ ଘେନି ।  
 ସିନ୍ଦଳ ଦ୍ଵୀପ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ଵୀପ ଲୋକ ପୁଣି ॥  
 ପାରଦ୍ଵୀପ ରତ୍ନଦ୍ଵୀପ ପଦ୍ମଦ୍ଵୀପ ପର ।  
 ଏତେ ଏତେ ଦ୍ଵୀପମାନ ଯେନ୍ଦ୍ର ସାଧ କର ॥  
 ଲବଣେଷୁ ସ୍ଵର ସର୍ବ ଦଧି ଦୁର୍ଘ ଲଳ ।  
 ଏ ସାତସିନ୍ଧୁ ହୁଅଇ ଯାକୁ ଏକତଳ ॥  
 ଏତେ ଦ୍ଵୀପ ଏତେ ସିନ୍ଧୁ ସ୍ଥିତ ଲୋକଗଣ ।  
 ଯାହାର ଚରଣ ତଳେ ପଶନ୍ତି ଶରଣ ॥  
 ରକ୍ତସାୟୀ ସାରଦ୍ୟା ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ଧୂମ ଲୋଚନ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରଗୁଣ୍ଡ କାନ୍ତିମାଳ ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ବଢ଼ାନାଶ ମହାସାର ।  
 ଏକେ ଏକେ ଏନ୍ଦ୍ର ଦହ ପାବନ୍ତି ଶିପୁର ॥  
 ଶ୍ରୀସାବିତ୍ରୀ ସାରବର ମାନ ଦର୍ପ ହର ।  
 ମାନଭିକାରଣ ଯେନ୍ଦ୍ର ଶରଣସୋଦର ॥  
 ସମଗ୍ର ନୃପତି ଅଭି ସର୍ବ ସେନାପତି ।  
 ଯାହାର ଶ୍ରୀ ପଦ୍ମପାଦ ନିରତେ ସେବନ୍ତି ॥  
 ଶରଣ ଭିକାରଣ ଯେ କଷା ଜଗହେତି ।  
 ଭବତବ୍ୟଳ ସିଦ୍ଧ ଗୁଣି ଯେ ସେହୁଟି ॥  
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟ ନିବାରଣ ।  
 ଦେବାଧ୍ୟ ଦେବସଜ୍ଜାକ ଗୁରୁଟଭୁଷଣ ॥  
 ନକ୍ଷତ୍ରୀତ ନୃପତିଙ୍କ ସ୍ଥାପନାକାରକ ।  
 ଅମାଳିୟା ସଜ୍ଜାକର ନଗରଧ୍ୟୁଷକ ॥  
 ମଦନ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ସାର ମହାସାର ।  
 ପ୍ରତାପୀ ଅସୁରକୁଳ କମଳେ ଶ୍ଵପୁର ॥  
 ଏକଭୂତ ଶ୍ରୀ ମହାସାପୁର ନୃପତିର ।  
 ଶ୍ରୀମୁଖ ସ୍ଵର୍ଗ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ କଲ୍ୟାଣ ଭିତ୍ତର ॥  
 ତୋହର ଅରବିଣମାନ ଘେନି ସଙ୍ଗେ ।  
 ଶ୍ରୀମୁଖ ପ୍ରବେଶ ମାତ୍ରେ ଅସିବୁ ତୁ ଏବେ ॥  
 ଐଶ୍ଵରୀ ନାମ ପାରଜାତ ଚରୁକର ।  
 ରମ୍ଭା ଅପସରା ଉଦ୍ଘୋଷିବା ହସ୍ତସାର ॥  
 ଏ ଗୁରୁ ପଦାର୍ଥ ଅଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଘେନିବୁ ।  
 ଦୂତ ସଙ୍ଗତରେ ଅସି ଦର୍ଶନ କରିବୁ ॥  
 ଯେବେ ଅବଜ୍ଞା କରିଣ ଶୀଘ୍ର ନ ଅସିବୁ ।  
 ତେବେ ଅନ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବ ଏହା ଜାଣିଥିବୁ ॥  
 ପ୍ରତପ୍ତ ଶ୍ରୀ ସାରବର ଯେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ।  
 ଏବୁଦେ ସେ ଲେଖାଗୋଷ୍ଠି ଶେଷ କଲେ ଜବ ॥

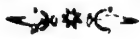
ଗଦାକର ସନ୍ତକକୁ ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଦେଲେ ।  
 ତତକାଳେ ଲେଖାର ଶ୍ଵେତ ଶ୍ରୀମୁଖ ମୁଦିଲେ ॥  
 ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଲେଖିଲେ ସେ ହୋଇଣ ହରଷ ।  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶରଣ ପଶେନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଶାରିକାଦାସ ॥  
 କହେ ଶୁକମୁନି ଶୁଣ ପରାଜିତ ସତ୍ତ୍ଵେ ।  
 ଶ୍ରୀଭଗବତ ଶୁଣିଣ ପାପ କର ସତ୍ତ୍ଵେ ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହସ୍ତକୁ ସାର ।  
 ଅଜ୍ଞା ଦ୍ୟନ୍ତି ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ତାଙ୍କହସ୍ତେ ଦେଇ ॥  
 ଶ୍ରୀମୁଖ ଘେନିଣ ଦୁଷ୍ଟ ଯାଅ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାକୁ ଘେନି ଅସ ଧାତକାରେ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ର ଅଟଇ ଭୁଷଣ କାକର ତନୟେ ।  
 ବେଗେ ଅସୁ ମନେ କିଛି ନ କରୁ ଯେ ଭୟେ ॥  
 ସଜ୍ଜାର ଅଜ୍ଞା ନିବେଶି ଶିରେ ବେନିସାରେ ।  
 ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ସବୁର ସେ ଲମ୍ବାଇ ଗଳାରେ ॥  
 ଅକାଶ ମାର୍ଗେ ବହନ ଚଳିଗଲେ ଦୁତେ ।  
 ବରଷିବ ବରେ ସେନ୍ଦ୍ର ଗଲେ ଶୂନ୍ୟପଥେ ॥  
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଅମରବିଶାରେ ।  
 ନାରଦେ କହଲେ ତେଣେ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖେ ॥  
 ବୋଲନ୍ତି ନାରଦ ଅହୋ ଶୁଣ ପୁରନ୍ଦର ।  
 ତୋଠାକୁ ଶ୍ରୀମୁଖ ଦେଇଅଛି ମୈତ୍ରାସୁର ॥  
 ଶୁଣିଣ ଦରଦୃଷ୍ଟି ହେଲେ ଦେବତାପ ।  
 ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହସ୍ତ ପ୍ରବେଶ ଏସନ ସମୟେ ॥  
 ଗଳଇ ପ୍ରାଣ ଝାଳ ପ୍ରଣର ନିଶ୍ଵାସ ।  
 ସ୍ଵର୍ଗପୁର ଘୋଷିଛନ୍ତି ସେ ବେନି ସଂକ୍ଷେପ ॥  
 ଅସ ହୋ ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଲଣ ଦାକନ୍ତି ଦର୍ପିଷ୍ଠ ।  
 ମହାବାକ ପଣ କର କରନ୍ତି ଉଚ୍ଚାଟ ॥  
 ହୈଲୋକ୍ୟ ଉତ୍ତର ମୈତ୍ରାସୁର ଶ୍ରୀଠାକୁର ।  
 ତୋତେ ଶ୍ରୀମୁଖ ସେ ଦେଲେ ଶୁଣ ସୁରେଶ୍ଵର ॥  
 ଅସ୍ଥାନ ତେଜିଣ କୁହ ଅସ ହୋ ବହନ ।  
 ପାସୁଡ଼ା ପାଡ଼ି ଶ୍ରୀମୁଖ ଘୋଷି ବେଗେ ଘେନ ॥  
 ଶୁଣି କୋପକଲ ତହିଁ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ସତ୍ତ୍ଵେ ।  
 ତାହା ଶ୍ରୀମୁଖକୁ କରେ ମୋର ଅଛି ଭୟେ ॥  
 ଅସ ଅସ ଅଜ୍ଞାନପଲ୍ଲବ ରେ ବହନ ।  
 ଏ ମୋଡ଼ା ଦୁହଳ ଶିର କର ରେ ଛେଦନ ॥  
 ମୈତ୍ରାସୁର ବାଦ ଅସି ରକ୍ଷା କରୁ କନା ।  
 ମୋଶ୍ରୀମୁଖେ କେତେ କରୁଅଛନ୍ତି ଭୟନା ॥

ଭକ୍ତ ନରନ ଶୁଣି ସେ ଧ୍ୟାନାବସର ।  
 ଆରବ କେଶ ଧରି ନେଇ ତହିଁ ବେଶ ॥  
 ଶୁଭ୍ର ଲୁଗା ଧରିଣ ଶେଷ ବଦ୍ୟାଧର ।  
 ଦୁହେଁ ଉପରେ ନେଇ ନିଲକ ପଦାର ॥  
 ସେ ବଦ୍ୟାଧର ମହାପ୍ରଭୁ ବସାତେ ।  
 ବେନି ବେନିଶୁ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଦୈତ୍ୟ  
 ତାଙ୍କ ବଧ ଦେଖି ବୋଇଲେକ ନାରଦାଦି ।  
 ଦୁତକୁ ଯେ ବଧ କଲୁ ତୋର ମନ୍ତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ॥  
 ସତ୍ୟ ହେତା ଦ୍ଵାପର ଯେ କଳସୁଗ ଗୁରୁ ।  
 ଦୁତକୁ ମାରିଲେ ହୋଏ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ସର ॥  
 ନାରଦାଦି ବଦନରୁ ଏହି ବାଣୀ ଶୁଣି ।  
 ପ୍ରତୀକ୍ଷା କର ଗର୍ଜନ୍ତୁ ଦେବ ବଜ୍ରପାଣି ॥  
 ଅମରାବତୀ ସ୍ଵର୍ଗରେ ବେନି ନିରଞ୍ଜନ ।  
 ଦେବଗଣା ପଦେ ମୋତେ କଲେ ନିବେଶନ ॥  
 ତନୁ ଭବନେ ଅଟଇ ମୁହିଁ ଦେବସ୍ଵୟେ ।  
 ଦୁଷ୍ଟ ନାଶନ ମୁଁ ମୋର କାହାକୁଟି ଭୟେ ॥  
 ଯହୁଁ ଶିରଶେଦ ହେଲେ ଶସ୍ତ୍ର ଯେ ପ୍ରହସ୍ତ ।  
 ଦେବତା ରୂପରେ ଶ୍ରେୟ କଲେ ସେ ବହୁତ ॥  
 କୁମ୍ଭ ଶୁକଳ ଦ୍ଵିତୀୟା ତସ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବାର ।  
 ଅଶ୍ଵିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଶ୍ରେୟ ମେଷ ସେ ଗୁଣିର ॥  
 ବାଳବନାମେ କରଣ ଅସୁଷ୍ମାନ ଯୋଗ ।  
 କୃମ୍ଭ ସକଳାନ୍ତ ପତିଶ ବନ ଶ୍ରେୟ ॥  
 ଜେନାବଳା ନକ୍ଷେ ଶୁକ୍ଳ ନିଶ୍ଵାସ ଏ ବେନି ।  
 ଅସ୍ତ୍ରାଣେ ବସିଲେ ପାଦ ଅମଳାତ୍ୟ ଶ୍ରେୟ ॥  
 ଅନ୍ଧକ ବୋଲି ମହୁଷାସୁର ନୃପ ମନ୍ତ୍ରୀ ।  
 ଭୂତ ଭବ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା ସମସ୍ତ କହନ୍ତି ॥  
 ବଦନ୍ତି ପରାଶର ଗୁଣିବା ମୁନି ହେ ।  
 ଏ କଥାରେ ଲାଗିଲିତ ବହୁର ସନ୍ଦେହେ ॥  
 ନବଦ୍ଵୀପ ସାଧକଲ ଯେବଣ ମହୁଷା ।  
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଅନ୍ଧକର ଠାରେ କମ୍ପା କର ଅଶା ॥  
 ନେତ୍ର ବେନି ତାର ଯେବେ ଅନ୍ଧ ହୋ ଅଟଇ ।  
 କି ବୁଦ୍ଧି ପଣେ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଣ ଖଟଇ ॥  
 ଏ କଥା ଶ୍ରେ ମହାମୁନି ଅଟେ ଅପୁରୁଷ ।  
 ଏ ସନ୍ଦେହ ଗୋଟା ମୋତେ ଯେତେଣ କହବ ॥  
 କହନ୍ତି ସେ ଶୁକମୁନି ମହାବ୍ରହ୍ମବେଶ୍ଵର ।  
 ଶୁଣ ପରାଶର ଗୁଣା ପଣ୍ଡିତ ସୁଜ୍ଞାତା ॥

ରକ୍ଷ ଭକ୍ତକର ଯେହୁ ଅଟେ ପଣନାତ ।  
 ଜନ୍ମ ହେଲା କାତୁ ସେହୁ ହେଲା ମହାଯତ ॥  
 ତାହାର ଭକ୍ତଗା ନାମ ଅଟେ ଯନ୍ତ୍ରାବଳା ।  
 ତାର ତନୟ ଅନ୍ଧକ ନାମେ ମହାବଳା ॥  
 ମହୁଷାସୁରର ସେହୁ ଦେଖିଲା ଅଗାଧ ।  
 ତଥାରଲା ନାନାରୁପେ ସେ ଅନ୍ଧକ ମନ୍ତ୍ରୀ ॥  
 ବୋଲେ ବହୁଧନ ଅଭକ୍ତିକୁ ଭୁଜବଳେ ।  
 ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ହୋ ଶିଷ୍ୟ ତୁଟେ ଅଲୁକାଳେ ॥  
 ଅନେକ ମତେ ତଥରେ ମଧ୍ୟ ବରୁପାସ ।  
 ଶୁଣି କୋପିଲା କପିଳ ସିଂହର ଯେ ବୟ ॥  
 ମାତୁଳ ନୋହଲେ ଶିର ପକାନ୍ତି ମୁଁ ମୋତେ ।  
 କୋପେ ମୈତ୍ରାସୁର ବେନି ତସ୍ତ୍ର ତାର ତାଡ଼ି ॥  
 ତସ୍ତ୍ର ବେନି ତାଡ଼ିଲେ ଯେ ପଡ଼େ ମୁହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ।  
 ଭୟର ରକ୍ଷ ବୋଲି ଯେ ଦେଲା ଘୋରରଡ଼ି ॥  
 ଅନାଥ ଲୋକର ସେ ଯେ ବରକୁଲ୍ୟା ଦେଖି ।  
 ବୃଷଭ ଅବେହ ଶକ୍ତିେ ପଞ୍ଚଦଶ ଅସି ॥  
 ବୋଲନ୍ତି ଅସୁର ଭୂରେ କି ନିମିତ୍ତେ କାନ୍ଦୁ ।  
 ପର ଦୁଃଖେ କାତର ମୁଁ ପରଲୋକ ବନ୍ଧୁ ॥  
 ଏ ଅଶ୍ଵାସ ବଚନକୁ ଶୁଣିଣ ଦଇତ ।  
 ବୋଲଇ ସେ କରପଦ ଯୋଡ଼ିଣ ଏମନ୍ତ ॥  
 ସ୍ଵାମି ରକ୍ଷରକ୍ଷ ବଂଶେ ହେତ ଯେ ପ୍ରହେତ ।  
 ବରୁପାସ ନାମ ମୋର ତାଙ୍କର ସନ୍ତତି ॥  
 ସ୍ଵାମି ମୈତ୍ରାସୁରର ମୁଁ ଅଟଇ ମଉଳା ।  
 ଉତକର୍ମୀ ଦାନବ ସେ ଅଗାଧ କରଲା ॥  
 ଅନେକ ତଥାରଲି ତା ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେଖି ।  
 କୋପେ ପାଟାସା ଖୋଲିଲା ମୋର ବେନିଅର୍ଷ ॥  
 ଭୟର ବୋଇଲେ ଅଟୁ ଅମ୍ଭେ ବରୁପାସ ।  
 ଏ ଯୋଗୁଁ ତୋହ ମୋହର ମିତ୍ରତା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥  
 ଏନେ କହ ବୋଇଲେ ସେ ଦେବ ଶିଳେଚନ ।  
 ନିଶ୍ଵାସ ତୋତେ ଅମ୍ଭେ ଯେ ଦେବା ତସ୍ତ୍ରଦାନ ॥  
 ଅନ୍ଧ ବୋଲେ ମୈତ୍ରା ସମ୍ପଦ ମୁଁ ନ ଦେଖିବି ।  
 ଅନ୍ଧ ହୋଇଣ ତାହାର ଶକ୍ତିେ ରହୁଥିବି ।  
 ଭକ୍ତେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବା ଦେବ ବିଶ୍ଵନାଥ ।  
 ଦୃଢ଼ରେ ତସ୍ତ୍ର ମୋହର ହେବ ପରାପତ ॥  
 ମନ୍ତ୍ରପଣକୁ ହେ ଦେବ ହୋଇବି ଶକ୍ତତା ।  
 ତବାଜ୍ଞାରେ ହେବ ଭୂତ ଭବ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା ॥



ଶୁଣି ସଦାଶିବ ବୋଇଲେକ ଚୋଷତରେ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ନିଜକୁଷ ଯାଏ ଦଶୁ ତୋତେ ॥  
 ଏସନେକ ବୋଲି ଯହୁଁ ଶିବାଜ୍ଞ ମିଳଇ ।  
 ଅନ୍ଧକ ଦୁହରେ ଦବ୍ୟ ତହୁଁ ସେ ହୋଇଲା ॥  
 ଦବ୍ୟ ବର ଯେଣୁ ତାକୁ ଦେଲେ ହିଅମ୍ଭକ ।  
 ତେଣୁ କର ସବୁ କଥା ଜାଣେ ସେ ଅନ୍ଧକ ॥  
 ତେଣୁ ଅନ୍ଧକକୁ ପୁଞ୍ଜି ଶୁଣୁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ।  
 ସ୍ବର୍ଗେ ଯିବା ଦୂତ ବାଣୀ ସବୁର କହବ ॥  
 ଦୁହରତେ ତନ୍ତ୍ରା କର ଜାଣିଣ ଅନ୍ଧକ ।  
 ବୋଲେ ଶୁଣ ମହାଶାରେ ନନକର ଏକ ॥  
 ଶ୍ରୀ ମୁଖ ଶୁଣିଣ କୋପ କଲା ବଜ୍ରପାଣି ।  
 ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହସ୍ତ ଦୁହିଁକି ପକାଇଲା ହାଣି ॥



ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟଙ୍କର ସ୍ବର୍ଗପୁରାଣମଣି ।

ଅନ୍ଧକ ମୁଖ ଏବଂ ବଚନକୁ ଶୁଣି ।

ବିଷାଦେ ବିସ୍ମୟ ଦେଲେ ସେହୁ ଶାର ବେନି ॥  
 କୋପେ ଅଜ୍ଞାଦେଲେକ ସେ ବେନି ଶାରବର ।  
 ଅମର ସ୍ବର୍ଗେ କାହିଁକି ଥିବ ସୁନାସୀର ॥  
 ସମଦଣ୍ଡ ଅମରତ ବେଗେ ସାଜ ସାଜ ।  
 ଅମର ସ୍ବର୍ଗପୁରକୁ ଯିବୁଁ ଅମ୍ଭେ ଅଜ ॥  
 ରାଜାର ବଚନେ ମଣୀ ସାଜ ସମଦଣ୍ଡ ।  
 ସନ୍ତ୍ୟାସ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ଦେଲେ ଏକ ରୁଣ୍ଡ ॥  
 ଗଜ ରୁରଙ୍ଗ ଯଦାତ ରଥୀ ରଥମାନ ।  
 ସାଜ ଅସୁରେ କରନ୍ତି ଘୋର ଚରଜନ ॥  
 ହେମମୟ ରଥ ଏକ ସାଜି ମହାବଳ ।  
 ରଥରେ ଯୋଡ଼ିଲେ ନେଇ ସହସ୍ରେ ଶାଞ୍ଜୁଳ ॥  
 ତହିଁ ସଜ ହୋଇ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବସିଲେ ।  
 ଭୁଲୁଁ ବୋଲି କଥା ହେନେଏ ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ॥  
 ମଜ୍ଜିପବନ ସାରଥୀ ବାହର ସେ ରଥ ।  
 ପବନୁ ବେଗେ ଜମନ୍ତି ଅସୁରେ ସମର୍ଥ ॥  
 ନାରଦାଦି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ପୁରନ୍ଦର ।  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବାହରେ ତୋହର ଅମର ॥  
 ଶୁଣିଣ ଅସ୍ଥାନୁ ଉଠି ବୋଲେ ପୁରୁହର ।  
 ସାଜ ରେ ମୋହର ସୈନ୍ୟ ଗଜ ଔଷବତ ॥  
 ଭୁଜେ ଅର୍ଦ୍ରାବଳି ଧନୁ ଶକତି ଧରଣ ।  
 ତରୁଣି କୋଟି ସଜ ଗନ୍ଧର୍ବବରଣ ॥

ଦେବତାଏ କର ଧରଇନ୍ତି କୁନ୍ତୟନ୍ତି ।  
 ପଞ୍ଚାଶ ମୁଖଳ ମୁଦୁରତ ଧକାଟି କୋଟି ॥  
 ସଜ ହୋଏ ଉଚ୍ଚୈଃଶିବା ନାମେ ହସ୍ତବର ।  
 ଗର୍ଜନ ଘାଟରେ କମ୍ପି ଅସୁର ତନି ପୁର ॥  
 ଅଭରଣ ନେଲେ ସେହୁ ବହୁ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ।  
 ଦିଗନ୍ତି ସେ ବ୍ରହ୍ମା ବୁଦ୍ଧ, କୁହେର ସମାନ ॥  
 ଏସନ ପ୍ରକାରେ ସଜ ଦେଲେ ସର୍ବସେନା ।  
 ପ୍ରତଣ୍ଡ ସହଚରେ ପରଶ କୋଟି ଜେନା ॥  
 ଏସନ ସମୁଦେ ଇନ୍ଦ୍ର ଅଟ ସେ ପଲ୍ଲବି ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପେ ଦେବକ ଦୁହରକୁ ଶୁଣି ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଅସି ହୋଇଲେ ନିକଟ ।  
 ଦେବ ଅସୁର ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଭେଟାଭେଟ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ର ରାଜା ବୋଇଲେକ ରେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ।  
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳ ରାଜାନ୍ତି ଜିଣିଲେ ରେ ସର୍ବ ॥  
 ମୁହିଁ ଦେବରାଜା ସ୍ବର୍ଗ ପୁର ରକ୍ଷାପାଳ ।  
 କିମ୍ଭୂତ କାରଣେ ମୋତେ ତୁମ୍ଭର କଟାଳ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଦେବରାଜେ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ନୁହେଁକି ନ ଜାଣେ ବା ତିଏ ॥  
 ଅମ୍ଭେ ଦୂତ ପଠାଇଲୁ ତୋହର ନିକଟ ।  
 ନ ବୁଝି ନ ବୁଝି ତାର କଲୁ ମୁଣ୍ଡ କାଟ ॥  
 ତାହାକୁ ବିନାଶ ରୁ ହୋ କଲୁ ଅନମିତ୍ତେ ।  
 ଏ କର୍ମ କରବ କେହୁ ଏ ତନି ଜଗତେ ॥  
 ନ ଜାଣିବା ପଣେ ଏହା କଲୁ ଯେବେ ହୁତ ।  
 ଏତେଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଲେ ଅମ୍ଭେ ଯିବୁଁ ହୋ ବାହୁତ ।  
 ପାରଜାତ ନାମେ ତରୁ ଔଷବତ ଗଜ ।  
 ରମ୍ଭା ଅପସରା ଉଚ୍ଚୈଃଶିବା ହସ୍ତରାଜ ॥  
 ଏ ରୁର ପଦାର୍ଥ ବେଗେ ତୁହୁ ଅଣି ଦିଅ ।  
 ଅମ୍ଭେ ବାହୁଡ଼ିବୁ ତୁ ଏ ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ଥାଅ ॥  
 ଅମ୍ଭ ଦୂତକୁ ମାରିଲୁ କହ କ କାରଣ ।  
 ଜାଣିଲୁ ହୋ ଇନ୍ଦ୍ର ତୋର ନ ଜାଣିବା ପଣ ॥  
 ଦୂତକୁ ମାରିଲେ ଯେତେ ପାତକ ହୁଅଇ ।  
 ଏକଥା କି ଇନ୍ଦ୍ର ତୋର ଶୁଣିମାର ନାହିଁ ॥  
 ଅମ୍ଭେ ଅପୁରମାନେ ହୋ ତ୍ରୈଲୋକ ସେ ହୋଇ ।  
 ଧର୍ମ ଲଘିବାକୁ ପୁଣି ମହା ରାୟ ପାଇ ॥  
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ରେ ଶୁଣ ଶୁଣ ଅରେ ନର ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଅଗେ ରହ ପାରବୁ କି ଇନ୍ଦ୍ର ॥

ବୋଲନ୍ତି ବାସବ ବୁଝେ ଶୁଣ ଭାବ ବେନି ।  
 ମୁଁ ଯାଇଁ ଜଣାଇ ଅସେ ଏବେ ପଦ୍ମଯୋନି ॥  
 ବାହାଙ୍କ ଅଙ୍ଗରେ ମୁହିଁ ସର୍ବ ରସାପାଳ ।  
 ସେ ବୋଲିଲେ ଯେନିକି ହୋ ଅର ମଣ୍ଡଳ ॥  
 ଅଧିକାର ଅଟେ ମିନା ଅମ୍ଭରେ ମୋହର ।  
 ମୁହିଁ ଯାଇ କହୁ ଅସେ ବ୍ରହ୍ମାର ଅଗର ॥  
 ଏତେ ବୋଲି ଇନ୍ଦ୍ର ଗନ୍ଧ ବ୍ରହ୍ମାର ସନ୍ନିଧେ ।  
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଭୟେ ନୂତନେ ସମସ୍ତ ବରୁଧେ ॥  
 ଅମର ଗୁପ୍ତ ଯହିଁ ଗଲ ପୁରୁଷନ ।  
 ସର୍ବେ ରହଲେ ସେ ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ଦଇନ୍ୟ ॥  
 ଅପସରାମାନେ କେହୁ ନ ରହିଲେ ତରେ ।  
 ସ୍ୱର୍ଗ ଗୁପ୍ତ ପଳାଇଲେ ସର୍ବ ବିଦ୍ୟାଧରେ ॥  
 ଅପସରାଶ୍ରେଷ୍ଠ କାମସେଷା ସୁମୋହନୀ ।  
 ନାହାନ୍ତି ଦଇଲେ ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ବେନି ॥  
 ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ସେ ସେ ଦେବ ସ୍ୱରପତି ।  
 ପଳାଇଣ ପଡ଼ିଲେ ସେ ପୁର ଯଶୋବନ୍ତୀ ॥  
 ତୁଲେଣ ଅମର ବିଦ୍ୟାଧରେଣ ସଭନି ।  
 ଅପସରାଶ୍ରମାନ ସଙ୍ଗେ ଅଛ ଘେନି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କରତାଙ୍କର ନିତ୍ୟକର୍ମ ବେଳେ ।  
 ଯାଇଣ ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରବେଶ ହେଲା ସଭୁତଳେ ॥  
 ନେତ୍ର ବୁଜିଣ ବିରାଟ ଲୟ କରିଛନ୍ତି ।  
 ଏହୁକାଳେ ଇନ୍ଦ୍ର ସଭୁତଳେ ଉଠି ହୋନ୍ତି ॥  
 ସମସ୍ତ ନ ତେଜି ବସିଅଛି ଅସ୍ତ୍ରଧାରୀ ।  
 କିଛି ନ କହୁଣ ଇନ୍ଦ୍ର ଉଠି ହୋଇଅଛି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସେ ନବଦଣ୍ଡ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତାକୁ ନବସଦସ୍ତ୍ର ବରଷ ॥  
 ସ୍ୱର୍ଗ ଶ୍ରେଣ କରନ୍ତି ସେ ନିଳେ ଦୈତ୍ୟବେନି ।  
 ହବନ୍ତା ପୁରୁଷ ଧରି ପାଳନ୍ତି ମେଦନୀ ॥  
 ଅଙ୍ଗରେ ମେଦେ ଶକ୍ତି ଅଉ ଗୁହରଣ ।  
 ନବଦ୍ୱୀତା ପୃଥ୍ୱୀ ସେହୁ କରିଲେ ଶାସନ ॥  
 ସେ ଯାହାର ଠାରେ ଦିଗପାଳମାନେ ଶ୍ରେଣି ।  
 ଅକାଳେ ମୁଖଦେବତା ନ ପାଇଲ ଲବି ॥  
 ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ନବସଦସ୍ତ୍ର ବରଷ ।  
 ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ରହିଲେ ସେ ହୋଇଣ ଦରଷ ॥  
 ନର ନାଗ ଯସ୍ତ କଲିଗଦ ଯେତେ ଥିଲେ ।  
 ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ଭୟରେ ସର୍ବେ ପଳାଇଲେ ॥

ନାଶକର ପଳାଇଲା ଯମଭୟ ନାହିଁ ।  
 ଜଗଦେଶ ମୁଖୁ ଅବା ରହବଟି ନାହିଁ ॥  
 ମେଦଙ୍କୁ ଏମନ୍ତ ଅଙ୍ଗ ଦେଲେକ ଅସୁରେ ।  
 ନିତହିଁ ବରଷିବ ରେ ସଭରେ ପ୍ରହରେ ॥  
 ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ ଦିବସରେ ନ ରହୁବ ।  
 ପୁଣ୍ୟବାକି ନିନ୍ଦାକ ଶୁଣ କରିଥୁବ ॥  
 ଶୁଣ ପଶ୍ଚିତ ଗଜା ବୋଲେ ଶୁକମୁନି ।  
 ଅନାତ ଅବଧି ନାହିଁ ପାଳିଲେ ମେଦନୀ ॥  
 ଅଶଶ୍ରୁ ମଣ୍ଡଳେ ହେଲା ମୈଷା ଏକ ଗଜା ।  
 ଯାହା ଅଜନ୍ତୁ ନିଅନ୍ତି ସୁଖରେ ପରଜା ॥  
 ଦୈତ୍ୟମାନଙ୍କର କିଛି ଉପଦ୍ରବ ନାହିଁ ।  
 ମହା ସମୁଦରେ ପୃଥ୍ୱୀ ଫଳଦାୟୀ ହୋଇ ॥  
 ଯାଗମାନ କରନ୍ତି ସେ ସୁଖେ ସର୍ବମୁନି ।  
 ମୈଷା ଗଜାକୁ ଶୁଭିଲା ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଧନ ॥  
 ପୁଣେ ପୁଣେ ନୃପ ହୋଇଥାଉ ମୈଷାସୁର ।  
 ସ୍ୱର୍ଗ ମଣ୍ଡଳ ପାତାଳରେ ହେଉ ଏ ଭୟର ॥  
 ମୈଷା ପରୁରଲ ଶୁଣ ଅହୋ ଅନ୍ତମନ୍ତ୍ର ।  
 ଉତ୍ତମ କରତ ଇନ୍ଦ୍ର ପାତୁଅଛି ପୃଥ୍ୱୀ ॥  
 ଅନ୍ତକ ବୋଲେ ଶୁଣିମା ଅହେ ମହାମତ ।  
 ଏହୁ ନବ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ତୁମ୍ଭ ବଡ଼ କାହିଁ ॥  
 ନାରଦ ମୁନି କହଲେ ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟକୁ ।  
 ଗୁରୁ ପଦାର୍ଥ ଅପୁଷ୍ପ ତୁମ୍ଭ ଭୁବନକୁ ॥  
 ଅଉ ସର୍ବ ସମ୍ପଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏହୁ ପୁର ।  
 ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ସେ ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ଦ୍ୱିବାର ॥  
 କେବଣ ଗୁରୁପଦାର୍ଥ ଏସୁରେତ ନାହିଁ ।  
 ଶ୍ରେ ମୁନି ଏ କଥା ଅମ୍ଭ ଅଗେ ଦିଅ କହ ॥  
 ନାରଦେ ବୋଲିଲେ ଅହେ ଶୁଣ ସାରବେନି ।  
 ଯେଉଁ ଗୁରୁଦ୍ରବ୍ୟ ଅପୁଷ୍ପତ ଏ ମେଦନୀ ॥  
 ରମ୍ୟାନାମେ କନ୍ୟା ସାରଜାତ ନାମେ ପୁଷ୍ପ ।  
 ଶିଶୁବତ ନାମେ ଗଜ ଉଚ୍ଚୈଃଶିବା ଅଶ୍ୱ ॥  
 ଏମାନେ ଅପୁଷ୍ପ ଏସୁ ବୋଲିଲେ ନାରଦ ।  
 ଏ ଗୁରୁ ପଦାର୍ଥ ଥିଲେ ସୁନ୍ଦର ସମ୍ପଦ ॥  
 ଶୁଣି ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଲେଖାଇଲେ ଲେଖ ।  
 ଶିଷ୍ଟ ପ୍ରହସ୍ତଙ୍କୁ ଗର ଦେଲେକ ଶ୍ରୀମୁଖ ॥  
 ବୋଲିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଘେନିଅସ ଲେଖଦେବ ।  
 ଶୁଣି ବେନିସାରେ ଗଲେ ବିମାନ ଅଭେଦ ॥

ଇନ୍ଦ୍ର ଶୁଭରେ ଶ୍ରୀମୁଖ ଦେଲେ ନେଇ ଦୂତ ।  
 ସେ ଦୂତକୁ ମାରିଲା ସେ କୋପେ ପୁରୁଷଦୂତ ॥  
 ତାହା ଶୁଣି ଶୁଣି ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ଭାଇ ବେନି ।  
 ଅମରୁଁ ବାହାର କରିଦେଲେ ସପ୍ତଯୋନି ॥  
 ସ୍ବର୍ଗପୁର ମାଡ଼ି ବଧିଲେନ ବେନିସାର ।  
 ବଡ଼ାଇ ସମୁଦେ ପାତୁଅଛନ୍ତି ଶିପୁର ॥  
 ଦବସେ ପଦ୍ମତେ ନେତେ କରନ୍ତି ଯେ ବୁଝି ।  
 ନିଜ ରାଜିରେ ପୁରୁଷେ ହୁଏ ନବପୁଷ୍ପ ॥  
 ନାଶକର ସହଚରେ ପଳାଇଲେ ଚରେ ।  
 ନବସହସ୍ର ବରଷ ହେଲା ପୃଥିବୀରେ ॥  
 ମୃତ୍ୟୁ ନ ପାବନ୍ତି ନରେ ସୁଖେ ଛନ୍ତି ରହ ।  
 ଯମ ପଳାଇଲା ଅଭି ଯମଦଣ୍ଡ ନାହିଁ ॥  
 ନିଶାକ ହୋଇଣ ଦବ୍ୟପୁର ସବେ କଲେ ।  
 ଉପରେ ଦେମ କଲଣ ମାନ ବସାଇଲେ ॥  
 ଯତି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଯେ ତପୋଧନ ହୁଏହୁଣ ।  
 ବୋଲନ୍ତି ତପସୁ ହେଉ ମହତା ଶୁଭନ ॥  
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସମସ୍ତେ କରନ୍ତି କଲ୍ୟାଣ ।  
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଖୀ ହୋଇଣ ଛନ୍ତି ପ୍ରଜାଗଣ ॥  
 ଶୁଣି ହରଷ ହୋଇଲା ମୈତ୍ରାସୁର ରାସେ ।  
 ସାଧୁ ଶୁଣି ନିଶୁମ୍ଭରେ ତୁମ୍ଭ ବାପ ମାସେ ॥  
 ସାଧୁ ସାଧୁ ବେନିସାର ତୁମ୍ଭର ଜୀବନ ।  
 ସାଧୁ ସଧୁ ତୁମ୍ଭ ଯଶ ଧନ୍ୟ ଅଟେ ଧନ୍ୟ ॥  
 ଅନେକ ହରଷ ହେଲା ମହତା ଅସୁର ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଘରଡ଼ି ମାଡ଼ି ବଧିଲେ ଅମର ॥  
 ସନ୍ନିଧିକୁ ରାଇଲା ସେ ଶୂମର ବେମାଳ ।  
 ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ ଦେଲା ତାଡ଼ି ବାହୁଟି ସରଳ ॥  
 ବିଦି ମୁଦ କଳଣ ଯେ ମୁକୁଟ କୁଣ୍ଡଳ ।  
 ହୃଦକୁ ପଦକ ନାନାବର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠମାଳ ॥  
 ବୋଲିଲା ଏମାନ ଭେନି ଯାଅ ସ୍ବର୍ଗପୁର ।  
 ନେଇ ସମର୍ପିବ ଶୁଣି ନିଶୁମ୍ଭ ଅଗର ॥  
 ବୋଲିବ ଏ ଅଭରଣମାନ ତୁମ୍ଭେ ଭେନ ।  
 ଅକାଶ ମଣ୍ଡଳେ ହୋଇଥାଅ ହେ ଶୁଭନ ॥  
 ଅମର ପୁରରେ ସେହୁ ହୋଇଥାନ୍ତି ଶୁଭା ।  
 ଯେ ଭୁବନେ ସଖେ ଅଛ ନ ଥାଉ ବଡ଼ୋଜା ॥  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଅଜ୍ଞା ଦେନି ଶୂମର ବେମାଳ ।  
 ନବଲକ୍ଷ ସେନା ତୁଲେ ଭେନି ଅଜୀବଳ ॥

ଶୁଣି ନିଶୁମ୍ଭଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ବିଗ୍ନହାସମାନ ।  
 ଭେନି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଅମର ଭୁବନ ॥  
 ଶୁଣି ନିଶୁମ୍ଭଙ୍କ ଅଗେ ଉଦ୍ବିଗ୍ନହାସମାନ ।  
 କହଲେ ଯେମନ୍ତ ଅଜ୍ଞା ମୁଁ ନୁହେଁ ଦେବ ॥  
 ବୋଲିଲେ ଶୁଭା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କଲେ ପ୍ରଶଂସା ।  
 ଅନେକ ହରଷ ପୁଣି ହୋଇଲା ମହତା ॥  
 ଏ ରତ୍ନମାନ ତୁମ୍ଭେ ହୋ ହୁଅ ଅଭରଣ ।  
 ଉଦ୍ବିଗ୍ନେ ଯେତେ ପାଳନ୍ତି ପୃଥ୍ବୀ ଶୁଭଗଣ ॥  
 ତେମନ୍ତ କର ପାଳନ କରୁଅ ହେ ତୁମ୍ଭେ ।  
 ଶୁଭା ଅଦେଶ ଯେମନ୍ତ କହୁଁ ହୋ ଅମ୍ଭେ ॥  
 ଶୁଣି ଶୁଣି ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ।  
 ରତ୍ନମାନ ରଖି ତାଙ୍କୁ ବିଦା କରି ଦେଲେ ॥  
 ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ପରାଣ ନାମେ ମହାଶୁଭା ।  
 ଶୁଭ ମୁନି ତରଣରେ କର ଦବ୍ୟ ପଜା ॥  
 ବୋଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ଗଲା ଧାତାର ଶୁଭକୁ ।  
 ତହିଁକି କି ବରଷ ସେ କହଲେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ॥  
 ଶୁଣି ଶୁଭାକୁ କହନ୍ତି ଶୁଭ ମହାମୁନି ।  
 ସମାଧି ସରନ୍ତେ ଶୁଣି ଦେଲେ ପଦଯୋନି ॥  
 ପଦସିତ ପୃଷ୍ଠାକଲେ ପୁଣି ଭଗବନ୍ତେ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାର ସମାଧି ମୁନି କାହାର ନିମନ୍ତେ ॥  
 ନିଶାକାର ତାହାଙ୍କୁ ସେ ଦେଲେ ବଡ଼ପଣ ।  
 ତାହାଙ୍କର ସମାଧି ହୋ କେବଣ କାରଣ ॥  
 ଶୁଭମୁନି ବୋଲେ ଶୁଭା ପୃଷ୍ଠାକଲ ଯାହା ।  
 ସାବଧାନେ ଶୁଣି ମୁହିଁ କହେ ତୋତେ ତାହା ॥  
 ଶୁଭାକାଳି ତରଣଗାଁ କୋଟି ଜୀବଜନ୍ତୁ ।  
 ଏମାନଙ୍କ ତନ୍ତ୍ରା ନିତ୍ୟ ଲାଗେ ତାଙ୍କୁ ତରୁ ॥  
 ନିତ୍ୟେହେଁ ସଂସାର କରୁଥାନ୍ତି ସେ ରଚନା ।  
 ଯେ ଯେମନ୍ତକୁ ଭଜନ କରନ୍ତି ସର୍ଜନା ॥  
 ତତୁଦାନ ପିତାର ଅଟେ ଅଷ୍ଟ ଅକ୍ଷି ।  
 ଧ୍ୟାନ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ସେ ସବୁକୁହଁ ଦେଖି ॥  
 ଲକ୍ଷ କରଣ ସବୁକୁ ସେହୁ ହୁଏ ଅନ୍ତ ।  
 ତହିଁକି ସେ ଧ୍ୟାନ କରୁଥାଏ ପ୍ରତିଦିନ ॥  
 ନବପୁଷ୍ପ ସରଜନା କରିବା ନିମନ୍ତେ ।  
 ଲକ୍ଷେ ବସନ୍ତ ଅଠର ଦଣ୍ଡ ପରସନ୍ତେ ॥  
 ହେ ପରାଣ ପୃଷ୍ଠାକଲ ଧାତା ଲକ୍ଷ କଥା ।  
 ଏଥକୁ ଯେ ଧ୍ୟାନ କରୁଥାଉ ଦେବ ପିତା ॥

ଜୟ ଜୟ ପିତାମହ ଧ୍ୟାୟ ବରଷ ।  
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାତ୍ରାରେଷ ସଞ୍ଚ ।  
 ବାମ ମୁଖରେ ଅଧର୍ବବେଦ ଗୋଷ୍ଠା ଭାଷି ।  
 ପଛେ ବରଷ ବଦନେରୁକ ବେଦ ଘୋଷି ॥  
 ଡାହାଣରେ କରତା ସେ ଶୋଭା ଧାତାନନ ।  
 ସାମ୍ବେଦ ମୁଖେ ପୁଣି କର ଧ୍ୟାୟନ ॥  
 ଅଗ୍ର ପାଶେ ବ୍ରହ୍ମମୁଖ ସେ ଦିବ୍ୟ ବକତା ।  
 ଯଜୁର୍ବେଦ ସେ ବଦନେ ଭାଷ ଦେବଧାତା ॥  
 ଚତୁର୍ବଦନରେ ଶୁଭବେଦକୁ ଉଚ୍ଚାର ।  
 ମହାବ୍ରହ୍ମ ବାକ୍ୟ ତୋର ଲେଖେ ଅଗୋଚର ॥  
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଅଦ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟମାନ ।  
 ତୋହର ପ୍ରସନ୍ନେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ॥  
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ନାଭିରୁ ଯେହି ମହାବଳା ଜନ୍ମ ।  
 ମୁଁ କିଏ କହୁଛି ମୁଖେ ତା ମହମା ମାନ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ପଦ୍ମଯୋନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କାରଣ ।  
 ଉକତ ବଶଳ ନାଥ କରବା ତାରଣ ॥  
 ଜଗତର ନାଥ ତୁମ୍ଭ କଷା ଜଗଜ୍ଜେତି ।  
 ତୋହର ଚନ୍ଦ୍ର ବାଲମୀକ ତପୋନିଷ୍ଠି ॥  
 ଶ୍ରୀବ୍ରହ୍ମ ଦେବତା ଶ୍ରୀଚରଣରେ ନମସ୍ତେ ।  
 ପ୍ରଣିପାତ ବାସବ ସେ ବ୍ରହ୍ମା ଯାଦଗତେ ॥  
 ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ପଶ୍ୟସ ନାମେ ମହାବସ୍ତୁ ।  
 ଶୁକ ବ୍ରହ୍ମା ଯାଦଗତେ ପ୍ରଣମତ ହୋଏ ॥  
 ବୋଲେପିତାଙ୍କସମୟ ଭ୍ରାଣେ ଯେତେବେଳେ ।  
 ଅଶଶ୍ରୁକକୁ ସେ କେହି ପ୍ରଭାତର ଦେଲେ ॥  
 ବଦନ୍ତ ଯେ ଶୁକମୁନି ପରଶର ନାତି ।  
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ପଦକମଳ ମନଞ୍ଜନେ ଚନ୍ଦ୍ର ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ କହନ୍ତି ତହିଁ ସବ ଦିବ୍ୟାଧରେ ।  
 ଅପସରମାନେ ଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ॥  
 ସ୍ବାମି ତୁମ୍ଭେ ପଳାଇଲ ସ୍ବର୍ଗପୁର ଛଡ଼ ।  
 ବସିଲେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଦୁହେଁ ସ୍ବର୍ଗମାଡ଼ ॥  
 ମୋହନା କାମସେଣା ଏ ଅପସର ବେନି ।  
 ଏହାକୁ ବଳେ ହରିଲେ ଅସୁର ଅଞ୍ଜନା ॥  
 ଅମର ଭୁବନେ ଦେବ ନ ରହିଲେ କେହୁ ।  
 ଅସୁରଙ୍କ ବନ୍ଦୁ ଅନ୍ୟ ତହିଁ କେହୁ ନାହିଁ ॥  
 ଭଲ ଭଲ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ଗଲେ ସବୁ ଘେନି ।  
 ଶିଲ୍ପକରାକ ଦଇତେ ବଳେ ଏବେ ଜଣି ॥

ପୁଣି ଅଇଲେ ଶୁମର ବେମାଳ ଏ ବେନି ।  
 ସଙ୍ଗତରେ ଅନେକ ସେ ଦୈତ୍ୟବଳ ଘେନି ॥  
 ଏହାଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ବସୁଧୁ ହୋଇଲେ ।  
 ପିତାମହ ଆଗେ ଏହା କହବା ବୋଇଲେ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଳୟ ତେଜ ଶୁହେଁ ଏସନେକ ବେଳେ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଣିପାତ ହେଲେ ରହୁ ସଜ୍ଜତଲେ ॥  
 ପରୁଦ୍ର ତ ପ୍ରଣିପାତ ଦେଖି ପିତାମହ ।  
 ବୋଇଲେ ଉଠହୋ ଇନ୍ଦ୍ର କନିଷ୍ଠ କହ ॥  
 ବୋଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ତୁ ସେ ବହନ୍ତା ବଧାତା ।  
 ତୁମ୍ଭ ଛୁଡ଼ିଲୁ ନାଥ ତୋ ନବସୃଷ୍ଟି ଚନ୍ଦ୍ରା ॥  
 ତୁମ୍ଭର ଅଞ୍ଜଳରେ ମୁହିଁ ସିନା ସୁରେଶ୍ବର ।  
 ମୁହିଁ କି ଲୋକ ପାଳଇ ସବୁ ବୁଦ୍ଧି ତୋର ॥  
 ମୈତ୍ରୀ ବୋଲଣ କପିଳ ସିଂହର ଦୁଲ୍ଲଭ ।  
 ସେ ମୋହର ଘେନିଲ ଯେ ଅମର ମଣ୍ଡଳ ॥  
 ପାରିଜାତ ତରୁ ଅଛୁ ଐଶ୍ବରୀତ ହସ୍ତୀ ।  
 ରମ୍ଭା ଅପସର ଉଠିଷଣବା ସ୍ବର୍ଗେ ଛୁତି ॥  
 ଅସୁରେ ମାଗିଲେ ଅସି ଏ ଶୁଭ ପଦାର୍ଥ ।  
 ଶ୍ରୀମୁଖ ଦେଇଣ ପୁଣ ପେଷିଥିଲେ ଦୁତ ।  
 ଜିହ୍ବାସ କରଣ ଦୁତ କହଲୁ ବହୁତ ।  
 ତାହା ଶୁଣିକରି କୋପ ବସିଲୁ ମୋ ଚିତ୍ତ ॥  
 ସ୍ବାମି ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ମୁହିଁ କଲି ଭୋଷ ।  
 କୋପେ ବେନିଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ମୁଁ ପ୍ରାଣେ କଲି ନାଶ ॥  
 ତାଙ୍କ ନାଶ ଶୁଣି ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଯେ ବେନି ।  
 ଦୈତ୍ୟବଳ ତୁଲେ ଅସି ସ୍ବର୍ଗପୁର ଘେନି ॥  
 ହରିଲେ ଦୈତ୍ୟମୋହନା କାମସେଣା ନାୟା ।  
 ତୋହର ବରେ ଅସୁରେ ହେଲେ ଏଡ଼େସରି ॥  
 ଅସଂଖ୍ୟା କରଣ ଦେବ ଦେଲୁ ତାଙ୍କୁ ବର ।  
 ତେଣୁକରି ମୈତ୍ରୀସୁର ଭ୍ରମେ ଚଳିପୁର ॥  
 ମୁହିଁ ଏହା ସମୟରେ ପାରେ ତାଙ୍କୁ ମାର ।  
 ଧୁରୁଣେ ଅବଧ ବୋଲି ଏ ବର ପ୍ରସରି ॥  
 ଶୁକ ବୋଇଲେ ହେ ରାଜା ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ।  
 ଏତେବୋଲୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଅଭିଷେକ ବଧମାନ ॥  
 ଥୋଇଣ ବୋଲଇ ପିତାମହଙ୍କର ଆଗେ ।  
 ତୁମ୍ଭେ ଘେନି ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭକୁ ଥାଅ ସ୍ବର୍ଗେ ॥  
 ଗନ୍ଧର୍ବ ଦିବ୍ୟାଧର ଯେ ଦୈତ୍ୟବଳ ଘେନି ।  
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ଭୁବନରେ ଥାଅ ପଦ୍ମଯୋନି ॥

ହେ ପଣ୍ଡାସରା ଚନ୍ଦ୍ରକାଳ ସମ୍ପ୍ରସରେ ।  
 ପିତୃମାତ୍ର ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଅଷ୍ଟମୀ ଦିନରେ ॥  
 ଶନିବାର ସ୍ନାତ୍ର ଚୂଷ ବସ୍ତ୍ର ଯେ କରଣ ।  
 ବସ୍ତ୍ର ମୁଁ ନାମ ଯୋଗରେ ସେ ଦିନ ଘଟଣ ॥  
 ସେ ଦିନେ ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ନାମ ଭାବ ବେନି ।  
 ଅଳକାପୁରକୁ ଗଲେ ଦୈତ୍ୟବଳ ଘେନି ॥  
 ଅଗ୍ନିଅଶ୍ୱି ହେଲେ ଥାଟେ ଗୁମର ବେନାଳ ।  
 ତାହାଙ୍କର ତୁଲେ ଥିଲେ ନବଲକ୍ଷ ବଳ ॥  
 ଶୂନ୍ୟପୁରୁଷେ ଯାଉଣ କହ କୁବେରକୁ ।  
 ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ବାହୁଲେ ତୁମ୍ଭ ଭୁବନକୁ ॥  
 ଶୁଣିଣ ଅଳକା ନାଥ ସମସ୍ତ ଉତ୍ତର ।  
 ଛୁଟି ପଳାଇଲ ମନେ କର ଭୟ ଘୋର ॥  
 ନିଶାତର ସଇନ ଯେ ବସି ସ୍ୱର୍ଗପୁର ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ଧନ ରତ୍ନ ଦୈତ୍ୟେ କଲେ ଜୁର ॥  
 ପିଞ୍ଜଣ ଦେବବସନ ହରନ୍ତି ଅପୁର ।  
 ଅକାଶରେ ବହରନ୍ତି ଦୈତ୍ୟ ମହାସାର ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ ଅଭିଷେକ ଯୋଗାଡ଼ ନ ପାର ।  
 କୁବେର ଦେବତାଙ୍କୁ ଯେ ଅସୁରେ ଗୋଡ଼ାଇ ॥  
 ହେ ପଣ୍ଡାସ ଅସୁରଙ୍କ ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେଖି ।  
 ପଳାଇଲେ ବୁଢ଼ାରକେ ଭୁବନ ଉଡେଛି ॥  
 କୁବେର ପଳାଇଲ ଯେ ନୈରବ୍ଧିତ ପୁରେ ।  
 ପଛେ ଗୋଡ଼ାନ୍ତି ଅସୁରେ ପଳାଇ ସେ ଦୂରେ ॥  
 ପଳାଇ କୁବେର ଫିଙ୍ଗି ଦିଏ ଦେବ ରତ୍ନ ।  
 ଘେନିଲେ ତା ସାଉଁଶିଣ ଦୈତ୍ୟେ କର ଯତ୍ନ ॥  
 ଅଭିଷେକର ଯୋଗାଡ଼ ପାଇଲେ ସେ ଯତ୍ନ ।  
 ଗୁମର ବେନାଳ ଥାଟେ ଲେଉଟାଇ ତତ୍ତ୍ୱ ॥  
 ତୁଲେ ତାଙ୍କ ଛନ୍ତି ତଳ ଅରବୁଦ ବଳ ।  
 ଅଳକା ପୁରେ ପଶିଲେ ଗୁମର ବେନାଳ ॥  
 କୁବେରଙ୍କ ରତ୍ନ ଘେନି ଗଲେ ସେ ହରଷେ ।  
 ଗୁମର ବେନାଳ ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟଙ୍କ ପାଶେ ॥  
 ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ନିଶ୍ଚୟ ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ଗୁହଁ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁରକୁ ଦିଅ ଏ ରତ୍ନମାନ ନେଇଁ ॥  
 ଅଜ୍ଞାପାଇଣ ଗୁମର ବେନାଳ ଦ୍ୱିପାର ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ଅଭିଷେକ ଯୋଗାଡ଼ ଅପାର ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତାଙ୍କ ଅଭିଷେକ ରତ୍ନମାନ ।  
 ମହାଶା ଶୁଣୁକୁ ଘେନିଗଲେ ସେ ବନ୍ଦନ ॥

କୃତ୍ତିବଳ ପାଟଣାରେ ମୈତ୍ରାସୁର ବିଜେ ।  
 ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସି ଦର୍ଶନ କଲେ ସେ ଦମ୍ଭଜେ ।  
 ରତ୍ନମାନ ଥୋଇଲେ ସେ ମହା ନିଶାକାଳେ ।  
 ତମିର ବଦାରଣ ଯେ ଶୁଭ୍ର ଚତକାଳେ ॥  
 ଅକାଶର ବାଣ୍ଟି କହୁଲେନ ଦୂତମାନେ ।  
 ସ୍ୱର୍ଗେ ରହ ନ ପାରିଲେ କ୍ଷଣେ ଦେବଗଣେ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାର ଅଭିଷେକ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ।  
 ମହାମନ୍ଦିନ ନାଥ ସେ ହୋଇଲ ଭୁଷଣ ॥  
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନ ଉତ୍ପଳିଲା ଯେତେ ଅସ୍ତେ ।  
 ତାହା ବଳସର ବଳେ ମୈତ୍ରାସୁର ଶସ୍ତେ ॥  
 ସାରଘଣ୍ଟ ସାର ରକ୍ତସାୟୀ ବିଡ଼ାକାଷ ।  
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସବେ ଦୃଷ୍ଟଗୁଣ ॥  
 ଦାଳଇ କମ କାହାଳ ଦାଉଣି ଦୁଗୁର ।  
 କାଦମ୍ବର ପାନକର ନାତନ୍ତ୍ର ଅସୁର ॥  
 ଏକଦିନେ ଅଜ୍ଞିଦେଲ ମୈତ୍ରାସୁର ଶକ୍ତ ।  
 ଅମରାବତୀ ପୁରକୁ ଦଣ୍ଡ ମୋର ସାଜ ॥  
 ରଜାର ବଚନ ଶୁଣି ଲୋଚନ ସାରସ୍ତ୍ର ।  
 ସାରବତୀମେ ସ୍ୟନ୍ତନ ମଣ୍ଡଳ ତଡ଼ତ ॥  
 ଅସୁତେକ ବ୍ୟାଘ୍ର ଯୋଡ଼ାଇ ସେ ନେଇ ରଥେ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ବିଜେକଲ ରଥରେ ତୁରନ୍ତେ ॥  
 ଅକାଶ ମାର୍ଗରେ ଚଳିଯାଏ ସେହୁ ଯାନ ।  
 ହରଷେ ଛଟି ଯାଅନ୍ତି ପର୍ଣ୍ଣାଏ ଯେସନ ॥  
 ଟମକ ନିଶାଣ ଭେଷ ସାରତୁର ବାଜେ ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ମୈତ୍ରା ଅକାଶକୁ ବିଜେ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାର ବରରେ ସେହୁ ଅଟେ କାନରୁପୀ ।  
 ଅସୁର ବଳ ସଇନ ଅନ୍ତଃସେ ଶେଷି ॥  
 ପବନହୁଁ ବେଗରେ ଯେ ଶେଷନ୍ତି ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ।  
 ବିଜୟେ ମହାସାଗର ଅକାଶ ମଣ୍ଡଳ ॥  
 ବହୁବଳ କଲରେ ଯେବା ସୁଲେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ।  
 ଅସୁରକୁ ଦେଖିଣ ସେ ପଳାଇଲେ ତରେ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ର ସିନା ରଣସାଳ ଅଟଇ ସ୍ୱର୍ଗରେ ।  
 ଦେବେ ରହୁବେ କେମନ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ବାହୁରେ ॥  
 ଅସୁର ସଇନ୍ୟ ଯତ୍ନ ପଡ଼ିଲେକ ମାଡ଼ ।  
 ପଳାଇଲେ ବୁଢ଼ାରକେ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଛୁଟି ॥  
 ଗରନ ମାର୍ଗରେ ଶେଷେ ମହାଶା ଅସୁର ।  
 ଭେଷ କରଲେ ଅସୁର ବଳ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ॥

ଅମରବତୀ ପୁରରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ସବେ ।  
 ଅଶ୍ୱନିଧି ଚେନ ଭେଟି ସେ ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ॥  
 ବାସବ ଦେବର ଅଭିଷେକ ଯେ ଯୋଗାତ ।  
 ତାହା ଅଭରଣ ଦେଲା ଜମିଷାପୁର ମୁହ ॥  
 ସ୍ୱର୍ଗେ ବିଜୟ କରିଲେ ସର୍ବ ଦୈତ୍ୟ ଯୋଧୀ ।  
 ଅନ୍ତକ ମରିବ ସେ ଯେ ଦେଲେ ସପ୍ତନିଧି ॥  
 ବହୁଧନ ଦେଲେ ସାରଦ୍ୟ କାନ୍ତିମାଳା ।  
 ଚଣ୍ଡୀପୁର ତାହୁ ଶୁଣି ସରଳ ସେ ଦେଲା ॥  
 ବହୁରତ୍ନ ପାଇଲେ ଭାସୁର ବଡ଼ାଳାଷ ।  
 ଅସୁର ଶୁରୁ ଭର୍ତ୍ତବ ସାର ବରୁପାଷ ॥  
 କାଳଦଣ୍ଡ ସାରବଜ୍ର ଦଣ୍ଡ ସାରବାହୁ ।  
 ଲୌହାସୁର କଙ୍କ ଧଳ କାଳାନଳ ବହୁ ॥  
 ବାହୁ ସୁବାହୁ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଭୋଟା କାଶଭୋଟା ।  
 ଅଭୟାଚଣ୍ଡ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ସ୍ୱରଥୁସ ନୋଟା ॥  
 ଏକଗୁଣ ଅସୁର ଯେ ସୁଗୁଣା ଦୁର୍ଗୁଣା ।  
 ଶିଳା ମହାଶିଳା ଶୁଣ ତାହାକା ବଗୁଣା ।  
 କାଳକେରୁ କେଶରୀ ଯେ ଶର ଧୀର ସାର ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ସେନାପତି ଏତେକ ଅସୁର ॥  
 ଏମନ୍ତେ ଏ ମୈତ୍ରାସୁର ସେନାପତିମାନ ।  
 ସମସ୍ତେ ଭୁଷଣ ହେଲେ ଦେବ ରତ୍ନମାନ ॥  
 ମହା ସମୁଦରେ ବିଜେ ମହୁଷା ଅସୁର ।  
 ଅଗରେ ଭସ ଯେ କାଳ ବିକାଳ ଡଗର ॥  
 ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ପଞ୍ଚକ୍ଷିତ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।  
 ଦେବ ଭଣ୍ଡାର ଅଣିଲେ ଯହୁଁ ଜୁରକର ॥  
 ଦେବାଙ୍ଗ ଝିନବସନମାନ ଅଣି କର ।  
 ଅତି ହରଷେ ପିନ୍ଧିଲେ ଅସୁର ଅସୁର ॥  
 ମୈତ୍ରା ପ୍ରଶଂସିତ ସାଧୁ ହୋ ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ।  
 ତୁମ୍ଭ ଦେନି ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା ଅସି ସର୍ବ ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ବେନିସାର ଅଟ ଏ ତଳ ଭୁବନେ ।  
 ଧନ୍ୟ ଶବଦ ବୋଇଲେ ମୋତେ ସର୍ବଜନେ ॥  
 କାଳକେରୁ ଦଳତଳୁ ମୈତ୍ରା ଦେଲା ଶାଢ଼ୀ ।  
 ନାଶକର ଭୁବନକୁ ଯାଇଁ ବସ ମାଡ଼ ॥  
 ସାରଦ୍ୟ ନାମେ ଅଟେ ଯେଉଁ ସେନାପତି ।  
 ହେମବନ୍ତ ପୁରେ ତାକୁ କଲକ ନୁପତି ॥  
 ପୁଣି ବଡ଼ାଳାଷେ ସାର ବୋଲେ ଶାଢ଼ୀଦେନ ।  
 ହୃଦୟଗର୍ଭ ପୁରେ ତୁ ରଜା ହୁଅ ଯାଇଁ ॥

ଶାଢ଼ୀଦେଲା ସେ ଗୁମର ଅଉ ବେମାଳକୁ ।  
 ବୋଇଲା ଅଳକାପୁର ଦେଲୁ ହୋ ତୁମ୍ଭକୁ ॥  
 ଶାଢ଼ୀକେ ମହୁଷାସୁର ବେଢ଼େ ଶାଢ଼ୀ ଦେଲା ।  
 ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସ୍ୱର୍ଗେ ରଜା କଲା ॥  
 ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ହକାରିଲା ଚଣ୍ଡୀ ମୁଣ୍ଡ ବେନି ।  
 ପାତାଳକୁ ଗଲେ ଶିରେ ସେହୁ ଶାଢ଼ୀଦେନ ॥  
 ଜଳତରଙ୍ଗ ନାମରେ ଯେଉଁ ସେନାପତି ।  
 ବରୁଣ ଭୁବନେ ସେହୁ ହେଲା ତନ୍ତବିନୀ ॥  
 ଜଣେ ଜଣେ ଶାଢ଼ୀଦେଲା ନୃପ ମୈତ୍ରାସୁର ।  
 ସ୍ୱର୍ଗ ମଣ୍ଡ୍ୟ ପାତାଳକୁ ପାଲିଲେ ଅସୁର ॥  
 ଜୟ ଜୟ ନାଗପୁଣ ଜଗତ କରତା ।  
 ଜୟ ଜୟ ନାଗପୁଣ ଶକଟା ନିହନ୍ତା ॥  
 ଜୟ ହେ ପ୍ରଭୁ ଅଶିଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡାଦ ପତି ।  
 ଶାରଳା ଦାସକୁ ପ୍ରଭୁ ଦିଅ ଗତି ମୁକ୍ତି ॥

—\*—

ନାଗପୁଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଦେବଗଣଙ୍କର  
 ଦୁଃଖ ଜଣାଇବା ଓ ତାହା ଶୁଣି  
 ମହୁଷାସୁର ଚୋଧ ।

ପରୁରନ୍ତି ପଞ୍ଚକ୍ଷିତ ଶୁକମୁନି ଗୁହଁ ।  
 ମହୁଷାସୁରର କଥା ଅଶ୍ରୁଧ୍ୟ ଲଗଇ ॥  
 ତଦପରେ କିସ ହେଲା କହ ମହାମୁନି ।  
 ଭଗ୍ନ ତରଯିବ ଚଣ୍ଡୀପୁରଗୁଣୁ ଶୁଣି ॥  
 ବଦୟନ୍ତି ଶୁକ ବୁଢ଼ା ଶୁଣ ମହାବ୍ରହ୍ମେ ।  
 ଚଣ୍ଡୀପୁରଗୁଣୁ ଶୁଣି ପାପକର କ୍ଷୟେ ॥  
 ନାରଦାଦି କହଲେକ ଶୁଣ ବେଦପତି ।  
 ମହୁଷାସୁର ଗ୍ରାସିଲା ପୁର ବାରସ୍ତଣ ॥  
 ଦେବେ ରହ ନ ଧାରଲେ କୌଣସି ଠାକରେ ।  
 ଅସୁରକ ଭୟ ଏବେ ଲାଗେ ତନୁପୁରେ ॥  
 ଯେ ଯାହାର ଭୁବନକୁ ତେଜି ବୁଝାଉକେ ।  
 ଭୟେ ତୋ ପୁରେ ଲୁଚିଲେ ଅସି ଦେବଲୋକେ ॥  
 କ୍ରବେର ବରୁଣ ତମ୍ଭ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥାନଭୁଷ୍ଟ ।  
 ଦେଖିଣ ସେ ପତିମହୁ ସବୁକର କଷ୍ଟ ॥  
 ସଙ୍ଗତରେ ଦେନି ତହୁଁ ସମସ୍ତ ଅମର ।  
 ମରଳ ବାହନେ ବିଜେ କଲେ ବେଦବତ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ବିଜେକଲେ ଯଶବତ ପିଠି ।  
 ମହୁଷ ବାହନେ ବିଜେ ଯମ କାଳଦୃଷ୍ଟି ॥



ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚାନ୍ଦ୍ରମାନ ଦେଖି ଦୁର୍ଜୟଜେ ।  
 ବୃଷଭ ବାହନେ ସଦାଶିବ କଲେ ବିଜେ ॥  
 ମଙ୍ଗଳ ବାହନେ ବିଜେ ଦେବ ରତ୍ନାକର ।  
 ମେଘା ପୁଷ୍ପରେ ବିଜୟ କରେ ଦାଦାନଳ ॥  
 ଅଦିତ୍ୟ ସେ ଏକତନ୍ତ ରଥେ କଲେ ବିଜେ ।  
 ପୁଣି ରଥରେ ବିଜୟ କରେ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ॥  
 ମରୁତ ଦେବତା ବିଜେ ହରିଶ ଚାନ୍ଦନେ ।  
 ବୃହସ୍ପତି ଚଳନ୍ତି ସେ ହସ୍ତର ବାହନେ ॥  
 ଭୂରଶିବା ଅଶ୍ବ ଚଢ଼ି କାମଦେବପାଳ ।  
 ଶୁକ୍ରଲୋକ ଦେବତାଏ ଅକାଶମଣ୍ଡଳ ॥  
 ଅସୁରଙ୍କ ଭୟ ଦେଖି ଦେବ ପ୍ରିୟମାନେ ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ସହଚରେ ବିଜୟେ ଗଗନେ ॥  
 ସ୍ବର୍ଗ ଭୁବନରେ ଅଛ ନ ରହିଲେ କେହି ।  
 ଅସୁରଙ୍କ ଭୟେ ଅଙ୍ଗମାନ ସେ କମ୍ପଇ ॥  
 କ୍ଷୀର ସମୁଦ୍ରରେ ବିଜେ ଜଗତ ଗୋପାଳ ।  
 ତାଙ୍କ ନିକଟେ ଚଳନ୍ତି ସର୍ବ ଦେବତାହିଁ ॥  
 ଦେଖିଲେ ସେ କରୁଛନ୍ତି ମହାଯୋଗନିଦ୍ରା ।  
 ଧ୍ୟାନ ଅନୁଭବେ ଧରିଛନ୍ତି ମହା ଗୁପ୍ତା ॥  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଜାନୁ ସୀମସ୍ଥାନେ ଅଗ୍ରେ ସରସ୍ବତୀ ।  
 କରେଣ ସାଶା ବାଦନ କରୁଛନ୍ତି ସଖୀ ॥  
 ବିଶ୍ବଳ ଚନ୍ଦ୍ର ନାମରେ ଏକଇ ଉଦ୍ବିଜା ।  
 ତାହାକୋଳେ ନାଗସୁଶା ମହାନିଦ୍ରା ଯୋଗ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ଚେତନାକୋଟି ଦେବେ ଗଲେ ବେଗେ ।  
 ବିନୟ ହୋଇଣ ଉଚ୍ଛ ନାଗସୁଶା ଅଗ୍ରେ ॥  
 କୁତାଞ୍ଜଳ ହୋଇ ବଦୟନ୍ତି ଦେବ ପିତା ।  
 ନାଗସୁଶା ସମାଧିକ ଭାଜି ଜଗନ୍ନାଥ ॥  
 ପିତାମହ ଅଞ୍ଜଳି ସେ ପାଇ ବାକ୍ୟଦେବୀ ।  
 ବିଷ୍ଣୁକୁ ଲୟ କରିଣ ପଞ୍ଚସ୍ବରେ ଭାବ ॥  
 ଅଜପା ଲୟେ ରହସ୍ୟ ସୁସଙ୍ଗୀତ କଳା ।  
 ସପ୍ତସ୍ବରେ ସାଶାଶୁଣା ଶୁଣିଲେ ଧବଳା ॥  
 ସାରିକମ ପଥନ ସେ ସପ୍ତସ୍ବର ଗୀତା ।  
 ବିଷ୍ଣୁକଣ୍ଠେ ପଶେ ବାକ୍ୟଦେବୀର ସଙ୍ଗୀତା ॥  
 ବେଳକୁବେଳ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ରସ ସେ ଉଚ୍ଛୁଳ ।  
 ମହାବ୍ରହ୍ମ ଭେଦନ୍ତେ ସେ ଚେତ ବନମାଳା ॥  
 ନୟନ ମଳ ସଧୀରେ ଶୁଣିଲେ ଅନାଦ ।  
 ସ୍ବରାଗଣ ଦେଇ ପ୍ରଣିପାତ କମ୍ପଦେବୀ ॥

ଯହୁଁ ସେ ଲୟ କରିଣ ଶୁଣିଲେ ମହାସା ।  
 ନୟନ କର ପାଶେ ଶୋଏ ବେଦବ୍ରହ୍ମା ॥  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଦେବଙ୍କର ଗୁଣ ।  
 କମ୍ବୁତ କାରଣେ ଅନ୍ଧୋ ତୁମ୍ବର ଏ ଦୁଃଖ ॥  
 ଉଠି କରପଦ ଯୋଡ଼ି ବୋଲେ ଦେବପିତା ।  
 ଶୀଘେଦଶାସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ତୁ ଶୁଭକୁ ସେ ଚିନ୍ତା ॥  
 ବିଷ୍ଣୁ ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ବର କାହାକୁ ବା ଭୟେ ।  
 ଶୋଧକର ହୋଇ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଦେବଗଣେ ॥  
 ଅବମାର ବିକଳତ କହ କେହି ପାର ।  
 ତୁମ୍ବର ଶୁଣିଲେ କିଏ କହୁଁ ଗୁଣର ॥  
 ସ୍ବାମି ସହ ନ ପାରିଲୁ ଅସୁରଙ୍କ ଭାବ ।  
 ଗୁଣରୁ ରୁଧିର ବଦେ ଦେଖ ବସନ୍ତରା ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟାଗ୍ନି ବରୁଣ କରନ୍ତି ଶୁଦ୍ଧାସ ।  
 ସେ ମହାସ୍ବର ଭାବ ସହଚ ନ ପାର ॥  
 ଅକାଶ ଜଣିଲେ ପଣି ଦେବତାଙ୍କର ସୈନ୍ୟ ।  
 ଜଳ ପବନ ଅଗ୍ନିରେ ନୁହନ୍ତି ନାଶନ ॥  
 ଅପସରାଙ୍କୁ ହରିଲେ ଅନ୍ଧକ ଗୁଢ଼ିରେ ।  
 କୁବେର ପୁରରୁ ଅଶ୍ବନିଧି ଜୁରକଲେ ॥  
 ଜଳ ମନ୍ତ୍ରରେ ବରୁଣ ନଗରରେ ପଣି ।  
 ତମିର ନାଶନମଣି ଦଇତ୍ୟେ ବିଳସି ॥  
 ନରବେଳେ ନାଶଗଲେ ସେ ମୁରୁ ମଣ୍ଡଳେ ।  
 ତୋର ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ସ୍ବାମି ସବୁ ନଷ୍ଟହେଲେ ॥  
 ତୁ ଦେବ ସ୍ବାମି ଶୁଭକୁ ଜଗତର ଚିନ୍ତା ।  
 ଦେବଲୋକେ ନାଗଲୋକେ ପାଆନ୍ତି ଅବସ୍ଥା ॥  
 ହେ ପରାକ୍ଷ ଦେବତାଏ ଜଣାନ୍ତି ସେ କଷ୍ଟ ।  
 ତୋହ ଯୋଗେ ନାଶ ଯିବ ଅମ୍ବର ଅଭୟ ॥  
 ଦେବଙ୍କ ବିକଳ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ନାଗସୁଶା ।  
 ନିଦ୍ରା ଚେତନା ବିଜୟେ ଗରୁଡ଼ବାହନ ॥  
 ଚେତନା କୋଟି ଦେବତା ଶ୍ରୀହରି ସହଚେ ।  
 ବିଜେ କଲେ ଯାଇ ତହୁଁ ମେରୁ ପରବତେ ॥  
 ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ବସିଣ ଭବର ।  
 ହରିଷ ବଦନ ହୋଇ ନାହିଁ ସେ କାହାର ॥  
 ଚେତନା କୋଟି ଦେବତା ପାଇ ବହୁଦୁଃଖ ।  
 ଏମନ୍ତକରିଣ ବର ଦେଲେ ଚକ୍ରପାଣି ॥  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ପୁଣି ଶୁଣ ହେ ଶାନ୍ତର ।  
 ତୁମ୍ଭେ ବଧ କରିଥିଲ ଶିପୁର ଅସୁର ॥

ଚେଷ୍ଟାକର ତୁମ୍ଭ ନାମ ଶୁଣି ଯିବୁଣର ।  
 ଏବେ ମହାଶୟରକୁ ପାଶୁରୁ କି ମାର ॥  
 ଶୟନ ବୋଇଲେ ମୈତ୍ରୀ ଯେବେ ତପ କଲା ।  
 ପୁରୁଷେ ଅବଧି କର ପିତାକୁ ମାରିଲା ॥  
 ଦେବଲୋକ ନାଗଲୋକ ରଣେ ନ ମରବ ।  
 ନରକାନର ଶାସ୍ତ୍ରସେ ବଧ ମୁଁ ନୋହବି ॥  
 ଯମର କାଳଦଣ୍ଡରେ ମୁହିଁ ନ ପଡ଼ବି ।  
 ମହାପ୍ରଳୟଜଳର ଶୟନ ନ ରୁଡ଼ିବି ॥  
 ଅନଳରେ ନ ପୋଡ଼ିବି ଶତ୍ରୁ ନ ଛାଡ଼ିବି ।  
 ନାଗଫାଶ ବ୍ରହ୍ମଶସ୍ତ୍ର ବିନାଶ ନୋହବି ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ କୋପ ବୃଷିମାନଙ୍କର ଶାପ ।  
 ସେମାନ ପଡ଼ିଲେ ମୋତେ ନ ଲାଗିବ ପାପ ॥  
 ଏସନେକ ବର ସେହୁ ଦୈତ୍ୟ ପାଇ ପାରି ।  
 ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ତାହାକୁ ବୋଇଲେ ଏପରି ॥  
 ପୁରୁଷ ହସ୍ତରେ ତୁହ କେବେ ନ ମରିବୁ ।  
 ଅରେ ବସ୍ତ୍ର ଯୁଗେ ଯୁଗେ ସଜ୍ୟ କରୁଥିବୁ ॥  
 ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ ବୋଇଲେ ମଧ୍ୟ ନ ମରେ ମୋ ହସ୍ତେ ।  
 ମୋଠାରେ ଭୟ ଅବା ସେ କରବ କେମନ୍ତେ ॥  
 ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ହସ୍ତରେ ଅବଧିକୁ ଶୁଣି ।  
 ଉତ୍ତରରେ ସେନା କରଇ ଧରଣୀ ॥  
 ଅବର ମୁହିଁ ଧର ନ ପାରେ ମହାସୁଧା ।  
 ଗୋଡ଼ୁ ସେ ମେଦନା ଯାଉ ରାଧାତଳେ ଗଡ଼ି ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟ ବୋଇଲେ ନ ହେବୁ ଅମ୍ଭେ ଉଦେ  
 ଶୀର ସମୁଦ୍ରେ ଖଟିବୁଁ ନାରାୟଣ ପାଦେ ॥  
 ପବନ ବୋଇଲେ ମୁଁ ନ ବହବି ଶୟନ ।  
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଶାନ୍ତି ମରନ୍ତି ସକଳ ॥  
 ନାରାୟଣକୁ ବୁଝିଣ ବୁଦ୍ଧନ୍ତି ବୁଦ୍ଧାକର୍ମ ।  
 ଶରବର ଅସନ କି କର ଦେବଲୋକେ ॥  
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଶୁଣି ଅହେ ମହାପାଳ ।  
 ଦେବତାଏ ଦସି ସବେ ହୁଅନ୍ତି ବିକଳ ॥  
 କଳ୍ୟାଣୀ ସୁବିପକ୍ଷ ଅଷ୍ଟମୀର ତପ୍ତ ।  
 ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନାତା ନକ୍ଷତ୍ର ଶ୍ରେଣ ସେ ଯୁକତ ॥  
 ବାଳବଳରଣ ସରସ୍ବତ୍ୟ ନାମେ ଯୋଗ ।  
 ସ୍ବପ୍ନପ୍ରହରକେ ଦେବତାଏ ଉଦବେଶ ॥  
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ପାର୍ବୀ ମହାଶା ଅସୁର ।  
 ଅନ୍ଧାର ବଳୟେ କର ଅଛଇ ପାମର ॥

ନାରାୟଣ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାବର ଅଗେ ।  
 ମୈତ୍ରୀପୁର ନାଶଯିବ କେବଣହିଁ କାଳେ ॥  
 ଏଥକୁ କି ବୁଝି ତୁମ୍ଭେ କର ବେଦପାଣି ।  
 ଗିରତଳେ ଥାଇ ମୈତ୍ରୀପୁର ତାହା ଶୁଣି ॥  
 ହେ ପ୍ରସାସ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଲକ ସେ ବେଳେ ।  
 ଗିରଗଳ ପରେ ନେଇ ମାଇଲକ ଶିବେ ॥  
 କୋପେଣ ଦନୁଜ ପୁଣି ମାରେ ଗଳଗାଳି ।  
 ତେଡ଼େବଡ଼ ଚିତ୍ତବର ପଡ଼ିଲକ ଛାଡ଼ି ॥  
 ଚେତନାକୋଟି ଦେବତା କଲେ ମହାଗ୍ରାସ ।  
 ସବୁକର ମୁଣ୍ଡ ଅଗ୍ନି ଉଠିଲକ ବେଗ ॥  
 ମହାପ୍ରଳୟ କରଣ ପ୍ରକାଶେ ବହୁତ ।  
 ମହାନଳ ସମୁଦରେ ହେଲା ଯେଣୁ ଜାତ ॥  
 ଗରଜ ଗୋଟିଲ ମହା ଅନଳର ଜ୍ୱାଳା ।  
 ଧୂମ୍ର ଉଠିଲକ କାଳ ଅନଳ ପିଙ୍ଗଳା ॥  
 ରୁଦ୍ର ଅଗ୍ନି ବ୍ରହ୍ମ ଅଗ୍ନି ବିଷ୍ଣୁ ଅଗ୍ନି ଶଶି ।  
 କାଳାନ୍ତର ଅଗ୍ନି ହେଲେ ସବେ ଏକରୁଣ ॥  
 ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାକେ ତେଜ ପ୍ରକଟିଲା ।  
 ଧୂମ୍ରକଳେ ଯାଏ ଅଗ୍ନି ଶିଖା ପ୍ରକାଶିଲା ॥  
 ମହାଚେତନ ଦେଖି ମୈତ୍ରୀଅସୁର ଘୁଞ୍ଚଇ ।  
 ପଳାଇ ଯାଇଣ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟେ କହଇ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ ଚରିତ ମୁଁ ବୁଝିଲି ସକଳ ।  
 ମେରୁଗିରି ଶିଖେ ସାବ ହୋଇ ଏକମେଳ ॥  
 ଅନ୍ଧାର ବଳୟ କାଳେ ଶୁଭିଚକ ମୋତେ ।  
 ବୋଲୁଛନ୍ତି ମୈତ୍ରୀପୁର ମରବ କେମନ୍ତେ ॥  
 ଅଜ ସେ ସବୁ ଭୁବନେ ଦେବ ମୁହିଁ ଧାଡ଼ି ।  
 ଦେବତାମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ପକାଇବ ମୋତେ ॥  
 ପଳାଇଲେ ଶୋକିବଇଁ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାପୁରେ କରବଇଁ ସଜା ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ॥  
 ଶୁଣି ସେ ବୋଇଲେ ବ୍ରହ୍ମା ବରଦେଲେ ତୋତେ  
 ଅଦୋଷରେ ପିତାକୁ ତୁ ଲାଗିବୁ କେମନ୍ତେ ॥  
 ମହାଶା ବୋଇଲା ଯେବେ ସେ ଅମ୍ଭର ପିତା ।  
 ଦେବସଭାରେ ସେ ମୋର କରେ ମନଚିନ୍ତା ॥  
 ପିତା ହୋଇ ଯେବେ ପୁଣି ବିନାଶ ଲୋଡ଼ଇ ।  
 ତାହାକୁ ବଧ କରଲେ ଦୋଷ କିଛି ନାହିଁ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ମହାଶାସୁରକୁ ବୋଇଲେ ।  
 ଦେବତାମାନେ ଯେ ମେରୁଗିରିରେ ରହୁଥିଲେ ॥

କେବଣ ଭୁବନକୁ ସେ ପଳାଇଣ ଚଳେ ।  
 ତାହା ତଥ୍ୟକର ତୁମ୍ଭେ ବୁଝିଲ କ ଭଲେ ॥  
 ମୈତ୍ରାସୁର ବୋଇଲୁ ମୁଁ ମହାନଳ ଦେଖି ।  
 ହାସେ ଅଇଲ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଉପେକ୍ଷି ॥  
 ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୂଳ ଜେନାବଳା ।  
 ଅଯୋଗେ ଦେବଙ୍କୁ ଧାଡ଼ି ଦେବା ସବେ ମିଳି ॥  
 ତାହାଙ୍କ ବଚନେ ମୈତ୍ରାସୁର ବୋଧପାଇ ।  
 ଆତ୍ମଭେଦ ନିଜରାଜ୍ୟେ ତହିଁ ସେ ଚଳଇ ॥  
 ଅନ୍ଧକ ମନ୍ତ୍ରୀକ ସର୍ବ କହୁଲ ବସାଇ ।  
 ଅମ୍ଭ ନାଶକୁ ଦେବତା ବଞ୍ଚୁରନ୍ତୁ ରହୁ ।  
 ମନ୍ତ୍ରୀବୋଲେ ସେ କଥା ମୁଁ ଅକ୍ଷୟ ହେ ଜାଣେ  
 ଅନିଷ୍ଟ ବାଞ୍ଛନ୍ତି ତୋର ବସି ଦେବଗଣେ ॥  
 ଶିରଗ୍ରହ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଲେ ଅସିଷ ତୋହର ।  
 ଚେଣୁକର ଏ କଥା ମୁଁ ମଣ୍ଡିତ ଅସାର ।  
 ମହାମହା ଅସୁରେ ଯେ ପୂର୍ବକାଳେ ଥିଲେ ।  
 କେହୁତ ଅମର ପୁର ମନ୍ତ୍ର ନ ବଢ଼ିଲେ ॥  
 ବିଶିଷ୍ଟ ତାହାଙ୍କୁ ସର ମଧୁ କରୁଛଇ ।  
 ରକ୍ଷ ରକ୍ଷ ହିରଣ୍ୟ ନାମରେ ଦାନବ ॥  
 ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ତୋର ଯେ ଉପର ବଞ୍ଚେ ।  
 ସର୍ବକୁ ନ ଭାଜିଛନ୍ତି ସେ ମହା ରାକ୍ଷସେ ॥  
 ଏବେ ତୁହ ବ୍ରହ୍ମାବରେ ହେଲୁ ଉତକର୍ମ ।  
 ଅତେତ ହୋଇଣ ତୁହ ଦେଲୁ ମତଭ୍ରମ ॥  
 ମୈତ୍ରାସୁର ବୋଇଲୁ ତୁ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରବର ।  
 ଏବେ ଅମ୍ଭକୁ କହ ହୋ କେବଣ ବଞ୍ଚୁର ॥  
 ସ୍ତ୍ରୀଗୁଣ୍ଡି ଭିତରେ ଦେବେ ଗୋପ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତି ।  
 ଅନଠାବରେ ସେମାନେ ରହୁ ନ ପାରନ୍ତି ॥  
 ସପତ ସମୁଦ୍ରରେ ମୁଁ ନ ଥୋଇବ ପାଣି ।  
 ତେବେ ସେ ଦେବଗଣଙ୍କୁ ଘୋରଇ ଦାଣି ॥  
 ଏମନ୍ତ ବଞ୍ଚୁର କରେ ସେ ଅସର ଗହ୍ମ ।  
 ଦେବେ ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ରାକଳେ ମୋମୁଖ ଉପାୟ ॥  
 ଶୂନ୍ୟ ଉପେନ୍ୟ ବୋଲି ବେନି ସେନାପତି ।  
 ତାଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞିଦେଲେ ମୈତ୍ରାସୁର ନରପତି ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ଆତ୍ମ ଭେଦ ତଳ ସମୁଦ୍ରର ତର ।  
 ଦେବେ ଅବା ପଶନ୍ତି ସମୁଦ୍ର ଭିତର ॥  
 ସବୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ଧରି ନ ଛାଡ଼ିବ କାହିଁ ।  
 ସିନ୍ଧୁମାନ ଶୋଷ ଲାଭ ନ ଥାଇ ରେ ତହିଁ ॥

ବୋଲେ ଜଳତରଙ୍ଗକୁ ପୁଣି ସେ ଡକାଇ ।  
 ଲବଣ ସମୁଦ୍ର ତୁହୋ ଶୋଷ ବେଗେ ଯାଇ ॥  
 ବିଚ୍ଛାଳାକ୍ଷ ରକ୍ଷସକୁ ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ।  
 ତୁ ଯାଇ ସ୍ତ୍ରୀର ସମୁଦ୍ର ଶୋଷରେ ଭୁବିତ ॥  
 ତହିଁର ଭିତରେ ଯେବେ ଥାନ୍ତି ଦେବତାଏ ।  
 ସବୁ ଶୋଷ ସ୍ତ୍ରୀର ତହିଁ ନ ଥାଇ ମଦାଏ ॥  
 ନାର ସମୁଦ୍ରକୁ ଯାଅ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ସେହୁ ସମୁଦ୍ରକୁ ଶୋଷ ନ ଥାଇ ଯେ ଜଳ ॥  
 ପୁଣି ଅଜ୍ଞା ଦେଲା ଅରେ କୃତାନ୍ତ ରକ୍ଷସ ।  
 ତୁ ଯାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀସମୁଦ୍ର ବେଗେ କର ଗ୍ରାସ ॥  
 ସୁଖା ଦୁର୍ଗୁଣାକୁ ଗୁହ୍ୟ ପୁଣି ସେ ବୋଲଇ ।  
 ସୁର ସମୁଦ୍ରକୁ ଶୋଷ ତୁମ୍ଭେ ବେନି ଭାଇ ॥  
 ଅଜ୍ଞାଦେଲା ଯାଅ ଶ୍ରେ ମୁଣ୍ଡ ବେନି ଶାଢ଼ ।  
 ଦୂତ ସମୁଦ୍ରକୁ ତୁମ୍ଭେ କର ହୋ ଅହାର ॥  
 ଏ ବିଧିରେ ଅଜ୍ଞା ଦେଲା ମହତା ନୁପତି ।  
 ସପତ ସମୁଦ୍ରକର ହରିବ ବଞ୍ଚୁତି ॥  
 ଅପଣେ ମହତାସୁର ଆତ୍ମଅଛ ଭଡ଼ି ।  
 ବ୍ରହ୍ମାର ଭୁବନକୁ ସେ ବେଗେ ଦେଲା ଧାଡ଼ି ॥  
 କନ୍ୟାମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଦଶମୀର ଦିନ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର କରେ ବ୍ରହ୍ମାପୁରକୁ ଜମନ ॥  
 ଏସନ ଉପାୟ ସେହୁ ମୈତ୍ରାସୁର କଲା ।  
 ବହୁ ସମ୍ପାଦ କରଣ ଆତ୍ମ ଚଳାଇଲା ॥  
 ଏହା ଶୁଣି ହୋଇଲେ ସେ କୁରୁକୁଳ ନାହା ।  
 ସୁଧାମୟ କଥା ମୋତେ କହ ପୁଣ୍ୟଦେହା ॥  
 ଅଦ୍ଭୁତେ ଅନଳ ଯେ ହୋଇଲା ବିକାଶ ।  
 ଚେତନାକୋଟ ଦେବତା କଲେ ପୁଣ କଷ ॥  
 ଏହା ମୋତେ କହବା ଯେ ହେଉ ବ୍ରହ୍ମବେଦ୍ଧ ।  
 ତବ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣିମଇଁ ସୁଧାରସ କଥା ॥  
 ବଦନ୍ତି ସେ ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ଶୁଣ ମହାଗୟା ।  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଣ ପାପକର କ୍ଷୟେ ॥  
 ଅନ୍ତର୍ଜଳେ ପଡ଼ି ହୋଇଥିଲ ଅସାଷ୍ଟମ ।  
 ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ଶୁଣ ହେ ଉଦେ ଦେବ ଧର୍ମ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ ହେଁ ଜାତ ଯେବଣ ବହନ ।  
 ତହିଁ ନିଶିତ ହୋଇଲ କାଳାନଳ ଅଗ୍ନି ॥  
 ଅଗ୍ନି ଶାନ୍ତି ଅର୍ଥେ ବ୍ରହ୍ମା ଦେଲକ ଅହତ ।  
 ସରପାଦ ମଧ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମା ବେଦେ କରେ ସୁତ ॥

ଦେବର ଜୀବନର ଭବିଷ୍ୟ ଅନଳକୁ ।  
 ଏକଲବ୍ଧ କରୁ ପୁତ୍ର କଲେ ଶାନ୍ତ୍ୟର୍ଥକୁ ॥  
 ଜୀବ ଅଶା ତ୍ୟାଗ କଲେ ସବେ ଏକାକେକେ ।  
 ମହାଅଗ୍ନି ଘୋଷିରଲ୍ଲ ବୁଢ଼ାଣୁ ମଣ୍ଡଳେ ॥  
 ସମସ୍ତ ଅସୁରେ ଯାଇଥିଲେ ଯେ ଅକାଶେ ।  
 ସ୍ବର୍ଗେ ପଶି ନ ପାରିଲେ ମହାନଳ ସାସେ ॥  
 ସ୍ବର୍ଗପୁର ଛାଡ଼ିକର ପଳାଇ ଅଇଲେ ।  
 ଜେନାବଳୀ ପୁରେ ଭୟେ ଯାଇଣ ପଶିଲେ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ କଥା ଏବେ ଶୁଣ କୁରୁପତି ।  
 ଅଗ୍ନି କି ବେଦି ସକଳେ କରୁଛନ୍ତି ପୁତ୍ର ॥  
 ଜୟ ତୁ ଦାବାନଳ ହେ ଅତି ତେଜୋମୟ ।  
 ଜଗତେ ବ୍ୟାପିଛୁ ତୁହି ନାହିଁ ତୋର ସୟ ॥  
 କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ପୁରୁଅଛୁ ଶିଖା ଯାଇ ।  
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ରକ୍ଷାକର ବୈଶ୍ଵାନର ॥  
 ଜାତ ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଭବନକୁ ଭେଦ ।  
 ସକଳ ସିଦ୍ଧଙ୍କ ନାଥ ତୁହି ଅତି ସିଦ୍ଧି ॥  
 ନ ଦେଖି ନ ଶୁଣିଲି ଯା ଅଦୃଶ୍ୟ ଦେହଟି ।  
 ସପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଯାଇ ତେଜଗୋଟି ଘୋଟି ॥  
 ତବ ମନକୁ ଉଠୁଛି ହେଲେ ଦେବସମ୍ବେ ।  
 ଗଗନ ଭେଦ ସଂସାର ହୁଏ ତେଜୋମୟେ ॥  
 ଅଶରୀର ଅହାରକୁ କରୁ ତୁହି ଭୋଜି ।  
 ସମସ୍ତ ଭବନ ଲୋକେ ତୋତେ ଦେବ ପୂଜି ॥  
 ଅଭୟ ନିରାକାର ତୁ ଅକାଳ ଅକାମ ।  
 ଅନୁବ୍ରତେ ପାଳ ଦିବାସହେ ଅବିଶ୍ରାମ ॥  
 ଉଚ୍ଚତର ଅଧୀନ ତୁ ଦରଦର ଧନ ।  
 ବହୁତ ଅହାରେ ଯାଇ ତେଜ ଦୁଇଗୁଣ ॥  
 ଉତ୍ପତ୍ତି କରତା ଜନ୍ମକର୍ତ୍ତା ଦାତା ବ୍ରହ୍ମା ।  
 ଯାବତ ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରର ତୋର କର୍ମେ କର୍ମ ॥  
 ଦେବ ନର ନାଗଲୋକ ସର୍ବଗର୍ଭେ ଆଉ ।  
 ଅବିକାର କାଳେ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖାଇ ॥  
 ନାମ ଯଜ୍ଞେତ ଯାହାର ମହାବ୍ରହ୍ମ ଲୟେ ।  
 ସମସ୍ତ ଭୟଙ୍କର ତୁ ଦେବ ଯେ ଅଭୟେ ॥  
 ଅଜପା ପୁରୁଷ ଯାଇ ନାହିଁ ବର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ତ ।  
 ଏକ ନିମିଷକେ ଦେବ ହେଉ ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ॥  
 ପରମବ୍ରହ୍ମ ଦେବ ହେ ମୟେ ବଶ ତୁହି ।  
 ଅଜାତରେ ଜାତ ତୁ ଯେ ମହାତେଜ ବହୁ ॥

ଦୁରସିଦ୍ଧ ଗୁନି ଯାହା ଚରଣରେ ବନ୍ଦେ ।  
 ମୁଁ କିଏ ଦୟାବ ଦେବ ସେ ପରମାନନ୍ଦେ ॥  
 ସ୍ବାମି ଅଭରଣ ଜ୍ୟୋତି ଧନୁ ଶିଶୁମୁନା ।  
 ଅଜପା ଜପା ତୋହର କବଚ ଯେ ସେନା ॥  
 ନିରଞ୍ଜନ ନିରାକାର ଅଟ ମହାବାହୁ ।  
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଅନୁଅନ ନାମ ବହୁ ॥  
 କଷ୍ଟତ ତୁଷା ମାସକେ ନବପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଇ ।  
 ତୋ ମୁଖରେ ଦେବ ଅବା କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଣ ପାଇ ॥  
 ଅସ୍ବାକୁ ସଖା ନାଥ ତୁ ଧୀର ଶୁଣନ୍ତାସୁ ।  
 ଜଗତର ଉଦ୍ଧାରଣ ନାଥ ସେନା ତୁହି ॥  
 କାମ୍ୟକ ମେଖଳା ଶତେ କୋଟି ଯାଇ ଗର୍ଭ ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ଉପରେ ତୁ ଅଟୁ ଦେବଦେବ ॥  
 ନମୋ ନ'ରାୟଣ ତୋର କାଳାନଳ ଜ୍ଵାଳା ।  
 ନମାମି ନମାମି ବ୍ରହ୍ମ ତୁ ମହା ପିତାଳା ॥  
 ନମୋ ନମୋ ଅତି ଦେବ ଭଗାନ ଶଙ୍କର ।  
 ନମୋ ନମୋ ଦିବାକର ତୁ ଦେବ ଭୃଷ୍ମର ॥  
 ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ଦାବାନଳ ତୁ ବହନି ।  
 ନମୋ ବୈଶ୍ଵାନର ସର୍ବଭକ୍ଷ ଅଟୁ ପୁଣି ॥  
 ସ୍ବାମି ତୁ ପରମାନନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମ ପରମବ୍ରହ୍ମ ।  
 ଅନାଦି ଦେବତା ତୋର ଅଟେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ॥  
 ସମୁଦ୍ର ବୃଦ୍ଧି ହୁଅଇ ବର୍ଷାଭିରୁ ଯୋଗେ ।  
 କିନ୍ତୁ ତୋ ବହୁବାନଳ ନାଶ ନୋହେ କେବେ ॥  
 ସ୍ବାମ ଯେ କର୍ମ ଧର୍ମରେ ତୁ ଅତି ଦେବତା ।  
 ସମସ୍ତ ଅସହଣୀ ତୁ ତୁ ସର୍ବ ଅଦନ୍ତ ॥  
 ପ୍ରସନ୍ନ ଯୋଗେଶ୍ଵର ତୁ ଉଦାସୀନ ଦେହା ।  
 ଜାତ ଅନ୍ତକାଳେ ତୋର ଅନେକ ପେନେହା ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ବଶୁ ଶିବ ଯାକୁ କରୁଥାନ୍ତି ପୁତ୍ର ।  
 ତାକୁ ପୁତ୍ର କରବାକୁ ମୋର କିଏ ଶକ୍ତି ॥  
 ଶ୍ରୀ ଅଗ୍ନି ଦେବତାର ମୁଁ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଦାସ ।  
 କାଳାନଳ ବହନର ତେଜ ପରକାଶ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଅଗ୍ନି ଦେବତାର ଯେ ଚରଣେ ଦୟିନୀ ।  
 ଭବୁଁ ନିସ୍ତ୍ରସବା ପାଇଁ ଭାଲେ ମୁହିଁ ପୁଣି ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଜୟ ଦେବ ତୁ ସେ ଅତି ଅନ୍ତ ।  
 ଜୟ ଜୟ ଦେବଜନେ ତୋହରେ ମୁକତ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଜୟ ଦେବ ତୁ ସେ ବୈଶ୍ଵାନର ।  
 ତୋହରେ ଉଦ୍ଧାସ ହେବ ଏହି ମହାଭର ॥

ଦେବତାଙ୍କ ନିଷ୍ଠା ଫେଡ଼ି ଅହୋ ମହାବଳ୍ଲ ।  
 ଜଗନ୍ନାଥ ହୃଦେ ଅଛି ନିଜରୂପ ଘେନି ॥  
 ଭୋ ଅଗ୍ନିଦେବତା ତୋତେ ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ।  
 ହୃଦୟ ବ୍ୟାକୁଳ ଦେବ ଫେଡ଼ିବି ଭୁବିତେ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ବ୍ୟାପିତ ଭୁବ୍ରେ ସେ ଦେବ ସାରସ୍ବତେ ।  
 ମାନବ ଜନ୍ମରେ ମୁଁଁ ବନ୍ଧବ ବା କେତେ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ଦେବତାମାନେ ବହୁ ସୁତ କଲେ ।  
 ପାଦପଦ୍ମରେ ମୋ ଗଡ଼ିଦାଲଣ ଶୁଭିଲେ ॥  
 ସମସ୍ତ ଦେବତାଗଣ କଲେ ନମସ୍କାର ।  
 ଭକ୍ତ କୁବେର ନୈର୍ଗୁଣ ଅତି ଦୟାକର ॥  
 ସମସ୍ତେ ଶୁଭିଲେ ଅଗ୍ନି ଦେବତାର ପାଦେ ।  
 ଏ କଷ୍ଟରୁ ତରୁଁ ଦେବ ତୋହର ପ୍ରାୟଦେ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଅଗ୍ନି ଦେବତାଙ୍କର ଚରଣେ ସନ୍ତତ ।  
 ଶ୍ରୀ ସିଦ୍ଧ ଶାରଳା ଦାସ କରେ ପ୍ରଣିପାତ ॥



ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଆବର୍ଣ୍ଣବ ଓ ଦେବଗଣଙ୍କର  
 ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରଦାନ ।

ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତ ଗଜା କହେ ଶୁକ ମୁନି ।  
 ଧାତାଙ୍କ ବିନୟ ଦେବଗଣଙ୍କ ଦୟିନୀ ॥  
 ଦେଶିଣ ଶାନ୍ତି ହୋଇଲେ ସେ ମହାବହନି ।  
 ଦେବତାମାନଙ୍କର ସେ ଭକ୍ତିସ୍ନାନ ଘେନି ॥  
 ଅମରେ ଏରୂପେ କରି ବ୍ୟାକୁଳରେ ସୁତ ।  
 ଅଗ୍ନିଦେବତାଙ୍କୁ ସବେ ନିଶ୍ଚେଷ୍ଟେ ଗୃହାନ୍ତି ॥  
 ଅନଳ ଶାନ୍ତିଃପଥେ ବ୍ରହ୍ମା ଦେଲେ ସେ ଅହୁତ ।  
 ମହା ଅନଳ ମଧ୍ୟରେ ବିକାଶିଲା ଜ୍ୟୋତି ॥  
 ଅଗ୍ନିର ତହିଁ ବହୁତ ବିକାଶିଲା ତେଜ ।  
 ବେନିପାଦ ଏକଶିର ସହସ୍ରେକ ଭୁଜ ॥  
 ଅଭୟା କାତ୍ୟାୟନୀ ସେ ଅନାଦି ଶକତି ।  
 ମହା ବଇଷ୍ଣବା ଦେବା ହେଲେ ଉତପାଦି ॥  
 ପ୍ରସନ୍ନ ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣର ଦୟାରୂପ ଦେଖି ।  
 ଭୟେ ବୁନ୍ଦାରକେ ଯାନ ବାଦନ ଉପେଷି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ଋଦ୍ର ଭଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ମହାବିଷ୍ଣୁ ସ୍ବାମୀ ।  
 ଅଗ୍ନିକୁ ସେ ଶୁଦ୍ଧ କରି ସକଳେ ପ୍ରଣମି ॥  
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବେ ସେ କରଲେ ଭଜନ ।  
 ପୁଣ ପୁଣ ପ୍ରଣିପାତ ଚରଣେ ହୁଅନ୍ତୁ ॥

କରେଣ ଚରଣ ଦନ୍ତେ ଧରିଣ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ।  
 ସବନସ୍ତେ ଉଦ୍ଧ ଦେବ ସେ ତେଜଶକୋଟି ॥  
 ମହା ବଇଷ୍ଣବା ରୂପ ଦେଖି ଦେବତାଏ ।  
 ବହୁତ ସୁତ କରି ସେ କହନ୍ତି ବନସ୍ତେ ॥  
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବଙ୍କ ମହାତେଜ ଘେନି ।  
 ଅତି ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣା ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ମେଦିନୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ କାଳରେ ସେହୁ ହେଲେ ଉତପାଦି ।  
 ହୃଦୟ ବ୍ୟାକୁଳ ଶୁଦ୍ଧି ଦେଲେ ସବଜନ ॥  
 ମହା ଶଶ୍ଵ ଧ୍ବଜ କଲେ ପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧମ ।  
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଶ୍ଵେଶ ଦେଲେ ତାଙ୍କ ଦୁର୍ଗାମାମ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ତେଜୁଁ ଅନଳ ସେ ହୋଇଲା ସଜ୍ଜିତ ।  
 ସେ ଅନଳ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ କଳେବର ଜାତ ॥  
 ବିଷ୍ଣୁର ଅଗ୍ନିରୁ ତାଙ୍କ ମୁଖ ବିକାଶିଲା ।  
 ଭୃଷ୍ମର ଅଗ୍ନିରୁ ଜାତ ଦନ୍ତପନ୍ଥ ହେଲା ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରତେଜ ଅନଳରୁଁ ନୟନ ପ୍ରକାଶ ।  
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ଅଗ୍ନିରୁ ସେ ନାସିକା ବିକାଶ ॥  
 ଅଗ୍ନିର ତେଜରୁ ଜନ୍ମା ହେଲା ଉତପାଦି ।  
 ଭଦ୍ର ତେଜ ଅଗ୍ନିରୁ ସେ ଶିର ଶୋଭାବନ ॥  
 ଶମନ ଅଗ୍ନି ତେଜରୁ କେଶ ବିଦ୍ୟମାନ ।  
 ଜାମ୍ବତ କଙ୍କୁଳ ତାକୁ ନୋହୁବେ ସମାନ ॥  
 ସମର ଅଗ୍ନିରୁ ପୁଣି ହେଲା ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳ ।  
 କୁବେର ଅଗ୍ନି ତେଜରୁ ଜାତ ବଞ୍ଚସ୍ଥଳ ॥  
 ବିଶ୍ଵଦେବଙ୍କ ଅଗ୍ନିରୁ ହୋଇଲେ କୃଷି ।  
 ସକଳ ଦେବଙ୍କ ତେଜ ନାଭିପଦ୍ମେ ଅଛି ॥  
 ମହାସିଦ୍ଧ ଜଣ କଟୀ ଶୁଭୁ ବାହୁବେନି ।  
 ସେଠାରେ ତେଜ ଦେଇଛି କୁମାର ଅଶ୍ଵିନୀ ॥  
 ବେନି ନିତମ୍ବର ଦଶେ ମନ୍ଥାତେଜ କାନ୍ତି ।  
 ବୃହସ୍ପତି ଅଗ୍ନି ତେଜୁଁ ହୋଇଛି ଉପାଦି ॥  
 ରମ୍ଭାତରୁଁ ସମ ବେନି ଜାନ ସୁସଞ୍ଚିତ ।  
 ପ୍ରଜାପତି ତେଜରୁ ସେ ହୋଇଛି ସମୂତ ॥  
 ଅନନ୍ତ ବାସୁକ ଅଷ୍ଟକୁଳା ନାଗଙ୍କର ।  
 ତେଜ ଘେନି ପାଦତଳ ଦଶର ସୁନ୍ଦର ॥  
 ନବ ସହସ୍ର ଦେବତା ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ମଣି ।  
 ବେନି ଚରଣ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠମାନ ପରକାଶି ॥  
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠର ନଖ ଭବତେଜରେ ବିକାଶି ।  
 ହେମବନ୍ତ ତେଜ ପିଠି ହେଲା ପରକାଶ ॥

ଚକ୍ର ନନ୍ଦନ ଯେ କାମଦେବର ବନ୍ଧନ ।  
 ଏହାଙ୍କ ତେଜରୁ ଜାତ ହେଲେ ସୁନ ବେନ ॥  
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରତିମା ସେହୁ ଅଟେ ଶୁଭଶାଳୀ ।  
 ମହାବଳ ତେଜରୁ ଯେ ହେଲେ ରୋମାଢ଼ଳୀ ॥  
 ବରୁଣ ତେଜରୁ ଜାତ ହୋଇଲା ଖରବ ।  
 ମେଘବଳ ତେଜରୁ ଜନମିଲା କଟୀସର ॥  
 ଅଶ୍ୱିନୀ ପବନରୁ ଯେତେ ଅଗ୍ନିତେଜ ।  
 ଏଥୁ ଜାତ ହୋଇଲା ଯେ ସହସ୍ରେକ ଭୁଜ ॥  
 ଭଗନାୟକମାନେ ଯେ ତରୁଣିଣ କୋଟି ।  
 ଏହାଙ୍କ ତେଜ ହୋଇଲେ ଭୁବନ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ॥  
 ପଦ୍ମବଳ ତେଜ ଅଛି ଅନଳଙ୍କ ଶିଖ ।  
 ଏହାଙ୍କ ତେଜୁଁ ହୋଇଲା ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିର ନଖ ॥  
 ପଞ୍ଚବଂଶ ଅଗ୍ନି ସମାନରେ ମହାତେଜ ।  
 ନିଧୁମ ଅଗ୍ନିର ପ୍ରାୟେ ଶରୀର ବସଜ ॥  
 କୃତାନ୍ତକ ସମାନରେ ବଢ଼ନ ପ୍ରକାଶି ।  
 ବଇଞ୍ଚସାପଣକୁ ସେ ଅଟେ ଦେବ କାଶୀ ॥  
 ଚପିପଣକୁ ଯେ ସେହୁ ଦୁଃଖୀ ମହ ।  
 ବାକ୍ୟକଥନରେ ସେହୁ ପରଶର ଶିଷି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାର ସମାନେ ସେହୁ ଅଟେ ମହାଜ୍ଞାନୀ ।  
 କାମଦେବ ସମାନେ ସେ ନୟନମୋହନୀ ॥  
 ବୃଷର ସମାନେ ସେ ଯେ ସେହୁ ବାଞ୍ଛାନ୍ତୟ ।  
 ବୃହସ୍ପତି ସମାନରେ ଅତିଶୟ ବୁଦ୍ଧି ॥  
 ଭଦ୍ର ସମାନେ ତାଙ୍କର ଅଟଇ ବଡ଼ମା ।  
 ଭୃଗୁଦେବତା ସମାନେ ଅନେକ ମହିମା ॥  
 ଅଦିତ୍ୟର ସମାନରେ ଅଟେ ତେଜକାନ୍ତ ।  
 ସପତ ସମୁଦ୍ରତେଜ ଗର୍ଭରେ ବହନ୍ତି ॥  
 ସେ ଅନନ୍ତ କାତ୍ୟାୟିନୀ ସହସ୍ର ଶୁଣ ଘେନି ।  
 ବସୁନ୍ଧରା ସମାନରେ ସକଳ ସହଶୀ ॥  
 ପବନର ସମାନେ ସେ ଅଟନ୍ତି ତଞ୍ଜଳ ।  
 ମେରୁର ସମାପେ ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ଅତଳ ॥  
 ମେଘର ସମାନେ ସେହୁ ଅଟେ କାମରୂପୀ ।  
 ବରୁଣର ସମାନରେ ହିମାଳୟରେ ବ୍ୟାପି ॥  
 ମୋହନୀ ପଣକୁ ସେହୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ପାବଣୀ ।  
 କୁମାର ସମାନେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶକତି ॥  
 ଦେବଙ୍କ ତେଜରୁ ଯେଣୁ ହେଲେ ଉତପତ୍ତି ।  
 ତେଣୁକରି ବହୁଲେ ସେ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରକୃତି ॥

ହିମାଳୟମଣ୍ଡଳେ ଦେବ ଯେ ତେଜଶକାଞ୍ଚି ।  
 ସର୍ବାତେଜ ବଳ ସହ ହେଲା କାୟା ଗୋଟି ॥  
 ଦୁର୍ଗତରୁ ଯେଣୁ କର ପାରନ୍ତି ସେ ଦୂର ।  
 ତେଣୁକରି ଦୁର୍ଗାମାନ ଅଟଇ ତାଙ୍କର ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ବୃଷ୍ଟ ମହେଶ୍ୱର ଏ ତନି ମୂରତି ।  
 ଦେବଙ୍କୁ ଘେନି କରନ୍ତି କରଯୋଡ଼ି ସୁତି ॥  
 ଜୟ ତୁ ଦୁର୍ଗା ଦୁର୍ଗତି କାଳେ ଉତପତ୍ତି ।  
 ଜୟ ତୁ ମଙ୍ଗଳା ମାଗୋ କରତା ପାବଣୀ ॥  
 ଜୟ ତୁ ମଙ୍ଗଳା ମାଗୋ ଶୁଭ ଅବଧାନୀ ।  
 ଜୟ ମଙ୍ଗଳେ ଦୁଷ୍ଟରୁ କରୁ ତୁହ ପାର ॥  
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ମଙ୍ଗଳେ ଅଭୟା ମା ଦୁର୍ଗେ ।  
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଅମୃତ ସ୍ଥାପ ତୁମ୍ଭେ ସୁର୍ଗେ ॥  
 ତେଜଶକାଞ୍ଚି ଦେବ ଯେ କଲେ ଏହେ ସୁତି ।  
 ମନେ ଅନେକ ସାନନ ସମସ୍ତେ ହୁଅନ୍ତି ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଚରତ ଶୁଣ ସଞ୍ଜଳନେ ।  
 ଧର୍ମାର୍ଥ କାମ ମିଳିବ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ସୁରନ୍ତେ ଦୁର୍ଗତିମାନ ବେଗେ ଛିଡ଼ି ।  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମର ହୋ ଜନେ ଅପଦ ନ ପଡ଼ୁ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମର ହୋ ବିଦ୍ୱମାନ ଯାଉ ନାଶ ।  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମର ହୋ ଜନେ ଦିବ୍ୟ କାଳପାଶ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମରଣେ ନରେ ଜରବୋଧ ଖଣ୍ଡ ।  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମର ନରେ ନ ଲାଗୁ ଯମଦଣ୍ଡ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମର ମନରେ ସନ୍ତାପକୁ ତେଜ ।  
 ଧନ ପୁତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ ଦୁର୍ଗା ନାମ ଭଜ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମର ହେ ନରେ ବାସ ହେଉ ସୁସ୍ଥ ।  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମର ହେ ନରେ ପୁତ୍ର ହେଉ ଜାତ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମର ହେ ନରେ ଭକ୍ତ ହେଉ ସ୍ଥିର ।  
 ଦୁର୍ଗା ସୁମରନ୍ତେ ଅସୁ ହୋଇବଟି ଭର ॥  
 କନ୍ୟାମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ତଥ୍ୟ ଯେ ଅଷ୍ଟମୀ ।  
 ସେ ଦିନ ଜାତ ହୋଇଲେ ଦେବୀ କାତ୍ୟାୟିନୀ ॥  
 କୃଷ୍ଣାଷ୍ଟମୀରୁ ଯେ ଶୁକ୍ଳାଷ୍ଟମୀ ପରଯନ୍ତେ ।  
 ସର୍ବାଙ୍ଗଜା ଅଭ୍ୟାସ କରନ୍ତୁ ଗୋ ତୋତେ ॥  
 ଅସୁଷ ସମ୍ପଦ ପୁତ୍ର ଯାଇ ଯେଉଁ ଲକ୍ଷା ।  
 ଜଗତତାରଣୀ ମାଗୋ ପୁର ମନୋବାହା ॥  
 ଲୋଭଭୟ ମୋହ କାମ ସର୍ବାସପଦାଦୁଁ ।  
 ଏଥୁ ତରିବେ ମାତା ଗୋ ତୋହର ପ୍ରସାଦୁଁ ॥



ଜୟ ମା ଦୁର୍ଗା ଆସ ଗୋ ସତୀ ମମ ହୃଦୟ ।  
 ଶାନ୍ତଳାଦି ସେବକ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ପାଦେ ॥  
 ଶୁଣି ଦେବତାଙ୍କର ବିନୟ ଭକତ ।  
 ସମାସ୍ୟା ଦନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଅଭୟ ପାଦେ ॥  
 ଶ୍ରେ ଦେବତାଏ ବହୁତ ପୁତ୍ର ମୋତେ କର ।  
 କିମ୍ଭୂତ କାରଣେ ଏବେ ଅକୃଳ ହୋଇଲ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ କହଲେ ଧୀରେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।  
 ରୁହାଇ କହ ହୋ ଧାତା ଦେବୀଙ୍କ ଅଗର ॥  
 ଶ୍ରୀ ବଞ୍ଚି ବଚନେ ପିତା ତହିଁ ଅଗସର ।  
 ଶୁଣିବେ କହନ୍ତି ଅଷ୍ଟଭୁଜ ଯୋଡ଼ି କର ॥  
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ମାଗୋ ଜଗତଜନନି ।  
 ଯହିଁପାଇଁ ଅମ୍ଭେ ତୋତେ ହେଉଛୁ ଦୟିନୀ ॥  
 ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିଙ୍କର ଶାଠିଏ ଦୁହରା ।  
 ଦଶନନା ବନ୍ଧୁ ହେଲେ ସେ ଧର୍ମଦେବତା ॥  
 ତନ୍ମୁ ଗୁଣ ମେଧା ଅଉ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶୁଭ ମୁହିଁ ।  
 ଶାନ୍ତି ବୃଦ୍ଧା ସୁମେଧା ସେ ରୁଷ୍ଟାନାମ ଖ୍ୟାତ ॥  
 କି କହବି ଏହାଙ୍କର ରୂପ ଶୁଣମାନ ।  
 ଏ ଦଶ କୁମାର ଧର୍ମେ କଲେ ସେ ପ୍ରଦାନ ॥  
 ଉମା ନାମେ କନ୍ୟାକୁ ସେ ବାଣ୍ୟପଙ୍କୁ ଦେଲା ।  
 ସାବିତ୍ରୀ କନ୍ୟାକୁ ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କରଲା ॥  
 ବରୁଣଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ ସେ କଲା ଲାଳାବଣ ।  
 ଅଗ୍ନି କି ଦେଲା ସେ ସ୍ବାହା ସ୍ବଧା ଯେ ଦୁହନ୍ତି ॥  
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କି ପ୍ରଦାନ କଲା କନ୍ୟା ହାସ ।  
 କୃତବରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ ସେ କର ଦେଲା ସ୍ବାସ ॥  
 ଅଦିତ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଲା ଶୁଷ୍କ ମାୟା ନାମେ ବାଳା ।  
 ତନ୍ମୁଙ୍କୁ ଦେଲା ସପତ ବଂଶଜ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭା ॥  
 ଅଶ୍ବିନୀ ଦ୍ବିଜା କୃତ୍ତିକା ଶ୍ରେୟଶୀ ସୁଭାସ ।  
 ମୃଗଶିରା ଅଦ୍ରା ପୁନର୍ବସୁ ଅଦକର ॥  
 ପୁଷ୍ୟା ଅଶ୍ଲେଷା ଯେ ମନ୍ଦା ପୂର୍ବାଫାଲଗୁଣା ।  
 ଉତ୍ତରାଫାଲଗୁଣା ହସ୍ତା ଚିତ୍ରା ସୁଲକ୍ଷଣୀ ॥  
 ସ୍ବାତୀ ଚିତ୍ତା ଯେ ଅନୁସ୍ତା ଚ୍ୟାୟା ମୂଳା ।  
 ପୂର୍ବା ଉତ୍ତରାସାଦା ଯେ ଶ୍ରବଣା ସ୍ବତୀକା ॥  
 ଧନିଷ୍ଠା ଯେ ଶତଭିଷା ପୂର୍ବାଷାଦ୍ର ବାଳା ।  
 ଉତ୍ତରାଷାଦ୍ରବ ରେବତୀ ଯେ ଶୁକ୍ଳଶାଳା ॥  
 ଦକ୍ଷପ୍ରଜାପତି ଚାହିଁ ଏହାଙ୍କର ଶୋଭା ।  
 ତନ୍ମୁଦେବତାଙ୍କୁ ଏତେ କନ୍ୟା କଲା ବନ୍ଧା ॥

ହେନାନାମେ କୁମାରୀ ଯେ ପରଂସୋମୀଦେବୀ ।  
 ବନ୍ଧୁ ନୋହୁଲ ତାହାଙ୍କୁ ଭଣି ନ ଗଢ଼ିଲା ॥  
 ତେଣୁକରି ସେହୁ କନ୍ୟା ପରଂସୋମୀ ଦେବୀ ।  
 ପୁଣିହିଁ କଣ୍ୟାଙ୍କୁ ସେ ତେର ପୁତା ଦେଲା ॥  
 ଦତ୍ତ ଅଦିତ କୁମରୀ ବିନତା ଗନ୍ଧର୍ବୀ ।  
 ବିଶ୍ବ ଗୁଣା ବାଳା ଗୁହ୍ୟା ଅରଣ୍ଡା ସରସ ॥  
 ସିଂହକା ଯଶା କନ୍ୟାକା ଏ ତେର କୁମାରୀ ।  
 ସ୍ବୟମ୍ଭୁର କର ସେହୁ ଯୁକ୍ତ ବନ୍ଧୁ କର ॥  
 ମାଗୋ ଅଦିତର ତହିଁ ଦେବେ ଉତପତ୍ତି ।  
 ଦତ୍ତତହିଁ ଜାତ ହେଲେ ସବନ ସମ୍ପାତ ॥  
 ନାଗେ ଜାତ ହୋଇଲେ ସେ କୁମରୀବତହିଁ ।  
 ବିନତା ତହିଁ ଗରୁଡ଼ ହେଲେ ମହାବାହୁ ॥  
 ଗନ୍ଧର୍ବୀ ଉପୁଜାଇଲା ଏ ଗନ୍ଧର୍ବ ଲୋକ ।  
 ସୁଖେ ଥାନ୍ତି କର ନୃତ୍ୟ ଗୀତ କରୁଛୁ ॥  
 ଯଶାଠାରୁ ଜନ୍ମ ହେଲେ ଯଶ ସେ ବିଭବ ।  
 ଗୁଣା ଜାତ କଲା ଚରୁଷ୍ପଦ ଶାବସାର ॥  
 ସିଂହ ବ୍ୟାଘ୍ର ଗୁଣୁ ହସ୍ତୀ ଗୋଡ଼ାଅଦି କର ।  
 ଗୁଣାବୀଳା ତହିଁ ଏହମାନେ ଅବତର ॥  
 ଅରଣ୍ଡା ଜାତ କଲା ଅରଣ୍ଡ ଲୋକମାନ ।  
 ବିଶ୍ବଅଳ ଗନ୍ଧୁ ଅଳ ଅଦି ଏତେ ଜନ ॥  
 କାଳାନ୍ତର ତହିଁ କାଳ ପୁରୁଷେ ଜନମି ।  
 ପର ଅକ୍ଷୟ ଏମାନେ ନବଦ୍ବୀପା ଭୂମି ॥  
 ଅତି କାକୁତ୍ସ ହୋଇଣ ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ।  
 ଜଗତଜନନୀ ଏକ ମନରେ ଶୁଣନ୍ତି ॥  
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି ଗୁରୁପାଠଣ ଦେବଗଣ ।  
 ଉକ୍ତ ହୋଇ କର ସବେ କରନ୍ତି କାରୁଣ୍ୟ ॥  
 ଅଶାକାର ଅଦି ହେମବନ୍ତ ଅଦକର ।  
 ଜନନ ହୋଇଲେ ଅଠଲକ ମହାଗିରି ॥  
 ସୁରଭର ତହିଁ ଉପୁଜିଲା ସେ ଗୋ ଶାବ ।  
 ଗୁହ୍ୟାତହିଁ ହେଲେ ଗୁହ୍ୟଲୋକ ସେ ସମ୍ଭବ ॥  
 ଗୁଣୁଲେ ଯେଉଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଯାଇଁ ସ୍ଥାନ କର ।  
 ସେହୁ ଲୋକମାନେ ଗୁହ୍ୟାଠାରୁ ଅବତର ॥  
 ସିଂହକା ବୋଲି କରଣ ସେବଣ କୁମାରୀ ।  
 ତାହାର ଗର୍ଭରୁ ମାଗୋ ଗୁଣୁ ଅବତର ॥  
 ବଦନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଏ ମାଗୋ ଶୁଣ ଗୋସାମଣି ।  
 କହୁଅଛୁ ଅସୁରଙ୍କ ଅଦକର ପୁଣି ॥

ଅନ୍ତରାଳ ବଦାଦରେ ଶୁଦ୍ଧ ନାଶ ଗଲା ।  
 ଶୁଦ୍ଧ ଅନ୍ତରାଳ କେତୁ ନାମ ଗୋ ହୋଇଲା ॥  
 କେତୁର କୁମର ମାଗୋ ହେଲା ଜମ୍ବୁଦୈତ୍ୟ ।  
 ଅଳ ବଦାଦେ ତା ନାଶ କଲେ ପୁରୁଷୁତ ॥  
 ଜମ୍ବୁଦୈତ୍ୟର ତନୟ ହେଲା ହରଣ୍ୟାସ ।  
 ହରଣ୍ୟାସ ପୁତ୍ର ପୁଣି ହେଲେ ରକ୍ଷ ଭକ୍ଷ ॥  
 ଯଦ୍ଧି ଉପଦ୍ରବ କଲେ ସେ ବେନି ରକ୍ଷସ ।  
 ତତ୍ତା ସତ୍ୟଯୁଗେ ତାଙ୍କୁ ବଞ୍ଚୁ କଲେ ନାଶ ॥  
 ରକ୍ଷ ଭକ୍ଷକର ପୁତ୍ର ହେତ ଯେ ପ୍ରହେତ ।  
 ତାହାଙ୍କ ବଧ କଲେ ଶ୍ରୀ ଦାମୋଦର ମୁଖି ॥  
 ହେତ ପ୍ରହେତ ପୁତ୍ର ବକ୍ରାଙ୍ଗ କାଳାନଳ ।  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଛେଦିଲେ ତାଙ୍କ ମସ୍ତକ କମଳ ॥  
 ବକ୍ରାଙ୍ଗ ସ୍ମୃତ ହରଣ୍ୟକବଚ ଯେ ସାର ।  
 ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ରୂପେ ହର ନାଶିଲେ ଅସୁର ।  
 ହରଣ୍ୟକବଚ ପୁତ୍ର ଯେ ବକ୍ରକବଚ ।  
 ଦୁଃସବ୍ଦ ସମରେ ତାକୁ ମାର ସବ୍ୟସାଚୀ ॥  
 ହରଣ୍ୟକବଚ ପୁତ୍ର ଅନ୍ଧକ ଦରାତ୍ୟ ।  
 ବହୁ ସମରେ ମାରିଲେ ତାଙ୍କୁ ବଶ୍ମନାଥ ॥  
 ଅନ୍ଧକର ପୁତ୍ର ହେଲା ହିପୁର ରକ୍ଷସ ।  
 ଷଷ୍ଠିସପ୍ତ ବର୍ଷେ ତାକୁ ନାଶ କଲେ ଭଗ ॥  
 ହିପୁର ପୁତ୍ର ଯେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଲେ ।  
 ବେଦବଂଶ ହରଣେ ତା କାମ ନାଶ କଲେ ॥  
 ଶୁଣୁ ଦୈତ୍ୟ ପୁତ୍ର ଜଳଚରଣ ହୁଅଇ ।  
 କେଶବ କଞ୍ଚିତ ଯୁଦ୍ଧେ ମାର ତାହାକୁହିଁ ॥  
 ଜଳଚରଣ ନନ୍ଦନ ହେଲା ଶଙ୍ଖାସୁର ।  
 ସନ୍ଧ୍ୟାଠାରୁ ବେଦବଂଶ ହରଣ ମୋହର ॥  
 ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ଯାଇଁ ପଶିଲା ଲୁଚଣ ।  
 ମାନବୁପେ ତାହାକୁ ଯେ ମାର ନାଗସୁଣ ॥  
 ଶଙ୍ଖାସୁର ସ୍ମୃତ ଯେ ଅବନି ନାମେ ଦୈତ୍ୟ ।  
 କର୍ମରୂପେ ବନାଶିଲେ ତାହାକୁ ଅନନ୍ତ ॥  
 ଅବନିଦୈତ୍ୟର ପୁତ୍ର ହରଣ୍ୟାସ ହୋଇ ।  
 ବସନ୍ତ ରୂପେଣ ହର ଦନ୍ତେ ବଦାଉଇ ॥  
 ହରଣ୍ୟାସର ପୁତ୍ର ଯେ ହେଲା ଦୈତ୍ୟକେଶି ।  
 ଗୋମୁଖ କେଶବ ତାକୁ ଯମଦରେ ପେଷି ॥  
 କେଶିଦୈତ୍ୟର ତନୟ ଅମାତ୍ୟା ଦାନବ ।  
 ରାଜାବରୂପେ ତାହାକୁ ନାଶି ବାସୁଦେବ ॥

ଅମାତ୍ୟା ନନ୍ଦନ ଯେ ହରଣ୍ୟ ଦନୁଜ ।  
 ନୃସିଂହ ରୂପେ ତାକୁ ମାରିଲେ ଦେବରାଜ ॥  
 ହରଣ୍ୟର ପୁତ୍ର ବୈଲୋଚନ ଉତପତ୍ତି ।  
 କପଟେ ହର ସ୍ତ୍ରୀରୂପେ କଲେ ବିନଶ୍ୟତ ॥  
 ଭୃଘ୍ନରୂପେ ବୈଲୋଚନଠାରେ ବଞ୍ଚିଥିଲେ ।  
 କେଶ ଉପାତଣ ନାଶ ତା ଜୀବନ କଲେ ॥  
 ବୈଲୋଚନର ତନୟ ଉପୁଲକ୍ଷ ବଳା ।  
 ଦାମନରୂପେ ଗୁପ୍ତିଲେ ତାକୁ ବନମାଳା ॥  
 ବଳର ନନ୍ଦନ ପୁଣି ହେଲା ବାଣାସୁର ।  
 ତାହା ତୁଲେ ସମର ଯେ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥  
 ନବଗତ ଅଠାଶୋଇ ଭୁଜ ଛେଦି ତାର ।  
 ନ କାଟିଲେ ସଦାଶିବ ବୋଲେ ମାତ୍ର ଶିର ॥  
 ବାଣାସୁର ନନ୍ଦନ ଯେ ନାମ ମାୟାସୁର ।  
 ତାହାକୁ ବିନାଶ କଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ॥  
 ମୟୁଦୈତ୍ୟ ପୁତ୍ର ଯେ ଅମୟ ହେଲା ଜାତ ।  
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ମାଡ଼ି ବସିଲେ ଯେ ଦୁନୁମନ୍ତ ॥  
 ଅମାତ୍ୟା ନନ୍ଦନ ହେଲା ତାରକା ଅସୁର ।  
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବର ହାତରେ ଗଲା ଯମପୁର ॥  
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ଲୌହାସୁର ଉପୁଲକ୍ଷ ।  
 ବକ୍ରସିଂହ ବୋଲିକର ତାର ପୁତ୍ର ହୋଇ ॥  
 ବକ୍ରସିଂହ ପୁତ୍ର ଯେ କପିଳସିଂହ ସାର ।  
 କପିଳସିଂହ ପୁତ୍ର ଯେ ମହୁଷା ଅସୁର ॥  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଦାନବ ଗୋ ଅଗ୍ରସ୍ଥ ମୋଡେ ।  
 ନିରାହାରେ ଅଶୀସପ୍ତ ବର୍ଷ ପରିଯନ୍ତେ ॥  
 ମାଗୋ ଭୋଳ ହୋଇଣ ଗୁଁ ତାକୁ ଦେଲି କୃର ।  
 ବୋଇଲି ଯେ ଇଚ୍ଛା ତୋର ମାଗ ରେ କୁମର ॥  
 ମାଗିଲା ସେ ପୁରୁଷର ହସ୍ତେ ନ ମରବ ।  
 ଅମର ହୋଇଣ ଗୁହଁ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଥିବ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ବଞ୍ଚୁ ମହେଶ୍ବର ଇନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ।  
 ଏହାଙ୍କୁ ଜଣିବି ବରଦେବ ଦେବରାଜ ॥  
 ସେ ଯାହା ମାଗଇ ଭୋଳେ ଗୁଁ ସତ୍ୟ କରଇ ।  
 ତେଣୁ ଅମର ହୋଇଲା ମୈତ୍ରାସୁର ଦେହ ॥  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଦୈତ୍ୟର ଗୋ ନୌସହସ୍ର ସେନା ।  
 ଦେବ ଦାନବରେ ସେ ଯେ ନ ଯାନ୍ତି ଗଣନା ॥  
 ମହା ପ୍ରତାପୀ ଅଟନ୍ତି ଅସୁର ସଇନ ।  
 ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତଳକୁ ଘୋଷିଗଲେ ପୁଣି ॥

ବଳୁଫିଦ ଦୈତ୍ୟ ମାଗୋ ପଦୁଦୀପେ ଗଜା ।  
 ସିଂହଳ ଦ୍ଵୀପରେ ମୈଷାସୁର ମହାଗଜା ॥  
 ଚଣି ମୁଣ୍ଡ ପାତାଳରେ ପାଳନ୍ତି ପରଜା ।  
 ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣେ ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ଗଜା ॥  
 ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମରେ କାଳ ବିକାଳ ନୃପତି ।  
 ବାରଦଶ୍ୟ ବନସ୍ତର ମାଗୋ ଅଧିପତି ॥  
 ପଦ୍ମତ ଉପରେ ମାଗୋ ଅଜ୍ଞାସୁର ଗଜା ।  
 ଅମର ପୁରେ ଗୋ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ତରିୟା ॥  
 ଅଳକାପୁରେ ଗୁମର ବେମାଳ ଗଜନ ।  
 ସଞ୍ଜମନା ପୁରେ କାଳଦଣ୍ଡ ଗଜା ଜାଣ ॥  
 ହରଣ୍ୟଗର୍ଭପୁରେ ଗୋ ରଜ୍ଜୁବୀର୍ଯ୍ୟ ଗଜା ।  
 ଏ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ପୁରେ ଅଧିପ ଦନ୍ତଜା ॥  
 ନବଦ୍ଵୀପ ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ବାସ ।  
 ବୁଝାଇଲେ ମାତୃତୋତେ କରନ୍ତି ଅଶ ॥  
 ମାଗୋ ମୋ ଭୁବନ ଅଟେ ଯଶୋବନ୍ତୀ ଶସ୍ତ୍ର ।  
 ତାହାକୁ ନାଶିଲେ ପଣି ପାପିଷ୍ଠ ଦୁର୍ଦ୍ଦଣ୍ଡ ॥  
 ବହୁ ବନସ୍ତେ କହଲେ ଦେବ ବେଦପତି ।  
 ମାଗୋ ତଳପୁର ମଧ୍ୟେ ଦୈତ୍ୟ ରହନ୍ତି ॥  
 ଅତି ଉନ୍ମତ୍ତ ଦେଲେ ମହତା ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ଦେହଦେଲେ ରହୁଥୁବ କିସେ ତରକାଳ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ ବିକଳକୁ ଜାଣି ମହାମୂର୍ଖି ।  
 ଅଗ୍ନିରୁ ପ୍ରକାଶିଲୁ ଗୋ ଅନାଦ ଶକତି ॥  
 ମାଗୋ ବ୍ରହ୍ମାୟଣୀ ତୁହ ବୁଦ୍ଧାୟଣୀ ତୁହ ।  
 ପ୍ରସନ୍ନ ନାରାୟଣୀ ତୁ ନାମ ଗୋଷ୍ଠି ବହୁ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ତୁହ ମାଗୋ କର ଏବେ ଦୟା ।  
 କର୍ମାୟଣୀ ତୁହ ମାହେଶ୍ଵରୀ ମହାନାୟା ॥  
 ଅଭୂତାୟୀ ଅଭୟା ବାସେଲୀ ଉଚ୍ଚତାରା ।  
 ମହା କାତ୍ୟାୟଣୀ ମାଗୋ ଭୈରବୀ ହିପୁରା ॥  
 ଅନନ୍ତା ଶ୍ଵୟା ବିଜୟା ନାୟା ଗୋ ସଂଧବ ।  
 ଜଞ୍ଜାଳୀ ବେତାଳୀ କାଳୀ କାଳଗଣୀ ଦେବୀ ॥  
 ମହାଦେବୀ ଅମ୍ଭ କା ତୁ ଚଣ୍ଡା ଯେ ପ୍ରଚଣ୍ଡା ।  
 ବୈଶାଳୀ କାମହେଣୀ ଚଣ୍ଡୀ ତୁ ଗୁଣୁଣା ॥  
 କୃତାନ୍ତୁକା ନାରାନ୍ତୁକା ଦେବୀ ପିଙ୍ଗଳାକ୍ଷୀ ।  
 ସିଦ୍ଧି ସାଧନା ଶ୍ୟାମଳଅକ୍ଷୀ ତୁ କାମାକ୍ଷୀ ॥  
 କାମଦୁରୀ ଘୋରଦୁରୀ ଅଛୁ ତୁ ବାଗ୍ଘା ।  
 ବଳାକ୍ଷୀ ମହାନାୟା ଅଭୟଶ୍ରୀ ତୁହ ॥

ମାତଙ୍ଗୀ ମାହେଶ୍ଵରୀ ତୁ ଅଦିତ୍ୟା କୁମାରୀ ।  
 କରୁଣାଳୀ ତୁହ କାତ୍ୟାୟଣୀ କାଳଞ୍ଜୟା ॥  
 ମାଗୋ ଏକାମ୍ରୀ ତୋର ସହସ୍ପେକ ଭୁଜ ।  
 ଏତେ ବୋଲି ପ୍ରଣିପତ୍ୟ ଅମର ସମାଜ ॥  
 ଭକତ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ମହାଦେବୀ ।  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ଶ୍ରୀ ଚରଣକୁ ସର୍ବଦେବେ ସେବ ॥  
 ଅହୋ ପରାଶିତ ଗଜା ଦେବଙ୍କ ଦୟିନୀ ।  
 ବହୁତ ଶୁଣି ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ କାତ୍ୟାୟଣୀ ॥  
 ଅମୃତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପରମେଶ୍ଵୀଙ୍କି ଚାହିଁଲେ ।  
 ବର ମାଗ ପଦୁଯୋନି ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲେ ॥  
 ନମସ୍କାର କରି ପାଦେ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ।  
 ମାଗିବଇଁ ବର ମାଗୋ ଦୋଷକର କ୍ଷମା ॥  
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବେ ତୋ ଚରଣରେ ଲାଗୁଁ ।  
 ମୈଷାସୁର ବଧକର ଏହି ବର ମାଗୁଁ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ବୋଲିଲେ ବ୍ରହ୍ମାର ଅଗର ।  
 ଶସ୍ତ୍ରମାନ କିଛି ନାହିଁ ମୋହର ହସ୍ତର ॥  
 ଏମନ୍ତ ବଚନ ଶୁଣି ସବୁ ଦେବମାନେ ।  
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ରମାନ ବନ୍ଧୁକହେଲେ ॥  
 ହିଣ୍ଡୁଳ ବମରୁ ଅଉ ପିନାକ ସାୟୁକ ।  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାର କରେ ଦେଲେ ନେଇ ହିଅମୁକ ॥  
 ଅଳଙ୍କର ଧନୁ ଅଉ ଯେ ବଳ ଶକତି ।  
 ଦୁର୍ଗାର ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଦେଲେ ନେଇ ଶରୀପତି ॥  
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତକ ଚକ୍ର ଯେ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ।  
 ଅଦିତ୍ୟଦେବତା ନେଇ ଦେଲେ ଜୟନାଳ ॥  
 ଭରଦ୍ଵାଜ ଦେଲେ ମଣି ତମିରବିଦାର ।  
 ବିଶ୍ଵଦେବୀ ଶକ୍ତି ଦେଲେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର କର ॥  
 ଅମୃତାଶ୍ୟା ନାମେ ଶର ହେମ ଚକ୍ରଦାଣ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରଦେବତାଏ ଦେଲେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ପାଣ ॥  
 ଅନଳ ନେଇଣ କରେ ନାଳଚକ୍ର ଦେଲ ।  
 କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣ ନେଇ ଯମ ସମପିଲ ॥  
 ପ୍ରମୁଦ ମୋହନ ବଣ୍ୟ ଅଉ ଉଚ୍ଚାଟନ ।  
 ଦୁର୍ଗା ଅବେ ଦେଲେ କାମଦେବ ପଞ୍ଚବାଣ ॥  
 ମୋହନାଶର କାମ୍ୟକ ଶର ଆଦ୍ରାବଳ ।  
 ବୟା ଅଶି ଦୁର୍ଗାଙ୍କ କରେ ଦେଲେ ତୋଳ ॥  
 ଦେଲେ ଶଙ୍ଖଚକ୍ର ଗଦା ମୁଦୁର ମାଧବ ।  
 ବହନ୍ତା ପୁରୁଷେ ଶସ୍ତ୍ର ଅଶିଦେଲେ ଜୟ ॥

ଦେବନାମ ନାମେ ରହ ପୁଣି ଅଣି ଦେଲେ ।  
 ଶୁଣ ଯଶସିତ ଦେବ ଶୁକ ଯେ ବୋଇଲେ  
 ଅବଶ୍ୟାମ ରହ ଅଣି ଦେଲେକ ମରୁତ ।  
 ପଦ୍ମତା ଶତ୍ରୁକୁ ପୁଣି ଦେଲେ ଦେମବନ୍ଧୁ ॥  
 ବରୁଣ ଦେବତା ନେଇ ଦେଲେ ଜଳପାଣି ।  
 ମନଭେଦ ନାଶକକୁ ଦେଲେ ବ୍ରହ୍ମରୂପି ॥  
 ନାଗପାଣି ବାଣ ନେଇ ଦେଲେ ଶଶବତ ।  
 ସୁଧା ଲହରୀ ଦେଲେ କାର୍ତ୍ତିକେୟ ମହାଯତ ॥  
 ବଜ୍ରବାଣ ନିର୍ଦ୍ଦୀତ ଯେ ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ବାଣ ।  
 ମେଘାସ୍ତ୍ର ଅଗ୍ନି ବାଣ ଯେ ଦେଲେ ସୁଭେଶ ॥  
 ନିନ୍ଦ୍ରାଶର ମୋହବାଣ ଅଷ୍ଟାଦଶ ବାଣ ।  
 ମହାବ୍ରହ୍ମ ପୁରୁଷ ଯେ ଦେଲେ ଚତୁଷ୍ପାଣ ॥  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ହୋଣ ମହାକାଳ ବାଣ ।  
 ବଜ୍ରଶକ୍ତି ବଜ୍ରକାଠି ଦେଲେ ନେଇ ପୁଣ ॥  
 ପୁଣ ସମର୍ପିଲେ ରତ୍ନମଣି ଯେ ସରଳ ।  
 ଶତମନୁ ଦେଲେ ନେଇ ଅଜୟା ଯେ ମାଳ ॥  
 ରସ ରସାୟନ ଅର କାଞ୍ଚନ ମୌଷ୍ଠି ॥  
 ଅଶ୍ୱିନୀକୃମିର ଦେଲେ ଶେନ ରୁଦ୍ଧି ପିଞ୍ଜି ॥  
 ଅନନ୍ତ ବାସୁକୀ ଅଦି ଅଷ୍ଟକୁଳା ନାଗେ ।  
 ନାଗପାଣି ବାଣ ନେଇ ଦେଲେ ଦୁର୍ଗାଅଗ୍ରେ ॥  
 ସୋମ ଅତଳ ମଦନ ମାଦନ ମୋହନ ।  
 ଅନାଦି ଦେବତା ଦେଲେ ଏତେ ବାଣଭଣ ॥  
 ରୁକ୍ମ ଯଜ୍ଞ ସାମ ଯେ ଅଥବା ବେଦମନ୍ତ୍ର ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଏ ଦେଲେ ନେଇଣ ଦୁର୍ଗାର ଅଗ୍ରତ ॥  
 ଗଉରୀ ଶରଣ ପ୍ରସନ୍ନ ଯେ ନଳବନ୍ଧୁ ।  
 ଅର୍ଦ୍ଧପାକ ପୂର୍ଣ୍ଣପାକ ଦେଲେ ରୁଦ୍ଧି ପିଞ୍ଜି ॥  
 ସ୍ୟାମନ୍ତକ ମଣି ପୁଣ ବଇଚୁର୍ଯ୍ୟ ମଣି ।  
 ତମିରବଦାଞ୍ଜୁଣାଦି ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ଅଣି ॥  
 ଅନଳ ନାଗର ପୁଣ ମହାମରୁ ଶର ।  
 ଦୁର୍ଗାର ଦସ୍ତରେ ନେଇ ଦେଲେ ବୈଶ୍ଵାନର ॥  
 ବପୁଳା ଅବଳା ଅମର ଯେ କୋଷଧନୁ ।  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ କରେ ନେଇ ଦେଲେ ଶତମନୁ ।  
 ଅମଳାନ ପାଞ୍ଚ ଲଗ୍ନିଦେଲେ ଦେବୀ ଅଗ୍ରେ ।  
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବତା ଶସ୍ତ୍ର ଦେଲେ ଅଗ୍ରେ ॥  
 ଶସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ପାଇ ବୋଇଲେକ ଗୋପାମଣି ।  
 ବାହାନ ବନ୍ଧୁ ଦୈତ୍ୟକୁ ପାରିବକ ଜଣି ॥

ଏ ବାଣୀ କହଲେ ଯଦୁ ଦୁର୍ଗତତାରଣୀ ।  
 ଯେ ଯାହା ବାହନ ଦେଲେ ଦେବତାଏ ଅଣି ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାର ବଚନରେ ଦେବେ ଉଦବେଶ ।  
 ସିନ୍ଦୂ ନେଇଣ ଦୁର୍ଗାକୁ ସମର୍ପିଲେ ବେଶ ॥  
 ମନପବନ ଦଣ୍ଡକୁ ନାବଦ ଯେ ଦେଲେ ।  
 ଖେଚରୀ ଯାନ ଅନନ୍ତଦେବ ସମର୍ପିଲେ ॥  
 ମରାଳ ବାହନ ନେଇ ସମର୍ପିଲେ ଧାତା ।  
 ଚକ୍ରଚକ୍ର ଦେଲେ ନେଇ ଜଗତକରତା ॥  
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ସେହି ହୋଇଣ ଶ୍ରୀମାନ ।  
 ଦୁର୍ଗାର ଗୁପ୍ତରେ ଦେଲେ ବୃଷଭବାହନ ॥  
 ଦେବତାମାନଙ୍କର ଯେ ଶକ୍ତି ପୁରୁଷୁତ ।  
 ଅଣିସମର୍ପିଲେ ଯାନ ନାମ ଶିରାବତ ॥  
 ଶାଫୁଲ ବାହନ ସମର୍ପିଲେ ଯେ ଅନଙ୍ଗ ।  
 ପବନଦେବତା ଅଣି ଦେଲେ ବେଶେ ମୁଗ ॥  
 କାଳାନଳ ଦେବ ଅଶ୍ୱିନି ଯେ ବୈଶ୍ଵାନର ।  
 ମେଷ ବାହନ ସେ ଦେଲେ ଦୁର୍ଗାର ଅଗର ॥  
 ଭୈରବ ଶକ୍ତି ଅଭୟ ଅର କାଳପାଣି ।  
 ଯମଦେବତା ନେଇଣ ଦେଲେକ ମହୁଷି ॥  
 ତାରକା ନିସ୍ତୁନ ଯେ ହରର କୃମାର ।  
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ଅର୍ପିଲେ ନେଇଣ ମୟୁର ॥  
 ମରୁ ବାହନ ନେଇ ଦେଲେକ ବରୁଣ ।  
 ଦେଇଥିଲେ ପୂର୍ବସ୍ତ୍ର ସେ ବହୁ ବାଣେଶ ॥  
 ଅନେକ ହରଷ ହୋଇ ମନେ ଯେ ଭୀଷ୍ମର ।  
 ସପ୍ତଅଶ୍ୱ ଯାତଦେଲେ ଦୁର୍ଗାର ଗୁପ୍ତର ॥  
 ଅମ୍ବୁଦେବ ବ୍ୟାଘ୍ର ଦେଲେ ଦୁର୍ଗାର ଗୁପ୍ତର ।  
 ରତ୍ନାବଳ ଯାନ ନେଇ ଦେଲେକ କୁବେର ॥  
 ଧାବଧାନେ ଶୁଣ ଅହୋ ପଶ୍ଚାତ ଶୟେ ।  
 ଯେ ଯାହା ଭୁଷଣ ଯାନ ନେଇ ଦେବତାଏ ॥  
 ବୋଇଲେ ତୋତେ ସମସ୍ତେ ଦେଲୁଁ ଅସ୍ତ୍ରାକାଠି  
 ପାପଅସ୍ତ୍ରା ଦେନି ଅମ୍ବେ ଜଳେ ଅଛୁଁ ରୁଡ଼ି ॥  
 ହେ ମାତ ତୋ ଦାଦେ ଅମ୍ବ ଜନ୍ମେ ସେବା ।  
 ମହୁଷୀ ମାର ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଦେବା ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭକୁ ହେଲି ମୁଁ ପ୍ରସନ୍ନ ।  
 ଅଙ୍ଗୁଳି ଥାଅ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଯାହାର ସ୍ଥାନ ॥  
 ଅମର ହୋଇ ପ୍ରମାଦେ ଡାକିଲି ଯେ ମୋତେ ।  
 ଅଜହ୍ନୁ ଦୈତ୍ୟକୁ ମାରବରୁ ତୁମ୍ଭ ଅର୍ଥେ ॥

ଅଗ୍ନି ଦହାଉଣ ମୁଦ୍ରିମନ୍ତ ସେ ହୋଇଲେ ।  
 ଦେବଙ୍କୁ ଅଭୟ କରି ପ୍ରସନ୍ନରେ ଦେଲେ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସରଜା କହେ ଶୁକମୁନି ।  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଦେଖିଣ ବ୍ୟଥା ଶୁଭଲେ ଅବନା ॥  
 ଅନନ୍ତକୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏକଦୃଷ୍ଟି ଘୋଟି ।  
 ବିଜେ ମାହେଶ୍ୱରୀ ଯାଇଁ ଗଜଭୟ ପିଠି ॥  
 ସହସ୍ର ଭୁଜେ ସବସ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଅଙ୍ଗେ ଶେନା ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଲାଗିଲା ବସ୍ତ୍ରମୁଦ୍ରିର ମୂର୍ତ୍ତିନା ॥  
 ସମସ୍ତ ଦେବତା ଦେଖି କଲେ ବଡ଼ ଭୟେ ।  
 ବୋଇଲେ ଏ ସଙ୍କଟରୁ ରକ୍ଷ ମହାମାୟେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଶ୍ରେୟେବେ ଭୟନାହିଁ କହି ।  
 ଅସୁର ଭୁବନକୁ ମୁଁ ଏବେ ଯାଉଅଛି ॥  
 ବାହାନ ଶହସ୍ରମାନ ଆଉଁ ଶୂନ୍ୟମାଗେ ।  
 ସୁରଣା କଲେ ପ୍ରାପତ ହେବ ମୋତେ ବେଗେ ॥  
 ସେ ଦୁର୍ଗାଚରଣତଳେ ରହୁ ମୋର ମତି ।  
 ଶାରଳାଦାସ ଯେ ଏହା ଭୁଜେ ଦବାବତି ॥



### ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ରତ୍ନଗିରିରେ ଅବସ୍ଥିତି ଓ ଚଣ୍ଡୀକାପୁର ବିବରଣ ।

ବଦମୁନ୍ତ ଶୁକ ଶୁଣ ହେ ପରାସର ଶ୍ରୀମତୀ ।  
 ମେରୁ ଐଶାନ୍ୟ ମୁରତି ହେଲେ ମହାମାୟେ ॥  
 ବହର ମେଘଳାବୁଦେ ଐଶାନ୍ୟ ବାହନା ।  
 ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଯେ ସରସ୍ୱତୀ ଧାର ତନି ॥  
 ମେରୁ ଦୁରେ ପଞ୍ଚତୃଷ୍ଣି ସହସ୍ର ଘୋଜନ ।  
 ଉଦ୍ୟାନ ନାମରେ ସରସ୍ୱତୀ ଗାରେ ବନ ॥  
 ଧବଳାଙ୍ଗୀ ଗାର ଯେ ଐଶାନ୍ୟ ଭାଗରେ ।  
 ତହିଁ ପାଶେ ଅଛି ଗିରି କଣ୍ଠା ନାମରେ ॥  
 ସେହୁ ପର୍ବତ ଉପରେ ବିଜେ ଶାକମୁଣ୍ଡା ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ହୃଦରେ ସେ ଯେଣୁ ଅବତର ॥  
 ସେ ଗିରିକ ଛଡ଼ା ଜେନାବଳ ଯେ ନଗର ।  
 ପଞ୍ଚଦଶ ଯୋଜନ ତ ମୈଷାସୁରପୁର ॥  
 ସେ ଗିରି ଉତ୍ତରପାଶେ ଜଟୀନାମେ ବଟ ।  
 କୁଲବଣ ପାଟଣା ଯେ ତା ଉପର ତଟ ॥  
 ଲବଣ ସମୁଦ୍ର ଅଛି ତହିଁର ସନ୍ଧ୍ୟେ ।  
 ଦେଖି ଗୋପାମଣୀ ଅନନ୍ତ ହେଲେ ହୃଦେ ॥

ସହସ୍ରେକ ଭୁଜ ଦେଖାନ୍ତୁଦେ ଗୋପ୍ୟକଲେ ।  
 ଅକାଶପଥରେ ଶହମାନହୁଁ ଥୋଇଲେ ॥  
 ସମସ୍ତ ସେ ଅନ୍ତଃସେ ରଖିଲେ ଭବାନୀ ।  
 ବସିଲେ ସେହୁ ମୋହନସ୍ୱରୂପକୁ ଘେନ ॥  
 ଅନେକ ଧନ ରଚନେ ଅଭରଣ କାୟେ ।  
 ଦବ୍ୟ ଶୌରାସ ଉପରାଣ ମହାମାୟେ ॥  
 ଏକର ଶରୀର ତାଙ୍କ ଗୌରବର ଘୋଟି ।  
 ବିଜୟ ମାହେଶ୍ୱରୀ ଯେ ରତ୍ନଗିରି ପିଠି ॥  
 ଅସୁର ଭୁବନକୁ ସେ ଦେଲେ ଦେଖା ଦୃଷ୍ଟି ।  
 ବନକନରକୁ ପୁଣି କରଛନ୍ତି ପିଠି ॥  
 ଅମରଭୁବନ ପ୍ରାୟ ଅରବି ପୁର ।  
 ପ୍ରକାଶିଲେ କାଳରୁଦ୍ର ରୂପ ଶାକମୁଣ୍ଡା ॥  
 ବାରାବାର ପକାଇଲେ ଯହୁଁ କୋପ ଦୃଷ୍ଟି ।  
 ଜେନାବଳ ନଗର ଉପକଳଙ୍କ ଅଭିଷ୍ଟି ॥  
 ଶୁଣ ହେ ପରାସର ଶୁକା କହେ ଶୁକମୁନି ।  
 ନିଶ୍ଚଳ ଅସନେ ବିଜେ ଦେଖା କାତ୍ୟାୟନୀ ॥  
 ସିଂହଳ ବୋଲି କରଣ ଯେବଣହୁଁ ଦ୍ରାପ ।  
 ରତନେ ନିର୍ମିତ ସେହୁ ହୋଇଛି ସ୍ୱରୂପ ॥  
 ମେରୁବାହନା ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭଦ୍ରା ସରସ୍ୱତୀ ।  
 ସିଂହଳଦ୍ରାପର ସେ ଯେ ଐଶାନ୍ୟ ବହନ୍ତି ॥  
 ସେ ବେନ ନୟନ ମଧ୍ୟେ ଗୁରୁ ସୁଶୋଭନ ।  
 ତସର ଗୁଣେଷି ନନ୍ଦ ଅତି ବିଚରନ ॥  
 ଜେନାବଳ ନନ୍ଦ ଯେ ଚଣ୍ଡୀକା ପୁର ନନ୍ଦ ।  
 ଜମ୍ବୁପୁର ନନ୍ଦ ଚଣ୍ଡୀପୁର ନାମେ ନନ୍ଦ ॥  
 ସେ ନନ୍ଦକୁ ବେଦେ ସରସ୍ୱତୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭଦ୍ରା ।  
 ବସିଲେକ ଯୋଗେଶ୍ୱରୀ ନେତ୍ରେ ନାହିଁ ନନ୍ଦ ॥  
 ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ହର ବ୍ରହ୍ମା ନାମେ ଏକ ବନ ।  
 ଦେବ ଯୁଗେ ନବସ୍ତ୍ର ଘୋଜନ ବସ୍ତ୍ରୀଣି ॥  
 ସେ ବନଭିତରେ ଯେତେ ବୃକ୍ଷଗଣ ଛନ୍ତି ।  
 ସୁସ୍ୱାଦୁ ପଦାର୍ଥ ସୁଧାରସ ସେ ଦିଅନ୍ତି ॥  
 ଅମ୍ଳ ଜାମ୍ବୁ ନଟକାଳ ଗୁଅ ଦ୍ରାଘା ଫଳ ।  
 ପନସ ମିରଚା ତମ୍ବା ବରକୋଳ ତାଳ ॥  
 କରୁଡ଼ା ବଉଳ ରମ୍ଭା ଲବଙ୍ଗର ଲଟି ।  
 ଅପଳା ଭଲସ ବେଲ ବୃକ୍ଷ କୋଟି କୋଟି ॥  
 ଗଜୁର ଲେମ୍ବୁର ଟଣ୍ଡା ଦବ୍ୟ ନାଗରାଜ ।  
 କରମଙ୍ଗା ଜମ୍ବିକ ଯେ ବୃକ୍ଷ ମାଲୁକା ॥

କାଳିଆ କରଥ ଲେମ୍ବୁ ବୁଷ ବଦ୍ୟମାନ ।  
 ଏସନେକ କରି ଧାତା ଉପରୁ ବନ ॥  
 ଫଳ ବୁଷ ବ୍ୟତୀତେକ ଅନ ବୁଷ ନାହିଁ ।  
 ରତ୍ନରେକ ସେ ବନ ବେଦିଅଛି ରହୁ ॥  
 ଲୁଣ୍ଠନ ପଦ୍ମତ ଚନ୍ଦ୍ର ଗିରି ପରବତ ।  
 ସେଠା ଅସ୍ଥାନ ଯହିଁ ରତ୍ନାଦ ନିର୍ମିତ ॥  
 ଏ ଗୁରୁ ତଦ୍ବତ ମଧ୍ୟେ ଅଛି ରତ୍ନଗିରି ।  
 ସେ ଗିରି ଉପରେ ଚଳେ ଦେବୀ ମାହେଶ୍ଵରୀ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି ନୃପ ପଶ୍ୟନ୍ତିତ ସେ ବୋଇଲ ।  
 ଅତେ ଶୁଭ ବ୍ରହ୍ମା ଏତ ସନ୍ଦେହ ଲାଗିଲା ॥  
 ନଗ୍ନେକ କହୁଲ ସେ ଚଣ୍ଡାଳ ପୁର ବୋଲି ।  
 ତାହା ଶୁଣି ଗୁହ୍ୟ କହୁ ଅସ୍ପର୍ଶ୍ୟ ହୋଇଲ ॥  
 ଜଗାଇ ଚଣ୍ଡାଳ ନନ୍ଦ ତାହାର ସେ ନାମ ।  
 ଏହା ବସ୍ତାରିଣ କହ ହେ ଗୁନ ଉତ୍ତମ ॥  
 ଶୁକଗୁନ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଅତୋ କୁରୁନାହା ।  
 ଏକ ନନ ହୋଇ ଶୁଣ କହଇ ଗୁଁ ତାହା ॥  
 ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନନ୍ଦୁଷ ନାମେ ନରପତି ।  
 ତାହାର ସ୍ଵରୂପେ ମେଘ କଲକ ଅଗତି ॥  
 ସାର ଦ୍ଵୀପ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅଗାଳକ କଲା ।  
 ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ପରସନ୍ତେ ମେଘ ନ ବର୍ଷିଲା ॥  
 ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ଅଟଇ ସେ ନନ୍ଦୁଷ ରାଜନ ।  
 ବେନି ବର୍ଷ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ସେ ପୋଷେ ଦେଇ ଅଳ ॥  
 ରାଜାର ଭଣ୍ଡାରେ ଥିଲା ସେତେ ଧନ ଦ୍ରବ୍ୟ ।  
 ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ସେ ରାଇ ବାଣ୍ଟିଦେଲା ଫଳ ॥  
 ଏହୁପୁଣ୍ୟ ଗୁରୁବର୍ଷ ଗଲା ଗତ ହୋଇ ।  
 ପୁଣିହିଁ ସେ ମେଘନାମ ନ ପାଳିଲେ ତହିଁ ॥  
 ପ୍ରଜାଙ୍କର କଷ୍ଟଦେଖି ନନ୍ଦୁଷ ନୃପତି ।  
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେହୁ କରଲା ଫୁଲି ॥  
 ହୋମଯାଗ ଜପେ ମେଘ ନୋହଲେ ସେ ଶାନ୍ତି ।  
 ବରଣ ନ କଲେ ଯହିଁ ନନ୍ଦୁଷର ପୃଥ୍ଵୀ ॥  
 ଦେବ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ବୋଲ ଯହିଁ ନ ରହିଲା ।  
 ବଳେ ସେ ରାଜା ସବୁର ସମ୍ପଦ ହରିଲା ॥  
 ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ କହଲେ ତେଣୁ ବସିଷ୍ଠକୁ ।  
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ନ ପୂଜିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ॥  
 ଅଛୁ ଯୁଗମାନେ ଏବେ ହୋଇଯିବେ ଭୟ ।  
 ପିତାମହ ଆଗରେ ତୁ କହ ହୋ ବସିଷ୍ଠ ॥

ବସିଷ୍ଠ କହଲେ ପିତାମହର ଅଗ୍ରତେ ।  
 ଭକ୍ତ ନ ବର୍ଷିଲା ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ॥  
 ପ୍ରଜାଙ୍କ ପୁରୁଣା ଧନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଥିଲା ସେଣୁ ।  
 ବେନିବର୍ଷ ଦର୍ଶିଲେକ ଲୋକମାନେ ତେଣୁ ॥  
 ଅରବର୍ଷ ତହିଁ ମେଘ ନ କଲକ ବୁଝି ।  
 ରାଜ୍ୟ ଧନ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ସେ ଦେଲା ନେଇ ବାଣ୍ଟି ॥  
 ଅଦର ବର୍ଷାହିଁ ମେଘ ନ ପାଳିଲା ପୁଣି ।  
 ରାଜା ବୋଲେ ଧନ ଦେଇ ଧାନ ଏବେ କଣ ॥  
 ଗୁରୁ ବର୍ଷ ପ୍ରଜାଗଣ ଦର୍ଶିଲେ ଏମନ୍ତେ ।  
 ପୁଣିହିଁ ମେଘ ସେ ନ ବର୍ଷିଲା କଦାଚିତେ ॥  
 ବସିଷ୍ଠ କହଲେ ଏତେ ସେ ପିତାମହଙ୍କୁ ।  
 ଅଗାଳକ ହେଲା ପ୍ରଭୁ ମଧ୍ୟ ଭୁବନକୁ ॥  
 ମେଘେ ନ ପାଳିଲେ ଦେବ ନନ୍ଦୁଷର ରାଜ୍ୟ ।  
 ଏଅଳୁହିଁ କିସ ଅଜ୍ଞା ଦିଅ ବ୍ରହ୍ମରାଜ ॥  
 ପିତାମହ ଶୁଣିଣ ସେ ହୋଇଲେ ବ୍ୟାଦ ।  
 ନିଷ୍ଠୁର ନନ୍ଦୁଷ ରାଜ୍ୟେ ପଡ଼ିଲା ପ୍ରମାଦ ॥  
 ନ ଜାଇବେ ସେ ଭୁବନେ ଅଉ ଜୀବଜନ୍ତୁ ।  
 ପିତାମହ ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ନାରଦେ ଯାଅନ୍ତୁ ॥  
 ଏବେ ଠାବ କରି ଅସ ଧାନ ଅଛି କାହିଁ ।  
 ଅମୃତ କହଲେ ଅମ୍ଭେ ଦେବା ତାଙ୍କୁ ନେଇ ॥  
 ତୁ ସେ ତଳପୁରେ ବୁଲୁ ଜାଣୁ ହୋ ସମସ୍ତ ।  
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଖୋଜବ ଗୁଁ ପୁର ସାତ ॥  
 ପିତାମହ ବଚନରେ ଗଲେକ ନାରଦେ ।  
 ସାତଦ୍ଵୀପ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପଶିଲେ ସାନନେ ॥  
 ଫିଦଳଦ୍ଵୀପରେ ପୁଣ୍ୟତୋୟା ନଦୀରେ ।  
 ମହାସମୁଦ୍ର ଚଣ୍ଡାଳ ନଗରମଧ୍ୟରେ ॥  
 ଘୋଷଣା କରି ଅମ୍ଭିକା ନାମରେ ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ମହାପୁଣ୍ୟ ଥାଇ ପୁଣ୍ୟତୋୟା ନଦୀରେ ॥  
 ଚଣ୍ଡାଳର ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ ଧାନ ବଦା ଅଛି ।  
 ତାହା ଠାବ କଲେ ଯାଇ ବଧାତାର ବସି ॥  
 ନାରଦ ବସିଲେ ପୁଣ୍ୟତୋୟା ନଦୀକୂଳ ।  
 ବାରିତା ପାଇଣ ମିଳେ ଅମ୍ଭିକା ଚଣ୍ଡାଳ ॥  
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୋର ବହୁ ଅସୁତନ ।  
 ଚଣ୍ଡାଳ ବୋଇଲା ଗୁନ ସବୁ ଏହୁ ଧାନ ॥  
 ତନିଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କୁଡ଼ ହୋଇଅଛି ।  
 ତଳେ ଅଛି ପଟା ଉପରେ ନାହିଁ କଣି ॥

ମୋହର ଲେଖାରେ କୁଳ ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ କରି ।  
 ତହିଁର ଉପରେ ଶ୍ରୀ କାକର ବରଷି ॥  
 ଶ୍ରୀ ବରଷାର କାଳେ ଥାଇ ସେହୁ ଠାକେ ।  
 ଚଣ୍ଡାଳ କହନ୍ତି ଶୁଣିଲେକ ମୁନିଦେବେ ॥  
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ଘୋଷଣନାର ।  
 ଏତେ ଧନ ଅରଜିଲୁ କେହ୍ନେ ଏକାକର ॥  
 ଅମ୍ବିକା କହୁଲା ଶୁଣି ନାରଦକ ଅଗେ ।  
 ଯଦୁ ନାମେ ଗଜା ସତ୍ୟସମ୍ପର ସୁରେ ॥  
 ବଡ଼ ପ୍ରତାପୀ ଗଜନ ଶୈଳଧର ଛୋଡ଼ି ।  
 ସିଂହଳଦ୍ୱୀପରେ ସେହୁ ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ॥  
 ସେ ଗଜାର ମୁହଁ ବାଡ଼ିତାଟି ଯେ ଖଟଇ ।  
 ମଳ କାଢ଼ିଣ ମୁଁ ଯଦୁଗଜା ତହିଁ ଥାଇ ॥  
 ତାହାର ମଳ କାଢ଼ିଣ ପକାନ୍ତେଣ ପ୍ରଥୀ ।  
 ତହିଁ ଧାନ ମୁଣ୍ଡ'ଏକ ଦେଲା ଉତପତ୍ତି ॥  
 ତେ ମୁନି ତହିଁରୁ ଧାନ ଦେଲା ମାଣଜଳି ।  
 ତା ଅଣି କର ବହନ କରିଲ ହେ ମୁନି ॥  
 ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରମାଣ ବୁଣିଲ ସେ ଭୂମିର କଟ ।  
 ତହିଁରୁ ଦେଲା ଚନ୍ଦ୍ରଣ ପୌଷ ଉତପତ୍ତି ॥  
 ଅହେ ମୁନି ସେ ଧାନକୁ ମୁହଁ କଲ ବୁଢ଼ି ।  
 ନକାତିକେ ପାଞ୍ଚପାହୁ ଯେ ଘେନେ ଯଥାବଧି ॥  
 ସେ ଭୂମିରେ ବୁଣେ ଯେତେ ଚେତେ ଉତ୍ତମ ॥  
 ମରୁ ସଂଯୋଗ କରିଣ ମୁହଁ ଥୋଇ ଥାଇ ॥  
 ପାଞ୍ଚ ପାହୁ ପ୍ରମାଣରେ ଗୁଣ ମୁଁ ଦିଅଇ ।  
 ବହନ ପରାସ୍ତ କରି ସେ ଧାନ ଘେନଇ ।  
 ଜମୁତବାହନ ଗଜେୟ ଅପାଳକ କଲା ।  
 ମୋଠାରୁ ଲକ୍ଷେ ଭରଣ ଧାନ ଗୁଣ ନେଲା ॥  
 ବରଷାନ୍ତେ ବେନି ଲକ୍ଷ ଭରଣ ସେ ଯାତ ।  
 ମୁହଁ ବୋଇଲି ଏମନ୍ତ ଧର୍ମ କାହିଁ ଅଛି ॥  
 ଅହେ ଜମୁତବାହନ ଏହୁ ବଧାନକୁ ।  
 କୋତିକରେ ପାଞ୍ଚ ବୁଢ଼ି ମାଗଇ ତୁମ୍ଭଙ୍କ ॥  
 ଲକ୍ଷେ ଭରଣକୁ ପାଞ୍ଚପାହୁ ଯେତେ ହୋଇ ।  
 ତହିଁ ଅଧିକ ଗୋଟିଏ ମୁହଁ ନ ଘେନଇ ॥  
 ଧାନ ଦେଇ ନୋତେ ସବେ କଲେ ଧନ୍ୟଧନ୍ୟ ।  
 ବୋଇଲେ ବର୍ତ୍ତିଥାଅ ତୁ ଅମ୍ବି ଅମ୍ବୁ ଦେବ ॥  
 ଏଣୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ନେଲ ବସ୍ତ୍ର କଲ୍ୟାଣେ ।  
 ଅମ୍ବୁଷ ବଢ଼ିଲା ମୋର ଶରଣେ ବଚନେ ॥

ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଅମ୍ବିକା ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ଅପାଳକ ଦ୍ୱୀପ ଯେ ସିଂହଳ ॥  
 ନନ୍ଦିସ ନରପତିର ଅଢ଼େ ସେ ଗୁଣ୍ୟ ।  
 ତୋ ତହିଁକ ଅଇଲୁ ହେ ଅମ୍ବେ ତେଣୁ ଅତି ॥  
 ତୋଘର ବବେକବନ୍ତ ନାହିଁ ହିଲୁବନ ।  
 ଏ ସଂସାର ଗୋଟିକୁ ତୁ କର ଉଦ୍ଧାରଣ ॥  
 ଚଣ୍ଡାଳ ବୋଇଲା ମୁହଁ ନ ଦିଅଁ ଅବଧି ।  
 ଏକ କଥାଏ ମୋହର ଶୁଣ ତପୋନ୍ୟସ ॥  
 ଦବ୍ୟ ଦୁହଡ଼ା ଗୋଟିଏ ଅଛି ଯେ ମୋହର ।  
 ତାହାର ସମାନେ ମୁହଁ ନ ପାଇଲ ବର ॥  
 ସେ ଦୁହଡ଼ା ଗୋଟିକ ମୁଁ ପ୍ରଦାନ କରିବି ।  
 ଏ ଧାନଯାକ ତାହାକୁ ଜଇତୁକ ଦେବ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି ନାରଦ ଯେ କଣ୍ଠେ ହସ୍ତ ଦେଲେ ।  
 ପିତାମହ ଛମ୍ବୁରେ ସେ ଯାଇଣ କହଲେ ॥  
 ଶୁଣ ଦେବ ସାବଧାନେ ଅହେ ଜଗତ୍ପତି ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ନାଥ ତୁହୁ ଜଗତକରତା ॥  
 ସିଂହଳଦ୍ୱୀପରେ ପୁଣ୍ୟତୋଷ୍ଠା ନନ୍ଦିଶରେ ।  
 ଅମ୍ବିକା ନାମେ ଚଣ୍ଡାଳ ଅଛଇ ତହିଁରେ ॥  
 ତାହାତହିଁ ଧାନ ଅଛି ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ କରି ।  
 ମୁଁ ବୋଇଲି ଏ ଧାନ ତୁ ନନ୍ଦିଶକୁ ଦେସି ॥  
 ସେହୁ କଥାରେ ସମ୍ମତ କଲିଲା ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ଧାନ ଦେଇ ନନ୍ଦିଶକୁ ଦିଅ ତତକାଳ ॥  
 ନାରଦକ ମୁଣ୍ଡ ଏହୁ ବଚନକୁ ଶୁଣି ।  
 ବଶିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ହରିଲେକ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ॥  
 ନାରଦ ଏବେ ଅଛଲେ ଧାନ ଠାକ କରି ।  
 ସେ ଧାନକୁ ଅଣୁ ବେଗେ ଯାଇ ଦଣ୍ଡିଧାଣ ॥  
 ଦ୍ରୁପାଙ୍କର ବଚନରେ ବଶିଷ୍ଠ ଯେ ଗଲେ ।  
 ନନ୍ଦିଶ ଗଜାକୁ ବେଗେ ଯାଇଣ କହଲେ ॥  
 ଅମ୍ବିକା ଚଣ୍ଡାଳତହିଁ ଅଣ ଯାଇ ଧାନ ।  
 ଏହା ବୋଇଲେ ବଶିଷ୍ଠ ମହା ତପୋଧନ ॥  
 ଯେତେ ପୁରେ ତୋର ହୋଇଅଛି ଅନାବୁଝି ।  
 ପରଜାନାନଙ୍କୁ ଅଣି ଧାନ ଦିଅ ବାଣି ॥  
 ବୁଝିର ବଚନ ଶୁଣି ଗଲକ ନନ୍ଦିଶ ।  
 ପୁଣ୍ୟତୋଷ୍ଠା ନନ୍ଦିଶରେ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ ॥  
 ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ହଜିରଣ ଅମ୍ବିକା ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ବୋଇଲେ ଏ ଧାନ ଗୁଣ ଦିଅ ତତକାଳ ॥



ଚଣ୍ଡାଳ ବୋଇଲା ତୁ ଯେ ଅଟୁ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।  
 ସୋମବଂଶେ ଜାତ ତୁ କି କରୁଛୁ ଅନାଦି ॥  
 ତୁମ୍ଭ ବାହୁବଳେ ସିନା ତପ ଧର୍ମ ସର୍ବ ।  
 ନନ୍ଦୁଷବୋଲେ ତୋ ଦ୍ରବ୍ୟ କଲେ କେହୁ ନେବ  
 ଚଣ୍ଡାଳ ବୋଇଲା ଯେବେ ଧାନ ନେବୁ ସ୍ବୟେ ।  
 ମୋର ଅଛି ଅବବାସ୍ତା ସ୍ବୟେ କନ୍ୟାଏ ॥  
 ତାହାକୁ ତୁ ବନ୍ଧୁ ଯେବେ ହୋଇବୁ ହୋ ସ୍ବୟେ ।  
 ଧାନଯାକ ଜଉରୁକ ଦେବ ମୁଁ ନିଷ୍ପୟେ ॥  
 ଏସନେକ ବ୍ରତ ମୁଁ କରୁଛି ନୃବର ।  
 ତୁ ଦେବ ଶୈଳ୍ୟର ହେ ବନ୍ଧୁର ଯା କର ॥  
 ଶୁଣିଣ ନନ୍ଦୁଷ ବଳା କର୍ଣ୍ଣେ ହସ୍ତ ଦେଲା ।  
 ଶିବ ଶିବ ସ୍ବମର ସେ ବାହୁଡ଼ି ଅଇଲା ॥  
 ବଃସ୍ବକ ଅଗ୍ରେ ଅସି ନନ୍ଦୁଷ କହୁଲା ।  
 ପ୍ରଥମରେ ହସ୍ତ ଯୋଡ଼ି ନମସ୍କାର କଲା ॥  
 ଅମ୍ଭିକା ଚଣ୍ଡାଳର ହେ ଧାନ ଅଛି ଯେତେ ।  
 ମୋ ଦେଶେ ଅତିବ ସାତବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ॥  
 ସେ ବୋଲେ ମୋହର ଅଛି ଦୁହ୍ୱତା ଗୋଟିଏ ।  
 ତାହାକୁ ବ୍ୟାହ ଯେବେ ହେବୁ ଦେବସ୍ବୟେ ॥  
 ଏ ଧାନଗୁଡ଼ିକ ତୋତେ ଜଉରୁକ କର ।  
 ଦେବ ଏ କଥାକୁ ଅଛି ମୁଁ ସତ୍ୟ କର ॥  
 ବୁଦ୍ଧି କର ନ ଦୟା ସତ୍ୟ ମୋର ବାକ୍ୟ ।  
 ଦୁହ୍ୱତାକୁ ବନ୍ଧୁ କର ଦେବ ଜଉରୁକ ॥  
 ମୁଁ କେମନ୍ତେ ବନ୍ଧୁ ହେବ ଚଣ୍ଡାଳ ଦୁହ୍ୱତା ।  
 ତେଣୁ ମୁଁ କହୁ ଅଇଲ ତୋହର ଯେ କଥା ॥  
 ମୁଁ ହିଁ ଯୁକତରେ ଅଟେ ପୁଣି ସୋମବଂଶୀ ।  
 ଏହେବଡ଼ ବଂଶେ ଜନ୍ମି ହୋଇବ କି ଦୋଷୀ ॥  
 ଏହା ଶୁଣିଣ ବଃସ୍ବ ଶୀଘ୍ର ହୋଇଗଲେ ।  
 ପିତାମହ ଅଗ୍ରେ କହୁ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ॥  
 ଏସନ ବଚନ ଶୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇ ତୁନି ।  
 ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ହକାରିଲେ ସେ ବଃସ୍ବ ମୁନି ॥  
 ତୁ ବେଗେ ଯାଅ ବଃସ୍ବ ଚଣ୍ଡାଳର କଥା ।  
 ସେ ଧାନ ସମସ୍ତ ନେଉ ନନ୍ଦୁଷ ନୃପତି ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପଦ୍ମସ ପତା ଅଜ୍ଞା ଦେନ ଶିର ।  
 ଚଳିଲେ ବଃସ୍ବ ପୁଣ୍ୟତୋୟା ନନ୍ଦୁଷର ॥  
 ସେ ଚଣ୍ଡାଳ ଦେଖିଲା ଯେ ବଃସ୍ବ ମୁନିକୁ ।  
 ସଜା କର ବଃସ୍ବ ରହି ଦେଲା ନେଇ ତାକୁ ॥

ବଃସ୍ବ ବଃସ୍ବ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ତୋହର ସହୃଦ ହୋଇ ଅଛି ଧର୍ମ ବଳ ॥  
 ବୋଲନ୍ତୁ ସେ ପଦ୍ମସିତ ଅଗ୍ରେ ଶୁକମୁନି ।  
 ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ବଃସ୍ବ ଯେ ବଂଶୀରେ ପୁଣି ।  
 ଭେଣିଲା ଜନକୁ ବେଳେ ଯେବେ ଦେବ ଅନୁ ।  
 କୋଟି ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ଦାନ ନୋହେ ତାହାର ସମାନ ॥  
 ତୋହ ଘରେ ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ ଧାନ ଅଛି ବସି ।  
 ଏ ଧାନ ଅମୁକ୍ ଦେଇ ବୈକୁଣ୍ଠେ ବସି ॥  
 ଚଣ୍ଡାଳ ବୋଲେ ମୁଁ କିଛି ନ ଜାଣଇ ଧର୍ମ ।  
 ଏକା କଥା ଗୋଟିଏ ମୁଁ ଜାଣଇ ଉତ୍ତମ ॥  
 ଏ ମୋ ଦୁହ୍ୱତା ଗୋଟିକ ବନ୍ଧୁ ଯେ ହୋଇବ ।  
 ସେହୁ ଲୋକ ଏହୁ ଧାନ ସବୁ ଦେନିଯିବ ॥  
 ଶୁଣିଣ ଏହା ବଃସ୍ବ ବାହୁଡ଼ିଣ ଗଲେ ।  
 ପିତାମହ ଅଗ୍ରେ ଯାଇଁ ସମସ୍ତ କହୁଲେ ॥  
 ବଃସ୍ବ କହୁଲେ ପୁଣି ପିତାମହପାଶ ।  
 ନୋହୁଲେ କପାୟି ଫେର ଅସନ୍ତେ ନନ୍ଦୁଷ ॥  
 ସେ ବୋଲେ ଯାହାକୁ କନ୍ୟା ପ୍ରଦାନ କରିବ ।  
 ତାହାକୁ ଏ ଧାନଯାକ ଜଉରୁକ ଦେବ ॥  
 ଏମନ୍ତ ନିୟମ କରୁଅଛି ସେ ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 କହୁଲେ ନ ଶୁଣଇ ତ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲ ॥  
 ଯାଅ ତୁ ବଃସ୍ବ ପୁଣି ବୋଇଲେ ବଧାତା ।  
 ବନ୍ଧୁ ହୁଅ ଯାଇଁ ତୁ ସେ ଚଣ୍ଡାଳଦୁହ୍ୱତା ॥  
 ସେ ଧାନକୁ ଜଉରୁକ ଅଣିବର ଦୟା ।  
 ସତସତରର ଚନ୍ଦ୍ରା ବହନ ପିଞ୍ଚାଅ ॥  
 ଏତେକ ବଚନ ଶୁଣିକରି ମହାମୁନି ।  
 ଚଣ୍ଡାଳ ପୁରକୁ ବଜେ କଲେ ତପୋଧନ ॥  
 ପିତାଙ୍କ ବୋଲରେ ଗଲେ ସେ ବଃସ୍ବ ଯତି ।  
 ସଙ୍ଗେ ତାହାଙ୍କର ଗଲେ ବଃସ୍ବ ପରଲସ୍ତ୍ର ॥  
 ମାରକଣ୍ଡେୟ ମୁନି ଯେ ବାଲୀକ ଅଗ୍ନି ।  
 ବସ୍ତାମିତ ବଜ୍ରଶ୍ରୁକ ବ୍ୟାସ ମହାଯତି ॥  
 ବଃସ୍ବକୁ ତୁଲେ ବ୍ରହ୍ମବିଷ୍ଣୁମାନେ ଗଲେ ।  
 ଅମ୍ଭିକା ଚଣ୍ଡାଳ ପୁର ଦୁଆରେ ନିଲିଲେ ॥  
 ବୃଷିମାନେ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ତୁ ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ନନ୍ଦୁଷ ନୃପତି ହଇଲେକ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରପାଳ ॥  
 ଏ ଧାନଯାକ ମାଗିଲେ ସେ ଅସିଣ ତୋତେ ।  
 ତୁ ସେ ଶକାର ବଚନ ଶୁଣିକୁ କେମନ୍ତେ ॥

ଅମ୍ଭକା ଚଣ୍ଡାଳ ବୋଲେ ଶୁଣିମା ଗୋଷାରି ।  
 ମୁଁ ଧାନ ଯାଚଲୁ ନିଅ ସତ୍ୟ ଯେ ରଖାଇ ॥  
 ଦୁହଡ଼ାକୁ ପ୍ରଦାନ ମୁଁ କରବ ଯାହାକୁ ।  
 ଧାନଯାକ ଜଉତୁକ ଦେବ ମୁଁ ତାହାକୁ ॥  
 ବଣିଷ୍ଠ ବୋଲଲେ ଏବେ ଅଣ ତୋର ହେଅ ।  
 ଯେ ତୋର କାମନା ଅଣ ଅମ୍ଭଙ୍କୁ ହୋ ଦିଅ ॥  
 ଶୁଣିଣ ଚଣ୍ଡାଳ ହେଲା ଅନେକ ହରଷ ।  
 ମଣିଲ ଭବନ ସେହୁ ବହୁରହ କୋଷ ॥  
 ଅରୁଣ୍ୟ ନାମରେ ଯେ ତାହାର କୁମାର ।  
 ରୁପଗୁଣେ ତାହାକୁ କେ ନ ହୋଇବ ସର ॥  
 କମଳନୟନା ମନ୍ଦ ମରାଜରମଣୀ ।  
 ଦିକସ୍ତ୍ରୀ ତନ୍ତ୍ରଦାସୀ ସୁଦନଜୟନୀ ॥  
 ମହା ପଦ୍ମାୟ ବନ୍ଧନସିନ୍ଧୁ ତାର ଠାଣି ।  
 ବଧୂଙ୍କ ଅଧରା ସେ ଯେ ଧରଣୀଶୋଭନୀ ॥  
 ଜାତି ପଦ୍ମିନୀ ତାହାକୁ ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର ।  
 ବେଶ କରି ଅଣିଦେଲା ବଣିଷ୍ଠ ଅଗର ॥  
 ବଣିଷ୍ଠଙ୍କୁ ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ଅଗସ୍ତି ଯେ ମୁନି ।  
 ବସ୍ତ୍ର କରାଇଲେ ତହିଁ ବେନିକୁଳ ଘେନି ॥  
 ବସ୍ତ୍ରମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ପ୍ରତିପଦା ଦିନ ।  
 ରବିବାର ଶ୍ରେଷ୍ଠଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ବଦ୍ୟମାନ ॥  
 ଚଣ୍ଡାଳର ଦୁହଡ଼ା ଯେ ଅଟେ ଅରୁଣ୍ୟ ।  
 ତାହାକୁ ବଦାହ ହେଲେ ସେ ବଣିଷ୍ଠ ଯତ ॥  
 ତାର ବାର ଗ୍ରହ ଆଉ ଯେ ମାହେନ୍ଦ୍ର ଯୋଗ ।  
 ଶୁଭେ ବସ୍ତ୍ର ବିଧି ଶେଷ କଲେ ରୁଷିବର୍ଗ ॥  
 କୁଳଧର୍ମର ଗୋଷରେ ସେ ବଣିଷ୍ଠ ଯତ ।  
 ଅମ୍ଭକା ଗୋଷେ ବଦାହ ଚଣ୍ଡାଳ ଦୁହଡ଼ା ॥  
 ଅମ୍ଭକା ଗୋଷୀ ବୋଲି ସେ ଚଣ୍ଡାଳର ଶୁଷି ।  
 ବସ୍ତ୍ର କରାଇଲେ ବୋଲି ଅଗସ୍ତି ମହର୍ଷି ॥  
 ବେନିକୁଳ ଗୋଷ ସେ ଯେ ବରୁରନ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ।  
 ଦସ୍ତ ଗନ୍ଧ ବନ୍ଧନାଦି କରନ୍ତି ସମସ୍ତ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ମଙ୍ଗଳ ଯେ ଶୁଭେ ବହୁଧନ ।  
 ଶୁଭ ସଖରେ ବଦାହ କରନ୍ତି ସେ ବେନି ॥  
 ବଣିଷ୍ଠଙ୍କର କରରେ ଚଣ୍ଡାଳାର କର ।  
 କୁଣ କାନ୍ଧିଲେ ଅଗସ୍ତି ମହା ମୁନିବ ॥  
 ସତ୍ୟେ ଶଙ୍ଖେ ଜଳ ତଳ ଉତ୍ତର ଅଗସ୍ତି ।  
 ଅମ୍ଭକା ଚଣ୍ଡାଳ କରେ ଦେଲେବ ଚକ୍ରତ ॥

ଅମ୍ଭକା ଚଣ୍ଡାଳ ବୋଲେ ନାହିଁ ମୋର ଅନ ।  
 ପାଞ୍ଚଶ ଅର୍ହତ ମୋର ମାତ୍ର ଅଛି ଧାନ ॥  
 ନାହା ମୁଁ ଜଉତୁକ ଦେଲ ଯଥାବସ୍ଥ ।  
 ବଣିଷ୍ଠ ବୋଲେ ଅମ୍ଭର ଏତେ କାର୍ଯ୍ୟଦିବି ॥  
 ଜଉତୁକ ସରଲା ଯେ କୁଣ୍ଡଳସ୍ଥି ପିଞ୍ଜ ॥  
 ସ୍ବାମୀ ସ୍ବାମୀ ତୋଷ କଲେ ଲଜାହୋମ ଗୋଷ୍ଠ ॥  
 ଅନଳ ମୁଁ କାଟିଣ ସେ ଅଗସ୍ତି ଦେବେ ।  
 ଦୃବଭୋଗ ଦେଲେ ଶୈଶାନରବର ଜିହ୍ବେ ॥  
 ଏକରୂପେ ବସ୍ତ୍ରପର ଦେଲା ସମାପତ ।  
 ମହା ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲା ଚଣ୍ଡାଳର ଚନ୍ଦ୍ର ॥  
 ତହିଁ ବଣିଷ୍ଠ ମହର୍ଷି ନକ୍ଷତ୍ରକୁ ରାଜ ।  
 ଧାନଯାକ ସମର୍ପିଲେ ନିଅ ବୋଲି କହୁ  
 ତାହା ନେଇ ଗ୍ରାମେ ବାଣ୍ଟିଦେଲା ସେ ସ୍ବଚକ୍ର ।  
 ସେ ଅଳ୍ପ ଖାଇବା ସବେ କଲେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ॥  
 ଚୋରଲେକ ଅରୁଣ୍ୟ ଅମ୍ଭ ଅସୁ ଘେନି ।  
 କୋଟିକଲ ବସ୍ତ୍ରଆଉ ପତ୍ରସଦ ପୁଣି ॥  
 ଶୁଣି ପରାସିତ ସୁଜା ସବୁ ଅନୁଗ୍ରହେ ।  
 ଅରୁଣ୍ୟ ବଢ଼ିଲେ ବଣିଷ୍ଠଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ॥  
 ବହୁତ ବଚନେ ମହାପାତ୍ର ସେ ଚରିଲା ।  
 ଚଣ୍ଡାଳକୁତୁ ଦୁହଡ଼ା ପାର ହୋଇଗଲା ॥  
 ଏରୂପେ ଅଟଇ ଜାଣ ବ୍ରାହ୍ମଣେ କଲ ।  
 ଚଣ୍ଡାଳିଣୀ ଅର୍ଦ୍ଧଅଙ୍ଗ ହେଲା ଚରଦାଳ ॥  
 ଯାହା ସଙ୍ଗେ ଅରୁଣ୍ୟ ସ୍ବାମୀ ହୋଇ ପାର ।  
 ଦେବବୃଷି ରାଜବୃଷି କରନ୍ତି ନା ଶ୍ରେୟ ॥  
 ବଣିଷ୍ଠେ ଯାଇ କରଲେ ଅରୁଣ୍ୟ ଘେନି ।  
 ଅରୁଣ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ହେଲା ସେ ସ୍ବାମୀମିତ୍ର ॥  
 ତଳ ଅଧକ ଯେ ଷଷ୍ଠି ଥିଲେ ଅଳପୂର୍ଣ୍ଣ ।  
 ଅରୁଣ୍ୟ ମଣି ଚନ୍ଦ୍ରଷଠି ଯେ ଗଣନା ॥  
 ସେ ବ୍ରହ୍ମପୁଷ୍ପି ମଳୟକାଳେ ନୋହେ ନାଶ ।  
 କାଳେ ଅରୁଣ୍ୟ ପୁଣି ହେଲା ଗର୍ଭବାସ ॥  
 ସେହୁ ଜାତ କରଲା ଯେ ମହର୍ଷି ଶକତି ।  
 ଅତସ୍ତ୍ରାସ କରୁଥିଲେ ସେହୁ ରୂପବନ ॥  
 ଶକତିଙ୍କର ନନ୍ଦନ ରୁଷି ପରାଗର ।  
 ପରାଗର ନନ୍ଦନ ଯେ ବ୍ୟାସ ମୁନିବର ॥  
 ବଣିଷ୍ଠଙ୍କ ତହିଁ ଷଷ୍ଠି ସପ୍ତ ହେଲେ ଶିଷି ।  
 ଶୈଶୋବ୍ୟ ପାତକ ନାଶ ହେଲେ ସ୍ବର୍ଗବାସୀ ॥

ଭୁ ପୁଣ୍ୟ କଲୁ ଚଣ୍ଡାଳ ପୁରର ଯେ କଥା ।  
 କହୁଲୁ ତେଣୁ ଅମ୍ଭେ ଚଣ୍ଡାଳବାରତା ।  
 ସେ ଚଣ୍ଡାଳ ଅଳ୍ପ ଖାଇ ବର୍ଷିଲେ ସଂସାର ।  
 ପୁଣ୍ୟସାରେ ଶସ୍ୟ ଜାତ ହୋଇଲୁ ଅସାର ॥  
 ଅତି ଅନନ୍ଦ ହୋଇଲୁ ସେ ନିସ୍ଵସ ସ୍ଵାମୀ ।  
 ସେ ଅମ୍ଭେକା ଚଣ୍ଡାଳକୁ ଦେଲୁ ଚକ୍ର ଚୁମ୍ବି ॥  
 ଭୁବନେଶ୍ଵର ମରୁତ କାଢ଼ି ଚୁମ୍ବି ଦେଲୁ ।  
 ତାହା ପାଇ ଚଣ୍ଡାଳ ଯେ ମହାପୁରୀ ଦେଲୁ ॥  
 ସେ ନନ୍ଦ ହୋଇଲୁ ସରସ୍ଵତୀ ନଦୀକୂଳେ ।  
 ଚଣ୍ଡାଳପୁର ବୋଲଣ ରହେ ଏବଂ କାଳେ ।  
 ଶୁଣିଣ ସାନନ ଦେଲେ ପରାସ ନୃପତି ।  
 ତବ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ଫିଟିଲେ ମନୋଭ୍ରାନ୍ତ ॥  
 ମମୋ ନାଶହୀନ ମରହତ୍ଵ ଯାର ରୂପ ।  
 ନରକନାଶନ ଦେବ ସଦୟ ହରୁପ ॥  
 ଅଳ୍ପ ତେ ପ୍ରମୁଖୁ କିକାଶିଲୁ ଯାର କାୟେ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡସୋଡ଼ଶ ଯେଉଁ ଦେବ ତେଜୋମୟେ ॥  
 ବହୁର ଭକତ ହେଲୁ କୁମାର ପ୍ରଜ୍ଞାଦ ।  
 ସେ କୁମାରକୁ ଦକ୍ଷିଣ ବସ୍ତ୍ର ଦନ୍ତ ॥  
 ଭକତବସ୍ତ୍ର ଲୁ ସେ ପରଂ ଯୋଗନାଥ ।  
 ପ୍ରଳୟ ରୂପ ଯାହାର ହାତେ କାମକାୟ ॥  
 ଦେବକୁ ଅତୋତର ସେ ନରହତ୍ୟାୟ ।  
 ଅଳ୍ପ ତେ ପ୍ରମୁଖୁ ଜାତ ଶ୍ରୀ ନୃସିଂହ କାୟ ॥  
 ବଡ଼ ଦୁର୍ଭାବ ଅଟଇ ଦୈତ୍ୟ ହରଣାକ୍ଷ ।  
 ଜାନୁରେ ପକାଇ ତାକୁ ଚିତ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ  
 ଏକଇ ଶୟରେ ଦେବ କୋଟି ଭୁଜ ବ୍ୟାପି ।  
 ସେ ପ୍ରଭୁ ମହମା କେନ୍ଦ୍ର କହୁବ ସଂସେପି ॥  
 ନବ ସଦୃଶ ଯୋଜନ ହରଣାକ୍ଷ କାୟେ ।  
 ତବ ନକ୍ଷତ୍ରୋତ୍ତରେ ସେ ଗୋପ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ॥  
 ହରଣ୍ୟ ନାଶି ଯେ ପ୍ରହରଦେ ରକ୍ଷା କର ।  
 ଦେବତାଙ୍କ କଷ୍ଟ ଅହେ ସେହିଲୁ ମୁଗୁର ॥  
 ମହାବୋର ରୂପ ଦେଖି ଦେବେ କଲେ ଭୟେ ।  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଖି କୋପଶାନ୍ତ କଲେ ଦେବତାଏ ॥  
 ଚଳବଶିଷ୍ଠ ଦେଖି ନରସିଂହ ଶାନ୍ତ ।  
 କୋପକୁ ମନୁ ତେଜିଲେ ଅନନ୍ତ ମୁରତି ॥  
 ଶ୍ରୀ ନୃସିଂହ ଭବର ଯେ ମମ ହୃଦୟରେ ।  
 ଲଭିବ ଯେମନ୍ତେ ନୃସିଂହ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ତେ ॥

ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ପାପମାନ ଶଶୁ ।  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯମହି ନ ଦଶୁ ॥  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଅପଦ ନ ପଡ଼ୁ ।  
 ମନରେ ଚିନ୍ତା ନୃସିଂହ ଅସୁ ଧନ ବଢ଼ୁ ॥  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଉ ବାସ ।  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଫିଟୁ କାଳପାଶ ॥  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଖଣ୍ଡ ଜଗଦ୍‌ବ୍ୟାଧି ।  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଅସୁ ଦେଉ ବୁଦ୍ଧି ॥  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ନ ଛୁଇଁବ ପର୍ବ ।  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ସିଦ୍ଧ ଦେଉ ତପ ॥  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଯାଉ ଦେ ଅରକ୍ଷି ।  
 ନୃସିଂହ ସୁମରନ୍ତେ ଯେ ସୁଧା ଦେବ ବୃକ୍ଷି ॥  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ନାଶ ସବ ପାପ ।  
 ନୃସିଂହ ସୁମରଣ ନ କର ଅନ ତପ ॥  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ଶତ୍ରୁ ଦେଉ କ୍ଷୟେ ।  
 ନୃସିଂହ ସୁମର ନରେ ନରମଳ ଦେଉ କାୟେ ॥  
 ଶ୍ରୀ ନୃସିଂହ ଶ୍ରୀ ଚରଣେ ଥାଉ ମମ ସେବା ।  
 ଶୁଦ୍ଧ ମୁନି ଶାରଳାକୁ ଗତ ମୁକ୍ତି ଦେବା ॥



ମହାଶାସୁର ନିକଟରେ ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡକର

ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ବାଗ୍ଦେ ଉଦ୍ଧାରବାର ।

ଶୁକ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ହେ ପରାସ୍ତବ୍ୟେ ।

ଶ୍ରୀଦୁର୍ଗାଚରଣ ଶୁଣି ପାପ କର କ୍ଷୟେ ॥  
 ରତ୍ନବିରିଣ୍ଡେ ବଜେ କଲେ ଦେବୀ ଦୁର୍ଗେ ।  
 ଜେନାବଳ ପୁରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ମହାଭାଗେ ॥  
 ଅସୁର ପୁର ରହୁଲ ବାମଭାଗକତ ।  
 ବନ୍ଧନସ୍ଥାନେ ଶୁଣିଲେ ଅଭୟ ମୁରତି ॥  
 କନ୍ୟାମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ତଥ୍ଵ ଯେ ଅଷ୍ଟମୀ ।  
 ରହୁଲେ ଜଗତମାତ ଅସୁରଙ୍କୁ ତମି ॥  
 ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ନାମେ ଯେଉଁ ମୈତ୍ରୀ ସେବାପତି ।  
 ବନ କନ୍ଦରେ ପଶିଣ ମୁଗୁରା କରନ୍ତି ॥  
 ଗହନ ବନ ଲତକାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ।  
 ଖେଦଣ ମୁଗ ମାରିନ୍ତି ବେନି ଯେ ଅରୁରେ ॥  
 ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ଦକ୍ଷିଣ ସ୍ଵାନ ଅର୍ଥେ ଗଲେ ସେହି ।  
 ଦେଖିଲେ ଜଳେ ଅସୁର ଦେମପଦ ବହୁ ॥

ବରୁରନ୍ତ ଦାନବ ସେ ଅପରୁବ ଦେଖି ।  
 ଗୋଡ଼ାଇଲେ ନଦୀରେ ସେ ସ୍ନାନ ଉପେକ୍ଷି ॥  
 ବରୁରନ୍ତ ଦାନବେ ଏ ବଡ଼ାଇ ଅପୁର ।  
 ଅନ ଦିନେ ନ ଦେଖି ତ ଏସନ ସ୍ବଭାବ ॥  
 ମଳୟ ବସନ୍ତ ଘେନି ଗଲ ଅମୋଦଇ ।  
 ବେଳୁଁ ବେଳ ସରସ ସେ କଲେ ବେନି ଭାଇ ॥  
 ସେ ନଦୀକ ପାର ହୋଇ ଗଲେ ବେନି ସାର ।  
 ଦେଖିଲେ କନ୍ୟାଏ ଅଛି ପବିତ୍ର ଉପର ॥  
 ତାହା ତରଣେ ସ୍ବକର୍ଣ୍ଣ ପଦ୍ମ ଯେ ପୁଟଇ ।  
 ବରୁରନ୍ତ ଦାନବେ ଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେ ଅଟଇ ॥  
 କମ୍ବୁତ କାରଣେ ଏହି ନାରାୟଣେ ତେଜ ।  
 ବଇକୁଣ୍ଠ ଗୁପ୍ତ କପା ମଧ୍ୟପୁର ଭଜି ॥  
 ଅପୁର ଦେଖି ପୁଛନ୍ତି ତହିଁ ଭାଇ ବେନି ।  
 କାହାର ସୁନ୍ଦରୀ ତୁ ଗୋ ଜଗତମୋହନ ॥  
 ଭ୍ରମିଅଛୁ ଅମ୍ଭେ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ତତୁର୍ଦ୍ଦଶପୁର ।  
 ଏମନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ କାହିଁ ନ ଦେଖି ନେହର ॥  
 ଦମ୍ଭକର ମୁଖରୁ ଏସନେକ ଶୁଣି ।  
 ମଉନ ହୋଇ ରହିଲେ ଦେଖା ଗୋସାମଣୀ ॥  
 ହେଠ ମୁଖ କରଦେଲେ ଭ୍ରମିକ ସେ ଦୃଷ୍ଟି ।  
 ଅଜନ ଉଦାତ ନିରୋପନ୍ତ କର୍ମ ଗୋଷ୍ଠି ॥  
 ଚଣ୍ଡାୟନ ଦାନବ ସେ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତି ।  
 ଅଗୋ ମହାହାଣି ତୁହ କେଉଁ ପୁରୁ ଅସି ॥  
 କାହିଁ ଅଲଗୁ ଗୋ ସଖି କେ ତୋହର ପତି ।  
 କେ ତୋହର ପିତା ମାତା କେଉଁପୁରେ ଗୁପ୍ତ ॥  
 କାମିନୀ ବସୁଧ ତୋର ଭୁବେ କାମସେନା ।  
 କହିତ ଦୋଷରେ ତୋତେ କଲ କେ ଲାଞ୍ଜନା ॥  
 କେବଣ ଦୁର୍ବଳକ ଗୋ ଅଟେ ତୋର ପ୍ରଭୁ ।  
 ତହିଁର କାରଣ ମୋତେ ରୂପୀର କହୁ ॥  
 କବା କରାଇଲୁ ପର ଭୋଗ କାୟା ସତେ ।  
 ସେ ଘେନି ଅନ୍ଧ ପୁରୁଷ ଉପେକ୍ଷିଲ ତୋତେ ॥  
 କି ଅବା ରାକ୍ଷସଣୀ ତୁ ପିଣ୍ଡାତଳ ଜାତ ।  
 କି ଅବା ଅଛୁ ତୁହ ଗୋ ବନର ଦେବତା ॥  
 ଉପଦ୍ରବ ନାହିଁ ମନ୍ଥାମନ୍ଥନ ରାଜାର ।  
 ଏ ସପତ ଦ୍ଵୀପରେ ଯେ ଅଟେ ଅଧୀଶ୍ଵର ॥  
 ତାହାର ବସ ହୋଇଣ ରହିବୁ ତୁ ଅସ ।  
 ରାଜାଭଦେବାଟି ତୋତେ ମୁକର୍ଣ୍ଣି ଉଅଅ ॥

ବ୍ୟାଘ୍ର ଭଲ ଦୁଷ୍ଟ ଜଙ୍ଗ ଅଛନ୍ତି ଏଠାର ।  
 ମୂର୍ଦ୍ଧ୍ୟାସ୍ତ ହୋଇଲେ ଅତି କରବେ ଅହାର ॥  
 ଅମ୍ଭେ ତ ଏ ବନସ୍ତରେ ଅଛୁ ଅଧିକାରୀ ।  
 ଅରଣ୍ଡା ଉତ୍ପାତ ହେଲେ ଅମ୍ଭେ ସେ ନିହାର ॥  
 କେବଣ କାରଣେ ଗୁଡ଼ବାସ କଲୁ ତେଜ୍ୟା ।  
 ଅଛି କି ସମ୍ପତ ହେବୁ ଅମ୍ଭର ଭାରିଆ ॥  
 ଅନେକ ରତନ ଅଳଙ୍କାର ତୋତେ ଦେବୁ ।  
 ପ୍ରାଣୁ ଅଧିକ କରଣ ପ୍ରତିପାଳୟୁ ॥  
 ସ୍ଵାମିପଣ ଛଡ଼ି ତୋର ହୋଇଅଛୁ ଭୃତ୍ୟ ।  
 ବନସ୍ତରରେ ତୋତେ ଖଟିଅଛୁ ନିତ୍ୟ ॥  
 ହେଲେକ୍ୟ ଠାକୁର ମୈତ୍ରସ୍ଵର ନରପତି ।  
 ଦେବାଧ୍ୟ ଦେବକ ପରେ ଯେହୁ ଚରବଣୀ ॥  
 ମୈତ୍ରସ୍ଵର ନରପତି ସେନାପତି ଅମ୍ଭେ ।  
 ତାହାଙ୍କୁ ଯେପରି ଗୁରୁପଣେ ଖଟୁଁ ଦମ୍ଭେ ॥  
 ହେ ପଣ୍ଡିତ ତାଙ୍କ ବାଣୀ ଶୁଣି ମାଦେଶ୍ଵର ।  
 ଦ୍ରୁହାସ୍ୟ କରଣ କହୁଛନ୍ତି ଧୀର କର ॥  
 କହତ ଦୃଷ୍ଟିରେ କଲେ ସେ ଅବଲୋକନ ।  
 ମେହେ ଅସାଷ୍ଟମ ତହିଁ ହେଲେ ଦୁଇଜଣ ॥  
 ମୁଖେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଭରଣ ପଡ଼ନ୍ତି ଯେ ପାମ୍ବେ ।  
 ବୋଲନ୍ତି କାମଜଳରୁ ଉଦ୍ଧାର ଗୋ ମାମ୍ବେ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ବେନି ସାର ।  
 ମୋତେ ପୁଛା କଲ କୁଳଗୋଷ୍ଠ ଯେ ମୋହର ॥  
 ପିତାର ନାମ ମୋହର ଅଟେ ହୃତାଶନ ।  
 ଅଶାକାର ଅରୁର ମୁଁ କନ୍ୟା ଅଟେ ଜାଣ ॥  
 କାଳେ ମୋହର ଯେ ନିବକାରଗୋଷ୍ଠ ।  
 ସ୍ଵାମୀ ମୋହର ଅଛି ପରମ ଦୈବତ ॥  
 ପତିହିଁ ଅଭାଗେ ମୁଁ ଦୁଷ୍ଟ ମୋ ପ୍ରକୃତ ।  
 ନ ସହିବରେ ସ୍ଵାମିରେ ନୋହୁଲ ଭକତ ॥  
 ପୁରୁଷ କଷଣୁ ମୋର ନାହିଁ ଅନ ବାହା ।  
 ତେଣୁକର ସ୍ଵାମୀ ମୋତେ କଲେକ ଉପେକ୍ଷା ॥  
 ଏକରାସ ସ୍ଵାମି ସଙ୍ଗେ ନାହିଁ ମୋର ଶଯ୍ୟା ।  
 ବମ୍ବୁଶ ହୋଇଣ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ କଲେ ତେଜ୍ୟା ॥  
 ମୁଁ ବମ୍ବୁଶ ହୋଇ ନ କଲଇ ଗୁଡ଼ବାସ ।  
 ସମସ୍ତ ଗୁପ୍ତ ମୁଁ ଯେ ହୋଇଲ ନିବଣ ॥  
 ମୋର ଅର ଜୀବନକୁ ଅଛି କି ଉପାୟେ ।  
 ରାକ୍ଷ ରାକ୍ଷସକୁ ତେଣୁ ନ କରଇ ଭୟେ ॥

କହୁଁ କହୁଁ କାତ୍ୟାୟଣ ବଚନ ପ୍ରକଟ ।  
 ଶାସେ ସ୍ଵର୍ଗ ଗନ୍ତବେ ଯାଇଁ ତଣ୍ଡୁଳ ପୁଣ୍ୟ ॥  
 ମନେ ମନେ ଶୁଣି ଶୁଣି ଜାଣିଲେ ହୃଦୟେ ।  
 ବୋଇଲେ ଅଗ୍ନି ପ୍ରାୟ ନୋହୁଁ ନା ତପେ ॥  
 ତଣ୍ଡାସୁର ବୋଇଲେ ଗୋ ଶୁଣ ମହାସୟ ।  
 ମହାସୟର ସଜାର ହୋଇବୁ ଯୁବକ ॥  
 ସଜାର ଶୁଣିଲେ ଜଣାଇବୁଁ ତୋର କଥା ।  
 ବରୁଣକୁ ଯୋଗାଇଲେ ଅଶ୍ଵି ଦୁଃଖ ମାତା ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଜଣାଅ ରୁମ୍ଭ ବଜାପାଶେ ।  
 ଅମ୍ଭେ ଅସିଅଛୁଁ ଅହୋ ମେଷାସୁର ଅଶେ ॥  
 ଏସନ ପ୍ରକାରେ ଯହୁଁ ଶୁଣିଲେ ସେ ବାଣୀ ।  
 କଣ୍ଠେ କର ଦେଇ ସାରେ ହୃଦିଲେ ଧରଣୀ ॥  
 ରୁମ୍ଭେ ଅମ୍ଭ ଠାକୁରାଣୀ ହୋଇଲେ ଗୋ ବାମା ।  
 ଦଶଦୋଷ ଗୋସାମଣୀ କର ଅମ୍ଭ ସମା ॥  
 ଶିବ ଶିବ ସୁମରଣ ଯାନ୍ତି ତଣ୍ଡୁଳ ମୁଣ୍ଡେ ।  
 ଯକନୁ ବେଗେ ତଳନ୍ତି ନ ରହନ୍ତି ଦଣ୍ଡେ ॥  
 ମଣୋହ ସାରି ଗୋ ଅସ୍ଥାନରେ ବଜେ ।  
 ବେନି ସାରେ ଦରଶନ କଲେ ମହାସଜେ ॥  
 ବନୟ ଦେଖି ମହାସୟର ସେ ପୁତ୍ରଇ ।  
 କ ହୋ କେବଣ ଅପୁତ୍ର କାହିଁରେ ଅଛଇ ॥  
 ତଣ୍ଡୁଳ ମୁଣ୍ଡ ବୋଇଲେକ ହେ ମହାମନ୍ତନ ।  
 ରୁମ୍ଭେ ତ ସବୁକି ନାଥ କିସ ବା ନ ଜାଣ ॥  
 ଅମ୍ଭେ ବେନି ଗୁରୁ ମୁଖପାଶେ ଯାଇଥିଲୁଁ ।  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଭଦ୍ରା ନଦୀକ ସେ ସ୍ନାନ କରୁ ଗୁରୁ ॥  
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପଦ୍ମପୁଲ ଗୁଣି ଦେବ ତହିଁ ।  
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୌରଭ କର ଯାଉଛି ସେ ଦହ ॥  
 ତାହା ଦେଖିକର ଅମ୍ଭେ ଗଲୁଁ ଯେ ଗୋଡ଼ାଉ ।  
 ଦେଖିଲୁଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଏକ ବସି ଅଛଇ ସେ ତହିଁ ॥  
 ଶୁଣ ଅହେ ନୃପତି ସେ ପ୍ରିୟରହ ଏକା ।  
 ସଙ୍ଗେ ତାର ନେହୁ ନାହିଁ ବସିଛି ନାହିଁକା ।  
 ରୂପ ଶୁଣ ଯଥାନ୍ତର କହବା ତା କିସ ।  
 ଅବାସର ରମ୍ଭା ନୋହେ ତାହାର ସଦୃଶ ॥  
 ଅରକ୍ତ ନୟନ ବାମା କୁଟିଳା ତା ଦୃଷ୍ଟି ।  
 ବନ୍ଧନସୂତେ ଶୁଣିଲେ ଶୈଳ ଯିବ ଦୁଃଖ ॥  
 ତରଳ ତରଳ ନେତ୍ର ତହେ କୁରଙ୍ଗୀ ।  
 ସଜ ବସ୍ତ୍ରରେ ସେହୁ ବୁଦ୍ଧି କରଣୀ ॥

ସ୍ଵାମି ହେମବନ୍ଧୁ ସେ ତଳପୁଷ୍ପ ନାସା ।  
 ନାକୁ ଦେଖନ୍ତେ ଅନକୁ ନ ବଳବ ଅଶା ॥  
 ବେନି ଶବ୍ଦେ ଲୁଲନ୍ତି ବେନି ସେ କୁଣ୍ଡଳ ।  
 ପୁରୁଷ ନାଶକୁ କି ବା ପାତଅଛି ଜାଲ ॥  
 ମୟୁର ପୁଚ୍ଛ ପରାସ୍ତ ଅଧର ସୁରଙ୍ଗ ।  
 ନାକୁ ଦେଖି ଯୋଗିଯୋଗ ହୋଇଯିବ ଭଙ୍ଗ ॥  
 କୋକିଳ ସ୍ଵର ସମାନ ବାଣୀଟି ତାହାର ।  
 ଶୁଷ୍କ ଗେମନ୍ତ ସେହୁ ବସନ୍ତ ବୃତ୍ତର ॥  
 ତାହାର ବଚନ ଦେବ ସୁଧାରସ ଜାଣି ।  
 ମୁନିମାନେ ଯେ ଉପେକ୍ଷିବେ ତାହା ଶୁଣି ॥  
 ହେମ କମ୍ବୁ ପ୍ରାୟ ତାର ସୁଲଳିତ କଣ୍ଠ ।  
 କିସ ପଟାନ୍ତର ଦେବ ତାର ସମସ୍ତେ ॥  
 ପ୍ରଳୟ ସୁଲଳିତ ସେ ତାର ବେନି ଭୁବ ॥  
 କୁମୁଦ ମୃଣାଳ ପ୍ରାୟ ସୁଶୀତଳ ତେଜ ॥  
 ଶତ ଦାହ ସ୍ଵପ୍ନ ପ୍ରାୟ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠର ଜ୍ୟୋତି ।  
 ନଖ ବିରାଜନ୍ତି ଯଥା ପାଣ୍ଡୁରା ସେବଣ ॥  
 ବିସ୍ତାରି ତା ବସ୍ତ୍ରପୁଲ ସହ ବେନିବାହୁ ।  
 ପୁରୁଷକୁଳକୁ ସେହୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ କି ଗହ୍ଵ ॥  
 ହେମ କୁମୁଦେଶ କି ତାର କୁଳ ବେନି ।  
 ଅଫଳ ନାଶଇ ତାର ଅନ୍ତାର ରଜନୀ ॥  
 ସେ ଦର ଉଦ୍ୟାନବନ ସେ ଅନ୍ତାରମୟେ ।  
 ତାହାତେଜ ଲାଗି ବଶେ ତନ୍ତ୍ର ଉଦେ ପ୍ରାୟେ ॥  
 ସ୍ଵାମ ଶରଦ ସେ ହୁଁ ଶିଶିର ବସନ୍ତ ।  
 ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ବରଣା ଶତ୍ରୁବତ୍ତ ଅତ୍ୟାତ ॥  
 ଏମାନଙ୍କରେ ଯାହାକୁ କରବ ସେ କୋଳ ।  
 ଧନ୍ୟ ତାହାର ଜୀବନ ଗୋଟି ମହାପାଳ ॥  
 ତା କରପୁଲ ଲାଗିବ ଯେଉଁ ଲୋକକାୟେ ।  
 ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ରତ୍ନରେ ସେହୁ ହେବ ହୃମ ପ୍ରାୟେ ॥  
 ତାହାର ଶ୍ରୀକର ଗୋଟି ଲାଗିବ ଯା ତହିଁ ।  
 ଶରଦରେ ବରଣାରେ କାକର ଉଷ୍ଣହିଁ ॥  
 ତାର ବେନି କୁଟ ଜାଣ ଲାଗିବ ଯା ଦୃଢ଼େ ।  
 ଶିଶିର ରତ୍ନକୁ ଉଷ୍ମଜଳ କି ବା ଦାଦେ ॥  
 ଯାହାକୁ କୋଳ କରବ ବେନି ଭୁଜେ ଧର ।  
 ହୃମବତ୍ତକୁ ଅନଳ ତେଜ ସମସର ॥  
 ବସନ୍ତ ମାସକୁ ସେ ସେ ଅଟେ ଶତ୍ରୁବତ୍ତ ।  
 ତାହାର ଶିଶିରେ ସବୁ ଭର କର ତରୁ ॥

ମହାର ନାହିଁ ତହାର ଉପମାତ ନାହିଁ ।  
 ଗୁଣବନ୍ତ ପଣ କେବା ମୁଖେ ପାରେ କହୁ ॥  
 ମୁଖାଳୟ ନ ଗଲେ ତାର କୁଳମଧ୍ୟେ ।  
 ନିଷ୍ପଦ ଦାବକ କାମଦେବ ତାକୁ ମୁଖେ ॥  
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ବେଳର କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣ ସେମାବକ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଦନମଧ୍ୟେ କେ ତାକୁ ନାହିଁ ବଳ ॥  
 ନଳନ ପତର ଜାଣି ତାହାର ସେ ତନୁ ।  
 ଉଲଟ କଦଳୀ ଜାଣି ତାର ବେଳନାମୁ ॥  
 ଅଶୋକ ପତ୍ର ପ୍ରାୟ ବେଳପାଦ ତଳି ।  
 ଅପୁଷ୍ପ ସୁସଂସ୍ଥ ସେହୁ ଦଶେ ଦବ୍ୟ ଝଳି ॥  
 ତମ୍ବାକତି ଜାଣି ଦଶେ ତାହାର ଅଙ୍ଗୁଳି ।  
 ଅଙ୍ଗୁଳିର ତଳ ଦଶେ ପଦ୍ମଗୁଣ ବଳି ॥  
 ଶ୍ୱେତ ପାଣ୍ଡୁ ପ୍ରାୟ ଦଶନମୟଳି ।  
 ବେନି ତଳପାତଳରେ ପଦ୍ମ ବିଶଳିନି ॥  
 ଗୁଲ୍ମନ୍ତେ କନକ ପଦ୍ମଫଳ ସେ ଫୁଟଇ ।  
 ଉପମାନନ ସେ ସେହୁ ପଦ୍ମେ ନ ଘଟଇ ॥  
 ବଦନକୁ ଚନ୍ଦ୍ରମାତ ନୁହେଁ ପଟାନ୍ତର ।  
 ଚନ୍ଦେକାଳେ ବସୁ ଶ୍ରୀଣ ଅଟେ ଶଶିଧର ॥  
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଉପମା କରବନ୍ଧି କେହୁ ।  
 ଶରୀର ଯାକେ କଳଙ୍କ ଅଛି ସେହୁ ବହୁ ॥  
 ହରିଶଚନ୍ଦ୍ରନା ବାମା ସେ କୁହୁତକେଶୀ ।  
 ନୁହଇ ସେ ଚରକୋପୀ ନିଷ୍ପତୀ ଦଶି ॥  
 କୁଳାନ ବଳୀ ପ୍ରାୟୁକ ଅଟେ ଶାସ୍ତ୍ରବାଞ୍ଛ ।  
 ଦର୍ଶନେ ଦର୍ଶନେ ପ୍ରସନ୍ନରେ ସର୍ବପିତ୍ତି ॥  
 ସ୍ୱାମି ଚକ୍ରତ ଚକ୍ରର ପରମ ବୈଷ୍ଣବା ।  
 ଗୁଣଧର ଶ୍ରୀମାତା ପ୍ରସନ୍ନ ସାଧବା ॥  
 ବସନ୍ତେ ଅଭୁତୋପମା ହସନ୍ତେ ଶୋଭନା ।  
 ଗୁଲ୍ମନ୍ତେ ହୁଅଇ ସେ ସେ କୈଳାସ୍ୟ ମୋହନୀ ॥  
 ରମ୍ୟାକୁ ପଟାନ୍ତର ବା କରବା ତା ରୂପ ।  
 ରମ୍ୟାଠାରୁ ଶତେଗୁଣେ ଅଧିକ ସୁଧୁପ ॥  
 ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ଅମ୍ଭେ ସର୍ବ କଲ୍ୟାଣି ସିଦ୍ଧି ।  
 ପ୍ରିୟାକ୍ରମେ ଉତ୍ତମ ସେ ଦୟାବାଞ୍ଛନୀୟ ॥  
 ସ୍ୱାମି ନବସୃଷ୍ଟି ଚନ୍ଦ୍ରା ଛତ ପ୍ରଜାପତି ।  
 କେତେକାଳେ ସଜିଲା ସେ ଦବ୍ୟରତ କାନ୍ତି ॥  
 ସ୍ୱାମି ଅତିଅଳ୍ପ ଭାବ ତାର ବସସ୍ଥଳ ।  
 ତଥ୍ୟପରେ କୃତ ବେନି ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଦଳ ॥

ବହୁପୁଣେ ରଚିଲା ସେ ପ୍ରିୟରତ କାନ୍ତି ।  
 ବ୍ରଜେଲ ଗତି ବ କେତେକାଳେ ପ୍ରଜାପତି ॥  
 ତେଣୁକର ବେଗେ ସେହୁ ନ କରଇ ଗତି ।  
 ଦୈଲ୍ୟେକ୍ୟ ଦେଖିଲା ନାହିଁ ଏମନ୍ତ ସୁବତି ॥  
 ସ୍ୱାମି ତୁ ଗୁଣାଧ୍ୟ ସନ୍ତୋଷର ମହାବାହୁ ।  
 ତୁମ୍ଭର ସଦୃଶେ ଅସି ମୈଳାନ୍ତ ସେହୁ ॥  
 ଅନେକ ବନସ୍ତେ ଅମ୍ଭେ କହୁଲୁ ଭାବଣ ।  
 ପଦ୍ମବେ ସାମାସ୍ୟା ସେ ଦେଲକ ପୁବଣ ॥  
 ବନ୍ଧ ନୟନ କରଣ କଲା ସେହୁ ପୁଞ୍ଜା ।  
 ତାହାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଣ ହେଲୁ ଦେବ ମୂର୍ତ୍ତି ॥  
 ଅମ୍ଭକୁ ବୋଇଲା ନୁହେଁ କହ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ।  
 ତାର ବର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର କେତେ ଦେଖିବଇ ମୁହିଁ ॥  
 ତୁ ପୁରୁଷେ ଉତ୍ତମ ସେ ପ୍ରିୟଙ୍କ ଉତ୍ତମୀ ।  
 ତାର ତୋର ପ୍ରୀତି ଦେବ ହୋଇବାକ ସ୍ୱାମି ॥  
 ଅହୋ ପରୀକ୍ଷ କହଲେ ଯେତେ ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଣ୍ଡ ।  
 ଶୁଣି ଅସ୍ତର କାମେ ବୁଝିଗଲା ପିଣ୍ଡ ॥  
 ଅସ୍ଥାନ ଉଠିଲା ସେ କପିଳସିନ୍ଧୁ ସ୍ତବ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଣ୍ଡ ଦୁହଳି ସେ କଲା କୋଳାଗ୍ରତ ॥  
 ଅପଣାର ଯେତେ ରତ ଅଭାବଗମନ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଣ୍ଡକୁ ମଣ୍ଡିଲା ମହାଶା ସଜନ ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ମୋ ବାନ୍ଧବ ତୁମ୍ଭ ଭରଣେ ନମୁଣ ।  
 ସେ ପ୍ରିୟାରତ ପୀରତି ତୁମ୍ଭକୁ ମାଗୁଣ ॥  
 ଜଣେ ତୁମ୍ଭେ ନ ରହଇ ସେଠାରେ କପାରି ।  
 ନ ପୁଣ ତାହାକୁ ଶୋଭି ନ ପାଅନ୍ତି ଯାଇ ॥  
 ଅରେ ବେନି ସହୋଦର ରଣ ମୋର ପ୍ରାଣ ।  
 ସେ ପ୍ରିୟାରତୁକୁ ବେଗେ ମୋ କତିକ ଅଣ ॥  
 ତରତରେ ସେ କନକ ହାତୋଳା ଅଶାର ।  
 ନେତ ପତାକାନାନ ସେ ସୁସଂସ୍ଥ ଉଡ଼ାଇ ॥  
 ଲକ୍ଷେକ ରଥ ସଙ୍ଗରେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ ।  
 ନବ ଲକ୍ଷ ବେନି ହସ୍ତ ମଲ୍ଲ ତେ ପଦାତି ॥  
 ନିଶାଣ ଟମକ ମରଦଳ ତୁରୀ ବାଜେ ।  
 ସମ୍ଭବରେ ବଳ ଦେଲା ମୈତ୍ରାସୁର ଗଜେ ॥  
 ହେ ପରୀକ୍ଷ ପୈତ୍ୟ ପେଷି ମୈତ୍ରାସୁର ଗସ୍ତେ  
 ଅପଣା ନବରେ ସେହୁ ଉତ୍ତମ କରାଏ ॥  
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଲଣେ ନେତ ପତାକା ଉଡ଼ାନ୍ତି ।  
 ହାଟେ ବାଟେ ଦାଣ୍ଡେ ଛେବ ନଳନ ହସନ୍ତି ॥

ନାଶନ ନେ କରେ ଧର୍ମକ୍ଷୁଦ୍ର ଅର୍ଥପ୍ରାଣା ।  
 ଗଣନାବେ ଉଚ୍ଚାନ୍ତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଧୂଳି ॥  
 ତୁଳସୀ ହୋଣା ରମ୍ୟ ବୃଷ ଦ୍ଵାରେ ଦ୍ଵାରେ ।  
 ପୁରଣ ପୂର୍ଣ୍ଣକଲଣ ବସାନ୍ତ ଅଙ୍ଗରେ ॥  
 ପକ୍ଷର କଳେ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୁର ଯେ ଭୟ ।  
 ଏକ ଅରବି ପିତଳା ହୋନ୍ତି ମରାମୟ ॥  
 ନେତ ଚନ୍ଦ୍ରାବତ ଅସ୍ତ୍ର ରତନରେ ଝିଲି ।  
 ମାଣିକ୍ୟ ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି ଯେ ଗୁଳ୍ମା ମାଳ ମାଳ ॥  
 ମେଢ଼ ମଣ୍ଡପ ଦେଉଳ ଅଟ୍ଟାଳା ଜଗଣ ।  
 ଉଚ୍ଚନ୍ତି ଉଷଳେ ଅଶ୍ଵରୂପ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ॥  
 ଭୁଲେଣ ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ସେନାମାନ ଭେଳ ।  
 ବନ ଗହନେ ପଶିଲେ ତଣ୍ଡୁଗୁଣ ବେଳ ॥  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀବିଦ୍ୟା ନଦୀରେ କଣ୍ଠସ୍ଥ ପଦ୍ମପତ ।  
 ତପ୍ତଶିଖେ ବିଜେ କରୁଛନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ ॥  
 ଶୀତଳ ହୋଇ ମଳୟ ଅନଳ ବହର ।  
 ମହାମୋହରେ ସମସ୍ତ ଜନନ ମୋହ ॥  
 ପଦ୍ମପତ ଶିଖରେ ବିଜେ ଅନାଦ ଶକତି ।  
 ସହସ୍ରପ୍ରାଣନେ ଶକ୍ତି ତାହାଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ॥  
 ବିଜେ ଅଦ ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣା ମୋହନ ସ୍ଵରୂପେ ।  
 ଶେଷରେ ସେ ତଣ୍ଡୁ ଗୁଣ ଦୁର୍ଗାର ସମୀପେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଶ୍ରୀମୁରେ ଅନେକ ଅଳଙ୍କାର ଥୋଇ ।  
 ତଣ୍ଡୁଗୁଣେ ଶୁଭଲେ ଯେ ପ୍ରତିପାତ ହୋଇ ॥  
 ଯେସନେକ ଅସ୍ତ୍ର ତୁମ୍ଭେ ଦେଲ ଗୋ ଅମ୍ଭକୁ ।  
 ସମସ୍ତ କହୁଲୁ ମୈତ୍ରାସୁର ନୃପତିକୁ ॥  
 ଶୁଣିଣ କାଳକଳେ ଗୋ ଗୁଡିଲେ ନରେନ୍ଦ୍ର ।  
 ପୁରୁଷାର୍ଥ କର ପେଷିଲେକ ନୃପତିନ୍ଦ୍ର ॥  
 ମାଗୋ ଶାସ୍ତ୍ରପିତ୍ର ପ୍ରିୟଙ୍କର ତନ ଦଶା ।  
 ଅଳଠାରୁ ପୂରାଇ ଗୋ ତୁମ୍ଭର ମନାଷା ॥  
 ଶୁଣି ନରାଧିପ କଲ ସଫପ୍ରିୟ ତେଜ୍ୟା ।  
 ତୁମ୍ଭ ଏକା ଗୋ ହୋଇରୁ ତାହାର ଭାବନା ॥  
 ଶରୀରରେ ଅଭରଣ କର ରତ୍ନକୋଷ ।  
 ଏ ରତ୍ନ ହାତୋଳାମଧ୍ୟେ ବେଗ କର ବସ ॥  
 ଯାହାକୁ ଯେବଣ କାଳେ ଆଉ ଯେଉଁଯୋଗ ।  
 ବେଳକାଳ ଜାଣି ସିନା ହୁଅଇ ସେ ଭୋଗ ॥  
 ପ୍ରିୟଙ୍କର ତନ ଦଶା କାଳେ ଭୋଗ ହୁଏ ।  
 ଧୃତୁଷ୍ଟକର ଦଶା ତ କହୁ ଶେଷ ନୁହେ ॥

ମୈତ୍ରାସୁରକୁ ଦର୍ଶନ କର ଶୁଭବେଳେ ।  
 ଦିବୁଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭୋଗ ହୋ ଭୁଞ୍ଜି ଭବକାଳେ ॥  
 ଯେତେ ଦୁଃଖ ପାଇଲୁ ଗୋ କର୍ମର ଅବଳେ ।  
 ସମସ୍ତ କ୍ଷୟ ହୋଇଲା ତୋର ଏତେକାଳେ ॥  
 ଏବେ ସେମାନ ତୋହର ସବୁ ହେଲା ଦୂର ।  
 ସ୍ଵପ୍ନସନ୍ଦେ ହାତୋଳାରେ ଏବେ ବିଜେ କର ॥  
 ଅମ୍ଭକୁ ଦୟା କର ଗୋ ସ୍ଵରୂ କାତ୍ୟାୟନ ।  
 ଜନ୍ମେ ହୁଅ ମୈତ୍ରାସୁରର ଭାବନା ॥  
 ତାହା ଶୁଣି ପ୍ରଭାତର ଦ୍ୟନ୍ତ ଦେଖା ଦୁର୍ବେ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଉପୁଜିବ ମୋତେ କେଉଁକାଳେ ॥  
 ବୋଇଲେ ହେ ତଣ୍ଡୁ ଗୁଣ କର୍ପା ଗର୍ଜି ହୁଅ ।  
 ମହାଶୟର କତିକି ବାହୁଡ଼ିଣ ଯାଅ ॥  
 ତୁମ୍ଭ ବଚନକୁ ମୋର ପ୍ରତେ ଅଛି କାହିଁ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଗଜା ଅସିକର ମୋତେ ନେଉ ॥  
 ତାହାର ମୁଁ ସଖାବଳ ସମସ୍ତ ଦେଖିବି ।  
 ଗଜାର ଭୁଲେଣ ତାର ଶକ୍ତିକୁ ମୁଁ ଯିବି ॥  
 ତାହାର ମୋହର ଯେବେ ଉପୁଜିବ ପ୍ରୀତି ।  
 ସେମୋତେ ଦେଖିଲେ ସିନା ହୋଇବ ଭୁପତି ॥  
 ମୁହିଁ ତାହାକୁ ଦେଖିବି ସେ ମୋତେ ଦେଖିବି ।  
 ତହିଁ ପ୍ରୀତି ଜାତ ହେଲେ କାଳେକାଳେ ହୁବି ॥  
 ତାହାର ମୋହର ଏବେ ହେଉ ତରୁଣସ ।  
 ତୁମ୍ଭେ ଅବା ମୋତେ ପ୍ରିୟ ବୋଲି ଭଣୁଅଛି ॥  
 ତୁମ୍ଭର ବୋଲକୁ ମୁଁ ତ ପରତେ ନ ଭଲ ।  
 ଗଜାକୁ ବହନ ଅଣ ମୋ ଶ୍ରୀମୁକୁ ବୋଲି ॥  
 ସ୍ଵପ୍ନବେ ମୁଁ ପ୍ରିୟଙ୍କର ପୁଂସ ଦର୍ପ ଭାଜି ।  
 ଶୁଣି ତଣ୍ଡୁ ଗୁଣ ତହିଁ ଭଲେ ବେଗି ବେଗି ॥



ଚଣ୍ଡୀମୁଣ୍ଡ ବଧ ।

ଅସ୍ତ୍ରାନେ ବିଜେ କରଇ ମହାଶା ଦୟିଷ୍ଠ ।  
 ତଣ୍ଡୁ ଗୁଣ ଅସିକାକୁ ଚାହିଁ ଅଛି ବାଟ ॥  
 ତଳନ୍ତି ଯେ ତଣ୍ଡୁ ଗୁଣ ପବନହୁଁ ବେଗେ ।  
 ଯାଇ ଦରଶନ କଲେ ମୈତ୍ରାସୁର ଅଗେ ॥  
 ଶୁଣି ହୋ ମହାମନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡଳାଧିପତି ।  
 ବହାଇ ଗରୁଡ଼ ସେ ଯେ ପ୍ରିୟ ରତ୍ନକାନ୍ତି ॥  
 ଅମ୍ଭ ବଚନକୁ ସେହୁ ପ୍ରତେ ଗଲ ନାହିଁ ।  
 ବୋଇଲା ମହାଶା ସୈନ୍ୟ ଗୋରୁ ଅସ୍ତ୍ର ବାହୁ ॥



ପରାଣା କରଣ ସେ ଯେ ଦେବି ଯାଉ ମୋତେ ।  
 ଦେଖିବ ତା ଭୁବ ଶୁଣ ଭଜିବ ଏକାନ୍ତେ ॥  
 ମହାଶୟର ବୋଲେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଭଜିପୁଣ୍ୟ ।  
 ଜାଣିଲୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଯେ ଚକ୍ରା ନାଗରା ॥  
 ପରାଣା କରବାକୁ ତ ଲୋଡ଼େ ପୁରୁଷକୁ ।  
 ନିଶ୍ଚୟ ଅପଣ ସେହି ଜାଣିଲୁ ତାହାକୁ ॥  
 ଯୋଦ୍ଧର ବଚନେ ତନୁ ଭୁବନ ତଳଇ ।  
 ପ୍ରିୟା ଶୁଭ ପାମରୀ ସେ ମୋତେ ନ କଲଇ ॥  
 ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡେ ବଦନ ସେ କର ।  
 ଭଲେଣ ନଇଲେ ତାର ଅଶ କେଶ ଧର ॥  
 ମୈତ୍ରାୟର ଅଜ୍ଞା ଶୁଣି ଗଲେ ବେନି ଗାରେ ।  
 ଶକ୍ତ ବୁଲାଇ ଧାମନ୍ତ ଅତଗନ୍ତ ଖରେ ।  
 ଅକାଶ କମ୍ପିଲ ରେ ରେ କାର ଶବଦରେ ।  
 ପୃଥ୍ବୀ ଦେବା କମ୍ପିଲ ଧାମନ୍ତେ ପାଦରେ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀର ଶୁଣୁରେ ହେଲେ ପରବେଶ ।  
 ବୋଇଲେ ଗୋ ମହାସାଗରି ଉଁ ବେଗେ ଅସ ॥  
 ତୋର ବଚନକୁ କୋପ କଲେ ମହାସାୟେ ।  
 ମଳନ ହେନ୍ତୁ ଅମ୍ଭେ ଗୋ ତୋର ତାମସାୟେ ॥  
 ଅମ୍ଭର ଭୁଲରେ ଯେବେ ନ ଯିବୁ ଗୋ ନାହି ।  
 ଏହୁକ୍ଷଣ ଦେଖିଯିବୁଁ ତୋର କେଶ ଧର ।  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ହୋ ମୁହିଁ ପ୍ରିୟା ରତ୍ନମଣି ।  
 ଅହୋ ତୁମ୍ଭେ ବେନି ଅଟ ଗାର ଶିରୋମଣି ॥  
 ଅନିବାର ପାଶବାର ଲଦିଲେ ଏ ମନ୍ତ୍ରା ।  
 କାହାର ଅଗରେ ସେହି କଥା ଯିବା କହ ॥  
 ଗଜା ହୋଇକର ସେବେ କରବ ଅବଧ ।  
 ପରଜା ମାତ୍ର କଷ କରବଟି ବୁଝି ॥  
 ମେଘମାନ ଯେବେ କାଳେ ନ କରବେ ବୁଝି ।  
 ଫଳଦାୟକ କେମନ୍ତେ ହେବ ନବ ମୃତ୍ୟୁ ॥  
 ପୁରୁଷମାନେ ଯେବେଟି ଲଦିବେ ପ୍ରିୟାଜି ।  
 ଏ କଥାକୁ ଅନ ନାହିଁ ଧର୍ମହିଁ ସେ ସାକ୍ଷୀ ॥  
 କୋପେ ଅସୁର ବୋଇଲେ କରଣ ମୁଦିତ ।  
 ଅମ୍ଭେ କେମନ୍ତେ ଜାଣିବୁଁ ତୋର ଧର୍ମବାଃ ॥  
 ମାଗୋ ଅମ୍ଭେ ଗୋରୁ ବସ ମଦ୍ୟ ଅଦି ଭଣ୍ଡ ।  
 ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଗୋ ତୁମ୍ଭ କେଉଁ ଧର୍ମ ପୁଣ୍ଡ ॥  
 ଅଦଭୁତେ ତୁ କେବଣ ଭୁବନୁ ଅଇଲୁ ।  
 ଅପଣାର ବଦନେ ଅପେ ନାଶ କରୁ ॥

ଯହୁଁ କୋପେ ଗାଡ଼ କରୁ ବୋଇଲେ ଅସୁରେ ।  
 ଶୁଣି କୋପ ବଢିଲ ସେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ହୃଦରେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ରେ ତୁମ୍ଭେ ପାମର ଅସୁର ।  
 ଧର୍ମ ଲଦିଲ ରେ ହେଲୁ ମରଣ ତୁମ୍ଭର ॥  
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରାୟ ମୋତେ ତ ବୁଝିଲ ରେ ବାଇ ।  
 ଅସୁରକୁଳର କ୍ଷୟକାରୀ ମୁଁ ଅଟଇଁ ।  
 ଏହାଶୁଣି ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡେ ଧାଇଁଲେକ ସୁଗେ ।  
 ଏକତ ଉପରକୁ ସେ ଉଠିଗଲେ ବେଗେ ॥  
 ବଳେ ଅକର୍ଷଣ କର ଦୈତ୍ୟମହାନ୍ତ ।  
 କେଶ ଧରିବାକୁ ଦୁହେଁ କହାଇଲେ ହସ୍ତ ॥  
 ହେ ପରାଣ ଦେବା କାଳାନଳ କର ଦୃଷ୍ଟି ।  
 ହୃଦାର ନଦ କରନ୍ତେ ପୁରେ ନବ ସୃଷ୍ଟି ॥  
 ଅସୁର ସରଜା ଦୁରେ ପ୍ରବଧ ହୋଇଲେ ।  
 ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଦୁହେଁ ମୋହ ଯାଇଁଣ ପଡ଼ିଲେ ॥  
 ତକ୍ଷଣେ ପ୍ରକାଶ କଲେ ମାୟେ ଘୋରକାୟା ।  
 ଗର୍ଭମଧୁଁ ବାହାରିଲେ ଶୁଣୁ ଅଇ ମାୟା ॥  
 ଅକାଶରେ ଓଷ୍ଠ ତାଙ୍କ ପାତାଳରେ ଉଡ଼ ।  
 ଏକାଶରୁ ବାହାର ହେଲୁ ଅଷ୍ଟ ଭୁଜ ॥  
 ମହା ଉଗ୍ର ତେଜେ ଘୋଷିଗଲେ ତନୁବର୍ତ୍ତ ।  
 ତକ୍ଷଣେ ହୋଇ ବୁଲୁଛନ୍ତି ବେଗ ବେଗ ॥  
 କରେ କରବାଳ ବଜେକର୍ଣ୍ଣ ନାମେ କାତ ।  
 ଅଷ୍ଟ ଅଷ୍ଟ ଭୁଜେ ପ୍ରକାଶିଲେ କାନକାକୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲ ଲୋ ତୁମ୍ଭେ ଧାର୍ଯ୍ୟ କୋ ବେଗ  
 ଏ ଅସୁରକଳ ତୁମ୍ଭେ ବେଗେ କର ଶ୍ରେୟ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବା ଅଜ୍ଞା ପାଇ ସେହି ମହାମାୟ ।  
 ବଶୁରୁପ ପ୍ରକାଶିଣ ସରୁର ସେ ଧାଇଁ ॥  
 ଗଗନରୁ ଶ୍ୟାମପତ୍ନୀ ପଡ଼ଇ ସେମନ୍ତେ ।  
 ଦଇତକଳ ଉପରେ ପଡ଼ିଲେ ତେମନ୍ତେ ॥  
 ବିକରାଳା ତାଙ୍କ ବିପକ୍ଷତ ରୂପ ଦେଖି ।  
 ଭୁଜିଲେ ଦାନବକଳ ହୋଇଣ ନିର୍ମାଣୀ ॥  
 ବଳେ କର୍ଣ୍ଣକଟାକ୍ଷ ସେ କରନ୍ତେ ପ୍ରହାର ।  
 ବେନି ବେନି ଗଣ୍ଡ ହୋଇ ଗଡ଼ନ୍ତି ଅସୁର ॥  
 ବୁଧର ଦେଖି ଧାମନ୍ତ ପୁଣି ଗଳଗାଳ ।  
 କରୁଛେ କୀଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି ମାଂସ ଭୁଜି ॥  
 ଯେପନେକ ପ୍ରକାଶଇ ଶକ୍ତ ମହାଗର୍ଭ ।  
 ତେଜେ ରଥ ଗଜ ଅଷ୍ଟ ଭୟାନକ ସଦା ॥

ଅସଂଖ୍ୟ ଅସଂଖ୍ୟ ବଳ ମୁଖପରେ ଲେଖି ।  
 ନେତ୍ର କେତ୍ର ନାଶକକୁ ବରୁଦନ୍ତ ବୁଝି ॥  
 ଭୁଞ୍ଜି ବିସ୍ତାରିଣ ରଣରଙ୍ଗେ କୁତୁହଳୀ ।  
 ଶର ଅର ସୈନ୍ୟ ସବୁ ଯାଅନ୍ତି ସେ ଗିଳି ।  
 ଶର ନ ପୁଞ୍ଜି ଯେଣୁ ଦେଖାଇ କାହେ ।  
 ପକାଇଲେ ଦାନବେ ଯେ କର ବଡ଼ ଭୟେ ॥  
 ରଣେଇଙ୍ଗ ଦେଇ ପକାଇଲେ ଯାଉଥାନେ ।  
 ଭୁଲ ବଡ଼ାବନ୍ତ ଦେଖା ଯୋଜନେ ଯୋଜନେ ॥  
 ଯେସନେକେ ନାଗପାଶ କରଇ ବନ୍ଧନ ।  
 ସେହୁମତ କରଣ ସେ ବାନ୍ଧ ଦୈତ୍ୟମାନ ॥  
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ବୋଲି ନ ଜାଣନ୍ତି କିଛି ।  
 ଶୁଧା ଅରତରେ ସବୁ ଧରିକର ଭାଷି ॥  
 ମରୁ ତେଜ ଯୋଦ୍ଧାସ୍ତ୍ରରେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ସେନା ।  
 ସବୁ ଭାଷିଲେ ସେ ଦେଖା ହୋଇ ଉନମନା ॥  
 ଅଶ୍ବଗଜ ପଦାତକ ତହିଁ ଯେତେ ଥିଲେ ।  
 ବେନି ଦେଖା ଗର୍ଭରେ ସେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ॥  
 ସମସ୍ତ ସରସା ଶେଷ ହେଲେ ତହିଁ ରଣେ ।  
 ବାହୁଡ଼ ବାରତା ଘେନି ନ ଗଲକ ଜଣେ ॥  
 ଅଭୟାରିକା ହୋଇଣ ଦାନବ ମହତା ।  
 ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଅସିବାକୁ କରଅଛ ଅଶା ॥  
 କାଳେ କିନାଶ ହୋଇଲେ ରଣେ ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ।  
 କାଳସନ୍ଧି ମୁଣ୍ଡେ ପଡ଼ି ହେଲେ ବେନି ଗଣ୍ଡ ॥  
 ଜହ୍ନୁ କଟ୍ୟାୟନି ଗୋ ରହୁଗିରିବାସି ।  
 ଅସୁରକୁଳକୁ ତୁ ଗୋ ଅଟୁ କାଳପାଣି ॥  
 ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ଶୁଭା ମାୟା ବେନି ଦେବ ।  
 ତବ ପାଦକମଳ ଯେ ମମ ହୃଦ ଭାବ ॥  
 ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ନାଶିଲୁ ତୁ ଦୈତ୍ୟବଳ ଝେଦ ।  
 ଅକଳିତ ତଣ୍ଡାଳେ ଯେ ତୋରେ ହେଲେ ଛେଦ ॥  
 ଶୁଭା ମାୟା ବେନି ଦେଖା ପାଦ ଭାବି ନିତ୍ୟ ।  
 ଶୁଦ୍ଧମୁନି କହଇ ଯେ ବନସ୍ତୁଳକତେ ।



ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ବଧ ।

ଶୁଣ ପରାକ୍ରମିତ ଗଜା କହେ ଶୁକଗ୍ରନ୍ଥା ।  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାଚରଣ ଦ୍ଵାଦେ ଏସନ ମହନା ॥  
 ଅକଳିତ ସାଗର ଏ ତଣ୍ଡିମୁଖ ବଧା ।  
 ମାନବ ଜନ୍ମରେ କେତ୍ର କରବ ଲେଖନ୍ତି ॥

ପଥ ନିଶ୍ଚେପଇ ବସି ମହତା ନୁପତ ।  
 ଅନ ଭାବିଯା ସେନେନ୍ଦ୍ର ଗଲା କେଉଁ କତ ॥  
 ବିଶେଷେ ନବାନା ସେହୁ ଏକେ ଶୁଣକଣ ।  
 ବିଗୁରଇ ତାହା ତୁଲେ କରବ ପୀରତ ॥  
 କ୍ଷଣକେ ଉଠଇ ସେ ଯେ କ୍ଷଣକେ ବସଇ ।  
 କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ସଦନରୁ ବାହାର ହୁଅଇ ।  
 ମନଉଦବେଗ ଦେହ ଅସ୍ଥିର ହୁଅଇ ।  
 ମଳୟ ପବନ ଲାଗି ଶରୀର ଜଳଇ ॥  
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ତହିଁ ପାହୁଲକ ଗତ ।  
 ମିଳିଲା ଦାନବ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭଙ୍କ କତ ॥  
 କାମକୁରେ ପୀଡ଼ିତ ତା ମନ ଛନ ଛନ ।  
 ସନାସ୍ୟା ଦେଇ ନ ପାରେ ହୋଇ ବାସ୍ୟାସ୍ତନ ॥  
 ଦେଖି ତାକୁ କୋଳକଲେ ସେ ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ।  
 କିଞ୍ଚିତ କାରଣେ ତୋର ବରଷ ହୋ ଦେବ ॥  
 ମହତାସୁର ବୋଇଲା ଶୁଣିନା ବାଢ଼ିଯେ ।  
 ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ କହଲେ ଯେ ବଡ଼ାଇ ସନ୍ଦେହେ ॥  
 ରହୁଗିରି ଶିଖେ ଦବ୍ୟ କନ୍ୟାଗୋଷ୍ଠି ଛେଡ଼ି ।  
 କହଲେ ନ ସରଇ ତା ଶୁଣ ରୁପ ଗୋଷ୍ଠି ॥  
 ସେ କନ୍ୟାକୁ ଅଶିଗଲେ ସେହୁ ବେନି ଭ୍ରାତ ।  
 ଦନ ରକ୍ତା ଯାଇଣ ହୋଇଲା ପ୍ରଭାତ ॥  
 କନ୍ୟା ଘେନଣ କପାଳି ନଇଲେ ମୋ ପାଶ ।  
 ସେ ଅବା ତାହାର ତୁଲେ କଲେ ରତରସ ॥  
 ତତ୍ତ୍ଵ ଉଦବେଗ ମୋର ମନେ ହେଲା ଭ୍ରାନ୍ତ ।  
 କୋପେ ଗଦ ଗଦ ହୋଇ ନିଦ୍ରା ନାହିଁ ସୁବି ॥  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ବୋଇଲେ ଦେଲୁ ସଜା ବାଢ଼ି ।  
 ପରପ୍ରିୟା ଲୋଭେ ବହୁ ଦୁଃଖ ଯେ ମିଳଇ ॥  
 ତୁ ଯେ ତମବର୍ତ୍ତୀ ସଜା ଅଟୁ ମହାବାହୁ ।  
 ପ୍ରିୟା ଶୁରମାତ୍ର ପାଇଁ ଅଧାର୍ଯ୍ୟ ଦେଉ ॥  
 ବଜେ କର ସ୍ଵାମି ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ତଃପୁର ପ୍ରାନେ ।  
 ଅମ୍ଭେ ଦେଖି ଯାଇ କିନା ସେ ଉଦ୍ୟାନବନେ ॥  
 ମହତାକୁ ବାହୁଡ଼ାଇ ତହିଁ ବେନି ଜଣ ।  
 ଚଳିଲେ ଏକାକେ ତୁଲେ ନାହିଁ ଆଟ ସୈନ୍ୟ ॥  
 ମନରଗିରି ପରାୟ କରେ ବେନି ଗଦା ।  
 ବିଗୁରନ୍ତ ମନେ ମନେ ଅଗତ ପ୍ରମଦା ॥  
 ନିଶୁମ୍ଭ ଶିଖ ଅସୁଷ ଏହାର ତୁଟିଲା ।  
 ପ୍ରିୟା ଶୁଭ ଇମନେ ସେ ଅମ୍ଭଙ୍କ ପେଶଇ ॥

ସୈଲୋକେନ ଅମୃତ୍ତ୍ୱ ଏହ କଥା ବଡ଼ ଲଜ ।  
 ନିଶ୍ଚୟ ଅମର ବାଚୁଳ ହେଲା ହ୍ରାସପାୟୀ ॥  
 ଏମନ୍ତ ବରୁଣ ଚଳନ୍ତାନ୍ତି ବେନି ସାରେ ।  
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଅବଶ୍ୟକତାରେ ।  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦୁର୍ଗାର ଚରଣ ।  
 ଅଶ୍ୱତ୍ଥର ଯେ ଶତଯୋଜନ ପ୍ରମିତ ॥  
 ଜେନାବଳ ନନ୍ଦକୁ ଯେ ରହୁଥିଲେ ଶୁଚ ।  
 ତହିଁ ଦେଖା ଦୁର୍ଗେ ରହୁ କଲେ ଖଡ଼ବଡ଼ ॥  
 ପଡ଼ିଲା ଯେ ଜେନାବଳନନ୍ଦେ ଦୁର୍ଗା ଦୃଷ୍ଟି ।  
 ଫିତ ଦୁଆର ଜଗଣ ପଡ଼େ ତାର ଚୁଟି ॥  
 ଦୋହର ଘରୁ ଅଛୁ ଯେ ଉଠି ଅଗ୍ନି ଶାଖି ।  
 ମହାଶୟର ଶକ୍ତିର ପୁର ଦେଲା ଧୂସି ॥  
 ଅମେଦରେ ହୋଇଲା ଯେ ଭୟଙ୍କର ବୃଷ୍ଟି ।  
 ଭଜ ଘର ଗ୍ରାମନାମ ପଡ଼େ ସବାଲୋକ ॥  
 ପୁର ଜଗଣ ଉପରେ ବସିଲେ ସମ୍ପାତି ।  
 ଉତ୍ତର ମୁରତ କର ମାଂସ ସେ ଶ୍ରେୟାନ୍ତ୍ର ॥  
 ଶୁଣାହଂସ ପୁରରେ ସେ କେତେବେଳେ ଉଠି ।  
 ଉଲ୍ଲୁକାପାତ ପରାସ୍ତ ଶକ୍ତି ସ୍ତବ୍ଧ ବୃଷ୍ଟି ॥  
 ନିର୍ଦ୍ଦୀତ ଶବଦ ଦଶଦିଗରେ ଶୁଭର ।  
 ବରଦାପତର ପରି ପୃଥ୍ୱୀ କମ୍ପର ।  
 ଏହମତ ନନ୍ଦେ ହେଲା ଉପୁତ ବହୁତ ।  
 ଯେଣୁ ଦୁର୍ଗା ଦେଖାବର କୋପନେକ ପାତ ॥  
 ବକଟାଳ ଭେରଣୀ ଯେ ବୁଲେ ନନ୍ଦବେଦି ।  
 ସଞ୍ଚିତ ଧନମାନକୁ କେନ୍ଦ୍ର ନେଲେ କାନ୍ତି ॥  
 ଅବ ଦେ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଭୁଲେ ।  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯେ ତାଙ୍କୁ ତଡ଼ ନ ପାଇଲେ ॥  
 ଦେଖନ୍ତୁ ବନ ଉଦନ ସମସ୍ତ ଅପୂର୍ବ ।  
 ଭାଷନ୍ତୁ କୋମଳ ମତ ତହିଁ ସର୍ବ ଲାବ ॥  
 ଗନ୍ଧ ଅମୋଦର ଘେନି ମଳୟ ଅଳଳ ।  
 କାହାକୁହିଁ ନ ଦେଖିଲେ ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳ ॥  
 ତଳନ୍ତୁ ସେ ବେନି ସାରେ ସମସ୍ତ ଉପେକ୍ଷି ।  
 ଦେଖିଲେ ବସିଛୁ କନ୍ୟା ଏକ ଶଶିମୁଖୀ ।  
 ଭୁପକୁ ଯେ ପଟାନ୍ତର ତଳପୁରେ ନାହିଁ ।  
 ଚାହୁଁଥିଲେ ଶକ୍ତି କେତେ ଦେଖା ମହାମାୟା ॥  
 ଅଶ୍ରୁଣ୍ୟ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ କନ୍ୟାମୁଖ ଗୁହ୍ୟ ।  
 ଦେଖିଲେ ସଖା ଶୋଦର ପାଶେ କେହୁ ନାହିଁ ॥

ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତ ମନ ଭୟ କର ନେତ୍ୟା ।  
 ଧାତକାରେ ପଦତରେ ଉଠିଲେ ଦମ୍ଭଜା ॥  
 ଦେଖିଲେ ପୃଥ୍ୱୀକ ସେ ପ୍ରିୟ ରହୁକାନ୍ତ ।  
 ଅଳଙ୍କାର ପରି ଗୁହ୍ୟ ସାରେ ହେଲେ ଶାନ୍ତ ॥  
 ମହାବଳ ଭୂପ ମାତା ପ୍ରକାଶିଣ ଥିଲେ ।  
 ସାର ମୂର୍ତ୍ତି ଶୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତି ସେ ହୋଇଲେ ॥  
 ବିନବନ୍ଧ ପରିଧାନ ହେଉମୁଖ ବାଳା ।  
 ପ୍ରାସ ଦର୍ପବଧୂସନେ ଗୁହ୍ୟ ମୁଖ ତୋଳ ॥  
 ମଉନବଶ ହୋଇଣ ନ ଦ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପାସ ।  
 ଅମରକୁଳେ ଅଛନ୍ତି ମାତା କାଳପାସ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯେ ତାଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କାଣୀ ।  
 କେଉଁ ଭୁବନ ଅଗତ କହ ମହାସାଗ୍ରୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଅହୋ ମୁଁ ପରାସ୍ତବୁଲା ।  
 ଅତି ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ମୋର ଅଟେ ନେତ୍ରସୁଲା ॥  
 କର୍ମର ବପାଳେ ମୋର ନାହିଁ ଶୁଦ୍ଧବାସ ।  
 ତେଣୁ ବନବାସୀ ହେଲୁ ହୋଇଣ ନିଶ୍ଚୟ ॥  
 ବ୍ୟାପ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ ଦଶ ମୋତେ ଭାଷନ୍ତୁ ବୋଲଣ ॥  
 ଲାବନ ନିଅଣି ମୁଁ ଯେ ପରି ଧରଣ୍ୟ ॥  
 ପିତା ମାତା ଦେଖି ନାହିଁ ମୁହିଁ ମନ୍ଦଗାମୀ ।  
 କ୍ଷଣେ ଅସଦୃଶୀ ମୁହିଁ ନୁହେଁ କାହାଲବି ॥  
 ତହିଁ ସର୍ପାରେ ସେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଇଲେ ।  
 ଭୁମ୍ପର ତହିଁକି ତଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଯେ ଅଭଲେ ॥  
 ତାହାଙ୍କର ଭୁଲେ ଭୁମ୍ପେ ନ ଗଲ କପାଳି ।  
 ଏଡ଼େବଡ଼ ବଳାକୁ କି ଭଣ୍ଡିବା ଯୋଗାର ॥  
 ଶ୍ରୀଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ମିଥ୍ୟାଠାରୁ ପାପ ନାହିଁ ।  
 ସତକୁ ସାଗର ସେନା ନ ଲାଗଇ ମନ୍ତ୍ର ॥  
 ମହାଶୟର ଯେବେ ମୋରେ କାର୍ଯ୍ୟଥାନ୍ତା ।  
 ସୈନ୍ୟବଳ ଘେନି ଗତା ଅପଣେ ଅସନ୍ତା ॥  
 ମୁଁ କପାଳ ଯିବି ହେ ପର ପେଷଣରଯୋଗେ ।  
 ଶୁଣୁଭୂପ ଦେଖିକର କୁହ ତାହା ଅପେ ॥  
 ଦୁର୍ଗାବୋଇଲେ ନ ତାଣେ ତାଙ୍କର ମୁଁ ନାମ ।  
 ଅସିକର ଲାଗିଲେ ସେ ମୋର ସର୍ବଧର୍ମ ॥  
 କେଶଧରବାକୁ ମୋର ବଡ଼ାଇଲେ କର ।  
 ଅଛୁ ଯେ ପ୍ରାଣ ଶୁଦ୍ଧିଲେ ସେହୁ ବେନି ସାର ॥  
 ଶୁଣ ଅହୋ ଧର ଦୁଇ ଅମର ବରଣ ।  
 ଧର୍ମ ଲାଗିଲେ ଲାବନ ଶୁଦ୍ଧର ଚକ୍ର ॥

ତୁମ୍ଭେ ଧାର୍ମିକ ପଣ୍ଡା ଶ୍ରୀମତେ  
 ମୁହିଁ ଅଭାଗୀ ନାହିଁ ପତିଅଛି ଏଥେଁ ।  
 ଶୁଣି ସେ ବୋଇଲେ ଅମ୍ଭ କର୍ମ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟ ।  
 ତୋହର ବସୁରେ ଯେବେ ଦେଲୁ ବଡ଼ଯୋଗ୍ୟ ।  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ କହଇ ମୁଁ କି ନା ତୁମ୍ଭକୁ ।  
 କେମନ୍ତେ ଜାଣିବା କାହା ଚିତ୍ତ ହୋ କେମନ୍ତ ।  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣି ଗୋ ଉମା ।  
 ତୁମ୍ଭେ ମାତେଶ୍ଵରୀ ପ୍ରିୟକୁଳେ ତ ଉଭୟା ॥  
 ସ୍ଵସ୍ଥ ସୁଦେବତା ଯେ ସଜନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।  
 ସ୍ଵରୂପକୁ କହନ୍ତୁ ଏ ନ କର ଗୋପନ ॥  
 ଅମ୍ଭର ବନ୍ଧବକ ଯେ କହୁଁ ତୋର ଅଗେ ।  
 ମହା ପ୍ରତାପୀ ଅମ୍ଭେ ଗୋ ଅଛୁ ମନ୍ତ୍ରାଭାସେ ॥  
 ଅମ୍ଭର ପିଅର ମନ୍ତ୍ରାଦାସ ନରପତି ।  
 ତାରକାସୁରର ସେହୁ ଅଟେ ପଣନାତି ॥  
 ପରାକ୍ରମେ ଜିଣିବାରୁଁ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ରସପ୍ତେ ।  
 ଯାବତ କାଳେ ଅମ୍ଭର ବଞ୍ଚୁଛୁଁ ରହେ ॥  
 ଶୁଣି ଗୋ ମାଏ ଅମ୍ଭ ଯେ ଚରଣମାନ ।  
 ବହୁତ ତପ କରୁଁ ଶୁଭ ବେଳେ ଜାଣ ॥  
 ଏକାନ୍ତେ ବସିଲୁଁ ଅମ୍ଭେ ସାଗର ସଙ୍ଗମ ।  
 ଶୂନ୍ୟ ପବନ ଭାସି ଗୋ ଲହେ କଲୁଁ ବ୍ରହ୍ମ ॥  
 ଏକାସନେ ଏକମନେ ବସି ହବାସହେ ।  
 ନ ଇଠିଲୁଁ ନବ ସପ୍ତ ବର୍ଷ ପରାଧ୍ୟନ୍ତେ ॥  
 ମାଂସତର୍ପଣ ଅମ୍ଭର ଯେ ମେଳାଇଣ ଗଲୁ ।  
 କେବଳ ଶରୀରେ ଅସ୍ତିମାତ୍ରକ ରହୁଲୁ ॥  
 ପୁନରପି ଇତପଥ ଦେଲୁ ଅମ୍ଭ କାୟା ।  
 ନବ ମୂଳ ନାସିକା ଯେ ପାଦ ପାଣି ଶୁଷ୍କ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ନବ ସହସ୍ର ବର୍ଷ ତପ କଲୁଁ ।  
 ଏତେକାଳେ ଅମ୍ଭେ ବହୁରୂପ ଗୋ ଦେଖିଲୁଁ ॥  
 ମାଗୋ ମଗ୍ଗଳବାହନେ ବିଜେ କଲେ ଧାତା ।  
 ବର ମାଗ ବୋଇଲେକ ସେ ସୃଷ୍ଟିକରତା ॥  
 ଅମ୍ଭେ ବୋଇଲୁଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ଦେବୁ ଯେବେ ବର ।  
 ପୁଂସ ହସ୍ତେ ନ ମରୁଁ ହୋଇଲୁଁ ଅମର ॥  
 ଶୁଭା ମଧ୍ୟାହ୍ନବେଳେ ସଦା ଅବତରେ ।  
 ତେଣୁ ବଧ ନୋହୁଁ ଯେ ପୁରୁଷ କରରେ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ବଞ୍ଚୁର ଅନେକ ଯେ ମାୟା ।  
 ପ୍ରିୟରୂପେ ଦକାଶର ସେ ତାହାର କାୟା ॥

ବୈଲୋଚନ ଦୈତ୍ୟ ନାଶ ନ ଗଲୁ ପୁରୁଷେ ।  
 ମାକଣ୍ଡା କନ୍ୟାଭୂପରେ ଶଢ଼ିଲୁ ତା ପାଶେ ॥  
 ଉକୁଣୀ ମାରନ୍ତେ ଠାକ କଲୁ ମର୍ମ ବାକ ।  
 ତାହା ଉପାଦନ୍ତେ ନାଶ ଗଲୁ ମନ୍ତ୍ରପାଳ ॥  
 ଧାରାବ ମୁଖରୁ ଏହ ବାଣୀ ଅମ୍ଭେ ଶୁଣି ।  
 ସତ୍ୟ କରଣଣ ବର ମାଗିଲୁଁ ଯେ ପୁଣି ॥  
 ଅମ୍ଭେ ବୋଇଲୁଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତା କଲ ଯେବେ ସିଦ୍ଧ ।  
 ପ୍ରିୟ ହାତରେ କେବେହେଁ ନୋହୁଁଟ ବଧ ॥  
 ମାତା ଗୋ ବର ଦେଇଣ ବୋଇଲେକ ଶୁଭୁ ।  
 ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷରେ ତୁମ୍ଭ ବଧ ନୋହୁପାରୁ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ହୋ ତୁମ୍ଭେ ଏହ ଦେହ ଭେଜି  
 ଅନେକ କାଳ ହୋ ବଞ୍ଚିଥିବ ଏ ମେଦନ ॥  
 ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ କେଉଁପରି ଦେବ ମେଳ ଶୁଭ ।  
 ଅପାର ଭାରିଆ ପୁଣି ତୁମ୍ଭର ହୋଇବ ॥  
 ଏହୁମତେ କାଳେ କାଳେ ଥିବ ଦେହ ଭେଜି ।  
 କାହିଁ ଘର କରବ ମୁଁ ଦେଲେ ସପତଣୀ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଗୋସାମଣି ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଯାଉଣା କଲୁଁ ଅମ୍ଭେ ପୁଣି ॥  
 ବୋଇଲୁଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତା ଦେଲୁ ତୁ କଲ୍ୟାଣ ପଦ ।  
 କେମନ୍ତେ ଜାଣିଲୁଁ କହ ଅମ୍ଭ ମୁଖଭେଦ ॥  
 ନାତା ତୁମ୍ଭେ ନ କହୁ କାକୁ ପ୍ରିୟଭାବେ ।  
 ଅମ୍ଭର ମୁଖଭେଦ ଗୋ ଥିବ ତୋର ଗର୍ଭେ ॥  
 ଏକ ଡିରେ ଅଭେକ ଗୋ ଯେବେ ଦେବୁଁହସ୍ତ ।  
 ତେବେ ଅମ୍ଭେ ମରୁଁ ଗୋ କହୁଲୁଁ ଯେ ସତ ।  
 ଏ ସାତଦ୍ଵୀପମଧ୍ୟରେ ଅମ୍ଭେ ତଟବର୍ତ୍ତୀ ।  
 ଅମ୍ଭଠାରୁ ବଳବନ୍ତ ନାହିଁ କେହୁ ପୂଜା ॥  
 ମା ଗୋ ଅମ୍ଭବାହୁକଳେ ମୈଷାସୁର ଶକା ।  
 ଅମ୍ଭର ଦର୍ପରେ କର ତାହାକୁହିଁ ପୂଜା ॥  
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଣ୍ଡ୍ୟ ପାତାଳକୁ ଅମ୍ଭେ ଦେଲୁଁ ସାଧୁ ।  
 ବରୁଣପୁରେ ପଣିଣ ନେଲୁଁ ଅଶ୍ଵନିଧି ॥  
 ଅଶ୍ଵିନୁଁ କୁବେର ଭଣ୍ଡାରକୁ ଜୁର କର ।  
 ବଞ୍ଚୁ ଅଦି ଦେବତାଏ ନୋହୁଲେ କେ ସର ॥  
 ଯେବେ ତୋର ଅମ୍ଭଠାରେ ବିଳିଲୁ ସଦୟେ ।  
 ଅମ୍ଭର ଭାରିଆ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବ କି ମାୟେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ତ ରକ୍ଷକୂଳସାର ।  
 ବଚନ ମାତ୍ରେକେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ବଣ କଲ ॥

ଏ ଶକ୍ତିର ଶକ୍ତିପାଶେ ମୁହଁ ଯେ ଅଇଲ ।  
 ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିଣ ଏବେ ସବୁ ପାଶୋଇଲ ॥  
 ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ମୋହର ସବୁ କଲ ତେଜ୍ୟା ।  
 ଯୁକ୍ତେ ତୁମ୍ଭର ମୁହଁ ହୋଇବ ଶ୍ରୀଯା ॥  
 ଧନ ବସନ ରତନ ନ ରୁଚଇ ମୋତେ ।  
 ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗ ରସ କର ଶରଧା ଯୁକ୍ତେ ॥  
 ଶୁଣ ପଦ୍ମସିତ ଦୁର୍ଗା କଲେ ବହୁ ମାୟା ।  
 ଜୟତ ହୋଇଲା ଶୁଣି ଅସୁରଙ୍କ କାୟା ॥  
 ସାନନ୍ଦ ମନେ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ।  
 ଏକେଶ ମୂର୍ତ୍ତିନା ପଞ୍ଚ ତାଳ ଜାଣୁ ସର୍ବ ॥  
 ଭରହର ଅତି ନୃତ୍ୟ ଚାଣୁକ ଯେ କରୁ ।  
 ନୃତ୍ୟରସେ ଚୋଷକଲୁ ଜଗତର ଶୁଭୁ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେତ ସବୁ କହୁଅଛ ।  
 ଚାଣୁକ ନୃତ୍ୟ କର ହୋ ଦେଖିବା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥  
 ମଦନଜଳେ ବୁଡ଼ିଣ ଛନ୍ଦ୍ର ବେନି ଶାରେ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ର ନ ପାରିଲେ ପଦ୍ମପର ସେ ଅସୁରେ ।  
 କୋପ କର କହନ୍ତି ଯା ଦେଖା ଗୋପାମଣୀ ।  
 ଦୁହଁକ ରୁଚଇ ସେହୁ ସୁଧାରସ ଜାଣି ॥  
 ବଶେଷେ ଏକାନ୍ତ ବନ ନାହିଁ ଅନ ମେଲେ ।  
 ନୃତ୍ୟ ଅରମ୍ଭ ସେ ଶାରେ କଲେ କୁତୁହଳେ ॥  
 ଓଁ କାରନ୍ତି ପିକସ୍ବର ପଦ୍ମସୁ ମଧୁର ।  
 ଶାବନ୍ତି ସେ ଗୀତମାନ ଅତି ମନୋହର ॥  
 ଚାହାନ୍ତି କରୁଛୁ ରଙ୍ଗ ନୃତ୍ୟ ଦେଖି ।  
 କରତାଳ ଦେଇ ହୁଅନ୍ତି ତନ୍ମୁଖୀ ॥  
 ତପ୍ତପୁଷ୍ପ ଶୁଷ୍କପୁଷ୍ପ ଭର ହର କଳା ।  
 ଝମ ଝମ ଚରଣ ଯେ ଶୁଭେ ମନ୍ତ୍ରେ ଶ୍ରେଣୀ ॥  
 ବେନି ପାଣି ବେନି ପାଦ ଶୂନ୍ୟେ ଶେପି ଦ୍ୟୁତି ।  
 ଧାରଣା ମୂର୍ତ୍ତିନା ଅତି କେତେ ମେ କରନ୍ତି ॥  
 ଧୂଆଁ ମଠା ତେନ୍ତୁସେବା ବଡ଼ ପରତାଳ ।  
 ଝମ ଝମ ପ୍ରବନ୍ଧନ ସାର ଏକତାଳ ॥  
 ଶୁଙ୍ଗାର ସାର କରୁଣାଭୂତ ହାସ୍ୟଭୟା ।  
 ଇତ୍ୟାଦି ନୃତ୍ୟକୁ ଦେଖି ହସି ମହାମାୟା ।  
 ତାଙ୍କ ହାସ୍ୟ ଶୁଣି ନୃତ୍ୟ ଦ୍ବିଶୁଣ କରନ୍ତି ।  
 ଯେତେ ମନ୍ତ୍ରମଳ ଖଣି ଖାଲ ନ ମଣନ୍ତି ॥  
 କୋମଳ କରଣ ଦେଖା ବଚନ କହନ୍ତି ।  
 ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗ ଦେଖିଲେକ ଚୋଷ ମୋର ମତି ॥

ସବେଳେ ଭେଟ ଯେ ମୁହଁ ପାଇଲ ତୁମ୍ଭକୁ ।  
 ଏମନ୍ତ କରଣ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଅଳ୍ପ ମୋହର ହେଲ ପ୍ରାଣନାଥ ।  
 ଶୁଦ୍ଧବାସ କରବ ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ସହୃଦ ॥  
 ସମସ୍ତ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ମୁଁ ଦେଖିଲ ତୁମ୍ଭର ।  
 ଏ ନୃତ୍ୟ ଶୁଣି ବଚନ ନୃତ୍ୟ ଏବେ କର ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ଉଲଟ କରଲେ ସେ କଟୀ ।  
 ତଳକୁ ମୁଣ୍ଡ କରଣ ନୃତ୍ୟ ରସେ ଖଟି ॥  
 ଶୁଣି ଦେଖା କରତାଳ ଦେଇଣ ହସିଲେ ।  
 ପୁଣି ସର୍ପାର କରଣ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲେ ॥  
 ଅଗୋରୁ ମୂର୍ତ୍ତିନା ହୋ ଦେଖିବା ତୁମ୍ଭର ।  
 ଏକ କର ଦିଅ ନେଇ ଅର କର ଶିର ॥  
 ହେ ପଦ୍ମସିତ ପୁଷ୍ପ ବ୍ରହ୍ମା ଦେଇଛନ୍ତି ବର ।  
 କାମେ ଅଛ ହୋଇ ଚାହା ଭୁଲିଲେ ଅସୁର ॥  
 ସେ ଦୁର୍ଗା ବାଣୀ ଶୁଣି ସେ ଅନେକ ଉଷତ ।  
 ଏକଶିରେ ଅଭେକ ଯେ ଦେଲା ନେଇ ହସ୍ତ ॥  
 ଭରହରଙ୍ଗେ ମାରନ୍ତି କରେ କରତାଳ ।  
 ପ୍ରଳୟାଗ୍ନି ପ୍ରାୟ ବେନି ଉଠିଲେକ ଜଳ ॥  
 ଯେତେବେଳେ ଶେଷକାଳ ହୋଏ ପ୍ରାଣିଙ୍କର ।  
 ଅକାଶରୁ ମୁରୁଭେଦ ହୋଏ ଚାହାଙ୍କର ॥  
 ସୈଲୋକ୍ୟରେ ଅଗୋଚର ଯେ ଶାରଙ୍ଗ ମୁଖ ।  
 କାମ ଲୁଚୁଅ କର ସେ ହସ୍ତରରେ ଦେହୁ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବେନିଙ୍କ ବଧ ନେତେ ଦେଖି ।  
 ଦେବତା ସବେ ଅଇଲେ ସ୍ବର୍ଗକୁ ଉପେକ୍ଷି ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇଁ ।  
 ଯେ ଯାହାର ଅନୁରୂପେ କହନ୍ତି ବନୟି ॥  
 ଏବେ ମାଗୋ ଦିଶିଗଲା ସ୍ବର୍ଗପୁର ବାଟ ।  
 ସୁଖେ ଅକାଶେ ବସିବେ ଇନ୍ଦ୍ର ବାନ୍ଧୁ ପାଟ ॥  
 ମାଗୋ ଚୋହର ପ୍ରସାଦେ ପାଇବୁ ସଦ୍‌ଗତ ।  
 ତୁହୁ ସେ ଶରଣୋକ୍ୟର ଫେଡ଼କୁ ଦୁର୍ଗତ ॥  
 ମହତା ଅସୁର ଶକ୍ତି ମୁଣ୍ଡ ଯେ ନିଶ୍ଚୟ ।  
 ଏହି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାକ ନାଶ କଲେ ସର୍ବ ॥  
 ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବଧ ଶୁଣନ୍ତି ଯେ ନର ।  
 ଅଭିଷେକ ଉପାତମାନ ଶେଷ୍ଠ ଚାହାଙ୍କର ॥  
 ଦେବତାଙ୍କର ଉପାତ ଶେଷ୍ଠ ଅଭୟେ ।  
 ସମସ୍ତଙ୍କର ଅପଦ ଶକ୍ତି ମହାମାୟା ॥

ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ଲବେ କରଣ ହୃଦେ ଆସି ଶୁଦ୍ଧ ।  
 ଯାବତ କ୍ଳେଶ ରୁମ୍ଭର ଖଣ୍ଡ, ମହାଦେବୀ ॥  
 ଶ୍ରୀଦୁର୍ଗା ଶ୍ରୀରାମରେ ଶରଣ ମୁଁ ଧ୍ୟେୟ ।  
 ଶାରଳାଦାସ ହୃଦେ ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦେ ॥  
 ଜୟ ରୁ କାତ୍ୟାୟନି ଗୋ ଜୟ ଚଣ୍ଡି ଦୁର୍ଗେ ।  
 ତୋହର ଦର୍ଶନେ ଯମଦଣ୍ଡ ଗୋ ନ ଲଗେ ॥  
 ସହସ୍ରେ ଭୁଜେ ସହସ୍ରେ ଶସ୍ତ୍ର ଅଛୁ ଧରି ।  
 ଜଗଜ୍ଜନମୋହନ ଗୋ କ୍ଳେଶ ରୁ ନିବାର ॥  
 ଯାହା ନାମ ଶ୍ରବଣେ ଶକ୍ତି ଯମଦଣ୍ଡ ।  
 ଯାହା ନାମ ସ୍ମରଣେ ବନ୍ଧହୋଏ ଖଣ୍ଡ ॥  
 ଯାହା ନାମ ସ୍ମରଣେ ଲକ୍ଷ୍ମୀହୋଏ ପ୍ରାପ୍ତ ।  
 ଯାହା ନାମ ଭଜନେ ଅପୁଷ୍ପ ବର୍ଣ୍ଣିତ ॥  
 ଯାହା ନାମ ଚିନ୍ତନେ ଅରଣ୍ୟ ହୋଏ ଶାନ୍ତି ।  
 ଯାହା ନାମ ଚିନ୍ତନେ ନ ପଡେ ଦୁର୍ଗତ ॥  
 ଯାହା ନାମ ଚିନ୍ତନେ ନ ଆଇ ଶ୍ରେୟ ଦୟାଧି ।  
 ଯାହା ନାମ ସ୍ମରଣେ ପ୍ରସରଇ ରୁଚି ॥  
 ଯା ନାମ ଶ୍ରବଣେ ଅସୁକି ଦୋଷ ଯାଇ ।  
 ସନ୍ତାନ ଉତ୍ପତ୍ତି ମହାଭୋଗ ମାନ ପାଇ ॥  
 ବିପାକ କରମ ଯାହା ଯୋଗରେ ଚୁଟଇ ।  
 ଯେ ଦେବୀ ନାମ ଶ୍ରବଣେ ବନ୍ଧନ ପଟଇ ॥  
 ମୁନିଜନମାନେ ନିତ୍ୟ ଭବୁଛନ୍ତି ଯାହା ।  
 ମାନବଜନ୍ମରେ ମୁହିଁ କି କହୁବି ତାହା ॥  
 ଦେ ପଣ୍ଡିତ ଜନେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ।  
 ଅନ ନ ଭୁଲଇ ମନେ ମୋହର ଏ ଶିଳ୍ପ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଭଗବତ ଭକତ ଶ୍ରୀ ବଞ୍ଚୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।  
 ସିଂହାରଜନଙ୍କ ମୁକ୍ତି ବାଟ ହୁଏ ଏଣେ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ଚରଣେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣାମ ମୋ ନିତ୍ୟେ ।  
 ଶତ୍ରୁମୁଖି ଶାରଳା ଯେ ଭଜେ ଅନୁଗ୍ରହେ ॥

ରାମର ବେମାଳ ବଧ ।

ଶୁଣ ପଞ୍ଚସ ନୃପତି କହେ ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ।

ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଚରଣ ଏସନ ହେଲା ।

ସୈବେକ୍ୟ ଯେବଣ ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ଅବଧ ।

ବନାଦୋଷେ ନାଶକଲେ ହୋଇଲେ ନିବୋଧ ॥

ଦେ ପଣ୍ଡିତଜନମାନେ ବସୁର ତ ହୃଦେ ।

କେ ଅସୁ ହତ ଯାଏ ପରସ୍ତୀ ଭୁବୁଧେ ॥

ତଦନ୍ତରେ ପୁଞ୍ଜାକଲେ ପଞ୍ଚସ ନୃପତି ।  
 କାଳବରାକୁଁ ମାଲବ ମୁଁ ଏବେ ମୁକତି ॥  
 ଚଣ୍ଡି ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ବଧ ଶୁଣି ।  
 କି ବୋଲଇ ସେ ମହାଶୟର ନୃପତି ॥  
 ବଦନ୍ତି ଶୁକମୁନି ହୋ ଶୁଣ ପଞ୍ଚସିତ ।  
 ଅଭିଷାରିକା ହୋଇଛି ମହାଶୟ ଦରତ ॥  
 ଯାଇଣ ଅଛନ୍ତି ବାରେ ଅଣିବେ ଯୁବକ ।  
 ମୋର ରଜାଏ କରବି ଶୀଘ୍ର ଦବାସତ ॥  
 ବାହାରିଗଲେ ସେ ପୁଅ ଜଗଣ ଉପରେ ।  
 ପଥ ଅନୁସରଇ ସେ ମନ ବ୍ୟାକୁଳରେ ॥  
 କାଳ ବିକାଳ ନାମରେ ବେନି ଦୂତ ତାର ।  
 ବନ୍ଧ୍ୟାଗିରିପାଶରୁ ସେ ଅଇଲେ ସବୁର ॥  
 ସେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ଦେଲେ ମୈଷାସୁର ପାଶେ ।  
 ସ୍ତାମି ସମ୍ପଦ ନାଶିଲୁ ପ୍ରିୟାଲିଙ୍ଗ ଅଶେ ॥  
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ପଞ୍ଚସ ବଳ ତୁଲେ ସମଦଣ୍ଡ ।  
 ଦେନି ଯାଇଣ ବିନାଶ ଦେଲେ ଚଣ୍ଡି ମୁଣ୍ଡ ॥  
 ପୁଣି ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଗଲେ ଭାଇ ବେନି ।  
 ନୃତ୍ୟଗୀତ କର ଶ୍ରୋତେ ହୁଇଲେ ମୂର୍ଦ୍ଧନ ॥  
 ସେ ଦେବୀର ବଚନ ସେ ଜାଣି ନ ପାରିଲେ ।  
 ପ୍ରଳୟ ଅଗି ଜଳିଲା ହେ ହୋଇଗଲେ ॥  
 ତଗର ମୁଣ୍ଡରୁ ଏହି ବଚନକୁ ଶୁଣି ।  
 ମୁଗ୍ଧାଭୂତ ହୋଇଣ ସେ ବସି ନୃପତି ॥  
 ଅହୋ କାଳ ବିକାଳ ହୋ କହୁଲି କେମନ୍ତ ।  
 ତୁମ୍ଭର ବଚନ ମୁହିଁ ନ କରଇ ସତ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭତ ଯାହା ବଳ ଶାସି ।  
 ମାନସ ମାତକ ତାଙ୍କୁ କଲିକ ଦହୁଯ୍ୟ ॥  
 ଦୂତେ ବୋଲିଲେ ଅଭୂତ ପ୍ରିୟ ରୂପସାଣି ।  
 ବିଶ୍ୱାସପାତକେ ତୋର ସୈନ୍ୟବଳ ନାଶି ॥  
 ଶୁଣିଣ ବରଷ ମୈଷାସୁର ମହାପାଳ ।  
 ସନ୍ଧିଧେ ହକାରିଲା ସେ ଶୂମର ବେମାଳ ॥  
 ସହସ୍ରେ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନିଣ ଯାଅ ଦେ ଏକଣ ।  
 ଚଣ୍ଡି ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ବାଣ୍ଟି ଅଣ ॥  
 କେବଣ ଯୁବକ ତାର ଚରତ କେମନ୍ତ ।  
 ଅଛୁ କି ପୁଅ ଦେଖିଲି ଗତ କି ଅଗତ ॥  
 ସତ୍ୟଯୁଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠକଲି ମୋର ବୁଦ୍ଧିବଳେ ।  
 ଏହେ ବିପତ୍ତି ନାହିଁ କେହିପରି କାଳେ ॥

ଦଇବ ସେ ଜାଣଇ ନା ମୋର ପରାଧମ ।  
 କେବଣ ନକ୍ଷତ୍ରରେ ମୁଁ ହୋଇଲି ଜନମ ॥  
 ଗୁମର ବେମାଳେ ତହିଁ ମୈଷା ଦେଲି ଶାନ୍ତି ।  
 କେବଣ ନାଗରୀ ତାକୁ ଅଣ କେଣି ଧର ॥  
 ହେ ପରାଧମ ଅଜ୍ଞା ପାଇ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ସଙ୍ଗତେ ଦେଉ ବଡ଼ଣ ସହସ୍ରେକ ବଳ ॥  
 ତଳନ୍ତି ସମାଗୋଦରେ ମୈଷାଧେନାପତ ।  
 ଅକାଶ କମ୍ପଇ ସେ ନ ସହେ ବସୁମତୀ ॥  
 ଏକକୁ ପଛ କରିଣ ଅନ୍ୟ ହୁଏ ଅବ ।  
 ହର ଉଦ୍ୟ ନବନରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ବେଗ ॥  
 ଅନେକ ସେ ସାରତର ବାଣ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ।  
 ମାରି ଦୁର୍ଜର ଦଳିଲେ ରହୁଛି ବେଢ଼ି ॥  
 ରହୁଛି ଶିଖିରେ ବଢ଼ିଛନ୍ତି ଦେବା ଦୁର୍ଗେ ।  
 ଗୁମର ବେମାଳ ଦୁର୍ଗେ ହେଲେ ଯାଇଁ ଅଗେ ॥  
 ହେଠ ବଦନ ଦେବାଙ୍କ ମାନସ ଅବସ୍ଥା ।  
 ମୁଖ ତୋଳି ତାହାଙ୍କ ସେ ନ କହନ୍ତି କଥା ॥  
 ଗୁମର ବେମାଳ ଦୁର୍ଗେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ପରୁର ।  
 କେବଣ ଦେଖୁଁ ଅଇଲୁ ତୁ ଗୋ ବରନାର ॥  
 ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣୁ ଅଛୁ ଚଣ୍ଡମୁଁ ଅଇଲେ ।  
 ସେତ ଅମ୍ଭ ଭୁବନକୁ ବାହୁଡ଼ି ନ ଗଲେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ହୋଏ ସେ ଅତି ଉତକର୍ମ ।  
 ବହୁକାଳ ତାହାକୁ କି ରଖିଦେବ ଧର୍ମ ॥  
 ମହାଶୟର ରାଜାର ଅଭ୍ୟୁତ ରାଜନା ।  
 ଭଲମନ୍ଦ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ସେହୁ କରେ ସିନା ॥  
 ଯହୁଁ ଅଇଲ ସେ ପୁଣ ତହିଁକି ସେ ଗଲା ।  
 ଜଳବନ୍ଧୁ ପ୍ରାୟ ମଧ୍ୟ ରୂପ ଦେଖାଇଲା ॥  
 କେ ଏଥୁ ଜାତ ହୋଇଣ ଅମର ହୋଇବ ।  
 ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ଅଜ କଲି ତେଣେ ନାଶଯିବ ॥  
 ମହାଶୟରକୁ ସେହି ବ୍ରହ୍ମା ଦେଲେ ବର ।  
 ସେ ବ୍ରହ୍ମା ଏ ମଣ୍ଡଳେ କି ହୋଇବ ଅମର ॥  
 ଗୁମର ବେମାଳ ବୋଲେ ନ କହ ଗୋ ବାଣୀ ।  
 ମୈଷାସୁର ନୃପତିର ଦେବ କି ଭରଣୀ ॥  
 ଏବେ ଅସ ତୋତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର ନେବା ।  
 ଦଶ ଦୋଷ ମହାସୁଖୀ ସମା କରାଇବା ॥  
 ଅଥବା ରାଜାକୁ ତୋର ନ ବଳଇ ତତ୍ତ୍ୱ ।  
 ଅମ୍ଭର ଭାରିଆ କବା ହୋଇରୁ ସଙ୍ଗାତ ॥

ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ହୋଇ ଶୁଣ ଏମୋହର ବାଣ  
 ମୈଷାସୁର ରାଜାର ମୁଁ ଅଟେ ଠାକୁରଣୀ ॥  
 ମୁଁ ସେବେ ତୁମ୍ଭ ରାଜାକୁ କରିଲି ଲଜ୍ଜା ।  
 ତାହା ତହିଁ ମୋର ଅନେ ନ ବଳଇ ବାହା ॥  
 ମୋହର ଅଛନ୍ତି ଜାଣ କନ୍ୟା ବେନିଗୋଟି ।  
 ସେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯୋଗ୍ୟ ରୂପ ଗୁଣରେ ତୁଲ୍ୟଟି ॥  
 ଅସ ଲୋ ଏଠାକୁ ଶୁଣୁ ମାୟା ବେନି ବାଳା ।  
 ବର ଅସି ଏତେକାଳେ ମିଳେ ମନ ଭଲ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ତାଙ୍କନ୍ତେ ବାହାର ସେ ବେନି ଦେବଣ ।  
 କରପଦ ଯୋଡ଼ଣ ସେ ଶୁଣୁରେ ମିଳନ୍ତି ॥  
 ହୈଲୋକ୍ୟର ମୋହନ ସେ କାମିନୀ କାମାକ୍ଷୀ ।  
 ଗୁମର ବେମାଳଙ୍କର ନ ହୁଏରଇ କିଛି ॥  
 ଅନେକ ଅଳଙ୍କାର ସେ ଅଙ୍ଗେ ଅଭରଣ ।  
 ନାନା କୁସୁମେ କବରୀର ଶୋଭାବନ ॥  
 ଶୋଭାର ଉପରେ ପରିହରଣ ବସନ୍ତ ।  
 କାମିନୀ ମାନସ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଶୁପତ ॥  
 ବେଶ ବସ୍ତ୍ରନେ ସଂସାର ଜନ ମୋହପାରି ।  
 ତନି ଭୁବନରେ ତାଙ୍କୁ ନାହିଁ କେହୁ ସରି ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ହୋଇ ଶୁଣ ଗୁମର ବେମାଳ ।  
 ଏ ମୋର ଦୁହତା ତୁମ୍ଭେ ଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିପାଳ ॥  
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ସେ ଅମ୍ଭର ବେନି ।  
 ଶୁଣୁ ମାୟାଙ୍କର ହସ୍ତ ଧରି ଗଲେ ଦେନି ॥  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଭଦ୍ରା ନଦୀକୁଳେ ରହୁଅଛି ଥାଟି ।  
 ଶୁଣୁ ମାୟାକୁ ଦେନି ଗଲେ ସେ ଦର୍ପିଷ୍ଠ ॥  
 ଅନେକ ଅନନ୍ଦ ମନେ ହେଲେ ମହାଶ୍ରେୟେ ।  
 ଲଗିଲା ମଦରା ପାନ ଅତି କୁତୁହଳେ ॥  
 ନାନା କୌତୁକ କରନ୍ତି ମଦରାଙ୍କ ଶ୍ରେତେ ।  
 ଦେବାଙ୍କ ମାୟାରେ ବଶହେଲେ ସେହୁ ରାଜେ ॥  
 ରାଜ କାଳରେ ଶୋଇଲେ ସମସ୍ତ ସଭନା ।  
 ଗୁମର ବେମାଳ ସୁଖୀ ବେନି ଦେଶ ଦେନି ॥  
 କାଦମ୍ବରୀ ପାନେ ଦୈତ୍ୟ ଅସାଷ୍ଟମବେଳେ ।  
 ହାସ ଦେଖାଇ ମାଡ଼ଣ ବସି ବସନ୍ତଳେ ॥  
 ତାଙ୍କନ୍ତେ ପାନରେ ଏବେ ଯିବ ବେହେଁଠାକୁ ।  
 ନଖେ ବଦାରିଲେ ଦେବା ତାହାଙ୍କର ବୁକୁ ॥  
 ମଦରା ପାନରେ ବୁଡ଼ିଛନ୍ତି ବେନିଜଣ ।  
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ଦୁଷ୍ଟେ ହୋଇ ଗଡ଼ପାଣ ॥



ରୂପର ବେମାଳ ମାରି ମାରିଲେ ସରନି ।  
 ବାଳ ବକାଳେ ଯୋଗାୟଲେ ଦେହ ଘେନି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମିନ୍ଦ୍ର ଦେବା କରନ୍ତେଣ ରତି ।  
 ଅସୁରଙ୍କ ମାରି ରକ୍ତମାଂସେ କଲେ ଖେଡ଼ି ॥

— ୧୦ —

କାନ୍ତିମାଳା ବିତାଳାସି ରକ୍ତଗାତ୍ର ସାର-  
 ଘଣ୍ଟି ଏବଂ କାଳଦଣ୍ଡ ପ୍ରଭୃତିଙ୍କର  
 ମୁଣ୍ଡେ ଗମନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ।

କାଳବକାଳ ଏ ଦୁହେଁ ଗଲେ ଅତିବେଗେ ।

ଯାଇ ଜଣାଇଲେ ମୈତ୍ରାଅସୁରର ଅଗେ ॥  
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ମହାବଳ ଅମ୍ଭ କଥା ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସେହୁ ଗଲେ ମହାରଥା ॥  
 ଦେଖିଲୁ ମୁବତ୍ତା ବସିଅଛ ଏକାନ୍ତରେ ।  
 ରୂପରବେମାଳ ଯାଇ ହେଲେ ସେହୁଠାରେ ॥  
 ତାକୁ ଦେଖି ମୋହଗଲେ ସେହୁ ବେନିଭାଇ ।  
 ବୋଇଲେ ଅମ୍ଭ ଭାରିଆ ହୋଇବୁ କି ତୁହି ॥  
 ସେ ବୋଇଲା ମୈତ୍ରାସୁର କଳସାର୍ଯ୍ୟ ଶୁଣି ।  
 ମୁହିଁ ଅସିଅଛ ତାର ହୋଇବି ଭରଣୀ ॥  
 ସଜାର ଭାରିଆ ଯେ ସେ ତୁମ୍ଭ ଶୁଭପତ୍ନୀ ।  
 ତାହାକୁ ହରିଣ ଲୋଡ଼ି ଏଡ଼େକ ଅଜ୍ଞାନୀ ॥  
 ଏବୁଦେ କାମ ହେଲରେ ଧର୍ମକୁ ଲଦିଲେ ।  
 ଏହୁ ପାପୁଁ କର ଚଣ୍ଡୀମୁଣ୍ଡେ ନାଶଗଲେ ॥  
 ହିଅ ଦୁରଗୋଷ୍ଠି ସ୍ଥଳ ତାହାଙ୍କର ତୁଲେ ।  
 ରୂପରବେମାଳକୁ ସେ ଦୁହେଁ ଅପିଲେ ॥  
 ଦୁହେଁ ଘେନି ସେ ବେନିଗାରେ ତଳିଲେ ।  
 ରତ୍ନବିର ତଳରେ ସେ ନିଶାରେ ରହିଲେ ॥  
 ପ୍ରଭାତେ ଯାଇଁ ଦେଖିଲୁଁ ସେ ବେନି ସାରକ୍ ।  
 ଭଣ୍ଡନଶାୟୀ ଦୋଷିଁ ହୋଇଅଛ ବୁକୁ ॥  
 ସ୍ବାମି ଗାଞ୍ଜକୋଶଯାଏ ଦିଶିଲେକ ବଳ ।  
 ଗଣ୍ଡିସ୍ଥାନେ ପଡ଼ିଅଛ ମସ୍ତକ କେବଳ ॥  
 ଗଜ ଅସ୍ତ୍ର ରଥ ଅସ୍ତ୍ର ଯେତେକ ସରନି ।  
 ଜଣେ ନଇଲେ ଲେଉଟି ଦେବ ଦେହ ଘେନି ॥  
 ଯହିଁ ସେନାମାନଙ୍କର ଶୁଣିଲା ବିନାଶ ।  
 ବକ୍ରାଘାତ ପ୍ରାୟେକ ସେ ପଡ଼ିଲା ସକ୍ଷୟ ॥  
 ହାହା ସୋଦର ରେ ତୁମ୍ଭେମୋର ପ୍ରାୟେଶା ।  
 ମମକାର୍ଯ୍ୟ ଯାଇ ବାବୁ ହୋଇଲ ନିରେଶା ॥

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସାଧକଲ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ବାହୁବଳ ।  
 କହିତେ ନାଶ ଗଲ ମୋ କର୍ମର ଅବଳେ ॥  
 ମେଦନାରେ ପଡ଼ି କାନ୍ଦେ ମୈତ୍ରାସୁର ସପ୍ତେ ।  
 ଅସାଷ୍ଟମେ ଭୂମିରେ ସେ ପଡ଼ି ଲୋଟିଯାଏ ॥  
 ସଜା ଅସାଷ୍ଟମ ଦେଖି ସର୍ବସେନାପତି ।  
 ଏକତୁଣ୍ଡ ହେଇଲେ ସେ ମୈତ୍ରାସୁର କତି ॥  
 ଶ୍ରେଦର ମହାସାସୁର ଦୃଢ଼ର ବିକଳେ ।  
 ଅହା ସାରମାନେ କାହିଁ ଗଲ ଏକାବେଳେ ।  
 ହେ ବାରିସ୍ତେ ଚଣ୍ଡୀମୁଣ୍ଡେ ଶମ୍ଭୁ ରେ ନିଶ୍ଚୟ ।  
 ରୂପର ବେମାଳ ମୋର ପ୍ରାଣ ସମ ସର୍ବ ॥  
 ତୁମ୍ଭ ହେତୁ ସ୍ବର୍ଗମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳେ ମୁଁ ସଜା ।  
 ମୃତ୍ୟୁମଣ୍ଡଳ ସଜାଏ କଲେ ମୋତେ ପୂଜା ॥  
 ମୋତେ ମରଣ ନୋହୁଲା କପାଁ ତୁମ୍ଭ ଅଗେ ।  
 ଏତେବୋଲଣ ସେନାଙ୍କୁ ବୋଲେ ପୁଣି ସାଗେ ॥  
 ଯାଇ ସେ ମୋହାର ଅଣ କେଶ କରେ ଧରି ।  
 ତେବେ ସେ ସୁସ୍ଥହୋଇବ ଏ ମୋହର ପୁଣି ॥  
 କନ୍ୟାରୂପ ଧରି ଆଏ ରତ୍ନାଦିରେ ବସି ।  
 ବିଶ୍ବାସ କୁଟେ ମୋ ସେନାମାନଙ୍କ ବିନାଶି ॥  
 ଭୂମିରେ ତା ତରଣ ନ ପଡ଼ି ଧରି ଅଣ ॥  
 ଅସୁରକୁଳର ସେହୁ ଘେନିବ ପଶଣ ॥  
 ତଳ ପ୍ରମାଣରେ ମୁହିଁ କାଟିବି ତା ମାଂସ ।  
 ତେବେ ସେ ମନ ମୋହର ହୋଇବ ସନ୍ତୋଷ ॥  
 ରକ୍ତମାଂସ ଖାଇବଇଁ ତାର ମୁହିଁ ଭଜି ।  
 ପୁଣ ପୁଣ କୋପେ ସାର ଉଠେ ଗଳଗାଜି ॥  
 ରକ୍ତଗାଜି ବୋଲେ ସ୍ବାମି ଏ ଭଲ ଦୁଃଖ ।  
 ତୋହ ବୋଲ ଶୁଣି ମୋର ଦେହ ରୋମାଞ୍ଚଇ ॥  
 ଦେବ ଅମ୍ଭେ ଗୁରୁଜଣ ତୋର ଅଟୁ ସେନା ।  
 ଦେବତା ଦାନବେ ଅମ୍ଭେ ନ କରୁଁ ଗନୋ ॥  
 ଅମ୍ଭେ କି ସହ ପାରିବୁ ହେ ଦେବମଣ୍ଡିତ ।  
 ଯାହା ଗୁଲନ୍ତେ କର୍ମର ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଲିଙ୍ଗ ରଦ୍ଧକୁ ହୋ ଧାଡ଼ି ଯେ ଅମ୍ଭର ।  
 ସେ ଛୁଇଁ ପାମରା ପିନା ଅଟେ ସ୍ଥାନପ୍ରିୟ ॥  
 ମାରନ୍ତେ ସ୍ତ୍ରୀତ୍ୟା ଜଣନ୍ତେଣ ନାହିଁ ଯଶ ।  
 ତୁହତ ସମସ୍ତ ଜାଣୁ ତାକୁ ଭୟ କଷ ॥  
 ତାହା ଶୁଣି ବୋଇଲେ ଯେ ସେ କାଳବକାଳ ।  
 ପ୍ରିୟାଲକ ବୋଲୁଁ ତୁମ୍ଭେ କରୁଅଛ ହେଲ ॥

ଚଣ୍ଡୀପୁରାଣ ଚଣ୍ଡୀବାକୁ ଦେଲା ସାମରଥ ।  
 କୁଟେ ନାଶିଲେ ଶୁଣୁ ନିଶୁଣୁ ଦରକ ।  
 ସୈଲେକ୍ୟରେ ଅଜେୟ ଯେ ଗୁମଚବେମାଳ ।  
 ବଦାରଣ କଲ ପୁଣି ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁଲ ।  
 ହରଣ୍ୟ ବଦାର ଥିଲେ ଯେମନ୍ତେ ନୃସିଂହ ।  
 ତାହାକୁ କେମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ବୋଲ ପ୍ରିୟଲିଙ୍ଗ ॥  
 ମାଳିନୀ ମୌନାବସ୍ଥାରେ ଥାଏ ହୋଇ ତୁଳା ।  
 ରଣରଙ୍ଗ ଧନୋଳରେ ନୋହେ ତାକୁ ଜଣି ॥  
 ପ୍ରିୟଲିଙ୍ଗ ବୋଲ ତୁମ୍ଭେ ତାହାକୁ ନ ବୋଲ ।  
 ଯେତେ ପାର ତେତେ ସମଦଣ୍ଡ ଦେନ ତଳ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ବୋଲେ ତାକୁ କିସ ମୋର ଶ୍ରୀତ ।  
 ଏହୁକ୍ଷଣି ଧରି ଦେନ ଅଧିକ ହେତ ॥  
 ଏତେବୋଲ ବାହାର ଯେ ମୁଦୁର ବୁଲାଇ ।  
 ଅସ୍ଥାନ ଉପରୁ ଶାର ପଡ଼ିଲକ ଦେଇ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ଯାନ୍ତେ ଦେଖି ଯାଏ ରକ୍ତଶାଳ ।  
 ବଡ଼ାକାଶ ସାରଘଣ୍ଟ ଦେଲେ ବେନି ସଳ ॥  
 ରକ୍ତଶାଳ ତୁଲେ ଦୁଅଦଶ କୋଟି ସେନା ।  
 ପଦସ୍ତବ୍ୟ ଦ୍ଵାରତ ବଂଶ କୋଟି ଜେନା ॥  
 ପରଶ ଅମୁତରୁଲେ ଗମନ୍ତି ପଦାତ ।  
 ଦଣ୍ଡ ଗୁଲ୍ମନ୍ତେଶ କମ୍ପିଉଠେ ବସୁମୟ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ତୁଲେ ସେନା କୋଟିଏ ମର୍ତ୍ତୁତ ।  
 ପଦାତ ବଳ ତାହାର ଅତି ଅପ୍ରମିତ ।  
 ବାଦ୍ୟକାରମାନେ ତାର ସବୁର ମର୍ତ୍ତୁତ ।  
 ପଞ୍ଚଦଶ କୋଟିବାଣ ବାଜେ ଅରଣିତ ॥  
 କାମସ୍ତରୂପୀ ଦାନବେ ଜଗତ ଘୋଷିଲେ ।  
 ମହା ମହା ଦାନବେ ସେ ସମରେ ଚଳିଲେ ॥  
 ସାରଘଣ୍ଟ ତୁଲେ ସୈନ୍ୟ ବାଲଶ ମର୍ତ୍ତୁତ ।  
 ଶ୍ଵେତାର ତୁରଙ୍ଗମ ଯେ ଖାଠି କୋଟିସ୍ଥିତ ॥  
 ଅଶୀ ଅବଦ୍ଧ ପଦାତ ତାର ସୈନ୍ୟ ତୁଲେ ।  
 ଏତେକ ଦେନଶ ସେହୁ ତଳେ ଅବହେଲେ ॥  
 ତଳିଲେ ଗୁରୁସାରେ ସେ ରକ୍ଷ ବଳ ଦେନ ।  
 ମହାରସ୍ତେ ଅବହର ଦେଉଛ ମେଦନା ॥  
 କାଳଦଣ୍ଡ ତଳଇ ଯେ ଦୈତ୍ୟ ବଳ ଦେନ ।  
 ତୁଲେ ତାର ତଳି ପଦୁ ଅଛନ୍ତି ସଜନି ॥  
 ସହ ପହରେକ ଥାଉଁ ଦୈତ୍ୟେ ଦେଲେ ଧାଡ଼ି ।  
 ମହା ସମୁଦରେ ଯାଇ ରହୁଥିବ ବେକି ॥

ଧରଧର ମାରମାର ପଡ଼ୁଅଛି ବୋକ ।  
 ବିରିରେ ଥାଇ ଦେଖିଲେ ତାହା ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ॥  
 ଘୋରଶବଦ କରନ୍ତି ଦାନବେ ପ୍ରତଣ୍ଡ ।  
 ଦାଲହୁଳା ହୁଅଇ ଯେ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।  
 ଅସୁରେ ପ୍ରଜଞ୍ଜ ବଡ଼ କରନ୍ତି ବଶଣ୍ଡ ।  
 ଦେଖି ଦୁର୍ଗା ଦେହୁ ଝାଳ ଗଲଇ ପ୍ରତଣ୍ଡ ॥  
 ଲଲଟ ପାଟିରୁ ପୁଣି ବହେ ମହାଦର୍ଶ ।  
 ତାହାପୋଛି ପକାଇଲେ କର ଅତି ତମ ॥  
 ଲଲଟୁ ସେ ସ୍ଵେଦ ଯାଇ ପଡ଼ିଲା ଧରଣୀ ।  
 ପ୍ରଥମେ ସମୁତ ତହୁଁ ଦେଲେ ନାଗସୁଣୀ ॥  
 ଗଳବର୍ଣ୍ଣ ଦେହ ମୁଖ ଗୋଟି କୁଞ୍ଜବର୍ଣ୍ଣ ।  
 ଶଙ୍ଖ ରଥ ଗଦା ଶାରଧନରେ ଶୋଭନ ॥  
 ଶିରେ ମୁକୁଟ ଶୋଭିତ କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ ।  
 ନାମ ନାଗସୁଣୀ ତାଙ୍କ ସଦା ମତ୍ତଭେଳ ॥  
 ଦୁର୍ଗାର ଛମ୍ପୁରେ ପରବେଶ ନାଗସୁଣୀ ।  
 ଅଜ୍ଞାଦେଲେ ଗୁହ୍ୟେ ଯେ ଦୁର୍ଗତତାଣୀ ॥  
 ଦେବତାକୁ ଏ କଷ୍ଟରୁ କରସି ରୁ ପାରି ।  
 ସମସ୍ତ ଅସୁର ବଳମାନଙ୍କୁ ଗୋ ମାରି ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀଙ୍କର ଅଜ୍ଞାପାଇ ଗୋସାମଣୀ ।  
 ପ୍ରକାଶିଲେ ମହାବିଷ୍ଣୁ ରୂପ ନାଗସୁଣୀ ॥  
 ହିଁକାର ଶବଦ କଲେ ଘୋର ବିକରଣ ।  
 ତହୁଁ ଜାତ ହୋଇ ଉଭୟ ହୋଇଲେ ବାସେନା ॥  
 ପାଦେକ ମଞ୍ଚେ ଅରେକ ପାଦ ଗଗନରେ ।  
 ମୁକୁଳିତ କେଶ ଜୟ ଲହ ଲହ କରେ ॥  
 ଲୋହୁତ ବର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ବାଳ ଅର୍କ ଜଣି ।  
 ଅସୁରକୁଳ ଭୁଞ୍ଜୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ବଦନ ॥  
 ନବନିଶି କୁଠାର ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ଭୁଞ୍ଜରେ ।  
 ବାମଭୁଜ ଶୋଭକନ ହବ୍ୟ କୁପାଶରେ ॥  
 ନୟନ କଟାକ୍ଷି ପୁଣ୍ୟ ଗୁହ୍ୟଲେକ ଦେବା ।  
 ତକ୍ଷଣେ ନୟନୁ ଜାତ ହୋଇଲେ ଭୈରବୀ ॥  
 ଏକପାତ ମୁକୁଳିତ କେଶ ଭୁଜ ଗୁରୁ ।  
 ହିଁଲେ ତମରୁ ଧନୁ ଶତ୍ରୁ କରେ ଧର ॥  
 ଶୁକଳକର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଖଟିକ ପସ୍ତସ୍ତେ ।  
 ମହା ଭୟଭୟା ଦେବା ଅତି ତେଜୋମୟେ ॥  
 ଦନ ଦନ ନିଶାସକୁ ଛଡ଼େ ଗୋସାମଣୀ ।  
 ନାସିକାରୁ ଜନ୍ମହେଲେ ବଳାଶୟାସୁଣୀ ॥

କୁଳନ ବରଣ ଚରୁର୍ଣ୍ଣ ଅଷ୍ଟଭୁଜ ।  
 ବେନି ଚରଣ ଦଶନ୍ତ ବାଳଅର୍ଦ୍ଧ ତେଜ ॥  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣରେ ଅଜଗଦ ଧନୁ ବଳ ଶକ୍ତି ।  
 ମହା ବିଷ୍ଣୁପଦ ତେଜ ସେ ଉତ୍ତମ ମୂରତି ॥  
 କରେ କମଣ୍ଡଳମାନ ବ୍ରହ୍ମଶର ବେଣୀ ।  
 ଅବର ଶପର କାଶ ଧରନ୍ତି ପୁଣି ॥  
 ଉତ୍ତମରେ ଗାୟନ କରେ ଗୋସାମଣୀ ।  
 ମନ୍ତ୍ରଦେବୀ ସାନନ୍ଦିତ ହେଲେ ତାହା ଶୁଣି ॥  
 ହୃଦରୁ ଜାତ ହୋଇଲେ ଅନାଦି ଶକତି ।  
 ବେନି ଚରଣ ସେ ଅଷ୍ଟଭୁଜେ ବିସ୍ତାରି ॥  
 ଧନୁ କମଣ୍ଡଳ ଶର ଶର ଦବ୍ୟ ଶର ।  
 ଭ୍ରାନ୍ତି ନ କରନ୍ତି କାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସର ॥  
 ଭଗବତ୍ତ ବୋଲିକର ନାମ ସେ ତାଙ୍କର ।  
 ଅନୁବ୍ରତେ ଦେବୀ ବୋଲେ ଅସ୍ତବକୁ ମାର ॥  
 ଶତ୍ରୁଧର ସ୍ତମ୍ଭକାନ୍ତି କରେ ଗୋସାମଣୀ ।  
 ସେ ଶତ୍ରୁ ମୁଣ୍ଡରୁ ଜାତ ହେଲେ ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ॥  
 ସୁସଞ୍ଜ ଶରୀର ମଣିମୁକୁଟ ଲଳିତେ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରଚ୍ୟୁତି ମାଳା ସେ ଲମ୍ବେ କଣ୍ଠତେ ।  
 ଶ୍ରୀକରେ ବଳ ଶକତି କୋଦଣ୍ଡ ସେ ଧନୁ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ର ମ ରେଖା ପରାୟେ ତାହାର କୃଣାନ୍ ॥  
 ଏକଶିର ବେନିପାଦ ପୁଣି ସପ୍ତେ ଭୁଜ ।  
 କାଳାନଳ ଜାଣି କର ଗଜେ ତାଙ୍କ ତେଜ ॥  
 ରେଭେକାରେ ଡାକନ୍ତି ସେ ବାହାନାଦ କର ।  
 ସେହି ଶବ୍ଦରୁ ଜାତହେଲେ ଡାକେଶ୍ୱରୀ ॥  
 ମହାବୋର କାତ୍ୟାୟିନୀ ମହା ଶରକର ।  
 ନାଭିରୁ ଜାତ ହୋଇଲେ ପୁଣି ମାହେଶ୍ୱରୀ ॥  
 ପଞ୍ଚ ବଦନ ସେ ତିନି ନୟନ ଲଳିତେ ।  
 ତିନିର ବିଦାରମଣି ବିସ୍ତାର କଣ୍ଠେ ॥  
 ଧବଳା କାମାକ୍ଷୀ ଦେବୀ କପୂର ସମାନ ।  
 ବେନିଚରଣ ସେ ଦଶଭୁଜ ଶୋଭାବନ ॥  
 ବିନାକ ଧନୁ ଶାୟକ ନାଗପାଶ ବାଣ ।  
 ପରଶୁ କୁଠାର ଶତ୍ରୁପଳା ସେ ଅଢ଼ଣ ॥  
 ବଳ ମୁଦୁର କୁଠାର ଅଭି ବଳଶୂଳ ।  
 ମହାମାୟା ମାହେଶ୍ୱରୀ ପ୍ରସନ୍ନ ସୁଦଳ ॥  
 ନାଭିରୁ ବାହାର ହେଲେ ତାଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ।  
 କୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଜ୍ୟୋତି ଅଙ୍ଗ ବିକାଶନ୍ତି ॥

ଅଭୟା ବିକଟାକ୍ଷୀ ସେ ଭବେ ଦଳେ ତାର ।  
 ତାହାର ନାଭିରୁ ଜାତ ହେଲେ ଉତ୍ତତାର ॥  
 ଯୋଜନ ଯୋଜନ ଅଟେ ତାଙ୍କ ବାହାବେନି ।  
 ମହାଭୟଙ୍କର ରୂପ ଘୋଷିଲ ମେଦନୀ ॥  
 ଚରଣ କମଳରେ ସେ ଚାଳିଲେ ଧରଣୀ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ର ଜାତ ହୋଇଲେ ସେ ସକଟତାରଣୀ ॥  
 ଏକପାଦ ଶୂରପୁଞ୍ଜ ଅଂଗୋଷ୍ଟି ଭୁଜ ।  
 ବିକଟ କମଳ ପ୍ରାୟ ଦଶେ ମହାତେଜ ॥  
 ଘୋର ଗନ୍ଧନ ଅଟଇ ରତ୍ନଗିରି ସ୍ଥାନ ।  
 ସମସ୍ତଦେବୀମାନେ ସେ ତହିଁ ଉଦୟନ ॥  
 ଘଟଘଟ ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ଗଗନମାର୍ଗରେ ।  
 ମହା ବୈଷ୍ଣବା ଜଳସ୍ନେହ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଅଗରେ ॥  
 ଦେଶିଣ ସେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ହେଲେ ଚୋଷମନ  
 ଘଟବସ୍ତ୍ର ବୋଲି ହେଲେ ତାହାଙ୍କର ନାମ ॥  
 ଘଟ ବିଜୁଳା ତାର ଏ ତେଜ ସେ ବିକାଶ ।  
 ବଳସୂତ ପ୍ରାୟେ ସ୍ତବ୍ଧ ସ୍ତବ୍ଧେ ଅଦୃଶ୍ୟ ॥  
 ଶୁଣ ପରସିତ ଗଜା ବୋଲେ ଶୁକମୁନି ।  
 ଏକଶିରରୁ ଜନ୍ମିଲେ ଚକ୍ରଷଠି ଯୋଗୀ ॥  
 ଏକ୍ତୁ ଏକ ଦେବୀଙ୍କର ମହାମହା ତେଜ ।  
 ବିଜୁଳି ଗରାୟେ ତାଙ୍କ ଶରୀର ବିସ୍ତର ॥  
 ମହା ବିକଟାକ୍ଷୀ ରୂପ ଅଭୟା ପିଙ୍ଗଳା ।  
 ସ୍ତବ୍ଧେ ମୋହିନୀ ସେହି କ୍ଷଣେ ମହାଶୂଳା ॥  
 ଶପର କଟର କରେ ଲହଲହ ଜର ।  
 ମହାମୁଣ୍ଡି ତାହାଙ୍କର ଦେବକୁ ଦୁର୍ଲଭ ॥  
 ହେ ପଞ୍ଚକ୍ଷ ଜନ୍ୟାମାସ ପୂର୍ଣ୍ଣିମୀ ସେ ତପ୍ତ ।  
 ଭୃଗୁବାର ସେହି ଦିନ ନକ୍ଷତ୍ର ରେବତୀ ॥  
 ବିଶ୍ୱନାଥରେ କରଣ ପ୍ରୀତିନାମେ ଯୋଗ ।  
 ଶରଦ ଅନ୍ତେ ଶିଶିର ଉତ୍ତ କରେ ଭୋଗ ॥  
 ସେ ଦିନ ଜନ୍ମିଲେ ନାଗସୁଣୀ ଦୁର୍ଗା ଦେହୁଁ ।  
 ନାଗସୁଣୀ ଦେହୁଁ ଏତେ ଜାତ କହୁଁ କହୁଁ ॥  
 ଏକ୍ତୁ ଏକ ତେଜ ବିସ୍ତାରି ମହାମାୟେ ।  
 ନାଗରୂପେ ଜନ୍ମିଲେ ସର୍ବ ଦେବତାଏ ॥  
 ଜୟ ନାଗସୁଣୀ ଭକ୍ତଜନଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ।  
 ରୁଚିକା ଅବନୀତ ତୁ ଅଟ, ଉଦ୍ଧାରଣୀ ।  
 ଏକ୍ତୁ ଅନେକ ବିକାଶକୁ ତନୁ ସୀମା ।  
 ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲଭ ସେହି ଦେବୀର ମହାମା ॥

ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ କାତ୍ୟାୟିନୀ ଗୋ ଅଭୟା ।  
 ବିପତ୍ତିନାଶିନୀ ଦେବୀ କରସି ସୁଦୟା ॥  
 ଯାବତ ଜୀବମାନଙ୍କୁ ତୁ ସେ କାରଣୀ ।  
 ଜୟ ମାତେଶ୍ଵରୀ ଭବ ଭୟ ନିବାହଣୀ ॥  
 ତରୁଣୀ ଯୋଗୀ ବୁଝା ତୋତେ ଗୋ ନମସ୍ତେ ।  
 ସକଳ ସମ୍ପଦମାନ ଦେଉ ଅଦଭୁତେ ॥  
 ମହାସାଗର ବଳଗଳା କଙ୍କାଳା ବେତାଳା ।  
 ଅସ୍ତିତ୍ବେ ଶୁଣି ତୋ ଗଳେ ମୁଣ୍ଡମାଳ ॥  
 ଭୁଜେ ଶୋଭାବନ କାଳ ଶରୀର ସୁଖଣ୍ଡା ।  
 ବୁଧର ବଳପ୍ର ଦେହଯାକ ତୁ ଗୁଣଣୀ ॥  
 ମରାଜବାହନା ଜୟ ଜୟ ଶାମମୁଖି ।  
 କଷାନ୍ତବାହନା ଜୟ ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ଶକ୍ତି ॥  
 ନାଗସୁଖୀ ବଜେକଲେ ଗରୁଡ଼ର ପିଠି ।  
 ବୁଦ୍ରାୟଣୀ ବୃଷଭର ପରେ ଯାଇଁ ଉଠି ॥  
 ସମ୍ପାଦ ବାହାନପରେ ଭରାବସା ବଜେ ।  
 ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହାନ ଉପରେ କାତ୍ୟାୟିନୀ ସଜେ ॥  
 ଚୈକାୟ ବଜେ କଲେ ସୁପ୍ତିପିଣ୍ଡ ପରେ ।  
 ଉତ୍ତରାସୁ ବଜେକଲେ ବିହୀନ ଉପରେ ॥  
 କରବର ଅସନରେ ବଜେ ମହାମାୟା ।  
 ବୃଷିକ ବାହନ ଚଢ଼ି ତଳନ୍ତି ଅଭୟା ॥  
 ଭୁଜେ ଶୋଭାବନ ଶରୀର ଅଭି କାଳଶ୍ରୀ ।  
 ଉଲ୍ଲୁକ ବାହନ ଚଢ଼ି ତଳନ୍ତି ଗୁଣଣୀ ॥  
 ବଜେସ୍ତେ କଲେ କଂକାଳା ମୟୁରର ପିଠି ।  
 ବେତାଳା ବଜେସ୍ତେ କଲେ ଚଢ଼ି ହଂସଗୋଷ୍ଠି ॥  
 ମାତଙ୍ଗୀ ବଜେସ୍ତେ କଲେ ଗର୍ଭର ବାହନେ ।  
 ମାୟୁଷା ଦେବୀ ତଳନ୍ତି ହରିଣ ବାହନେ ॥  
 କୁଳାଗୁଣୀ ବଜେକଲେ ଶୁକର ଅସନେ ।  
 ସେମନ୍ତ ଶୋଭା ସେ କହ ନୁହଇ ବଚନେ ॥  
 ବାଗ୍ରାସୁ ବଜେସ୍ତେ କଲେ ମନ୍ତ୍ରଷ ପିଠିରେ ।  
 ବିକରାଳା ବଜେକଲେ ଜମ୍ବୁକା ଉପରେ ॥  
 ମେଷକୁ ଅସନ କରି ବଜେସ୍ତେ ବାଉଣା ।  
 ଶୁକଳ ବାହନେ ବଜେକଲେ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ॥  
 ବିକରାଳା କୃତାନ୍ତା ନାମେ ଯେଉଁ ଚଣ୍ଡୀ ।  
 ଜଳମବାହନେ ବଜେ କରରେ କୁଣ୍ଡଳି ॥  
 ଶକଟ ବାହନେ ବସି ତଳନ୍ତି କାମାକ୍ଷୀ ।  
 ବାହୁଃସ ବାହନରେ ତଳନ୍ତି ତାଗ୍ରାଣୀ ॥

ବିହୀନ ବାହନ ଚଢ଼ି ଶକେ ତାଳେଶ୍ଵରୀ ।  
 ନାମୋଳା ଚଢ଼ି ବେତାଳା ଧୀରେ ବଜେକର ॥  
 ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ବାହନେ ଯେ ଅଭୟ ଭଦ୍ରକାଳା ।  
 ଭୃଷ୍ମକ ବାହନ ଚଢ଼ି କାଳଗୁଣୀ ତଳ ॥  
 ଚକ୍ରାକ୍ଷମା ବଜେ ମହାଶୀର ପିଠି ।  
 କରରେ ଶୋଭାବନ ଯେ ଶତ୍ରୁ କୁଳୁ ଜାତି ॥  
 ଘଟସେ ବଜେକଲେ ପିଂଡ଼ ବାହନରେ ।  
 ଅକାଶେ ଘୋଷିଲେ ସବେ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନରେ ॥  
 ବଜାନ୍ତ ଯେ ବିଜୟୋଷ ଉତ୍ତରବେ ତାଳ ।  
 ରେରେକାର ଶବଦରେ ଦେଶମାନେ ହାଲ ॥  
 ସାର ନିଶାଣ କାହାଳ ଯେ ସାର ଦାଉଣି ।  
 ମଉରଙ୍ଗେ ରସେ ନାଚ ଶେମ୍ବଟା ନାଟଶ୍ରୀ ॥  
 କହା ମର୍ଦ୍ଦଳ କଂସାଳ ବାର ସୁମତାଳ ।  
 ନାଗନ୍ତ ମଉରଙ୍ଗରେ ଦେଇ ହୁଳହୁଳା ॥  
 ଶୁଣ ପଶ୍ୟନ୍ତି ନପ ଦେଶାଙ୍କ ଚର ।  
 ଦେଖିବା ଲୋକକୁ ହେବ ଅତିଅଲୋକତ ॥  
 ସଖକେ ମୋହନା ବୁଦ୍ଧ ସଖେ ସାରମୁଖି ।  
 ସଖେ ମଣ୍ଡିତୁର ସଖେ ଗଗନରେ ଜ୍ୟୋତି ॥  
 ସଖକେ ସୁଲଭ ସଖକରେ ରତିବୁଦୀ ।  
 ସଖକେ ବାଳଭବ ଯେ ସଖେ ମହାକୋପୀ ॥  
 ସଖକେ ନବ ମୁରଗ ସଖେ ବୁଢ଼ା ନାୟ ।  
 ଗାବନ୍ତ ଭରହକଳା କୋକିଳର ପର ॥  
 ଶେତସା ଭୂତସା ନାଦ ଦ୍ୟନ୍ତ କଳକଳା ।  
 ମୃତ୍ ପିଣ୍ଡ ଭସନ୍ତ ସେ ମଦରସେ ଭେଳା ॥  
 ଏସନେକ ବିକଟାଳା ତରୁଣୀ ଯୋଗୀ ।  
 ଶାରଳା ଦାସେ ଉଦର ମାଗୋ କାତ୍ୟାୟିନୀ ॥  
 ଅହେ ବୁଧଜନମାନେ ନୁହେଁ ମୁଁ ପଣ୍ଡିତ ।  
 ମୂର୍ଖ ଅପାଠକ କାଳ ହେଲା ମୋ ଅଗତ ॥  
 ଜନ୍ମକୃଷିକାର ନ ଜାଣେ ମୁଁ ଶାସ୍ତ୍ରସତ୍ତ୍ଵ ।  
 ପଣ୍ଡିତକୁ ବୋଧବାକୁ ମୋର କିସ ବୁଦ୍ଧି ॥  
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ଏହି ପୁରାଣ ଯା ବୋଲ ।  
 ଗଣି କେ ଅନ୍ତ କରବ ବାଞ୍ଛାନୁଷ୍ଠାନ ବାଲ ॥  
 କୁପାକ୍ତଳ ନନ୍ଦନା ଯେ ଦେବୀ ସରସ୍ଵତୀ ।  
 କଳକାଳଧୂଷିନୀ ସେ ମାତା ଚଣ୍ଡୀମୁଖି ॥  
 ମହାବ୍ରହ୍ମା ଦେବୀ ଚଣ୍ଡୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହଜାଳା ।  
 ଶୁକ ଜନତାରିଣୀ ଭବତବ୍ୟଳା ॥

ମୁଁ କିଏ ଜାଣିବି ଶାସ୍ତ୍ର ସଂହିତାର ବାଟ ।  
 ଅସେବା ଅଭକ୍ତିରେ ମୁଁ ପାଇଲି ଭେଟ ॥  
 ସେ ମୋତେ ଶ୍ରୀମୁଖେ ଅଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହା ।  
 ତିରୁଜା ପ୍ରସନ୍ନେ ମୁହିଁ ଲେଖଇଛି ତାହା ॥  
 ହେ ପଣ୍ଡିତଜନମାନେ ନ ଧର ମୋ ଦୋଷ ।  
 ଅସମ୍ଭବମାନ ଲଭି ଶୁଣି ଏହି ରସ ।  
 ଏ ଅଟେ ବିଷ୍ଣୁପୁରାଣ ଚଣ୍ଡୀ ଯୁକ୍ତ କଥା ।  
 ସଂସାରଜନ କଲ୍ୟାଣେ ମୁଁ ଅଭୟକ୍ରମା ॥  
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁରବାସିନୀ ଯେ ଶାରଳା ଦେବୀ ।  
 ମୁହିଁ ତାର ପୁତ୍ର ଶ୍ରୀ ଶାରଳାନାମେ କବି ॥  
 ଏକତ୍ର ହୋଇ ଯେହୁ ପାରେ ଏହା ଶୁଣି ।  
 ବିପତ୍ତି ଶକ୍ତିର ତାର ନିଷ୍ଠେ ଗୋପାମଣୀ ॥  
 ଶୁକମୁନି କହେ ଶୁଣ ଅହେ ମହାରଥା ।  
 ଶୁଣ ଶୁଣ ଗଉଣି ଯୋଗୀଙ୍କର କଥା ॥  
 ଆୟୁଷ ଧନ ପୁତ୍ରାଦି ପରଂଭବ ଦ୍ୟନ୍ତ ।  
 ଶୁଣିକରି ସ୍ଵଜନେ ଯେ ପଢ଼ନ୍ତି ହୁଅନ୍ତୁ ॥  
 କୁଣ୍ଡଳ ଅକାରକରି ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ବେଢ଼ିଲେ ।  
 କ୍ଷୁଧାରେ ଅକୁଳେ ରହୁ ନ ପାରୁଁ ବୋଇଲେ ॥  
 ବିକଟାଳା ଘୋର ରୂପ ଅଟେ ସବୁଙ୍କର ।  
 କଙ୍କାଳା ବେତାଳାଙ୍କର ଶୂନ୍ୟ ଲଗେ ଝିର ॥  
 ମନ୍ଥରୁ ଅକାଶ ଯାଏ ତୁଣ୍ଡ ବିସ୍ତାରିଲେ ।  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ଅହାର ମାଗିଲେ ॥  
 ଦେବୀଏ ବୋଇଲେ ଜନ୍ମକଲୁ ତୋର ଦେହୁଁ ।  
 ଅହାର ନ ଦେଲେ ଅମ୍ଭେ ବଢ଼ିବୁଛୁ କାହୁଁ ।  
 ଦୁର୍ଗା ଦେଖାଇ ଦେଲେକ ଦୈତ୍ୟ ସେନ୍ୟକଲ ।  
 ଏହାକୁ ବାଣ୍ଟିଣ ଭୋଗ କରଲେ ସକଳ ॥  
 ଅଛି ଚର୍ମ ମାଂସ ଲୋ ନ ଧୋଇବଟି କିଛି ।  
 ନ ଅନ୍ଧାର ବୋଲି ମନେ ନୋହୁବ ଅମୂଢ଼ି ॥  
 ଏଥକୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ଲୋ ତୁମ୍ଭେ ନ କରବ କିଛି ।  
 ଅସ୍ତର ଅହାର ତୁମ୍ଭପାଇଁ ରଖିଅଛି ॥  
 ଶୁଣ ଶୁଣେ ଏହି ଅଜ୍ଞାଦେଲେ ଯହୁଁ ଦୁର୍ଗା ।  
 ଶ୍ୟେନପକ୍ଷୀପ୍ରାୟେପାଇଁଭେଟିଲେ ସେ ବେଗେ ॥  
 ବଜାର ସାର ଦାଉଣ୍ଡି ଅଛି ବିକିଘୋଷ ।  
 ଡାକହାକ ଦେଲେ ସବେ ବୋଲି ଅସ ଅସ ॥  
 ଗଜନ ମଣ୍ଡଳେ ଘୋଷଣଲେ କାମଧୁରୀ ।  
 ଚାହିଁ ଚାହିଁ ସ୍ଵର୍ଗରେ ବଞ୍ଚୁଣ୍ଡୁ ବ୍ୟାପି ॥

ଏମନକ ରୂପ ସେ ଯେ ହେଲେ ମହାମାୟୀ ।  
 ଘୋଷିଲେ ଦାନବଙ୍କୁ କି ଜାଣି ବନଛୁଇ ॥  
 ହେଲେକ୍ୟ କର୍ମିଲୁ ଦ୍ୟନ୍ତେ ମହାଘୋରରତ୍ନ ।  
 ଅସୁରବଳରେ ଦେବୀ ପଡ଼ିଲେକ ମାତ୍ର ॥  
 ଦାନବଙ୍କର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଧଇଲେ ଅନ୍ତୋଶି ।  
 ଧରଣ ଅସୁର ବଳ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଗ୍ରାସି ।  
 ରଥଗଳ ଅଶ୍ଵମାନ ନ ଜାଣନ୍ତି କିଛି ।  
 ଯେ ଯାହାର ଇଚ୍ଛାରେଣ ଚଳନ୍ତି ସେ ବାଛି ॥  
 ଏହା ଦେଖି ଦା-ବେ ଯେ ଅନୁକ୍ଷଣେ ବାଣ ।  
 ମାରନ୍ତି ସଦା ମୁହୁର ଚୁଷ୍ଟି କୁଳେଣ ।  
 ତା ସବୁ ଦୋଷଦି ଦ୍ୟନ୍ତ ଦେବୀ କରେ ଧରି ।  
 ଅକାଶକୁ ଉଠିଯାନ୍ତି ସବେ ଚରମାର ॥  
 ଶୁଣ ହେ ପରାସରଜା ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳା ।  
 ଏକେ ଏକେ ପରବତ ପାରନ୍ତି ସେ ତୋଳି ॥  
 ସେ ଦଇତମାନଙ୍କୁ ଯେ ଧରି ଦେବାଗଣ ।  
 ବେନିକରେ ମୁଣ୍ଡମୋଡ଼ି ଚଳନ୍ତି ବହନ ॥  
 ମହା ପ୍ରଳୟକାଶ ଯେ ଦୈତ୍ୟ ମହାକ୍ଷଣୀ ।  
 ଘଡ଼ିକରେ ତାହାଙ୍କୁ ସେ କଲେ ବିନଶ୍ୟତ ॥  
 ସେ କଥା ଶୁଣି ପରାସ ଶୁକଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛଇ ।  
 ଦେବୀମାନଙ୍କର କେତେ ନାମ ଦେବ କହ ॥  
 ସେ ମହାମୁନି ଚୌଷଠି ଯୋଗୀ ଯେ ବୋଇଲ ।  
 ଏକ ଏକ କରି ନାନ ମାନ ନ ଧଇଲ ॥  
 ଏ ଦେବୀ ମାନଙ୍କର ନ ଧରିଲତ ନାମ ।  
 ଏହା ସଂକ୍ଷେପେ କହବା ହେ ମୁନିଭବନ ॥  
 ନାନାତାପ ଶକ୍ତିର ସେ ନାମ ସ୍ଵମରନ୍ତେ ।  
 ମୃତ୍ୟୁଲେକ ଛାଡ଼ିବସିବି ମୁଁ ସ୍ଵର୍ଗପଥେ ॥  
 ଶୁଣ ହେ କୁରବଶୀ ତୁ ବୋଲେ ମୁନିବର ।  
 ଚୌଷଠି ଯୋଗୀଙ୍କ ନାମ ତନ୍ତ ତୋ ହୃଦର ॥  
 ପ୍ରଥମରେ ଶ୍ରୀୟ ଏକ ମାୟା ଯେ ଯୁଗ୍ମକ ।  
 ହସ୍ତେ ନାଭିସୁଣୀ ବ୍ରହ୍ମାସୁଣୀ ଚତୁର୍ଥେକ ॥  
 ଭଇରବା ପଞ୍ଚମେ ଯେ ମାହେଶ୍ଵରୀ ଷଷ୍ଠ ।  
 ବୁଦ୍ରାସୁଣୀ ସପ୍ତମେ ଇନ୍ଦ୍ରାସୁଣୀ ଅଠ ॥  
 ବାସେଳା ନବମ ଦେବୀ ହିମ୍ବରୀ ଯେ ଦଶ ।  
 ଉଚ୍ଛତାସ ଏକାର ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚିକା ଦ୍ଵାଦଶ ॥  
 ତାତ୍ରଣୀ ହସ୍ତୋଦଗ ଅନିକା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ।  
 କ୍ରୋଧ ପରର ଭବବଶ ଯେ ଷୋଡ଼ଶ ॥

ମାଳା ସପ୍ତଦଶ କମଳା ସେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ।  
 ଶାନ୍ତି ଭବ୍ୟବନ୍ତ କାନ୍ତି ବନ୍ତ ସେ ପ୍ରକାଶ ॥  
 ଘଟବନ୍ତ ଏକବନ୍ତ ଶୁଭ୍ରା ଦ୍ରାବ୍ୟବନ୍ତ ।  
 ଚକ୍ରାକା ସପ୍ତବନ୍ତ ମାଧ୍ୟମା ଚତୁର୍ବିନ୍ତ ॥  
 ଶୁଭକେଶବ୍ୟ ପଦଶ ଅନନ୍ତା ଛବିଶ ।  
 ସଦାନନ୍ତା ସପ୍ତବନ୍ତ ରୂପା ଅଷ୍ଟାବନ୍ତ ॥  
 ବାସନ୍ତ ସେ ଭବ୍ୟବନ୍ତ ନାଗବ୍ୟ ସେ ଦିବ୍ୟ ।  
 ଶେଷବ୍ୟ ଏକବିନ୍ତ ସେ ଭୁବ୍ୟ ବଚିଶ ॥  
 ବେତାଳା ତେଜଶ କାଳିଞ୍ଜୟ ଚତୁର୍ବିନ୍ତ ।  
 ଶଙ୍ଖୀ ପଞ୍ଚବିନ୍ତ ରୂପକାଳା ସେ ଛବିଶ ॥  
 କାଳସୂତ୍ର ଦେବୀ ଅଟେ ଜାଣ ସପ୍ତବିନ୍ତ ।  
 କଳାଳା ଅଷ୍ଟଚରଣ ସଂଖ୍ୟା ପରକାଶ ॥  
 ବୁକୁଶୁର ବାଳା ଅଛ ଦୋହଣୀ ଦ୍ରାବଣୀ ।  
 ଅଶ୍ରୁକେଶରୁ ବସୁକିଶ ଯାଏ ଗଣି ॥  
 ସୋହାଣୀ ତେସୁକିଶ ବସନ୍ତ ଚୌରାଶିଶ ।  
 ଯୁକ୍ତ ନାମ ଗୁଣିଲେ ନ ଯାଇ ଯମପାଶ ॥  
 କୋତଳାଇ ଅନୁଗ୍ରହ କୋତଗୁଣୀ ପୁଣି ।  
 ଏମାନଙ୍କର ମହିମା କେନ୍ଦ୍ର ପାରେ ଜାଣି ॥  
 ସମୁଦ୍ରା ଉଷ୍ମାକା ସମାଶିଳା ମୁକ୍ତା ଜାଣ ।  
 ଦକ୍ଷିଣାୟ ଗୋପାଳା ମୋହନା ପଞ୍ଚାବନ ॥  
 କାମଶେଖରୀ ଛବନ କପାଳା ସତାବନ ।  
 ହୈମବନ୍ତବ୍ୟାପିନୀ ଦେବୀ ଅଟେ ଅଠାବନ ॥  
 ହିମେତନା ନିମାୟ ସେ ଅକ୍ଷୟ ଶାଠି ।  
 ଦାକେଶବ୍ୟ କମଳାୟ ଏକ୍ଷୟ ବାଷ୍ପ ॥  
 ଉଦ୍ଭବପୁଣୀ ତେଷ୍ପି ସମାୟୁଣୀ ସେନି ।  
 ଜାଣ ହେ ନୟ ଏମାନେ ଚୌଷ୍ପି ଯୋଗିନୀ ॥  
 ଭୟଙ୍କର ରୂପ ଦେବୀ ବଳତାଳ ଅସି ।  
 ଲହ ଲହ ଜହ୍ନା କଲେ ଅରୁଣେ ଦେଖି ॥  
 ଏକେ ଦେବୀମାନଙ୍କର ଅଙ୍ଗ ବଳସେନ୍ଧା ।  
 ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ଶୟନାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଭୁନା ॥  
 କଳହା ବୃଷ୍ଟି ଜାଣିଣ ବନ୍ଧୁ ଦୈତ୍ୟ କାଣ୍ଡ ।  
 ସେ କାଣ୍ଡକୁ ଦେବୀମାନେ ପାତଶାନ୍ତି ଭୁଣ୍ଡ ॥  
 ମହାଅନଳ ଜଳର ଗର୍ଭରେ ଗାଙ୍କର ।  
 ଜଳ ଧୁଳି ହୋଇଯାନ୍ତି ବନ୍ଧବାର ଶର ॥  
 ମହାନଳେ ପଡ଼ିକର ସବେ ହୋନ୍ତି ଦହ ।  
 ସମରେ ଭାଜି ଦନକେ ନ ପାରନ୍ତି ରହ ॥

ଗୁରୁକ ସେନା ଗୁଣସେ ଯୁଦ୍ଧାର କରନ୍ତି ।  
 ଅନ୍ତଃସେ ଦେଇ ଦେବୀମାନେ ସେନା ଯାନ୍ତି ॥  
 ଧାତକାରେ ବସନ୍ତି ସେ ଅସୁରଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ।  
 ମୋଡ଼ ତୋଳି ଅନ୍ତଃସେ ଗିଳନ୍ତି ସେ ପିଣ୍ଡ ॥  
 କେବଣ ସକ୍ଷୟର ଧରନ୍ତି ମେଞ୍ଚଳ ।  
 ବଦାର ଖାଇ ଯାଆନ୍ତି କାରି ଦୁଃସ୍ଥଳ ॥  
 ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଅରୁଣେ ଧରନ୍ତି ଦକ୍ଷଣି ।  
 ଅଧ ଗିଳି ନାନ୍ତି ସେ ଶେଷା ନାଟଶ୍ରୀ ॥  
 ମୋହନା ପଣ୍ଡର ଦସି ଦକ୍ଷାନ୍ତ କଟି ।  
 ମାୟା ଲଗାଇ ଦଇତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶାଅନ୍ତି ॥  
 ଶୁଣ ହେ ପଞ୍ଚସ ଗୁଣା ଦୁଃସହ କପଟ ।  
 ବଡ଼ାଳାଷ ଭଗବନ୍ତ ଦୁହେଁ ହେଲେ ଭେଟ ॥  
 ଯଜ୍ଞବନ ବଢ଼ି ଅଭିନବ ରୂପ ଯୁବା ।  
 ବଡ଼ାଳାଷ ଦେଖି କର କାମେ ହେଲେ ଲେଖ ॥  
 ଧନଶର ପକାଇଣ ଦନ୍ତେ ଧର ଭୁଣ ।  
 ବୋଲେ ଅରେ ପ୍ରାଣବନ୍ତ ରଣ ମୋର ପ୍ରାଣ ॥  
 ଗୁଡ଼ିକ କାମସାଗରେ ତବ ଭୁବଦେଖି ।  
 କୋଳକର ତରୁଣି ରେ ରଣ ତନ୍ମୁଖିଣି ॥  
 ଚରଣେ ଶିର ଲଗାଇ ହୋଇଲୁ କାକୁଷ୍ଠ ।  
 ମାଧ୍ୟମା ଲଜ୍ଜା ଯାଏ ଯିବ ତ ସଙ୍ଗାତ ॥  
 ଶୁଣି ଦୈତ୍ୟ ବାଣୀ ଜାଣି ହସି ଗୋପାମଣୀ ।  
 ଅପାଙ୍ଗେ ଗୁହ୍ୟିଲେ ଦୈତ୍ୟ ହୋଇଗଲୁ କଣି ॥  
 ଶୁଣ ହେ ପଞ୍ଚସ ଗୁଣା ଭରଣୀ ପାଇଲ ।  
 ଅଥ ଅସ ସଖି ବୋଲ ଶୁଦ୍ଧ ଧରଣ ॥  
 ପତ ପତୀପ୍ରାୟେ ହୋଇ ହସ ପ୍ରସାଧର ।  
 ସଂଗ୍ରାମ ଉପେକ୍ଷି ଦୁଃସ୍ତ୍ର ଗଲେ ଦୁଃସର ॥  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଭଦ୍ରା ନଞ୍ଜ ତଟେ ମାଧ୍ୟମା ଲତା ।  
 ତହିଁ ମଧ୍ୟ ପଶି ହେଲେ ଦ୍ରାବ ରସ କଥା ॥  
 ବଡ଼ାଳାଷ ହୋଇଅଛି ମଦନରେ ସ୍ନେହ ।  
 ହୁଳହୁଳି ଦେଇ ଭଗବନ୍ତ କଲେ କୋଳ ॥  
 ଅଶୋକୀ ମୁଖେ ଚନ୍ଦ୍ରନ ଦେଲେ ପ୍ରାୟେ କର ।  
 ବକ୍ଷସ୍ଥଳ ଗାଡ଼େ ଧରି ନଞ୍ଜରେ ବଦାର ॥  
 ବେଳେ ପାଞ୍ଚ ଶୁପନ୍ଦ୍ରଣ ହେଲେ ବେଳି ପାଳ ।  
 ପିଣ୍ଡରୁ ପ୍ରାଣ ଗୁଡ଼ିଶ ଗଲୁ ଅନୁଗଳ ॥  
 ଗିଳିଦେଲେ ଭଗବନ୍ତ ଦଇତକୁ ବେଳି ।  
 ସଂଗ୍ରାମାନଙ୍କର ଗାବନ ସେ ପରତ୍ୟାଗି ॥

ବହଳାସ ଜଣିଥିଲା କର୍ମେ ଯମଦଣ୍ଡ ।  
 ଶୂଳାର ଚୋରରେ ସେହୁ ହେଲା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ॥  
 ଅନେକ ଉଦ୍ଧୃତ ସେ ହୋଇଲା ଅବଳ ।  
 ବହଳାସ ପଡ଼ିଲା ଶୁଭେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ॥  
 ରକ୍ତସାଧ୍ୟ ବାରଦଣ୍ଡ ଏ ଦୁଃସ୍ବ ନ ଜାଣି ।  
 ବହଳାସ ପଡ଼ିବାର ବାରତା ନ ଶୁଣି ॥  
 ବହଳାସ ମର ଭଗବଣ କଲେ ଜୟେ ।  
 ବାହାରିବ ହେଲା ବୋଲି କହ ଦେବତାଏ ॥  
 ମହାକଳା ଦୈତ୍ୟବଧ କଲେ ସେ କପଟେ ।  
 ବାହୁଡ଼ ମିଳିଲେ ଯାଇ ଭଗବଣ ଘାଟେ ॥  
 ଶୁଣ ଶୁଣ ପ୍ରାକର୍ମେ ଯେ ବଳଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ।  
 କାମରସ ଦେଖାଇଣ ମୋହ ସେ କରନ୍ତି ॥  
 ବଞ୍ଚାସେ ନେଇଣ ଖାନ୍ତି ସେ ଦାନବ ବାର ।  
 ମୋହନାପାଶେ ସେ ମୋହ ପାରନ୍ତି ସଂସାର ॥  
 ଏମନ୍ତେ ମାରୁ ନ ସରେ ବହୁତ ଅସୁର ।  
 ଅନନ୍ତରେ କୁଟୁହଳେ କରନ୍ତି ଅହାର ॥  
 ହସ୍ତେ ଜଳପାଣି ନାଗପାଣି ମାନ ଘେନି ।  
 ଦଇତକୁ ବାନ୍ଧନ୍ତି ସେ କୁରଙ୍ଗିନିୟୁଗ ॥  
 କଷେ କର ଦେଇକରି ବଦାରନ୍ତି ବୁକୁ ।  
 ସଂଗ୍ରାମରେ ଭୟନାହିଁ ସହସ୍ରମାନଙ୍କୁ ॥  
 ତେଣେ କ୍ଷେପନ୍ତି ବାସେଲା ଦେବା ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀ ।  
 ଅନେକ ସରଳା ଶସ୍ତ୍ର କଲେ ଖଣ୍ଡିଖଣ୍ଡି ॥  
 ପିଟନ୍ତି ଶହସ୍ରମାନ ହୋଇ ଉଦ୍‌ବାହୁ ।  
 ସବିତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଯେତେ ଘୋଷିଯାଏ ଶହୁ ॥  
 ମାୟା ମୋହନାପୁରୀ ସେ ଅଭୟ କାମାଣୀ ।  
 ଶର ଶ୍ରୋତ କରଣ ଅସୁରଙ୍କୁ ଭୟ ॥  
 ବୁଧରରେ ହିପନ୍ତି ଯେ ଦଶନ୍ତ ବାସେଲା ।  
 ବକ୍ଷରେ ଲମ୍ବାନ୍ତି ନେଇ ଦୈତ୍ୟ ମୁଣ୍ଡମାଳା ॥  
 କାଳଦଣ୍ଡ ନାମେ ମୈଷାସୁର ସେନାପତି ।  
 ଦେବଦାନବରେ ତାର ନ ଥାଏ ଯେ ଶାନ୍ତି ॥  
 ନାଗଲୋକ ଜଣି ସେହୁ ପାତାଳାଧିପତି ।  
 ବାସେଲାର ତୁଲେ ରଣ କଲା ଅପ୍ରମିତ ॥  
 ବଜ୍ରର ସମାନ ସେହୁ ଘେନି ପାଷାଣ ।  
 ଖେଳି ମାଇଲା ନେଇ ବାସେଲା ପରେଣ ॥  
 ପାଷାଣକୁ ସେ ଦେବା ପାତି ପାତାଳକୁ ।  
 ସେ ପାଷା ନାଗର ପତି ହୋଇଲେ ଧୂଳି ॥

ଧାର୍ମଣ ଦାନବ ଦଶବାଣ ଦେଲା ପେଶି ।  
 ଅଳ ନପୁନେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଲା ସେ ଧୂଂସି ॥  
 କୋପେ ଅରକ୍ଷା ବାଣ ପେଶେ କାଳଦଣ୍ଡ ।  
 ଶୁଣଘୋଷ ଶବଦରେ କମ୍ପିଲା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ॥  
 ପୁଣି ପେଶିଲାକ ଶୋଧେ ଶତେକ ନାଗର ।  
 ବାସେଲା ଉପରେ ନେଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଦନୁଜ ॥  
 ହୁଙ୍କାରକର ବାସେଲା ଶୁଦ୍ଧେ ନେତ୍ର ମଳି ।  
 ଧନୁଶୋଣ ରଦା ଖଡ୍ଗ ସବୁଗଲା ଜଳି ॥  
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହୋଇକର ଦୈତ୍ୟସାର ଉଠି ।  
 ବାସେଲା ବକ୍ଷସ୍ଥଳରେ ମାରେ ବଜ୍ର ମୁଷ୍ଟି ॥  
 ଯେସନେକେ ଗଗନରୁ ପଡ଼େ ନିରଘାତ ।  
 ଅକାଶେ କମ୍ପିଲେ ସବୁ ଦେବତା ବଧାତ ॥  
 ପବିତ୍ର ରୂର ହୁଅନ୍ତି ମୁଷ୍ଟିଘାତେ ଯାର ।  
 ବାସେଲାର ବକ୍ଷସ୍ଥଳ ତହୁଁ ଶୁଭୁତର ॥  
 ପୁଣି ପରାଧୁ ମଣିଲେ ସେ ବଜ୍ର ମୁଥଟି ।  
 କାଳଦଣ୍ଡ ଭୁଜରୁ ଯେ ହୋଏ ରକ୍ତବୃଷ୍ଟି ॥  
 ମୋହେଣ ପଡ଼ିଗଲା ସେ ରକ୍ଷସାରମଣି ।  
 ଖଡ୍ଗ ରୁଲାଏ ପିଟିଲେ ନେଇ ଗୋସାମଣୀ ॥  
 ଶୁଣ ଶୁଣେ କାଳଦଣ୍ଡ ଦଇତ ହୃଦର ।  
 ପଡ଼ି ଝଟିଲା ବାସେଲାର ଅସବର ॥  
 ଅସିପଦ ଭୁଜଗଲା ଯହୁଁ ତାହାଙ୍କର ।  
 ବାହୁଡ଼ ଘେନିଲେ ବଜେକର୍ଣ୍ଣ ଯେ କଟାର ॥  
 ଦଇତର ଉପରକୁ କୋପେ ସେ ମାଇଲେ ।  
 ବଜେ କର୍ଣ୍ଣକଟାର ଯେ ପଡ଼ି ରୁଣ୍ଡିହେଲେ ॥  
 ବାସେଲା ତା ତୁଲେ ମାଲୟର ଅରମ୍ଭିଲେ ।  
 ହୃଦୟଗତେ ଅହୋଶି ମାତଣ ବସିଲେ ॥  
 ଦଶନଶ ଘେନି ତାର ବଦାରିଲେ ବୁକୁ ।  
 ତଥାପି କିଛି ନୋହଲା ପାପି ଅସୁରକୁ ॥  
 ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ନ୍ତେ ତାହାର ନ ଛଡ଼ଇ ଶର ।  
 ଅସୁଶସ୍ତ୍ର ମାରନ୍ତେଣ ହେଲେ ସବୁରୁ ॥  
 ଅନେକ ଉପାୟକଲେ ଦେବା ରଣରେଣ ।  
 ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରାଣ ନ ରୁଟିଲା କରଣସି ବାଣେ ॥  
 ଭାଲଇ ବାସେଲା ଶୁଚିଦେବ କେତେ ଏହା ।  
 ବଜ୍ରରେ ନିର୍ମିତ ଏହୁ ଅସୁରର କାୟା ॥  
 ବାସେଲାଙ୍କ ଶାନ୍ତି ଯହୁଁ ନୋହଲାକ ତମ ।  
 ଅକାଶେ ଥାଇ ଭାଲଇ ଦେବ କାଳଯମ ॥



ବୋଲଇ ମାଗଣା ଏହାର ନାମ କାଳଦଣ୍ଡ ।  
 ଅଗ୍ନିରେ ନଦନ ଦବ୍ୟ ଏହାରତ ପେଣ୍ଡ ॥  
 ସଦ୍ୟପି ଏହାକୁ ତୁମ୍ଭ ଶୁଦ୍ଧ ବାସେଲା ।  
 ସମସ୍ତ ଦେବତାଙ୍କର ସାରିବ ଏ ଶିଖ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପଣ୍ଡାସ ଗଜା କୃତାନ୍ତକ ବାଣୀ ।  
 ଶୁଣି ଅକୂଳ ବିଶେଷ ହେଲେ ଗୋସାମଣୀ ॥  
 ମୋଡ଼ି ଶିର ଉପାଡ଼ଣ ପକାଇଲେ ତଳେ ।  
 ମାଡ଼ିବିଲେ ସେ କାଳଦଣ୍ଡ ବସସ୍ଥଳେ ॥  
 ଶୁଣ ଅହେ ଗଣ୍ଡେ କାଳଦଣ୍ଡ କଥା ଭଲ ।  
 ବାସେଲା ଦେବତାଙ୍କର ବାଦନ ହୋଇଲ ॥  
 ବିଜେକଲେ କାତ୍ୟାୟିନୀ ଅସୁର ପିଠିରେ ।  
 ଗଗନେ ଘୋଷିଲେ ପୁଣି ପଣିଶ ସମରେ ॥  
 ଦେବେ ସେ ଦୈତ୍ୟକୁ ମାଡ଼ିବିବା ଦେଖିଲେ ।  
 ବାସେଲା ଦେବୀଙ୍କ ବହୁମତେ ସୁତକଲେ ॥  
 ଜୟ ତୁ ଅଭୟ ମାଗଣା ଅଛୁ ନିଶ୍ଚଳା ।  
 ଉପବାହନା କାମିନୀ ପ୍ରସନ୍ନ କପାଳ ॥  
 ଲେହନବର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ରକ୍ତମୁଖ ଗୋଷ୍ଠି ।  
 ଶକ୍ତିବନ୍ଧ୍ୟା ବନ୍ଧୁରୁଣୀ କାଳାନଳ ଦୃଷ୍ଟି ॥  
 ବିକଟଦନ୍ତ ଉଚ୍ଛଟ ସଂକଟନାଶିନୀ ।  
 ନରବାହନା ମାତା ଗୋ ବିପତ୍ତିନାଶିନୀ ॥  
 ଲହଲହ ଜିହ୍ଵା ମାଗଣା ଶୋଭା ମୁଖ ଦିଶେ ।  
 ଚରଣେ ମଞ୍ଚରେ ଅର ଚରଣ ଅକାଶେ ॥  
 ରକତବଦନ ମାଗଣା ରକ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧୁ ।  
 ଯୁଗନ୍ତ କାଳରେ ଗୋ କେଶବ ନ ବାନ୍ଧୁ ॥  
 ହୈଲେକ୍ୟ ଘୋଷିତାରୁ ତୁ ବିକଟାଳ ନେହେ ।  
 କାର୍ମକର୍ତ୍ତୃ ଦହ୍ୟାରୁ ତୁ କଟାକ୍ଷମାତେ ॥  
 ପରମଶକ୍ତ ଦାୟିନୀ ଅଭୟ ଅପଣ୍ଡା ।  
 ଦୁର୍ଗନ୍ଧକ କଳକୁ ତୁ ନାଗପାଶ ସିନା ॥  
 ପ୍ରଳୟ ଜଠର ଜିହ୍ଵା ନିଶିର କପାଳ ।  
 ଅଭରଣ ଗଲେ ତୋର ମନ୍ଦାରର ମାଳ ॥  
 ବିପ୍ର ଚଣ୍ଡାଳ ନ ଜାଣୁ କାମନା ଅର୍ଥରେ ।  
 ସେ ପୂଜଇ ବରଦାୟୀ ହେଉ ତାହାଠାରେ ॥  
 ମହାଶିବେଷ ଗୁରୁ ବରଦର ମାଂସ ।  
 ଭୋଜନରେ ଉଦ୍ଧୃତ ହୁଏ ତୋ ମାନସ ॥  
 ରୁଧିରପାୟୀ ରକତକୁସୁମ ମଣ୍ଡଳା ।  
 ସନ୍ଦର ଚିତା ଶୋଭନା ଅପଦଶୁଣି ॥

ମାଗଣା ମନବଚନରେ ଛୋଟେ ମଦା ଭାବ ।  
 ସମ୍ଭଳଜନକାରଣୀ ତୁ ସେ ସିଦ୍ଧଦେବୀ ।  
 ଶ୍ରୀ ବାସେଲା ନାମ ଗୋଷ୍ଠି ଶିର ପରେ ଧର ।  
 କହେ ଶାରଳାଦାମ ସେ ପୁରଣ ବନ୍ଧୁର ॥  
 କାଳଦଣ୍ଡର ବଧକୁ ଶୁଣନ୍ତୁ ସେ ଜନ ।  
 ଯମଦଣ୍ଡ ବସ୍ତ୍ର ସେ ହନ୍ତୁ ନିଷ୍ଠେ ଜାଣ ॥  
 ଯାହାବସ୍ତ୍ର କୃତାନ୍ତକ ଶୁଦ୍ଧେ ସଞ୍ଜୀବନା ।  
 ଯା ଭୟେ କାଳ ବିକାଳ ଘଳାନ୍ତିଷ୍ଟ ପୁଣି ॥  
 ସତ୍ୟଯୁଗେ କାଳଦଣ୍ଡ ବହୁଦନ ନେଲା ।  
 ଲକ୍ଷେ ଛପନ ସହସ୍ର ବରଷ ବଢ଼ିଲା ॥  
 ଏତେଦିନ ଅତ୍ୟାତ କଲା ଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।  
 ଅଜୟାଏ ତାକୁତ ନ ଥିଲା ଯମଦଣ୍ଡ ॥  
 କାଳଦଣ୍ଡ ପଡ଼ିଲେଣି ତୋଷ ଜନ୍ମଭଳା ।  
 ବାସେଲା ଦେବୀ ଚରଣେ କଲା ଦବ୍ୟପୂଜା ॥  
 ମମ ଅପଦଶୁଣନକାରୀ ମହାଦେବୀ ।  
 ଏହାମୁଖ ସେ ଶୁଣିବ ତା ପାଶେ ନ ଯିବ ॥  
 ସେ ଲୋକକୁ ନ ହୁଇବେ ମୋର କାଳଲୋକେ ।  
 ଜଗଦ୍ୟାଧି ନ ପଡ଼ିବ ତାଙ୍କ କେବେ ଶୋକେ ॥  
 ବାସେଲା ଦେବୀଙ୍କ ଏହା କହେ ନାଶକର ।  
 ଗୁରୁଯୁଗେ ସତ୍ୟହୋଇ ରହୁବ ସଂସାର ॥  
 କାଳଦଣ୍ଡର ବଧକୁ ସେ ନରେ ଶୁଣନ୍ତୁ ।  
 ଯମଦଣ୍ଡେ ଦଣ୍ଡୀନୋହୁ ନର୍ଦ୍ଦେ ନ ପଡ଼ନ୍ତୁ ॥  
 ମୁଁ ଲବେକର ଭାବର ବାସେଲୀଙ୍କ ପାଶେ ।  
 ଶ୍ରୀ ବାସେଲୀ ପ୍ରସାଦେ ମୋ ଦୁଃଖଯାଉ ଖସେ ॥  
 ମନବିଷାଦ ଅପଦ କ୍ଳେଶମାନ ଶଶୁ ।  
 ଅନାୟାସେ ସେ ପୂଜଇ ତାର ପୁର ମଣ୍ଡୁ ॥  
 ଶ୍ରୀ ବାସେଲୀ ଚରଣରେ ଶରଣ ମୋ ନିତ୍ୟେ ।  
 ଶୁଦ୍ଧମୁଖ ଶାରଳା ସେ ଭାଳେ ଅବରତେ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପଣ୍ଡାସ କାଳଦଣ୍ଡ ମୁଦକଥା ।  
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ସେହୁ ସଂଗ୍ରାମ ବାରତା ॥  
 ଅସଂଖ୍ୟ ସମର ସେହୁ କଳନା ନ ଗଲା ।  
 କାଳଦଣ୍ଡ ପଡ଼ିବାର କେହୁ ନ ଜାଣିଲା ॥  
 ଅସୁରଙ୍କ କଳ ଯହୁଁ ମାଡ଼ଣ ପଡ଼ିଲେ ।  
 ଉଚ୍ଛତାସ ମୁଦ କଲେ କାନ୍ତମାଳା ଭୁଲେ ॥  
 କାନ୍ତମାଳା ଭୁଲେ ସୈନ୍ୟ ଅଛୁ ପାଞ୍ଚାକ୍ଷ ।  
 ବେଢ଼ିଲେ ଦେବୀଙ୍କି ଯାଇଁ ସମ୍ଭୁ ଶ୍ରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥

ଲକ୍ଷ୍ମେପୁର କରଣ ସେ ଅକ୍ଷୟ ସେ ବେଦି ।  
 ଅକ୍ଷୟ ଉତ୍ତମେ ଅପରାଧୀର ରତି ॥  
 ମହାଦେବ ନାଦ ଶୁଣି ସେହି ଉତ୍ତରା ।  
 ବୋଇଲେ ପୃଥ୍ବୀକ କାନ୍ତିମାଳା ମହାଭାବ ॥  
 ବୁଦ୍ଧଦେବ ସେହିଣ ସେ ପାଇଅଛି ବର ।  
 ସମ୍ଭବେ ମୃତ୍ୟୁହେ କେବେଟି ତାହାର ॥  
 ଅତୀତ ସୁନ୍ଦର ସେ ଦିକାଶିଲେ କାୟା ।  
 ପକାଇଲେ କାମଳାଲେ ବିଦ୍ୟାବିଭାୟା ॥  
 ଉତ୍ତରାବ ଦେଖା ରୂପ କାନ୍ତିମାଳା ଶୁଣି ।  
 କାମେ ଅସାଧୁମ ହୋଇ ପଡ଼ିଲକ ମନ୍ଥା ॥  
 ଦଶକେ ତେଜନା ପାଇ ପ୍ରସନ୍ନହୋଇ ବସି ।  
 ଅରେ ପ୍ରାଣସହ ବୋଲି ବଚନ ପ୍ରକାଶି ॥  
 ତବ ମୁଖ ଶୁଣି ମୋହ ହେଲୁ ଅରେ ବାମା ।  
 ମଦନ ସାଗରୁ ମୋତେ ପାରିକର ରାମା ॥  
 ମୁଁ ତୋ ପଦପାଦ ତଳେ ମସ୍ତକ ଲଗାଇ ।  
 ଦଶନଶ ମୁଖେ ଭରି ଶରଣ ପଶାଇ ॥  
 ଉତ୍ତରାବ ବୋଇଲେ ମୁଁ ବ୍ରତକଲ ପୁଣେ ।  
 ମମ ମନ କାମନା ସେ ପୁରାଇବ ଜବେ ॥  
 ବ୍ରତ ପୁରାଇଲେ ମୁହିଁ ତାହାର ଭାବନା ।  
 ହୋଇବ ଶୁଦ୍ଧ କରବ ତାକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ବୋଲେ ସଖି ବ୍ରତ ତୋର କହ ।  
 କାମନା ପୁରାଇବାକୁ ମୁଁ ହେବି ଅବହ ॥  
 ବ୍ରତରବଧାନ ସଖି କେବେ ମୋତେ କହ ।  
 ଏହିସଖି ଦେହବ ମୁଁ ତୋହର ସନ୍ଦେହ ॥  
 ଉତ୍ତରାବ ବୋଲେ ମୋତେ କନ୍ଧରେ ବସାଇ ।  
 ଲକ୍ଷ୍ମଣପୁ ମନ୍ଦରକୁ ସେ ପ ରଇ ନେଇ ॥  
 ପୁରୁଷ ବୋଲଣ ମନେ ନ କରିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।  
 ତେବେ ସେ ତାହାର ମୁହିଁ ହେଇବ ଭାବନା ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ବୋଇଲକ ମୋର ସନମତ ।  
 ଅସ ଅସ ମୋ କନ୍ଧରେ ବସ ଗୋ ସଙ୍ଗାତ ॥  
 ଉତ୍ତରାବ ବୋଇଲେକ ରବି ଅସ୍ତ୍ରହେଉ ।  
 ସେମନ୍ତ ଏକଥା ନ ଦେଖିବେ କେହୁ ଅଛୁ ॥  
 ଗୁଣ ପଟଳ କହନ୍ତେ ରବିଅସ୍ତ୍ର ହେଲେ ।  
 କାନ୍ତିମାଳା କନ୍ଧେ ଉତ୍ତରାବ ବଜେକଲେ ॥  
 ବନ୍ଧ୍ୟାଗରି ପରବତ କାନନ ସେପିଲା ।  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଭଦ୍ରା ନଦୀରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶିଲା ॥

ଅସୁର ଉତ୍ତରାବକୁ ଘେନି କଣ୍ଠ ତଟେ ।  
 ଯାଉଅଛି ଗହନ ଦିବନର ବାଟେ ।  
 ଅନେକ କରୁଥିଲେ ସେ ହରଷ ସାନନ୍ଦେ ।  
 ଲକ୍ଷ୍ମଣ ପାଟଣାକୁ ଦୁହେଁ ଗଲେ ହାଦେ ॥  
 ଉତ୍ତରାବ ବୋଲେ ବସି ନ ପାରେ ଦେ ବାର ।  
 ଶଶେ ଠିଆ ହୋଇବି କି ତୋହର କନ୍ଧର ॥  
 ଦୈତ୍ୟବୋଲେ ଯେବେଟିକି ନ ସହେ ତୋ ଦେହ  
 ଶିର ଉପରେ ମୋହର ଏବେ ଠିଆ ହୁଅ ॥  
 ଅହେ ପଣ୍ଡିତେ ବିରାଜ କର ସେ ମାନସ ।  
 ପୁରୁଷ ବିରାଜ ହେଲେ ନ କରିବ କସ ॥  
 ଯେତେ ଥିଲୁ ପ୍ରାକର୍ମ ତା ବୁଝେ କାମଜଳେ ।  
 ଅନଳ ପାଶରେ ଜଳୁ ଯେସନ ତରଳେ ॥  
 କାନ୍ତିମାଳା ହତବୀର୍ଯ୍ୟ କାମର ଲୁଗୁଥେ ।  
 ହୁଁକାର ମାଡ଼ି ବସିଲେ ଦେଖା ଦୃଢ଼େ କନ୍ଧେ ॥  
 ଅକାଶ ମାର୍ଗରେ ଉତ୍ତରାବ ତେଜ ବ୍ୟାପି ।  
 ଘୋର ରାବ କରି କାନ୍ତିମାଳାକୁ ସେ ଚାପି ॥  
 ମହା ବଇଷ୍ଣବା ସେ ସେ ତେଜ ଅନର୍ଗଳା ।  
 ଶୁଭନ୍ତେ ପାତାଳଗାମୀ ହେଲୁ କାନ୍ତିମାଳା ॥  
 ଦୈତ୍ୟର ନିଧନ ଦେଖି ଦେବେ ମହାବୁଦ୍ଧି ।  
 ଉତ୍ତରାବ ଶିରେ କଲେ ପୁଷ୍ପ ନେଇ ବୁଦ୍ଧି ॥  
 ତେଜଶ କୋଟି ଦେବତା ବିନୟରେ ସେବି ।  
 ଦେବତାଙ୍କ କ୍ଳେଶ ମାରୋ ଖଣ୍ଡିଲୁ ତୁ ଦେବୀ ॥  
 ମହାଦେବ ରଣ ଦୈତ୍ୟ କରନ୍ତି ବହୁତ ।  
 କାନ୍ତିମାଳା ପଡ଼ିବା ନ ଜାଣନ୍ତି କେହୁତ ॥  
 ମଧୁଦୈତ୍ୟ ବାରଘଣ୍ଟା ବାର ରକ୍ତସାନ ।  
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ଶରହୋଇ ମଧୁ କୈଟବ ଦମ୍ଭଜ ॥  
 ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ ସଜ୍ଜିତ ସେ ତାହାକର ହୋଇ ।  
 ସମର ଅରମ୍ଭ କଲେ ଘୋରରାବ ଦେଇ ॥  
 ସମରେ ଶକତା ସେ ସେ ରାସ ବାରମଣି ।  
 ଯାନେ ଶୁଭରେଣ ଭେଟ ହେଲେ ନାରାୟଣୀ ॥  
 କରେ ଶାଶ୍ଵତର ଘେନି ସେ ଅସୁରସାର ।  
 ବିଜୟ ନାରାୟଣ ନାରାୟଣୀ ପର ॥  
 କୋପରେ ପ୍ରତିଶର ବିଜୁ ଗୋଷାମଣି ।  
 ମଧୁଦୈତ୍ୟ ଶରମାନ ପକାଇଲେ ହାଣି ॥  
 ପୁନରୁପ କୋପ କରି ଧାର୍ଯ୍ୟ ଦମ୍ଭଜ ।  
 ଅନର୍ଗଳ ଦାନବ ସେ ତାର ମହାତେଜ ॥

ମଧୁ କରୁଛୁ ତୁଲେ ପାଣିପଦ୍ମ ସୈନ୍ୟ ।  
 ନାଗସୁଖୀ ତୁଲେ ଯେ ଯୁକ୍ତ ଅନ୍ୟାୟନ ।  
 ଗୋଡ଼ାଳ ନେଇ ଘୋଡ଼ାରେ ପିଟିଲୁ ଦଳତ ।  
 ସ୍ୱର୍ଗେ ମହାଭୟ କଲେ ସକଳ ଦୈବତ ॥  
 ଦେଖି ନାଗସୁଖୀ ମନେ ଗରୁଡ଼ାପ କଲେ ।  
 ମଧୁକଳଟର ପରେ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲେ ॥  
 ପଡ଼ିଲୁ ଦଳତ ପିଣ୍ଡୁ ପ୍ରାଣ ଗଲ ଛାଡ଼ି ।  
 ନବଦ୍ୱୀପ କର୍ମିଣୀ ସେ ଛାଡ଼ି, ଘୋରରଡ଼ି ॥  
 ଅସୁର ଧଳନ୍ୟ ଦେଖା କଲେ ନାରାୟଣ ।  
 ମଧୁକଳଟର ମରଣ ହେଲୁ ଅଚୋଚର ।  
 ମହାଶା ଅଙ୍ଗରେ ଅସିଥିଲେ ଷଡ଼ ସେନା ।  
 ଗୁରୁସେନା ପଡ଼ିଲେ ସେ ହୋଇ ବଡ଼ ଜେନା ॥  
 ସାରଥୀ ରକ୍ତସାଗ ଅଛନ୍ତି ଏ ବେନି ।  
 ନବମୂର୍ତ୍ତି ତାଙ୍କର ଅସୁର ସଜନି ॥  
 ଦେବକୁ ଦୁର୍ବଳ ସାରଥୀ ସାରପଣ ।  
 ଲମ୍ବ ଚନ୍ଦ୍ର ରୂପ କାକୁ ନାହିଁ ଭୟ ମନ ॥  
 ପାଞ୍ଚ ମୂର୍ତ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ସେ ଘେନି ରକ୍ତସାଗ ।  
 ନାଗସୁଖୀ ଅଗ୍ରେ ଯାଇଁ ମିଳିଲୁ ଦମ୍ଭନ ।  
 ଧରି ଲୁହା ଧନୁ କୁନ୍ତ ମୁଖେ ଅସୁଧ ।  
 ମଦ୍ଭରାଜ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ଅବୋରଲ ଯୁଦ୍ଧ ॥  
 ସେସମେକ ଗିରିରେ ହାବୋଡ଼ଇ ଜଳ ।  
 ତେଣୁ ନାଗସୁଖୀ ଅଗ୍ରେ ରହଲେ ସେ ବଳ ॥  
 ଚଳିକୋଟି ବଳ ସେହୁ ସର୍ବେ ଧନୁର୍ବର ।  
 ନାଗର ବନ୍ଧୁ ସେହୁ ସେହୁ ସେହି ଶୈଳାନର ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତରା ରକ୍ତସାଗ କାୟ ।  
 ଦଶର ରକ୍ତ ତାଳମ୍ବ କୁସମ ପରାସ୍ତ ॥  
 ରାଜବନ୍ଧୁ ପିଞ୍ଜରୁ ରାଜବନ୍ଧୁ ଓଡ଼ି ।  
 ଗଳାରେ ଲମ୍ବା ଏ ମାଳା ମନ୍ଦାରର କଢ଼ୀ ॥  
 ବେନିକରରେ ମନ୍ଦାର କୁସମ ତା ଶୋହେ ।  
 ଅବହୃତ୍ତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ତେଜ ବାଳଅର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରାୟେ ॥  
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ସମାନ ରଥେକ ଚଢ଼ିଛି ।  
 ବାହୁ ବାହୁ ଗୁରୁ ଯୋଦ୍ଧା ଶାଢ଼ୁର ଯୋଦ୍ଧା ॥  
 ମହା ବାହୁ ସାରଥୀ ବାହୁଅଛି ରଥ ।  
 ସମର ଅବୋରଲ ସେ ଦୈତ୍ୟ ସାମରଥ ॥  
 ନାଗସୁଖୀଙ୍କ ଛୁମ୍ବରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଯାନ ।  
 ଲକ୍ଷ୍ମଣରେ ଘେନି ଚନ୍ଦ୍ରନକ୍ଷତ୍ର ନନ୍ଦନ ॥

ଦେଖି କଣ୍ଠକୁ ବନ୍ଧନେ ଚଢ଼ି ନାଗସୁଖୀ ।  
 ବୈଜୟନ୍ତୀ ମାଳା ଗରେ ଶଙ୍ଖଚକ୍ରପାଣି ॥  
 କରେ ଗାଣ୍ଡୀବ ସେ କରମେଷା ଗଦା ଧରି ।  
 ଚତୁରଭ୍ୟୁକ୍ତେ ଅସୁଧ ହୁଂକାର ସେ କର ॥  
 ରକ୍ତସାଗକୁ ଅପଣେ ଅଗ ଓଗାଳିଲେ ।  
 ଅସଲେ ବୋଲୁ ଦେଖାଏ ଅଥେ ଡାକଦେଲେ ॥  
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ଲୋ ବହନ ଗାଅ ଅସୁରଙ୍କ ଆଡ଼ି ।  
 ନାଗସୁଖୀ ଅଙ୍ଗ ପାଇ ଓଗାଳିଲେ ବାଡ଼ି ॥  
 ଗୋପାମଣୀଙ୍କ ଅଙ୍ଗରେ ସର୍ବ ଦେଖାମାନେ ।  
 ଶ୍ୟାମପତ୍ନୀ ପ୍ରାୟ ଘୋଷ ଅଛଲେ ଗଗନେ ॥  
 କେ ଗଜ ବାହନେ କରେ ଉପରର କାତ ।  
 କେ ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହନେ ଉତ୍ତର କେ ଚଢ଼ିଛନ୍ତି ॥  
 କେ କରାଣୀ ଘୋରରୂପା କେ ରଣବେତାଳୀ ।  
 ଅସୁରବଳେ ମିଳିଲେ ଦେଇ ହୁଳହୁଳା ॥  
 ବରୁଦ ଅଙ୍ଗେ କା ଲୁପ୍ତ ଗଲେ ଚିରିଛନ୍ତି ।  
 କାହା କଟି କାଛୁଟି କେ ହୋଇଛି ଲାଙ୍ଗୁଟି ॥  
 ହିଂସୁଳ କର୍ଣ୍ଣକଟାର କରରେ କେ ଧରି ।  
 ଶ୍ୟାମପତ୍ନୀ ପ୍ରାୟ ଦୈତ୍ୟ ବଳକୁ ଅବୋର ॥  
 କରେଣ ଧନୁ ଧରି ସେ ବନ୍ଧୁ ନାଗର ।  
 ଜଳିଯାନ୍ତି ଦୈତ୍ୟ ଲାଗି ନାଗସୁଖୀ ତେଜ ॥  
 ଅନ୍ତରାକ୍ଷର ବୁଲାଇଣ ମାରନ୍ତି ସେ କୁନ୍ତ ।  
 କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହୋଇ ମର ଯାଅନ୍ତି ଦଳତ୍ୟ ॥  
 ଶର ଉପରେ ଶର କେ କୋପରେ ବନ୍ଧନ୍ତି ।  
 ଦଗ୍ଧି ଧରିଣ ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ଣ ଛାଡ଼ନ୍ତି ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତରା ରାଜା ନିର୍ଭୟ ଦଳତେ ।  
 ସପ୍ତ ସପ୍ତ ଶର ଲୁହା ଗଦାକୁ ଚୁରିତେ ॥  
 ଧରି ବେନିକରେ ବେନି ବେନି ମହାକୋପେ ।  
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖାଏ ଉପରେ ପିଟିନ୍ତି ପ୍ରତାପେ ॥  
 ଗଦାମାନ ପିଟିନ୍ତି ଯାତ ଦେଖା ମୁଣ୍ଡ ।  
 ଶିରେପଡ଼ି ଗଦାମାନ ହୁନ୍ତି ମସିଗୁଣ୍ଡ ॥  
 ଗଦାଛଳନ୍ତେ ଦଳତେ ହେଲେ ଶୂନ୍ୟ ମାତ ।  
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ ମହେଶ୍ୱର ପ୍ରହାରିଲେ ମୁଖ ॥  
 ହାବୋଡ଼ା ହାବୋଡ଼ା ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ମନ୍ଥରେ ।  
 ଉତ୍ତରଶାୟୀ ହୋଇଣ ଶୋଇଲେ ଧରରେ ॥  
 ବନ୍ଧୁକରେ ମୋଡ଼ଣ କରିଲେ ବାସ୍ତବ ।  
 ଘୋରରଡ଼ିଆତେ ଅରଦର ହେଲୁ ମନ୍ଥ ॥

ଭୁବ୍ଧ ବସୁଧାଶୟ ସେହୁ ଶୂନ୍ୟରେ ଘୋରରତ ।  
 ବେନିଦାଳ କରିଦେଲେ ଧରଣ ହାମ୍ପୋଡ଼ି ॥  
 ଅଞ୍ଜଳି ଅଞ୍ଜଳି କରି ପିବନ୍ତି ରୁଧିର ।  
 ଏକ ନିରାଶ ନେଇ ଅଭେଦ ଉପର ॥  
 କାକୁ ଧରି ବୁଲୁବନ୍ତି ଅନ୍ତଃକ୍ଷୟ କରି ।  
 ମାଂସମାନ ଅଶ୍ରୁ ସେ ଦନ୍ତରେ ଦୋର ॥  
 ମୁଦୁର ନେଇ ପିଟନ୍ତି କେବଣ ଦମ୍ଭକେ ।  
 ଦେଇ ଭବକଣ ଧରନ୍ତି ତା ହାତେକେ ॥  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ଧରି ହୁଅରେ ମାରନ୍ତି ଯେ ନାତେ ।  
 ବୁଲାଇ ଟିକି ପଦାବର ନିଶିଦାତେ ॥  
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଜାଣି କରିଣ ପଡ଼ି ନିଶାତରେ ।  
 ଧାରଣ ଦେବାଏ ମାଡ଼ି ବସନ୍ତି ହୁଅରେ ॥  
 ଦନ୍ତରେ କୋମୋଡ଼ି ଚରିଦ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ବୁକୁ ।  
 ଶସ୍ତ୍ରେ ଶସ୍ତ୍ରାଇ ନେଇଣ ଦ୍ୟନ୍ତ ଅରକକୁ ।  
 ରକତ ମାଂସ ଖାଇଣ ଶ୍ଵେଦାନ୍ତ ସେ ହାଡ଼ି ।  
 ଧରଣୀ କମ୍ପିର ଶୁଭିକାରୁ ମଡ଼ି ମଡ଼ି ॥  
 ଇଚ୍ଛାଏ ରକତ ମାଂସେ କରନ୍ତି ସେ ଶେତି ।  
 ପ୍ରଜୟ ମେଘ ପରସ୍ପେ ଶୁଭେ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ।  
 ଧରି ଅସୁର ଭକ୍ଷଣ କରିଲେ ସେ ଗୁଣ୍ଡେ ।  
 ଅନ୍ୟ ଦୈତ୍ୟ ଗଦା ପିଟୁ ଦେବାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡେ ॥  
 ଚର୍ଯ୍ୟିକ ଯେ ଶଙ୍କାମାନ କିଛି ନ କରନ୍ତି ।  
 ବାଜି ଗଦା ଭଜଣ ସେ ରୁର ହୋଇଯାନ୍ତି ।  
 ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲକ୍ଷ କରି ଦୈତ୍ୟ ପେଶନ୍ତି ନାଗଜ ।  
 ଦେଖିଣ ଧାମନ୍ତି ଦେବା ହୋଇ ଉଚ୍ଛତେକ ॥  
 କୋପେ ଉଲୁସାନ୍ତି ତାଙ୍କ ଦେହ ଶୋମାବଳୀ ।  
 ଚର୍ଯ୍ୟିରେ ନାଗଚରୀନେ ପଡ଼ି ହୁନ୍ତି ଧୂଳି ॥  
 ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧଣ ଅସୁରେ ହୁଅନ୍ତି ବମ୍ବୁଖ ।  
 ନିସତ ହୋଇ ବୋଲନ୍ତି ଅମୃତ ଗୋ ରଖ ॥  
 ଧନୁର ପକାଇଣ ପଳାନ୍ତି କେ ବେଗେ ।  
 ସମୁଦ୍ରେ ମୁକ କରିବ କେ ଦେବାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ॥  
 କେହୁ ଯେ ପଳାନ୍ତି ଭୟେ ହୋଇଣ ବିକଳ ।  
 ଘେନି ଧାରଣ ଧରନ୍ତି ଦେବା ତାଙ୍କ ବାଳ ॥  
 ଉତ୍ତନଶାୟୀ ହୋଇଣ ପଡ଼ନ୍ତି ଯେବେକେ ।  
 ବେନିଦାଞ୍ଜ ଅନ୍ଧୋଶିଣ ଧରନ୍ତି ସେକାଳେ ॥  
 ଦନ୍ତେ ଗୁପ୍ତି ଦିଅନ୍ତେ ସେ ହୁନ୍ତି ବେନିଶ୍ରୁ ।  
 ବୁଧର ବୁଦ୍ଧି ହୁଅଇ ତାହାଙ୍କର ପିଣ୍ଡ ॥

ମନ୍ଦାର ପୁଷ୍ପପରାୟେ ଦଶେ ତାଙ୍କ କାୟେ ।  
 ବହୁରନ୍ତି ଦେବା ରଣେ ନ କରନ୍ତି ଭୟେ ॥  
 ସେ ସମରେ ଦାନବେ ଯେ ପାଇ ବଡ଼ଦୁଃଖ ।  
 ଭଜି ପଳାଇଲେ ସବେ ହୋଇଣ ବମ୍ବୁଖ ॥  
 କ୍ଷଣକେ ମୋହନା ରୂପ ହୋଇ କାମସେଣା ।  
 ମୋହ ପାଶ ଲଗାଇଣ କଲେ ଦୈତ୍ୟବଣା ॥  
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଦେଲେ ସେ ନାନା ଅବସ୍ଥା ।  
 କହୁଲେ ନ ସରେ ଦେବାମାନଙ୍କର କଥା ॥  
 ପାଶୁପତ ବାବଲ ଯେ ବୁଝିଶନ୍ତି ଶର ।  
 ଶାବେଳା କୁନ୍ତ ଖଡ଼ଗ ଗଦା ମୁଦୁର ॥  
 ପରଶୁ କୁଠାର ବଜ୍ରଶକ୍ତି ଶର ଲାଠି ।  
 ମାରନ୍ତେ ଦେବାମାନଙ୍କ ଶରୀର ନ ଭୁଟି ॥  
 ଅମୋହ ଶକତି କୁନ୍ତ ଲକ୍ଷି ଅ ଶିଳ୍ପିନୀ ।  
 ଦେବାମାନଙ୍କର ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ହୋଏ ଧୂଳି ॥  
 ଶସ୍ତ୍ରଭେଦ ନୁହଇ ଯେ ଦେବାଙ୍କର କାୟେ ।  
 ଭଜିଲେ ଦାନବମାନେ ଛେଳି ପଲ ପ୍ରାୟେ ॥  
 ରଣେ ଭଜିଲେ ଦାନବମାନଙ୍କ ସରଳି ।  
 ରହୁ କରେ ଶର କେହୁ ନ ପାରନ୍ତି ଦେହ ॥  
 ଗୋଡ଼ାଇ ପିଟନ୍ତି ପଛେ ଦେବା କାତ୍ୟାୟନୀ ।  
 ଧର ଧର ବୋଲନ୍ତେଣ କମ୍ପିର ମେଦନୀ ॥  
 ଘେନିଲେ କରେ ବିକଟ ଯମଦାତ୍ତମାନ ।  
 ଅନ୍ତଃକ୍ଷେ ବୁଲାଇ ତା କରନ୍ତି କ୍ଷେପଣ ॥  
 ପଳାନ୍ତେଣ ବିଦାରନ୍ତି ଧରି ବକ୍ଷସ୍ଥଳ ।  
 ରୁଧିରେ ମାଂସ ବୁଡ଼ାଇ ଖାନ୍ତି କୁତୁହଳ ॥  
 ସହସ୍ରକୋଟି ଦାନବ ପଡ଼ି ମଲେ ରଣେ ।  
 ପ୍ରାଣଘେନି କରି ସେହୁ ନ ଗଲେ ସେ ଜଣେ ॥  
 ରକ୍ତ ମାଂସ ଲତାଏ ସେ ନ ପକାନ୍ତି ତଳେ ।  
 ଅହାର କରନ୍ତି ଦେବା ଅତି କୁତୁହଳେ ॥  
 ମହାବଲ୍ଲଭା ସଖେ ମହା ଯୋଗେଶ୍ଵର ।  
 କ୍ଷଣେ ବାଳଭବ କ୍ଷଣେ ମୁବାବୁଧ ଧର ॥  
 ହିଂସ୍ର ମେଖଳା ବଞ୍ଚୁ ରୂପା ଭରସା ।  
 ନାଚନ୍ତି ଶେମଟା ନାଟ ଦେଇ ମହାବୋଧ ॥  
 କ୍ଷଣକେ ବିକଟାଳା ସେ କ୍ଷଣେ ମୋହନାଶୀ ।  
 ରଣଭଙ୍ଗ ଧନୋଳରେ ମନ୍ତ୍ର ମାଂସ ଭକ୍ଷି ॥  
 ରକ୍ତସାଳ ନାଗସୂତୀ ଦୁହିଁକ ସନ୍ତାନ ।  
 ନାଗଚ ବନ୍ଧନ୍ତି କ୍ଷଣେ ନାହିଁ ନା ବନ୍ଧାନ ॥

ବାଣୀ କ କୋଦଣ୍ଡ ଶର ନାସୟଣୀ ହସ୍ତେ ।  
 ଅକାଶ ଅନ୍ଧାର ହେଲା ନାଶିତ ବିକଳେ ॥  
 ରକ୍ତସାଗର ବନ୍ଧିବ ଯେ ଅନୁକ୍ଷଣେ ବାଣ ।  
 ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନ ଘୋଷିଲା ସେହୁ ବାଣବଣ ।  
 ରଣରଙ୍ଗେ ବିଜେ କଲେ କଙ୍କାଳୀ ବେତାଳୀ ।  
 ଦଇତନ୍ତ୍ର ଧର ସେହୁ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ଗିଳି ॥  
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୀରୁଣ ଶର ମାରେ ରକ୍ତସାଗର ।  
 ଦହନ ହୁଅଇ ଲାଗି ନାସୟଣୀ ତେଜ ॥  
 ଅଗ୍ନିଶର ପ୍ରହାର ଯେ କରଇ ଦାନବ ।  
 ଲାଗିଲା ଅନଳ ଶିଖା ମନ୍ଥାରୁ ହିତବ ॥  
 ଲୁହାର କୋଟିଏ ଶର ରକ୍ତସାଗର ବନ୍ଧି ।  
 ନାଶିବ ନାସତେ ତାହା ନାସୟଣୀ ହେତ ॥  
 ପଦ୍ମତାଶର ପୁଣି ଯେ ମାରେ ରକ୍ତସାଗର ।  
 ଉଚ୍ଛତାସ ଗର୍ଭେ ପଶି ହୋଇଲା ଦହନ୍ତ୍ୟ ॥  
 ପୁଣ ବନ୍ଧେ ରକ୍ତସାଗର ବେଶ କୋଟି ବାଣ ।  
 ହେଲେ ନାସୟଣୀ ତାହା ହେତେ ତତକ୍ଷଣ ॥  
 କୋପେଣ ମେଘାଶରକୁ ଦୈତ୍ୟସାର ମାର ।  
 ହିଲେକ୍ୟ କର୍ମି ଲ ମେଘ ଶବଦର ପର ॥  
 ଦେଖି ନାସୟଣୀ ବାୟୁ ଶରକୁ ପେଷିଲେ ।  
 ପବନ ବିଘାତେ ମେଘମାନକୁ ରୁଦ୍ଧଲେ ॥  
 ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ବାୟୁଶର ଘୋଷ ।  
 ଦଶଦିଗ ମେଘମାନେ ସବେ ଗଲେ ଫାଟି ॥  
 ବୁଦ୍ରଶର ରକ୍ତସାଗର ପ୍ରହାରଲା ପୁଣି ।  
 ନାସୟଣୀ ଶରେ ନିବାରିଲେ ନାସୟଣୀ ॥  
 ଧାଇଁଣ ଦଇତ ବେଶେ ପଦ୍ମତାସୁ ବନ୍ଧି ।  
 ନାସୟଣୀ ବଳୁଣର ବିକ୍ଷଣ ନିଶେଷ ॥  
 ପୁଣ ଦେବା ବିକ୍ଷଲେକ ଶର ଶାଶ୍ୱତମୁନା ।  
 ପଡିଣ ଦୁଃଖି ରକ୍ତସାଗର ବଳୁପେଷା ॥  
 ଅମୋହ ଶର ବିକ୍ଷଲେ ପୁଣି ନାସୟଣୀ ॥  
 ରଥ ଅଶ୍ୱ ସାରଥୀ ତା ହେତଲେ ତକ୍ଷଣି ॥  
 ରଥ ସାରଥୀ ହସ୍ତକୁ ନାଶିଲେ ତାହାର ।  
 ପାଦବନ୍ଧ ହୋଇ ପକାଇଲା ମହାସାର ॥  
 ଲୌହଶର ଧନୁରେ ସେ ପୁରାଣ ପୁଣ ।  
 ସେମକେ ନାସିତ କର ବିକ୍ଷଳ ତକ୍ଷଣ ॥  
 କୃତାନ୍ତକ ରୂପ ବାଣ ପେଷି ନାସୟଣୀ ।  
 ରକ୍ତସାଗର ଶର ପକାଇଲେ ହାଣି ॥

ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ପେଷି ଦେଲେ ଶୁକ୍ଳ ନାସୟଣୀ ।  
 ରକ୍ତସାଗର ଧନୁର୍ଭାଣ ପକାଇଲେ ହାଣି ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ ବଳା ଏହୁ ପରାସରେ ।  
 ଶତ ଶତକାର ଅନ ଧନୁ ଧର କରେ ॥  
 ରକ୍ତସାଗର ସମର ଯେ କରେ ଅତି ସୁଖେ ।  
 ଶର ପ୍ରହାର କରଇ ପବନହୁଁ ବେଶେ ॥  
 ଅହୋ ସୁଦ୍ଧଜନମାନେ ନିରୁପଣ କର ।  
 କହବାକୁ ସମର୍ଥ ନ ଦେବେ ହର ହର ।  
 ସଂକ୍ଷେପେ କହବାକୁ ମୁଁ କଷ୍ଟ ବକତ ।  
 ଲେଖିଲେ ନ ସରଇ ଏ ଗଣ୍ଡୀ ଯୁଦ୍ଧ କଥା ॥  
 ଧନୁ ହୋଣ ହେତୁ ଦ୍ୟନ୍ତେ ପୁଣି ଦୈତ୍ୟସାଗର ।  
 ଶତ୍ରୁମଫଳା ହେଲେ ସସ କୋପେ ହୋଇ ତେଜ ।  
 ଦେବେ ଦୁଃଖ ଯାହାର ଅଟେ ହିତବତ ।  
 ଦେଖିଣ କୋପେ ଧାଇଁଲେ ଅଗ୍ନେ ଉଗ୍ରବନ୍ଧ ॥  
 ଅଳଙ୍କାରରେ ବସାଇ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ବାଣ ।  
 ରକ୍ତସାଗର ଉପରକୁ ବିକ୍ଷଲେ କୋପେଣ ॥  
 ଦେଖି ଦନୁଜ ଅତିଲା ଝଟିତ ଅହେଣି ।  
 ନିବାରିଲା ବିକ୍ଷବାର ଶରମାନ ପୁଣି ॥  
 ଏକ କରେ ଫର ଧାର ଅରକରେ ଶ୍ରାଣ୍ଡା ।  
 ସମରେ ବଦରଇ ସେ ରକ୍ତକୁଳ ଶ୍ରାଣ୍ଡା ॥  
 ଶତ୍ରୁମ ବୁଲଇ କର ଧାର ରକ୍ତସାଗର ।  
 ଅଶୋକି ହାଣିଲା ଉଗ୍ରବନ୍ଧା ଉରଳ ॥  
 ନ ବାକ୍ ସେ ଉଗ୍ରବନ୍ଧ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।  
 ତରଳିତ ଲେଟି ଲେଟି ଦୈତ୍ୟ ହତାନ୍ତନ ॥  
 ତରସ୍ତ ହୋଇଣ ଶ୍ରାଣ୍ଡା ଫଳା ପକାଇଲା ।  
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ଦେଖି ନାସୟଣୀ ଯେ ଧାଇଁଲା ॥  
 ଅରେ ବୋଲି ଡାକ ଦେଲେ ନାସୟଣୀ ।  
 ଧାଇଁଲା ଅପୁର ବୁଦ୍ଧକାର ଶ୍ରାଣ୍ଡା ଶୁଣି ॥  
 ଅତି କୋପ କରି ଧର ଶ୍ରାଣ୍ଡା ପ୍ରହାରଲା ।  
 ବିଚିତ୍ର ବନ୍ଧରେ ନାସୟଣୀ ଫେରାଇଲା ॥  
 ବଳୁ ଶକତ ଧରଣ ମାରେ ମାହେଶ୍ୱରୀ ।  
 ପଡିଲା ରକ୍ତସାଗର ପରେ ଯାଇଁ କର ॥  
 ପ୍ରଳୟର ଦୃଢ଼ଧୃତି ପରାସେ ଶୁଭିଲା ।  
 ରକ୍ତସାଗର ଶତ୍ରୁମଫଳା ଝଟିଣ ପଡିଲା ॥  
 ପୁଣ ଧାଇଁ କୁଠାରକୁ ମାରନ୍ତି ପ୍ରମଦା ।  
 ରକ୍ତସାଗର ଧାତେ ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଭର ବଦା ॥

ଧାର୍ମିକ ନାରାୟଣୀଙ୍କ ଘରେ ନେଇ ପିଠି ।  
 ଗାଈ ବାହନ କଣ୍ଠକୁ ପଦେ ମନ୍ତ୍ର ଲେଖି ॥  
 ବାହନ ବନ୍ଧୁନେ ନାରାୟଣୀ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ।  
 ପ୍ରାର୍ଥନା ସିନ୍ଧୁ ପେଷିଣ ଦେଲେ ଦେବା ଦୁର୍ଗେ  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ ଗଜା ଜାଣି ନାରାୟଣୀ ।  
 କେଶରୀ ପିଠିରେ ଯାଇଁ ବଜେ କଲେ ଶୁଣି ॥  
 ରକ୍ତସାଗର ସହଚରେ ଅତି ଘୋର ରଣ ।  
 କଲେ କରେ ଧର ମହାଶୟ ପେ କମାଣ ॥  
 ସହସ୍ରେ ସହସ୍ରେ ଭାବ ଲୋଡ଼ ଗଦା ଦେଇ ।  
 ପିଠିକୁ ଦଇତ କଞ୍ଚାଲେ କାଟିଆସିଲା ॥  
 ଦେବପୁତ୍ର ବଳେକଣ୍ଠ କଟାଇ ପ୍ରହାର ।  
 ଦାସ ପାଇଣ ଅସୁର ଉଠେ କୋପ କରି ॥  
 ଶୁଣ ଗନ୍ତେ ପ୍ରହାରକୁ ସେହି ଲୋଡ଼ିଦଣ୍ଡ ।  
 ବାଜି ନାରାୟଣୀ ଦେହେଁ ଖେଳୁ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ॥  
 ଦେବଦଳନ ଗଦାଟି ଭାଙ୍ଗିଲା ତା ଯନ୍ତ୍ର ।  
 ଦେଖି ଗୁପ୍ତ ଝେଳ ମରେ ଦଇତ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ॥  
 କଞ୍ଚାଲ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଶୁଣା ଦେଇ ନାରାୟଣୀ ।  
 ରକ୍ତସାଗର ଉପରେ ସେ କୋପେ ନେଇ ହାଣି ॥  
 ଯେସନେକେ ରମ୍ଭା ବୁଝେ ଭେଦେ କରବାଳ ।  
 ରକ୍ତସାଗର ଦାନବ ସେ ହେଲେ ବେନିଦଳ ॥  
 ବେନି ପଦ୍ମତ ଯେସନେ ଶୂନ୍ୟ ଶାସି ପଡ଼ି ।  
 ମେରୁ ଶୂଳ ମନ୍ଥରେ କି ପଡ଼ିଲାକ ଝଟି ॥  
 ଦଇତକୁ ନିକାରିଲେ ଯନ୍ତ୍ର କାଳସନ୍ଧି ।  
 ସ୍ଵର୍ଗେ ଦେବତାଏ ଦେଖି ଅଭିମୁଖେ ପୁତି ॥  
 ନମୋ ନାରାୟଣୀ ମାତା ଅନାଦି ଶକ୍ତିତ ।  
 ରକ୍ତସାଗରଧୁଷିତା ଗୋ ଅସୀମ କାରକ ॥  
 ତୁ ଗୋ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଅଂଶରେ ହେଲୁ ଅବତାର ।  
 ହେଦଲୁ ତୁ ରକ୍ତସାଗର ଦାନବର ଶିର ॥  
 ବୃନ୍ଦାବନ ଜନକ ତୁ କଲୁ ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ।  
 ପୃଥ୍ଵୀ ଭାସିବର ହେଲେ ପକାଇଲୁ ନାଶି ॥  
 ଦବ୍ୟ ଅବତାର ମାତା ଅନେକ ତୋ ଶର ।  
 ଶଙ୍ଖ ତଣ୍ଡ ଗଦା ପଦ୍ମ କୁନ୍ଦ୍ର ଅସିବର ॥  
 ପରଶୁ କୁଠାର ପାଶୁପତ ମୋହ ବାଣ ।  
 ଗାଣ୍ଡିବ ଧନୁ ଶାରଙ୍ଗ ଧନୁ ଯେ କମାଣ ॥  
 ଅମୋହ ଶକ୍ତିତ ବକ୍ର ଶକ୍ତିତ ପିଠିଣ ।  
 କଞ୍ଚିତ ସମରେ ନାଶି କଲୁ ଦୈତ୍ୟଗଣ ॥

ଯୋଗିନୀ ବଳ ଦେଇ ଗୋ ମରୁଅଲେ ଶକ୍ତି ।  
 ରକ୍ତ ମାଂସ ଭୋଜନେ ଗୋ ମରୁଅଲେ ନାଶି ॥  
 ଖେଚରୀ ଭୂତରା ମାତା ଶବ୍ଦ କଲିକଳା ।  
 ମରୁଅଲ ମାତଙ୍ଗୀ ତୁ ମଦ୍ୟପାନେ ଭୋଜା ॥  
 ଦନୁଜମାନ ସହାର ଶବ୍ଦ ପରେ ଖେଳ ।  
 ରଣରଙ୍ଗେ ବନାଶିଲୁ ଦୈତ୍ୟକୁ କେବଳ ॥  
 ଯାତ ଅନ୍ତ ପାଳନ ତୁ କରୁ କାମରୁପୀ ।  
 ତାକେଶ୍ଵରୀ କଙ୍କାଳା ବେତାଳା ସର୍ବ ବ୍ୟାପୀ ॥  
 ମେଦିନୀ ପୁରୁଷ ମାତା କଲିକଳା ତାକେ ।  
 ଅକାଶ ପୁରୁ ଅଛଇ ତୋର ଶର୍ୟ ଦାକେ ॥  
 ରକ୍ତ ମାଂସ ଭକ୍ଷଣ ତୁ କରୁ ବଞ୍ଚରୁପା ।  
 ଶରଦ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନା ମୋହନୀ ସୁରୁପା ॥  
 କହନ୍ତେ ନ ସରଇ ଗୋ ତୋହର ମହମା ।  
 ପ୍ରକୃତ ଅନ୍ତର କରି ନ ପାରିଲା ବୁଝା ॥  
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଚେତଣ କୋଟି ଦେବଗଣେ ।  
 ଶୂନ୍ୟରେ ନମିଲେ ନାରାୟଣୀଙ୍କ ଚରଣେ ॥  
 ଗୁହ୍ୟ ସେ ମାନବ ମାତା ମୋର କିମ ମତି ।  
 ଶରଣ ଯାତା ନମିତା ଦେବା ସରସ୍ଵତୀ ॥  
 ଝଙ୍କଡ଼ ପୁରବାସିନୀ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦେବା ।  
 ସେ ଚରଣରେ ଶରଣ ଶାରଳା ଯେ କବି ॥  
 ଏଥୁ ଅନ୍ତରେ ପରାସ ନାମେ ମହାଶକ୍ତି ।  
 ଶୁକପୁନି ଚରଣରେ କଲେ ଦବ୍ୟ ପୂଜା ॥  
 ଭୋ ମୁନି ଶୁଣିଲ ତବ ଗୁଣ ଚଣ୍ଡୀପୁର ।  
 ଅମୃତ ରସ ବଚନ କହୁଲ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ॥  
 ଶ୍ରୀଦୁର୍ଗା ଚରଣ ଶୁଣି କୃତାର୍ଥ ହୋଇଲି ।  
 ପ୍ରଜ୍ଞା ସବୁହିଁ କଲି ଦୁଃଖେ ଚରଣ ॥  
 ଭୋମୁନି ହେ ରକ୍ତସାଗର ପଡ଼ିଲା ସମରେ ।  
 ପୁଣି କେବଣ କୃତ୍ୟ ସେ କଲେ ନିଶାଚରେ ॥  
 କହେ ଶୁକପୁନି ଶୁଣ ହେ ପରାସ ଗନ୍ତେ ।  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ଚରଣ ଶୁଣି ପାପ କର ଛାଡ଼େ ।  
 ପଦ୍ମେ ଶୁଣନ୍ତେ ଘୋର ବପୁହିଁ ଶ୍ରେୟ ।  
 ବସୁନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମିଳଇ ଭୋଗ ନାଶପାଇ ॥  
 ରକ୍ତସାଗର ଦଇତ ପଡ଼ିଲା ସମରେ ।  
 ରକ୍ତ ବୁଝି ହୋଇଲା ସମର ଭୂମିରେ ॥  
 ଯେତେ ରକ୍ତ ପଡ଼ିଲା ଅବନୀ ଉପରେ ।  
 ଶତ ଶତ ଦୈତ୍ୟ ଜାତ ନାଶ ନାଶ କରେ ॥

ବିକଟାଳ ମୁଣି କେଶ ଲେହନ ବରନ ।  
 ପୃଥ୍ବୀ ଉପରେ ପୁରଲେ ସେ ପଞ୍ଚ ଯୋଜନ ॥  
 ଗଦା ମୁଦୁର କୁନ୍ତ କୁଠାର ଶକତି ।  
 ଅମିତର କୁନ୍ଦଳ ଯେ ପଶୁ ବଳ ଯଶ୍ତି ॥  
 ଧର ନର୍କନ୍ତ ଗର୍ଜନ୍ତ ରେ ରେ କାର ନାଦେ ।  
 ମେଢ଼ଳା ଟଳମଳ ଯେ କଟେ ତାଙ୍କ ପାଦେ ॥  
 ଦଶନ୍ତ ଦଇତେ ସାକ୍ଷାତେ କି ରକ୍ତସାଳ ।  
 ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ ପ୍ରାୟେ ଘୋଷିଲେ ଦନୁଜ ॥  
 ରତ୍ନର ସରେ ଥାଇ ଦେଖା ଦେଲେ ଡାକ ।  
 ଧାର୍ଯ୍ୟେ ଅସୁର ବଳ ଶୀଘ୍ର ତୁମ୍ଭେ ଭକ୍ଷ ॥  
 ଦୁର୍ଗାର ଅଜ୍ଞାପାଇ ସେ ଚଉପତି ଯୋଗୀ ।  
 ରଣରଙ୍ଗ କଉତୁବେ ଗଲେ କାତ୍ୟାୟିନୀ ॥  
 ମନ୍ଥମଣ୍ଡଳରେ ଶ୍ଵେତ ଅକାଶରେ ପାଞ୍ଚ ।  
 ଦଶରୂପ ପ୍ରକାଶିଲ ଦେଖାମାନେ ଘୋଷ ॥  
 ବଜେକଲେ ନାଗସୂତୀ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ପିଠରେ ।  
 କୋପେ କରବାଳ ସମକାନ୍ତ ଧର କରେ ॥  
 ତୋଳ ପ୍ରହର କରନ୍ତି ଅସୁରଙ୍କ ପର ।  
 ଶିର ଚରଣ ହୃଦୟ ଛିଡ଼ାଇ କାହାର ॥  
 ତହୁଁ ଯେତେ ମନ୍ଦାରକ୍ତ ପଡ଼ୁ ଅଛି ସିତି ।  
 ଶତ ଶତ ଦଇତ ଯେ ହୁନ୍ତି ଉତପତ୍ତି ॥  
 ରଣଭୂମି ପୁରଅଛି ରକ୍ତସାଳ କାୟେ ।  
 ଅକାଶରେ ଥାଇ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଦେବତାଏ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ଅସୁର ବଳ ନୁହନ୍ତି ଗୋ କ୍ଷୟେ ।  
 ମନ୍ଥରେ ରକ୍ତ ପଡ଼ିଲେ ହେବେ ଦୈତ୍ୟମୟେ ।  
 ଖଡ଼ଗେ ହାଣିଣ ତଳେ ପାତ ଗୋ ଖପର ।  
 ଉପରିକୁ ମୁଖକର ପିଇବ ଗୁଧର ॥  
 ମହା ମୁରତି ଧରଣ ରଣେ ସେ କାମାକ୍ଷୀ ।  
 ରକ୍ତମାଂସ ଅଛି ତମ୍ଭ ନ ଥୋଇଲେ କିଛି ॥  
 ଉପୁଜି ନାତନ୍ତି ପୁଣ ପୁଣ ରକ୍ତସାଳ ।  
 ମାଇଲେ ନ ସରଇ ସେ ଦୈତ୍ୟ ଦନୁଜ ॥  
 ପଞ୍ଚଯୁଗ ପୁରଅଛି ରକ୍ତସାଳ କାୟ ।  
 ଅକାଶକୁ ଲାଗିଅଛି ଅସୁରଙ୍କ ଦେହ ॥  
 ଦେଶିଣ ଦମ୍ଭୁଣ ରଣେ ହେଲେ ମହାମାୟେ ।  
 କଳକଳା ଶବଦରେ ପୃଥ୍ବୀ କମ୍ପିଯାଏ ॥  
 ଲକ୍ଷେ ଡାକନ ଶାକନ ଶୋଣେହା ମୁରତି ।  
 ଗୁହ୍ୟରୁ ଦୁର୍ଗା ଏହାଙ୍କ କଲେ ଉତପତ୍ତି ॥

ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ହକାରଲେ ଦେଖି ନି ପୁରକୁ ।  
 କୋପେ ଅଜ୍ଞ ଦେଲେ ସଙ୍ଗେ ଘେନ ଏମାନଙ୍କୁ ॥  
 ଯାଅ ଅଲେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ହୁଅ ମହାଭୋଗୀ ।  
 ପଡ଼ିଲେ ମନ୍ଥରେ ରକ୍ତ ନେଉଥିବ ବେଗି ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ବଚନଟ ଅଟେ ନିସ୍ଵାର ।  
 ଅବର ଉଣେଶେ ଶୋଣେହା ଯେ ଅବତାର ॥  
 ପୃଥ୍ବୀ ମଧ୍ୟ ଘୋଷିଲେ ସେ ଦେଇ ଘୋରରତ ।  
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଦେଖା ଯାଇ ମାଡ଼ ॥  
 ଚଉପତି ଯୋଗୀମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି ହାଣି ।  
 ତଳେ ଖପର ପାତନ୍ତି ବେଗେ ଦେଖା ଅଣି ॥  
 ଯାହା ରକ୍ତ ପଡ଼ୁ ଅଛି ଖପରେ ଧରନ୍ତି ।  
 ଅମୃତ ସମାନ କର ରକତ ପିବନ୍ତି ॥  
 ଦୈତ୍ୟ ବଳ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଶୁଷ୍କ ଭୂମି ପ୍ରାୟେ ।  
 ତହୁଁକି ଅଛନ୍ତି ଅଗ୍ନି ଦେଖା ମହାମାୟେ ॥  
 ହାଣନ୍ତେ ଅସୁରେ ହେଲେ ଅତିହୁଁ ଗହଳ ।  
 ମାରୁଁ ନ ମରନ୍ତି ସେହୁ ରକ୍ତସାଳବଳ ॥  
 ଖଡ଼ଗରେ ହାଣନ୍ତି ସେ ପାତନ୍ତି ଖପର ।  
 ପଡ଼ିଲେ ତଳେ ନିଅନ୍ତି ଶୋଣେହା ନିକର ॥  
 ଏମନ୍ତେ ହବସ ନିଶି ଚିନି ହନ ଯାଏ ।  
 ସମର ହେଲୁ ଅସୁର ହୋଇଲେ ଅକ୍ଷୟେ ॥  
 ଲକ୍ଷେ କୋଟିଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟୁତ କୋଟିଏ ପରାକ୍ଷ ।  
 ଗଣାଗତେ ଲକ୍ଷ ପୁଣି ଦୈତ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ବୁଜ ॥  
 ରକ୍ତସାଳର ଯେ ବଣ ମିଶି ଅପ୍ରମେତ ।  
 ମହୁଣାସୁର ସରନି ହେଲେ ଅବଶିତା ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଦେଖିଲେ ଅସୁର ସରନି ଅଲେଖା ।  
 ଖଡ଼ଗ ହାଡ଼ନ୍ତେ ଜାତ ହୋଇଲେ କାଳିକା ॥  
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବବାହୁ ଘାତ କେଶ କଳ୍ପନ ସ୍ଵରୂପ ।  
 ନାଗସୂତୀଙ୍କ ଖଡ଼ଗେ କାଳୀ ହେଲେ ଗୋପ୍ୟ ॥  
 ଖଡ଼ଗେ ହାଣି କାଳିକା ରକ୍ତ ମାଂସ ଝରି ।  
 ଅନ୍ତଃସ୍ଵାମୀ ତହୁଁ ନ ରହିଲ କିଛି ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଅଜ୍ଞା ପାଇ ଅନାଦ ଶକତି ।  
 ଧାର୍ଯ୍ୟେକ ନାଗସୂତୀ ହୋଇ ଶୂନ୍ୟ ଗତି ॥  
 ପୁଣ ଦୁର୍ଗା ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଗୁଣୁଣାକୁ ଡାକ ।  
 ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଘେନ ଏ କଳାଳା ବେତାଳାକି ॥  
 ମାତୃଶ୍ଵରୀ ମହାମାୟା ଡାକେଶ୍ଵରୀ ଯାଅ ।  
 ଚର୍ଚ୍ଚିକା ରତ୍ନା କାଳିକା ଅସୁରକୁ ଶାଅ ॥



ଧାର୍ମ୍ୟ ଯୋଗେଶ୍ଵରୀନେ ମାର ଲୋ ଅସୁର ।  
 ଅସ୍ତି ମାଂସ ସମସ୍ତ ଲୋ କରସେ ଅହାର ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ବଚନ ଏହୁବୁଦ୍ଧେ କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି ।  
 ମାତୃଶ ପତ୍ନୀରେ ଯାଇଁ ସର୍ବ ଗୋଷାମଣୀ ॥  
 ରଣରଙ୍ଗ ଧନ୍ୟୋଳରେ ତାଙ୍କେ ଡାକେଶ୍ଵରୀ ।  
 ସମରେ ଭୟ ନାହିଁ ନା ମନରେ କାହାର ॥  
 ସେହୁ ଠାକରେ ଗୁମୁଣ୍ଡା ବିସ୍ତାରିଲ ପାଟି ।  
 ଗଗନ ମନ୍ଥାମନ୍ଥନ ଯାଏ ଅଛି ଘୋଟି ॥  
 ପୃଥ୍ଵୀ ସର୍ବ ତଳପାଟ ଅକାଶ ଉପର ।  
 ସଂଗ୍ରାମ ଗୋଳ ବାଜିଲା ଗୁମୁଣ୍ଡା ତୁଣ୍ଡର ॥  
 ମନ୍ଥାରେ ରକ୍ତପତ୍ରଲେ ସିନା ଜାତ ହୁଏ ।  
 ଏଥିକ ଜଗତ ମାତା ରତଲେ ଉପାୟେ ॥  
 ଖାର ପରି ଲେହୁ ଯେବେ ବଳ ପଡ଼େ ଶୋଣି ।  
 ଉପଲେହ୍ୟ କରନ୍ତି ଗୁମୁଣ୍ଡା ଗୋଷାମଣୀ ॥  
 ମରୁଅନ ନାଟରେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀମାଂସ ଭସି ।  
 ଖାଇଲେ ନ ପୁରେ ଦେବାମାନଙ୍କର କୁଷି ॥  
 ବିସ୍ତାର ପ୍ରଳୟ ତାହାଙ୍କର ବେନି ବାହୁ ।  
 ଭୁଞ୍ଜନକରଣ ଶଶୀ ଘୋଟେ ଯେହ୍ନେ ବାହୁ ॥  
 ଦଶ ଦିଗ ତରଣ ସେ ଧରନ୍ତି ଦରଣ୍ଡ ।  
 ଗିଳି ଅମୃତ ମରୁଅନ ନାଟ ଶକ୍ତି ॥  
 ଟହ ଟହ ହୋଇ ହସି ଗୁଡାନ୍ତି ତରଣ ।  
 ରଟ ମଟ କରନ୍ତି ସେ ଘାଟନ୍ତି ପାଟି ॥  
 ବେଗେ ଧରି ଅସୁରଙ୍କ ଶିରମାନ ମୋଡ଼ି ।  
 ଖାଙ୍କର କେଶ ଉପରେ ରକତ ନିହତ ॥  
 ହୁଁ ହୁଁ କାର ଗର୍ଜନ ଯେ କୁହୁ କୁହୁ ନାଦ ।  
 ଲହ ଲହ ଜିହ୍ଵା କହ କହ ଯେ ଶବଦ ।  
 ରଟ ରଟ ମଟ ମଟେ ଖାର ଅସ୍ତି ଶକ୍ତି ।  
 ରେ ରେ କାର ଶବଦ ସେ କରନ୍ତି ପ୍ରତପ୍ତ ॥  
 କଳି କଳା ସ୍ଵବ ଦେଇ ମାତଙ୍ଗୀ ନାଚନ୍ତି ।  
 ଭୃମୁରୁ ଅଳାପ କର ସ୍ଵସ୍ଵରେ ଖାବନ୍ତି ॥  
 ଭରହ ସ୍ଵରହ କଳା ଅଶ୍ଵବନ୍ଧ ନାଟ ।  
 ବିକଟାଳ ଦୃଷ୍ଟି ଖାଙ୍କୀ ଭଦ୍ରକାଳା ପେଟ ॥  
 ମୁଣ୍ଡ ଗୋଡ଼ ଧରି କାମୋଡ଼ନ୍ତି ସେ ଉଷାହେ ।  
 ତରଣ ଠାରୁ ଗିଳନ୍ତି ବାହା ମୂଳ ଯାଏ ॥  
 କେ ଦେବାସର୍ବ ଶରୀରେ ଭରଜନ୍ତି ତୁଣ୍ଡ ।  
 ଗର୍ଭରୁ ବାହୁ କର କେ ଖାଇଛନ୍ତି ମୁଣ୍ଡ ॥

କଳାମାନେ କେ ନାଟେ ମୁଣ୍ଡେ ଥାନ୍ତି ଧରି ।  
 ମୁଣ୍ଡ ପେଟ ଗୁଳୁ ଦୁଇ ବାହା ଅଦ କର ॥  
 ଅସୁରଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ କେହୁ କାଣେ ଯାକ ।  
 ବୁଧର ପିବନ୍ତି ନେବା ମହାଘୋର ବ୍ୟାପି ॥  
 ଶୂନ୍ୟ ବୁଦ୍ଧକୁ ଧରନ୍ତି କ୍ଷଣେ କେଉଁ ଦେବା ।  
 ମୁଁ ତାହା ଲେଖନ୍ତେ ଅନ୍ତ କରି କି ପାରିବି ॥  
 କହଲେ ଅଭୟ କାତ୍ୟାୟିନୀ ମୋଡ଼େ ଯାହା ।  
 କେ ଅନ୍ତ କରିବ ପୁଣି ଲେଖେ କର ତାହା ॥  
 ଅପାର ଗହନ କଥା ଲେଖନ ନ ଯାଇ ।  
 ଶୁଣିଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ନିଷ୍ଠେ ହୃଦ୍ଵା ମହାମାୟ ॥  
 ଶତେ କୋଟି ଜନ୍ମର ସେ ପାତକ ଶକ୍ତିର ।  
 ଅଦ ଅନ୍ୟପୁଣ୍ୟ ଦେବା ଦରଦ୍ଵ ନାଶଇ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର କା ଶାସ୍ତ୍ର ଏସେ ହୃଦେ ଭରୁଥାଇ ।  
 ଧର୍ମ ମୋକ୍ଷ କାମ ଅର୍ଥ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ॥  
 ଧନ ସନ୍ତାନ ବହୁତ ଦିଏ ମହାମାୟ ।  
 ଯାହା ନାମ ଶ୍ରବଣରେ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ଚରଣ ତଳେ ମମ ମନ ଲାଗେ ।  
 ଶୂଦ୍ର ମୁନି ଶାରଳାକୁ କର ମା ନିର୍ଭୟେ ॥  
 ଶୁଣ ମହାବୟେ ଏହୁ ଚନ୍ଦ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ର ଗୋଟି ।  
 ଜୁର ରୋଗ ନ ବାଧଇ ନ ଲାଗେ ଅରଣ୍ଡି ॥  
 ଏଥୁ ଅନ୍ତେ ଶୁଣ ରକ୍ତବାଳର ବାରତ ।  
 ଚଳି ଦିନ ଚଳିଗଲେ ନାଶ ଗଲା ଦୈତ୍ୟ ॥  
 ଶୁଣିଣ ସେ ପରାକ୍ଷିତ ନୃପତି ବୋଇଲା ।  
 ବଡ଼ ଦୁଃଖ ମୁନି ହେ ନାହିଁନା ଶୁଣିଲା ॥  
 କହଲେ ଯେ ମୈତ୍ରାସୁର ସୈନ୍ୟ ଅପ୍ରମିତ ।  
 ରକ୍ତବାଳ ରକ୍ତ କୋଟି କୋଟି ହେଲେ ଜାତ  
 କହ ପୁଣେ କାକୁ ସେବା କଲା ରକ୍ତବାହ୍ୟ ।  
 ରକ୍ତ ଶୋପିକରେ ଶତେ ଶତେ ଜାତ ତେଜ ।  
 ଏହା ମୋଡ଼େ ସଂକ୍ଷେପିଣ କହ ବ୍ୟାସଶିଷି ।  
 ମମ ଭ୍ରାତୁ ପିଟିବ ମୁଁ ହେବି ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ॥  
 ରାଜାର ବଚନ ଶୁଣି ପରାଶର ନାଚ ।  
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କଲେ ସେ ଶୁକ ବ୍ରହ୍ମଯତ ॥  
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ପ୍ରସାଦୁଁ ତାଙ୍କୁ ସବୁ ହୋଏ ଦୃଶ୍ୟ ।  
 ବର୍ତ୍ତମାନ କଥା ଅଉ ଭୂତ ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ॥  
 ଶୁକମୁନି କହଲେକ ସତ୍ୟଯୁଗ କଥା ।  
 ଶୁଣ ସୟେ ଗୁରୁ ଲକ୍ଷ ପୁରାଣ ବାରତା ॥

ଦଇତେ ବଞ୍ଚୁକ ସବକାଳେ ଭୟ କର ।  
 ଶୁଭରକ୍ତ ସବରୂପେ ଥାନ୍ତି ସେବା କର ॥  
 ପିତାଙ୍କ ଅନେକ ପେ କଲା ରକ୍ତସାଜ ।  
 ନବ ସସ୍ତ୍ର ବରଷରେ ପ୍ରସନ୍ନ ପଦ୍ମଜ ॥  
 ଭୋକେଣ ବରଷ ନାକୁ ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ।  
 ବୋଇଲେ ବର ମାଗ ରେ ଯେ ବୋହର ମନ ॥  
 ରକ୍ତସାଜ ବୋଇଲା ତୁ ଦେବୁ ଯେବେ କର ।  
 ନୋହୁ ବଞ୍ଚୁ ଭୟ ମୋତେ ନ ମରେ ତା କର ॥  
 ବଞ୍ଚୁ ସ୍ବର୍ଗେନ ତତେ ନୋହୁବ ମୁଁ ବଧ ।  
 ନ କାଟୁ ଅଙ୍ଗେ ତାହାଙ୍କ ସକଳ ଅସ୍ତ୍ରଧ ॥  
 ବଳେ ନିର୍ମିତ ହୋଇବ ମୋହର ଶରୀର ।  
 ନ କାଟିବ ବଳ ପାଶୁପତ ବ୍ରହ୍ମ ଶର ॥  
 ନାଗସୁଗ ଶସ୍ତ୍ରଦାତେ ନୋହୁବ ମୁଁ ସସ୍ତ୍ର ।  
 ରୁଦ୍ରଶୂଳ ପରଶୁ ନ କାଟୁ ମୋର କାୟେ ॥  
 ଅନଳରେ ନ ପୋଡ଼ିବ ଜଳେ ନ ବୁଡ଼ିବ ।  
 ଦେବଙ୍କର ଶାପରେ ମୁଁ କେବେ ନ ମରିବି ॥  
 ଏହୁପରି ଯୁଗେ ଯୁଗେ ବିଜାୟା ହୋଇବି ।  
 ତନି ଲୋକରେ ଏକାଙ୍ଗ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହେବି ॥  
 ସବକାଳେ ଯୁବା ହୋଇସ୍ବକ ମୋର ପିଣ୍ଡ ।  
 ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜଣିବ ନ ଲାଗୁ କାଳଦଣ୍ଡ ॥  
 ଅବର କଥାଏ ଦେବ ମାଗୁଛି ମୁଁ ତୋତେ ।  
 କାଳେ ନ ମରିବି ମୁହିଁ ପୁରୁଷେ ହସ୍ତେ ॥  
 ଯଦ୍ୟପି ବଧ ହୋଇବି ଅବା ଅହେତୁରେ ।  
 ମୋହର ରୁଧିର ଯେବେ ପଡ଼ିବ ଶିତରେ ॥  
 ମନ୍ଦାକୁରେ ଶତେ ଶତେ ହେବ ଉତପତ୍ତି ।  
 ମୋହର ସମାନେ ମହା ପ୍ରତିଶ୍ରୁ ମୁରତି ॥  
 ଦେବ ଦାନବଙ୍କୁ ଭୟ ନ ଥିବ ତାଙ୍କର ।  
 ରକତ ପଡ଼ିଲେ ଜାତ ହେବ ସେହୁପରି ॥  
 ମୋହର ରକତ ଯେବେ ହେବ ଖୋର ଗାଜ ।  
 ଅଦାସରେ ଉପୁଜିବ ଅନେକ ଅସୁଜ ॥  
 ଅସୁର ଅନାର କର ମାଗୁଅଛି ଯାହା ।  
 ଶ୍ରେଣେଣ ବରଷ ପୁଣି ଦେଉଥାନ୍ତି ତାହା ॥  
 ଏମନ୍ତେ ଅନେକ ବର ରକ୍ତସାଜ ନେଲା ।  
 ବର ଦେଇ ବ୍ରହ୍ମା ନିଜ ସଦନକୁ ଗଲା ॥  
 ତହୁଁ ଦାନବ ହୋଇଲା ଅତ ଅନର୍ଗଳ ।  
 ଏତା ହୋଇ ଭୋଗ ବନ୍ଧ ଅବନ ମନ୍ତ୍ରଜ ॥

ତପ କର ବ୍ରହ୍ମା ବର ପାଇଁଲା ସେ ପୂର୍ବେ ।  
 ସେହୁ ବର ଅନ୍ୟଥା କି ହେବ ପୁଣି ଏବେ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି ସାନନ୍ଦିତ ସେ ପରଶୁ ଗଜା ।  
 ଶୁକ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ତରଣେ କଲେ ହବ୍ୟ ପୂଜା ॥  
 ବୋଲନ୍ତି ସାଧ ମହମା ଅହେ ମୁନିବର ।  
 କୃତାର୍ଥ କଲ ଶୁଣାଇ ଅମୃତ ଭଣ୍ଡାର ॥  
 ପୁଣ କେମନ୍ତ ହୋଇଲା କହ ସେ ବାରତା ।  
 ଶୁଣିବ ତବ ବଦନ୍ତ ଚଣ୍ଡୀ ମୁକ୍ତ କଥା ॥  
 ଶୁକ ମୁନି ବୋଲନ୍ତି ହେ ରକ୍ତସାଜ ମଲା ।  
 ତନି ଦିନ ତନିବସି ମହା ମୁକ୍ତ ହେଲା ॥  
 ଶେଷ ରହଲେ ରକତସାଜର ସନ୍ତତି ।  
 ଶତ ଅଷ୍ଟୋତ୍ତର ଜଣ ହୋଇବ ଗଣତି ॥  
 ଦେଖି ତାଙ୍କ ଦୁର୍ଗା ମହାଶୋର କୋପକଲେ ।  
 ଶ୍ରୋତୃହା ମୁରତି କାତ୍ୟାୟନଙ୍କ ହାତରେ ॥  
 ବୋଇଲେ ଲୋ ଜଣେ ଜଣେ ଯାଇ ମାଡ଼ିବସ ।  
 ବାହନ କର ଲୋ ରକ୍ତସାଜର ଏ ବଣ ॥  
 ଠାକୁଗଣୀ ଅଜ୍ଞା ଶୁଣି ଧାଇଁଲେ ତାଳନା ।  
 ମାଡ଼ି ବସିଲେ ଶତାଷ୍ଟୋତ୍ତର ପିଣ୍ଡାତନା ॥  
 ତଳ ଯାଇ ନ ପାରିଲେ ଅସୁର ସଜନି ।  
 ସେହୁମାନେ ହୋଇଲେଟି ଅସୁରବାହନା ॥  
 ଶୁକ ମୁନି ବୋଲିଲେକ ଶୁଣ ଅହେ ରାୟେ ।  
 ଦୁଃସହ ସଂଗ୍ରାମେ ରକ୍ତସାଜ ଗଲାସବୁ ॥  
 ରକ୍ତସାଜ ବଧ ଏକମନେ ଯେ ଶୁଣନ୍ତି ।  
 କିପାଇଁ କରବେ ନାଶକରକୁ ସେ ସାତି ॥  
 ରକ୍ତସାଜବାହନା ଗୋ ଅଷ୍ଟୋତ୍ତର ଶତେ ।  
 ଚଣ୍ଡୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଜୟ ତେଣା ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ॥  
 ଜୟ ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣା ରଖ ଦୁଃଖମାନ ଖଣ୍ଡି ।  
 ଅନାଦି ସାଧନା ତୁ ଗୋ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଦଣ୍ଡି ॥  
 ଜୟ ମାତଙ୍ଗୀ ସିନ୍ଧୁରେ ବଦନ ମଣ୍ଡନା ।  
 ଜୟ ସଙ୍କଟ ନାଶିନୀ ଜୟ କାତ୍ୟାୟିନୀ ॥  
 ଜୟ ପିତା ମୁନି ଦେବ-ବନ୍ଧିତ-ତରଣୀ ।  
 ଜୟ ଭଜଲା ଜନରେ ଉଦ୍ଧତ କରୁଣୀ ॥  
 ଜୟ ତୁଷ୍ଟକର କୋକନଦ ପଦାମୁଜେ ।  
 ଶୁଦ୍ର ମୁନି ଶାରଳା ତୋ ପାଦପଦ୍ମ ଭଜେ ॥  
 ଶୁଣ ହେ ରାୟେ ଦଇତମାନଙ୍କ ସଂଗ୍ରାମ ।  
 ଶ୍ରୀ ବୁଦ୍ଧ ଦେଖିଣ ସେହୁ କଲେ ମହାତମ ॥

ଅଶୀ ଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦୈତ୍ୟ ବୀରବଞ୍ଚ ।  
 ନାଗସୁଶୀ ଉପରକୁ ଧାଇଁଲା ଦର୍ପଣ ॥  
 ଦେଖି କୋପ କରି ଅଶ୍ୱା ଦେଲେ ନାଗସୁଶୀ ।  
 ଧାଅଁଲେ ମାର ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଅସ ଲୋ ହୁଁ କଳା ॥  
 ଶୁଣି ଅଶ୍ୱା ହେଗୁରୁତ କରିଣ ଧାଇଁଲେ ।  
 ଶୈବନ ପର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାପ୍ତେ ଦୈତ୍ୟ ଆଟକୁ ବେଢ଼ିଲେ  
 ଏମାନେ ଦଇତ୍ୟ ସେ ଯେ ଅଟନ୍ତି ପିରୁଣୀ ।  
 ରକ୍ତମାଂସ ଅସ୍ତି ତର୍ମ ସବୁ ଦେଲେ ଗ୍ରାସି ॥  
 ଦୁର୍ଗା ତାକଲେ ମେଣ୍ଡଳା ଅଗୋ ଡାକେଶ୍ୱର ।  
 ଧାଅଁ ଶାଅ ଅସୁରର ବଳ ବେଢ଼ିକରି ॥  
 ପାଶ ପରଶୁ କୁଠାର ଛେଲ ତଳ କାତ ।  
 ମାର ଅସୁରଙ୍କ ଦେହ କାଟି ଲୋ ବକୋତ ॥  
 ବଧାତାର ବରେ ବଳ ସବୁଙ୍କର କାୟେ ।  
 ଦେଶାଙ୍କର ଶସ୍ତ୍ରକୁ ସେ ନ କରନ୍ତି ଉପେ ॥  
 ଅସୁରେ ମାରନ୍ତି ଛେଲ ତଳ ଯେ ଭୁଷଣି ।  
 ସେ ଶସ୍ତ୍ରକୁ ଦେଶମାନେ ଧରନ୍ତି ଦରଶି ॥  
 ଅମାନଥ ଦାନବ ଯେ ନ ଦୁଷ୍ଟନ୍ତି ରଣେ ।  
 ନାଗତ ବନ୍ଧନ୍ତି ପୁଣି ପୁଣି ଜଣେ ଜଣେ ॥  
 ରଣେ ଜଣେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଦଶବଂଶ ଉଠି ।  
 ମାରନ୍ତି ଲଢ଼ିଅ ଅଫିଦେ କୁନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ର ॥  
 ଦେଶାଙ୍କର ଶସ୍ତ୍ରରତ ଅଟେ ବଳସେନା ।  
 କପାଁ ସେ ଶସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କୁ କରିବେ ଭଗନା ॥  
 ଶାଅନ୍ତା ଆଉଁ ଧାଇଁ ସେ ଗିଳନ୍ତି ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ।  
 ଏହି ପ୍ରାପ୍ତେ ରକ୍ତମାଂସ ନ ଅଶ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ॥  
 ମେଦା ମେଦ ମାଂସ ତ ନ ଅଶ୍ୱେ ଖାଦ୍ୟାଖାଦ ।  
 ମାର୍ଗ ଅମାର୍ଗ ସମସ୍ତ ଯାଉଛନ୍ତି ଖେଦ ॥  
 ଘୋରରୂପା ବଳଟାଳା ଅକାଶରୁ ଉଡ଼ି ।  
 ବେନି ପାଟି ଗୁପ୍ତନ୍ତି ସେ ଦୈତ୍ୟଗୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ି ॥  
 ଲହ ଲହ ଜହ୍ନା ହିନ୍ଦୁରରେ ଗୁଣ୍ଡ ମଣ୍ଡି ।  
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଧରି କରନ୍ତି କେତେ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ॥  
 ପିଣ୍ଡାତୁଣୀ ବଳ ସବୁ ଉଠିଲେ ଗଲ୍‌ଗାଳି ।  
 ମହାଭୟ କରି ଦୈତ୍ୟ ପଳାଇଲେ ଭଳି ॥  
 ସୈନ୍ୟ ପଳାବନ୍ତେ ଏକା ରହେ ବୀରବଞ୍ଚ ।  
 ଲହେ ନାଗତ ଘେନଣ ବନ୍ଧନ୍ତି ଦର୍ପଣ ॥  
 ନାଗସୁଶୀ ବୋଇଲେ ଲୋ ଶୁଣ ଉଦ୍ରକାଳି ।  
 ବୀରବଞ୍ଚ ସମରେ ଲୋ ଡୋହର ଏ ପାଳି ॥

ଚର୍ଚ୍ଚିକା ଗୁମଣ୍ଡା କାଳଜୀର ଉଚ୍ଚତାପ ।  
 ଅମ୍ବିକା କଳାଳା ଘଟବନ୍ଧ ସେ ହିପୁର ॥  
 ବେତାଳା ବାସେଲା ଅଦ ଦେଶାବଣ ସେତେ ।  
 ଭଦ୍ରକାଳାଙ୍କର ତୁଲେ ଗଲେ ଏ ସମସ୍ତେ ॥  
 କଳି କଳା ସବ ଦେଇ ଅକାଶେ ଖେପିଲେ ।  
 କୃତାନ୍ତକ ରୂପ ଧରି ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଗୁପିଲେ ॥  
 ସେସନେ କଦଳି ବନ ଛେଦଇ ବାରଣ ।  
 ଅସୁର ବଳରେ ଦେଶା ତେଡ଼େ କଲେ ହାଣ ॥  
 ସହସ୍ତେ ଯୋଦ୍ଧାର ତୁଲେ ଯେଉଁ ବୀରବଞ୍ଚ ।  
 ଦେଶାଙ୍କ ଉପରେ ଶର ମାରନ୍ତି ଦର୍ପଣ ॥  
 ମହା ମହା ଅସୁରେ ଯେ ସବେ ବଳବନ୍ତା ।  
 ଧାତକାରେ ଧାଇଁଲେ ସେ ହୋଇ ମଦମଗ୍ନ ॥  
 ରଥ ତଡ଼ି ହିପୁରଙ୍କ ଅଗ୍ରେ ଦୈତ୍ୟ ନିଳି ।  
 ପଞ୍ଚ ସହସ୍ର ବାଣକୁ ମାରେ ମହାବଳା ॥  
 ବାଣ ଅସୁରୁଁ ଜଗତ ଅନ୍ଧକାର ଦିଶି ।  
 ଏକା ନାଗତକେ ତାହା ହିପୁର ବନାଶି ॥  
 ଅସୁରଙ୍କ ଘୋର ଦର୍ପ ଦେଖିଣ ଗୁମୁଣ୍ଡା ।  
 ଅକାଶରେ ବୁଲାଇଣ ନେଇଁ ପିଟେ ଖଣ୍ଡା ॥  
 ସେସନେ ଅକାଶପରୁ ପଡ଼େ ବଳ ତାଳି ।  
 ବୀରବଞ୍ଚ ରଥ ହୋଇଗଲା ବେନିଫାଳି ॥  
 ରଥ ଭ୍ରମନ୍ତି ତାହାର ହେଲା ପାଦଗତ ।  
 ଚୌଷଠି ଯୋଗିନୀ ଧାଇଁଲେକ ପଛକଟି ॥  
 ବାମଭୁଜ ଧଇଲେକ ଦେଶା ସେ ହିପୁର ।  
 ଦିଶିଣ କର ଧଇଲେ ଧାଇଁ ଉଚ୍ଚତାପ ॥  
 ତୁଳକୁ ଧଇଲେ ଘଟବନ୍ଧ ସେ ବାସେଲା ।  
 ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ହାଣି ଦେଲେ ଭଦ୍ରକାଳା ॥  
 କାଳଜୀର ବାସେଶ୍ୱର ଏ ମିଶି ହାଣିଲେ ।  
 ଅସୁରକୁ ତୁଳାସି ପରାସ୍ତେ ମଣିଲେ ॥  
 ବେନି ଚଣ୍ଡୀ ଧରି ବେନି ଭୁଜକୁ ଉପାଡ଼ି ।  
 ଯେତେ ଗୁଣ୍ଡା ବୃକ୍ଷ ଶିଖେ ରଙ୍ଗପାଟ ଖଣ୍ଡି ॥  
 ଖଣ୍ଡିଗିରି ଝର ଜାଣି ବହଇ ଶୋଣିତ ।  
 ମନ୍ଦାର କୁସୁମ ପ୍ରାୟ ଦଶର ଦଇତ ॥  
 ଦେଖି ଅରେ ବୋଲି ଧାଇଁଲେ ଗୁମୁଣ୍ଡା ।  
 ଅସୁର ଉପରେ ନେଇ ପ୍ରହାରଲେ ଖଣ୍ଡା ॥  
 ବେନି ଖଣ୍ଡ ହୋଇ କରି ପଡ଼େ ମହାବଳା ।  
 ଧରି ଅକାଶେ କଳାଳା ଦେଲେ ବାକୁ ଗିଳି ॥

ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ଜିଣି ପାରେ ଯେଉଁ ସାରଘଣ୍ଡ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁଣ୍ଡ ନ ଚୁରଇ ଅତସ୍ତ୍ର ଦପିଷ୍ଠ ॥  
 ତେହେବକ ଦୈତ୍ୟନୋଟା ପଡ଼େ ଯହୁଁ ରଣେ ।  
 ପଳାଇଲେ ଅପରେ ନ ରହ ଏକ ଜଣେ ॥  
 ଅସୁରେ ଯାନ୍ତେ ଗୋଡ଼ାନ୍ତ ପଛେ ପିଣ୍ଡାକୁଣୀ ।  
 ଧରଣ ଗିଳି ଦିଅନ୍ତି ଜୀବନ୍ତା ସେଷଣୀ ॥  
 ଶୋଣେହା ଦେଖା ଗୋଡ଼ାନ୍ତ ତାଙ୍କ ପଛକଟ ।  
 ହାଣି ଦଳ ମେଦ ମେଦା ମାଂସକୁ ଭକ୍ଷନ୍ତି ॥  
 ନବ କୋଶ ପରିଯନ୍ତେ ପାଞ୍ଚେହା ପଡ଼ିଲା ।  
 ଶୁଣୁରେ କେହୁ ଜଣେହେଁ ରହନ୍ତା ନୋହୁଲା ॥  
 ପନ୍ଦର ପଞ୍ଚାଶ ଗିଳି ଦ୍ୟନ୍ତି ଅବହେଲେ ।  
 ମୃତ୍ୟୁ ପିଣ୍ଡ ଗୋଟିଏକ ନ ପଡ଼ିଲେ ଲେଳେ ॥  
 ରୁଧିର ମନ୍ଥାଏ କାହିଁ ନ ପଡ଼ିଲା ଶିତ ।  
 ଷ୍ଟ ସେନାପତି ରଣେ ହେଲେ ବନଶ୍ୟାତ ॥  
 ସେ ଦେବାଙ୍କ ପାଦତଳେ ରହୁ ମୋର ମତ ।  
 ଶାରକାଦାସ ଏ କଥା ଶୁଣେ ହବାସତ ॥



ବୈଲେତନ ଚରିତ ।

ବଦୟନ୍ତୁ ଶୁକମୁନି ଶୁଣ ମହାରଥା ।  
 ତଦପରେ ହୋଇଲକ୍ଷ ପୁଣି ଯେଉଁ କଥା ॥  
 ପଦ୍ମତେ କାଳ ବିକାଳ ଦୁଃଖେ ଲୁଚିଥିଲେ ।  
 ପଳାଇ ମହାଶାସୁର ଅଗ୍ରତେ କହୁଲେ ॥  
 ଶୁଣ ଦେବ ସାବଧାନେ ଦୈତ୍ୟକୁଳଶେଷୁ ।  
 ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ତୋର ଯେତେ ଥିଲେ ଥାନ୍ତି ॥  
 ରକ୍ତସାଗ ମଧୁ କରୁଛୁ ସାରଘଣ୍ଡ ।  
 ବିଫଳାସ୍ତ୍ର କାନ୍ତିମାଳା କାଳଦଣ୍ଡ ଭଟ୍ଟ ॥  
 ଏମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯେତେ ବଳ ଘେନିବଲେ ।  
 ସମସ୍ତେ ଦେବମାନଙ୍କ ରଣେ ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ॥  
 ଅସ୍ତି ତମ୍ଭ ପିଣ୍ଡ ରକ୍ତ ନ ରହୁଲା କିଛି ।  
 ରକ୍ତ ଶୋପାକଠାରୁ ସେ ଲେହୁ ଖଲେ ପୋଛି ॥  
 ଏମନ୍ତ ବାରତା ପାଇ ଦୈତ୍ୟକୁଳସେଷୁ ।  
 ଜଗତରୁ ପଡ଼ିଲା ସେ ନିର୍ଯ୍ୟାତ ପରସେ ॥  
 କୋଳ କରି ଧରିଲା ସେ କାଳବିମୋଚନ ।  
 ମୁଣ୍ଡେ ଜଳ ସିଞ୍ଚି ବହୁ କଲା ସତତନ ।  
 ସମ୍ଭୁ ହୋଇ କରି ପୁଣି ମୈତ୍ରାୟୁର ବସି ।  
 ଶେଷ କାଳ ପରସେକ ନିଶ୍ବାସ ପ୍ରକାଶି ॥

ଘନ ଘନ ଚୁଡ଼ଇ ସେ ନିର୍ଭୀଷ ପବନ ।  
 ପିଣ୍ଡୁ ଏହୁକ୍ଷଣ ଶୁଦ୍ଧିକ କ ଜୀବନ ॥  
 ମୁଖରେ ପିଞ୍ଜଲେ ଅଣି ସୁଶୀଳ ପାଣି ।  
 ଅସ୍ଥାନ ଉପରେ ନେଇ ବସାଇଲେ ପୁଣି ॥  
 ଅସ୍ଥାନ ତଳରେ ଲେଇ ପୂରିତ ଗହଳ ।  
 ମିଶ୍ର ଉର୍ମିଲା ଏମାନେ ବସିଲେ ଯକଳ ॥  
 ହଜଗଛ ନମିଶୁବ ସକଳେ ବସିଲେ ।  
 ସବୁକୁଣ୍ଡ ଶୁଦ୍ଧିକର ମୈତ୍ରାୟୁର ବୋଲେ ;  
 ଅଶୁ ମାତ୍ର ବସି ଭୁମିପରେ କର ହାଣି ।  
 ଅପଣାର ଲଲିତରେ ତାହେ ବେନି ପାଣି ॥  
 ବୋଲେ ଉପୁଡ଼ିହେଲୁ ମୁଁ ଶୁଦ୍ଧଅଂଶ ଦେଇ ।  
 କୁଳ ଶୁଦ୍ଧ ପିତାମହ କଣ୍ୟାପ ସେ ମୁନି ।  
 ଦକ୍ଷଙ୍କ ସୁତା ସିନ୍ଧୁକାନାମେ ଅଦ ପାଞ୍ଚ ।  
 ଦଇବ ବପାକୁଁ ହେଲେ ଗଣସେ ଦପିଷ୍ଠ ॥  
 ପୁଣି ବବାଦା ହୋଇଲେ ତନ୍ତ୍ର ଅର ସୂର୍ଯ୍ୟ ।  
 ତେଣୁଗର ଛତ୍ରଗଲା ଶକ୍ତି ମୁଖାମ୍ବୋବ ॥  
 ଜମ୍ବୁ ଦଇତକୁ ବଧକଲା ମଘବାନ ।  
 ତେଣୁ କରି ଘେନିଲା ସେ ଅମର ଭୁବନ ॥  
 ଅମର ସ୍ଵର୍ଗକୁ ମନେ କରଇ ମୁଁ ବାଞ୍ଛା ।  
 କାୟା କର୍ଯ୍ୟ୍ୟ କରଣ ମାଗିଲି ସେ ଇଚ୍ଛା ॥  
 ଅମର ବର ପୁଣି ଯେ ମାଗିଲି ବୁଝାକୁ ।  
 ବିଷ୍ଣୁ ହସ୍ତେ ନ ମରବ ବୋଇଲୁ ତାହାକୁ ॥  
 ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପବନ ସହତେ ।  
 ଯମ ଅନଳ ତୁ ଅପେ ନ ଜିଣିବୁ ମୋତେ ॥  
 ପ୍ରଳୟ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ନ ହେବ ମୁଁ ବୁଦ୍ଧ ।  
 କେହୁ କରି ନ ପାରିବେ ମୋର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ ॥  
 ନାଗପାଶ କାଳପାଶ ଜଳପାଶ ତିନି ।  
 ଏମାନଙ୍କେ ବଧ ମୁଁ ନ ହେବ ପଦଯୋନି ॥  
 ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ର କାଳତ୍ୟାକ ଭୁଞ୍ଜି ।  
 ଏମାନ ପଡ଼ି ମୋ ଦେହ ନୋହୁବାକ ଖଣ୍ଡି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମଣର ପାଶୁପତ ନାଗସୁଣା ଶର ।  
 ଏମାନେହିଁ ନ ଭେଦବେ ମୋହର ଶରୀର ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ସତ୍ୟ କରିଦେଲା ମୁଁ ଯାହା ମାଗିଲି ।  
 ସ୍ତ୍ରୀ ହସ୍ତେ ବଧ ନୋହୁବ କର୍ମା ନ ବୋଇଲୁ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି ବୋଇଲକ ସେ ଅନ୍ଧକ ମନ୍ତ୍ରୀ ।  
 ନର ଶବେ ବସୁର ରୁ ନ ବଲୁ ନୃପତି ॥

ଶଙ୍ଖାସୁର ବୋଲୁ ଥିଲା ତୋ ନପର କାଣେ ।  
 ହରିଲା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବେଦ ପୌଷ୍ଠ ଋଷବଣେ ॥  
 ଲୁଚି ରହୁଲା ସେ ପାଇଁ ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ।  
 ନହିଁକି ମଣ୍ୟ ରୂପଟି ହେଲେ ଦାମୋଦରେ ॥  
 ମହାମଣ୍ୟ ହୋଇ ବିଦାରିଲେ ତାର ବୁକୁ ।  
 ବେଦ ପୋଷ୍ଠ ଦେଲେ ନେଇ ସେ ପିତାମହକୁ ।  
 ଶଙ୍ଖାସୁର ପୁଅ ଥିଲା ସେ କୁଣ୍ଡଳାସୁର ।  
 କୁର୍ମ ରୂପେ ମାଡ଼ ବସିଲେକି ତା ଉପର ॥  
 ବୁଝିଲାସୁର କୁମର ଅବନି କୌଶପ ।  
 କାଳରୂପେ ନାଗସୁଣ ଛାଣିଲେ ତା ଦର୍ପ ॥  
 ଅବନି ଦଇତ ପୁଅ ହରଣ୍ୟକଶିପୁ ।  
 ନରସିଂହ ରୂପେ ବିଦାରିଲେ ତାର ବସ ॥  
 ହରଣ୍ୟର ପୁଅ ଉପୁଜିଲା ପ୍ରହଲଦ ।  
 ମହା ବଇଷ୍ଣବ ସେହୁ ଖଟେ ଅଦଳନ ॥  
 ଅନେକ ଝିଙ୍ଗାସ ତାକୁ କଲା ହରଣାସ ।  
 କୋପେ ପ୍ରମୁଦ ବାହାରିଣ ବିଦାରିଲେ ବସ ॥  
 ସେ ପ୍ରହଲଦର ଚହଁ ଏମନ୍ତ ରୁହିଲୁଁ ।  
 ଅସୁର ବଣ ରୁଚିଲା ଅମ୍ବେ ନିପୁରୁଲୁଁ ॥  
 ସେ ପ୍ରହଲଦର ପୁଅ ହେଲା ବୈଲେତନ ।  
 ତା ଧାଡ଼ରେ ପଳାଇଲେ ଦେବଗଣମାନ ॥  
 କରତାଙ୍କୁ ସେବାକରି ମାରିଲା ସେ ବର ।  
 ନୋହୁବି ମୁଁ ଦେବ ଦାନବରେ ଅପହାର ॥  
 ବୋଇଲା ବୃଷ୍ଣ ଯେ ସ୍ବୟଂ ଅଛି ଅବତର ।  
 ତାହାକୁହିଁ ସମରେ ମୁଁ ଜିଣିବି ଧର ॥  
 ଶୁଣିଲେ ନ ମରବି ମୁଁ ଦିନେ ନ ମରବି ।  
 ଭରେ ନ ମରବି ବାହାରରେ ନ ମରବି ॥  
 ଏମନ୍ତ ବର ମାରିଲା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସେବଣ ।  
 ତଥାସ୍ତୁ ହେଉ ବୋଇଲେ ସାବନୀରମଣ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ରସମ ପବନାଦି କବା ବୃଷ୍ଣ ହେଉ ।  
 ପୁରୁଷ ରୂପରେ ତୋତେ ଜଣନ୍ତା କେ ନୋହୁ ॥  
 ଏଡ଼େ ଦୁରୂପଦ ବର ମାଗି ବୈଲେତନ ।  
 ତାହା ଉପେ ପଳାଇଲେ ଦେବଗଣମାନ ॥  
 ବଡ଼ କଲବଳ ଲୁଚି ହେଲେ ମହାଜଳେ ।  
 ବୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶୁଦ୍ଧାରି କଲେ ଜୀବନ ଦିକଲେ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କର ବିକଳ ଶୁଣି ଦାମୋଦର ।  
 ଶ୍ରୀ ରୂପ ହୋଇଣଦେବ ହେଲେ ଅବତାର ॥

ସ୍ବରୂପେ ବୈଲେକ୍ୟ ମୋହୁଅଛି ସେ ମୁବତ୍ତ ।  
 ନାମକୁ ବହୁଲେ ସେହୁ ଅଭୁତେ ମାଳତୀ ॥  
 ନଳେନ୍ଦ୍ରୀ ନାମ ବନରେ ମାୟାବୁଦ ଧର ।  
 ମହା ଅନଳରେ ସେହୁ ବନେ ଅବତର ॥  
 ବୈଲେତନ ଅଭିଳା ମୁଗୟା ବନେ ହାଦେ ।  
 ଶୁଭେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ସେହୁ ବନେହାଦେ ॥  
 କୁମ୍ଭ ଶୁକ୍ଳପଣ ହୟୋଦଣୀ ଅଳଙ୍କାର ।  
 ପୁଷ୍ୟା ଛୋଟାନ୍ତେ ଅଶ୍ଳେଷା ଦେବ ଯେ ପ୍ରହର ॥  
 ଗର ନାମରେ କରଣ ପ୍ରୀତି ନାମେ ଯୋଗ ।  
 ଗାଳଗାକୁ ଅସୁର ସେ ଦେଖି ବନମାର୍ଗ ॥  
 ନାଗସୁଣ ହୋଇ ଛନ୍ତି ପ୍ରିୟରୂପାସ ।  
 ପୁରୁଷ ମାତକ ଯିବ କେ ଚହଁ ଉରୁର ॥  
 ହରିଲେକ୍ୟ ମୋହୁଅଛି ରୂପେଣ ମାଳତୀ ।  
 ଦେଖି ତାକୁ କାମ ମୋହ ଲାଗିଲା ଚେତ ॥  
 କାମର ଲୁରୂପେ ହେଲା ବହୁତ ବିନୟେ ।  
 ଦନ୍ତେ ତୁଣ ଦେଇ ପ୍ରଣିପତ୍ୟ ମହାଶୟେ ॥  
 ଅସ୍ଥାନେ ଅନ୍ଧକ ମନ୍ତ୍ରୀ କହୁଲା ଏ କଥା ।  
 ତୁମ୍ଭ ବାଣେ ହୋଇଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ॥  
 ମଲେଣି ଏବେ ସମସ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଣ୍ଡ ବେନି ।  
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶ୍ଚୟ ନଇଲେ ଶଣି ଦେହ ଦେନି ॥  
 ଷଟ୍ ସେନାପତି ଶୁଣ ହୋଇଲେ ନିଧନ ।  
 ମଉରବୀ ହୋଇଣ ସେ ସରଲେ ଏମାନ ॥  
 ଗୋଦ ପାଣରେ ଏମାନ ହୋଇଲେ ବନ୍ଧନ ।  
 ଅପଣେ ଏବେ ଲଭୁ ମରାଣେ ପୈତ୍ୟ ॥  
 ରୁହିଁ ନ ପାରିଲୁ ଗଜା ଏପନେକ କୃତ୍ୟ ।  
 ଅଭୁତେ ନାଶ ଏ କାହୁଁ ବସିଛି ପବତ ॥  
 ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଡ଼ିଲେଣି ବଣେ ।  
 ନାମେ ଲୋଭ କରଣ ସେ ନାଶ ଗଲେ ପ୍ରାଣେ ॥  
 ତୁମ୍ଭଙ୍କ କି କହୁବି ବା ନ ଜାଣ ଅପଣ ।  
 ମହାମନ୍ତ୍ର ନ ତୁ ହରିଲୁ ବଡ଼ ପଣ ॥  
 ଏହା ଶୁଣିଣ ମହତୀ ଅସୁର ବୋଇଲା ।  
 ମାଳତୀ ବୈଲେତନର କେମନ୍ତ ହୋଇଲା ॥  
 ଅନ୍ଧକ ମନ୍ତ୍ରୀ ତା ଶୁଣି ବୋଇଲା ଏମନ୍ତ ।  
 ଗୁରୁମୁରେ ଦୁର୍ବିତ୍ତ ନାସକ ତରୁତ ।  
 ଶୁଣ ହୋ ମହାଶୟର ଏ ମୋର ଉତ୍ତର ।  
 ଅନେକ କାହୁଁ ଶ୍ୟ ହେଲା ସେ ଅସୁରେଶ୍ବର ॥

ବଇଲେତନ ବନସ୍ତ ଦେଖିଣ ମାଳତୀ ।  
 ବୋଇଲେ ତୁ ସତ୍ୟକଲେ ହେବ ତୋ ଯୁକ୍ତୀ ॥  
 ତ ସତ୍ୟ କରବି ସଖି ବେଗକର କହ ।  
 ଦହୁ ପକାଇଲ ମୋର ଦେହକୁ ବିଦେହ ।  
 ମାଳତୀ ବୋଇଲୁ ତୁହୋ ଶୁଣ ଦଣ୍ଡଧାର ।  
 ମୋହ ବନା ନ ହୁଇବୁ କେବେ ଅନ୍ୟ ନାରୀ ॥  
 ସତ୍ୟ କରି ବୋଲେ ସେହୁ ଏକା ତୁ ଭାରିଆ ।  
 ଅଛୁ ଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ କଲୁ ଗୁହଁ ତେଜ୍ୟା ॥  
 ଏମନ୍ତ କହ ସେ କନ୍ୟା ଅଇଲ ଘେନାଇଁ ।  
 ଅଶ୍ୱାସ କରି ହାନ୍ତୋଲାଇପରେ ବସାଇ ॥  
 ଶୁଣ ଯେତେକ ଅନ୍ତ୍ରା ଦେଲୁ ବୈଲେତନ ।  
 କହୁକେ କହବାକୁ ବେଳ ନାହିଁ ଜାଣ ।  
 ସେ ଗଜାର ମନ୍ତ୍ରୀ ଗୁହଁ ହୋଇଥିଲ ଏକା ।  
 ମୋତେ ଦେଖାଇଲ ନାରୀ ରତନ ନାହିଁକା ॥  
 ଗୁଁ ମୋହେ ବଣ ହୋଇଲୁ ତାର ରୂପ ଦେଖି ।  
 ଜଗତମୋହନ ସେହୁ ଶରଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ॥  
 ନବଦ୍ୱୀପ ସାଧୁଲକ ଯେଉଁ ମହାରଥୀ ।  
 ଶୁଣିଲକ ସେ ଗଜନ ଗଜ୍ୟଗୁଣ୍ଡ ତନ୍ତ୍ରୀ ॥  
 ମୋତେ ସମର୍ପିଲ ସବୁ ତାର ଗଜ୍ୟଗୁଣ୍ଡ ।  
 ଗୁହଁ ପାତୁଥିଲ ତାହା ଅଧୀନ ସମ୍ଭାର ॥  
 ଅବରତେ ବହୁଲ ସେ ମାଳତୀର ବଣେ ।  
 ଦବ ରାମ ନ ଶୁଭର ଥାଇ ନାରୀ ପାଶେ ॥  
 ଏସନେକ ଭାବରେ ଯେ ବଢ଼ିଲୁ ପୀରତି ।  
 ସମୟରେ ଗର୍ଭବତୀ ହୋଇଲୁ ମାଳତୀ ॥  
 ଏକେଦେବେ ସଉତୁଣୀ ପୁଣି ଗର୍ଭବାସୀ ।  
 ଅନେକ ଭାବେ ଦଇତ ମାଳତୀକୁ ତୋଷି ॥  
 ଅନେକ ଉତ୍ସବ ସେହୁ କଲ ନରନାଥ ।  
 ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତିମାନ ଦେଲୁ ଅଭ୍ୟାଗତ ॥  
 ଯଜ୍ଞ ହୋମକର୍ମ ଅଛୁ ବନ୍ଦାପନ ବଧ ।  
 ଅବଶ୍ଚି ଶାନ୍ତି କରାଇ କଲ କର୍ମ ପିତ୍ତି ॥  
 ଦେବା ଦେବୀ ଶୀତଳ ଦେଲୁ ବଳଭେଜା ।  
 ଅନେକ ଦାନ ଧାନ ସେ କଲ ମହାଗୁଜା ॥  
 ଏବଧରେ ମାଳତୀ ଯେ କରେ ଶୁଦ୍ଧବାସ ।  
 ଅତ ଉତ୍ସବେ ହୋଇଲୁ ସମେ ନବମାସ ॥  
 ବୃଷମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଏକାଦଶୀ ଦିନ ।  
 ବୋତେ ବସାଇ ମାଳତୀ ବହେ ବୈଲେତନ ॥

ପ୍ରୀତି ଉପୁଜଇ କର ବୋଇଲୁ ମାଳତୀ ।  
 ମୋତେ ମୁଖ ଚକ୍ଷୁସବ ଦେବ ପ୍ରାଣପତି ॥  
 ବୈଲେତନବୋଲେ ନୋତେକେମନ୍ତେ ଶୁଭବ ।  
 ଏକାକର ସଖି ବେଶ୍ଟ ବନୋଦକୁ ଯିବ ।  
 ମାଳତୀ ବୋଇଲୁ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଅହେ ନାଥ ।  
 ତୋତେ ଶୁଦ୍ଧବାକୁ ମୋର ନ ବଲଇ ଚିତ୍ତ ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ବେଶ୍ଟ ବନୋଦକୁ ଯିବ ବନ ।  
 ଅସିବାସାଏତ ନାହିଁ ମୋ ସ୍ଥାନ ଭେଜନ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ମହାଶୟର ନାରୀଙ୍କ ଚରଣ ।  
 ପ୍ରୀତିକର ପଛେ ହୁନ୍ତି ସେ ବଶ୍ୟସଂସାର ॥  
 ମାରିବା ନିମନ୍ତେ ସେହୁ ପଞ୍ଚ କୁଟ ଛନ୍ଦ ।  
 ଅବୋଧେ ବୋଧ ହୋଇଲୁ ସେ ଅସୁରଭକ୍ତ ॥  
 ଭେଜନଥ ତୁ ଯେବେ ଯିବୁ ଅଗମ୍ୟ ବନସ୍ତେ ।  
 ତୋର ପ୍ରମାଦକୁ ଗୁହଁ ଜାଣିବ କେମନ୍ତେ ॥  
 ବୈଲେତନ ବୋଲେ ମୋତେ ଧୀରାଦେଲୁବର ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଧାରଣା ଗୁହଁ ଅଟେ ଶରବର ॥  
 ଅଛୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଭାବରେ ମୋର ନାହିଁ ମୁଖ ।  
 କହବି ବଶ୍ୟାସ କଥା କରଥାଅ ହେତୁ ॥  
 ଯେଉଁ ଦିନ ଧ୍ରୁଘା ଅସି ମୋତେ ଦେଲୁ ବର ।  
 ବୋଇଲୁ ଗୁରୁପୁଣେ ତୁ ହୋଇବୁ ଅମର ॥  
 ଯମର କାଳଦଣ୍ଡରେ ତୁ ହେବୁ ଅବଧ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ର କୁବେର ଜଣିବୁ କଲେ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତ ॥  
 ଅନଳରେ ନ ପୋଡ଼ିବୁ ଶେଷେ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ।  
 ପ୍ରଳୟ କାଳେ ଅଭାସ ଜଳେ ନ ବୁଡ଼ିବୁ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରମା ତପନ ବାୟୁ ଦେବ ଅଦି କର ।  
 ନର ଲୋକରେ କେ ତୋତେ ନୋହୁବେଷ୍ଟ ସର ।  
 ଅକାଟ ଅତୁଟ ପୁଣି ହୋଇବ ତୋ କାୟା ।  
 ରୁଚ ଉଦ୍ୟ୍ୟ ଜାଣିବୁ ମାୟା କି ଅମାୟା ॥  
 ଗହ୍ୱିରେ ନ ମରବୁ ତୁ ଦିନେ ନ ମରବୁ ।  
 ଘରେ ନ ମରବୁ ବାହାରେ ନ ମରବୁ ॥  
 କେବେକେ ବଧ ନୋହୁବୁ ତୁ ବୃଷ୍ଣର ହସ୍ତେ ।  
 କେ ମୋତେ ସମାନ ଅନଳଣ ସାନରଥେ ॥  
 ବଇଲେତନ ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ଗୋ ସଙ୍ଗାତ ।  
 ପିଙ୍ଗଳ କେଶ ଯେ ଅଛୁ ଏ ମୋହର ମାଥ ॥  
 ନୋହୁବ ଦବସ ରାସ ଘର ବାହାରିବୁ ।  
 ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଣ ଯେବେ ଭାସି ଉପାଡ଼ି ଧାରଇ ॥

ତେବେ ସେ ମୋହର ପ୍ରାଣ ନେବ ଜନ୍ମବଣ ।  
 ଅନ ରୂପରେ ମୋହର ଚାହିଁନା ମରଣ ॥  
 କୁ ମୋ ଚିହ୍ନିତମା ଯେଣୁ କହଇଲି ତୋତେ ।  
 ଏସନ କରଣ ଧାରା ସଞ୍ଚୟଇ ମୋତେ ॥  
 ଶୁଣିଣ ଅତି ଅନନ୍ଦ ହୋଇଲୁ ମାଳତୀ ।  
 ସେ ବୋଲେ ଯାଅନ୍ତେ ରାଜାପୁତ୍ରୀ ମୋ ଭ୍ରାତୃ ॥  
 ଶୁଣି ରାହେ ମାଳତୀର ମୁଖେ ତୁମ୍ଭ ଦେଲା ।  
 ଅଲଙ୍ଗନ କରି ରଜାପୁତ୍ରୀ ସେହୁ ଗଲା ॥  
 ଅଶ୍ଵେନ ଚକ୍ର କରେ ଘେନଣ କୃପାଣ ।  
 କୁଳ ଚନ୍ଦ୍ର ନାଗର ଯେ ଅବର କମାଣ ॥  
 ଶୁଣ ମୈତ୍ରାସୁର ମାୟାକଲା ସେ ମାଳତୀ ।  
 ବନଜାବନୀକୁ ନ ଦେଖିଲା ନୃପତି ॥  
 ଏସନେକ ବସ୍ତ୍ରକଲ ଦଇବ ନିର୍ମାଣ ।  
 ବଇଲେତନ ମାଥକୁ ପେଷିଲା ଉକୁଣି ॥  
 ସକୁମାର ଶରୀର ତା କମ୍ପିଲା ସେଷଣି ।  
 ନଖ ଦ୍ଵାର ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡିତ ନୃପମଣି ॥  
 ଶବ ଲେଟି ନ ପାଇଣ ବହୁ ବନ ଭ୍ରମି ।  
 ବାହୁଡ଼ ଅଇଲା ବେତେ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ସ୍ଵାମୀ ॥  
 ବନ ଅସିଣ ଅସୁର ହେଲା ନିଜ ପୁର ।  
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇଁ ମାଳତୀ ଅଗର ॥  
 ବୋଇଲା ସଖି ରେ ନ ଦେଖିଲି ଜୀବମାନ ।  
 ନ ରହୁଲା ତୋହଠାରେ କହବା ବଚନ ॥  
 ଶୁଣି ସେ ବଚନ ଧୀରେ ବୋଇଲା ମାଳତୀ ।  
 ମୋତେ ମୁଣ୍ଡେ ଶିଘ୍ରତ ନୋହୁଲା ପ୍ରାପତି ॥  
 ଏବେ ସ୍ନାନ ଶ୍ରେଜନାଦି କର ନରସାଇଁ ।  
 ଶୁଣି ମାଳତୀ ବଚନେ ଗଲା ବେଗ ହୋଇ ॥  
 ସ୍ନାନ ଶ୍ରେଜନ ସାରିଣ ଅମେନ କଲା ।  
 ସୁଖେ ଯାଇଁ ମାଳତୀର କଟରେ ବସିଲା ॥  
 ବଇଲେତନ ମାଳତୀ ଅଗେ ବସି କହୁ ।  
 ଶିର ମୋର କମ୍ପମନ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସହ ॥  
 ପ୍ରାଣସୁ ରସରୁ ମନ ଛୁଟିଲା ନୃପତି ।  
 ବୋଲେ ମୋ ମଥାରେ କିଏ କଣ୍ଡ ଗୋ ମାଳତୀ  
 ମାଳତୀ ବୋଲେ ବସ୍ତ୍ରାମ କର ଦେବୀଶ୍ରେୟ ॥  
 ଉକୁଣୀତ ଉତପସି ହେଲା ତୁମ୍ଭ ମୁଣ୍ଡେ ॥  
 ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଦାନ୍ତ ପାଳୟୁ ଦେନ ଉକୁଣୀ ।  
 କେଣି ମଧ୍ୟ ବଦାରିଣ ମରଣ ଉକୁଣୀ

ଘର ବାହାର ଅନ୍ଧାରକୁ କହ ପିଠି ।  
 ମାଳତୀ ଦ୍ଵିଜାନୁ ନୟେ କାଳନଦୀ ଘୋଷ ॥  
 ନଖପୁଷ୍ପ ଥୋଇଣ ସେ ଉକୁଣୀକୁ ମାଧ ।  
 ବେଳଅସ୍ତ ହେବାକୁ ଯେ ଅଛି ଏକ ଘର ॥  
 ଏକୁଁ ଏକ ପାବଛରେ ବସିଅଛି ସନ୍ଧ୍ୟା ।  
 ଦେଖା ତଳକୁ ବୋଲି ବସିଣି ଅସର ॥  
 ଗଣ୍ଡିଠାରୁ ଅଙ୍ଗ ଦେଖାଇଲା ବାହାରକୁ ।  
 କଞ୍ଚିତ୍ତ ମାତ୍ର ପଡ଼ିଅଛି ଉତରକୁ ।  
 ମାଳତୀ ବୋଲଇ ହେଲା ଗୋଧୂଳିର ବେଳା ।  
 ବଇଲେତନ ବୋଇଲା ନ କର ତୁ ହେଲା ॥  
 ମାର ମାର ସଖି ଅଗୋ ଦେଇ ଦୃଢ଼ ମନ ।  
 ସହ ନ ପାରେ ମୁଁ ଉକୁଣୀର ତାପମାନ ॥  
 ଉକୁଣୀ ଲୋଡ଼ୁ ଲୋଡ଼ୁ ସେ ଖୋଜି ମୁଣ୍ଡକାଳ ।  
 ଠାବ କର ମାଳତୀ ଯେ ପାଇଲା ପିଙ୍ଗଳ ॥  
 ମୁଖ ପୋତି ଶୋଇଛି ସେ ହୋଇ ମହାବଳ ।  
 ଭଲ କର ମାଳତୀ ଯେ ବାଳ କଲା ଠାବ ॥  
 ନଖରେ ବଇଲେତନ ଦିଏ ଠାର କର ।  
 ମାର କିନା ସଙ୍ଗାତ ଗୋ ତାକୁ ହୃଦେ ଧର ॥  
 ରହ ରହ ଅହେ ସ୍ଵାମି ମାରୁଅଛି ମୁହିଁ ।  
 ବଇଲେତନ ବୋଲେ ତୋ ପରମୁଣ୍ଡା ଯାଇଁ ॥  
 ଶୁଣ ରାହେ ଘର ନୁହେଁ ନୁହଇ ବାହାର ।  
 ରାହି ନୁହଇ ଦିବସ ନୁହଇ ସେଠାର ॥  
 ମାଳତୀବୋଲେ ମାରୁଛି ଉକୁଣୀକି ମୁହିଁ ।  
 ବଇଲେତନ ବୋଲେ ଗୋ ମାର ପ୍ରିୟସହ ॥  
 ଶୁଣ ପଶ୍ୟ ସଜନ ଶୁକଦେବ ବୋଲେ ॥  
 ମହାଶୟର ଅଗରେ ଅନ୍ଧକ କହଲେ ॥  
 ବସ୍ତ୍ରରୂପ ପ୍ରକାଶିଲା ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ।  
 ଶ୍ରୀକରେ ଶୁଭ୍ରଅଇଲେ ମୁଖଭେଦ ବଳ ॥  
 ଅତେତନ ବେଲେତନ ମଦ୍ୟରସ ଖାଇ ।  
 ମାଳତୀ ଭୂରେ ତା ପିଠି ପରେ ପାଦଦେଇ ॥  
 ହୁଁକାର ଶବଦ ଘାତେ କମ୍ପିଲା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।  
 ଗୁପ୍ତେ ପ୍ରାଣ ତାର ଛୁଟିଗଲା ପିଣ୍ଡ ॥  
 ବସ୍ତ୍ରରୂପ ଧରି ଉପାଡ଼ିଲା ତାର କେଶ ।  
 ଗଜନ ନାଦ କରଣ ପଡ଼ିଲା ରାସସ ॥  
 ଶୁଣ ନୃପତି ଅନ୍ଧକ ମନ୍ଦ୍ରୀ ଯେ କହୁଲା ।  
 ସ୍ତ୍ରୀର ବସ୍ତ୍ରାଗରେ ଦେଲେତନ ନାଶଲୁ ॥



ଦେବେ ଏମନ୍ତ କରିଣ ଦିଅନ୍ତୁ ସେ ବର ।  
 ଦେଖିଲ କଥା ଯେ ଏହି ଅଟଇ ମୋହର ॥  
 ଦେବଙ୍କ ଦୁର୍ଘର ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟକ ବର ।  
 ଏକକର ଦିଅନ୍ତୁ ସେ ଅବେକର ଶିର ॥  
 ତେବେ ସେ ନିଧନ ହୁନ୍ତୁ ଯେ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ।  
 ଏକଥା ଜାଣିବାକୁ ସେ ସକ୍ଷମ ହୋଇବ  
 ଏ ଦୁହିଙ୍କ ମୂର୍ଖକରଇଲ ସେ କପଟେ ।  
 ଶିରେ କର ଦିଅଇଣ ମରଇଲ କୁଟେ ॥  
 ହେଲେଲେକ୍ୟ ଅଶକ୍ୟ ରକ୍ତଗାତର ମହମା ।  
 ତାକୁ ବଧ କରିବାକୁ ଅନ ନାହିଁ ସମା ॥  
 ଦାନବ ବୋଲ ଜନ୍ମହୁଁ ନୋହୁଁ ଅମ୍ଭେ କଛ ।  
 ଜାତ ହୋଇଲେ ଅବଶ୍ୟ ମୂର୍ଖ ଏକ ଅଛ ॥  
 ରାହେକ ହେଲେ ଅବଶ୍ୟ ହୁଅଇ ଦିବସ ।  
 ସମ୍ପଦେକ ହୋଇଲେ ବପଦେକ ଅବଶ୍ୟ ॥  
 ଅନ୍ଧକ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ଦେବଙ୍କ ବରୁର ।  
 ଶ୍ରୀ ରୂପରେ ହୁଅନ୍ତୁ ଯେ ବନ୍ଧୁ ଅବତାର ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବଚନେ ମହାଶାସ୍ତ୍ରର ବୋଇଲ ।  
 ଏସନକ ଉତପାତ ଜାଣନ୍ତା ନେହୁଲ ॥  
 ଶ୍ରୀରୂପ ହୋଇକର ସେ ପୈତ୍ୟ ମୋର ଭଣି ।  
 କେ ରଖନ୍ତା ନୋହୁଲ ମୁଁ ହେଲ ନିରାଶି ॥  
 ମହାଶା ବୋଇଲ ମୋତେ କେ କରିବ ରକ୍ଷା ।  
 ସେ ଶ୍ରୀକୁ ମାର ପୁରୁଷ ମୋର ମନବାହା ॥  
 ନୋହୁଲେ ରାଜ୍ୟଭାର ମୁଁ ତେଜ ପଲାଇବ ।  
 ଯାଇ କେବଣ ସମୁଦ୍ରେ ଲୁଚଣ ରହୁବ ॥



ଧୂମ୍ରଲେତନ ପ୍ରଭୃତି ଅଷ୍ଟାବିଂଶତି

ସେନପତିଙ୍କର ମୁଣ୍ଡେ

ଗମନ ଓ ମୁଦ୍ରା ।

ରାଜାର ବଳକ ଦେଖି କାଳବ୍ରମୋତନ ।

ଯମପଣ୍ଡା କଙ୍କାପୁର ସେ ଧୂମ୍ରଲେତନ ॥  
 ଚଣ୍ଡାପୁର ସ୍ବପ୍ନଚଣ୍ଡାପୁର ଧଙ୍କାପୁର ।  
 ଶତଶିବ ସେ ମହୁପ୍ରଶିଷ୍ଟ ରଙ୍କାପୁର ॥  
 ଜଗାପୁର ଧବାପୁର ଭାସୁର ଦଇତ ।  
 ବକ୍ରାଙ୍ଗ ମହାବର୍ଗନ କର ନିରାସତ ॥  
 ବାଣାପୁର ସହ ବାତାପୁର ମନ୍ତ୍ରପାଳ ।  
 ଘୋଡ଼ା ଗଜମୁଖା ଓଟମୁଖା ଅନ୍ତରାଳ ॥

ହୁଗାଳ ବନନାପୁର ଗର୍ଭାଙ୍ଗା ଗାବ ।  
 ମଞ୍ଜାରମୁଖା ଶୋଣେହା ମୁଖ ଧନ କେବ ॥  
 ଏମନ୍ତ ସଙ୍ଗରେ ଅଠାଇଣ ସେନାପତି ।  
 ସେନ କାଳବ୍ରମୋତନେ ଉଠିଲ ତଡ଼ତି ॥  
 ବୋଇଲେ ଅନ୍ଧକ ମନ୍ତ୍ରୀ ଭୁଲିବ ତୁମ୍ଭକୁ ।  
 ଅମ୍ଭେ ଏବେ ଯିବୁ ପ୍ରିୟରହୁ ଅଣିବାକୁ ॥  
 ମହାଶାସ୍ତ୍ରର ବୋଲେ ମୁଁ ଜାଣି ଗାଉଁ ଘୋଡ଼ ।  
 ଯାହାକୁ ଯା ବୋଲଇ ସେ ନ ଅସେ ବାହୁଡ଼ ॥  
 ଅହୋ ଅହୋ ମୋର ଅଜ୍ଞ ନାହିଁ ନା ତୁମ୍ଭକୁ ।  
 ଯେ ଯାହାର ସେମନ୍ତଟି ପାଏ ବରୁରକୁ ॥  
 ରାଜା ଅଜ୍ଞ ଶୁଣି ଗଲେ ଅଠାଇଣ ସେନା ।  
 ଦେବ ଦାନବଙ୍କ ସେ ନ କରନ୍ତୁ ଗଣନା ॥  
 ଘୋରନାଦ କରି ବାହାରିଲେ ଦୈତ୍ୟକଳ ।  
 ପ୍ରଳୟ କାଳରେ ଯେତେ ସମୁଦ୍ର ଉଷ୍ଣେଲ ॥  
 ଗଜ ଅସ୍ତ୍ର ବାହନେ କେ ରହି ବ୍ୟାଭ୍ରପତି ।  
 କରେ କୁପାଶ ଗୁରୁକ ପର କୁନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରି ॥  
 ଧର ଧର ମାର ମାର ପଡ଼ୁଅଛି ବୋବ ।  
 ତାଙ୍କର ଶବଦେ କମ୍ପି ଉଠେ ମନ୍ତ୍ରାଦେଶ ॥  
 ଅସୁର ବଳରେ ଅନର୍ଗଳ ମହାବାହ ।  
 ସେନାପତି ହୋଇଲକ ସେ ସହସ୍ରଶିର ॥  
 ସହସ୍ତ୍ରକ ଝର ବେନ ସହସ୍ର ଚା ଭୁଜ ।  
 ଶସ୍ତ୍ରର ବଳାଶେ ସପ୍ତେ କରଣର ବେଜ ॥  
 ସହସ୍ତ୍ରକ ଭୁଜେ ଧନ ସସ୍ତ୍ର ଭୁଜେ ଶର ।  
 ଗୁଣ ଘୋଷ ଶବଦରେ କମ୍ପେ ସ୍ବର୍ଗପୁର ॥  
 ମନ୍ତ୍ରା ଦଳ ଦଳ ହୋଏ ଗୁଣନ୍ତେ ସେ ଆଟ ।  
 ନବଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ନ ଭୟଇ ବାଟ ॥  
 ବଳସନ୍ତ ସାତତେ ଯେ ଧନୁର୍ଭୁଷ ଶାଣି ।  
 ବଳସନ୍ତ ପ୍ରାୟେ ଦେଖାଯାନ୍ତି ସବେ ପୁଣି ।  
 ଗାରୁଡ଼ ଗାରୁଡ଼ୋର ଦାରୁଣି ଦୁଗୁର ।  
 କଟା ମର୍ଦ୍ଦଳ ବଜାନ୍ତି ମାର ଗାଲ ଭୁର ॥  
 ଖାଙ୍କର ନେଣ କାହାର ଶିରେ ଏକଜଟା ।  
 ଘୋର ଅନ୍ଧାର ପରସ୍ତେ ଦୈତ୍ୟଆଟ ଗୋଟା ॥  
 ମତୁଆର ରସରେ ସେ ମଦଖାଇ ମତ୍ତ ।  
 ବହେନ୍ତୁ ଗାବନ୍ତୁ ସେ ନବରଙ୍ଗେ ଗୀତ ॥  
 ହେଲେକ୍ୟ କମ୍ପି ଅଛଇ ଦୈତ୍ୟକର ରତି ।  
 କି ଅବା ମେରୁରୁ ଶିଳା ପଡ଼ିଲାକ ଝଡ଼ ॥

ଅସୁରମଳ ଯେ ରତ୍ନରେ ବେଦିଲେକ ।  
 ମନ୍ତ୍ରରେ ତରଣ ଅଛି ଗଗନେ ମସ୍ତକ ।  
 ପଦ୍ମରେ ଥାଇ ଦେଖି ତାହା କାତ୍ୟାୟିନୀ ।  
 ମଦସ୍ତ ପାନ କରନ୍ତି ତରୁଣି ଯୋଗୀ ॥  
 ରତ୍ନରେ ଶତେକ ଯୋଜନ ପ୍ରଳୟରେ ।  
 ବହରନ୍ତି କାତ୍ୟାୟିନୀ କଳ୍ପକଳା ଶବ୍ଦରେ ।  
 ଅସୁରେ ଦେଖିଲେ ରହୁ ଯୋଗୀବୃନ୍ଦାଥ ।  
 ହିରଣ୍ୟରେ ମାତଙ୍ଗୀକ ମନ୍ତ୍ରଥଳ ନାଥ ॥  
 ପଦ୍ମପ୍ରସାଦ ଉଠିଲା ପଦ୍ମରେ ବେରେ ।  
 ପଦ୍ମକି କର ମିଳିଲା ନାଗସୁଗୀ ଅଗ୍ନେ ॥  
 ବୋଲଇ ଅସୁର ବୀର ଶୁଣ ରେ ମୁରତି ।  
 କେବଣ ଦେଖୁଁ ଅଇଲୁଁ ଅଭୂତ ଦେବଣ ॥  
 ବସାପଥରେ ମାରଇ ଅମ୍ଭ ସେନାପତି ।  
 ହୁଁ ହୋଇ ତୁମ୍ଭର ଏଡ଼େ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ପ୍ରକୃତି ॥  
 ସଣ ସଣକେ କହଇ ଉଦୟରେ ବାଣୀ ।  
 ତା ବଚନ ଶୁଣି ବଦନ୍ତୁ ନାଗସୁଗୀ ॥  
 ସବ୍ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଣିକ୍ତ ନ ଥାଏ ସମ୍ମତ ।  
 ଯେ ବଡ଼ ସେ ଛତୁର ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ॥  
 ତୁମ୍ଭଙ୍କ ରେ ବରଦେଲା ଯେଉଁ ମହାତମା ।  
 କୋଟିବାର ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ହେଲଣି ସେ ବ୍ରହ୍ମା ॥  
 ଉତ୍ସବକୁ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଅଧ୍ୟୋଗସୁଗୀ ।  
 ସଦସ୍ତେ ବାର ତାଙ୍କର ଶରୀର ବିନାଶି ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବହିଁ ପଦ୍ମେକ ବାର ନାଶଲେ ।  
 ଦିବ୍ୟାଳମ୍ବନଙ୍କର କେ ତାହା ଗଲଣି ॥  
 ଯେ ବ୍ରହ୍ମାର ବର ପାଇ ଏଡ଼େ ତୁମ୍ଭ ଗର୍ବ ।  
 ସେ ବ୍ରହ୍ମା ହିଙ୍ଗାଣୀ ହୋଇ କେତେଦିନ ଥିବ ॥  
 ଅମ୍ଭଙ୍କ ନ ଜାଣି ତୁମ୍ଭେ ଅଜ୍ଞାସି ଦିଅବା ।  
 ଏ ମୁଖମଣ୍ଡଳେ ସବେ ଅବଶ୍ୟ ମରବା ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ରେ ଅନେକମତେ ବର ପାଇଅଛ ।  
 ଯେଉଁ ବର ଦିଅଇ ରେ ସବ୍ ତାର ମିଛ ॥  
 ଅନେକ କାଳରେ ତୁମ୍ଭେ ପୃଥ୍ବୀ ଗୋଳକର ।  
 ଏତକାଳେ ଅମ୍ଭଙ୍କରେ ମରଣ ପାଇଲ ॥  
 ଯେତେ ଗର୍ବ କରୁଛ ରେ ଏହି ରଣସ୍ଥାନେ ।  
 ସମସ୍ତ ଦାନବ ଅରେ ମରବ ଏସଣେ ॥  
 ଶୁଣି ଏ ବଚନ ବୋଲେ କାଳବିମୋଚନ ।  
 ଅଳ ଏବେ ରହବ କି ତୁମ୍ଭର ଜୀବନ ॥

ହୁଁ ଜନ ତୁମ୍ଭର ଅଲୋ ଅଟତ ପାଦିଷ୍ଠା ।  
 ସଦା ଅଗରିତେ ଥାଅ ବଡ଼ମନ୍ତ ନଷ୍ଟା ॥  
 ଅମ୍ଭର ଗଜା ତହିଁର ଗୁରୁ ଲୋ ଅପଣେ ।  
 ହୁଁ ପାମସ୍ୟ ମରବ ଲୋ କୁରୀ ଅକାରଣେ ॥  
 ନାଗସୁଗୀ ବୋଲଲେ ରେ ଶୁଣ ଦୈତ୍ୟସାର ।  
 ଅମ୍ଭେ ନାଥ ଉତ୍ତମରେ ନୋହୁନା ପାମର ॥  
 ଅରେ ଜ୍ଞାନ ରୁଚାଇଲୁ ତୋହର ଶରୀରେ ।  
 ମଉରବ ଛବେ ପଡ଼ିଅଛ ଅନ୍ଧକାରେ ॥  
 ଜାତ କାଳରେ ଅମ୍ଭେ ଯେ ମାତାତୁପ ହେଉ ।  
 ରତକାଳେ ଶ୍ରୀମନ୍ତୁପେ ଶୁଙ୍ଗାର କରୁଛି ॥  
 ଅନ୍ତକାଳେ ଦେଉଁ ଅମ୍ଭେ କାଳକା ମୁରତି ।  
 ଶେଷକାଳେ ଦହୁଁ ହୋଇ ଅନଳ ଅକୃତି ॥  
 ଅରେ ଅମ୍ଭେ ଜାତ ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟେ ଅବସାନ୍ନ ।  
 ଜାତହିଁ କରୁଛି ଅନ୍ତ କରୁଁ ଦେହ ଘେନି ॥  
 ଅରେ ଜାତକାଳେ ଅମ୍ଭେ କରୁଁ ଉଦ୍‌ପତ୍ତି ।  
 ଅନ୍ତକାଳେ କାଳାବୁଦେ ଉତ୍ତୁଟି ସବୁନ୍ତି ॥  
 ଅଜ୍ଞାନ ମନ୍ତ୍ରପଣେ ରେ ମର ତୁମ୍ଭ ବାର ।  
 ଅମ୍ଭେ ସେ ପରମ ଯୋଗୀ ଦେବୀ ମହାମାୟା ॥  
 ଅରେ କାଳବିମୋଚନ ଅମ୍ଭେ କରୁଁ ଜାତ ।  
 ମଧ୍ୟେ ପ୍ରତିପାତି ପ୍ରାନ୍ତେ କରୁଁ ଅମ୍ଭେ ହତ ॥  
 ଅମ୍ଭର ତରୁଣରେ ନ ପାର ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ।  
 ଗୁହଁ ଗୁହଁ ଭୟକୁ ଯେ ସବୁଙ୍କ ଏସଣି ॥  
 ଏ ବଚନେ କାଳବିମୋଚନ ଗଲଗାଳି ।  
 ନାଗସୁଗୀ ଉପରକୁ ଧାଇଁଲା ତରୁଣି ॥  
 ଧାଅଁ ଧାଅଁ ରେ ଦରତେ ମାର ପ୍ରିୟବଳ ।  
 ଗଜାର ଅପଦ ଶୁଣି ବନ୍ଧୁ ତରକାଳ ॥  
 ଯହୁଁ ଅଜ୍ଞାଦେଲେ ଗୁରୁ ଅଂ ସେନାପତି ।  
 ଧାଇଁଲେ ଦାନବ ବଳ ଅନନ୍ତ ମୁରତି ॥  
 ପଦ୍ମତ ଉପରକୁ ସେ ଉଠି ବେଗେ ଧାଇଁ ।  
 ଅପାଦ ବଳ ସେହୁ ଯେ କଳନା ନ ଯାଇ ॥  
 କାଳବିମୋଚନର ଯେ ପଞ୍ଚାବୁଦ ରଥୀ ।  
 ଛଅବୁଦ ଧୁମ୍ବଲୋଚନର ସେନାପତି ॥  
 ଯମପଦ୍ମ ମୃଳେ ସାତ ଅରବୁଦ ଯୋଦ୍ଧା ।  
 କାଳବିମୋଚନର ଯେ ପଞ୍ଚାବୁଦ ଶାର ପିଦ୍ଧା ॥  
 ନବମର୍ତ୍ତୁତ ଶୁଣୁର ଦରତର ତୁଲେ ।  
 ଅଂ ଅହୁଦ ଘେନିଣ କଳାସୁର ବଳେ ॥

ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହନରେ ପଞ୍ଚଅକ୍ଷୁ ଯେ ଯୋଜା ।  
 ବଳଅ ବାହନେ ପଞ୍ଚଅକ୍ଷୁ ଯେ ପ୍ରସିଦ୍ଧା ॥  
 ଶଙ୍ଖାସୁର ଦରବର ଅନେକ ଯେ ଯୋଧୀ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ସମରେ ପାରନ୍ତି ସେ ବାଜି ॥  
 ବଳାସୁର ତୁଲେ ଏକ ପଦ୍ମ ମହାସାଗର ।  
 ଶଙ୍ଖାସୁର ତୁଲେ ଛନ୍ଦ୍ର ବୃନ୍ଦେଇ ଅସୁର ॥  
 ଶ୍ରେଣୀସୁର ଗଲ ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ ଯୋଜା ଦେନ ।  
 କଳାସୁର ସଙ୍ଗତରେ ଛପଦ୍ମ ସରନ ॥  
 ସାତଲକ୍ଷ ଦେନ ଲଙ୍କାସୁର ସେ ଉଠିଲ ।  
 ସାତ ମେବଛ ତୁଳରେ ତଣ୍ଡାସୁର ଗଲ ॥  
 ତଳଅକ୍ଷୁ ଯୋଜାରେ ଅସୁର ଗୁମସ୍ତା ।  
 ବାମନରେ କୋଢାଳ ତା ଦକ୍ଷକରେ ଖଣ୍ଡା ॥  
 ପିଣ୍ଡି ଅସୁରର ତୁଲେ ନବପଦ୍ମ ଯୋଜା ।  
 କାର୍ତ୍ତିକାସୁରର ପଞ୍ଚ ପରାକ୍ ଗ୍ରସିକି ॥  
 ନବସାଗର ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ଦଇତର ତୁଲେ ।  
 ଅନୁକର ନୋହେ ଅଉ କେକେତେ ଅସିଲେ ॥  
 ଉତପାତ ଅସୁର ସେ ମୈତ୍ରାସୁର ନାତ ।  
 ତାହାର ସଙ୍ଗରେ ପଞ୍ଚପଦ୍ମ ରଥୀ ଛନ୍ଦ୍ର ॥  
 ତାହାର ମାତୁଳ ସେ ସାରଙ୍ଗାସୁର ବୋଲ ।  
 ତଳକୋଟି ସରନ ତା ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ଦ୍ର ବଳା ॥  
 ମଞ୍ଜୁସୁରର ତୁଲେ ଦଶଲକ୍ଷ ସାର ।  
 ରଣରଙ୍ଗେ ସେହୁ ସାଗର ଅଛନ୍ତି ସେ ଧୀର ॥  
 ନବସାଗର ସରନ ହେଠାସୁର ତୁଲେ ।  
 ଲକ୍ଷେପୁର ଭବିଷ୍ୟ ସେ ପଦ୍ମତ ବେଢ଼ିଲେ ॥  
 ଏକୋଇଶ ସାଗର ସେ ସପ୍ତଶିଖ ତୁଲେ ।  
 ଗୁରୁପଦ୍ମ ଜଳମନ୍ଥା ଅସୁରର ମେଲେ ॥  
 ବେଙ୍ଗାସୁର ସଙ୍ଗେ ନବ ସାଗର ସରନ ।  
 ତେଜାସୁର ଉଠିଲ ଅବ ଦ ପାଞ୍ଚ ଦେନ ॥  
 ପଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଜା ସହ ଧୋକଡ଼ା ଅସୁର ।  
 ଲୁହାର ଧନୁ ଧରଣ ଧାବି ମହାସାର ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପଞ୍ଚକ୍ଷ ଗୁଜା ମୈତ୍ରାସୁର ବଳ ।  
 ପଞ୍ଚବଂଶ ଅକ୍ଷୁ ଯେ ଅତି ଅଶୁର୍ବଳ ॥  
 ପଦାତି ସରନମାନ ନୁହଇ ଗଣିତ ।  
 କୋଟିଏ ସାଗରେ ସେହୁ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ ॥  
 ହସ୍ତ ଗଜ ରଥମାନ ନୁହଇ ଗଣନ ।  
 ବାହ୍ୟକାରମାନଙ୍କ ତା କେ କରୁ ବର୍ଣ୍ଣନ ॥

ମହାଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କର ଶୁଣ ଶୁଣେ ମନ ।  
 ତଳପୁର ଜଗିବାକୁ ଏକେ ଏକେ କ୍ଷମ ॥  
 କାଳଗୁଣ ଘୋରଗୁଣ ଗୋଗୁଣ ଶରତ ।  
 ଜମ୍ବୁଜଗୁଣ ବସନ୍ତଗୁଣ ସେ ଧୋକତି ॥  
 ଗଜଗୁଣ ଭକ୍ତଗୁଣ ଅବରହଁ ସେତେ ।  
 ଜଣେଂ ସଂସେସି ତା କହୁବ ମୁଁ କେତେ ॥  
 ଏମାନଙ୍କେ କାଳବନୋତନ ତରବଣୀ ।  
 ସହସ୍ରଶିଖ ଦାନବ ଅନ ସେନାପତି ॥  
 ମୁକୁଟ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କ ଅନ୍ତ କେହୁ ଜାଣି ।  
 ପଦାତି ସରନମାନ କେ ପାରଇ ଗଣି ॥  
 ହେ ରୁଧିଜନେ ଅସାର ସେସନେ ଏ ହେତୁ ।  
 ଲେଖନ କର ଜାଣିବ ଏଥୁର କେ ତହୁଁ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବନେ କରଛନ୍ତି ରହୁବିର ପରେ ।  
 ବେଢ଼ିଲେ ଦାନବବଳ ପଦ୍ମତେ ବ୍ୟଗ୍ରରେ ॥  
 ସୈନ୍ୟ ଜଳନା ନ ଯାଇ ଯାହାର ଗଣନ୍ତେ ।  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଭଦ୍ରାଠାରୁ ସରସ୍ବତୀ ପରଯନ୍ତେ ॥  
 ପଞ୍ଚସଂ ସୁଶ ଶୀର୍ଷ ପଞ୍ଚ ସୁଶ ପ୍ରତି ।  
 ପୁରୁଷର ସାସନ ବଳ ହୋଇ ଯନ୍ତ୍ରାୟନ୍ତ୍ର ॥  
 କିଳିକିଳା ନାଦେ ଘୋର କୋଳାହଳମାନ ।  
 ଉଛୁଳି ପଡ଼ୁଛି ତଳ ଅବନୀ ଗଗନ ॥  
 ଶୁଣ ହେ ପଞ୍ଚକ୍ଷ ଗୁଜା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ମହମା ।  
 କହୁଲେ ତ ନ ସରଇ ତାହାଙ୍କ ବଚନା ॥  
 ବୃନ୍ଦାବନେ ହାସ କଲେ ଦୈତ୍ୟବଳ ଦେଖି ।  
 ଭୟକର ପଳାଇଗଲ ଗଗନ ଉପେସି ॥  
 ଶୟନ ଭିର ଦକ୍ଷିଣ ସାଗରର ଅନ୍ତେ ।  
 ତହିଁ ଯାଇଁ ରହୁଲେକ ଶାହର ସହସ୍ରତେ ॥  
 ଯାଇଣ ବ୍ରହ୍ମା ଅଗରେ କହେ ମହାବାନ ।  
 ପିତାମହ । ଜୟ ହେବ ଏ ଥାଟ କେସନ ॥  
 ଅମ୍ଭେ ସବେ ପଳାଇଲୁଁ ଗଗନ ଉପେସି ।  
 ସ୍ତ୍ରୀବୃନ୍ଦ ନୟଣ ହାସ କରନ୍ତି ସେ ଦେଖି ॥  
 ଧାତାଏ ବୋଇଲେ ହୋ ନ ଜାଣ ତୁମ୍ଭେକହି ।  
 ଏକ ନିମେଷକେ ପାରନ୍ତି ସେ ସବୁ ଭାସି ॥  
 ଦେବତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନନା କର ଦେବଗଜ ।  
 କରତୁକ ସନରତ ହେବ ଦେଖ ଅଜ ॥  
 ଏମନ୍ତ ବଚନ କହୁଲେକ ସେ ବିଧାତା ।  
 ତ ରହୁବେଢ଼ିକ ମାଫ ଅସୁରଙ୍କ ସଶ୍ର ॥

ପରାବନ୍ଧି ପରାବନ୍ଧି ଶୁଣି ଗୁଣବର ।  
 ଶୁଣି ଶୁଣି ମେ ଅଗେ ଦୁର୍ଗା ସମାଗୁର ।  
 ଅଗୁର ବଳ ପଦ୍ମତ ବେଦିକା ଦେଖିଲେ ।  
 ଦୁର୍ଗା କେମନ୍ତେ ତହିଁକି ବୁଦ୍ଧି ଭାବିଲେ ॥  
 ଶୁଣ ପରାବନ୍ଧି ବଦନ୍ତି ଶୁଣ ମହାଗୁନ ।  
 ଦୈତ୍ୟବଳ ଦେଖି କୋପକଲେ କାତ୍ୟାୟନ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଯୋଗୀ ହୋଇଥିଲେତ ସମୁଦ୍ର ।  
 ପୁଣି ସେ ଅନେକ ଦେବୀ ଅଙ୍ଗ କଲେ ଜାତ ॥  
 ବହୁସୁଖୀ ମୁଖି ଶୁଣ ପଦ୍ମ ଚଣ୍ଡୀ ଲେଖି ।  
 ଲେଖି ଚଣ୍ଡିକା ଅଶ୍ଵତ୍ଥାମା ଚତୁର୍ଥୀ ॥  
 ହସ୍ତ ବାହନୀ ଅଶ୍ଵାସି କରେ ବ୍ରହ୍ମଗର ।  
 ଅଜଗଦ ଧନୁ ବ୍ରହ୍ମଗଜକ ସୁନ୍ଦର ॥  
 ପଦ୍ମେଶ୍ଵର ଚଣ୍ଡୀ ହୋଇଲେ ନାଗସୁଖୀ ମୁଖି ।  
 ଚତୁର୍ଥ ଜା ଇନ୍ଦ୍ରନାଳସଖି ତନୁ କାନ୍ତି ॥  
 କରେ କାଳାନ୍ତର ଗଦା କାଳଚର ଶର ।  
 କୁନ୍ତ ପରଶୁ ମୁଦୁର ଧନୁ ଅସିବର ॥  
 ଗଜେ ଶୈଳପୁତ୍ର ମାଳା ଗରୁଡ଼ବାହନ ।  
 ହସ୍ତାଙ୍ଗ ଚୁଷଣ ହୋଇ ବଜ୍ରପୁର ଉବାନ ॥  
 ଛପନ କୋଟି ଚଣ୍ଡିକା ଛୈରସା ମୁରତି ।  
 ଏକ ରେଖା ଦୃଷ୍ଟିକେ କେହୁ ବସନ୍ତି ॥  
 ଦିନାକ ପରଶୁ ପାଶୁପତ କୁନ୍ତ ଧର ।  
 ଶତ୍ରୁ ଶତ୍ରୁ ଶତ୍ରୁ ଧନୁ ଅସିବର ॥  
 ଶୁକ୍ରାମ୍ବର ପରଧାନ ଶୁକ୍ର ତନୁ କାନ୍ତି ।  
 ଶୁକ୍ର ଶୁକ୍ର ପରାପଦ୍ମ ତନୁ ବସନ୍ତି ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଗ୍ନି ବାହନି ଶନିପୁନ ।  
 ପରାବନ୍ଧି ଶୁକ୍ର ଶୁକ୍ର ବଳେପନ ॥  
 ଚକୋରନୟନ ଶର ଉପରେ ଶୀତାଂଶୁ ।  
 ବାମେ ତମରୁ ଡାହାଣେ କୁଠାର ପରଶୁ ॥  
 ଗୁଣବଦ୍ଧାସନ ସେହୁ କରେ ଧର ଶୁଳ ।  
 କାଳାନଳ ଅଧର ସେ ଅଧିକ ଶୁଳ ॥  
 ହସ୍ତ ଶୁକ୍ର କମ୍ପାଇଲେ ସାର ଡାକେ ଡାକ ।  
 ଧର ଧର ମାର ମାର ବୋଲି ହକାହକ ॥  
 ନବକୋଟି ଚଣ୍ଡୀ ହେଲେ ବାସନ୍ତି ମୁରତି ।  
 ନରରେ ମୁଦୁର ଯଶ୍ଵି କୋଦାଳ ଶକତି ॥  
 ନବପଦ୍ମ ଦେବୀ ହେଲେ କୃତାନ୍ତ ମୁଖି ।  
 ଶତେ ଶତ କେଳିକ୍ରମ ଗଗନେ ଗମନ୍ତି ॥

କାଳାନଳ ସମାନରେ ବକାଶନ୍ତି ତେଜ ।  
 ରତ୍ନମଣି ମୁକୁଟରେ ଶରୀର ବସନ ॥  
 ପଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଦେବୀ ହେଲେ ସେ ଜଳ ଦେବତା ।  
 କରେ ଜଳପାଣି ନଖେ ମଣି ବସନନ୍ତି ॥  
 ନବପଦ୍ମ ଚଣ୍ଡୀ ହେଲେ ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ମୁଖି ।  
 ଗଜବାହନୀ ସେ କରେ ଧର ଚନ୍ଦ୍ରଶିଖି ॥  
 ଏହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନୀ ।  
 ଲହରୀ ଜହ୍ନା ମୁକୁଟେଶୀ ସେ ଉବାନ ॥  
 ପଞ୍ଚଲକ୍ଷ ମହାମାୟା ଶୋଣେହା ଉପଜି ।  
 ଜଣେ ଲକ୍ଷେ ପାରନ୍ତି ସେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଗଢ଼ି ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଅଙ୍ଗ ଦେଲେ ନାଗସୁଖୀକି ଅନାଇ ।  
 ଏ ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ ସମ୍ମାନ ଗୋ ନେଇ ॥  
 ମହାଶୟର ଆଡ଼େ ସେ ଛନ୍ତି ସେନାପତି ।  
 ତୁମ୍ଭେ ଦେବୀନ୍ତୁ ଅବୋର ତଳ ଗୋ ଚଢ଼ିତ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଅଙ୍ଗ ଶୁଣି ବୋଇଲେକ ନାଗସୁଖୀ ।  
 ହେବେ ଅଂସେନାପତି ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖରୀ ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ର ନବପଦ୍ମ ଚଣ୍ଡୀ ମୁରତି ଡାକିନୀ ।  
 ସେ ଆଡ଼ରେ ସେନାପତି ହେଲେ ନାଗସୁଖୀ ॥  
 ଶୋଣେହା ମୁରତି ପଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଅବତର ।  
 ହେଲେ ସେନାପତି ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବୀ ସେ କୋଠାସ ॥  
 ରେରେ ଶବ୍ଦ କରଣ କୃତାନ୍ତ ମୁଖି ।  
 ସେ ଆଡ଼ରେ ଉତ୍ତରସା ହେଲେ ସେନାପତି ॥  
 ପିଂଗୁଶୁଣୀ ଦେବୀ ପଞ୍ଚ ସାଗର ମୁରତି ।  
 ଉତ୍ତରାସ ସେ ଆଡ଼ରେ ହେଲେ ସେନାପତି ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରଶିଖର ମୁରତି ଦେବତା କଙ୍କାଳୀ ।  
 ସେ ଆଡ଼ରେ ସେନାପତି ହୋଇଲେ ବାସେଲୀ ॥  
 ସାତପଦ୍ମ ଦେବୀଗଣ ଗଗନ ବେତାଳୀ ।  
 ସେନାପତି ଚନ୍ଦ୍ର ମେଖଳା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରକାଳୀ ॥  
 ନବକୋଟି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ସେ ଚଣ୍ଡୀ ମହାଶଳୀ ।  
 ସେ ଆଡ଼ରେ ସେନାପତି ହୋଇଲେ ହୁଳୁଳୀ ॥  
 ଦଶସାଗର ଦେବୀ ସେ ମେଖଳାର ମୁଖି ।  
 ଦଶବସ ଦେବୀ ହେଲେ ସେଥୁ ସେନାପତି ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ର ସାଗର ସମ୍ପାତ ମୁରତି ସେ ଦେବୀ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି ଗରୁଡ଼ା ସେ ମହାଦେବୀ ॥  
 ପଞ୍ଚପରାସ୍ତ ସେ କାଳାୟୁର୍ବୀ ଅବତର ।  
 ସେ ଆଡ଼ରେ ସେନାପତି ହେଲେ କାଳଞ୍ଜୟ ॥

ସାତଲକ୍ଷ ଗଜମୁଖୀ ମନ୍ତ୍ରଣ୍ୟର କାୟା ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ହେଲେ ଛାୟା ମାୟା ॥  
 ପଦେ ଶୁକର ବଦନଭୂଷା ଯେ ନୂତନ ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ହେଲେ ଭବବନ୍ଧା ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ଦେଖା ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହୁଜା ତାହେଣୀ ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ହୋଇଲେ ତାଳିନୀ ॥  
 ଭଲୁକ ବଦନା ଦେଖା ପଦେକ ଉତ୍ତମା ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ହେଲେ ମାରକମା ॥  
 ହିନ୍ଦ ବଦନା ସେ ପଞ୍ଚମର୍ତ୍ତ ତ ବାସେନା ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ହେଲେ ବୁଢ଼ାମୁନୀ ॥  
 ଶାଞ୍ଜୁଳ ବଦନା ସାତକୋଟି ଦେଖାଯାଏ ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ଗୋଲକମା ସ୍ତବ ॥  
 ନବକୋଟି ପଦ୍ମଚଣ୍ଡୀ ତମୁକ ରୂପିଣୀ ।  
 ଚର୍ଚ୍ଚି ସେନାପତି ହେଲେ ସେ ଅସ୍ତ୍ରମୁଖିଣୀ ॥  
 ନବଲକ୍ଷ ଚଣ୍ଡୀ ପୁଣ ବହୁବା କେଶବୀ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରପଦ ନନ୍ଦାମାୟା ସେ ଥାନ୍ତ ଅବୋର ॥  
 ନବପଦ ଦେଖା ଥିଲେ ବକଟାଳ ମୁଖୀ ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ହେଲେ ସହସ୍ରାକ୍ଷୀ  
 କାଳମୁଖୀ ଦେଖା ଥିଲେ ସତୁର ଅସୁତ ।  
 ବରଜାଭ ସେନାପତି ଚର୍ଚ୍ଚି ହେଲେ ପ୍ରାପ୍ତ ॥  
 ଚରଣେ ସସ୍ତ୍ର ଦେଖା ନୂଆ ଅବରେ ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ହେଲେ ଯୋଗେଶ୍ଵରୀ ॥  
 ଯମନକ ମୁଖି ସାତସାଗର ବୋଲୁଏ ।  
 ସେ ଥାନ୍ତରେ ସେନାପତି ଜୟଚଣ୍ଡୀ ହୋଏ ॥  
 ଷୋଳଲକ୍ଷ କୋଟି ଅଷ୍ଟବକ୍ସ ମୁଖୀ ରହୁ ।  
 ଜୟ ବଜୟ ଚର୍ଚ୍ଚିରେ ସେନାପତି ହୋଇ ॥  
 ଦକ୍ଷିଣାଭ ଉତ୍ତରାସୀ ପଶୁମୀ ବାସନ୍ତୀ ।  
 ପାତାଳବାସୀ ପୁଷ୍ପାସୀ ସଞ୍ଜାସୀ ବର୍ଣ୍ଣାସୀ ।  
 ଏହାଙ୍କର ମୂଳେ ହେଲେ ଅନେକ ଦେବତା ।  
 ସଂକ୍ଷେପେ କହୁବାକୁ କଷ୍ଟ ମୋ ଶକତି ॥  
 ଚରଣେ ଯୋଗୀ ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନୀ ।  
 ସେ ସମସ୍ତ ଦେବାଙ୍କର ଚରଣେ ଦୟିନୀ ॥  
 ସେ ଦେବାମାନଙ୍କର ମୁଁ ଚରଣେ ଲେଟଇ ।  
 ଶୁଦ୍ଧ, ମୁନି ଶାରଳା ଯେ ମୁକତି ମାଗଇ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପଦ୍ମସ ରଜା କହେ ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ।  
 ଏହି ଅନେକ ଉପୁଷ୍ପି କଲେ ଦେଖା ଉମା ॥

ପାତାଳ ଅକାଶଯାଏ ଶୋକ ସଙ୍କଳ୍ପେ  
 ଏକ ଶିଖରରୁ ବହୁମୂର୍ତ୍ତି ଜାତ ହୁଏ  
 ଅସୁର ସଇନକୁ ସେ ପ୍ରତିଭୁଲ କଲେ ।  
 ରେ ରେକାର ଶବ୍ଦରେ ପୁଣି କମ୍ପାଇଲେ ।  
 ରତ୍ନପିରି ବିନ୍ଦୁପିରି ମଳୟ ଚିତ୍ତରେ ।  
 କୁଣ୍ଡଳ ଚିତ୍ତରେ ପୂର୍ବ ରହୁଲେ ହର୍ଷରେ ॥  
 ମୁକୁଳିତ କେଶ କରେ କାତ ଯେ ଖପର ।  
 ଦୁର୍ଗା ମୁଖ ଗୃହି ମାଗୁଅଛନ୍ତି ଅହାର ॥  
 ଅସୁର ବଳକୁ ଦୁର୍ଗା ଦେଖାଇ ଅଛୁଷ୍ଟି ।  
 ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଏମାନଙ୍କୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଲୋ ବାଣ୍ଟି ॥  
 ନେଦ ନେଦୀ ମାସ ତୁମ୍ଭେ ସବେ ବାଣ୍ଟି ଶାସ୍ତ୍ର ।  
 ନ ଅସୁର ବୋଲି ଅତୁପୁତ କହି ନୁହ ॥  
 ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଭ୍ରାନ୍ତି ନ କର ଗୋ ଏଠିକି ॥  
 ଅସୁର ତୁମ୍ଭପାଇଁ ଲୋ କେତେ ହୈନ୍ୟ ଅଛି ॥  
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ବୋଇଲେ ଯହୁଁ ମହାମାୟୀ ।  
 ଧାଇଁ ଦେଖାମାନେ ଶ୍ୟାମପକ୍ଷୀପ୍ରାୟେ ହୋଇ ॥  
 ପଦ୍ମତ ତଳରେ ଥିଲେ ଅସୁର ସଇନ ।  
 ତେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ପଦ୍ମରୁଁ ସକଳ ଯୋଗିନୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଅଜ୍ଞାଦେଲେ ଗଇ ନାଗପୁଣୀ ଅଗେ ।  
 କାଳ ବିନୋଦନ ଥାନ୍ତ ହେଲା ତୋର ଭାଗେ ॥  
 ବାସେନାକୁ ଗଇ ବୋଇଲେକ ଦେଖା ଦୁର୍ଗେ ।  
 ସହସ୍ରପିରି ସଇନ ହେଲା ତୋର ଭାଗେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ହକାର ବୋଇଲେ ଅଗୋ ଉଗ୍ରତାର ।  
 ତୋହର ଭାଗେ ହୋଇଲା ଭୟର ଅସୁର ॥  
 ହି ପୁରକୁ ହକାର ସେ ବୋଇଲେ ଭବାନୀ ।  
 ତୁ ଯାଇଁଶ ଭକ୍ଷ ଅଲୋ ପିଙ୍ଗଳା ସକଳ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ କୁଠାର ଯାଅ ଗୋ ବଦନ ।  
 ଭକ୍ଷଣ କର ସହସ୍ର ମୁଖର ସଇନ ॥  
 ପୁଣ ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ମାୟେ ଶୁଣ ଗୋ ହି ପୁର ।  
 ତୁମ୍ଭେ ଭକ୍ଷଣ କରିବ ଯାଇଁ ଲୋହଶର ॥  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ଦେଖାବ ଯେ ହକାର ପାଣ୍ଡବ ।  
 ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଶାସ୍ତ୍ର ଯମଦଣ୍ଡର ସୈନ୍ୟକୁ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେଖା ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଶୁଣ ଗୋ ମରୁଣ ।  
 ଜୟସିଂହ ଥାନ୍ତକୁ ତୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଯାଇଁ ଧାଡ଼ି ॥  
 ସନ୍ତପ୍ତକୁ ହକାରଣ ବୋଇଲେ ଚର୍ଚ୍ଚିକା ।  
 ଯୋଜନବାହୁ ଥାନ୍ତକୁ ଶାସ୍ତ୍ର ତୁଲେ ଏକା ॥

ଗୋଳକମାକୁ ବୋଇଲେ ଦେଖି ତୋ ମହନୀ ।  
 ଜଟାସୁର ଆଟ ଡାଆ ଦେବୀର ଗାରମା ॥  
 ପାଶକୁ ଡାକ ବୋଇଲେ ଅଲୋ ଦଟବର ।  
 ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ସୈନ୍ୟ ଡାଆ ଯା ଲୋ ମାର ॥  
 ଜଣେ ଜଣେ ନାମଧର ଯୋଗୀ ଚଉଷଠି ।  
 ଦୁର୍ଗା ଅଞ୍ଜିଦେଲେ ଡାଆ ଅଲୋ ଯୁକ୍ତ ବାଞ୍ଛି ॥  
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ଅସୁର ଦେଖିଲ ଅଳପ ।  
 ଚେଣୁକର ଜାତ ମୁହଁ କଲ ସୈନ୍ୟ ସ୍ବଳ୍ପ ॥  
 ସମୁଦ୍ର ପଦ୍ମତ ଗିଳିଦେଲେ ନ ଅଶ୍ବଳ ।  
 ଏ ଗୁର କେତେମାତରେ ଅସୁର ଆଟହିଁ ॥  
 ଏସନକ ବାକ୍ୟ ଦୁର୍ଗାଠାରୁ ତହୁଁ ଶୁଣି ।  
 ଗରୁଡ଼ ଅସେହ ବାହାରିଲେ ନାଗଦୁର୍ଗା ॥  
 ଦେବାଙ୍କ ଦେଖିଲେ ଯହୁଁ ଅସୁର ସରନି ।  
 ଧାଇଁଲେ କୋପରେ କରେ ଗଦାବର ଘେନି ॥  
 ପିଟିଲେ ଯୋଗୀମାନେ ପାତନ୍ତି ଯେ ମୁଣ୍ଡ ।  
 ପଡ଼ି ଲେହସାର ଗଦା ହୋଇ ଶୁଣି ଶୁଣି ॥  
 ଗଦାବର ଗୁଳିଲେ ଦୈତ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ହସ୍ତ ।  
 ଧାଇଁଗ କକାଳା ଦେବା ଧରନ୍ତି ଦୁହ୍ମତ ॥  
 ମୋତିଶ ବେନିଶଶ୍ରୁ ସେ କରନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ।  
 ବଢ଼ାଇ ଅନ୍ତ କାନ୍ଦନ୍ତି ଅସୁରଙ୍କ ରୁକୁ ॥  
 ରୁଧିର ପିର ସେ ମାଂସ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେଶ ଡାଆନ୍ତି ।  
 ନାନାରଙ୍ଗରେ ନାଚିଣ ଗୀତ ସେ ଗାବନ୍ତି ॥  
 ଅପାର କରୁଛୁ ସେ ଦେବାଙ୍କର ନାଟ ।  
 ମେଦ ମେଦା ମାଂସରେ ସେ ବସାଇଲେ ହାଟ ॥  
 ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଅସୁରଗଣ ନ ଦୁଷ୍ଟନ୍ତି ରଣେ ।  
 ଏକଜଣେ ପତିଲେଶ ଧାଇଁ ଶତେଜେ ॥  
 ଯେସନେ ଗଗନ ଗହପଡ଼େ ଜଳଧାର ।  
 ତେସନକ ସେ ଅସୁରେ ବନ୍ଧୁଛନ୍ତି ଶର ॥  
 ଲକ୍ଷେ କୋଟି କୋଟି ବାରେ ବନ୍ଧୁଛନ୍ତି ତୋଳି  
 ଗଗନରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଯେ ଧାଇଁଲେ ଅଂଶୁମାଳ ॥  
 ଦେବାଙ୍କର ସମରତ ଦେବେ ଅଗୋଚର ।  
 ଶରରେ ପଡ଼ିଣ ଅସୁ ହେଉଛନ୍ତି ରୁର ॥  
 କୁଳ ମୁଦୁଗର ତଳ ବାବଲ ଶାବେଳି ।  
 ଦେବାଙ୍କ ଶରରେ ପଡ଼ି ହେଉଛନ୍ତି ଧୁଳି ॥  
 ବନ୍ଧୁଲେ ଗିଳି ଦଅନ୍ତି ଶର ଶରଣ ମୁନା ।  
 ଶରରେ ନ ଉଦୟନ୍ତି ସେ ଯେଣୁ ବନ୍ଧୁସେନା ॥

ସମର ସୁଳରେ ଦେବା ଅଟନ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଦୟେ ।  
 ଅସୁରଙ୍କୁ ମଣନ୍ତି ସେ ଛେଳିପୁଅ ପ୍ରାୟେ ॥  
 ଦରଶି ଧର ଅକାଶ ମାର୍ଗେ ପିଟିଦ୍ୟନ୍ତି ।  
 ତୁଣ୍ଡ ତଳେ ଧାତ ଗିଳିଦ୍ୟନ୍ତି ବେଗି ବେଗି ॥  
 ଏକ ଗିଳିଲେ ଅରେକ ଚଅନ୍ତି ଉଡ଼ୁଡ଼ି ।  
 ପ୍ରଳୟ ଘଟୁଡ଼ି ପ୍ରାୟେ ଶୁଭୁଅଛି ରଡ଼ି ॥  
 ଭୂମିରେ ଚରଣ ଶିବ ଅକାଶ ମାର୍ଗରେ ।  
 ରଟମଟ କରି ପାଟି ଲେହନ୍ତି ଦଳରେ ॥  
 ଧକାସୁର ସୈନ୍ୟ ଅଶୀଲକ୍ଷ ଘୋଡ଼ା ତୁଲେ ।  
 କୋଠାସୁ ଦେବା ମୁଖରେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ॥  
 ଅଶୀଲକ୍ଷ ଘୋଡ଼ା ସେହୁ ବନ୍ଧ ଏକ ମୁଖେ ।  
 ଅଗ୍ନି ଝଲକଲ ନାଗଚକ୍ର ମହା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ॥  
 ପ୍ରଳୟ ଅନଳ ପ୍ରାୟେ ସବେ ମହାବ୍ରତ ।  
 ସବୁ ଶର ପଶନ୍ତି ସେ ଦେବାଙ୍କର ଭୁଣ୍ଡ ॥  
 ଏଲମା ଗୋଲମା ଉରକମା ମାରକମା ।  
 ଦୈତ୍ୟବଳ ଭିତରେ ଯେ ଏହାଙ୍କ ଗାରମା ॥  
 ଯୋଜନେ ଯୋଜନେ ବାହୁ ବଢ଼ାଇ ଦରଶି ।  
 ଡାଆନ୍ତି କେ ପାଞ୍ଚଶତ କେ ଶତେକ ଗଣ୍ଡି ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତ ରାଜା ଦେବାଙ୍କ ମହମା ।  
 ଏକେ ଏକେ କେତେ କାହା ମହମା ଗଣ୍ଡିମା ॥  
 ଏକେ ଏକେ ପରବତ ସମାନ ଶରସେ ।  
 ଶତ ଦୁରଶତ ଯାନ୍ତି ଦେବାଙ୍କ ଗରସେ ॥  
 ତୁଣ୍ଡରେ ଲଗନ୍ତି ଗୁପ୍ତିଦ୍ୟନ୍ତି ବେନିପାଟି ।  
 ଅଛି ମାଂସ ଚର୍ମ ସବୁ ଶୁଣି ହୋଇ ଉଠି ॥  
 ଏସନକ ଅନର୍ଯ୍ୟାସ ଦେବାଙ୍କର କଥା ।  
 ସଂକ୍ଷେପି କହୁବାକୁ କେ ପୁଣି ସାମରଥୀ ॥  
 ନାଚନ୍ତି ଗାବନ୍ତି ଧାମନ୍ତି ସେ କୁତୁହଳେ ।  
 ବଦରନ୍ତି ବଳଟାଣୀ ମଦରା ବହୁଳେ ॥  
 ମହା କୁତୁହଳେ ହୁଳହୁଳାର ଶବଦେ ।  
 ପୁଣ୍ୟବା କର୍ମ ଲା ଡାକେଶ୍ବରଙ୍କର ନାଦେ ॥  
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ଅନ୍ତରାଳ କରି ଗିଳି ।  
 ରଣରଙ୍ଗ ରସରେ ସେ ସବେ ମରୁଅଲା ॥  
 କେ ଗଜ ଗିଳିଲେ ଥୋର ରହଇ ବାହାରେ ।  
 କେ କକାଳ ଶୁଣି ଗୁପ୍ତେ ବାହାଡ଼ାଦାନ୍ତରେ ॥  
 କେ କାହାର ପାଦଠାରୁ ଧର ଗିଳି ଦେଇ ।  
 ହାତ ଛଟପଟ କରୁଥାନ୍ତି ଗୁହଁ ଗୁହଁ ॥

କେ କାନ୍ଦା ବୁଲୁ ଭକ୍ତେନ୍ଦ୍ର ହୋଏ ଛଟକେ ।  
 ଦନ୍ତେ ଧରି ଗୁପ୍ତେଶ୍ଵର ଶୁଭେ ରକ୍ତମଣି ॥  
 ଅଶୀଳକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ଧକାସୁର ଥିଲା ।  
 ପ୍ରହରକ ମଧ୍ୟରେ ତା ଆଟ ନିମଜ୍ଜିଲା ॥  
 ଏଲମା ଗୋଳମା ମାରକମା ଯେ କୁଠାସ ।  
 ଏ ଗୁରୁଦେବ ଅଶୀଳକ୍ଷ ଆଟ ଭସ କର ॥  
 ସଇନ ହତ ଦେଶିଣ ଧକାସୁର ଉଠି ।  
 କୁଠାସ ଉପରେ ଲକ୍ଷେଭର ଗଦା ପିଟି ॥  
 ଦାନବ ପିଟିଲେ ଦେଶୀ ପାଟିଲେ ମଜ୍ଜିଲ ।  
 ପଦତ ସମାନ ଗଦା ପଡି ହେଲା ଧୁଳି ॥  
 ଗଦାବର ଭୁଜେନ୍ଦ୍ର ସେ ହେଲା ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ।  
 ତୁ ଶ୍ରୀ ବିସ୍ତାରି ଧାଇଁଲା କୋପରେ ଦଇତ ॥  
 ସେ ଗୁରୁ ଦେଶୀକ୍ଷି ଧରି ଧକାସୁର ତିଳି ।  
 ନାସିକା ବାଟେ ବାହାର ହୋଇଲେ ସେ ବାଳା ॥  
 ଧାଇଁଅସି ଚରଣକୁ ଧରିଲେ ଗୋଳମା ।  
 ଓଟାଇ ଅର ଚରଣ ନେଲେ ମାରକମା ॥  
 ବେନିଭୁଜ ବିକଳେଶ ଶାଣରେ ଏଲମା ।  
 ବେନିଦାଳ ହୋଇଲା ସେ ଅସୁର ବିକମା ॥  
 ଗୁରୁଜଣ ତିଳିଲେ ଯେ କର ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ।  
 ଭଣ୍ଡାସ ହୋଇଲା ଚକ୍ର ଚକ୍ରଦ୍ରୁମା ॥  
 ଅକାଶରେ ଥାଇଣ ସେ ଦେବ ବେଦପତ ।  
 କୁଠାସକୁ ବନ୍ଧୁରୂପେ କଲେ ନତି ସୁତ ॥  
 ଜୟ ତୁ କୁଠାସ କରବାଳା ବିକଟାକ୍ଷୀ ।  
 ପ୍ରପଳ୍ଲବନରକ୍ଷିଣୀ ମାତଙ୍ଗୀ କାମାକ୍ଷୀ ॥  
 ଭକ୍ତଜନବନ୍ଧନା ଗୋ ଅଟୁ କାନ୍ଦେଶୀ ।  
 ଦେଶୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଟୁ ତୁ ଦୁରଗା ॥  
 ଅପଦ ଦୁଃଖ ଅଭିଷ୍ଟ ତୁହ ହାବେ ଶ୍ରୀ ।  
 ତୋହର କୁଠାରେ ମାତ ଭୁବନକୁ ମଣ୍ଡା ॥  
 ଦଶର ସୁଦୟାରୁ ତୁ ଅନଙ୍ଗମୋହନୀ ।  
 ପ୍ରସନ୍ନ ମାହେଶ୍ଵରୀ ଗୋ ପାତକନାଶିନୀ ॥  
 ମାଗୋ ଧକାସୁର ଚିତ୍ତୁଥିଲା ତପିମାନ ।  
 ସେ ହେତୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଲା ଜୟ ତପ ସ୍ଥାନ ॥  
 ତପିମାନଙ୍କୁ ସେ ଚିତ୍ତୁଥିଲାତ ଅଦାସି ।  
 ଧକାସୁର ଦର୍ପେ ନାଶ ଗଲେ ସଦା ତପୀ ॥  
 ତପିମାନଙ୍କ ଅଶ୍ରମ କଲୁ ତୁ ଗୋ ରକ୍ଷା ।  
 ଭକ୍ତଜନଙ୍କର ପୂର୍ବରୁ ମନୋବାଞ୍ଛା

ଧକାସୁର ଦୈତ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇଲା ନିଧନ ।  
 ତପିମାନେ ରକ୍ତବେଶି ଯେହୀ ତପସ୍ଥାନ ॥  
 ସେ ଧକାସୁରକୁ ଦେବଦେବ ମନୁର ।  
 ଚୌଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଦେଲୁ ତୁ ଅଭୟ ବର ॥  
 ତେଣୁ ତୋତେ ତରୁଣୁଷ କଲେ ବନ୍ଧୁସୁତ ।  
 ଗୁହ୍ୟ ମାନବ ଜନ୍ମେ କି ହୋଇବ ଭକ୍ତ ॥  
 ଶ୍ରୀକୁଠାସ ଦେଶୀଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମେ ସେବା ।  
 ଦୁଃଖୀ ଶାରଳାକୁ ଗତ ଗୁଳ୍ମ ଦେବା ॥  
 ଶୁଭ ହୋ ପରାସ ବଳା କୁଠାସ ମନ୍ତ୍ରମା ।  
 ମୋହନମନ୍ତ ତାହାକୁ ଦେଲେ ବେଦବ୍ରହ୍ମା ॥  
 ଧକାସୁର ନାଶ ଦେଖି ଦୈତ୍ୟ ହିଅମୁକା ।  
 ଅଷ୍ଟବକ୍ର ହୋଇ ସୁଗେ ଧାମର ସେ ଏକା ॥  
 ଅକାଶରେ ଲଗିଅଛୁ ହିଅମୁକା ହେ ।  
 ଯୋଜନେ ଯୋଜନେ ଲମ୍ବ ତାର ବେନିକର ॥  
 ମଞ୍ଚପୁରେ ଓଷ୍ଠ ତାର ଅକାଶରେ ପାଟି ।  
 ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନ ସକଳ ତାର ଦେହ ଘୋଷି ॥  
 ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ।  
 ହିଅମୁକା ମୂରତିକୁ ଦେଖି ଦେଶୀ ଦୁର୍ଗେ ॥  
 ବିଗୁରଲେ ଅସୁରଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଏ ଗାରିମା ।  
 ହ୍ୟମୁକାସୁରକୁ ମାର ଅଲୋ ମାରକମା ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଅଞ୍ଜରେ ସେ ମାରକମା ବେଗେ ଉଠି ।  
 ବାମକରେ ହିଲେ ଯେ ଦକ୍ଷକରେ ଯନ୍ତ୍ର ।  
 ଧନୁଶର କୁଠାର ଯେ ଶକ୍ତି ଗଦା ଧରି ।  
 ମହାନର ବ୍ୟାଘ୍ର ପିପରେ ବଳେ କର ॥  
 ଲହ ଲହ ଜିହ୍ଵା କର ଧାଏଁ ଶାଳମୂଷା ।  
 ହିଅମୁକାସୁର ସମ କାୟାକୁ ବିସ୍ତାରି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଘୋଷିଛୁ ସେହୁ ଦୈତ୍ୟ କାମରୂପୀ ।  
 ତା ଉପରେ ବଜ୍ରଶୂଳ ଘେନି ଦେଶୀ ସେବି ॥  
 କୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟର ତେଜ ଦେଖି ଦୁଷ୍ଟଦୈତ୍ୟ ।  
 ପଦ୍ମେଶ୍ଵରୀ ଶୂଳକୁ ସେ ଧରେ ବେନି ହାତ ॥  
 ସେହୁ ଶୂଳ ଲେଉଟାଇ ବୁଲାଇ ପିଟିଲା ।  
 ମାରକମାର ଲଲାଟ ପାଟିରେ ପଡିଲା ॥  
 ପଦ୍ମେ କର୍ମିଲେ ପଦ୍ମେଶ୍ଵରୀ ମହା ଶୂଳ ।  
 ସହସ୍ରେ ଶ୍ରୀ ହୋଇଣ ପଦ୍ମେ ଭଜି ତଳ ॥  
 ଶୂଳ ଭଜିଲେଶ୍ଵରୀ ପ୍ରସରଇ ସେ ପାଦିଷ୍ଠ ।  
 ବଜ୍ର ଗୁରୁର ଘେନି ପିଟିଲା ଦୈତ୍ୟ ॥



ମାରକମା ଉପରରେ ପଡ଼ି ବଳୁକାଶ ।  
 ଶୁକ୍ଳ ଶୁକ୍ଳ ଉପରୁ ସେ ପଡ଼ିଲା ତତ୍ତ୍ଵଶାଳ ।  
 ତତ୍ତ୍ଵେକ ଧର ଧାରଣା ହିଅନ୍ତା ପୁଣ ।  
 ଦେଶୀକ ଉପରେ ନେଇ ପଞ୍ଚ ଚତୁଷ୍ପାଶ ।  
 ଲୋହପାତ୍ର ପଦ୍ମୋଦ୍ଭବ ଦେଶୀ ବଳୁଧେୟା ।  
 ଅଭେଦ କବଚେ ପଡ଼ି ଶକ୍ତି ହୋଇଲୁ ରୁନା ।  
 ଅନଳକାଶ ପେଟେ ହ୍ୟମ୍ବୁକା ପ୍ରାଭବ ।  
 ମାରକମା ଶରୀରରେ ପଡ଼ି ଅଗ୍ନି ଲିଭି ॥  
 ଲୁହା ଗଦା କୋଟିଏକ ସହସ୍ର ଯେ ଭାର ।  
 ତାହାଦେଇ ପେଟିଲକ ଦେଶୀକ ଉପର ।  
 ସେ ଗଦା ପଡ଼ିଲା ଯାଇଁ ଦେଶୀକର ପିଠି ।  
 ଗିରିବର ସମ ଗଦା ପଡ଼ି ଧୂଳି ଉଠି ॥  
 ପବନୁ ବେଗେ ପାବେଲ ଘେନିଣ ପ୍ରହାର ।  
 ଯନ୍ତ୍ର କୁନ୍ତ ଗୁରୁଜ ହ୍ୟମ୍ବୁକାପୁର ମାର ॥  
 ସମର କରନ୍ତେ ହେଲା ତରଫତ ଗର୍ବି ।  
 ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ବଦାତେ ଅଗ୍ନି ଝିଲକନ୍ତି ॥  
 ଲୋହତ ବର୍ଣ୍ଣ ପଶ୍ଚାତ୍ତେ ଦଶେ ରଣଭୂମି ।  
 ଭଜନ୍ତି ଦାନବ ବଳ ବଳେ ଉତକର୍ମୀ ॥  
 ସହସ୍ରେ ବାର ପ୍ରହାର କଲା ହିଅନ୍ତା ।  
 ବଦଳ ହୋଇବା ଦେଖି ହୋଇଲା ତାଟକା ॥  
 ଶକ୍ତିସବୁ ଭଜନ୍ତେଣ ହେଲା ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ।  
 ପବତ ପ୍ରାୟେକ ଉଦ୍ଧା ହୋଇଛି ଦଇତ ॥  
 ନବନିଶ୍ଚିନ୍ତ ମାରକମା ଯେ ମାଇଲେ ।  
 ଅସୁର ଦେହେ ପଡ଼ିଲେ ତେତାନ୍ତ୍ୟକଲେ ॥  
 ଯେତେବେଳେ କୁନ୍ତ ଯାଇ ତା ଦେହରେକାଳି ।  
 ତତ୍ତ୍ଵ ହୋଇ ପଡ଼ିଲକ ଦୈତ୍ୟ ଗଳଗାଳି ॥  
 ମାରକମା ମାଡ଼ିବସେ ତାର ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ।  
 ବୁକୁ ଚାରି ଅନ୍ତ କାଢ଼ି ଲମ୍ବାଇଲା ଗଳେ ॥  
 ପାଦେ ପାଦ ମାଡ଼ି ଅର ପାଦ ଉଡ଼ୁଡ଼ିଲା ।  
 କୋପେ ବେନି ଫାଳ କର ଚାରି ପକାଇଲା ॥  
 ଅସ୍ତ୍ର ତର୍ମ ମାଂସ ରକ୍ତ କ୍ଷେପି ଗର୍ଭଗତେ ।  
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ସହଚେ ଗିଳିଲା ଭୂରତେ ॥  
 ହିପୁର ଜଣିପାରଇ ଯେଉଁ ହିଅନ୍ତା ।  
 ମାରକମା ଦେଶୀ ତାକୁ ଗିଳିଦେଲେ ଏକା ॥  
 ଅନେକ ଭୂପେ ଉପତ ହେଲା ମନ୍ତ୍ରଦେଶୀ ।  
 ଅନ୍ତ ବୁଦ୍ଧି କରଣ ମାରକମା ସେବ ॥

ଜୟ ତୁ ମାରକମା ଗୋ ରଖିଲୁ ସଫାର ।  
 ଅତିବିଚିତ ତୋର ଏ କୌତୁକ ସମର ॥  
 ଜୟ ତୁ ମାରକମା ଗୋ ଅସୁର ବିନାଶି ।  
 ଜୟ ତୁ ମାରକମା ଗୋ ଦେବକୁ ଉଦ୍ଧାସି ॥  
 ଜୟ ତୁ ମାରକମା ଗୋ ହ୍ୟମ୍ବୁକା ସହାର ।  
 ଜୟ ତୁ ମାରକମା ଗୋ ଅଦ ଶାକମୁଣ୍ଡା ॥  
 ମାରକମା ଦେଶୀକର ତରଣ ଯୁଗଳେ ।  
 ଶୂନ୍ୟମୁଖ ଶାରଳାର ଶିର ସଦା ଲୁଲେ ॥  
 ହିଅନ୍ତା ଅସୁର ଯେ ପଡ଼ିଲକ ରଣେ ।  
 ଅନେକ ଉପତ ହେଲେ ଦେଖି ଦେବଗଣେ ॥  
 ପଞ୍ଚଶକ୍ତି ସାଗର ଯେ ହିଅନ୍ତା ଆଧି ।  
 ଏକୁ ଏକ ଦାନବ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗରଷ୍ଠ ॥  
 ପାଶ ପରଶୁ କୁଠାର ଗଦା ଘେନି ଉଠି ।  
 ନାନା ଅସ୍ତ୍ର ମାରକମା ଉପରେଣ ପେଟି ॥  
 ଦେଖିଲେ ସେ ଦୈତ୍ୟ କଲ ମହାତେଜାସୁନ ।  
 ତନୁହୋଣ ଓଷାରରେ ଛନ୍ତି ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ॥  
 ବିଦ୍ୟାବିରୁ ପଡ଼ିଲେ ଦେଶୀ ତହୁଁ ଡେଇଁ ।  
 ଶୁକ୍ଳ ଶୁକ୍ଳ କ୍ଷଣକରେ ସବୁ ଦେଲେ ଖାଇ ॥  
 ଯେସନେକ ପବତରୁ ପଡ଼େ ଜଳ ଗର୍ବି ।  
 ନିଶ୍ଵାସ ଫୁରନ୍ତେ ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟେ ଯାନ୍ତି ପଶି ॥  
 କେ ଶର ମାରନ୍ତି ହାଶନ୍ତି କେ ଧର ଖଣ୍ଡା ।  
 କେ କୁନ୍ତ ଶକ୍ତି ମାରଇ କେବଣ ଗୁମଣ୍ଡା ॥  
 ମାରବା ଶକ୍ତି ସମସ୍ତ ପଶୁଛନ୍ତି ଗର୍ଭେ ।  
 ତୁଣ୍ଡ ନ ଶୁଣନ୍ତି ପୁଣ ଧାନ୍ତି ମଉଗବେ ॥  
 ଏକାକେ ଖାଅନ୍ତି ପାତାଳରେ ଦେଇ ପାଟି ।  
 ଗର୍ଭେ ପଶନ୍ତି ଅସୁର ବଳ ଲକ୍ଷ କୋଟି ॥  
 ପଞ୍ଚଶକ୍ତି ସାଗର ଯେ ହିଅନ୍ତା ବଳ ।  
 ନବପଡ଼ିର ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ିଲେ ସକଳ ॥  
 ରକତ ମନ୍ଦାଏ ନାହିଁ ହାତ ଗୋଟି ମୁଣ୍ଡ ।  
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିବା ନାହିଁ କାହାର ସେ ପିଣ୍ଡ ॥  
 ଅସ୍ତ୍ର ତର୍ମ ଅନ୍ତ ଅଦ ରକତ ଯେ ମାଂସ ।  
 ସମସ୍ତ ଉକ୍ଷଣ କଲେ ନ ରହିଲା ଶେଷ ॥  
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର ଅଟେ ଚଣ୍ଡୀପୁର କଥା ।  
 ମାନବ ଜନମ ହୋଇ କେ ଏହା ଲେଖନ୍ତା ॥  
 ବଳାଙ୍ଗ ଦଇତ ପୁଣି ଭୟର ଅସୁର ।  
 ଏ ଦୁହିତ ତୁଲେ ଯୋଦ୍ଧା ପକ୍ଷର ସାଗର ॥

ରଣରଙ୍ଗରେ ଅସୁରେ ମହାମରଦ୍ଧ ବଳ ।  
 ବଳାଙ୍ଗ ଶୁଭ୍ରସୁର ଦୁର୍ଦ୍ଦେଶ ବଳଗାଳ ।  
 ସେସନେକ ସିନ୍ଧୁ ଅସି ଅବକାରର କୁଳ ।  
 ତେସନ ବେଷ୍ଟିଲେ ପାଇଁ ସେ ଦେବା ମଣ୍ଡଳ ॥  
 ଦେଖିଲେ ଅସୁରଙ୍କର ଦର୍ପ ମହାତେଜ ।  
 ବରୁଣଲେ କାହିଁ ନାଶ ହୋଇବେ ଦଳ ॥  
 ଏମନ୍ତ ଶୁକ୍ଳ ଶ୍ରୀଦୁର୍ଗା ଦେବା ପରଚଣ୍ଡୀ ।  
 କଟିଭାସି ଜାତ କଟଲ ଦେବା ସମଚଣ୍ଡୀ ॥  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ କୁମାରୀ ମାରୁଣୀ ଅମରାୟୀ ।  
 ସୁନାୟୀ ରୂପାୟୀ କାମନାୟୀ ବଜ୍ରାୟୀ ॥  
 ବଞ୍ଚାଶୁଣୀ ଶୁଭେ ଦଶଭୀଷଣ ଜନମେଲେ ।  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ତାରଣୀ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ଦଶଜଗ ଅଟଲ ଏହସଗି ଯାଅ ।  
 ବଳାଙ୍ଗ ଶୁଭ୍ରର ଦୈତ୍ୟ ବଳ ସବୁ ଖାଅ ॥  
 ମିଶିଲେ ମା ଅଜ୍ଞାପାଳ ଦଶ ଗୋଷାମଣୀ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦୋଷଲେ ଶ୍ୟେନପର୍ବୀ ଯୁଧ ଜାଣି ॥  
 ଶୁଣ ପରାସ ଗଜା ଏ ଚଣ୍ଡୀଙ୍କ ମହମା ।  
 ମୁକା ବୟସ ପରାସ୍ତେ ହେଲେ ସର୍ବ ବାମା ॥  
 ନାଗରାୟେ ଅରମ୍ଭ ସେ କରେ ପ୍ରେମରଙ୍ଗ ॥  
 ସେହୁରୂପେ ଦେଖାଇଲେ ସେ ଅଙ୍ଗ ବିଭଙ୍ଗ ।  
 କାମଗର ଭେଦଲ ସେ ଅସୁରଙ୍କ ଅଙ୍ଗ ।  
 ମଦନ ବାଣରେ ସେହୁ ହେଲେ ଅସାଷ୍ଟମ ।  
 ଶସ୍ତ୍ର ପକାଇ ଅସୁରେ ହେଲେ ମତଭ୍ରମ ॥  
 ମାତଙ୍ଗୀ କାମାକ୍ଷୀ ମୋହନୀ ଯେ କାମସେନା ।  
 ଦେଖି ଦୈତ୍ୟ କାମେଥନ୍ନ ହେଲେ ସର୍ବବଶା ॥  
 ଶୁଙ୍ଗାର ଦୋଷେ ବୋଲି ସେ ଅଶିଲେକ ଭଣ୍ଡି  
 ବିନ୍ଦ୍ୟଗିରି ଖୋଟେନେଇ ଭରିଲେକ ଚଣ୍ଡୀ ॥  
 ସଙ୍ଗାତ ସଙ୍ଗାତ ବୋଲି ଭ୍ରୋଷ କଲେ କୋଳ ।  
 ନଖ ବୁଡ଼ାଇ ବୁକୁରେ କଲେ ବେନିପାଳ ॥  
 ଅକାଶକୁ ଫିଙ୍ଗି ତଳେ ଦେଲେ ପାତ ତୁଣ୍ଡ ।  
 ଶୁଭଦ୍ରେ ଦନ୍ତେଶ ଧୂଳି ହୋନ୍ତି ଗୋଡ଼ମୁଣ୍ଡ ॥  
 ହସ୍ତେ ହସ୍ତ ଧରି କେହୁ ମୁଖେ ତମ୍ଭ ଦ୍ୟାନ୍ତ ।  
 ତୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଭରିଣ ମୁଣ୍ଡକୁ ଶ୍ରେବାନ୍ତ ॥  
 ଅଭିଜଣେ ଅସି ଶ୍ରେଣି ଉଛୁଟ ଦେନଇ ।  
 ତାହା'ତହୁଁ ଅସି ଅନ୍ୟ ଉଛୁଟଣ ନେଇ ॥

ଏକ ନିହତନ୍ତେ ଅନ୍ୟ ନିହତ୍ତୁ ପାତଇ ।  
 ନାନା କୌତୁକ ଲଗାଇ ଯାଅନ୍ତି ସେ ଶାଈ ॥  
 ଏକା ଗରାବଳେ ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଜଣ ଶାଈ ।  
 ତଥାପିହିଁ ତାହାଙ୍କର ଯଥା ତ ନ ଯାଇ ॥  
 ସୈନ୍ୟବଳ ସମସ୍ତେତ ପାଇ ଅପତୟେ ।  
 ଶ୍ୟେନ ପର୍ବୀ ପରାସ୍ତେକ ହେଲେ ମହାମାୟେ ॥  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ନାମଧାରୀ ଯେଉଁ ଚଣ୍ଡୀ ଗୋଟି ।  
 ସମୁଦ୍ର ସମାନ ତାକୁ ରୂଧିର ନ ଅଣ୍ଡି ॥  
 ସନ୍ତାନ ନ କଲ ସେହୁ ମୋହ ଏକା ଜଣେ ।  
 ସବୁନ୍ତ ମାରିଲା ସେହୁ ମୋହର ବାଣେ ।  
 ସେ ଅସୁର ସଜନୀକୁ ଲାଗିଲ ଭେଳକ ।  
 ଦିନା ଯୁଦ୍ଧେ ନାଶ କଲେ ଦେବା ସେ କାମାକ୍ଷୀ ॥  
 ବାହୁଣ ବାହାୟୀ ମସଗ୍ରୀ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭାୟୀ ।  
 ସମାୟୀ ଅଭି ଜୟୟୀ ମୁନାୟୀ ତରାୟୀ ॥  
 ଲଙ୍କାୟୀ ଏହାଙ୍କୁ ଢାକ କର ପାଶେ ବେଗେ ।  
 ଅସୁରଙ୍କୁ ଖାଅ ବୋଲି ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦୁର୍ଗେ ॥  
 ଏସନେକ ଅଜ୍ଞା ଯହୁଁ ଦେଲେ ଜପଲୀତା ।  
 ଅକାଶକୁ ଶ୍ରେୟନ୍ତ ସେ ନ ଯାଇ ପଶିତା ॥  
 ମର ମାର ବୋଲି ଉଚ୍ଛତାସ ମାରକମା ।  
 ବେଗେ ବେଢ଼ି ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଭାଣିଲେ ଗାରମା ॥  
 ବଳେକର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଯେ ହସ୍ତେ ଧରି ଶଣ୍ଡା ।  
 ଭଲରସା ଚର୍ଚ୍ଚିକାଇ ବାସେନା ଶୁଣୁଣ୍ଡା ।  
 ଅମ୍ଭିକା କୁଠାର ମୂଳେ ଅଠାଇଣ ଚଣ୍ଡୀ ।  
 ରୂଧିର ସିନ୍ଧୁରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖ ମଣ୍ଡି ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ ଗଜା ଶୁକମୁନି ବୋଲେ ।  
 ଅଠାଇଣ ଦାନବଙ୍କ ଉପରେ ଲାଗିଲେ ॥  
 କଟା ମୁଦଙ୍ଗ ମର୍ଦ୍ଦଳ ଶୁଣୁଣ୍ଡ ସୌରାଷ୍ଟ୍ର ।  
 ବଜାଇ ମଉରଙ୍ଗରେ ନାଚ ଖେମୁଣ୍ଡା ନାଟ ॥  
 ଅପତ ଦିନାଶିନୀ ସେ ମଦ୍ୟପାନେ ଜଡ଼ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉଛୁଟୁ ଅଛି ମୁଖ ଗବ ରଡ଼ ॥  
 ଅସୁରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ନ କରନ୍ତି ଭୟେ ।  
 ବଜ୍ରରେ ନିର୍ମିତ ଅଟେ ଦଇତଙ୍କ କାୟେ ॥  
 ସମରା କରନ୍ତି ବେନିବଳ ଏକ ହୁଏ ।  
 ବିନ୍ଦୁ କୋପେ ନାଗର ଅସୁରେ ନିର୍ଭୟେ ॥  
 ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତେଣ ଦ୍ଵିପ୍ରହର ଗଲା ।  
 ବଗ୍ଗତାସ ବେନିବଳ ଦାନବ ଚଳିଲା ॥

ଏକାବେଳେ କୋଳକର୍ଣ୍ଣ ଧରନ୍ତି ଦରଶି ।  
 ଯୋଜନେ ଯୋଜନେ ଲମ୍ବ ତାଙ୍କ ଭୁଜଦଣ୍ଡ ।  
 ଲକ୍ଷେ ଦୁଇଲକ୍ଷ କେଟି ମର୍ଦ୍ଦିତ ଦାନବ ।  
 କାଳରୌଦ୍ର ପେଟରେ ଯେ ଏବେ ହୁଏ ଠାବ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଏକେ ଏକେ କେତେଦୈତ୍ୟଗଣ ।  
 ଶିରମାନ ଦେଖାଯାନ୍ତି ବାହାରେ ନିକଳ ॥  
 ଶୋକାନ୍ତଳ ଅଗ୍ନି କାଳ ଅନଳ ବହନ ।  
 ପିଙ୍ଗଳ ଜ୍ଵାଳାଅନଳ ଜାଣି ମହା ଅଗ୍ନି ॥  
 ମହାଘୋର ରୌଦ୍ର ସେ ଯେ ପ୍ରଳୟାନ୍ତ ଜାଣି ।  
 ଦର୍ପ ଅନଳ ବହୁ ଅନଳ ବହନ ॥  
 ଘୋରାନଳ ମହା ଅଗ୍ନି ସେ ଦବ୍ୟ ଅନଳ ।  
 କଳାନଳ ଦୈତ୍ୟାନର ଗୋହତ ପିଙ୍ଗଳ ।  
 ଏ ଅଗ୍ନି ମନେ ଥାଅନ୍ତି ଦେବୀଙ୍କର ସେବେ ।  
 ପଡ଼ିଲେ ଦହନ ହୁଏ ଗିଳିଲେ ନ ଅଣ୍ଡେ ॥  
 ରାମଚଣ୍ଡୀ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ଉଦର ବହନ ।  
 ଏଥକୁ ଅସ୍ତରେ ହେଲେ ଦୃତସମ ଜାଣି ।  
 କୁଠାସ ବ୍ୟାଧିବଦନା ଚଢ଼ିକା ବାସେନା ।  
 ପ୍ରଳୟ ପ୍ରାୟ ଅସୁର ସବନି ଜଳ ॥  
 ସଜନ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଯେ ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ଶୁଷ୍କର ।  
 କୋଟି କୋଟି ବଳ ସଙ୍ଗେ ଧର ଶାରବର ॥  
 ପାଶ ପାଶ କୋଟିଶର ବିନ୍ଧ ଶସ୍ତ୍ରମୁନା ।  
 ମେରୁ ମର୍ଦ୍ଦନ ଅଟଇ ଯାହାଙ୍କର ବାନା ॥  
 ରାମଚଣ୍ଡୀର ସଂଗ୍ରାମ ବଜ୍ରାଙ୍ଗର ତୁଲେ ।  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ସେ ଶୁଷ୍କର ତୁଲରେ ଯୁଦ୍ଧିଲେ ॥  
 ଅଉ ଦେବୀମାନେ ସଙ୍ଗେ ପଡ଼ିଲେକ ମାତ ।  
 ଅସୁରବଳ ଭଞ୍ଜିଲେ ଦନ୍ତରେ କାମୁଡ଼ି ॥  
 ଦୈତ୍ୟ ନାଶତ ବିନ୍ଧନ୍ତି ହୋଇ ଏକମୁଖ ।  
 ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ଦୁର୍ଗପଦରେ ଯାଇ ବହୁ ଦୁଃଖ ॥  
 ରୁଧିରରେ ବଲେପନ ଦେବୀଙ୍କର ଧଙ୍ଗ ।  
 ଅବଶାନ୍ତ ସମର ସେ କରି ରଣରଙ୍ଗ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତ ରାଜା ବଜ୍ରାଙ୍ଗର ତୁଲେ ।  
 ରାମଚଣ୍ଡୀ ମହା ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ଅରମ୍ଭିଲେ ॥  
 ନାହିଁ ନୋହୁଲା ନଥକ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉତର ।  
 ଦେବନ୍ତ ଦୁଃଖ ମାନବରେ ଅତୀତର ॥  
 ଏକାଦଶମୁଖା ଶର କାଳାନ୍ତକ ଶକ୍ତି ।  
 ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ମାରିଲା ନେଇ ହୋଇ କୋପମତ ॥

ବାବୁଣା ଶସ୍ତ୍ର ମାରିଲେ ଦେବୀ ରାମଚଣ୍ଡୀ ।  
 ମହାବୁଦ୍ଧ ଶରେ ଦୈତ୍ୟ ହୋଇଲକ ଶକ୍ତି ॥  
 ରଣରଙ୍ଗ ଧନୋଳାରେ ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ଦରନ ।  
 ରାମଚଣ୍ଡୀ ଉପରରେ ପ୍ରହାରରେ ପବନ ॥  
 ଅନ୍ତଃସ୍ତେଶ ବୁଲାଇଣ ପିଟେ ଦେବୀ ମୁଣ୍ଡ ।  
 ଟେକା ବାଜିଲା ପ୍ରାୟେ ସେ ହେଲା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ॥  
 ପବନ ଭୁଜନ୍ତେ ଦୈତ୍ୟ ହେଲା ଅତ ରାଗ ।  
 ରାମଚଣ୍ଡୀ ଧାଇଁ ଶୂଳ ମାରିଲେକ ବେଗ ॥  
 ବକ୍ଷସ୍ଥଳରେ ପଡ଼ିଲା ସେ ଶୂଳ ଶକତ ।  
 ହୃଦୟତ ପୁଟି ଗଲା ସେହୁ ପିଠିକତ ॥  
 ଘାଏଣ ଦାନବ ହେଲା ସେ ଉତ୍ତନଶାୟୀ ।  
 ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ମାଡ଼ ବଢ଼ିଲେକ ମହାମାୟୀ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତ ରାଜା ଶୁକ୍ରମୁନ ବୋଲେ ।  
 ଏବେ ଏବେ ଦରତେ ଯେ ଅନ୍ତର ନ ଶଗଲେ ॥  
 ନବସପ୍ତବର୍ଷ ତପେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତୋଷିଲା ।  
 ଅଧ୍ୟୟ ବରପାଇଣ କ୍ଷଣେ ନାଶ ଗଲା ॥  
 ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ଦୈତ୍ୟକୁ ମାରିଲେକ ବନ୍ତଶକ୍ତି ।  
 ତେବେ ଯାଇଁ ହେଲା ତାକୁ ମୁଣ୍ଡ ପରାପତ ॥  
 ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ରଣେ ପଡ଼ିବା ଦେଖି ଦେବଲୋକେ ।  
 ରାମଚଣ୍ଡୀ ଶିରେ ପୁଷ୍ପ ବର୍ଷିଲେ ଉଷ୍ମକେ ॥  
 ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ମିଳି କଲେ ସୁତ ।  
 ଜୟ ତୁଗୋ ପରମାର୍ଥୀ ନମୋ ଅଦମ୍ଭି ॥  
 ଶ୍ରୀ ରାମଚଣ୍ଡୀ ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ପିଟଇ ଦୁର୍ଗତ ।  
 ନାମ ସ୍ମରନ୍ତେ ହୁଏ ଦୁଃଖ ସୁଗତ ॥  
 ଅନ୍ତ ବ୍ରତେ ଭଜିବାକୁ ହେଉ ପରକାଶ ।  
 କରତୁଳରେ ଖଣ୍ଡନ କରୁ ପାପ ଦୋଷ ॥  
 ଯା ନାମ ଧରନ୍ତେ ଯମ ଅଗଳି ଭଜଇ ।  
 ଦଉଡ଼ ଦୁଃଖ ଯାଇଣ ସୁଖ ଉପୁଜଇ ॥  
 ସେ ତାରଣୀ ରାମଚଣ୍ଡୀ କରୁ ଏବେ ରକ୍ଷା ।  
 ହୃଦୟତ ଚନ୍ଦ୍ର ନରେ ଲଭ ମନବାଞ୍ଛା ॥  
 ଯୋଗେଯୋଗେଶ୍ଵର ସେସେ ଜଗଜ୍ଜନମାୟେ ।  
 ସ୍ମରନ୍ତେ ମାତଙ୍ଗୀଙ୍କି ଅଭୟ ସେ ଦବ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଚରଣ ସେ ପଡ଼ନ୍ତି ଶୁଣନ୍ତି ।  
 କି ଅବା ନିର୍ମଳ ମନେ ହୃଦୟେ ଶୁଣନ୍ତି ॥  
 ଭଜନ ସ୍ମରଣ କଲେ ପାପ ହୁଏ କ୍ଷୟେ ।  
 ଅପଦ ଅଭୟ ଶକ୍ତିଦୟାନ୍ତ ମହାମାୟେ ॥



ତୁଦେବ ଯେତେହେଁ କାଳିପରଯନ୍ତ୍ର ଥାଉ ।  
 ମୁହିଁ ତେବେକାଳ ଥୁବ ଏହି ଅଜ୍ଞା ହେଉ ॥  
 ତଥାପୁ ବୋଲଣ ଅଜ୍ଞା ନଦଳେ ଦାନକର ।  
 ଯାହା ମାରିଲୁ ସେ ତୋତେ ମେଡ଼ି ଚତପର ॥  
 ମାତଳ ବୋଲଲା ମାଗୋ ମାଗୁ ମାଗୁ ବର ।  
 ଅସ୍ତ୍ର ଗୋରଣ ଅଦତ୍ୟ ଗଲେ ନିଜ ପୁର ॥  
 ବର ପାଇଣ ଦଇତ ମିଳି ନିଜପୁରେ ।  
 ଯାଇଣ ରହୁଲୁ ସେହୁ ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ॥  
 ମାତଳ ବୋଲଲା ମାଗୋ ଏ ଦଇତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।  
 ନୋତେ କରବ ଅନେକ କୃଷ୍ଣ ଏ କପଟ ॥  
 ଅଦତ୍ୟ ଦେବ ଅକାଶୁଁ ଅସ୍ତ୍ର ହେବା ଯାଏ ।  
 ଦେବରଥ ଚଢ଼ି ଶୂନ୍ୟେ ଥୁର ମହାମାୟେ ॥  
 ନୋହୁବ ଦବସ ମଗୋ ନୋହୁବାକ ଶୁଦ୍ଧି ।  
 ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଭେଟ ହେବୁ ଆସି ଧାତ ॥  
 ମାତ ଗୋ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟ ସତାବନ ଲତା ।  
 ତେତେବେଳରେ ମାରିଲେ ମରବ ଦଇତା ॥  
 ଦବସେ ନ ମରବ ଏ ସୁଫେ ନାହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ।  
 ଏକଥା ଯେ ମନେ ଥୁବ କହୁଲୁ ଏ ତତ୍ତ୍ୱ ॥  
 ଶୁଣ ହେ ପରାସ୍ତ ରାଜା ଦଇତର ତୁଲେ ।  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ଦେବୀ ଘୋର ସଂଗ୍ରାମ ରଚିଲେ ॥  
 କହୁଗଲା ମାତଳ ଯେ ଦେଇ ପୁଷ୍ପଯାନ ।  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ବିଜେ କଲେ ତହିଁରେ ଯାଇଣ ॥  
 କାମରୂପୀ ହୋଇ ଦେବୀ ପୁଲକାଇ କାୟେ ।  
 ଶତେ ଭୁଜ ବିକାଶିତ କଲେ ମହାମାୟେ ॥  
 ପଞ୍ଚାଶ ଭୁଜରେ ଘାଟଣିତ ଧନୁ ଧରି ।  
 ଦୁର୍ଗନ୍ଧକ ବଳକୁ ସେ ଶରବୃଷ୍ଟି କରି ॥  
 ଅନେକ ଦେବ ଶସ୍ତ୍ର ଯେ ବିଲୁଲୁ ଅସୁର ।  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ଦେବୀ ଦେହେ ପଡ଼ି ହୋନ୍ତି ତୁର ॥  
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ଚକେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେଇଥିଲା ।  
 ଅସୁର ଜୟଚଣ୍ଡୀକୁ ସେ ଚକ ମାରିଲା ॥  
 ଅପାଳିତ ଦେବ ଚକ ସେହୁ ଯେ ଅଟଇ ।  
 ଅବଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରି ପଛେ ଲେଉଟଇ ॥  
 ଯାହାକୁ ପେଷଇ ସେହୁ ହୁଅଇ ଦହୟା ।  
 ଜଗତ ଦହ ପାଇଲ ସେ ଚକର ତେଜ ॥  
 ସେ ଚକ ଧରଣ ଅଣ୍ଡେ ମାରିଲା ଦଇତ ।  
 ଜଳେ ଗୋପ୍ୟ କଲେ ନେଇ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ରଥ ॥

ଲୋଡ଼ଣ ନ ପାଇଲା ସେ ଚକ ମହମୟେ ।  
 ଅନେକ ଖୋଜିଲା କହ ନ ପାଇଲା ସାଧେ ॥  
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ରବ ଅସ୍ତ୍ରାଚଳେ ଗଲେ ।  
 ଜନରୁ ସେ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ବାହାର ହୋଇଲେ ॥  
 ଅସୁରକୁ ଭେଟିଲେ ସେ ବେନସହୁ ଶୁଦ୍ଧି ।  
 ରଡ଼ ଶବଦରେ ତନି ଭୁବନ କମ୍ପାନ୍ତି ॥  
 ପୁଣ ସମର ହୋଇଲା ମହା ନିଶାକାଳେ ।  
 ଦାନବ ସଇନ ବୁଲନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ତରାଳେ ॥  
 ଗୋଡ଼ାର ଅଛନ୍ତି ପଛେ ଗୌଷଠି ଦେବଣ ।  
 ଅସୁର ବଳ ଧରଣ ଭସି ଦବାଶୁଦ୍ଧି ॥  
 କେହୁ ରଣେ ପଡ଼ି କେହୁ ପଳାଇଣ ଗଲା ।  
 ବିନାରଣେ ନାଶିଯାନ୍ତି ଜାଣନ୍ତା ନୋହୁଲା ॥  
 ଚଉଦ ସଂଗର ଥିଲେ ଭସୁରର ବଳ ।  
 ରଜନୀ ନ ପାହୁଁ ତାହା ଭସିଲେ ସକଳ ॥  
 ଚଉଷଠି ଯୋଦ୍ଧା ଖାଇଦେଲେ ଦୈତ୍ୟ ଥାଟି ।  
 ବିଗୁଣ ହୋଇଲେ ସବେ ନ ପୁରନ୍ତେ ପେଟ ॥  
 ଅପେ ଅନେକ ନାଶିତ ବିଜି ଜୟଚଣ୍ଡୀ ।  
 ହସ୍ତର ଶସ୍ତ୍ରରେ ପଡ଼ି ହୁନ୍ତି ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ॥  
 ନାନାବିଧ ଶସ୍ତ୍ର ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ହୁନ୍ତି ତୁନା ।  
 ଅସୁରର ସେମାବଳି ଅଟେ ବଜ୍ରସେନ୍ଧ୍ରା ॥  
 ସେ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନକୁ ଗୁଡ଼ି ଜୟଚଣ୍ଡୀ ।  
 ଶତେ ଭୁଜରେ ଦୈତ୍ୟକୁ ଧଇଲେ ଦହନ୍ତି ॥  
 ଅସୁରକୁ ଅନ୍ତରାକ୍ଷେ ଧରି ଦେଲେ ଗିଳି ।  
 କର୍ଣ୍ଣିକାଟରେ ବାହାର ହେଲା ମହାବଳା ॥  
 ପୁଣବିସ୍ତାର ହୋଇଲା ତାର ମହାକାୟେ ।  
 ବଇଷ୍ଣବା ଚକ ମାରିଲେକ ମହାମାୟେ ॥  
 କୋଟିଏ ଅନଳ ଜ୍ୱାଳା ଯେଉଁ ଶସ୍ତ୍ରଜ୍ୟୋତି ।  
 ଦୈତ୍ୟର ଦେହେ ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼େ ତଷଣାନ୍ତ ॥  
 ଦେଖିଣ ଅସୁରୀୟ ହେଲେ ସର୍ବ ଦେବତାଏ ।  
 ବୃନ୍ଦାବନକରଣ ମନେ କଲେ ମହାଭୟେ ॥  
 ବୁଢ଼ା ବୋଇଲେ ଭୀଷ୍ମର ଦଇତ୍ୟ ନ ମଲା ।  
 ସମରରେ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ବିଗୁଣ ହୋଇଲା ॥  
 ରେରେକାର ଶବଦରେ ଭୀଷ୍ମର ଯେ ଉଠି ।  
 ଅସ୍ତ୍ରଗିରି ନେଇ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ପରେ ପେଟି ॥  
 ଗିରିବର ପିଟନ୍ତେଣ ଧାଇଁ ମହାମାୟା ।  
 ହସ୍ତଦ୍ୱାରା ବଦାରିଲେ ତାହାର ଯେ କାୟା ॥

ଅସୁଗେ ବାଜି ଚୁଣି ହୋଇଗଲା ଭାଜ ।  
 ପୁଣି କାତ୍ୟାୟିନୀ ଦେବା ଉଠିଲେ ଗରଜ ॥  
 ନାଚନ୍ତି ଦାନବମାନେ ଶ୍ରେମତୀ ନାଟଶ୍ରୀ ।  
 ବେନପାଦ ଦଗ୍ଧଶିଖ ଧର ମହାଚଣ୍ଡୀ ॥  
 କୁଳାଚଳ ଉପରରେ ଅସୁରକୁ ପିଟି ।  
 ପଡ଼ି ଶତେକ ଯୋଜନ ଧୁଳିହୋଇ ଉଠି ॥  
 ଏକେକେ ପରବତ ଗଲା ଗୁଣ୍ଡାହୋଇ ।  
 ଅସୁର ଶରୀର ଏକସ୍ଥାନ ସତ ନୋହୁ ॥  
 ସମରରେ ବମ୍ବୁ ଯେ ହେଲେ ଗୋସାନଣୀ ।  
 ଲୋହ ଗିରି ପରେ କରୁଥିଲେ ଅଣି ପୁଣି ॥  
 ଏକସ୍ଥାନ ବନ୍ଧୁ ତାର ନୋହେ ମହାବଳୀ ।  
 ଲୋହ ଗିରି ପରବତ ପଡ଼ି ହେଲା ଧୁଳି ॥  
 ସମ୍ଭାମରେ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ବମ୍ବୁ ହୋଇଲେ ।  
 ଭଲନ୍ତି ଏହାକୁ ମୁହିଁ ଶୁଣି ଦେବ ଭଲେ ॥  
 ଏମନ୍ତ ବର ଏହାକୁ ଦେଲେ ଅଶ୍ଵମାଳୀ ।  
 କେତେ ମୁଁ ଏହାରୁଲେ ହେବି ବାରୁଆଳୀ ॥  
 ହୃଦେ ବସୁରନ୍ତି ଏଥେ ନ ମଲ୍ଲ ଅସୁର ।  
 ରବି ଏହାକୁ ଏମନ୍ତ କର ଦେଲେ ବର ॥  
 ଏତେମତେ ଉପାସୁରେ ନ ମରେ ଦଇତ ।  
 ଅସୁଗସ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ଦେହେ ନୋହୁଲା କିଛିତ ॥  
 ଗୌତମି ଦେଶୀକ ମଧ୍ୟେ ଅଟେ ମହାଦେବୀ ।  
 ଦେବେ ଦୁର୍ଗର ସେ ଗିରିପାରେ ଦବ ଭୁବି ॥  
 ତାହାଙ୍କର ନାମ ଅଟେ ଜାଣ ନମେଶ୍ଵରୀ ।  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ଅଜ୍ଞାନେଲେ ତାହାଙ୍କୁ ହକାରି ॥  
 ଅଲୋ ଅଲୋ ନମେଶ୍ଵର ତଳ ଅଜ୍ଞା ଦେନି ।  
 ଅଦିତ୍ୟକୁ ଗିଳି ସେହୁ ନ ଥାଉ ମେଦନୀ ॥  
 ଅଦିତ୍ୟ ନାମେ ଏଥୁ ନ ଥାଉ ଦେବତାଏ ।  
 ଏକେ କଠୋର ବର ସେ ଅସୁରକୁ ଦିଏ ॥  
 ମାରିଲେ ଗିଳିଲେ ପୁଣି ନ ମରେ ଅସୁର ।  
 ପବତ ପଡ଼ିଣ ଅଙ୍ଗେ ହୁନ୍ତି ଶତେତୁର ॥  
 ଅଗ୍ନିବାଣ ମାରିଲେ ନ ପୋଡ଼େ ଏହା ଦେବ ।  
 କେମନ୍ତେ ଏହାକୁ ବଧ କରିବ ଲୋ କହ ॥  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ବଚନରେ ଦେବା ନମେଶ୍ଵରୀ ।  
 ବୋଇଲେ ସେ ସବିତାକୁ ଦଧି ଭେଟକରି ॥  
 ନମିଷ୍ଠକ ମଧ୍ୟରେ ଗୋ ଭେଟା ଚାକୁ ମୋତେ ।  
 ଗିଳିବି ରବିକୁ ଦୈତ୍ୟ ବଧ ପରିହରନ୍ତୁ ॥

ଅଗ୍ନି ଦେଶୀକ ଭେଟାରିଲେ ଗୋସାନଣୀ ।  
 ଦେଖି ମହାମୁର୍ଖି ଧରିଲେକେ ଠାକୁରଣୀ ॥  
 ପୃଥ୍ଵୀ ହାତୋଳି ହେଲା ରେରେନାର ନାଦେ ।  
 ଶୁଣି ଭୟେ ପଳାଇଲେ ସୁରଗଣ ଶେବେ  
 ଅକାଶ ମାର୍ଗକୁ ସେଥିଗଲେ କୋପକରି ।  
 ଅଦିତ୍ୟର ରଥ ଯାଇଁ ବସିଲେ ଅବୋର ॥  
 ଦେଖି ଭୟ କରି ପଳାଇଲେ ଦିନକର ।  
 ପଳାଇ ପଶିଲେ ଯାଇ ପିତାମହପୁର ॥  
 ଅସ ଅସ ବୋଲି କୋଳ କଲେ ବେଦବ୍ରତ୍ତା ।  
 କମ୍ବୁତ କାରଣେ ତୁ ହୋ ପଳାଇ ମହାସ୍ତ୍ରୀ ॥  
 ଅଦିତ୍ୟ ବୋଲିଲେ ଧାତା ଦେବା ସେ ନିମାଇଁ ।  
 ଅକାଶ ଗୋଟି ସେ ମୋତେ ଲେହୁ ଅଡ଼ି ଖାଇ ॥  
 ଧାତା ବୋଲିଲେ ଅଦିତ୍ୟ ତୁହୁ ରୁଦିଥିଲେ ।  
 ଭସ୍ମର ଦୈତ୍ୟ ନମରେ କୌଣସି ଅସୁରେ ॥  
 ଭସ୍ମର ନ ମଲେ ବଧ ନୁହେଁ ମହୁଷୀ ।  
 ସେ ନ ମଲେ ଅସୁର ନ ଯାଇଛି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ॥  
 ରହ ହୋ ଅଦିତ୍ୟ ନମେଶ୍ଵରୀ ଗିରି ତୋତେ ।  
 ଥୁରୁ ତା ଉଦରେ ଦୈତ୍ୟ ବଧ ପରିହରନ୍ତୁ ॥  
 ଧାତା ବୋଲିଲେ ତୁ ବର ଦେଇଅଛୁ ପୁଣେ ।  
 ତୋହର ଥିଲେ ଭସ୍ମର ନ ମରଇ କେବେ ॥  
 ନମେଶ୍ଵରୀ ଗର୍ଭେ ଥାଅ ଦୈତ୍ୟବଧ ଯାଏ ।  
 ପୁଣି ତୋତେ ଉଦ୍ଘାରିଣ ପଳାଇବି ମାୟେ ॥  
 ପିତାର ବଚନେ ହେଲେ ଦିନକର ଶାନ୍ତି ।  
 ସ୍ବରୂପ ଧରିଲେ ନାଥ ହୋଇ ଶାନ୍ତି ମୁଖି ॥  
 ବସ୍ତ୍ରରୂପ ଧରି ଗିଳିଦେଲା ନମେଶ୍ଵରୀ ।  
 ରଥ ସହଚେ ଗର୍ଭରେ ରହେ ତାହାଙ୍କର ॥  
 ଶୁଣ ପରାସ ନୃପତି କହେ ଶୁକ ବ୍ରହ୍ମା ।  
 ସେହୁ ଦେଶୀମାନଙ୍କର ଏମନ୍ତ ମହୁମା ॥  
 କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଯାଇ ବକାଶଇ ଚେଳି ।  
 ନିକଟ ହୋଇଲେ ସବେ ହୋଇବେ ଦହୁୟ ॥  
 କୋଟିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଛି ଯାହା ଲୋମ ମୂଳେ ।  
 ନମିଷ୍ଠେ ଗୁଲି ପାରିଇ ସେହୁ ଭୁମଣ୍ଡଳେ ॥  
 ଲେଖନ୍ତୁ ନ ସରେ ଯାଇ ମହୁମାତ କେତେ ।  
 ସେହୁ ରହୁଲା ନିମାଇଁ ଦେବା ଗର୍ଭଗତେ ॥  
 ଯୁଧା କାଳେ ସେହେ ତୁଣ୍ଡେ ଅଭ ନ ରହଇ ।  
 ମାଣ୍ଡିଣ୍ଡ ପଶିଲେ ତାର ଗର୍ଭେ ତେହେ ନୁହଇ ॥

ନିମନ୍ତେ ରବି ନିମେଷେ ଗର୍ଭଗତେ ।  
 ନିମଜ୍ଜାନ୍ତ ନାମ ତାର ହୋଇଲୁ ଜଗତେ ॥  
 କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଅଦିତ୍ୟ ତେଜ ଯହିଁ ନାହିଁ ।  
 ଦକ୍ଷିଣ ପ୍ରକାଶ ଅବା ହୋଇବଟି କାହିଁ ॥  
 ରାହୁଁ ନୋହୁବ ମଧ୍ୟ ଦିନହିଁ ନୋହୁବ ।  
 ଅଦିତ୍ୟ ସବୁ ହୋଇଲେ ଭାସୁର ମରବ ॥  
 ଏମନ୍ତ ପୂର୍ବ ବଚନ ଶୁଣ ସେ ନିର୍ମାଣ ।  
 ବେଶୁ ଉଦୟ ନୋହୁଲେ ଦେବ ଦିନମଣି ॥  
 ଏ ସମୟେ ଦୈତ୍ୟ ଭେଟିଲେକ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ।  
 ମେରୁ ଗିରିପ୍ରାୟେ କରେ ଶକ୍ତିର ଭୂଷଣି ॥  
 ଏହକାଳେ ଅକାଶରୁ ଶୁଭେ ଏହ ବାଣୀ ।  
 ରଣେ ବଧ ଅସୁରକୁ କର ଗୋସାମଣି ॥  
 ଅଦୃଶ୍ୟକାର ତହିଁକୁ ମାରୁ ମହାମାୟୀ ।  
 ବେନିଶି ଡୋଇ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ୁ ରଣଭୂମି ॥  
 ଅସୁର ପଡ଼ନ୍ତେ ବେଗେ ଧାଇଁଲେ କକାଳା ।  
 ଅନ୍ତଃସେ ଧରି ଦଇତକୁ ଦେଲେ ଚିଲି ॥  
 ଭାସୁର ବୋଲି କରଣ ଯେବଣ ଦନ୍ତକ ।  
 ଅସୁର କୁଳକୁ ସେହୁ ଅଟେ ଅଦୃଶ୍ୟ ॥  
 ତାହାର ମହାମା ବ୍ରହ୍ମା ଶିବେ ଅଗୋଚର ।  
 ସଖକେ ନାଶ ଗଲ ଯେ ତେଡ଼େକ ଅସୁର ॥  
 ଅକାଶରେ ଦେବତାଏ ଅନନ୍ତତ ହେଲେ ।  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ଶିରେ ରହି ପୁଣି ବରଷିଲେ ॥  
 ଦେବେ ବୋଇଲେ ଯାବତ ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥିବେ ।  
 ଜୟଚଣ୍ଡୀ ସମରନ୍ତେ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ଯିବେ ॥  
 ଦେବଲୋକ ନାଗଲୋକ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଯେତେ ।  
 ନରଲୋକେ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ଭକ୍ତ ହୃଦୟତେ ॥  
 ରଣେ ସାଧ୍ୟ ହେଉ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ସମରନ୍ତେ ।  
 ସବୁପାପ ଶବ୍ଦ ହେବ ତା ନାମ ଭକ୍ତନ୍ତେ ॥  
 ଅଭୟ କାତ୍ୟାୟିନୀ ଗୋ ମାତା ଜୟଚଣ୍ଡୀ ।  
 ସୁରାସୀ କଲୁ ତୁ ଗୋ ଦୁଃଖମାନ ଶକ୍ତି ॥  
 ଶରଣ ଶ୍ରୀ ଜୟଚଣ୍ଡୀ ତରଣାରବିନ୍ଦେ ।  
 ଶୁଦ୍ର ମୁନି ଶାବଳା ଯେ ଭଜଇ ସାନନ୍ଦେ ॥  
 ସରସରେ କହଇ ମୁଁ ଦେବାଙ୍କର କଥା ।  
 ଶୁଣ ସୁଖଜନେ ଏହ ପୁରାଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ॥  
 ପୁରାକଲେ ପରାକ୍ଷିତ ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ଅଗେ ।  
 ଲଭିବ ମୁଁ ବିଷ୍ଣୁଭକ୍ତ ଭୁବ୍ଧ ଅନୁରାଗେ ॥

ଭାସୁର ଦଇତ ଯହିଁ ଫଣ୍ଡାମେ ନିମନ୍ତେ ।  
 ଭାସୁର ଦୈତ୍ୟବଳ ପଳାନ୍ତୁ ମୋ ଭାଜି ॥  
 ଧାମନ୍ତ ସମରେ ଦେବାମାନେ ଅନର୍ଗଳା ।  
 ଘୋର ଅନ୍ଧାର ଦେଖିଣ ଧାଏଁ ମହାଶଳା ॥  
 ଯେ ଯାହାର ସମ୍ମୁଖରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ରଣେ ।  
 ଭାସଣ କରନ୍ତି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଜଣେ ଜଣେ ॥  
 ଏକ ଏକ ଯୁଦ୍ଧ ନାହିଁ ଚିଲନ୍ତି ଦକ୍ଷଣି ।  
 ମଦିରା ବସ ରଙ୍ଗରେ ଖେମଟା ନାଟ ଶକ୍ତି ॥  
 ମହା ପୁରୁଷ କଳିଳା ଶବ୍ଦ ସେ ଅଶକ୍ତି ।  
 ଘୋର ରୂପ ଦେଖିଣ ସେ ଭଜିଲେ ଦଇତେ ॥  
 ଶୁଣ ରାହୁ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଶୁକ ମହାମୁନି ।  
 ଅସଂଖ୍ୟକ ସମର ନ ପାହୁଲ ରଜନୀ ॥  
 କନ୍ୟାମାସ ଶୁକ୍ରପକ୍ଷ ସପତମୀ ଦିନ ।  
 ମଙ୍ଗଳକାର ଯେ ଦସ୍ତା ରକ୍ଷ ଦିବ୍ୟମାନ ॥  
 ଶରକରଣ ଯେ ଅସୁଷ୍ମାନ ନାମେ ଯୋଗ ।  
 ସମର ହୋଇଲୁ ତତୁଦିଶ ଦିନ ଶେଷ ॥  
 ଅଦିତ୍ୟ ପଣିଲ ନିମିଜ୍ଜାନ୍ତ ଗର୍ଭଗତେ ।  
 ଅନ୍ଧାର ହୋଇଲ ନବଦିନ ପରଯନ୍ତେ ॥  
 ଦେବାଙ୍କ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୂପ କେ କହବାକୁ ଶମ ।  
 ଅକାଶରେ ନିମିଜ୍ଜାନ୍ତ ତେଜ ଉତକର୍ମ ॥  
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯେଉଁ ଦେବା ବସୁନ୍ଧରା ।  
 ଉତ୍ସାସ ପାଲଟି ଗଲ ଅସୁରଙ୍କ ଭାବ ॥  
 କରରେ ପୁଣି ଭେଜି ଅସେ ବସୁନ୍ଧରା ।  
 ଦୁର୍ଗାର ଶ୍ରମରେ ସେହୁ ହୋଇଲ ପ୍ରଣତ ॥  
 ଅନେକ ଦିନସ୍ତ କର ଲୋଟେ ଦେବା ଭୂମି ।  
 ଦୁର୍ଗାର ଶ୍ରମରେ କୋଟି କୋଟି ପରଶାମି ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଦେଖିଲେ ସେ ପୃଥ୍ବୀ ଦେବୀର ସ୍ବରୂପ ।  
 ବୋଇଲେ ବସୁଧା କର୍ପା ହୋଇଲୁ ବିରୂପ ॥  
 କୁଳମ ବଞ୍ଚି ପରାୟେ ଦିଶେ ତୋର କାୟେ ।  
 ଏବେ ତୁ ଦିଶଲୁ ଶୁଭ ହୃଦିକ ପରାୟେ ॥  
 ରସ ଗଳିତ ତୋହର ଦେହ ଦିଶେ ଶୀତ ।  
 କେମନ୍ତେ ଅଙ୍ଗ ତୋହର ହେବ ତେଜସ୍ବୀନ ॥  
 ପୁଣି ପୁଣି ପରାୟେ ଦୁର୍ଗା ବସୁଧାକୁ ।  
 ପୃଥ୍ବୀ ବୋଲେ ମୁଁ ଦୁଃଖ କହୁବି କାହାକୁ ।  
 ମାତ ଗୋ ମହାଶୟର ବେନି ସେନାପତି ।  
 ଶମ୍ଭୁ ନିଶ୍ଚୟ ବୋଲେ ଦୈତ୍ୟ ମହାଶକ୍ତି ।



ମାଗୋ ଯେତେବେଳେ ପଥ ଚାଲନ୍ତି ଅନ୍ଧାରୀ ।  
 ତାଙ୍କ ଦଣ୍ଡ ତଳନ୍ତେ ମୁଁ ପାତାଳରେ ପଶି ॥  
 ମାଗୋ ସତ୍ୟଯୁକ୍ତରୁ ଲଗେ ଶୁଦ୍ଧିପ୍ରେ ।  
 ଅସୁରଙ୍କ ଦେହରୁ ଗୋ ଶୀତ ମୋର କାନ୍ଦେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଏବେତ ପଡିଲେ ସେ ଦୁଷ୍ଟ ।  
 ଦିନ ଦିନ ଶରୀର ତୋ ଦୋହେ କମି ପୁଷ୍ଟ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି ପ୍ରଣିପାତ୍ୟ ହେଲା ବସୁମତୀ ।  
 ବୋଇଲା ଶୁଣିବା ମାଗୋ ମୋହର ବିନତି ॥  
 ମହା ମାୟା ରୂପର ନ ପଡିଲା ମୋ ପରେ ।  
 ଏହି ଚନ୍ଦ୍ରା ଦେଲା ମୋର ରଜନୀ ଦିବାରେ ॥  
 ଏହାଙ୍କ ରୂପର ଯେତେ ମୋ ପରେ ପଡିଲା ।  
 ତେବେ ସେ ଶରୀର ମୋର ପୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାନ୍ତା ।  
 ଶେଷତ ବର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ହୁଅନ୍ତା ମୋହର ।  
 ଏବେ ମହାଦେବୀ ମୋତେ କର ପ୍ରତିକାର ॥  
 ଅସୁରଙ୍କର ରୂପର ପଡୁ ମୋ ଉପର ।  
 ତୋହର କରୁଣାରୁ ମୋ ଦେଉ ଦୁଃଖ ପାର ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଗୋ ଏବେ ବୋଲୁଛ ଏମନ୍ତ ।  
 ଅହାର ତୁ କରୁଥିଲୁ ପୃଥ୍ବୀରେ କେମନ୍ତ ॥  
 ଦୁର୍ଗାର ଶ୍ରୀମୁଖେ ସେହୁ କହେ ବସୁମତୀ ।  
 ଏକଲବ୍ୟ କର ଶୁଣ ମାତ ଉପକର ।  
 ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଅଗୋଷ୍ଠୀୟ ମହାଭାଗ ।  
 ସ୍ଵଜନ ଲୋକକୁ ମୁହିଁ କରେ ସ୍ଵେଦ ପାତ୍ର ॥  
 ମୋରପରେ ଅନୁ ବ୍ରତେ ଥାନ୍ତି ଯେତେ ପ୍ରାଣୀ ।  
 ତାଙ୍କର ଅହତ ମାଗୋ କରଇ ମୁଁ ପୁଣି ॥  
 ମୋହର ଉପରେ ଚାଲନ୍ତି ଯେ ପାଦ ଦେଇ ।  
 ତେଣୁ ନାନା ସ୍ଵେଦ ଜାତ କରାଇଣ ମୁହିଁ ॥  
 ମୋର ପରେ ଉପଜଇ ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ।  
 ମୋହର ଦିକାରେ ସେହୁ ହୁନ୍ତି ଦିନୁ ପନ୍ଥ ॥  
 ଅଦୃଶ୍ୟେ ପ୍ରମାଦ ମୁଁ କରଇ ମନୁଷ୍ୟ ।  
 ସ୍ଵେଦ ଅଶ୍ଵେ କରାଇଣ କରେ ପ୍ରାଣନାଶ ॥  
 କହୁତ ପାତ୍ରା ଦିଅଇ ମାଗୋ କହୁ ବ୍ୟାଧି ।  
 ଅଶକ୍ତ କରବ ମୁଁ ନ କାଟି ମୌଷ୍ୟ ॥  
 ଔଷଧ ନ କାଟିଲେ ସେ କଲିଯାଏ ବ୍ୟାଧି ।  
 ବ୍ୟାଧିକଳିବାରୁ ତନୁ ହୁଅଇ ଅସାଧି ॥  
 ସ୍ଵେଦବାଧାରେ କରଣ ଧରେ ଶେଳଷମା ।  
 ଚହୁଁ ବାତ ପଡୁ ଅଙ୍ଗେ ଘୋଷେ ଉତକର୍ମୀ ॥

କାଳ ପିତ୍ତ ଶେଳଷମ ଅମୃତରୁ ନିସ୍ତ ।  
 ମୁହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦିଏ ସ୍ଵେଦପାତ୍ରା ॥  
 ମୋହର ଦିକାରେ ପଦମନ୍ତ ଅଭିଷେ ।  
 ନ କାଟିଲେ ପ୍ରକଳିଷ୍ଠ ହୁଏ ମହାବ୍ୟାଧି ॥  
 ସ୍ଵେଦ ପ୍ରକଳ ହୋଇଲେ ନ ବୁଝଇ ଗ୍ରାସ ।  
 ହେଷ୍ଠସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଚର୍ତ୍ତରୁ ଗୋ ହୁଅଇ ଦିନାଶ ॥  
 ମନ ଅଗ୍ନି ହେଲେ ବଳ ଅବଶ୍ୟ ରୁଚଇ ।  
 ପ୍ରାଣ ଶୀତ ହେଲେ ବ୍ୟାଧି ବଳତ ଘୋଷଇ ।  
 ଶାସ୍ତ୍ର ସହଜା କଥା ସେ ନ ପାରିନ୍ତି ଶୁଣି ।  
 ନାନାଶାନ୍ତ କରୁଥାନ୍ତି ଦେବଦୈତ୍ୟ ଅଶି ॥  
 ମୋହର ଦିକାରେ ସେହୁ ହୁନ୍ତି ସର୍ବ ସ୍ଵେଦ ।  
 ମୁହିଁ ସେ ଛଡ଼ାଏ ବହୁବର୍ଣ୍ଣର ସଜ ॥  
 ଯେତେବେଳେ ମାୟାମୋହ କରବ ମୁଁ ତେଜ୍ୟ ।  
 ବହଇ ମନ ପବନ ଭୂମି ହେବ ଶୟନା ॥  
 ମାଗୋ ଉତ୍ସାହରେ ମରନ୍ତି ଯେ ସର୍ବ ଶ୍ଵେଦ ।  
 ପଡ଼େ ମେଦ ମେଦା ଉତ୍ତଳଇ ବଡ଼ ଶୋକ ॥  
 ମାଗୋ ଉତ୍ସାହ ଧରଣୀ କରୁ ମନ ଘୋଷ ।  
 ଲୁଟଇ ଯେ ନିଜପିଣ୍ଡ କରେ ମନ୍ଥା ସ୍ଵେଦ ॥  
 କାଳ ହୋଇ ପଶଇ ମୁଁ ସବୁକରି ଗର୍ଭେ ।  
 ଅନେକ ଜୀବଜନ୍ତୁକୁ ମାରେ ଅଭିଷେଦ ॥  
 ମାଗୋ ପ୍ରୀତି ଲୋକରେ ମୁଁ କରଇଟି ଦୁନ ।  
 କଳହ ଶତ୍ରୁର ପତରେ କର ଦିଏ ବଧ ॥  
 ଜାଣି ନ ପାରିଣ ସେହୁ ହୁନ୍ତି ଦଶାହଣୀ ।  
 ତାଙ୍କ ମାୟା ରକତ ଯେ ପଡ଼ଇ ଧରଣୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗିକାଶ୍ଵମାନଙ୍କରେ ଦୁନ ଥୋଇ ଥାଇ ।  
 ଶଳ ମୂଳ କରାଇଣ ମଦାଏ ସେ ଭୂଇଁ ॥  
 ଅଡ଼େ ବଡ଼ କର ଅଡ଼େ କରଇ ଅଳପ ।  
 ଉଚ୍ଚକାତ ହୁନ୍ତି ତେଣୁ କର ଧାପ ଗୁପ ॥  
 ଶାସ୍ତ୍ରଧରମାନେ ତା ନ ପାରିନ୍ତି ସହ ।  
 ଦଶାହଣୀ ହୋଇଣ ସେ ଶ୍ଵେତନ୍ତ୍ର ଏ ମନ୍ଥ ॥  
 ସେହୁ ରୂପର ମାୟାତ ପଡ଼େ ଏ ମନ୍ଥାରେ ।  
 ମୁହିଁ ସେ ଏହୁପେ ସ୍ଵେଦ କରଇ ନିଜରେ ॥  
 ମାଗୋ ସ୍ଵେଦାଶିନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ହୁନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ।  
 ନେଷ ମନ୍ଥଣ ଶ୍ରମନ ମାରିନ୍ତି ବଳେ ॥  
 ସେ ମାୟା ରକତ ବହୁ ପଡ଼ଇ ଏ ପୃଥ୍ଵୀ ।  
 ତେଣୁକରି ଶରୀର ମୋ ହୁଅଇ ଭୃଷତ ॥

ମାଗୋ ଯେନେକାକ୍ତୁ ଧୈବେ ଦୁର୍ବଳକବଳ ।  
 ବରପାଇ ଅମରତ ଦେଲେ ଅଗୁରୁକଳ ॥  
 ତାଙ୍କୁ କୁବେର ସେନା ପୀଡ଼ା କଲ ନ ବାଧୁକ ।  
 ସମାରେ ପୁଣି ହୋଇଣ ଅଛନ୍ତି ସେ ଭାବ ॥  
 ସେମାନେ ଯହିଁ ପଡ଼ନ୍ତି ନ ଦେଲେ ମେଦନା ।  
 କେତୁ ବେଳ ବସ ମୋର ହୋଇଲଣି ହାନି  
 ଯେତେ ଜୀବଜନ୍ତୁମାନ ହାଣନ୍ତି ସେ ନର ।  
 ସେ ମାଂସ ରୁଧିର ନ ପଡ଼ିଲା ମୋ ଉପର ।  
 ମାଗୋ ଦେବା ଦେବୀ ବୋଲି ଯାହା କରୁଅଛି ।  
 ଗୁଣି ସେ ଶ୍ରେୟ କରଇ ଅନ ନାହିଁ କଲ ॥  
 ପୃଥ୍ବୀ କଥା ଶୁଣି ବୋଲୁଛନ୍ତି ଦେବୀ ଦୁର୍ଗେ ।  
 କୁହ ସେ ପ୍ରବେଶ ଅସି ନୋହୁଲୁ ମୋ ଅଗ୍ନେ ॥  
 କୁହ ସେ ସତସତରେ ଅଛୁ ମହାଶ୍ରେଣୀ ।  
 ଭବଭର ହେବୁ ସିନା ହେଲୁ ଏଡ଼େ ଶ୍ରୀ ॥  
 ପୁଣି ନମସ୍କାର କରି ବୋଲେ ବସୁମତୀ ।  
 ଚୋହର ଅଜ୍ଞରେ ମୋର କେଉଁହେବ ଶାନ୍ତି ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଲିଲେ ବସୁଧା ତୁ ଯାହା ମାରିବୁ ।  
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ଦେବ ଅବଶ୍ୟ ପାଇବୁ ॥  
 ବସୁଧା ବୋଲେ ଅସୁରେ ମୋରୁଲେ ଅନର୍ଥୀ ।  
 ନବପତ୍ର ପରିହନ୍ତେ ଲସଇ ସେ ପୃଥ୍ବୀ ।  
 ତୁ ପରମ ଯୋଗେଶ୍ଵରୀ କମ୍ପା ନ ବରୁବୁ ।  
 ଏବେ ଦୟାକର ମାଗୋ ଦୁଃଖ ମୋରସବୁ ॥  
 ପଡ଼ୁ ରକ୍ତ ମାଂସ ଏବେ ମୋହର ଉପରେ ।  
 ଶରୀର ପୁଷ୍ଟ ହୋଇବ ଚୋହର କୃପାରେ ॥  
 ଦେବୀଏ ହାଣନ୍ତି ଶତ୍ରୁ ପାତନ୍ତି ଶପର ।  
 ପ୍ରାଣ ଥାଇ ଥାଉଁ ସେହି ଭୟନ୍ତି ସବୁର ।  
 ମାତ ଗୋ ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଦିଅ ଅଜ୍ଞା ।  
 ଏ ଚୋହର ବଚନ କେ କରବ ଅବଜ୍ଞା ॥  
 ମାଗୋ ଅଜଠାରୁ ଯେତେ ହୋଇବ ସମର ।  
 ଅସୁରଙ୍କ ରକ୍ତମାଂସ ସମ୍ପଦ ତୁମ୍ଭର ॥  
 ମାଗୋ ନେତ୍ରମେଦାମାଂସ ପଡ଼ୁ ମୋରକାୟେ ।  
 ପାଇବ ମୁଁ ନିଜଦେହ ହେବ ତେଜୋମୟେ ॥  
 ହୁଅ ପ୍ରସନ୍ନ ମୋତେ ଗୋ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ମୋ ଯିତୁ ।  
 ହୋଇବ କୁଳମ ବର୍ଣ୍ଣ ଦଶା ମୋ ଲେହନୁ ॥  
 ଏତେ ବୋଲି ପ୍ରଣିପତ୍ୟ ହୋଇଲେ ବସୁଧେ ।  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଲିଲେ କୁହ ଥାଅ ଅତି ମୁଖେ ॥

ବସୁଧା ବୋଲିଲେ ଗୁଣି ନୋହୁବ ବିପୁତ ।  
 ଶାରିରେ ମୋର ଶରୀର ସିନା ହେବ ଶାନ୍ତି  
 ଶୁଣ ଅହୋ ଶ୍ରୀମାତା ଅଜ୍ଞଦେଲେ ମହାମାୟେ ।  
 ଯା ଯା ବସୁଧା ଲୋ ଯାଇଁ ପାତ ତୋର କାୟେ ॥  
 ଭବଭର ମନ୍ତ୍ର ନିସର୍ଥ ଅଜ୍ଞା ପାଇ ।  
 ନିଜ କାୟାକୁ ପାତଲା ଅତି ଶୀଘ୍ର ଯାଇଁ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାଶରୀ ଦୁର୍ଗା ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ।  
 ଜଣେ ଜଣେ ନାମ ଧରି ପାଶକୁ ଶରଲେ ॥  
 ଶୁଣ ଗୋ ବାସେଳି ନାସୁଣି ଭଗବତ ।  
 ଅଜଠାରୁ ନକ୍ରମାଂସ ପଡ଼ୁ ସବୁ ଶିତ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାସୁଣୀ ଠାକୁରଣୀଙ୍କର ଅଜ୍ଞା ମାନ ।  
 ରକତ ମାଂସ ସକଳ ପଡ଼ିଲା ମେଦନା ॥  
 ପୁଣି ଠାକୁରଣୀମାନେ ମନୋହାସ କଲେ ।  
 ମାଂସ ଭସବେ ବୋଲିଣ ସର୍ବେ ବରୁରଲେ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାଶରୀ କୋପେ ଦେବୀ ଦୁର୍ଗେ ।  
 ମହାଶଳା ସାର ଜାତ କଲେ ପାଦ ମୁଖେ ॥  
 ପ୍ରାନ୍ତେ ଜାତ ହେଲା ସେ ବେଦିଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ।  
 ଶ୍ରୀଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ଯେ ଅଟେ ମହାକଳ ॥  
 ପୁଣି ଜାତ କଲେ କାମଦେବ ଶ୍ରେୟପାଳ ।  
 ଭୟଙ୍କର ରୂପ ତାର ଗୁଣ ବଳିତାଳ ।  
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଶ୍ରେୟପାଳ ହୋଇଲେକ ଜାତ ।  
 ରଂସେଶ୍ଵର ରକ୍ଷାପାଇଁ କରଲେ ସମୁତ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଅଜ୍ଞା ନଦିଲେ ଶର ଅହୋ ଶ୍ରେୟପାଳେ ।  
 ରଣସ୍ଥାନ ମାନ ତୁମ୍ଭେ ରଣ ହୋ ସକଳେ ॥  
 ନାମ ସଙ୍କେତ କରିଣ ବୋଲି ଗୋସାମଣୀ ।  
 ଶ୍ରେୟ ରକ୍ଷାକର ସାରକର ପଣ ଦେବ ।  
 ତୁକୁଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ଯେ ହନୁ ଶ୍ରେୟପାଳ ।  
 ନୃସିଂହ ଶ୍ରେୟପାଳ କାଳିଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ।  
 ଅମ୍ଭୁଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ଗୋରୁଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ।  
 ଅଗ୍ନିଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ଶ୍ରୀଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ॥  
 ଗୋଳିଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ଶ୍ଳୋକିଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ।  
 ନିମିଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ରମିଅ ଶ୍ରେୟପାଳ ॥  
 ଏହାଙ୍କର ତୁଲେ ଜାତ ହେଲେ ଯାହୁମଣି ।  
 କାନ୍ତୁଅ ମଣି ପୁଣି ସେ ଚଣ୍ଡୀଅ ମଣି ॥  
 ମହାକାଳମଣି ଯେ ଶଙ୍ଖଗୋମେ ମଣି ।  
 ଏହାଙ୍କର ମୂଳେ ଦେଲେ ପୁଣି ଶରବଳ ॥

ମାଣିକାରଣା ବାମନା ଭଜୟା ରୁଚାକା ।  
 ଗଣାଳୟ ଗମଣା ଦହଳା ଶୋଷାନ୍ନକା ॥  
 ଶୁକ୍ଳଅଥ ଝଞ୍ଜିତ ଅଗ୍ନି ଝିଞ୍ଜିତ ଅଥ ।  
 ଏପରି ଅନେକ ଜାତକଲେ ମହାମାୟା ॥  
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଗୋସାମଣୀ ସାରଜାତ କରି ।  
 ନର ମଣ୍ଡଳ ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞା ଅବଧାର ॥  
 ସେହୁ ସମସ୍ତେ ଗୋତଣ୍ଡିଆ ଉଚ୍ଚୁକେଣା ।  
 ଭକ୍ଷଣ କରନ୍ତି ସବେ ରକ୍ତ ମାଂସ ମିଶା ॥  
 ନରମଣ୍ଡଳ ସେ ଜାତ କରି ଗୋସାମଣୀ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ରୁଦ୍ରାୟଣୀ ମୂର୍ତ୍ତିଅନ୍ତ ଜାଣି ॥  
 ହାତୟା ବାସେଲା ବ୍ୟାଘ୍ରେଶ୍ଵରୀ ଘଟବସା ।  
 ଗରୁଡ଼ାସ ମଦନାସ ଦେବା କାଳଞ୍ଜୟ ॥  
 ବଂଶୀଶୁଣୀ ଅନ୍ତ ସବ ଦେବାକି ବୋଲନ୍ତି ।  
 ଯୋଗୀମାନଙ୍କ ଅହାର କର ତୁମ୍ଭେ ଶାନ୍ତି ॥  
 ଦୟା ବସିଲ ମୋହର ପୁଷ୍ପବା ବଜଲେ ।  
 ଅଳ୍ପ ଅସୁରଙ୍କ ରକ୍ତ ମାଂସ ପଡ଼ୁତଲେ ॥  
 ଅଥବା ଅହାର ସେହୁ କରିବ ନ ଜାଣି ।  
 ମାନୁଷୀର ରୁପରେ ସେ ହୋଇବ ଡାକେଣୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଲିଲେ ମୋହର ବଚନ ସେ ଏଡ଼ି ।  
 ବୟା ଶେଷ ଅବସ୍ଥା ତା ଉପରେ ପଡ଼ି ॥  
 ଶ୍ରୀମହାଦେବା ଏମନ୍ତେ ଅଜ୍ଞକୁ ସେ ଦେଲେ ।  
 ସବୁକରି ଅହାରକୁ ବିବେଧ ଗୋ ଭଲେ ।  
 ଠାକୁରାଣୀଙ୍କର ଚହ୍ନ ଏହୁବାଣୀ ଶୁଣି ।  
 ଡାକ ଡାକେଶ୍ଵରୀକୁ ସେ ବୋଲେ ନାରାୟଣୀ ॥  
 ଅସୁର ବଳ ଭକ୍ଷଣ ନ କରିବେ କେହି ।  
 ଅଜ୍ଞା ହୋଇଅଛି ସମସ୍ତଙ୍କ ଆତ୍ମ କହି ॥  
 ଯହୁଁ ଏମନ୍ତେ ସେ ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ମହାମାୟା ।  
 ଡାକେଶ୍ଵରୀ ଉଚ୍ଚେ ତାନ ଦେଲେକ ଗୋଟାଏ ॥  
 ଅନନ୍ତଦେବାମାନେ ଗୋ ସେତେ ସେତେ ଅଛି ।  
 ଅଳ୍ପ ଅସୁରଙ୍କ ରକ୍ତ ମାଂସ ଗୋ ନ ଭକ୍ଷ ॥  
 ରଣରଙ୍ଗ ଲଗିଅଛି ଗୋଷଠି ଯୋଜନେ ।  
 ଡାକେଶ୍ଵରୀ ଡାକ ଶୁଭେ ସବୁକରି କଣ୍ଠେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଅଜ୍ଞା ପାଇ ଚହ୍ନ ସବେ ଗୋସାମଣୀ ।  
 କଦଳ ବନ ପ୍ରାୟେକ ଗତଲ ସବୁ ହାଣି ॥  
 ଏ କଡ଼ରୁ ସେ କଡ଼କୁ ରୁଦ୍ଧର ପିଟନ୍ତି ।  
 ବେନଶଶୁ ହୋଇ ଦୈତ୍ୟ ମନ୍ଥରେ ଘେଟନ୍ତି ॥

ଗଦା ମୁଦୁଗର ଅସିପନ ଚକ୍ରବାତେ ।  
 ପ୍ରାଣହାର ରଣମୟ ପଡ଼ନ୍ତି ଦଇତେ ॥  
 ବହୁଲ ରକ୍ତନୟ କଣ୍ଠୋଳିତ ହୋଇ ।  
 ଶଶୁ ଶଶୁ ପିଣ୍ଡ ଦଳ କର୍ଦ୍ଦମ ସେ ମନ୍ଥ ॥  
 ନ ଖାଇଲେ ଭକ୍ତମାଂସ ଦେବା ଅଜ୍ଞା ମାନି ।  
 ଧାନ୍ୟ ଅଜ୍ଞାଦେଲେ ସେସେ ଦୁର୍ଗତତାରଣୀ ॥  
 ରଣ ଅବୋର ବୋଲିଣ ଅଜ୍ଞାଦେଲେ ଦେବା ।  
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଶୁଣାଳିଅକୁ ବରଣି ॥  
 ଦେବାମାନଙ୍କୁ ରୁଦ୍ଧରେ ସଙ୍ଗେ ଘେନିଥିବୁ ।  
 ମହାସାରମାନଙ୍କୁ ତୁ ସମସ୍ତ ବାନ୍ଧିବୁ ॥  
 ମଣ୍ଡଳାୟ ସାରପତ ସାର ମହାଶଳା ।  
 ଅବୋରିଲେ ରଣସେଧ ହୋଇ ଅନର୍ଭଳା ॥  
 ଶୁଣ ଗୟେ ଦେବାମାନେ ମରେ ଉଚ୍ଛଳନ୍ତି ।  
 ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବଙ୍କ କତି କତି ହାଣି ଯାନ୍ତି ॥  
 ସମରେ ନ ଶୁଣନ୍ତି ସେ ଦୈତ୍ୟ ମହା ସୁଗା ।  
 ଏକ ପଡ଼ନ୍ତେ ଅବେକ ଧାମେ ଅତି ବେଗି ॥  
 କାଳକେତୁ ବୋଲିଣ ସେ ଏକଇ ଅସୁର ।  
 ଅବୁଦେ ବଳ ଘେନିଣ ପିଣ୍ଡେ ସମର ॥  
 ବଳକେତୁ ବୋଲିଣ ସେ ଏକଇ ଅସୁର ।  
 ଦ୍ଵି ଅବୁଦେ ବଳ ଘେନି ମିଳିଲ ସମର ॥  
 ସାରମର୍ଦ୍ଦନ ଅମୁଷ୍ଟ ସେ ଯୋଜନବାହୁ ।  
 ତନଅବୁଦେ ଯୋକାରେ ବାହାରିଲେ ସେହୁ ॥  
 ତ୍ରିପୁର ଦେବାଙ୍କ ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଅବମ୍ଭିଲେ ।  
 ଅହୋବଳେ ମହାସୋର ସଂଗ୍ରାମ କରିଲେ ॥  
 ସାରବାହୁ ବୋଲିଣ ସେ ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳା ।  
 ଅବୁଦେ ଯୋକାଘେନି ସେ ଭେଟି ଭଦ୍ରକାଳୀ ॥  
 ମନ୍ଥରେ ସୁବାହୁ ବୋଲି ଏକଇ ଅସୁର ।  
 କୋଟିଏ ଯୋକା ଘେନି ସେ କରଇ ସମର ॥  
 ପଦ୍ମେକ ଯୋକା ଘେନିଣ ସେ ପଡ଼େଶ୍ଵରୀହୁ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାୟଣୀକୁ ଘୋଟଇ ତନେ ସେହୁେ ଗହୁ ॥  
 ବେନଲକ୍ଷ ଯୋକା ଘେନି ସେ ଗଗନ ଘୋଟି ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ତୁଲରେ ସେ ହେଲେ ଯାଇଁ ଭେଟି ॥  
 ଭେଟାସୁର ବୋଲିଣ ସେ ଏକଇ ସୁଷସ ।  
 ତନକୋଟି ଯୋକା ଘେନି ଉଗ୍ରତାର ପାଣ ॥  
 ପଦ୍ମେକ ଯୋକା ଘେନିଣ ହେଟାସୁର ଦୈତ୍ୟ ।  
 କୁପାସ ତୁଲରେ ରଣ କଲକ ବସୁତ ॥

ଅନ୍ଧାରପୁର ବୋଲଣ ବଳର ସମ୍ପଦ ।  
 ପ୍ରବେଶ ଯୋଡ଼ା ଦେନ ସେ ବ୍ୟାଦେଶୁର ପାଶ ॥  
 ପଦେକ ଯୋଡ଼ା ଦେନଶଦୈତ୍ୟ ଉଦ୍ଧୃକେଶ ।  
 ବାସୁନ୍ଧା ମାରକମାଙ୍କ ଆଗେ ପରବେଶ ॥  
 ସାତଲକ୍ଷ ଯୋଡ଼ା ଦେନ ସାର ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରବୀର ତୁଲେ ତାର ରଣ ଅସ୍ତମିତ ॥  
 ବେନପଦ ଯୋଡ଼ା ଦେନ ଘୋରୁର ଭଲେ ।  
 କାଳିକାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଶେଷ ସେ ପଡ଼ିଲେ ॥  
 କାକମୁକ ଦଇତର ବଳ ପାଶକାଟି ।  
 କମାପୁଣୀ ଦେବା ତାହା ନିମେଷକେ ଘୋଷି ॥  
 ଘାତୁକ ଅସୁର ସେ ଯେ ଅଟେ କାନ୍ତରୁପୀ ।  
 ଘଟବନ୍ଧ ଦେବା ଯାଇଁ ତାହାକୁହିଁ ବ୍ୟାପି ॥  
 ଉଲଟି ନାମେଶ ଦୈତ୍ୟ ଜଗତେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।  
 ତାର ପାଦସ୍ଥ ଅତୀରଣ ମହା ଯୋଡ଼ୀ ॥  
 ସମର କଲେ ସେ ନିଜ ବଳ ପରକ ଶି ।  
 ଶିଳଲେ କାମାକ୍ଷୀ ପିଣ୍ଡଳାକ୍ଷୀ ମେଧା ମିଶି ॥  
 ସାରବର ସୁନ୍ଦର ଯେ ମାଳତୀନ ନାମ ।  
 ତାହାଙ୍କ ଦେହର ତୁଲେ ତାହାର ସନ୍ତାନ ॥  
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଡ଼ା ଦେନଶ ଯେ ଦୈତ୍ୟଘୋଡ଼ାମୁଖ ॥  
 ତାହାଙ୍କ ଦେହର ତୁଲେ ପଡ଼ିଲା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥  
 ବାଞ୍ଛନ କୋଟି ଦେନଶ ସେନା ବରୁଣ ॥  
 ଅମିତାଭ ତୁଳସେ ସେ ହୋଇଲ ସମ୍ମୁଖ ॥  
 ପଦେକ ଯେ କା ଦେନଶ ଅସର ତାହାଣୀ ।  
 ଦେଖି ତା ତୁଲେ ସମର କଲା ଗରୁଡ଼ାକ୍ଷୀ ॥  
 ଗଜମୁଖ ଦୈତ୍ୟ ତୁଲେ ତନୁପଦୁ ସାର ।  
 ହାତବାହୁଣ ସଙ୍ଗରେ କରଲ ସମର ॥  
 ବମ୍ବାସୁର ବୋଲକର ଏକଇ ସମ୍ପଦ ।  
 ଆଟ ସଦ୍‌ ପଡ଼ିଲେ ତା ମହାମାୟା ପାଶ ॥  
 ପିଣ୍ଡଳାସୁର ଗୋମୁଖ ମନୁଷ୍ୟର କାୟା ।  
 ନବଲକ୍ଷ ଯୋଡ଼ା ଦେନ ଘୋଷେ ଦେବା ଗୁପ୍ତ ॥  
 ରଣରଙ୍ଗ ଧନ୍ଦୋଳା ଯେ ଅଇର ମାତଙ୍ଗୀ ।  
 ଲୋହାସୁର ଦଇତ୍ୟକୁ ଘୋଷେ ଯାଇଁ ବେଗି ॥  
 ନିମିତ୍ତ ଦେବା ବସୁରୁପ ପ୍ରକାଶିଲା ।  
 ଏକାହାର ତନୁପଦୁ ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଘୋଷିଲା ॥  
 ମେବଜ ଯୋଡ଼ା ଦେନଶ ଦୈତ୍ୟମୁକାସୁର ।  
 ଚଣ୍ଡିକାର ତୁଲେ ସେହୁ କରଇ ସମର ॥

ଅନ୍ଧାରପୁର ଦୈତ୍ୟର ତନୁ ପଦୁ ସେନା ।  
 ଦ୍ରାବଣୁଣୀ ତୁଲେ ପଡ଼ିଲେକ ସଦ୍‌ କେନା ॥  
 ଶିଳଟାସୁର ବୋଲଣ ଏକଇ ଦଇତ ।  
 ତାହାର ସହୁତେ ଯୋଡ଼ା ପାଶ ମରୁତୁତ ॥  
 ଗଦା ବୁଲାଇଣ ସେହୁ ଧାଇଁ ଅଟ ବେଗେ ।  
 ସେ ସବୁ ପଡ଼ିଲେ ଗୋଳକମାର ଯେ ଅଗେ ॥  
 ଶଙ୍ଖାସୁର ବୋଲ ମହାବଳସୁଦାନକ ।  
 ନାଗସୁଣୀ ସଂଗ୍ରମରେ ପାଇଲା ପ୍ରାଣକ ॥  
 ସାତଲକ୍ଷ ହି ଅରୁଦ୍‌ ସଙ୍ଗରେ ସଇନ ।  
 ଶୁଭ୍ରକେଶ ଅସେ କରେ କୋଢ଼ାଳକୁ ଘେନି ॥  
 ଯାକଡ଼େ ପଡ଼ିଲେ ରାମଚଣ୍ଡୀଙ୍କ ଅଗରେ ।  
 ମାରି ପକାଇଲେ ଏକା ସେ ସବୁ ସମରେ ॥  
 ଅସାର ପ୍ରବଳ ସେହୁ ରକ୍ଷକଳ ଆଟ ।  
 ଅଦୈତ୍ୟ ଅଭୁବରେ ଯେ ନ ଦଶଇ ବ ଟ ॥  
 ଯେଢ଼େ ଅଜ୍ଞା ଦେଇଥିଲେ ଦୁର୍ଗତଚାରଣୀ ।  
 ଅହାର ନ କର ସଦ୍‌ ପକାଇଲେ ହାଣି ॥  
 ଲଳନା ଦୁର୍ଲ୍ଲଭା ଦୁଇ ଦେବା ଯେ ମଣୋହ ॥  
 ରକତମାଂସ ଭକ୍ଷଣ କରନ୍ତି ଯେ ସେହୁ ॥  
 ହୁସୁଣୀ ନିସୁଣୀ ଭକ୍ଷଣାସୁ ନନ୍ଦଣାସୁ ।  
 ବଉଳାସୁ ବିଜୟା ଯେ ଅବର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭା ॥  
 ଏହୁ ସାତ ଭଉଣୀଏ ହୋଇ ଏକରୁଣ୍ଡ ।  
 ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ରଖି ନ ପାର ଖାନ୍ତି ମୃତପିଣ୍ଡ ॥  
 ରକ୍ତ ମାଂସ ଖାଇଲେ ଯେ କର ଶକ୍ତି ଶକ୍ତି ।  
 ଶୁଣ ଦୋ ପଶ୍ୟ ସଜା ହୋଇଲେ ପ୍ରତଣ୍ଡ ॥  
 ସେହୁ ସପ୍ତଦେବୀଙ୍କର ଅମାତକୁ ଦେଖି ।  
 ଶତ୍ରୁ ଧର କ୍ଷେତ୍ରପାଳେ ଗଲେ ତା ଚହୁଁକ ॥  
 ନନ୍ଦଣାସୁକି ତୋଇଲେ ତୋର ମୁଖ ପୋଡ଼ୁ ।  
 ଏହାକୁ ଖାଇବାରୁ ଗୋ ତୋର ଦେହ ଛଡ଼ ॥  
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ମାତାର ବଚନକୁ ମେଣ୍ଡି ।  
 ଏବେ ଅଜ୍ଞା ପାଇଲେ ମୁଁ କାଟନ୍ତି ତୋ ତୋଟି ॥  
 କ୍ଷେତ୍ରପାଳର ଭର୍ତ୍ତନା ପଶେ ତାଙ୍କ କଣ୍ଠେ ।  
 ସେ ସ ତଳଣ ଭକ୍ଷଣ କରଲେ ଅଜ୍ଞାନେ ॥  
 କ୍ଷେତ୍ରପାଳ ବିଜୟାକୁ ମାଇଲେକ ଶକ୍ତି ।  
 କପାଳ ପାଟରେ ବାଜି ଛାଜି ଦେଲା ଗୁଣ୍ଡା ॥  
 କ୍ଷେତ୍ରପାଳକୁ ସେ ଶକ୍ତି ପୁଣି ଲେଉଟାଇ ।  
 ମାଇଲା ବିଜୟଚଣ୍ଡୀ କୋପନା ହୋଇ ॥

ଶେଷ ପଦସ୍ତୁ ଶୁଭ ଚାହାଁ ଉପସ୍ଥାପନ ପଡ଼ି ।  
 ଶେଷ ସେବକର ବେନି ଭୁଜ ଚଳା ହେବୁ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଅଗେ ଯାଇଁ ଶୁଭାଞ୍ଜି ସେ କଲା ।  
 ଦେଖି ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ କେ ତୋତେ ଯାଁ କରଲା  
 ସେବକାଳ ବୋଲଇ ଗୋ ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥୀ ।  
 ରକ୍ତ ଅପ୍ୟାନ କରଲେ ସପ୍ତରୋଷି ମାଣୀ ॥  
 ମୁହଁ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ତଥାଶ୍ରୟ ରୁଦାଇଲ ।  
 ତୁମ୍ଭର ଅଜ୍ଞା ଅନେକ ରୂପେ ଶୁଣାଇଲ ॥  
 ଶୁଣି କୋପମନ କଲା ସେ ବିଜୟା ଚଣ୍ଡୀ ।  
 ଶତ୍ରୁମ ମାରି ମୋ ଭୁଜ ପକାଇଲା ଶସ୍ତ୍ର ॥  
 ଏତେ କହୁ ପଡ଼ିଲା ସେ ଦୁର୍ଗା ପାଦତଳେ ।  
 ଯାହା ଲଜ୍ଜା ତାହା କର ଗୋ ସଫଳତାଳେ ॥  
 ଏସନ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ତାର ଗୋପାମଣୀ ।  
 ବୋଇଲେ ଅମୋକ୍ଷ ହୁଅ ସପତ ଭବଣୀ ॥  
 ମୋର ଶରକୁ ଅବଜ୍ଞ କର ଦେଲ ଦୁଃଖ ।  
 ସପତମାଣୀ ତୁମ୍ଭେ ଲୋ ହୁଅସି ଅମୋକ୍ଷ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ମୁଖରୁ ସେ ଏହୁ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।  
 ଚରଣେ ଲେଟିଲେ ଅସି ସପତ ଭବଣୀ ॥  
 ଅଜ୍ଞା ପାଇ ଉଠିଲେକ ଯୋଡ଼ି ବେନିପାଣି ।  
 ଶାପୁ ମୁକତ କାରଣ କର ଗୋପାମଣୀ ॥  
 ଶେଷ ଅନୁଗ୍ରହ କଲେ ତାଙ୍କର ବିକଳେ ।  
 ପାଷାଣ ହୋଇ ଥିବ ଲୋ ବରଣଶୀ କୁଳେ ॥  
 ପିତଳେଶ୍ବର ଲଙ୍ଗ ଲୋ ହେଉ ତୋର ପତ ।  
 ମନୁଷ୍ୟ ରୂପରେ ତୁମ୍ଭେ କରଅ ଲୋ ପ୍ରୀତି ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତ ଗଜା ଦୁର୍ଗା ଅଜ୍ଞାଦେଲେ ।  
 ବୈଷ୍ଣବଶୀ ଜଳେ ତୁମ୍ଭେ ଅବଗାହ କଲେ ।  
 ମାନ କରଣ ଶୁକଳରୂପ କୃଷ୍ଣ ଦେଖ ।  
 ବାହାଙ୍କର ପ୍ରସନ୍ନରେ ପିନ୍ଧି ତୁମ୍ଭ ଦୁଃଖ ॥  
 କଳି ଯୁଗରେ ମାନୁଷୀ ରୂପେ କର ଭୋଗ ।  
 ତାଙ୍କେଣୀ ସ୍ବରୂପରେ ଗୋ ପୋଡ଼ାବଳ ମାଗ ॥  
 ହେ ବୁଧଜନେ ପୁରବ ଏସନେକ କଥା ।  
 ତାହା କହବାକୁ କିଏ ଅଛି ସାମରଥୀ ॥  
 ଜନମଣ୍ଡ ଅପଣ୍ଡିତ ମୂର୍ଖ ମୋର ଗୋପି ।  
 ବଳରାମ ଶସ୍ତ୍ର ଦ୍ବାରା କୃଷି ମୋର ନିତ ॥  
 ହେ ବୁଧଜନେ ଜନ୍ମହୁଁ ଅପାଠୀ ଅଜ୍ଞାନ ।  
 ବାସହୁଁ କୁଣ୍ଡାଳେ ମୁହଁ କିଏ ଅବା ଭଣି ॥

ନ ପଡ଼ିଲି ଶାସ୍ତ୍ର ଚତ୍ୟା ମୁଣି ଅପାଠନ ।  
 ଅଶେଷ ଅମାୟାଦା ଅତ ଅଭିଷେକ ॥  
 ଜନ୍ୟମାସ ଶୁକପକ୍ଷ ଦଶମୀର ଗଣେ ।  
 ପ୍ରିୟ ଏକ ମୁଦ୍ରାପଦ ଦୋଇଲେକ ମୋତେ ॥  
 ତୁଳସୀମାଳା ଗୋଷ୍ଠୀଏ ଦୃଢ଼େ ମୋର ଦେଇ ।  
 ଏ ଶାସ୍ତ୍ର ବାକ୍ୟମାନକୁ ଗଣେ ବସି କହୁ ॥  
 ସେ ମୋତେ ରକ୍ତର ଅସି ପ୍ରକାଶର ଯାହା ।  
 ପ୍ରଭୁନ କାଳରୁ ବସି ଲେଖଇ ମୁଁ ତାହା ॥  
 ସେହୁ ଅଜ୍ଞରୁ କରଇ ମୁଁ ଏକାନ୍ତ ଲଜ୍ଜା ।  
 ସେ ଜନନୀ ସବୁକ୍ଷର ଦେଉ ମନବାହା ॥  
 ସମଲେଖ୍ୟ ଅସମ ଲେଖନ କି ଅବା ।  
 ହେ ସୁଜନ ଜନମାନେ ମେଳକର ନେବା ॥  
 ଭୃତଶସ୍ତ୍ର ପୁରରେ ଯେ ଝଙ୍କଡ଼ ପୁରରେ ।  
 ଜଳେ ଜଳେ ସେବଇଁ ମୁଁ ସାରକା ପାଦତଳେ ॥  
 ଏ ଗୁଣକୁ ଅଜ୍ଞା ମୋତେ ଦେଲେ ମହାଦେବୀ ।  
 ବଦନ୍ତୁ ଶୂଦ୍ରମୁଣି ସାରକା ଯେ କର ॥  
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁକମୁଣି ପାଦତଳେ ।  
 ଦୟାସିତ ପୂଜା କଲେ ଭକ୍ତଭକ୍ତ ହେଲେ ॥  
 ଯଦି ମହାମୁଣି ମୋତେ କଲ ଅନୁଗ୍ରହ ।  
 ଫଣେପି ଚଣ୍ଡିକାଶାସ୍ତ୍ର ମୋର ଅଗେ କହୁ ॥  
 ରବି ଗୋପାମଣୀ ନିମେଜ୍ଜାର ଗର୍ଭସତେ ।  
 ପୁଣି କେବଣ କୃତ୍ୟ ସେ କଲେକ ଦୟାସେ ॥  
 ଶୁଣ ପରାସ୍ତ ଗଜନ କହେ ଶୁକ ଦ୍ରୁପା ।  
 ଗୁଣମୁଖରେ କୁଣ୍ଡିତ ଚଣ୍ଡିକା ମହାମା ॥  
 ଯଦି ଗୋପାମଣୀ ଭାବତରେ ମହାବଣ ।  
 କଳପ କଲ୍ପ ସମାନେ ଦେବଙ୍କ ଦକ୍ଷଣ ॥  
 କୃଷ୍ଣ ତଳ ଅବତାର ସାତରୂପ ମନ୍ତ୍ରୀ ।  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡିକା ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ସମ ନୋହେ କେହୁ ॥  
 ଅଦୃଷ୍ଟି ଅଶୁଭ ଅପୁରୁଷ ଅଗୋଚର ।  
 ଲେଖକେ ଅଳ୍ପ ନହଇ ଏ ଘୋର ସମ୍ବର ॥  
 ଏକଦମମାତ୍ରକେ ସେ ଭଣି ରକ୍ତ ମାଂସ ।  
 ମୁଦ୍ରାଭୁଜରେ ଯେତେକ ପଡ଼ିଲେ ଗୁଣସ୍ୟ ।  
 ଅସ୍ତ୍ର ଚର୍ଚ୍ଚି ରକ୍ତ ମାଂସ ପଡ଼ି ମୋଦାମେଦ ।  
 ପାତାଳକୁ ଭେଦକର ବହେ ରକ୍ତନୟା ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାସ୍ତ ବିଷ୍ଣୁବିଂଶି ପରବତ ।  
 ଶତାଶ୍ଟୋତ୍ରର ଯୋଜନ ଯାଏ ଉତ୍ତରନ ॥

ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ଯୋଜନନ ଚାର ଘରପୁରାଣ ।  
 ସବୁଠାରୁ ଅଟଇ ସେହି ମହାବିର ।  
 ଶୋଣିତ ବହନେ ବୁଝିଲୁ ବନ୍ଧ୍ୟାବିର ।  
 ସେ ଶିର ଶିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ମରଇ ଲହରୀ ॥  
 ସେ ପଦ୍ମତ ଉପରରେ ଥିଲେ ଶାଳବୃକ୍ଷେ ।  
 ପଥ ପଥକାଳ ସେହି ଉଚ୍ଚରେ ପତ୍ୟସେ ॥  
 ସେ ବୃକ୍ଷରେ ଲାଗିଲେ ସେ ମୃତପିଣ୍ଡ ଭେଳା ।  
 ଲହରୀ ମାରନ୍ତେ ବୃକ୍ଷ ତାଳ ନ ଦଶିଲା ॥  
 ସେ ଘାଟ ତାଳରେ ଥାଇ ହୋଇ ଉଚ୍ଚ ମୁଖ ।  
 ରକତ ପିବନ୍ତୁ ଶୁଦ୍ରଗଣ ଲଭ ସୁଖ ॥  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀବିଦ୍ୟା ପୁଣ୍ୟାବତୀ ସରସ୍ବତୀ ଯାଏ ।  
 ବୁଝି ବନ ବୃକ୍ଷ ଗିରି ଏକଶତ୍ରୁ ହୁଏ ।  
 ସେ ଘାଟ ତାଳ ବୁଝିଲୁ ଲହରୀର ଘାଟେ ।  
 ରକ୍ତ ପିଇଲେ କାକାଦି ପକ୍ଷିଗଣ ଯେତେ ॥  
 ଅଦିତ୍ୟ ନ ଥିବାରୁ ଯେ ବୈଲୋକ୍ୟ ଅନ୍ଧାର ।  
 ଦବ୍ୟ ଚକ୍ଷୁ ଅଟଇ ସେ ଦେଶମାନଙ୍କର ॥  
 ଅସୁର ଚୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହୋଇଲା ଅତ୍ୟନ୍ତ ।  
 ଦେଶଗଣମାନଙ୍କୁ ଯେ ହେଉଅଛି ଦୁଶ୍ୟ ॥  
 ବାରଣ ନୋହୁଲା ନେତ୍ର କାହାକୁହିଁ ଭେଦ ।  
 କାହାର ଶିରକମଳ କେ ଧରିଲା ଛେଦ ॥  
 ଏକସହ ହେଲା ନବ ଦବ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।  
 ଏହା କେ ପ୍ରାନ୍ତ କରବ ଲେଖାନ୍ତ କହନ୍ତେ ॥  
 ଅସୁର ବଳହିଁ ଶାନ୍ତ ନୋହୁଲେ ସମରେ ।  
 ରବିହିଁ ରହୁଲେ ନିମଜ୍ଜାଦିକ ଗର୍ଭରେ ।  
 ଶତ ମେରୁ ସମ ଯେଉଁ ଦିନକର କାଷ୍ଠେ ।  
 ନିମଜ୍ଜାଦି ଗର୍ଭେ ରହୁ କହୁତ ପରସ୍ପେ ॥  
 ଅସୁରବଳ ସରନ ଅପରାଧ ଦେଖି ।  
 ଦେବତାଏ ବସନ୍ତ କଲେ ଦେଶାଙ୍କ ନହିଁକ ।  
 ଅନନ୍ତ ବନସ୍ତ ହୋଇ ପିତା କଲେ ସୁତ ।  
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ମାଗୋ ବଞ୍ଚିଲୁ ଦୁର୍ଗତ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭର କୀର୍ତ୍ତୀ ଏ ଭରସା ।  
 ବହୁବର୍ଗ ଘେନି ବଢ଼ି ଅଛଇ ମହତ୍ୟା ॥  
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ଶୁଣିଅ ଥିବୋ ମାତ ଦୁର୍ଗା ।  
 ମହତ୍ୟାସୁର ଉପାତ ନାହିଁ ଏବେ ସ୍ବର୍ଗେ ॥  
 ବୈଲୋକ୍ୟେ ବଳିଷ୍ଠ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଦମ୍ଭଜ ।  
 ଶୁଣୁର ଦୈତ୍ୟ ଅବର ଯେ ରକତବାଜ ॥

ଚଣ୍ଡୀ ପୁଣି ଶୁଣିଲେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରଲୋକ ପୁର ।  
 ସ୍ବର୍ଗ ତେଜ ପଳାଇଲେ ଭୀଷ୍ମ ସୁନେଶ୍ବର ॥  
 ସେ ଦୈତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନାଶନକୁ ହେଲା ଯୁଦ୍ଧେ ।  
 ମହାସୁଖ ପାଇ ସ୍ବର୍ଗେ ରହୁଲେ ବହୁଧେ ॥  
 ଅଉ ମହତ୍ୟାସୁରକୁ କି ଭୟ ଅସୁର ।  
 ନିର୍ଭୟ ହେଲାଣି ମନ କୁପାରୁ ତୁମ୍ଭର ॥  
 ଏବେ ଲୋକ ସୁଖୀ ହୋଇ ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ।  
 ନିମଜ୍ଜାଦିକ ଗର୍ଭେ ଅଜ୍ଞାଦିଅ ହାଦେ ॥  
 ଅଦିତ୍ୟକୁ ବନ୍ଦ କରୁଅଛି ଗର୍ଭ ଦେଶେ ।  
 ଶୁଚିଦେଉ ଉଦେ ହେଉ ଏବେ ସେ ଅନାଶେ ॥  
 ଅନନ୍ତ ବନସ୍ତ ଯହିଁ ହେଲେ ଦେବଗଣ ।  
 ସନ୍ନିଧିକୁ ଦୁର୍ଗାଦେଶୀ ଗର୍ଭରେ ନିମଜ୍ଜା ॥  
 ବୋଇଲେ ଗୋ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଶିଅଛୁ ତୋର ଗର୍ଭେ ।  
 ଶୁଚିଦିଅ ଆସି ଏବେ ଉଦେ ହେଉ ନରେ ॥  
 ଦେଶୀ ଅଜ୍ଞା ଶୁଣି ବେଗେ ଉପାରିଲା ତୁଣ୍ଡ ।  
 ଗର୍ଭରୁ ବଢ଼ିବ ହୋଇ ଉଦେ ମାରତଣ୍ଡ ॥  
 ଅଦିତ୍ୟ ଦେବର ଯହିଁ ବକାଶିଲା ଜ୍ୟୋତି ।  
 ସପ୍ତ ପ୍ରହରରେ ଫଟିଗଲୁ ଦୁର୍ଗତ ॥  
 ଶୂନ୍ୟରେ ରହୁ ଦେଖିଲେ ସେହି ବୃନ୍ଦାବଳେ ।  
 ରକତ ଦେଖି ଅସୁରୀୟ ହେଲେ ଏକେ ଏକେ ॥  
 ଅନନ୍ତ ଶୁଦ୍ଧ ଯେ ଉତ୍ପତ୍ତିତ ବସୁନ୍ଧରା ।  
 ବହୁ ମୃତପଣ୍ଡ ହେତୁ ପାଇଲୁକ ଭାବ ॥  
 କରରେ ଦେମ କୁମ୍ଭେକ ଘେନି ବସୁନ୍ଧରା ।  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଶୁଣୁରେ ଅସି ଉଭାହେଲା ଧାବ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ବସୁଧା ହୋଇଲୁ ହିଂସୁତ ।  
 ଶରୀର ଦଳ ଶିଲା ତେ କନକର ଜ୍ୟୋତି ॥  
 ଶୁଚିଲା କି ଶ୍ବେତଭବ ହେଲୁ କି ଅସ୍ବେଶୀ ।  
 ବସୁଧା ବୋଇଲା ମାଗୋ ସବୁ ତୋହ ଲାଗି ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଲଜ୍ଜାଏ ମାଂସବଳୁ ଶେଷ ।  
 ଗତ କଥାକୁ ଯାଶୋର ଦେହ ହେଉ ତୋଷ ॥  
 ମହା ବୋଲେ ମୁଚିପିଣ୍ଡ ଅଟଇ ରୂପର ।  
 ଜ୍ଞାନାରେ ପିଙ୍ଗଳବର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ମୋ ଶରୀର ॥  
 ଅଜ୍ଞାଦିଅ ମାଗୋ ଦେଶମାନେ ଏବେ ଯନ୍ତ୍ର ।  
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶରଧା ବହୁ ରକ୍ତ ମାଂସ ଖାନ୍ତୁ ॥  
 ଶୁଣି ଅଜ୍ଞାଦେଲେ ଦୁର୍ଗା ନାଗବୃଣୀ ଅଶେ ।  
 ଶାଶେହା ପିଣ୍ଡତୀଏ ତା ଖାଇଯାନ୍ତୁ ବେଗେ ॥

ଶୁଣ ହୋ ପଦ୍ମା ଶ୍ରୀ ଅଦୃଶ୍ୟ ଦେବତା ।  
 ଯହିଁ ଉଦେ ନୋହୁଥିଲେ ଜଗତଜରତା ॥  
 ନବଦଳ ନବରାସି ଏକମୟ ହେଲା ।  
 କେତେବେଳେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଗୋବର ନୋହୁଲା ॥  
 ଏତେଦିନ ମେଦମେଦା ପଡ଼ିଛି ପୃଥିବୀରେ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଯାକ ପୁରୁଛି ସେ ପୃଥ ଗଳରେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ପୂଜା କଲେ ଦେବୀମାନଙ୍କ ଅନାଇଁ ।  
 କେତେକେତେ ଶୁଷ୍କ ସେ ମାରିଲ ତୁମ୍ଭେହିଁ ॥  
 ପ୍ରଥମେ କର ଯୋଡ଼ଣ କହେ ନାରାୟଣୀ ।  
 ଯମଦଣ୍ଡର ମାରିଲ ପଡ଼ଣ ସଉଣି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଶ୍ରୀ ବୋଇଲେ ଗୋ ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ ।  
 ଶଙ୍ଖାସୁର ମାରିଲୁ ମୁଁ ଶତେ ମର୍ତ୍ତୁ ତା ॥  
 ହସନ କୋଟି ଶୁଷ୍କ ଜପାସୁର ତୁଲେ ।  
 ମୁଁ ମାରିଲ ବୋଲି ମାହେଶ୍ୱରୀ ଜଣାଇଲେ ॥  
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ କର ଜଣାଏ ବାସେନା ।  
 ଯୋଜନବାହୁ ଦୈତ୍ୟକୁ ମୁଁ ଅଜ ନାହିଲି ॥  
 ତଳପଦ୍ମ ଶୁଭ ଅଭିବ୍ରତ ତା ସଉଜ ।  
 ସମସ୍ତେ ମୋହର ହାତେ ଗଲେ ସମମନା ॥  
 କୃତାଞ୍ଜଳ ହୋଇ ବିରଜାଇ ଜଣାଇଲା ।  
 କୃତାଞ୍ଜଳ ଦନୁଜ ମୋ କରେ ନାଶିଲା ॥  
 ତଳସାଗର ସୈନ୍ୟ ସେ ତା ସଙ୍ଗେ ପଡ଼ିଲେ ।  
 ଗଣନା ନ ଯାଇ କେତେ ସେମାନେ ଛଡ଼ିଲେ ॥  
 ପ୍ରଣିପତ୍ୟ ହୋଇଣ ସେ କହେ ତାକେଶ୍ୱରୀ ।  
 ପଦ୍ମେକ ଯୋଦ୍ଧା ମୁହିଁ ଗୋ ରଣେ ସହାରିଲି ॥  
 ଅଗ ହୋଇ ମାରକନା ଅସି ଜଣାଇଲେ ।  
 ତଳସାଗର ଯୋଦ୍ଧା ମୋ କରେ ପ୍ରାଣଦେଲେ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଶୁଣ୍ଢରେ ଜଣାଇଲେ ଜୟତ୍ରୀ ।  
 ସାତ ମର୍ତ୍ତୁତ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଶିର ମୁହିଁ ଖଣ୍ଡି ॥  
 ପ୍ରଣିପତ୍ୟ ହୋଇଣ ସେ ବୋଇଲେ କାଳିକା ।  
 ସାଗରେକ ଯୋଦ୍ଧା ବଧ କଲୁ ମୁହିଁ ଏକା ॥  
 ବାହାନାଦ କରଣ ସେ ବୋଇଲେ କୃତାଞ୍ଜ ।  
 ମୁଁ ମାରିଲୁ ଧ୍ୟେତେ ଅନ୍ତ କର ତା ନ ପାରି ॥  
 ଲଳନା ବୋଇଲା ମାତୋ ଅମ୍ଭେ ଦ୍ୱିଭିକ୍ଷଣୀ ।  
 ମେଳ ହୋଇଣ ମାରିଲୁ ସୈନ୍ୟ ସାତଶୋଡ଼ି ॥  
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି କର ବୋଲେ ଉଗ୍ରତାର ।  
 ମୁହିଁ ପୁରରେ ମାରିଲ ମେବଜ ଅମ୍ଭେ ॥

ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଅମ୍ଭର ସେ ମୁକାହୁର ତୁଲେ ।  
 ସେହୁ ମୋ ମୁଖରେ ପଡ଼ି ଯମପୁର ଗଲେ ॥  
 ଜଣାଇଲେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଶୁଣ୍ଢରେ ଚଢ଼ିତ ।  
 ତଳପଦ୍ମ ଯୋଦ୍ଧା ମାତୋ ମାରିଲୁ ମୁଁ ଏକ ॥  
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି କର କହେ ଯମପୁଣୀ ।  
 ମୁହିଁ ମାରିଲୁ ଗୋ ବଳ ବଡ଼ଣ ଶଉଣୀ ॥  
 ବିନୟ ଭବ ହୋଇ ସେ ବୋଇଲେ ରମଣୀ ।  
 ସମରେ ବଧ କଲୁ ମୁଁ ଦେବ ମହାଶୟୀ ॥  
 ଅଗରେ ଉଦ୍ଧା ହୋଇଣ ବୋଲଇ ଅମ୍ଭେକା ।  
 ନବସାଗର ଯୋଦ୍ଧା ଗୋ ନୟଲୁ ମୁଁ ଏକା ॥  
 କରପଦ୍ମ ଯୋଡ଼ିକର ବୋଲନ୍ତି ନାତଙ୍ଗେ ।  
 ମାରିଲୁ ତେଜସ କୋଟି ସୈନ୍ୟ ରଣରଙ୍ଗେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଶୁଣ୍ଢରେ କହନ୍ତି ଦେବୀ ଭବଗଣ ।  
 ଯୋଦ୍ଧା ମୁଁ ମାରିଲୁ ତାହା ଅଟେ ଅଗଣନ୍ତି ॥  
 ସାତକୋଟି ଯୋଦ୍ଧାତୁଲେ ଚଣ୍ଡାସୁର ଥିଲା ।  
 ମୁହିଁ ମାରିଲୁ ସାବେଶ ଦେବୀ ସେ କହୁଲା ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଶୁଣ୍ଢରେ ଅସି କହୁଲା ଭଲୁଣା ।  
 ଅନୁଷ୍ଠଣ ଦାଢ଼ିଲି କେ ପାରୁ ତାହା ଲେଖି ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଶୁଣ୍ଢରେ ଅସି କହୁଲେ କାମିତା ।  
 ସାଗର ଯାଏ ଗଣିଲୁ ଅଭ ଅଗଣିତା ॥  
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ଣ ସେ ବୋଇଲେ ବାସନ୍ତୀ ।  
 ଜଟାସୁରକୁ ମାରିଲୁ ସୈନ୍ୟ ଲେଖନାହିଁ ॥  
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ଣ ସେ କହେ ଉଦ୍ଧାକା ।  
 ପାଞ୍ଚଅଙ୍ଗ ଦ ମାରିଲୁ ପାଞ୍ଚଶ ଉତ୍ତଳ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଶୁଣ୍ଢରେ ସେ ବେତାଳା କହୁଲା ।  
 ମେହର ମାରିବା ତଳଅଙ୍ଗ ଦ ହୋଇଲା ॥  
 ଅମ୍ଭେକା ବୋଇଲା ଶୁଣ ଶୁଣ ମାତ ଦୁର୍ଗେ ।  
 ପଦ୍ମେକ ଯୋଦ୍ଧା ମାରିଲୁ ମୁହିଁ ରଣରଙ୍ଗେ ॥  
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ିକର କହଇ କାମାକ୍ଷୀ ।  
 ମାରିଲୁ ମୁଁ ତଳପଦ୍ମ ଯୋଦ୍ଧା ଭଲ ବାହୁ ॥  
 ପୁଣି କର ଯୋଡ଼ି କହେ ଅସି ବନ୍ଧୁଶ୍ରୀ ।  
 ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ହାଣିଲୁ କେବା ପାରୁ ତାହା ଜଣି ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଅଗରେ କହେ ଯାଇଁ ଶଙ୍ଖେଶ୍ୱରୀ ।  
 ମୁହିଁ ଯୁଦ୍ଧେ ମାରିଲୁ ଗୋ ଯୋଦ୍ଧା ଉଦ୍ଧା ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଶୁଣ୍ଢରେ କହେ ଦେବୀ ମହାମାୟା ।  
 ରୁଧରେ ଦୁହେଁ ମାତୋ ମୋହର ସେ କାୟା ॥



ବରପଦ ଯୋଗ କର୍ତ୍ତେ ଅପ ନନ୍ଦନାୟା ।  
 ମେହର ମରାଂ ମରୋ ଗଣିତା ନ ଯାଉ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଅଗେ କହନ୍ତି ଦେବୀ ଯୋଗେଶ୍ଵରୀ ।  
 ନାଗସୁଶୀ ନ ମା କରେ ଶଙ୍ଖଚକ୍ରଧର ॥  
 ବୈଶ୍ଵ ନରସମୂତ: ଗୋ ତୁ କିସ ବଞ୍ଚିବୁ ।  
 ଅସୁରକଳ ସରନ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ତକରୁ ॥  
 ମରୋ ଦେବୀମନେ ଏ ଯେ ଚରଣେ ଯୋଗୀ ।  
 ଅକ ଶେ ସେପନ୍ତି ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନୀ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାୟଣୀ ମୁଖି ତନି ପଦ୍ମ ଯେ ଯୁକ୍ତ ।  
 ଏହାକର ମହନା ନ ଜାଣେ ବେଦପତ ॥  
 ନାଗସୁଶୀ ମୁରତ ଯେ ଛତ୍ରକୋଟି ଗଣ୍ଡୀ ।  
 ସେ ଦେବୀମନେ ଦାନବ ବଳମାନ ଖଣ୍ଡି ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ମୁଖି ଚରଣେ କେଟି ଦେବୀ ।  
 ଏହାକ ମହନା କେତେ ମୁହିଁ ବା କହବ ॥  
 କୃତାନ୍ତା ଦେବୀ ଯେ ଅଭୟ କାନରୁପୀ ।  
 ପଦେଜାତ ହେଇଲେ ସେ ଗଗନରେ ଶେପି ॥  
 ଶଠିଏ ଲକ୍ଷ ଦେବୀ ଯେ ହେଲେ ବରୁଣାୟୀ ।  
 ଏହାକ ଘୋର ସମର କହୁତ ନୁହଇ ॥  
 ପଦର ମେଢେ ଗଣ୍ଡୀ ଶୋଣେହା ମୁରତ ।  
 ଏହାକ ଯୁକ୍ତ ଅସଂଖ୍ୟ ଶୁଣି ଅଗଣ୍ଡ ॥  
 ମରୋ ଏହା ସଂସେପି କି କହୁବ ବିଚାର ।  
 ଦେବୀ ଜଣକେ ଗେ ଶଙ୍ଖେ ପଦେ ସୈନ୍ୟମାର ॥  
 ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ ଏକ ଅଟେ ରକ୍ତସାଗର ବଳ ।  
 ମର ନର ନ ସରିଲେ ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଗୁଣ୍ଡଳ ॥  
 ମରାବ ଶରବୀ ତାହା କେ ପାରିବ ଗଣି ।  
 ମୁଁ ମାରିଲ ଏକା ହେଇ ପଡ଼ଣ ସଜଣି ॥  
 ତୋ ମହନା ମହକରେ ବହୁ ଦେବୀଜାତ ।  
 ମଧ୍ୟପୁରରେ ତରଣ ଶିର ଶୂନ୍ୟଗତ ॥  
 ମରୋ ସମସ୍ତେ ଜାତ ହେଲୁତୋର ଗର୍ଭ ॥  
 ତନିକାକ କଥାମାନ ଜାଣୁ ତୁହ ସବୁ ।  
 ଇଶ୍ଵରୀ ସମସ୍ତ ଗୋ କହନ୍ତି ସଂସେପି ।  
 ମହାଘୋର ଦୁଷ୍ଟିର ତା ଅଟଇ ଅନ୍ୟାପି ॥  
 ବସୁଧା ବୋଲେ ମାତା ମୁଁ ଜାଣିଛି ସମସ୍ତ ।  
 ମୋ ଘରେ ଅନେକବାର ହୋଇଛି ଭାରତ ॥  
 ଅନେକ ଅସୁର ନାଶ କଲେ ତହିଁପାଣି ।  
 ନତୋର ଅନୁଗ୍ରହରୁ ମୁଁ ସମାୟଣ ଜାଣି ॥

ଅନେକ ଅବତାର ଯେ ହେଲେ ଦେବ ଦୂର ।  
 ମରୋ ତୋର ସନ୍ତାନକୁ କେହୁ ନୁହେଁ ସେ ॥  
 ବସୁଧା ବୋଲଇ ଦେବୀଗଣେ ଅଜ୍ଞାହତ ।  
 ବୋଲ ମେଦ ମେଦା ମାଂସ ସମସ୍ତେ ଗାଅ ॥  
 ବହୁତ ପ୍ରତିଗଳ ମୁଁ ନ ପାରିବ ସହ ।  
 ପୁଣି ପୁଣି ସଂସହା ବନସ୍ତେ କହଇ ॥  
 ବରୁଣା ବଚନକୁ ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାତ ।  
 ଶୋଣେହା ମାନକୁ ତଳିପାରୁ ତଲେ ଜାତ ॥  
 ବଂଶଶୁଣୀ ନାମେ ପ୍ରଥମରୁ ଜାତ ହୁଏ ।  
 ଦ୍ଵିତେ ଜାଗୁଳାଇ ଜନ୍ମ କଲେ ମହାମାୟେ ॥  
 ପୁଣି ଜାତକଲେ ମହାଘୋର ବଂଶଶୁଣୀ ।  
 କାମଶୁଣୀ ଦେବୀ ଜାତ କଲେ ଗୋପାମଣି ॥  
 କୋରେଅଶୁଣୀ ଅକର ଯେ ଜାରେଅଶୁଣୀ ।  
 ଅମାଶୁଣୀ ଦମାଶୁଣୀ ସୋହାତଅଶୁଣୀ ॥  
 ଏଲମାଶୁଣୀ ଗୋଲମାଶୁଣୀ ତମାଶୁଣୀ ।  
 କରତାଶୁଣୀ ଭରତାଶୁଣୀ କନ୍ଦାଶୁଣୀ ॥  
 ଛନ୍ଦାଶୁଣୀ ଖମ୍ବାଶୁଣୀ ପାଳମାଳାଶୁଣୀ ।  
 ଶ୍ରୋଶୁଣୀ ଚଣ୍ଡାଶୁଣୀ ଯେ କରଜାଶୁଣୀ ॥  
 ଦଣ୍ଡାଶୁଣୀ କଞ୍ଚାଶୁଣୀ ସେ ଗଗନଶୁଣୀ ।  
 ଦ୍ରୋଶୁଣୀ ଇନ୍ଦ୍ରାଶୁଣୀ ସେ ଧବଳାଶୁଣୀ ॥  
 ବଳାଶୁଣୀ ଯେ କଳାଶୁଣୀ ଭଦ୍ରାଶୁଣୀ ।  
 ନରୁଣାଶୁଣୀ କରୁଣାଶୁଣୀ ମିନାଶୁଣୀ ॥  
 ତମାଶୁଣୀ ରୁପାଶୁଣୀ ଶୁଭେଶାଶୁଣୀ ।  
 କରକାଶୁଣୀ ଯେ ପଣ୍ଡାଶୁଣୀ ଦଣ୍ଡାଶୁଣୀ ॥  
 ଲହରୀଶୁଣୀ ସାକରୀଶୁଣୀ ଶ୍ରୀୟାଶୁଣୀ ।  
 ଭୟଶୁଣୀ ଇନ୍ଦ୍ରଶୁଣୀ ସମାଶୁଣୀ ॥  
 ସାଗଶୁଣୀ ହଂସାଶୁଣୀ ସଂସାଶୁଣୀ ପୁଣି ।  
 ପାଗଶୁଣୀ କରକଶୁଣୀ ସୀତାଶୁଣୀ ॥  
 ତାଗଶୁଣୀ ତୁମାଶୁଣୀ ଦେବପିତାଶୁଣୀ ।  
 ରେଖାଶୁଣୀ ସରସ୍ଵତଶୁଣୀ ମେଥାଶୁଣୀ ॥  
 ଜୀବଶୁଣୀ ସ୍ତବଶୁଣୀ ସୁବୋଧକାଶୁଣୀ ।  
 ନାଳାଶୁଣୀ ଭିଳାୟଣୀ ଗୋପାମଣିଶୁଣୀ ॥  
 ଶୁଣ ହେ ପରଶ୍ଵର ରାଜା ସଂଶୁଣୀମାନ ।  
 ହୋଇଲେ ମାନସା ରୂପେ ଭବେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ॥  
 ଯେତେ ପ୍ରିୟମାନେ ହେ ଇନ୍ଦ୍ର ଉତପନ୍ନ ।  
 ଏ ଦେବୀମାନଙ୍କ ଅଂଶେ ଅଟନ୍ତି ସେ ପୁନ ॥

ଏ ଦେଶମାନେ ସମସ୍ତେ ଶୋଣେନ୍ଦ୍ର ମୁରତି ।  
 ଯେ ଯାହାର ନାମ ସେହି ବଞ୍ଚାଣୁ ଅଛନ୍ତି ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାର ପାଦରୁ ସେ ହେଲେ ଉତପତ୍ତି ।  
 ବର୍ଣ୍ଣଶ୍ରେଣୀ ସେ ଯେ କାମଦେବକୁ ମୋହନ୍ତି ॥  
 ଶ୍ୟାମଳ ଖରବ କଳା ବର୍ଣ୍ଣ ବସନ୍ତି ।  
 କେ ପିଙ୍ଗଳ କେ ହଳାଳ ଚପ ପ୍ରକାଶନ୍ତି ॥  
 ମନ୍ଦ୍ୟ ଶରୀର ନାନା ବର୍ଣ୍ଣେ ମୁଖ ଶରୀର ।  
 ତନୁ ସାତ ଅଠ ଅବା କାର ମୁଖ ଗୁରୁ ॥  
 ଗର୍ଜନ୍ତି ସେ ପୁଂପୁଂକାର କର ଘୋରନାଦେ ।  
 ପୃଥ୍ବୀ ବଞ୍ଚିତ ତାଙ୍କ ଗର୍ଜନ ଶବ୍ଦଦେ ॥  
 ଅନନ୍ତ କାତ୍ୟାୟଣ ଅଜପାଶର ମୂର୍ତ୍ତି ।  
 ଦୁର୍ଗାର ମୁଖ ଗୁଣ୍ଡିଣ ଅହାର ମରନ୍ତି ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ରକତ ନଦୀ ପିଅ ଯାଇଁ ।  
 ଏତେ ବୋଲି ଦେଶୀ ଦେଲେ ଅଛାଡ଼ି ଦେଖାଇ  
 ଏହେଥାନ୍ତା ତାଙ୍କ ଯହୁଁ ଦେଲେ ଦେଶୀ ଦୁର୍ଗେ ।  
 ଧାଇଁ ରକ୍ତ ନଦୀ ଘୋଡ଼ିଗଲେ ଅତିବେଗେ ॥  
 ଚିତ୍ତବର ସମାନରେ ବଢ଼ାଇଲେ କାୟେ ।  
 ଭସନ୍ତି ରକତମାଂସ ହୋଇଣ ନିର୍ଭୟେ ॥  
 ଯଥାକାଶ ଗଙ୍ଗା ମେରୁ ମେଘଲେ ପଶର ।  
 ତଥା ରକ୍ତ ମାଂସ ଅଦି ଦେଶୀ ଗର୍ଭେଯାଇଁ ॥  
 ଅଛି ତମ ଅଦି କର ଭସନ୍ତି ଶୋଣେନ୍ଦ୍ର ।  
 ଏକନିଶ୍ଵାସକେ ଘୋଡ଼ିଗଲେ ସବମସ୍ତା ॥  
 ଚକ୍ରପତି ଯୋଜନରେ ରକ୍ତ ପୁରୁଥିଲା ।  
 ଶ୍ଵପଦବ୍ୟକରେ ସେ ସବୁ ଶେଷ ହେଲା ॥  
 ମହାବିଷ୍ଣୁର ପର କରୁଥିଲେ ରାସି ।  
 ସମସ୍ତ ଭସିଲେ ସେ ଯେ ନ ରହିଲା କିଛି ॥  
 ବସୁଧା ଦେଖନ୍ତେ ଶେଷ ହେଲା ସେ ସମସ୍ତ ।  
 ଯେ ଅବା ଶାବନେ ବଢ଼ିଥିଲେଟି ଦଇତ ॥  
 ତାହାକୁ ସମରେ ସବୁ ମାର କାତ୍ୟାୟଣ ।  
 ଅନେକ ଦୈତ୍ୟ ମାଇଲା ସେ ହାତୀଗାଧିନୀ ॥  
 ଆରାଧନେ ପର ସେହି କରୁଥିଲେ ସମସ୍ତ ।  
 ରଣେ ମହାଦେଶମାନେ ହେଲେ ଉନମତ୍ତ ॥  
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଶତ୍ରୁକୁ ଯେ ନ କରନ୍ତି ଭୟେ ।  
 ବଳୁ ନିର୍ମିତ ଅଟେ ଦେବୀଙ୍କର କାୟେ ॥  
 ଶର ବଳ ବଳ ଦୈତ୍ୟ ପାଇଲେ ବିମୁଖ ।  
 ପରାବଳୁ ଦାନବେ ଯେ ଲଭ ମହାଦୁଃଖ ॥

ମହାବିଷ୍ଣୁର ପର ସେ ହାତୀଗାଧିନୀ ।  
 ଆରାଧନେ ପର ବହୁଦୈତ୍ୟ ନାଶେ ପୁଣି ॥  
 ନେଇ ବେଗେ କରୁଥିଲେ ଶତ୍ରୁରେ ତୋଳ ।  
 ଅସୁ ତମ ମାଂସ ଅଦି ସବୁସବୁ ଧୁଲି ॥  
 ରଣେ ଶତ୍ରୁକୁ କରୁଥିଲେ କହୁଥିଲେ ଦାର ।  
 ଏକା ହାତୀଗାଧିନୀ ଯେ ସବୁଦୈତ୍ୟମାର ॥  
 ଜପାସର ବୋଲିକରି ଏକ ସେନାପତି ।  
 ତପେଶ ତୋଷ କଲା ସେ ଦେବ ବେଦପତି ॥  
 ଏକଲବ୍ୟ ବସିଲା ସେ ସବୁସବୁ ବରଷ ।  
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ କାଳେ ତାହାକୁ ବେଦେଶି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମାଏ ବୋଇଲେ ଉଠ ରୁରେ ଯାକୁଥାନ ।  
 ମାଗ ହୋ ତୁ ବର ତୋତେ ହୋଇଲୁ ପ୍ରସନ୍ନ ॥  
 ଦାନବ ବୋଇଲୁ ଦେବ ଦେବୁ ଯେବେ ବର ।  
 ଜପ ତପ୍ତ ମନ ନାହିଁ ମୋର ଅନ୍ୟଠାର ॥  
 ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ ଯଦ୍ୟପି ହୋଇଲୁ ବରଷ ।  
 ଜପ ତପ୍ତ ମୋହର ନ ଥିବ ଅନ କିଛି ॥  
 ପିତାଏ ବୋଇଲେ ଏବେ ନିଜପୁରେ ଯାଯା ।  
 ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ତପେ ବସିଥା ଯା ॥  
 ଯେ ତୋ ତପ ଭଜ ବଞ୍ଚି କର ବଳାକାର ।  
 ତୁ ଗୁଣ୍ଡିଲେ ଜଳିଯିବ ତାହାର ଶରୀର ॥  
 ଯଦ୍ୟପିକ ହରି ହରି ଦେବ ପୁରନ୍ଦର ।  
 ତୁ ଗୁଣ୍ଡିଲେ ଭୟ ହୋଇଯିବେ ଦେବାପୁର ॥  
 ଏସନେକ ବିଧାନରେ କହୁ ପୁରସିବି ।  
 ସତ୍ୟଯୁଗୁ ତାହାରତ ହେଲା ରୁଦ୍ଧି ସିଦ୍ଧି ॥  
 ମନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡଳରେ ସେହି ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।  
 ମୟୁଦୈତ୍ୟକୁ ପ୍ରଦାନ କଲେ ଦୁହଣୀ ॥  
 ସେହିକନ୍ୟା ସମସ୍ତେକେ ହେଲା ଗର୍ଭବତୀ ।  
 ବଳୁସିଂହ ଦାନବ ଯେ ତହୁଁ ଉତପତ୍ତି ॥  
 ବଳୁସିଂହ ନନ୍ଦନ କପିଳ ସିଂହ ସସ୍ତ୍ର ।  
 ମହୁଷାସୁର ଦାନବ ତାହାର ତନୟେ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଜପାସୁର ମେଷା ପଶୁଅଜା ।  
 ପ୍ରୀତ ବଢ଼ାଇ ମହୁଷା ତାକୁ କଲା ପୁନା ॥  
 ଭୋଗ ହେଉଥାଉରେ ବଣ ହେଲା ଦୈତ୍ୟପତି ।  
 ତପ ଗୁଡ଼ ମହୁଷାର ହେଲା ସେନାପତି ॥  
 ଦକ୍ଷ କୋଟେ ଅଟଇ ସୈନ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ।  
 ରୁରକୋଟି ଘୋରାପରେ ଅଟେ ପଟ୍ଟାଧାରୀ ॥

ଦେ ପଦ୍ମାସ ଜପାସୁର ବନ୍ଧୁ ଭୋଗ କଲ ।  
 କର୍ମର ଦ୍ଵାଦଶେ ତାକୁ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲା ॥  
 ସେ ଜପାସୁର ସଜନି ଜଳରାଗସ୍ଵୟେ ।  
 ଥୋର ହସ୍ତେ କରୁଥିଲେ ଧର ମହାମାୟେ ॥  
 ଶୈଳ୍ୟ ମାଲନ୍ୟେଣ ଜପାସୁର ଯେ ବସୁ ॥  
 ବରୁରେ କେତେ ଚାହିଁବ ମୈତ୍ରାସୁର ମୁଖ ॥  
 ସମର ମୁଁ କରେ କପା ଧନଶ୍ରୀ ଧର ।  
 ପିତାମହକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ବସୁ ବସେକର ॥  
 ଚକନ୍ତେ ଚାହିଁବ ହସ୍ତ ଦୁଷ୍ଟ ଦେଶାବଳୀ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇବେ ଏମାନେ ଅର ନୋହୁ ରଣ ॥  
 ଏମନ୍ତ ବରୁର ସେହୁ ଧ୍ୟାନ କରି ବସି ।  
 ଅନ୍ତର୍ଗତ ମଧ୍ୟ ପିତ ମହ ନାମ ଗୋଷି ॥  
 ଅରୁର ତେହୁ ଦେଖି ନାତିଅବାସିନୀ ।  
 ଗୋର ବରକର ଧାବ ଥୋରହସ୍ତ ଦେଖି ॥  
 ତେଜ ଦୃଷ୍ଟିକର ଦୈତ୍ୟ ଚାହାଁଇ ତାହାକୁ ।  
 କ୍ଷଣକେ ହାତଅଗ୍ରଣୀ ଲେହେଲେ ତାକୁ ॥  
 ଅହେ ପଦ୍ମାସିତ ଧର୍ମ ସୁଲ ପ୍ରାଣୀ ତରେ ।  
 ଅଧର୍ମ ତଳେ ଅମର ଲୋକ ଦେଲେ ମରେ ॥  
 ଜପାସୁର ଯେବେ ପୁରତପ କରୁଥାନ୍ତା ।  
 ବଇତରଣୀ କୁଳରୁ କେବେ ନ ଅସନ୍ତା ॥  
 ସେ ଯେବେ ଚାହାନ୍ତା ବ୍ରହ୍ମାବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ଵର ।  
 ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇ ଯାନ୍ତେ କେତେ ଏ ଦେଶମାତରେ ॥  
 ଯହୁଁ ଧର୍ମ ଶୁଚିଲା ସେ ସମରେ ପଶିଲା ।  
 ନିଜଧର୍ମ ଶୁଦ୍ଧିକର ନିଜେ ନାଶିଲା ॥  
 ପଦ୍ମାସିତକୁ ସେ ଶୁକ ପୁଣିହିଁ କହିଲେ ।  
 ବେନ ଅଭିହତ ରଥୀ ତାର ନାଶିଲା ॥  
 ହାତଅବାସିନୀ ହାତେ ଜପାସୁର ମଲା ।  
 ପୁରନ୍ଦର ଅଭିଷେକ ନା ମାଥେ କରଲା ॥  
 ମେଷାସୁର ସମ୍ପଦ ସେ ଜପାସୁର ଧର୍ମେ ।  
 କ୍ଷୋଦାନ ହୋଇଲା ସେ ଅତ ଉତ୍କର୍ମେ ।  
 ଜପାସୁର ନାଶେ ହେଲା ଅମଙ୍ଗଳ ରାଜ୍ୟ ।  
 ଦାନବକୁଳେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଶ୍ରାନ୍ତସାହି୍ୟ ॥  
 ଦାନବ କୁଳରେ ପଡ଼ିଗଲା ମହାଶୋକ ।  
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ପୁଣି ହେଲେ ଦେବଲୋକ ॥  
 ଅଠାଇଶ ସେନା ମହୁଷାର ନାଶିଲା ॥  
 ସକାଶ୍ଵ ସାଗର ସେ ସରନି ମରଲେ ॥

ମେଦମେଦାସ୍ତାନ ଯହୁଁ ହୋଇଲକ ପୁଅ ।  
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ହୋଇ ରଲେ ବସୁମଣି ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗେ ମାଗୋ ଦୁର୍ଗତଚାରିଣୀ ।  
 ନାଶକଲୁ ମହୁଷାର ସଜନି ସରନି ॥  
 ଦର୍ପ ବହୁଣ ଅମ୍ଭରେ ତୋତେ ନ ଚାହିଁଲେ ।  
 ନଷ୍ଟକୁଳିରେ ତୋଠାରେ ଦ୍ରୋହ ଅଚରଲେ ॥  
 କରକାଳ ଧର ତେଣୁ ମାଇଲୁ ସମରେ ।  
 ରସା ଉଦ୍ଘାସ ହୋଇଲା ତୋହର ଯୋଗରେ ॥  
 ନାମ ଧରନ୍ତେ ମାତା ଗୋ ଯମରାୟ ନୋହେ ।  
 ମହା ମହା ରତ୍ନମାନ ଶଶ୍ଵନ ଯେ ହୋଏ ॥  
 ଅଶେଷ ମହୁଷା ତବ କେ ପାରିବ କହ ।  
 ଶାଶ୍ଵତରେ ଏ ଚଣ୍ଡୀପୁରାଣ ଲେଖଇ ॥  
 ଇଷତରେ କୁପା ମାଗୋ କର ମୋହଠାରେ ।  
 ମୋର କଷେ ବସି ପଦ କହୁଦିଅ ବାରେ ॥  
 ହର ବାମା ହର ମୋର ଦୁର୍ଗତ ସକଳ ।  
 ରସନା ରତ୍ନ ସେ ତବ ନାମକୁ କେବଳ ॥  
 ମୂର୍ଖ ମୁହିଁ ଅପରିତ ନାହିଁ ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନ ।  
 ଲୟ କରଇ କେବଳ ତୋ ପଦ ଚରଣ ॥  
 ବସୁସତ ଗତ ହେଲା ଅସି ଚାହିଁ ଚାହିଁ ।  
 ସାରିଦେଲା ଶ୍ଵେନ ମୋତେ ଯେତେ କାଳସ୍ଵହ ॥  
 ତବ ନାମ ଦିନେ ମୁହିଁ ନ ଧରଲ ମୁଖେ ।  
 ସାରଳା ଦାସ ନୋ ନାମ ଶ୍ୟାତ ଇହଲୋକେ ॥  
 ସରସିଜକଦନ ଗୋ କର ଅନୁଗ୍ରହ ।  
 ନ ଅସିବା ସୁଲେ ପଦମାନ କହ ଦିଅ ॥  
 ବାତୁଳ ପରାୟେ ଲେଖେ ଦୋଷ ମୋର ନାହିଁ ।  
 ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଏ ଶାସ୍ତ୍ର କେମନ୍ତେ ଲେଖଇ ॥  
 ସ୍ତ୍ରୀଶୁ ହୋଇଲେ ଯେପରି ଏହାକୁ ଗୁହ୍ୟିବ ।  
 ନ ହେଲା ବୋଲଣ ମୋତେ ନିଜା ନ କରବ ॥  
 ମୋକ୍ଷଗତ ଯେଉଁପରି ଲଭିବ ଶେଷରେ ।  
 ରତପତିବାମ ବାମା ଦିଅ ଅକ୍ଳେଶରେ ॥



ସୂର୍ଯ୍ୟ ମଣ୍ଡଳ ରଥର  
 ବିବରଣୀ ।

ଏଅନ୍ତେ କାଳବୋଲ ନାମେ ବେନଦୂତେ ।  
 ଶୁପତେ ଥିଲେ ହରଣ୍ୟବର୍ଦ୍ଧ ପରବତେ ॥

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନିଧନରେ ସେ ଗଲେ ଅତବେଶେ ।  
 ଯାଇଁ ଜଣାଇଲେ ମୈତ୍ରୀ ନୃପତିର ଅଶେଷ ।  
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ସାରବର ପୃଥ୍ବୀସୁର ।  
 ସଦୃଶ ଲକ୍ଷ୍ମୀଲେ ରଣରେ ତୋହର ॥  
 କି କୁହ କି କୁହ ବୋଲୁକହନ୍ତେ ସେ ବେଶେ ।  
 ସତାଇଣ ସାଗର ତା ଶୈଳ୍ୟ ରଣରଙ୍ଗେ ॥  
 ଅଠାଇଣ ସେନାପତି ସଦ ଗଲେ ନାଶ ।  
 ଶୁଣି ମହାଶୟର ଉଡ଼ିଲା ସାହସ ॥  
 ପୁଣି ମହାଶୟାଲେ କି ବୋଲିଲେ ଦୁଃଖ ।  
 ପ୍ରିୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇ ସୈନ୍ୟ ମାରଲୁ କେମନ୍ତ ॥  
 ଯେଉଁ ମାନଙ୍କୁରେ ବୁଦ୍ଧ ହରି ସମ ନୋହୁ ।  
 ସେ ସାରମାନେ ଜୀବନେ ନାଶହେଲେ କାହିଁ ॥  
 ଅହା ଯମଦଣ୍ଡ କଳାସୁର ଚଣ୍ଡୀସୁର ।  
 ସୁପ୍ରଚଣ୍ଡୀସୁର ମହାସାର ଧକାସୁର ॥  
 ଅହା ଶତଶିଖ ଅହା ରେ ସହସ୍ରଶିଖ ।  
 ଅରେ କପାସୁର ଅରେ ଅରେ ଧରାସୁର ॥  
 ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ମହାଶର୍ଜନ ଶୁଭ୍ର ଦଳିତ ।  
 କାଳ ନିରୁଦାତ ଅରେ କେଶେ ଗଲୁ ତୁତ ॥  
 ବାଣାସୁର ବାତାସୁର ଅରେ ଓଟମୁଖା ।  
 ଶୂଳାକବଦନା ଅରେ ଅରେ ଘୋଡ଼ାମୁଖା ॥  
 ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ସାରମାନେ କେଶେ ଗୁଲୁଗଲୁ ।  
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ରେ ମୋର ଭେଳା ବୁଡ଼ାଇଲ ॥  
 ତୁମ୍ଭ ବାହୁକୁ ଅଶ୍ରୁ କରୁଥିଲି ଯିନା ।  
 ଅଗ୍ରହରେ ନାଶଗଲ ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ଜେନା ॥  
 ଜାଣିଲ ଦେବଙ୍କର ଏ କୃତ ଅଟଇ ।  
 ଏବୁସେ ମହାଶୟର ଶୁଣ ବାହୁନଇ ॥  
 ପୁଣି ଶୁଣୁରେ ଜଣାଏ କାଳବିମୋଚନ ।  
 ପ୍ରାଣବଧର୍ଜିଲେ ସବୁ ସେନାପତିମାନ ॥  
 ବୁଡ଼ିଲା ବଣ ବୋଲଣ ବେଳେ ନୃପ-ଶି ।  
 କାଳବିମୋଚନର ସେ ଧର ବେନି ଘାଣି ॥  
 ଅସାଧୁମ ହୋଇ ଏଡ଼େ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଗହ୍ୱେ ।  
 ତେଜର ନିଶାସ ପ୍ରାଣ ବସର୍ଜନ ପ୍ରାୟେ ।  
 ସମ୍ଭାର ଧରିଲା ତାକୁ କାଳବିମୋଚନ ।  
 ମହାଶୟର ଯେ ହୋଇଅଛି ଅତେଜନ ।  
 ବଞ୍ଚନ୍ତେ ସେ ମହାବଳୀ ହୋଇଲା ସାଧୁମାନ ।  
 ବୋଲେମୋପୁରେ କେଶେ ହେଲୁ ଏବେ ଯମ ॥

ଦ୍ରୁତା ବଞ୍ଚୁ ବୁଦ୍ଧ ଜଣ ଧାରନ୍ତି ସେ ବେଶେ ।  
 ପ୍ରିୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯୁଦ୍ଧେ ପତି ମଲେ ଅକାରଣେ ॥  
 ଜାଣି ନ ପାରିଲ ଦେବଙ୍କର କଟ ଛନ୍ଦ ।  
 ଅନେକ ସନ୍ନାସ ପୁଣ କରଇ ନରେନ୍ଦ୍ର ॥  
 କାଳବିମୋଚନ ବୋଲେ ବଞ୍ଚୁ ଭବୁ ତାଣୁ ।  
 ତେଜ ଅବଧ ବୋଲଣ ବଚନ ପ୍ରମାଣୁ ॥  
 ମୈତ୍ରୀବୋଲେ ଦ୍ରୁତାକୁ ମୁଁ ବହୁ ସେବାକର ।  
 ପୁରୁଷେ ବଧ ନୋହୁଏ ଏ ବର ମାଗିଲି ॥  
 ଅନଳ ମନ୍ତ୍ରୀ କହୁଲ ମୋତେ ନିରାଧାର ।  
 ବଞ୍ଚୁ ହିଁ ହୋଏଟି ପ୍ରିୟଭୂପେ ଅବତାର ॥  
 ଅନଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ବଚନ ମୁହିଁ କଲି ନିନ୍ଦା ।  
 କାଳେ ଯେ ଫଳିଲା ବୁଡ଼ିଗଲା ମୋର ଫଳା ॥  
 ମଉସବେ ବୋଲିଲ ସେ ପ୍ରିୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁର ।  
 ଯାକୁ ନିନ୍ଦାକଲ ତାରେ ହେଲ ଅପହାର ॥  
 ଅହୋ ସେନାପତି ମାନେ ମୋ ପ୍ରାଣ ସଜାତ ।  
 ଅନାଥ କରଣ ମୋତେ ଗଲ ରେ ସମସ୍ତ ॥  
 ଅରେକାଳବିମୋଚନ ମୋତେ ଲଭେଇବୁ ।  
 କେବଣ ସମୁଦେ ଯାଇଁ ଲୁଗୁଇବି କାସୁ ।  
 ଏଡ଼େଏଡ଼େ ସେନାପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲେ ରଣେ ।  
 ଅବର ମୋ ଜୀବ ଅଛି କମ୍ବୁତ କାରଣେ ॥  
 କର୍ମକୁ ଅଦର ଭୁକ ଶିରରେ ଚାଡ଼ଇ ।  
 ବଜ୍ରାଦାତ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ଭୂମିରେ ପଡ଼ଇ ॥  
 ଧର ତାକୁ ବୋଲଇ ସେ କାଳବିମୋଚନ ।  
 ଅଧମପଣେ ନାଶିଲୁ ସେନାପତିମାନ ॥  
 ଚଣ୍ଡୀମୁଣ୍ଡ ବେନି ବାଉଁ ସେବେ ଅଶିଦେଲେ ।  
 ତେତେ ସେ ଡାକୁଛ ବୋଲି ଏମନ୍ତ କହଲେ ॥  
 ଅବଳୀ କଲୁ ଶ୍ରେଦେବ ତୁ ତାଙ୍କର କଥା ।  
 ଅପଣା ଅଧମପଣେ ହେଲୁ ସ୍ଥାନାବସ୍ଥା ॥  
 ତୁହ ଯେବେ ମିଳିଥାନ୍ତୁ ଯାଇଁ ତାର ଶ୍ରୀ ॥  
 ତାରୁ କମାରୁ ହୋ ତୋତେ ଦେଖନ୍ତାପ୍ରଥମ ॥  
 ଦାମରପଣ ବହୁଲୁ ତୁତ କବ ପଣେ ।  
 କଳଦେଖାଇଲୁ ତୁହୋ ବୋଲୁ ଅପଣେ ॥  
 ଅହୋ ଚଣ୍ଡୀମୁଣ୍ଡ ଦୁମ୍ଭେ ତଳ ହୋ ବହନ ।  
 ସେ ମୋକ୍ତି ଚରୁଣର ହୋ କେଣ ଧର ଅଣ ॥  
 ତୁହ ସେ ଅପଣେ ଗହ୍ୱେ ଉଅଇଲୁ ମନ ।  
 ସେହୁ ବାକ୍ୟ ବୋଟକଲୁ ଉପୁଜିଲା ଦୁଃଖ ॥

ଏବେ ନିଶିତ କଥା ରୁ କେବେଟି ନ ବୋଲ ।  
 ଦଶସାଳ ସିଂହବଳ ଦେଖିବା ହୋ ଗୁଲ ॥  
 ବରୁରକୁ ଯୋଗାଇଲେ ନରବାକ ସନ୍ନ ।  
 ନଚେତ ନ ଯୋଗାଇଲେ ହୋଇବାନା ଦୁଃଖ ॥  
 ବାଳକମୋଚନ ପୁଣି ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।  
 ମହୁଷାସୁର ସମ୍ମତ କଲା ତାହା ପୁଣି ॥  
 ଦେବ ଦୁନର କଳାଇ ସେ ଦେବାଧି ରାଜ ।  
 ଅଜ୍ଞାନଦେବ ବଦନ ହୋ ମୋର ଦଣ୍ଡ ସାଜ ॥  
 ମହୁଷାସୁର ସାରଥୀ ସେ ଧୁମ୍ରଲୋଚନ ।  
 ଅବକାର ଦାନବ ସେ ସମରେ ନିପୁଣ ॥  
 ତାକୁ ଅଜ୍ଞ ଦେଲକ ସେ ବନ୍ଧନ ଦନୁଜ ।  
 ଅହୋ ଧୁମ୍ରଲୋଚନେ ତୁ ମୋହ ରଥ ସାଜ ॥  
 ରାଜା ଅଜ୍ଞି ପାଇ ରଥ ସାଜିଲା ସାରଥୀ ।  
 ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥ ଅଦିତ୍ୟର ଜ୍ୟୋତି ॥  
 ଅନେକ ରତନ ମଣି ମଣ୍ଡିଲା ସେ ରଥେ ।  
 ଉଡ଼ନ୍ତି ତହିଁ ପତାକାମାନ ଅଗ୍ରମତେ  
 ବୁଝିକାତି ଶ୍ରାବ ବସିଅଛି ଚନ୍ଦ୍ରପାଶେ ।  
 ଶ୍ୟାମଳ ମେଘରେ ଯେତେ ସେପନ୍ତି ବଳାକେ ॥  
 ରଥର ପ୍ରମାଣ ରାସ୍ତେ କେନ୍ଦ୍ର କହୁଥାଉ ।  
 ଦେବନଳେ ଚନ୍ଦ୍ରପତି ସହସ୍ର ଅଙ୍ଗୁଳ ॥  
 ଦେବହସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ହସ୍ତେ ବାରହାତ ।  
 ସେହୁହାତେ ଖୋଳହାତେ ନଳେକ ବହୁତ ॥  
 ସେ ନଳେ ଚୁରାଧିକ ଚୌଷଠି ସହସ୍ର ।  
 ସେ ରଥର ଗର୍ଭମାପ ଅଟଇ ନଭେଶ ।  
 ମାଗୁଛଇ ପ୍ରମୁନାନ ଅତିଶୟ ଦୁର୍ବ ।  
 ମାଣିକ୍ୟହିଁ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ପାବଜ ସେ ଶ୍ରାବ ॥  
 ଲମ୍ବନ୍ତି ଗଜ ମୁକୁତା ରଥ ଗୁର ଦେରେ ।  
 ଅଶ୍ବରୁହ କଲଶ ସେ ରଥର ଉପରେ ॥  
 ନେତର ପତାକାମାନ ଉଡ଼େ ତହିଁ ଲକ୍ଷେ ।  
 ବାଳାର୍କ ପରାସ୍ତେ ଦେଖାଯାଏ ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ॥  
 ରତ୍ନଗିରି ପ୍ରାସ୍ତେ ଅଭିଭୂତେ ଚକ ସାଜ ।  
 ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟବା ସମେ ଯୋତେ ସହସ୍ରେକ ବାଜ ॥  
 ମାଣିକ୍ୟ ପୁଞ୍ଜ ପୁଞ୍ଜ ସେ ଝରମାନ ଝର ।  
 ଲମ୍ବନ୍ତି ଗୁମରମାନେ ମୁକ୍ତା କେରି କେରି ॥  
 ଅହୋ ପଶ୍ଚାତ୍ତେ ଦେବ ଭଣ୍ଡାର ରତନ ।  
 ସେ ରଥରେ ଶୁଭିଲା ସେ ସେ ଧୁମ୍ର, ଲୋଚନ ॥

ଯହିଁ ଲାଗିଅଛି ଦେବ ଭଣ୍ଡାର ସମୃଦ୍ଧ ।  
 ସେହୁରଥ ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ ମୋର କିଏ ବୁଦ୍ଧ ॥  
 ହେ ଲୋକ୍ୟମଧ୍ୟରେ ଯେତେଯେତେ ରହୁଥାଉ ।  
 ବରୁକର୍ମା ଶୁଭ ଅଛି ଅଦିତ୍ୟ ରଥର ॥  
 ତାହାକୁ କୌଣସି ରଥ ନୋହୁବନ୍ତି ସମ ।  
 ଏହା ଶୁଣିଣ ପରୁରେ ପଶ୍ଚାତ୍ତେ ରାଜନ ॥  
 ହେ ବିଜ୍ଞ ପଣ୍ଡିତ ବ୍ୟାସ ମହାମୁନି ସ୍ମତ ।  
 ବୋଲଇ ତୁମ୍ଭେ ଅଦିତ୍ୟ ଦେବର ଏ ରଥ ॥  
 ଏତ ଅସମ୍ଭବକଥା ଶୁଣିଲା ମୋ ନାହିଁ ।  
 ମୈଷାସୁର ଯେହୁ ରଥ ପାଇଲା ବା କାହିଁ ॥  
 ଶୁଣ ପଶ୍ଚାତ୍ତେ କହୋ ବୋଲେ ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ।  
 ଯାହା ପୁଣି କଲ ଅହୋ ଧାର୍ମିକ ମହାତ୍ମା ॥  
 ଅଦିତ୍ୟ ଦେବର ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ସେ ରଥ ।  
 ଏଥେ ଅବେଦଣ କରେ ଦିନକରାଥ ॥  
 ଉଦୟ ଗିରିକ ତାର ବକାୟର ଜ୍ୟୋତି ।  
 ଯସ୍ତୁଅସ୍ତଯୋତି ବାହେ ଅରୁଣ ସାରଥୀ ॥  
 ଅଭିଭୂତେ ଚକ ଅଛି ପୁଣି ସେହୁ ରଥେ ।  
 ତେଣେ ରବି ମେରୁ ପ୍ରଦକ୍ଷଣକରେ ନିତ୍ୟ ॥  
 ଅହେ ପଶ୍ଚାତ୍ତେ ରବିକି ଦିବ ଧାଡ଼ି ରାହୁ ।  
 ଅଦିତ୍ୟ ପ୍ରତାପୀ ତାର ଯୋଜନେକ ବାହୁ ॥  
 ବରୁମାସ ଶୁକ୍ରପକ୍ଷ ପୌର୍ଣ୍ଣମୀର ତଥ୍ୟ ।  
 ଭୃଗୁବୀର ଦ୍ଵିଜା ବସ ମେରୁଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥିତ ॥  
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେ ଦିବସରୁ ଏକାଦଶଘଟୀ ।  
 ରାହୁଅଦିତ୍ୟ ଦେବର ହେଲ ଭେଟାଭେଟି ॥  
 ରବିକି ଦେଖି ଧାଇଁଲା ପାପେଷୁ ଗୁଣ୍ଡାଳ ।  
 ରଥଭୂତ ପଳାଇଲେ ଦେବ ଦିନପାଳ ॥  
 ଶୀରସମୁଦ୍ରେ ପଡ଼ିବେ ଯାଇଁ ଲୁଗୁଦେଇ ।  
 ସେ ରଥ ଗିରିଶ ରାହୁ ସେଠାରୁ ଦୂଷ୍ଟ ॥  
 ରବିକି ନ ପାଇ ରଥ ପକାଇ ତହାର ।  
 ଅନନ୍ତଗିରି ନିକଟେ ଗଲୁ ଶୁଦ୍ଧକର ॥  
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ରଥ ବୋଲଣ ସୂର୍ଯ୍ୟ ନ ଚକଲ ।  
 ରାହୁ ପୁଣି ଅମୃତଦିତ୍ୟ ତାହା ସେନିଗଲ ॥  
 ଅମୃତଭୂତକୁ ନାଶକଲେ ସୁଦର୍ଶାର ।  
 ସେ ରଥ ଥୋଇଲେ ନେଇ ଅମର ନଗର ॥  
 ଅମୃତଭୂତରାହୁ ସେ ମୟ ଦାନବ ।  
 ତାହାକୁ ପ୍ରସନ୍ନେ ବରଦେବେ ମହାଦେବ ॥

ଅମର ପୁରକୁ ମୟୂଦୈତ୍ୟ ଦେଲା ଧାଡ଼ି ।  
 ଅମର ପୁର ସେ ଇନ୍ଦ୍ର ପଳାଇଲା ଛାଡ଼ି ॥  
 ଅନେକ ଦେବ ରତନ ଦୈତ୍ୟ କଲେ କୁର ।  
 ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥ ନେଲା ମୟାପୁର ॥  
 ଗୋମୁଖ କେଶବରୁପେ ଅବତାର ହର ।  
 ମୟ ଦାନବକୁ ମାରିଲେକ ତହିଁ ଧର ॥  
 ତାର ନିଜପୁର ଧୃଷ୍ଣ କଲେକ ଅତ୍ୟୁତ ।  
 କେଶବ ଅଣିଲେ ତହିଁ ସେହୁ ଦବ୍ୟରଥ ॥  
 ମୟଦଇତ୍ୟ କୁମର ଅନ୍ଧକ ହୋଇଲା ।  
 ବୃଷ୍ଣକୁଧାତି ଦେଇ ସେ ରଥ ଘେନିଗଲା ॥  
 ସେଇଥେ ବସି ସେ ସର୍ବଭୁବନ ଜଣିଲା ।  
 ତା ଦେଖି ବଧାତା ଯାଇଁ ଶିବକୁ କହୁଲା ॥  
 ପିତାମହ ବଚନେ ସେ ଦେବ ପଶୁପତି ।  
 ଅନ୍ଧକ ଦଇତକୁ ଯେ ସମରେ ବଳୋତ ॥  
 ଅନ୍ଧକର ନନ୍ଦନ ଯେ ହେଲେ ରକ୍ଷ ରକ୍ଷ ।  
 ତାହାକୁ ମାରିଲେ ପୁଣି ଦେବ ଶିଖରସ ॥  
 ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥ ନେଇ ଦାମୋଦର ।  
 ଯତନେ ଥୋଇଲେ ଯେ ହରଷ୍ୟଗର୍ଭପୁର ॥  
 ରକ୍ଷରକ୍ଷକର ପୁତ୍ର ଦେବ ଯେ ପ୍ରହେତ ।  
 ବରଷ ବରେ ସେମାନେ କଲେକ ଅଗାଧ ॥  
 ସେ ଦୁର୍ଦ୍ଦୈ ପୁଣ ସଇନି ବାହରେ ସ୍ବର୍ଗକୁ ।  
 ସଗ୍ରାମରେ ଇନ୍ଦ୍ର ସମ ନୋହଲେ ତାହାକୁ ॥  
 ଦାନବଙ୍କ ଭୟେ ଇନ୍ଦ୍ର ସ୍ବର୍ଗକଲେ ତ୍ୟଜ୍ୟା ।  
 ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମଣ୍ଡଳ ରଥ ଅଣିଲେ ଦନୁଜା ॥  
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅବତାରେ ଯେ ଦେବ ଶିଖପତି ।  
 ସଗ୍ରାମେମାରିଲେ ହରି ହେତ ଯେ ପ୍ରହେତ ॥  
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥକୁ ଅଣି ତହିଁପାଣି ।  
 ସଂଯମନା ପୁରେ ତାହା ଥୋଇଲେ ଯେ ପୁଣି ॥  
 ଦେବ ପ୍ରହେତ ପୁତ୍ର ବକ୍ରାଙ୍ଗ କାଳାନଳ ।  
 ଯମକୁ ଜଣି ଅଣିଲେ ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ॥  
 ସେ ରଥ ସଂଜଣ ସାଧକଲେ ସର୍ବ ମନ୍ତ୍ର ।  
 ତାଙ୍କ ଭୟେ ଦେବତାଏ ନ ରହଲେ କେହୁ ॥  
 ଭୟେ ଦେବତାଏ କଲେ ବୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶୁଭାର ।  
 ନାଗସୁର ଅବତାର ହେଲେ ତହିଁଧର ॥  
 ସେ ବକ୍ରାଙ୍ଗ ଦଇତ୍ୟକୁ ମାରି ମହା ମୁକେ ।  
 ସେ ରଥ ଥୋଇଲେ ନେଇ ପାତାଳର ମଧ୍ୟ ॥

ବକ୍ରାଙ୍ଗଦୈତ୍ୟର ପୁତ୍ର ମାଳ ଯେ ସୁମାଳ ।  
 ତାହାଙ୍କୁ ସେ ବରଦେଲେ ଦେବ ଅଂଶୁମାଳ ॥  
 ଅଦୃତ୍ୟର ବରେ ସେହୁ ହେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ।  
 ସେ ରଥକୁ ବଳାଙ୍ଗରେ ଘେନିଲେ ଦଇତା ॥  
 ବୃଷ୍ଣ ଅବତାର ହେଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ତୁପେ ।  
 ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନାଶନଲେ ସେ ବେନି କୌଶସେ ॥  
 ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ଅଇଲେ ଯେ ତହିଁ ରଥ ଘେନି ।  
 ନେଇ ସମପିଲେ ସେ ଯେ ଦେବ ପଦ୍ମୋଦନ ॥  
 ମାଳର କୁମର ମଧୁନାମରେ ଦଇତ ।  
 ତପେଶ ତୋଷିଲା ସେହୁ ଦେବ ଶୁଳହସ୍ତ ॥  
 ଧାତାର ପୁରକୁ ମୟୂଦୈତ୍ୟ ଦେଲା ଧାଡ଼ି ।  
 ପଳାଇଲା ପିତାମହ ନିଜପୁର ଛାଡ଼ି ॥  
 ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥେ ବସିଣ ଅସୁର ।  
 ବେଗେ ଅସି କଲା ସ୍ବର୍ଗପୁର ନାରାୟଣ ॥  
 ଅନେକ ଅପ୍ସରା ଅଣିଲେକ ହରି ବଳେ ।  
 ଷୋଳସସ୍ତ୍ର କନ୍ୟା ଘେନି ଅଇଲେ ଗୁଣ୍ଡାଳେ ॥  
 ସେକନ୍ୟା ବସାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥରେ ।  
 ଅନେକ କରୁରୁବରେ ବହର ପାନରେ ॥  
 ଗରୁଡ଼ ଚଢ଼ି ଶାହର ଅସନ୍ତେ ଅକାଶେ ।  
 କନ୍ୟାକୁ ଘେନି ଶୁଗୁରେ ନିଜେଲେ ଶାସସେ ॥  
 ସେ ମୟୂଦୈତ୍ୟ ମାରିଲେ ଦେବ ନାଗସୁର ।  
 ତେଣୁ ସେ ନାମ ବହଲେ ଶ୍ରୀମଧୁପୁରନ ॥  
 ଷୋଳସସ୍ତ୍ର ନାୟିକାକୁ ଅଣି ଦେବ ହରି ।  
 ରଥ ସହଚରେ ଗଲେ ବଇଚିତ୍ର ପୁରୀ ॥  
 କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ଅମରେ ଥୋଇଲେ ଗୁଣ୍ଡର ।  
 ସେଇଥ ରଣିଲେ ନେଇ ବରୁଣର ପୁରୀ ॥  
 ମଧୁଦଇତର ପୁତ୍ର ସେ ଜଳତରଙ୍ଗ ।  
 ତପେଶ ତୋଷିଲା ସେହୁ ଦେବ ଶଶିଅଙ୍ଗ ॥  
 ବରୁଣ ପୁରକୁ ସେହୁ ଦୈତ୍ୟ ଦେଲା ଧାଡ଼ି ।  
 ତନିପୁର କଣ୍ଠେ ଶୁଣି ଅସୁରଙ୍କ ରଡ଼ି ॥  
 ବରୁଣ ଦେବତା ପଳାଇଲେ ଛାଡ଼ି କର ।  
 ଷୋଳସସ୍ତ୍ର ନାୟିକା ଅଣିଲେ ସେ ହରି ॥  
 ସେ କନ୍ୟା ଜଳତରଙ୍ଗ ବଳେ ଭେଗ କଲା ।  
 ଶୁଣ ଅହୋ ପଶ୍ଚାତ ଶୁକ ଯେ ବୋଇଲା ॥  
 ହରି ଅବତାର ଦାମୋଦର ତୁପେ ଜଳେ ।  
 ଜଳତରଙ୍ଗ ସକାଳୁ ମାରିଲେ ସେ ହେଲେ ॥

ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥକୁ ଅଣି ଦର ଏକା ।  
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ହୋଇଲା ତାରକା ॥  
 ସେହୁ ନିବେଧିଲା ଯାଇଁ ଅକାଶ ଭୁବନ ।  
 ତେ ତେଜ ପଳାଇଲେ ଦେବ ମଦାବନ ॥  
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥକୁ ଅଣିଲା ସେ ବଳେ ।  
 ଅନେକ ଅନାଦି କଲେ ଚୈତ୍ତ୍ବେକ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ॥  
 କାମଦେବ କାଳରେ କ ଉଁକାବତାର ।  
 ସେହୁ ତାରକାଦୈତ୍ୟକୁ ମାରଣେ କୁମାର ॥  
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥକୁ ପଇଶ ସେଠାରେ ।  
 ନେଇ ଥୋଇଲେ ଅଳକାବଣ ନାମରେ ॥  
 ଶମ୍ଭୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯେ କାଳେ ସ୍ବର୍ଗେ ଯେଲେ ଗଲା ।  
 ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥ ନେଲେ ସେ ଦନ୍ତୁଳା ॥  
 ସେ ରଥ ଚଢ଼ିବ ସେହୁ କଲେ ହସତକେ ।  
 ସମସ୍ତେକେ ଦେଲେ ନେଇ ମୈଷାସୁରଗଡ଼େ ॥  
 ଶ୍ରୀ ବ୍ୟାସନନ୍ଦନ ଯେଉଁ ଶୁକ ମହାବ୍ରହ୍ମା ।  
 କହୁଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥର ମହତ୍ତ୍ବ ।  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାକ୍ଷିତ ତୁ ମୋହର ବଚନ ।  
 ଏ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ରଥ ଏହଲେକ ପୁଣ ।  
 ବୋଇଲୁ ଏହା ପାଇଲା କାହୁଁ ମୈଷାସୁର ।  
 ତେଣୁ ଏ କଥା କହିଲୁଁ ତୋହର ଶ୍ରୀମୁଖ ॥  
 ଏହା ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ସେ ପରାକ୍ଷର ।  
 ଶୁକମୁନି ତରଂରେ କରେ ଦବ୍ୟପୂଜା ॥  
 ଅବକାର ପୁରୁଷ ହେ ଶୁକ ମହାମୁନି ।  
 ବଞ୍ଚିକୁଳର ମଧ୍ୟରେ ମହିମା ତୋ ଧନା ॥  
 ଯାହାର ସେ ବାକ୍ୟଶେଷ ପାଷାଣର ରେଖା ।  
 ଯାବତନ୍ତ ଦବାକରେ ନୋବତ ହେଉ ସଖା ॥  
 ଯେ ମୁନି ହି ଭୁବନରେ ପଣ୍ଡିତରେ ଲେଖା ।  
 ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜ୍ଞାତା ବ୍ରହ୍ମାହିରେ ଲେଖା ॥  
 ଅସଂଖ୍ୟ ପୁରାଣବାକ୍ୟ ଯେଉଁ ମୁନି ଜ୍ଞାତ ।  
 ଗଙ୍ଗାବାଲ ଗଣିବାକୁ କେ ହେବ ଶକତା ॥  
 କରୁଛୁ ପୁରୁଷ ସେ ସବଦା ଅନନ୍ଦ ।  
 ମାନବେ ଜନ୍ମିଣ କସ ବନ୍ଧବ ମୁଁ ମନ ॥  
 ଶ୍ରୀ ବ୍ୟାସ ଉଷିକ ସ୍ବତ ତରଣେ ନମାମି ।  
 ଶୁଦ୍ରମୁନି ଶତସସ୍ତ୍ର ଦଣ୍ଡ ପରଶାମି ॥

ମହାଶାସ୍ତ୍ରର ଯୁକ୍ତେ ଗମନ ଓ  
 ନମଦା ପରୁତ ଦେଶସା-  
 କର ଅବସ୍ଥାବ ।

ଏଥୁଅନ୍ତରେ ବୋଲନ୍ତି ଶୁକ ମହାବ୍ରହ୍ମା ।

ଏକମତେ ପରାକ୍ଷିତ ଗଙ୍ଗା ହେ ଶୁଣିମା ॥  
 ପର୍ବ ମୁଦୁର ଧନୁ ଶର ଧରି ହସ୍ତେ ।  
 ବିଜେ ଦାନବ ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳର ରଥେ ॥  
 ଦ୍ବିତୀ ସମୁଦ୍ର ଜାଣିଣ ରକ୍ଷକ ଥାନ୍ତି ।  
 ଗମନ ଅନ୍ତକାର ସେ ଉଲ୍ଲାସୀତ ଶତ୍ରୁ ॥  
 ଅଶୁଅଣି ଆଟେ ବିଜେ କାଳବିମୋଚନ ।  
 ଅସୁତେକ ଯୋଦ୍ଧା ନବସାଗର ସରନ୍ୟ ॥  
 ମୈଷା ଦ୍ବୀପାଣ ପାଖରେ ଅଛି ସିନ୍ଧୁନାଦ ।  
 ମେରୁ ଜୁଡ଼ିଛି ଶୁଣି ଏହାଙ୍କ ଶବଦ ॥  
 ସିନ୍ଧୁନାଦ ତୁଲେ ଗଜ ପତଣ ଶରଣୀ ।  
 ବେନିଲସ ଯୋଦ୍ଧା ପାଶ୍ଚ ଅବୁଦ ସରନି ॥  
 ସତୁର କୋଟି ସେ ହୋଇ କୋଟିଏ ଟମକ ।  
 ମହୁରା ପତଣ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଯେ ଅନେକ ॥  
 ନାନାବିଧ ବାଦ୍ୟମାନ କେନ୍ଦ୍ର ଗଣିପାର ।  
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶ ଭୁବନରେ ବିଦ୍ୟ ଅଛି ପୁର ॥  
 କାଳବିମୋଚନ ଆଟେ ଏଥୁଁ ସାତଗୁଣ ।  
 ବାଦ୍ୟକାରମାନେ ଛନ୍ତି ନୃହର ଗଗନ ॥  
 ବାମପାଶେ ତାହାର ସେ ଅସ୍ତ୍ରର ଦୁର୍ଭୁର ।  
 ତାହାଙ୍କର ନାଦ ଶୁଣି କମ୍ପେ ଦେବା ଭୁବି ॥  
 ଏହାର ତୁଲେ ଶୁକିଣ ସହସ୍ର ସେ ଗାର ।  
 ବେନି ସାଗର ସରନ୍ୟ କୋଟି ମହାସାର ॥  
 ତନିକୋଟି ଛନ୍ତି ଶସ୍ତ୍ରଧାରୀ ଯୋଦ୍ଧା ତହିଁ ।  
 ପଦାତ ତାହାର କେତେ ଗଣିତା ନୃହର ॥  
 ବାଦ୍ୟକାରମାନ କେତେ ନୃହର ତା କଳ ।  
 ଶେଷ ସ୍ବରୁପ ଯାହାକୋଟିରୁ ଉତ୍ତଳ ॥  
 ସିନ୍ଧୁମୁଖା ଘୋଡ଼ାମୁଖ ବେନି ମେନାପତ ।  
 ପଛଅଣି ଥାନ୍ତିରେ ସେ ଛନ୍ତି ତଟବର୍ତ୍ତୀ ॥  
 ଏହାଙ୍କର ତୁଲେ ଅଶୀ ଲକ୍ଷ ଗାର ଥାନ୍ତି ।  
 ମୈଷାସୁର ଆଟେ ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ଗରଷ୍ଠ ॥  
 ପାଶକୋଟି ରଥ କୋଟିଏକ ମୁଦୁରବନା ।  
 ସମକେ କର ପାରନ୍ତି ବିଭୁବନ ଶୋଧା ॥



ତାଙ୍କ ବାଦ୍ୟକାର ମାନ ପଞ୍ଚାମୀ କରି ନେହେ ।  
 ପହିଁରେ କି ଏକା ଭେରି ସାବପଦ୍ମ ହୁଏ ॥  
 ମୈଷାସୁର ତୁଲେ ରଥ ଏକା ସାଗର ।  
 ନବକୋଟି ପଞ୍ଚଶତ ଅନୁଦି ସେ ସାଗ ॥  
 ଅଗ୍ନିକୋଟିଏ ମୁକ୍ତିବନ୍ଧା ଯେବା ତୁଲେ ।  
 ପଦାତପଣ ତାହାର କେନ୍ଦ୍ର ପରିକଳେ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମକାଳ ସ୍ଥାପି ବନ୍ଦ ଦେହେ ଅନ ନାହିଁ ।  
 ଶଶିବଳ ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ଅଭିଳେ ସେ ବାହୁ ॥  
 ପଞ୍ଚ ଅସୁର ଗୁମର ପଡ଼େ ବେନି ପାଶେ ।  
 ଗୁମରମାନଙ୍କେ ମୁକ୍ତା ଲମ୍ବେ ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ॥  
 କଳା ଗୁମରମାନେ ତହୁ ଯେତେ ଛନ୍ତି ।  
 ତହିଁ କୋଟି କୋଟି ଜଳ ମୁକ୍ତା ଲମ୍ବନ୍ତି ॥  
 ତିନି ଅସୁର ମସୁର ଝାଲେଇର ଛତା ।  
 ନବଲକ୍ଷ ଶତ କେଟିଏକ ଧଳା ଛତା ॥  
 ଅଲମ୍ବ ଅସୁତେ କଳା ଅଲମ୍ବ କୋଟିଏ ।  
 ଧଳା ଗୁମର କୋଟିଏ କଳାତ କୋଟିଏ ॥  
 କୃଷକର୍ଣ୍ଣ ପାଟିର ଅଛି ବେନି କେଟି ।  
 ଏକଲକ୍ଷ ମଙ୍ଗତରେ ଛନ୍ତି କେଟି କୋଟି ॥  
 ଅବରହ୍ମ କୃଷକର୍ଣ୍ଣ ଲକ୍ଷେକ ଉପଶ୍ରୁ ।  
 ଏନେ ଅଧିକ ଦିନେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତଶ୍ରୁ ॥  
 ପଞ୍ଚାଶତିସହସ୍ର ସାର ତୋଳ ଯେ କଳାର ।  
 ପଞ୍ଚାଶତି ସହସ୍ର ଯେ ନିଶାଣ ଶୁଭର ॥  
 ପଞ୍ଚାଶତି ସହସ୍ରକ ଟନକହିଁ ବଜେ ।  
 ଦାଉଣ୍ଡି ବିନାଦୋଷତ ତହିଁ କେନ୍ଦ୍ର ଦେଜେ ॥  
 ପଞ୍ଚାଶତି କୋଟି ବାହୁ ଅଭିଳ ଝିଲିଲ ।  
 ପଞ୍ଚାଶତି କେଟି ତହିଁ ବଜଇ କାହାଳ ॥  
 ପଞ୍ଚାଶତି କୋଟି ଅଳାବେଶୀ ପରିକଳ ।  
 ପଞ୍ଚାଶତି କୋଟି ଭେରା ବଜଇ ଉପଶ୍ରୁ ॥  
 ପଞ୍ଚାଶତି କୋଟି ଶଙ୍ଖ ବାଜେ ତହିଁ ପୁଣି ।  
 ପଞ୍ଚାଶତି କୋଟି ସ୍ବମତାଳ ପରିମାଣ ॥  
 ପଞ୍ଚାଶତି କେଟିଏକ ମନ୍ତ୍ରଣ ଦୋସର ।  
 ଏ ବସ୍ତୁ ଅନେକ ପରକାରେ ବାଦ୍ୟ ହୁଏ ॥  
 ବଦନ୍ତି ଦୋ ଶୁକମୁନି ଶୁଣ ହୋ ପରାଶ୍ର ।  
 ଛାପ ପଞ୍ଚା ଥାଏ ଅଭବ୍ରତ ତିନିଲକ୍ଷ ॥  
 ତିନିପଦ୍ମ ଅଙ୍ଗୁଳ ଯେ ଏହା ପରିକଳ ।  
 ଦୟା ବାଦନ ତିନିଶ ଏ ସମସ୍ତେ ଜଳି ॥

ବଦ୍ୟକାରମାନେ ହିଂସାକୋଟି ଅଭବ୍ରତ ।  
 କୃଷକର୍ଣ୍ଣ ଦୟାବଦ୍ମ ଗଞ୍ଜି ସମସ୍ତ ॥  
 ଅଗ୍ନିଅଗ୍ନି ସୈନ୍ୟକର ଉଲୁକ ବାଦନ ।  
 ଛଟ ଗୁମର ସବୁର ଅଟେ କୃଷକର୍ଣ୍ଣ ।  
 କଳାବନ୍ଧୁ କଳାସଞ୍ଜୁ ଭୃଷିତ ଯେ ଅଙ୍ଗେ ।  
 କବିତା ମାଗେ ଦଶନ୍ତ ଯେତେ କୃଷମେସେ ॥  
 ରଥ ଉପରମାନଙ୍କେ ରହୁ ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ।  
 ଶ୍ୟାମଳ ମେସେ ଯେତେନେ ଶୋଭନ୍ତି ବାଳାକେ ॥  
 ଅସର ବଳ ଉଠନ୍ତି ଏକମୁଖ ହେଉ ।  
 ପୃଥ୍ବୀ ଟଳ ଟଳ ହୋଏ ମହାଭାସ ପାଇ ॥  
 ଅମ୍ବିକା ଯେ ଜଣାଇଲେ ଶୁଣ ମାତ ଦୁର୍ଗେ ।  
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟତ ଅସୁଛନ୍ତି ଅମ୍ବ ଅଙ୍ଗେ ॥  
 ମୈଷାସୁର ସଜ ଅଳ ପ୍ରସାମରେ ବଜେ ।  
 ଯେତେ ମହାପ୍ରଳୟରେ ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ଗର୍ଜେ ॥  
 ସୁଧାର୍ଥୀ ପ୍ରାଣୀ ହୁଅଇ ଯେତେ ସୁଧାକାଳେ ।  
 ପିଣ୍ଡାଦ୍ରୁଣୀ ବୁଧ ସେହୁ ବୁଦ୍ଧରେ ହୋଇଲେ ॥  
 ସବୁର ଅମୃତ ଅଜ୍ଞା ଦଥ ଗୋସାମଣି ।  
 ପଦ୍ମତଳୁ ଉଠନ୍ତି ଅସୁର ସଭନ ॥  
 ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇ ଅମ୍ବ ସୁଧା ନିବାସିବୁ ।  
 ବିନା ଅଜ୍ଞାରେ କହଇ ତାଙ୍କପାଶେ ଯିବୁ ॥  
 ଅପରାଧ ଅଜ୍ଞା କେହୁ ନ ପାରଇ ଲାପି ।  
 ବିରୁଦ୍ଧ ଅଜ୍ଞା ମାଗେ ଦଥ ବେଗି ବେଗି ॥  
 ମହାକଳା ଦୈତ୍ୟମାନେ ଧାମନ୍ତି ପ୍ରସର ।  
 ବସୁମଣି ଶରୀରରୁ ବହେ ରକ୍ତ ଧାର ॥  
 ଦୁର୍ଗଙ୍କ ଅଗରେ ଅପି ନହେ ବସୁଭାସ ।  
 ଦ୍ବିଗୁଣ ଲାଲେ ଏବେ ଅସୁରଙ୍କ ଭାସ ॥  
 ବସୁଭାସର ବଚନ ଶୁଣି ଦୁର୍ଗମାସୁ ।  
 ବୋଇଲ ଅଜାବ୍ୟାକୁଳ ଯେବେ ତୋରହୁଏ ॥  
 ଏହୁକ୍ଷଣ ଦୈତ୍ୟବଳ ମାଉବଇଁ ମୁହିଁ ।  
 ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦେଶମାନେ ଶରବେତ ଯାଇଁ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ବଦନରୁ ଏହୁ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।  
 ଅସୁରଙ୍କୁ ଏବେ ଶାନ୍ତି ଭଜଇ ଧରଣୀ ।  
 ଅସୁରଙ୍କୁ ଏବେ ଦୁର୍ଗା ମହାତମ କଲେ ।  
 ଶାନ୍ତି ମୁଣି ଛୁଟି ବିଷ ବୁଦ୍ଧରୁ ଧରିଲେ ॥  
 କହ କହ ଦରହାସ କଲେ ମହାମାସୁ ।  
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ବୁଦ୍ଧରେ ଦେଖ ଉପକାଏ ॥

ଅନନ୍ତ କୋଟିଏ ଦେବୀ ଉପୁଜିଲେ ଯହୁଁ ।  
 ଦେଖି ମହାମାୟା ମନ ଗୋଷ କଲେ ତହୁଁ ॥  
 ପଦ୍ମବିଜୟ ଲୋକେ ଶୁଣି ଶୁଣି ବୁଝା ।  
 ଅଗୋଚର ଅଛଇନ ଚଣ୍ଡୀକା ମହତା ॥  
 ଅତ୍ର ମହାଗୁଣ ମେତେ ଏକଥା କହବା ।  
 କଲ ଯାତନ ମୋହର ଅଛୁ ଛଡ଼ାଇବା ।  
 ତାତ ହୋଇଲେ ଅନନ୍ତ କୋଟିଏକ ମୁଖି ।  
 ଚାହାନ୍ତିର ନାମ ମୋତେ କହ ମହାଯତି ॥  
 ସେ ଦେବୀଙ୍କର ବେମନ୍ତେ ଅଛଇ ସ୍ବରୂପ ।  
 ଶୁଣି ପାପ ଶୟ ଯା'ର ଶକ୍ତିବ ସନ୍ତାପ ॥  
 ଶୁଣିଲେ ବୋଇଲେକ ଅତ୍ର ମହାରଥ ।  
 ଶୁଣି ପାପ ଶୟ କର ଦେବୀଙ୍କର କଥା ॥  
 ଧ୍ୟାନେ ଜନ୍ମିଲେ ନରୀଦା ଯେ ସରସ୍ବତୀ ।  
 ଦ୍ବିତୀୟେ ଜନ୍ମ ଶାରିଳା ନାମେ ଚଣ୍ଡୀମୁଖି ॥  
 ତହିଁ ଉତ୍ତରୁ ଜନ୍ମିଲେ ସେ ଶତ ଅମ୍ବିକା ।  
 ପୁଣି ଜନ୍ମହେଲେ ସେତେକେତେ କରୁ ଲେଖା ॥  
 ବରୁଣର ବରୁଣର ଶାନ୍ତି କାନ୍ତିରେଖା ।  
 ମାଧବା ଲତା ତମ୍ବିର ଅବର ସୁରେଖା ॥  
 ଲୋକୀ ଶ୍ୟାମା ଶ୍ୟାମା ଶ୍ୟାମା ରଚନା ।  
 ସୋରେଅ ବସୋନା ମାଳତୀ ସେ ସାଞ୍ଜଅନା ॥  
 ସରୁଥୟୀ ସନ୍ତାପୀ ଦୁଃଖୀୟା ସଦୟା ।  
 ବୁଧାୟା କପଡ଼ାୟା ଯେ ମେଞ୍ଚାୟା ମେଧାୟା ॥  
 ନବୁଦ୍ଧ ବମଳା ନୃଷାୟା ହଞ୍ଜୁଳାୟା ।  
 ଶାନ୍ତି ମୁଖି ଦୁଃଖୀୟା ଯେ ଧନୀୟା ନେତ୍ରୀୟା ॥  
 ମୁଖୀୟା ମୁଖୀୟା ଅନନ୍ତାୟା ଯେ ବିଜୟା ।  
 କାଳିନୀ ଭୁକ୍ତାୟା କାତ୍ୟାୟୀ ଅଭୟା ॥  
 ଅନ୍ଧାରୀ ଗୁରୁକାୟା ଶାମୁକାୟା ସେ ବଡ଼ୋଳା ।  
 ସୋରେହା ଗଙ୍ଗା ସମୁଦ୍ରା ମୋହନା ମେଖଳା ॥  
 କୁଅଦାୟା ହିମ୍ବଦାୟା ଯୁଗାୟା ରୂପାୟା ।  
 ମନ୍ତ୍ରଣା ତନ୍ତ୍ରରେଖା ସାରସ୍ବତୀୟା ॥  
 ଗୋପାଳାୟା ଗୋପାଳା ସାଳନା ନଦୀୟା ।  
 ତନ୍ତ୍ରରେଖା ସୁଶାନ୍ତାୟା ମେନକାୟା ॥  
 କିନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣା ପୂର୍ଣ୍ଣାୟା ଦୁର୍ଲ୍ଲଭାୟା ।  
 ପଦ୍ମାବତୀୟା ଯେ ସିଦ୍ଧବେଶୀ ମହାମାୟା ॥  
 ମହେଶ୍ବରୀ ପ୍ରିୟା ହିମ୍ବ ଦମାୟା କୋମଳାୟା ।  
 ମାରୟାୟା କମଳାୟା ଦେବୀ ବନତାୟା ॥

ଯମାୟା ଧନାୟା ଧରମାୟା ବାଳମାୟା ।  
 ବାଳମାୟା ପଦାୟା ପଦାୟା ଦାକେଶୀ ଶୁଭାୟା ॥  
 ଶୁଭାୟା ହିମ୍ବଦାୟା ଅଭ ଦେବୀ ଉପଦାୟା ।  
 ମୁଦ୍ରାୟା-ମାୟା କମାୟା ବନଦୀପଦାୟା ॥  
 ଅନଳା ନରଳା ପୁଣି ସୁଦନ୍ତା ଶୁଭାୟା ।  
 କୁଳଶାଳିନୀୟା ଯେ ସଦାୟା ଶାର୍ଦ୍ଦାୟା ॥  
 ସୁରସାୟା ମହାୟା ଗିରୀୟା ଧରାୟା ।  
 କୃଷ୍ଣା ଅନ୍ଧପୂର୍ଣ୍ଣାଦେବୀ ସଜ୍ଜାୟା ବଞ୍ଚାୟା ॥  
 ବସୋରାୟା ନିମାୟା ଯେ ଶତଦିଗ୍ଗଜାୟା ।  
 ବରଳା ବିକରଳା ଯେ ଦୁଷ୍ଟଦୁର୍ଦ୍ଦଶାୟା ॥  
 ସୁଦନ୍ତା କପଟଶାୟା ଯେ ବନାଶୀ ଦାୟା ।  
 ବିକଟରୂପୀ ବିପ୍ରଦ ଅଗ୍ନି ସୁମନ୍ତାୟା ॥  
 ଭ୍ରମମଣ୍ଡା ରେବତୀ ଭ୍ରମଜାତ ହିରଣ୍ୟା ।  
 ଶରୀ ତନ୍ତ୍ର କେଶରୀ ହିମ୍ବାୟା ଯଜ୍ଞାତ ॥  
 ସଦାଶିବା ଶିବଭଦ୍ରା ଦାସୀ ଦେବବତୀ ।  
 ଧର୍ମେଶ୍ବରୀ ବାସୁକୀୟା ପୁଣି ଧର୍ମବତୀ ॥  
 ଜମ୍ବୁକୀୟା ଲକ୍ଷ୍ମଣାୟା ଶ୍ୟାମାୟା ବରୁଣାୟା ।  
 ବିରାୟା କୁନ୍ଦାୟା ନନ୍ଦୋଦୟା ସଦାୟା ॥  
 ନେମାୟା ହିରଣ୍ୟା ଧୂର୍ଜଟ୍ଟାୟା ଓଁ ବାସୁକୀୟା ।  
 ଶୂନ୍ୟଶ୍ବରୀ ଅପରାୟା ଶୂଳାୟା ହିମେଶ୍ବରୀ ॥  
 ଯୁଥଦ ଲେଖାୟା ଯାଗେଶୀ ମରୁଣୀ ।  
 ସୁଦାଶିନୀ ଗୋମତୀୟା ଯେ ଦେବୀ ଗୋସାମଣୀ ॥  
 ଭୈରବୀ ଉଗ୍ରତନ୍ତ୍ରୀୟା ଶ୍ୟାମାୟା ଅଳାୟା ।  
 ଧାର୍ମିକାୟା ଯାମୁନାୟା ଶିରୀ ଅନଳାୟା ॥  
 ସାରା ଶୁଭ ଶକ୍ତିନୀ ସରୀରାୟା ଉପାୟା ॥  
 କୃଷ୍ଣଭଦ୍ରା ଅନନ୍ତାୟା ହୋଧନା ଶ୍ୟେମା ଧର୍ମା ॥  
 କୁକୁଶ ଅବଲୋକନାୟା କରୁଣୀ ତରୁଣୀ ।  
 ବଙ୍ଗୀୟାୟା ତାଣ୍ଡ୍ୟାୟା ସଜ୍ଜା ଦମୟାୟା ॥  
 କାଳାବୋଧାୟା ଅନାୟା ବିରାଜୀୟା ଶ୍ରେଣୀ ॥  
 କାଳଜିଣୀ କଳହକାୟାୟା କୁଅପେଶୀ ।  
 ଗିରିଅ କୁରୁଅ କରଳାୟା କାମତନ୍ତ୍ରୀ ।  
 ରତ୍ୟାୟା ସେ ଗିରିବରେ ହୋଇଲେକ ମଣ୍ଡି ॥  
 ହେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେତେ ଜାତହେଲେ ମହାଦେବୀ ।  
 ଜଣେ ଜଣେ କର ନାମ କେତେ ଗୁଁ କହୁକ ॥  
 ଅକଳତ ତରତ ଏ ଶିରୀ ଉପବତୀ ।  
 ପୃଥ୍ବୀରେ ସେତେକ ନାମ ଅଛଇ ଯୁଗତ ॥

ଅସଂଖ୍ୟ ଅସଂଖ୍ୟ ଜାଣ ଦେଖାବର ନାମ ।  
 ଏହା କି ସଂସ୍ଥେୟ କହୁକାକୁ ମୁହଁ କ୍ଷମ ॥  
 ପୁଣ୍ୟାମୟରେ ଅଛନ୍ତି ଯେତେକ ଯୁବକ ।  
 ଦେଖାମାନଙ୍କର ନାମ ସେ ବହୁ ଅଛନ୍ତି ॥  
 ଠିକ ଠିକ କର ମୁହଁ ଥେକାଏ କହଲ ।  
 ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚ କର ନାମମାତ୍ର ଯେ ଧରଲ ।  
 ଶୁଣ ହୋ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ବର୍ଣ୍ଣ ରୂପମନ ।  
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶୀତ ପାଣ୍ଡୁର ଯେ କୃଷ୍ଣରଙ୍ଗବର୍ଣ୍ଣ ॥  
 ପଞ୍ଚବର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରେଣୀ ଉପୁଜିଲେ ଦେଖମନେ ।  
 ମହାରାଜରାଜା ଶ୍ରୀମା ପ୍ରତାପୀ ସେମନେ ॥  
 ଦେଖାବର ନାମ ଜପ ପାଞ୍ଚବ ହେ ମୋକ୍ଷ ।  
 ସକଳୁଣେ ଦେଖା କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥  
 ଏମନେ ମୋହୁ ଅଛିଲେ ଅସୁର ସମସ୍ତ ।  
 ନେହୁଲେ ଏତେ ଅସୁରେ ହୁଅନ୍ତେ କି ହତ ॥  
 ଚରଣେ ଯୋଗୁଁ ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନ ।  
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ଦେଖାବି ହେଉଛି ଦଳନ ॥  
 ଏହାଙ୍କର ଶ୍ରୀଚରଣ ନିତ୍ୟ ହୃଦେ ଭାବ ।  
 ବଦନ୍ତୁ ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶାରଳା ଯେ କବ ॥  
 ଦେଖମ ନକର ନିତ୍ୟ ନାମ ସୁମରନ୍ତେ ।  
 ନାଶକର ଦେବତା ଯେ ଶଙ୍କା କରେ ତତ୍ତ୍ୱେ ॥  
 ଦେଖାମାନଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମ ଶିରେ ଘେନି ।  
 ବଦନ୍ତି କବ ଶାରଳା ଦାସ ଶୁଦ୍ରମୁଖ ॥  
 ଶୁଣ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ଶ୍ରୀକା ବୋଲେ ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ।  
 ନାଳା ଅପଦ ଦେଲେ କରନ୍ତି ସେ କ୍ଷମା ॥  
 ଏକକୁ ଅରେକ ପୁଣି ରୂପେ ଜଗଜ୍ଜିଣୀ ।  
 ଶ୍ରେଣିକେୟ ମୋହୁଣ ଅଛନ୍ତି ଯେ କାମସେଣା ॥  
 ହେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ଜାତ ମଧ୍ୟ ଅବସାନ ଏହୁ ।  
 କରନ୍ତି ଗୁହବାସ ଏ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମୋହୁ ॥  
 ମହାବୀର ବସ୍ତ୍ର ତପୋଧନ ତପ ଭାଜି ।  
 ମହାବୀର ପୁରୁଷେ ଦର୍ପ ଦ୍ୟନ୍ତ ଗଢ଼ି ॥  
 ହରନ୍ତି ଦୁର୍ବଳ ଏହୁ ହୋଇ ଶାନ୍ତମୁଖି ।  
 ନ ନାରଜ କରୁଛୁ କରୁଣ ଆଶ୍ରୟ ॥  
 ଜାତକଲ କାଳେ ମତା ରୂପ ସେ ହୁଅନ୍ତି ।  
 ଯୌବନରେ ପତ୍ନୀରୂପେ ମୋହୁତ କରନ୍ତି ॥  
 ଅନ୍ତକାଳେ ସେମନେ ଯେ ହୁଅନ୍ତି କାଳିକା ।  
 ଶେଷକାଳେ ହୁଅନ୍ତି ସେ ହୁଲୁଲାଇ ଶିଖା ॥

ଏତେ ରୂପେ ଧରଣ ସେ ମୋହୁ ପ୍ରସାର ।  
 ଏହୁମାନେ ନାଶ କରନ୍ତୁ ମହାଭାର ॥  
 ଏମାନଙ୍କୁ ଜାତକର ସେହୁ ଅହନାଶ ।  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଅଜ୍ଞାନେଲେ ପାଶକୁ ହକାର ॥  
 ଅସୁରଙ୍କର ଭାବକୁ ମହା ନ ହରଇ ।  
 ତୁମ୍ଭେ ଯ ଲଗ ସେ ଅସୁରଙ୍କୁ ଶାସ ମୋହୁ ॥  
 ଅଜଗତରେ ଶାସ ଲୋ ସବୁ ବୁଦ୍ଧ କାନ୍ତି ।  
 ଏକମାତ୍ର ମହାଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଛଡ଼ି ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଦେଖାବର ଅଜ୍ଞା ପାଇ ସବ ଦେଖା ।  
 ମହାମୋହୁଣ ରୂପକୁ ଧରଲେ ସେ ଭୁବ ॥  
 ଏକୁ ଅରେକ ଦଶନ୍ତ ଦେଖାମାନେ ଯୁବା ।  
 ଦାନବଙ୍କ ଅଙ୍ଗରେ ସେ ହେଲେ ଯାଇ ଉଭା ॥  
 କୋଟିରମ୍ଭା ଯାହାଙ୍କର ପାଦେ ନୋହେ ସର ।  
 ନାହାନ୍ତି ଗୁହଁ କେ ମୋହୁ ନୋହେ ଦେହଧର ॥  
 ଏକୁ ଏକ ଦାନବ ଯେ ମହା ମହାବଳୀ ।  
 ଗୁଲନ୍ତେଣ ହେଲେ ଶେନୁ ଅଛୁ ମହାଅଳ ॥  
 ଚିରକର ସମାନରେ ଦଶନ୍ତ କୌଣସେ ।  
 ଅକାଶ ମଧ୍ୟ କମ୍ପିତ ଦାନବଙ୍କ କୋପେ ॥  
 ଅକାଶରୁ ଦେଖାମନେ ତଳକୁ ଖସଲେ ।  
 ଯେସନେକେ ଶରବର ପଣି ଶୁନ୍ୟେ ତଳେ ॥  
 ମହାମୋହୁଣ ଅଛନ୍ତି ସେହୁ ତନ୍ତ୍ରମୁଖୀ ।  
 ଅସୁରେ ମୋହୁ ହୋଇଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ॥  
 ଶ୍ରେମାନ ପକାଇଣ ଛାଡ଼ି ରଥମାନ ।  
 ଅସାଧୁମ ହୋଇଲେ ସେ ବନ୍ଧୁକ ମଦନ ॥  
 କେମୋହେ ତଳେ କେହୁ ମଦନରେ ବାଢ଼ ।  
 କେବୋଲଇ ବାନ୍ଧବ ଗୋ କର ମୋତେ ଯାହୁ ॥  
 କେ ଯାଇ ତରଣଧର କହନ୍ତି ଦିନୋଇ ।  
 ଗୁଡ଼ିଲ ମଦନଜଳେ ରଖ ବାରେ ସହ ॥  
 କେ କାହାକୁ କହେ ସଧୀରରେ ଧର ହାତ ।  
 ମୋତେ ରଖ ସଖି ଅଗୋ ହେଉଛି ଅନାଥ ॥  
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଅସୁରଙ୍କୁ ଲାଗିଲେ ମୋହୁ ॥  
 ଯେ ଯାହା ଲଜ୍ଜାରେ କରନ୍ତି ସେ ପ୍ରୀତିସ୍ନେହ ॥  
 ପ୍ରତିଜ୍ଞ କରନ୍ତି କେହୁ ନିଶେ ହାତ ଭର ।  
 ବନ୍ଧୁଲେ ହସ୍ତଦେଇ ବାହାଞ୍ଚୋଟି ମାର ॥  
 ବୋଲଇ ରେ ବାନ୍ଧବ ମୁଁ ମହାବଳବନ୍ତ ।  
 ମୋତେ ରୁ ଉନ ବହୁଛି ଧର ବୋର ହାତ ॥

କୋକୋଲଇ ସାଗରେ ଯେ ଝାପସ୍ତକ ପଦେ ।  
 ଏ ଦୃଶ୍ୟଦୃଶ୍ୟ ଶୁଭ କରକ ସେ ଏବେ ॥  
 କବା କାଶୀରେ ଯେବେ ନରେ ଥିବେ ଝାପି ।  
 ସେହି ସେ ଏ ରମଣୀକି ପାରିବେ ବିଳାପି  
 ଛାଡ଼ି ନିଜ ଗୁହବାସ ଅସନ ଛେଜନ ।  
 ଶୁଣୁ ଥିବ ଏ ସୁନ୍ଦରମାନଙ୍କ ବଚନ ॥  
 ବେଶ ବସନ ସୁସଜ୍ଜିତ ପରିତ୍ୟାଗି ।  
 ପ୍ରାଣହୀନ ପଛକେ ଯାଉ ଏହାଙ୍କର ଲାଗି ॥  
 ପ୍ରିୟ ବୁଦ୍ଧ ଦେଖି ମୈଷାସୁର ଯେ ବୋଲଇ ।  
 ଏହାଙ୍କରେ ନୋରସିନ୍ୟ ବନ ନାଶଭଲ ॥  
 ଏହାଙ୍କ ରୂପ ଦେଖି ନ ପାରିନ୍ତି ଉତ୍ତର ।  
 ଅନ୍ୟୋନ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ଯେ ହୁନ୍ତି ମହମର ॥  
 ଏହାଙ୍କରେ ନାଶିତଲେ ସକଳ ଦନୁଜ ।  
 ମୁଁ ବୋଲଇ ପ୍ରିୟଙ୍କର କିଷ ବଳଗାୟି ॥  
 ଅବତା ବୋଲି ଏହାଙ୍କୁ ବୋଲଇ ନ ଜାଣି ।  
 କିନ୍ତୁ ଏ ପ୍ରଧାନ ସରବର ବୋଲି ଉଣି ॥  
 ସରଗେ ଶୁଣିଲେ ଏ ଯେ ପାଷାଣ ପୁଞ୍ଜର ।  
 ବନ୍ଧନେ ଶୁଣିଲେତ ଗିରି ଜଳିଯାଇ ॥  
 ଅପଣେ ଅସୁରେଶ୍ବର ଦେଇ ଘୋର ଡାକ ।  
 ଏ ପ୍ରିୟବୁଦ୍ଧଙ୍କୁ ଛେଜକର ଯେହାପୁଣ ॥  
 ଗଜା ବଚନେ ଦାନବେ ହୋଇଲେ ଉସତ ।  
 ଅନନେ ଧରିଲେ ଦେଶମାନଙ୍କର ଦ୍ରଷ୍ଟ ॥  
 ମାନସା ରୂପରେ ସେ ଯେ ହୋଇଛନ୍ତି ତୁଳା ।  
 ଯେ ଯାହାଈକାରେ ସେହି କନ୍ୟା ଗଲେ ଘେନି ॥  
 ବହୁତ ବସନ୍ତ ବାସୁ ସରସରେ ପୁଣି ।  
 ସେ ଦୂର ଉଦ୍ୟାନ ବନେ ଶୁଭେ ପିକଧୁନି ॥  
 ଦେଶମାନଙ୍କ ଘେନିଣ ସେ ଅସୁରମାନେ ।  
 ଗଲେ ଯେ ଯାହାରେ ପୁଣି ନିକୁଞ୍ଜ କାନନେ ॥  
 ଯେହାରେ ଯାଇ ପଶିବ ଯୋଧାକୁ ବନ୍ଧୁର ।  
 ଦେଶମାନଙ୍କୁ ଘେନି କେ ଶିଳ୍ପନ କରଇ ॥  
 କେ କାହାକୁ କେ କେ ଘେନି ଗୁଡ଼ୁ ଅରମ୍ଭଇ ।  
 ଯେଣୁ ସେ କାମିନୀ ଛନ୍ତି ମାନସା ଯେ ହୋଇ ॥  
 ନାନା କରୁକ କରୁ ରଜନୀ ହୋଇଲି ।  
 ଅସୁରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟରସ ମରୁଥଳ କଲ ॥  
 ବଜ୍ରାଦ କେ ଚିତ୍ତବୋଧ ମୁଦଙ୍ଗ ଦୁମୁର ।  
 ମହାବଳେ ନୃତ୍ୟକରେ ଦେବୀ ଅସୁର ॥

ଚୁଆନେ ନ ଅସର ମିଶ୍ର ବାନ୍ଧ ବୋଲ ।  
 ଦେଶମାନେ କାହାକୁ ଯେ ଦେଲେ ମହାଜାଲ ॥  
 ଅକଳିତ ସମୁଦ୍ର ଯେ ମୈଷା ସୈନ୍ୟପନ୍ଥ ।  
 ରଥମାନେ ବୋଇତ ଯେ ନନ୍ଦ ଗଜପନ୍ଥ ॥  
 ଫେନ ଯେ ପତାକା ମୀନ ଅଶ୍ବର ସମୁଦ୍ର ।  
 ତହିଁ ପକାଇଲେ ଦେଶ ମାୟାଜାଲ ମୋହ ॥  
 ନିଠାଇ ଚିତ୍ତଲେ ସେ ଯେ କାମଗର ମୁଦ୍ରା ।  
 ସବୁ ଦାନବମାନଙ୍କୁ ଲାଗେ ମହାଜାଲ ॥  
 ଦାସ୍ୟ କରୁକେ ଦେଶ କୋଳାଗୁଡ଼ କର ।  
 ବେନି ବେନି ଖଣ୍ଡ କର ବୁକୁକୁ ବଦାର ॥  
 ଅସୁରେ ଅଚେତନ ଯେ ମଦ କାମଜୋଧେ ।  
 ଏବେ ବଡ଼ ଥାଟ ନାଶ ଶରଣକର ମଧ୍ୟେ ॥  
 କରେଣ ଚିତ୍ତୁ କଲେ କରେ ବେନିପାଳ ।  
 କେ ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ିଣ ଛଣ୍ଡାଇଲେ ବନ୍ଧୁଳ ॥  
 ହୃଦୟରେ ବସି କେହି ଛଣ୍ଡାଇଲେ ବାହା ।  
 ପିଠିପରେ ବସି କେହି ବିଦାରିଲେ ହୁୟା ॥  
 କେହି ଯେ କହାର ଉପାଡ଼ିଲେ ବାହାବେନି ।  
 କେ ଚରଣ ଉପଡ଼େ କେ ମୋହର ମୂର୍ଦ୍ଧନା ॥  
 ପଞ୍ଜିର ବିଦାରଇ କେ ନିଆରାତ ଘେନି ।  
 କେ କାହାର ଅନ୍ତପିତ୍ତ କରେ ଭିକାରୁନି ॥  
 ମୁଣ୍ଡ କେ ଶ୍ବେଦାଇଣ କେ କଳେବର ଭସି ।  
 କେ ଅସ୍ତ୍ର ଚର୍ମ ଖାଅନ୍ତି ନ ଥୁଥନ୍ତି କିଛି ।  
 ଅକଳିତ ବଳ ପଶ୍ଚିତଲେ ଶଣ ମଧ୍ୟେ ।  
 ବିକଟଳ ରୂପେ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି କବନ୍ଧେ ।  
 ପଦ୍ମରେ ଦୈତ୍ୟବଳ ପକାଇଲେ ମର ।  
 ମେଦନା ଅନନ୍ତ ହେଲା ଏହା ଶୁଣିକରି ॥  
 ସମସ୍ତ ଦେଶୀୟ କରପତ ଶିରେ ଦେଇ ।  
 ଦୁର୍ଗ ଦେଶୀଙ୍କ ଅସରେ ଉଭା ହେଲେ ଯାହି ॥  
 ଧରଣୀ କହଲେ ଦୁର୍ଗା ଅଗେ ଯଦି କଥା ।  
 ଅର୍ଜୁ ଜଗତ ମାତା ଗୋ ତୁଟିଗଲା ବ୍ୟଥା ॥  
 ଅସୁର ସରନୀ ଅଜ ସବୁ ନାଶ ଗଲା ।  
 ସେନାମାନନ୍ତ ଘେନି ଗୋ ମହୁଷୀ ରହୁଲା ॥  
 ମାଗୋ ଶୂନ୍ୟ ଉପଶିନ୍ୟ କାଳବିମୋଚନ ।  
 ବେନି ଦୁତପତି କାଳ ବିକାଳ ଏମାନ ॥  
 ଧୂମ୍ରଲେଚନ ସାରଥୀ ଦେବନନ୍ଦନ ।  
 ଅବରହି ରହଲେ ଗୋ ବାଦ୍ୟବାଜମାନ ॥

ଏତେ ମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି ଗୋ ମୈତ୍ରୀ ମନ୍ଦିର ।  
ଏ ବାହାରେ ନାହାନ୍ତି ଯୋଗୀ ଏକଜଣ ॥

— ୧୦୫ —

କାଳବ୍ରମୋଚନର ପୁଣ୍ୟ ଗମନ ଓ  
ଜଗନ୍ନାଥ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତହିଁ ପାହୁଲକ ଗତି ।  
ମହାଶା ବଚକ ଗଲେ ସବୁ ସେନାପତି ॥  
ବୋଇଲେ ଦେଖିବା ରଣରଙ୍ଗ କୃତୁହଳ ।  
କେମନ୍ତ ହୋଇଛି କାଲି ଶତ୍ରୁମ ମଣ୍ଡଳ ॥  
ସେନାଙ୍କ ଗୁଣରୁ ଶୁଣି ଏସନେକ ବୋଲ ।  
ମହାଶାସନ ନୃପତି ବୋଇଲୁ ହେ ଗୁଳ ॥  
ଶାନ୍ତୁଲେକ ତହିଁ କରେ ଘେନି ବଳି ଯାଠି ।  
ବଳେ ସାପ୍ତେ ତୁଲେ ଘେନି ସେନା ନବକୋଟି ॥  
ଲକ୍ଷ୍ମୀଭଦ୍ରା ନଘର ସେ ଦକ୍ଷିଣ ତଟରେ ।  
ସରମା ଦେଖନ୍ତୁ ଯାଇଁ ହର ଉଦ୍ୟାନରେ ॥  
ରକତ ମାଂସ ନଘା ସେ ପ୍ରବଳ ହୋଇଛି ।  
ଦେଖିଣ ଅସୁରଙ୍କର ନ ଖୁରଇ କିଛି ॥  
ଏକକୁ ଅରେକ ତହିଁ ବଳେ ନ ମୁଣି ।  
ଏସନ ଛନ୍ଦ ନହଇ କାହାରିହିଁ ଶକ୍ତି ॥  
ଯେସନେକ ମାନମାନ ମାରଇ ଧୀବର ।  
ସେହନତ ହୋଇ ପଡ଼ଅଛନ୍ତି ଅସୁର ॥  
ସରମା ହତ ଦେଖିଣ ମୈତ୍ରୀସୁର ସାପ୍ତେ ।  
ଶତ୍ରୁକ ପିଠିରୁ ପଡ଼ି ମୁଣ୍ଡାଗତ ହୁଏ ॥  
ସେନାନେ ସିଂହ ତାର ଗୁଣେ ଶୀତଳକ ।  
ଚେତନା ବସନ୍ତେ ଶକ୍ତି ହୁଅଇ ବଳକ ॥  
ଅସୁର ସାରମାନଙ୍କୁ କେଳେ ସେ ଧରଇ ।  
କାହାକୁ ସେ ବନ୍ଧୁଲେ ପଳାଇ ଉଡ଼ଇ ॥  
କେଲେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଅସୁ, ମୋ ଅଛି କାହିଁପାଇଁ ।  
ଏହା ଦେଖୁଅଛି ହୁଅ ଫାଟିତ ନ ଯାଇ ॥  
ଭୂମିରେ ଶିର ତାଡ଼ି ସେ ବଦାଉଇ ହୁକୁ ।  
ଅତି ଅକୁଳେ କହଇ ସେ ସେନାମ ନଳୁ ॥  
ଏମନ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରାଣୀଙ୍କି ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ।  
ନାହିଁ ଦେଖିଲା ଦେହେ ମୋ ଏସନକ ଛନ୍ଦ ॥  
ଧକ ଧକ ହେଉ ସେନାର ଏହ ବାହାବଳ ।  
ଛଡ଼ିବ ଜୀବନ ଜାଳ ପଶିବ ଅନଳ ॥

ଅହୋ ପଶ୍ୟତି ଶୁଣ କର ଏକମନ ।  
ମହାଶା ବଳେ ଦେଖି କାଳବ୍ରମୋଚନ ॥  
ବାହାଘୋଷ ମାର ଗଜା ଅତରେ ବୋଲଇ ।  
ମୋହ ଆଉଁ ଆଉଁ ଚନ୍ଦ୍ରା କରୁ କାହିଁପାଇଁ ॥  
ମେରୁ ଉପାଡ଼ି ପାରଇ ଗୁଣି ଭୁଜବଳେ ।  
ଚଳି ଭୁଜକୁ ଟେକିପାରେ ଏକାବେଳେ ॥  
ସାପେନି ଏକା ତଡ଼ି କଇ କ ପିରଡ଼ି ।  
ଚରୁଦ୍ଦଶପୁର ବିକା ମାର କ ତୁରଡ଼ି ॥  
ଏହୁ ଦେଶମାନେ ମୋତେ କେତେକମାତର ।  
ଏକତ୍ରୀ ସବୁକୁ କରଦେବ ନାରାୟ ॥  
ଏତେ ବୋଲି ଧାର୍ଯ୍ୟ ଦେଶଙ୍କର ସନ୍ଦିଧାନ ।  
କାୟା ବଢ଼ାଇଲା ସେ ସେ ପଞ୍ଚାଶ ଯୋଜନ ॥  
କାଳବ୍ରମୋଚନର ଏ ବସ୍ତ୍ରରୁପ ଦେଖି ।  
ଦେଶମାନେ ଦୁଷ୍ଟ ଦେଲେ ସମର ଉପେକ୍ଷି ॥  
ଯେଉଁ ଦେଶମାନେ ତଳ ଜଗତମୋହନ ।  
କାଳବ୍ରମୋଚନ ଗୁଣେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ପୁଣି ॥  
ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ବସୁରଇ କାଳବ୍ରମୋଚନ ।  
ଏମାନେ କୁଟେ ମାରିଲେ ଦୈତ୍ୟ ବୀରମାନ ॥  
ଏହାକୁ ଦେଖିଣ ଶାରେ ମୁଣ୍ଡି ନ ପାରିଲେ ।  
ତେଡ଼େ ତେଡ଼େ ଅସୁରେ ସେ ଅଟେଡ଼େ ମରିଲେ ॥  
ଏମନ୍ତ ବସୁର ସେ ସେ ରଥ କଲା ତେଜ୍ୟା ।  
ବିବସ୍ତ ହୋଇ କରଣ ଧାଇଁଲା ଦମ୍ଭକା ॥  
ରଣେ ଅନର୍ତ୍ତଳ ସେହୁ ଶିଳାଟାର ନାତି ।  
ଦେଶମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଧାଇଁଲାକ ଧାତି ॥  
ଯେସନେ ଶବକୁ ଦେଖି ଶିବା ଦଉଡ଼ନ୍ତୁ ।  
ତେସନେ ଧାଇଁଲା ସେହୁ ହୋଇ କୋପମୁଣ୍ଡି ॥  
ମହାକୋପେ ଦେଶଙ୍କି ସେ ଦଗଡ଼ି ଧରଇ ।  
ମହା ବଳିଷ୍ଠ ଦାନବ ତାର ଭୟ ନାହିଁ ॥  
ଘୋର ରତି ଦେଇ ସେ ଦକ୍ଷିଣ ମୁଣି କର ।  
ପିଞ୍ଜିଦେଲା ଦେଶମାନଙ୍କର ପାଦ ଧର ॥  
ଅକାଶ କମ୍ପିଲା ଅସୁରର ପରତାପେ ।  
ଦେଶମାନେ ପଡ଼ିଲେକ ଯାଇଁ ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ଵୀପେ ॥  
ହେ ପଶ୍ୟ ଅନନ୍ତା ବଳୟା ସେ କାମାକ୍ଷୀ ।  
ତାରେଣୀ ସାଗ ସାଗର ବସେଲା ତାଣ୍ଡବୀ ॥  
ଉଭୟ ଶ୍ୟାମା ସୁନାମା ମାଳିନୀ ସୁଦନ୍ତୀ ।  
ସୁଭାସୀ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ସେ ମାତଙ୍ଗୀ ମାରୁଣୀ ॥

କଦାଳା ବାସେଳା ତମ୍ବାଟିଣୀ ଦରଣାୟୀ ।  
 ନନ୍ଦାୟୀ ନନ୍ଦବତୀୟା ବଳାୟୀ ନମାୟୀ ॥  
 ମାତଙ୍ଗୀ ଶରଧା ବମଳାୟୀ ବସଳାୟୀ ।  
 ତନ୍ତ୍ର ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀମତୀ ତରୁଣୀ ॥  
 ଲଳିତା ନାମମୟୀ ନାମମୟୀ ସୂର୍ଯ୍ୟରେଖା ।  
 ସୁରଧାୟୀ ଶଶିମୁଖୀ ସୁରଧୀ ସୁରେଖା ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ରାୟୀ ଇନ୍ଦ୍ରାୟୀ ମାରକମାୟୀ ଭଗବତ ।  
 ସାରଥୀ ସାରେଙ୍ଗୀ ସାରଥୀ ଅତୁଟାୟୀ ॥  
 ମନ୍ତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ ସେ ନଳିନୀ ମିଶ୍ରା ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରାୟୀ ଶଶିମୁଖୀ ସୁରଧୀ କାଳା କରଳା ॥  
 କାଳବିମୋଚନର ସେ ପ୍ରଥମ ଯୁକ୍ତରେ ।  
 ଏତେ ଦେବୀ ପଡ଼ିଲେକ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ଵୀପରେ ॥  
 ପୁଣ ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ସେ ଧରି ଅତି ବେଗେ ।  
 ଦକ୍ଷିଣେକୁ ବୁଲାଇଣ ବେଗେ ପିଙ୍ଗେ ॥  
 ଶୂନ୍ୟ ସେ ଉଡ଼ିଲେ କାଳବିମୋଚନ କୋପେ ।  
 ମେ ମୋହନ ଦେବୀ ପଡ଼ିଲେକ କୁଣ୍ଡଳୀପେ ॥  
 ସକା ନିଶିବା ସ୍ଵାୟୀ ନାଳାନ୍ତୀ ତଳାନ୍ତ ।  
 ଲେଖୁଣୀ ଅତୁଟାୟୀ ସ୍ଵାୟୀ ସେ ଶିପୁଳ ॥  
 ବିସ୍ଵାୟୀ ବିଶ୍ଵାୟୀ ତଳିବିବନମୋହନ ।  
 ସୀତା ସୁତାୟୀ ସୁମାୟୀ ଅର୍ଦ୍ରାବଳୀ ମାଳା ॥  
 କାମଚଣ୍ଡୀ ଶୂଳାୟୀ ସେ ତାର ଉଚ୍ଛତାସ ।  
 ଦେବୀ ରେଖା ବହୁକା ସେ ନାୟପ୍ରୀଧସ ॥  
 ସୁଲ୍ୟାସତ୍ୟା ଗନ୍ଧନା ସେ ପବନା ମାର୍ଜିତ୍ରା ।  
 ଦୁଷ୍ଟାୟୀ ବିହବିଧାୟୀ ଶ୍ରୀୟା ସେ ପ୍ରତପ୍ତା ॥  
 ତାଳୁଣୀ ତାଳୁଣୀ ଶର ନନ୍ଦୀ ନିରମାୟୀ ।  
 ସିଦ୍ଧା ଦ୍ଵାରଶ୍ରୀ କୁନ୍ଦୀ କୁମାରୀ ଶ୍ରୀୟା ॥  
 ରେଖା ଉଜ୍ଜାୟୀ ଜଙ୍ଗାୟୀ ଜଟୀ ସେ ଉଚ୍ଛତାସ ।  
 ଉଜ୍ଜାୟୀ ସେ ନିକୁଣ୍ଡାୟୀ ପ୍ରତାଙ୍ଗୀ ସାଉଁଟି ॥  
 ମାଳତୀ କାମୟୀ ସୁତାୟୀ ଶାନ୍ତି କାନ୍ତି ।  
 ତରୁଣୀ ସେ ସୁକଳାୟୀ ଜିନାୟୀ ସୁକାନ୍ତି ॥  
 ମେନକାୟୀ ସୁମାୟୀ ସମାୟୀ ସୁଗତ ।  
 ଉଦ୍ରାୟଣୀ ଅନନ୍ଦା ସେ ସାନନ୍ଦା ସର୍ବତୀ ॥  
 ବିଦାୟଣା ତଥା ଅତି ପ୍ରତିହତାୟୀ ।  
 କେତଳା ଶରଣ ତତାୟୀ ଅନ୍ତ ନିନ୍ଦା ॥  
 ଶୁଣ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଅଦେ ବୋଲେ ଶୁକପୁଣ ।  
 ଏମନ୍ତେ କୋଟିଏ କୋଟି ସେହି କାତ୍ୟାୟନା ॥

କୁଣ୍ଡ ଦ୍ଵୀପରେ ପଡ଼ିଲେ ଯହୁଁ ଦେବୀମାନେ ।  
 ପୁଣ ସେ ଅପ୍ପର ଧାରୀ ଅତି କୋପମନେ ॥  
 ଦକ୍ଷିଣ ଧରିଲା ଅଞ୍ଜଳି ଦେବୀମାନେ ।  
 ଅନ୍ତରାକ୍ଷେ ଦୁର୍ଲଭାୟୀ ଧରିଣ ବରଣ ॥  
 ଅତି ବେଗେ ପିଙ୍ଗିଦେଲ କର ଅନ୍ତରାକ୍ଷ ।  
 ଫିଦ୍ଦିକ ଦ୍ଵୀପେ ପଡ଼ିଲେ ଦେବୀ ଅଶୀଲକ୍ଷ ॥  
 ସଜ୍ଜାୟୀ ବଞ୍ଚାୟୀ କେନ୍ଦ୍ରୀ କନ୍ଦାୟୀ ତମାୟୀ ।  
 ମରୁଣାୟୀ ଗାଙ୍ଗୀ ଗଙ୍ଗା ବାଜା ସେ ବଳାୟୀ ॥  
 ସିଦ୍ଧିଶୀ ଶ୍ରୀୟା ସେ ରେହା ସୁରେହା ଅସଂସ୍ତ ।  
 ଦୁଷ୍ଟାୟୀ ଗତି ମୁକ୍ତ ଶ୍ରୀୟା ସୋପାନାୟୀ ॥  
 ରାଧା ସୁମେଧା ରାଧାଶୀ ଗହମା ଗମାୟୀ ।  
 ରହଣୀ ଦରଶାୟୀ ଗୌତମୀ ଗୋପାୟୀ ॥  
 ସୀମନ୍ତ ମାଳିନୀ ସେ ଜାତୀ ଜମ୍ବୁବତୀ ।  
 ଗନ୍ଧ ସୁନ୍ଦରୀ ପ୍ରଭାତୀ ବରଳାନ୍ତ ॥  
 ଦୋହଣୀ ମନ୍ଦୋଦରୀ ସେ ମଦାନ୍ତ ନମିତା ।  
 ଯୁୟା ସୋୟା ବିହରଣୀ ଶୈଳା ପରମଦା ॥  
 ବାଲଦେବୀ ବିହରଣୀ ନେପାଳା କଦାଳା ।  
 ଅମ୍ବୀ ଯମୁନା ମିରଗୀ ବାସନ୍ତୀ ପାତେଳା ॥  
 ତନାମାଳୀ କନ୍ଦାୟୀ ସେ କେଶରୀ ବାହନା ।  
 ଫିଦ୍ଦିକ ଦରଣୀ ମୁଖୀ ସମେଶ୍ଵରୀମାଳା ॥  
 ଫିଦ୍ଦିକ ଦ୍ଵୀପେ ପଡ଼ିଲେ ଏତେ ଦେବୀମାନେ ।  
 ମହାବଳା ଦାନବକୁ କେହି ସମ ନୋହ ॥  
 ପୁଣି ଧାରୀ ଦେବୀମାନେ ଧରି ଅନ୍ତରାକ୍ଷେ ।  
 ତନ୍ତ୍ରାୟୀ କର ସେ ବୁଲାଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥  
 ବୁଲାଇ ବୁଲାଇ ପିଙ୍ଗିଦେଲ ନିଜଧାୟେ ।  
 ନବଲକ୍ଷ ଦେବୀ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଶୈଳୀୟାୟେ ॥  
 ରଜି ରଜି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୋପା ଅମ୍ବିକା ତମ୍ବାଳା ।  
 ପୁତନ ବନ୍ଧୁକ କେନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ତରୁ ପାତେଳ ॥  
 ମୁନେନ୍ଦ୍ରା ଉମା ଯାନାୟୀ ମୁନେନ୍ଦ୍ରୀ ଉମାୟୀ ।  
 କୋଇଲି ଲହରୀ ମାହେଶ୍ଵରୀ ଦୁଷ୍ଟାୟୀ ॥  
 କୋପତାୟୀ ପଦାଶୀ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ ସାରଥୀ ।  
 ଲେଖାୟୀ ପଦାୟୀ ମରଦାୟୀ କେତକୀ ॥  
 କେତକୀ ରତି ବେତାଳା କନ୍ଦାୟ ଉତ୍ତୁଣୀ ।  
 ଦେବୀରଣୀ ସାଙ୍ଗୀମେଘୀ କୁମୁତୀ କଳାଶୀ ॥  
 ଦଳଣୀ ଦାଳଣୀ ସଶୀ କାମୀ ବାସେଶ୍ଵରୀ ।  
 ପାଣିଶାୟଣୀ ବିଶ୍ଵାୟାୟ ଘଟବସ ॥

ଏ ଦେବମାନେ ପଡ଼ିଲେ କୌଣସିଦେବ ।  
 କୋଣସିଦେବ ଦଇତ ଧରି ପୁଣିହିଁ ପିଙ୍ଗଳ ॥  
 ଦେବମାନଙ୍କୁ ବୁଲାଇ ଦିଲେ ସକ୍ଷମ ।  
 ନବଅସୁର ପଡ଼ିଲେ ବଳବ ସେ ଦେବ ॥  
 କମାସୁଣୀ କାମାଶୁଣୀ ପଣ୍ଡିନୀ ବାସନ୍ତୀ ।  
 ଅନନ୍ତାୟୀ ଅନାମା ସେ ନାଳା ଶ୍ରୀଧରାୟୀ ॥  
 ବରୁଧାୟୀ ଶରବଣୀ ସେଲବାୟୀ ରତ ।  
 କେନ୍ଦ୍ରା ନିଜାନ୍ତା ଫରାଣ ଉନ୍ମତୀ ଯୁକ୍ତା ॥  
 ଚନ୍ଦ୍ରା ଚନ୍ଦ୍ରା ଉଦୟା ଚନ୍ଦ୍ରା ଚନ୍ଦ୍ରା ॥  
 ତମାସ ମାନସ ଅର ମୁଖୀ ସୁଧାୟୀ ।  
 କଳା କୁବେଳା କେଳିକା ନାଗେଶ୍ଵରୀ ॥  
 ଗାନନୀ ଶୂନ୍ୟହାସୀ ରଜିନୀ ଚନ୍ଦ୍ରା ॥  
 ଶୋକା ଶାନ୍ତ କାଳିକା ସେ କାଳସୁଧୀ ଦେବୀ ।  
 ରେବତୀ ଧବଳାୟୀ ସେ ସୁଧାୟୀ ଶ୍ରେୟା ॥  
 ଶୁଣ ଦେ ପଦ୍ମସୁଧାୟୀ ବୋଲେ ଶୁକମୁନି ।  
 ବଳବଦେଶେ ପଡ଼ିଲେ ଏତେକ ଯୋଗିନୀ ॥  
 ପୁଣିହିଁ ଦେବୀଙ୍କ ସେହୁ ଧରିଲେ ଦଗ୍ଧି ।  
 ଉତ୍ତରଦେଶେ ପିଙ୍ଗଳ ନବକୋଟି ଚନ୍ଦ୍ରୀ ॥  
 ଲେବା ଅମ୍ବିକା ସେ ଗୋପକମା ପୋଳକମା ।  
 ଦାତାଅବାହନୀ ନାଳାବତୀ ନିତ୍ୟା ନିମା ॥  
 ନିମିତ୍ତାୟୀ ସୁଧାୟୀ ବାସନ୍ତୀ କାମରୁପୀ ।  
 କୁଳାଇ ମେଘଳା ମହାଶୟା ହବ୍ୟରୁପୀ ॥  
 ପଳାଶୀ କୁତୁହଳା ସେ ଶଠି ନିରୁଦ୍ଧାୟୀ ।  
 ଲେଉଟାୟୀ କମାୟୀ ଅନ୍ଧାୟୀ ମୁକୁଳାୟୀ ।  
 ହସ୍ତବତୀ ଚନ୍ଦ୍ରାୟୀ ସେ ଯୋଗେ ଯୋଗେଶ୍ଵରୀ ॥  
 ରୁଦ୍ରାୟୀ ଅନନ୍ତାୟୀ ସେ ଜୟ ବାହାମୁଖୀ ॥  
 ଛେତନଶୁଣୀ କଳାୟୀ ପେତାଶୁଣୀ ବାଳା ।  
 ବେତାଳା ହୁଙ୍ଗୁଳା ଧବଳାୟୀ ସେ ଧବଳା ॥  
 ମାରୁଗୁ ପିଙ୍ଗଳା ଜଳୁ ସାରଙ୍ଗୀ ଯୁବାଳୀ ।  
 ହକାଳା ଶରଣୁ ଅରୁଣାୟୀ ବଳାଶୁଣୀ ॥  
 କଷାକଟା ହାକେଶ୍ଵରୀ ହାକେଶ୍ଵରୀ ଦେବୀ ।  
 ଶ୍ରୀୟ ନିର୍ମଳା ହାକେଶ୍ଵରୀ ହାକେଶ୍ଵରୀ ସତ ॥  
 ମେଘଳା ମହାଶୟା ସେ ସୁମା ଉଦେଶ୍ଵରୀ ।  
 ଶୁଣବତୀ ଉଦାବତୀ ଦକ୍ଷିଣା ଉଦୟା ॥  
 ମନ୍ଦା ବଳୟନାଶିନୀ ପାଷାଣୀ ସାବିତ୍ରୀ ।  
 ରତ ଦମ୍ପତୀ ପିତାୟା ଦେବରୁପା ସତ ॥

ଜଗତତାରଣୀ କଳକାଳୀ ଶୁକମୁଖୀ ।  
 ସୁରୁକା ଶୁରୁକାଶୁଣୀ କମଳା ସୁନାତ ॥  
 ସାନ୍ତା ଅନନ୍ତା ଶ୍ୟାମା ଅହ ନି ଅଧୁରା ।  
 ଚଣ୍ଡାୟୀ ଦେବୀନୀ ଧନୁ ଧନୁଷ୍ଠା ସଙ୍ଗୀତା ॥  
 ସୁଭାୟୀ କରକାୟୀ ସେ ଶ୍ରେୟାୟୀ ଦୁର୍ଲଭ ।  
 ହଃକେଶ୍ଵରୀ ସେ ହାରିଶୁଣୀ ଶରଧାୟୀ ॥  
 ଶୁଣ ଦେ ପଦ୍ମସୁଧାୟୀ କାଳବିମୋଚନ ।  
 ପୁଣିହିଁ ଦଗ୍ଧି ଧରି ଅଶ୍ଵେ ଦେବମାନ ॥  
 ଅନ୍ତରାଶ୍ଵେ ବୁଲାଇଲେ ପିଙ୍ଗଳା ନଠା ॥  
 ଜମୁଦ୍ରୀପ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିଲେ ଦେବୀ ଯାଇ ॥  
 କରତାଳ କରକାୟୀ ମଣ୍ଡା କେଶଶୋଭା ॥  
 ମହାବଳଶୂରୀ ସେ ଶିବାସୁରଲୋଚନା ॥  
 ବଳବଦେଶେ କରଣା ଉପବିଶୁଦ୍ଧାୟୀ ।  
 ଏମାନଙ୍କୁ ପିଙ୍ଗଳା ଦେଶେ ନ ରହି ॥  
 ଏ ମୋହନୀ ଦେବୀ ମୋହନରେ ସେ ବସନ୍ତ ॥  
 ଅସୁରବଳ ଧୂସନ କରୁଥିଲେ କୁଟେ ॥  
 ଶୂନ୍ୟକୁ ଜାତହୋଇଣ ମୋହନରେ ପୁଣି ।  
 ରତଅଶା ଦେଶାଞ୍ଜଳୀ ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ମାରନ୍ତି ॥  
 ରୁଦେଶ ମୋହନୀ ଏହି ଏକେ ନବମୁଖୀ ।  
 ହକାରି ଶାନ୍ତ ସେହୁ ସକଳ ଦାନବା ॥  
 ମହାଶୟର ଆଶ୍ରୟ କଲେ ଶ୍ରୀଶ ॥  
 ଏ ଦେବମାନଙ୍କକୋପେ ଦୈତ୍ୟଦେବେ ଘନ ॥  
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଦେବମାନଙ୍କୁ ପିଙ୍ଗଳ ।  
 ଦେବମାନେ ପଳନ୍ତି ସେ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦହୋଇ ॥  
 ସମସ୍ତ ମୋହନ କାମଶେଖା ଅବତାରେ ।  
 କାଳବିମୋଚନକୁ ସେ ହାରିଲେ ସମରେ ॥  
 ସପ୍ତଦ୍ରୀପକୁ ତାହାଙ୍କୁ ପକାଇଲେ ପିଙ୍ଗଳ ।  
 ଅନନ୍ତକୋଟି ଦେବୀଏ ପଡ଼ିଲେକ ବେଳେ ॥  
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପ୍ରାୟେ ପଡ଼ିଲେ ଯାଇ ଅତଦ୍ଵରେ ।  
 ଛଠି ନ ଘର ପଡ଼ିଲେ ସେ ଯେଉଁଠାବରେ ॥  
 ମୁଖବତୀ କାହାର ସେ ଉନ୍ମତେଲ କାୟେ ।  
 କାହାର ହସ୍ତ କେଉଁ ସେ କାର ଉଦ୍ଘୋଷେ ॥  
 କେ କଳାଳୟେଟି ଶ୍ରେଷ୍ଠା ଗୋଟି ପିଠି କୁଳ ।  
 କେହୁ ଅଶ୍ଵବତୀ ହୋଇ ରହିଲେ ଅପୂଜା ॥  
 ଶିର ବାଳ କାହାର ସେ ହେଲେ ଚନ୍ଦ୍ର କାୟ ।  
 ସେ ଯହିଁ ପଡ଼ିଲେ ସେହୁ ରହିଲେ ସେ ଯୁଦ୍ଧ ॥



କାହା ଅର୍ଚ୍ଚ ଅଙ୍ଗ ଦର୍ଶନେ କେନ୍ଦ୍ର ସଦା ଘୋରା ।  
 କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି କରନ୍ତି ସେ ଜଗତର ମାତା ॥  
 ଶୁଣ ଅତୀତ ପରାସିତ କହେ ଶୁକବ୍ରହ୍ମ ।  
 କାଳବମୋଚନର ସେ ଏସନ ମହୁମ ॥  
 କାଳ ବିକାଳ କହଲେ ମହତା ଅଗେଶ ।  
 ଚୋର ହୈନ୍ୟମୟେ ସାଧୁ କାଳବମୋଚନ ॥  
 ହୈନ୍ୟବଳ ନାହିଁ ଏକା ହୋଇଣ ସେ ଗଲ ।  
 ସକଳ ଦେଶମାନଙ୍କୁ ଶୂନ୍ୟ ପିନ୍ଧିଦେଲ ॥  
 ଶୁଣି ମହତାସୁର ଯେ ହରଷ ହୋଇଲ ।  
 ବେନି ଦୁତକୁ ସେ ରହେ ସ୍ଥାନ କରାଇଲ ॥  
 ମହତାସୁର ହରଷ କେନ୍ଦ୍ର କହୁପାରି ।  
 ଶୁଣ ଯେ ପରାସିତା ମନ ଏକ କର ॥  
 ପୁଣ ଗୋଡ଼ାଇ ଦେବାଙ୍କି କାଳବମୋଚନ ।  
 ଦରଶି ଧରଇ ଏକ ସତ୍ତ୍ୱେ ଦେଶଗଣ ॥  
 ଅକାଶକୁ ପଞ୍ଜିଦେଲ ଦେଇ ମହାବୋଧ ।  
 ଗଗନରେ ପଡ଼ିଲେ କେ ହୋଇ ପରାସିତା ॥  
 ପଶିମ ପୌରାଣିକେ ପଡ଼ିଗଲେ ଗୋରବନେ ।  
 ବନଦେବତା ହୋଇଲେ ସବୁ ଦେଶମାନେ ॥  
 କାମାକ୍ଷୀରୂପ ଧରି ସେ ବନସ୍ତରେ ଥାନ୍ତି ।  
 କେନ୍ଦ୍ର ବ' ଦେବଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧିକୁ କରନ୍ତି ॥  
 ମହତା ମହାବି ଶିବା ଅସୀତା ଅନାମ ।  
 ମହାପ୍ରଣାମି ନିଦ୍ରାସୁଖୀ ମେରୁ ସୀତାଗଣ ॥  
 ଶିଳାଶୁଣୀ ଗରୁଡ଼ା ଅବର ଅନଳା ।  
 ତେଜସ୍ୱିନୀ ତଳାବଣ ରକତା ପିଙ୍ଗଳା ॥  
 ସୁଖିନୀ ଦୁଃଖିନୀ ସାହୁ ବିକୋଷ କୁକୁଟୀ ।  
 ବସନ୍ତସ୍ଥା ସୁନ୍ଦରୀ ଯେ ଅଜ ଲମ୍ବପେଟୀ ॥  
 ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ ହୋଇଣ ସାତସହସ୍ର ମୂରତ ।  
 ଦେଶମାନେ ହୋଇଲେଟି ଯେ ବନଦେବତା ॥  
 ସେ ଦେବଙ୍କ ତରଣରେ ରହୁ ମୋର ମନ ।  
 ଶାରଳା ଦାସ ଭଲଇ ଏହା ସତ ଦନ ॥



କାଳବମୋଚନ ବଧ ।

ହେ ପରାସିତା ବିହରଇ ନୈତ୍ୟ ଗଣରଙ୍ଗେ ।  
 ପ୍ରଜ୍ଞା କରଇ ଯାଇ ମୈତ୍ରାସୁର ଅଗେ ॥  
 କାଳବମୋଚନକୁ ଯେ ମୈତ୍ରା କୋଳ କଲା ।  
 ଶତକୋଟି ରତନ ତା ଶିରେ ନିହୁଡ଼ିଲା ॥

ଅନେକ ରତନ ଦେଇ କହେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ।  
 ନେତ୍ରେ ସମ୍ପଦ ମୋର ହୋଇଲା ପ୍ରାପତ ॥  
 ପଥମରୁ ପଠିଅଇ ଥାନ୍ତି ଯେବେ ଚୋତେ ।  
 ଏ ସମ୍ପଦ ହସନ୍ତ କି ମୁହିଁ ଅନମିତେ ॥  
 ଯେଉଁ ପ୍ରିୟ ରତ୍ନଗିରି ଶିରେ ଯାଇ ବସି ।  
 ତାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ମାରିବୁ ସେ ଅଟେ ଅବଶ୍ୟାସୀ ॥  
 ଶୁଣି କାଳବମୋଚନ ବୋଲଇ ବଚନ ।  
 ଏହୁପଣି ଯୋଦ୍ଧା ଗୁଁ ଘେନିବ ଜୀବନ ॥  
 ଚେତେବେଳେ ତାହାକୁ ଗୁଁ ଦେଖି ନ ପାରିଲ ।  
 ଯେ ଗୁଣେ ପଡ଼ିଲେ ତାଙ୍କୁ ଯୋଦ୍ଧାକ ଦେଲ ॥  
 ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ନିଜ ନବରକୁ ବଜେ କର ।  
 ଏତେ ବୋଲି କାୟା ବଢ଼ାଇଲ ସେ ଅସୁର ॥  
 ରହୁ ଏ ଗୁଡ଼ିଲ ସେହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମିଲ ।  
 ଶୁଣି ଦେବତାମାନଙ୍କ ସାହସ ଉଡ଼ିଲ ॥  
 ତେ ଅଶ୍ୱ ପଦାତି ଯେ ନାହାନ୍ତି ତା ସଙ୍ଗେ ।  
 ଧାଇଁଲା ଏକାକେ ଲୁହା ଲୋଭିଧର ବେଗେ ॥  
 ରତ୍ନଗିରି ଶିଖରରେ ବଜେ ଦେବା ଦୁର୍ଗେ ।  
 ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନୀ ଥିଲେ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ॥  
 ଜଣେହେଁ ଦେବା ନାହାନ୍ତି ତାହାଙ୍କର ତୁଲେ ।  
 କାଳବମୋଚନ ପରବେଶ ଏହି ବେଳେ ॥  
 ମନ୍ଦର ସମାନେ ଯେଣାଯାଏ ତାର କାୟେ ।  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ବେଢ଼ିଲା ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରେ ସ୍ୱପ୍ନ ପ୍ରାୟେ ॥  
 ଗଦାବର ବୁଲାଇଣ ଓଷ୍ଠେ ଦନ୍ତ ଚୁପି ।  
 କୋପେଶ ପ୍ରଜ୍ଞାକରେ ସେହି କାମରୂପୀ ॥  
 କାହିଁ ତୁ ଗୋ ଏଥକୁ ଯେ ଅଇଲ ଅଦ୍ଭୁତେ  
 ମରଣକୁ ଇଚ୍ଛା କଲୁ ତୁହି ଅନମିତେ ॥  
 ତନିଭୁବନେ ମହତାସୁର ମହାବଳ ।  
 ଅନେକ ଭୋଗ କରିବୁ ହେଲେ ତା ଭାରିଯା ॥  
 ଏବେହେଁ ସୁନ୍ଦର ଅରେ କରୁ ଯେବେ ଇଚ୍ଛା  
 ସକାକୁ ସମର୍ପି ତୋର ପୁରାଇବା ବାହା ॥  
 ଅସ ଅସ ନ ବରୁର ମନେ କିଛି ଅନ ।  
 ସକା ସଖୀ ହୋଇ ଭୁଞ୍ଜ ଏ ତନି ଭୁବନ ॥  
 କାଳବମୋଚନର ଯେ ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।  
 ଦ୍ରୁତାସ୍ୟ କର ବୋଲନ୍ତି ଦୁର୍ଗତଚାରଣୀ ॥  
 ଅହୋ ତୁ ଯେ ନପତିର ଅତିପ୍ରିୟ ହେଉ ।  
 ଜାଣିଲୁ ଯେଣୁ କଟାକ କଥ ମୋତେ କହୁ ॥

ଶୁଣ ମୋ କଥା ରୁ ଯେବେ ସଜାର ବସ୍ତ୍ରାସ ।  
 ମହୁଷାସୁରକୁ ମୋର ପାଶେ ଦେଉଅସ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି କାଳବମୋଚନ ଯେ ବୋଲଇ ।  
 ଦର୍ପକଥା କହୁଅଛି ପ୍ରିୟାଲକ୍ଷ ଦୋଇ ॥  
 ତରୁକବନେ ମହୁଷାସୁର ଅଟେ ପ୍ରଭୁ ।  
 ଯାହାକୁ ସମରେ ସମ ନୋହେ ବସ୍ତ୍ର, ଶମ୍ଭୁ ॥  
 ଯାହା କୋପକୁ ଡରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ବୁଦ୍ଧ ହରି ।  
 ତୋ ଚକ୍ରିକ ଅସିବ ସେ କାହିଁ ବଳେକରି ॥  
 ଅଥବା ଯଦ୍ୟପି ତୁମ୍ଭ ନ ସିନ୍ଧୁ ରେ ବାଳି ।  
 ଏହୁକ୍ଷଣି ତୋତେ ମୁହିଁ କରବି ଦଣ୍ଡାଳି ॥  
 ତା ବଚନେ କୋପକଲେ ଦୁର୍ଗତପାରିଣୀ ।  
 ଅକାଶ ମାର୍ଗକୁ ଗୁହ୍ୟଦେଲେ ଚତକ୍ଷଣି ॥  
 ଅସୁର ନାଶନେ ଗୁହ୍ୟଛନ୍ତି ଅନ୍ତରାକ୍ଷେ ।  
 ଶୂନ୍ୟରୁ ଶ୍ଵପି ପଡ଼ିଲେ ଦେବା ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ॥  
 ପାତାଳେ ବାସେଲା ପାଦ ଅକ ଶରେ ଶିର ।  
 କରେ ଗାଣ୍ଡୀବ ମୁଦ୍ରର ଅଉ ଶନି ଶର ॥  
 ହାଣୀ ବୋଲି ଶୁଭେ ଅକାଶରେ ବାଣ  
 କାଳବମୋଚନକୁ ହାଣିଲେ ନାଗସୁଣୀ ॥  
 ହି ଶୂଳ ଦେଇ ମାଇଲେ ଦେବା ଭୟଭୟା ।  
 ଚଳେକର୍ଣ୍ଣ କୁଠାରରେ ବାସେଲା ପ୍ରାବକ ॥  
 ନାଗପାଶ ଧରି ତାକୁ ବଳିଲେ ହିପୁବ ।  
 ବଳଶକ୍ତି ଧରି ପିଟିଲେକ ଉଚ୍ଛତାସ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ଦେଇ ମାଇଲେକ ବ୍ରହ୍ମାସୁଣୀ ।  
 ହି ଶୂଳ ଶକ୍ତିକୁ ଧରି ମାରେ ରୁଦ୍ରାସୁଣୀ ॥  
 ବଜ୍ରାବଳୀ ଗଦା ଅଉ ମାରିଲେ ଗୁମୁଣୀ ।  
 ମାରକମା ଅଶେଷିଣୀ ମାରିଲେକ ଶୁଣୀ ॥  
 ପରୁଷିତ ସଜା ଶୁଣେ କହେ ଶୁକ୍ରବ୍ରହ୍ମା ।  
 ତା ଦକ୍ଷଣ ଭୁଜ ହାଣିଦେଲେ ମାରକମା ॥  
 କୁଠାର ଧରି ତାହାକୁ ହାଣିଲେ କୁଠାସୀ ।  
 ବାମଭୁଜ ହାଣି ଦେଇ ଗଲେ ବେଗକରି ॥  
 ବାସେଲା ମାରିଲେ ପୁଣି ଶୁକ୍ର ଗ୍ରହଣ ।  
 କାଳବମୋଚନର ଯେ ଛେଦଦେଲେ ମୁଣ୍ଡ ।  
 ପିଶାଚୁଣୀଗଣ ଦେଖି ଅସି କଲେ କେଳି ।  
 ରାଜତ ମାଂସ ଖାଇଲେ ତାହା ସର୍ବେ ମିଳି ॥  
 ହେ ପରାସ କାଳବମୋଚନର ଚକ୍ରକୁ ।  
 ଲକ୍ଷେ ଏକ ଚକ୍ରାକର ତତା କାଟିବାକୁ ॥

ଅସ୍ତ୍ରଶିତ ମାଂସ ନାରି କଲେ ଶୁଣି ଶୁଣି ।  
 ବାଣିନେବେ ଯେ ଯାହାରେ ଲକ୍ଷେସବୁ ତଣ୍ଡି ॥  
 କାଳବମୋଚନେ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିଲୁକ ରଣେ ।  
 ଅକାଶରୁ ପୁଷ୍ପବୃକ୍ଷ କଲେ ଦେବଗଣେ ॥  
 କାଳବମୋଚନ ନାଶ ଦେଖି ଦେବଲୋକେ ।  
 ଅନେକ ଉତ୍ସବ ସ୍ଵର୍ଗେ କଲେ ବୁଢ଼ାରକେ ॥  
 ମେରୁସର ମଣ୍ଡାଭାଣ ବସିଲେ ସକଳ ।  
 ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖ ଯଥା ସ୍ଫୁଟିତ କମଳ ॥  
 ଲକ୍ଷେସପ୍ତ ଷଷ୍ଠବର୍ଷ ନ ଥିଲା ସେ ସକଳ ।  
 ଏବଂ ଅକାଶମଣ୍ଡଳ ଦିଶିଲୁକ ଶୋଭା ॥  
 ଅମରବଳାପିନୀ ଯେ ଚଉଷ୍ଠି କୋଟି ।  
 ନାରଦାଦିମନେ ଶାଶାସନ୍ନ ଧରି ଶକ୍ତି ॥  
 ଅନେକ ଅନନ୍ତଦେବେ ଦେବେ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ  
 ଶାରଳାଦାସର ମତ ଥାଉ ସେ ପାଦରେ ॥



ମହୁଷାସୁର କର୍ତ୍ତୃକ ରତ୍ନଗିରି ଉତ୍ପାଟନ ।  
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଚକ୍ର କାଳ ଯେ ବିକାଳ ।  
 ମହୁଷାସୁରକୁ ଯାଇଁ କହୁଲେ ସକଳ ॥  
 କାଳବମୋଚନ ମଲା ଅଜ ରଣମୟେ ॥  
 ସ୍ଵୀକୃତ ମାରିଲେ ତାକୁ କରତୁକ ଯୁଦ୍ଧେ ।  
 କାଳବମୋଚନ ଯେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧେ ଗଲା ।  
 ମହୁଷା ହରଷ ହୋଇ ପୁରକୁ ଅଇଲା ॥  
 ନଗ୍ନେ ଉତ୍ସବ କରାଇ ସଭା କରି ବସି ।  
 ଏକାଳେ କାଳେ ବିକାଳେ କହୁଲେକ ଅସି ॥  
 ଶୁଣିଣ ମହୁଷାସୁର ମୂର୍ଚ୍ଛାଗତେ ପଡ଼ି ।  
 ଅସ୍ଥାନୁ ପଡ଼ିଲା ସଜା ଘୋର ସବ ଶୁଚି ॥  
 କୋଳକରି ଧରେ ତାକୁ ସେ ଧୂମ୍ରଲୋଚନ ।  
 ମୁଣ୍ଡେ ଜଳ ସିଞ୍ଚିଲୁକ କଲା ସତେତନ ॥  
 ଅନେକ ହୋଧ କରଇ ମହୁଷା ନୃପତି ।  
 ଅପଣା ଶରୀରକୁ ସେ ଅପଣେ ବଳୋତ ।  
 ନିର୍ଲକ୍ଷ ଅସା ମେହର ମିଳାଇଣ ଯାଉ ।  
 ଏହୁ କଷ୍ଟ ଦେଖି-ବାକୁ ମୋ ଦେହ ନ ଥାଉ ।  
 ଅହା କାଳବମୋଚନ ମୋ ପ୍ରାଣ ସମାନ ।  
 ଜେନାବଳୀ ନଗ୍ନକୁ ତୁ ଅଦତ୍ୟକରିଣ ॥  
 ଦେହ ବିପାଇଁ ରହିଲ ତୋହର ଅଭାବେ ।  
 ନିଷ୍ଠେ ଜାଣିଲି ମୋ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇବିତ ଏବେ ॥

ମଥବା ପଦ୍ୟପି ମୁହିଁ ଜାଣିବି କିଲକ୍ ।  
 କାହାକୁ ଦେଖିଣ ମୁହିଁ କରବଇଁ ସନ୍ଧ୍ୟ ॥  
 ହେ ଧୂମ୍ରକେତନ ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ତନି ।  
 ମନସେକ ବଞ୍ଚିଥାଅ ପଳା ଦେହ ଦେଶ ॥  
 ଏକାନ୍ତ ବଂଶୀବଦ୍ଧ ବରଦ ମୁଁ ଏକା ।  
 ଶୁଣି ମାୟାମୋହ ମୁଣ୍ଡି ହୋଇଲି ନିଃଶଙ୍କା ॥  
 ଏତେ ଏତେ ଯୋଗ୍ୟୁଲେ ତନିକାଳଜିତା ।  
 ଏତ ଅସମ୍ଭବ କେନ୍ଦ୍ର ନୋହଲେ ଜଣନ୍ତା ॥  
 ଦେବ ଦାନବ ଜଣିଲ ମୋର ବହୁବଳେ ।  
 ଦଇବେ ହାରିଲି ଏବେ କର୍ମର ଅବଳେ ॥  
 ଏସନେକ କପଟତ ଦେବତାଙ୍କ ଅଛ ।  
 କେନ୍ଦ୍ର ମୋତେ ନ କହିଲେ ନ ଜାଣେ ମୁଁ କିଛି ॥  
 ସରସର ନ ଚିହ୍ନିଲ ସେନାକର ଦର୍ଶନ ।  
 ଏଥକୁ ଦଇବ ବାମ ଦେଲା ଅନ୍ୟରୂପେ ॥  
 ମୁଁ ପାମର ସବୁକର ଦେଖିଲି ମରଣ ।  
 ଜୀବନ ମୁଁ ଧରିଅଛି ମୋର ଶୁକପଣ ॥  
 ସେଦଇ ମହୁଷାସୁର ପାଇ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ।  
 ଶିଫୁ କୁଳକୁ ଏତ ଅତି ମନ୍ଦକଥା ॥  
 ଏତେ ସମ୍ପଦ ମୋହର ଗଲା ଯେବେ ନାଶ ।  
 ସେମାନେ ଜଣିଲେ ହୋନ୍ତା ମୋର ପରଶେଷ ॥  
 ପାମସ୍ୟ ଦୋଷର ସେହୁ ପ୍ରିୟମାତ୍ର ଛାଡ଼ ।  
 ହୁନଜନରେ ନାଶିଲ ସମ୍ପଦ ମୋହର ॥  
 କେ ବୋଲଇ ଅନେକ ସେ କେ ବୋଲଇ ଏକା ।  
 ପ୍ରିୟ ହୋଇ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନ କରନ୍ତି ଶଙ୍କା ॥  
 ଅହେ ବଞ୍ଚୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଅଟ ହେ ବଇଶ୍ୟ ।  
 ତୋପରେ କପା ମୋହର ନ ଗଲା ଏ ଶିଷ୍ୟ ॥  
 ବଞ୍ଚୁର ହସ୍ତରେ ଯେବେ ମୁଁ ହୁଅନ୍ତି ବଧ ।  
 ବଇଶ୍ୟ ପାଇକର ହୁନ୍ତି ମହ ପିତ ॥  
 ମୁହିଁ ଯେବେ ବଞ୍ଚୁକୃତ ପାରିନ୍ତି ବ ଜଣି ।  
 ହଇଲେକେ ଶୁଭନ୍ତା ଯେ ସାଧୁ କାଣୀ ॥  
 ପୁରୁଷେ ମରବ ମତିଥାନ୍ତି ଯେବେ ପୁରୁଷ ।  
 ବଞ୍ଚୁ ସୁଦର୍ଶନ ତକ ପାଅନ୍ତି ନା ଏବେ ॥  
 ଏବେ ସେ ମୋର ନିକଟ ହୋଇଲକ ମୁରୁ ।  
 ଅନମରେ ନାଶ ହେଲ ଦେବତାଙ୍କ ହେତୁ ॥  
 କହୁଁ କହୁଁ କୁପିତ ସେ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଶତ୍ରୁ ।  
 ଧବଳ ପଦ୍ମତ ପରେ ପ୍ରହାରଲ ଶତ୍ରୁ ॥

ନବଯୋଜନ ଧବଳ ନାମେ ମହାଶୈଳ ।  
 ମହୁଷାର ଶତ୍ରୁ ପତି ହେଲ ବେନପାଳ ॥  
 ଅକାଶେ ଦେଖନ୍ତି ଥାଇ ସର୍ବ ବୃନ୍ଦାବଳେ ।  
 ସାଧୁ ସାଧୁ ମହୁଷା ତୁ ବୋଲି ଗରୁଡ଼ାଳେ ॥  
 ସେ ଶତ୍ରୁ ବୁଲଇ ପୁଣି ଧାମେ ଅକାଶକୁ ।  
 ଅଜ ମୁହିଁ ମାରବଇଁ ସର୍ବ ଦେବତାଙ୍କୁ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମର ମୁଣ୍ଡ ମୋତେ ଯାଇଁ ଏହୁଷଣ ।  
 ଶୂନ୍ୟ ନ ଥୋଇ ଅଇ ତଳେ ଦେବଗଣ ॥  
 ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନରେ ସେହୁ ଦୈତ୍ୟରୂପ ଦେଖି ।  
 ଦେବତାଏ ପଳାଇଲେ ଗଗନ ଉପେଷି ॥  
 କେଶ ବାସ ନ ସମ୍ଭାଳ ସମସ୍ତ ବରୁଥେ ।  
 ଶରଣ ପଡ଼ିଲେ ଯାଇଁ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ॥  
 ଧାଇଁଲେ ଦେବେ କହୁ ଦେଖି ନାଗମୁଣୀ ।  
 ଅରେ ଅରେ ବୋଲି କରେ ଶତ୍ରୁଗୁଣ ଝୁଣି ॥  
 ଅନସଙ୍ଗ ଶର ବନ୍ଧୁଛନ୍ତି ଉଚ୍ଛତାସ ।  
 ଅକାଶ ପଥ ସକଳ ତଳେ ଶରପୀଡ଼ା ॥  
 ଓଷାର ହୋଇଲା ଅଶିଷହୁଁ ଯୋଜନ ।  
 ନବସହସ୍ର ଯୋଜନ ବହଳ ପ୍ରମାଣ ॥  
 ଏସନେକ ଶରପୀଡ଼ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ।  
 ଦେଖି ଅଶ୍ରୁଧୀୟ ହୋଇଲା ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳ ॥  
 ଯାଇ ନ ପାରିଣ ସେ ଯେ ଭ୍ରମର ଦର୍ପିଷ୍ଠ ।  
 ଅବରୁଦ୍ଧ ହେଲା ଏବେ ମୋତେ ସ୍ବର୍ଗକଟ ॥  
 ମନ୍ଦିତ ବୋଲଇ ଅହୋ କରବା କି ବୁଦ୍ଧି !  
 ସ୍ବର୍ଗପୁର ବାଟ ଏବେ ହୋଇଲା ନିଷେଷ ॥  
 ଅନ୍ଧକ ମନ୍ଦି ବୋଲଇ ନ ଜାଣୁ କାହାଣୀ ।  
 ପ୍ରିୟଲଙ୍ଗ ବୋଲି ତୁ ଯେ କହୁ ପୁଣି ପୁଣି ॥  
 ତୁ ବୋଇଲୁ ଗଳା ସେହୁ ନୁହେଁ ବଞ୍ଚୁ ନାଥ ।  
 ଦେଖ ଶଙ୍ଖ ତକ ଗଦା ଶାର୍ଙ୍ଗ ଧନୁ ଦାତ ॥  
 ଏ ସର୍ବ ବରୁର କରି ବୁଝ ମନେ ଗୁଣି ।  
 ଅବତାର ହୋଇଛନ୍ତି ଦେବୀ ନାଗମୁଣୀ ॥  
 ଏସନ ବରୁରନ୍ତେ ସେ ହୋଇଲା ନ ଶୁଣି ।  
 ବାହୁଡ଼ଇ ଅପଣାର ପୁରେ ମୈତ୍ରୀ ଧାତ ॥  
 ଅସୁ ଅସୁ ପଥମଥେ ଭେଟେ ରତ୍ନବିର ।  
 ଚିତ୍ତବର ସମାନରେ ମୈତ୍ରୀରୂପ ଧର ॥  
 ରତ୍ନବିର ଶିଖରରେ ତଳେ ମାହେଶ୍ବର ।  
 ଶୟାନ୍ତୀଗଣ ଦେଖିଣ ସେ ନନ୍ଦ୍ୟାସନ କରି ॥

ନଦୀବୁଦ ଦେଖାଇଣ ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳା ।  
 ରତ୍ନଚିତ୍ତ ପକାଇଲ ସ୍ବ ଦ ମୁନେ ଟାଳି ॥  
 ଶନେକ ଯୋଜନ ଯୋତା ଦ୍ଵିଯୋଜନ ସୁଳା ।  
 ଇଷ୍ଟର ସେ ବେନିଶିତ ଯୋଜନକୁ ବଳି ॥  
 ବିସ୍ତାର ତା' ଶ୍ଵେତ୍ର ଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।  
 ସିଂହମୁନେ ତା' ଧରେ ଏବେକ ପଟ୍ଟ ॥  
 କଷ୍ଟତେ ମହୁଷାସୁର ପଟ୍ଟନ ଚପାଡ଼ି ।  
 ତଳମନା ପ୍ରାୟେ ସିଂହମୁନେ ଅଛ ଧରି ॥  
 ଶୁଣ ପରାକ୍ଷିତ ସଜ୍ଜା ସାତପଦ ଦେବା ।  
 ପନର ମେବଜ୍ଞ ତହିଁ ଛନ୍ତି ଭିକ୍ଷୁରୀ ॥  
 ନବନୋଟ କାତ୍ୟାୟନା ଚଉଷ୍ଠି ଯୋଗୀ ।  
 ଦୁର୍ଗା ପଟ୍ଟତେ ଅଛନ୍ତି ଏମାନଙ୍କୁ ଘେନି ॥  
 ଦେଖ କେତେକ ବଳବନ୍ତ ଦାନବର କାୟେ ।  
 ପଟ୍ଟତ ସିଂହେ ଧରିଛ ମାଞ୍ଜୁଶ୍ରୀ ପ୍ରାୟେ ॥  
 ଭୂମିରେ ଦାଣ୍ଡେ ଯେତେ ସିଂହେ ଲେଖେ ମାଞ୍ଜୁ  
 ତେତେ ରହୁଅଛ ସେହି ରତ୍ନଚିତ୍ତ ଗୋଟି ॥  
 କରପଦ ଯୋଡ଼ି କରି କହେ ମାରୁକମା ।  
 ମହୁଷା ଅଜ୍ଞାଭିଜ୍ଞେ କରିଛ ଗୋ ଭମା ॥  
 ଇତି ଦେବାମାନେ ପାତଲେକ ଘୋର ହାକ ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଇଚ୍ଛୁକିଲ ଯେ ଦେବାଙ୍କର ହାକ ॥  
 ଅନ୍ତରାକ୍ଷେ ପଟ୍ଟତକୁ ଘେନିଅସେ ବେଗି ।  
 ବୁଲଇ ବୁଲଇ ତାକୁ ଅଥେ ଦେଲ ପିଙ୍ଗି ॥  
 ମରହଟ୍ଟ କାଳାନଳ ପଶ୍ଚିମ ଶୌରାଷ୍ଟ୍ର ।  
 ପଟ୍ଟତ ପଡ଼ିଲା ସୁଦ କାନନ ନିକଟେ ॥  
 ଲକ୍ଷେକ ନବପଦ୍ମ ଯୋଜନ ଅନ୍ତରେ ।  
 ସେ ରତ୍ନଚିତ୍ତ ପଡ଼ିଲା ଯାଇ ଏତେ ଦୂରେ ॥  
 ନମସ୍ତେ ଅନାଦି ଶକ୍ତି ନମୋ କାତ୍ୟାୟନ ।  
 ଭବନିବାସିଣୀ ମହୁମାଂସ ତୁ ଶ୍ରେୟନା ॥  
 ଅପଦ ବାଳରେ ମରୋ ସଦା ବୁଦ୍ଧ ରଖ ।  
 ଭବନରନାଶିଣୀ ତୁ ଦୁଃସ୍ବପନ ଭୟ ॥  
 ପରମ ଯୋଗେଶ୍ଵର ଗୋ ତେ ମନ ଅତିକ୍ରା ।  
 ବୁଦ୍ଧନା ମେଦନା ମାଗୋ ବୁଦ୍ଧ ନବନା ॥  
 ଯଦାକୁ ଲୟେ କରନ୍ତି ଦେବାସୁର ବ୍ରହ୍ମା ।  
 ମୁଁ କିପ କହୁବି ମାଗୋ ତୋହର ମହୁମା ॥  
 ଜୟ ମାତ ଦୁର୍ଗାଦେବ ଦରଦ୍ରନାଶିନୀ ।  
 ସର୍ବମଙ୍ଗଳଦାୟିନୀ ଦୁଃଖବିନାଶିନୀ ॥

ତୋ ନାମ ଶ୍ରବଣେ ଶେ କାଳଦଣ୍ଡପାଣି ।  
 କର ଅନ୍ତ ଗ୍ରହ ମାଗୋ ଜଗଦ୍ରାଜାଣି ॥  
 ମୁକତି ଗନ ପ୍ରାପତ ତୋର ପରମାଦେ ।  
 ନଶ୍ଵୀପୁଷ୍ପ କହୁବି ଅଜ୍ଞା ମୋତେ ତୁ ତେ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ କଷ୍ଟ ଦେଖିଲୁଗୋ ଗୋଷାମଣି ।  
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୋ ପାଦେ ମୁଁ ଡେଇଁଛ ଦୟିନୀ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଚରଣେ ସେବା ମୋର ନିତ୍ୟ ।  
 ରଖ ଶାରଳାଦାସକୁ ଜଗତର ମତେ ॥  
 ଶୁଣ ପରାକ୍ଷିତ କେଲେ ଶୁକ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞୀତା ।  
 ତୁ ଯାହା ପୁଲିଲୁ ବଞ୍ଚୁ ପୁଷ୍ପଗର କଥା ॥  
 ଗିରିବର ପକାଇଣ ମୈଷାସୁର ଅସି ।  
 ଏସ୍ତ ଉତ୍ତରୁ ପାହାନ୍ତି ହେ'ଲଲକ ନିଶି ।  
 ମହୁଷାସୁରକୁ କେଲେ ସେ ଧୁମ୍ରଲେଚନ ।  
 ଶ୍ରେ ଶ୍ରୀମି ଗୁଲ ଏଥର ଅପଣା ଭବନ ॥  
 ଜୟକଲ ସ୍ଥାନେ ଦେବ ନ ଥିବା ହୋ ସଖେ ।  
 କାଲ ଅସି ଶୋଭିବା ହୋ ପଡ଼ମଲେ କେଶେ ॥  
 ଭଲ ବୁଦ୍ଧି କହୁଲକ ମହାଦାସ ନାତି ।  
 ନିଜପୁରେ ପ୍ରବେଶିଲ ତହିଁ ଦୈତ୍ୟପତି ॥  
 ପାନ ଶ୍ରେୟନାଦି ଶେଷ କଲ ଦୈତ୍ୟସମ୍ବେ ।  
 ନିଦ୍ରାବକଶ ମନ୍ତରେ ଯାଇଁ ବଳେ ହୋଏ ॥  
 ଅହୋ ପରାକ୍ଷିତ ସଜ୍ଜା ଶୁଣ ଏକମନେ ।  
 ଭାବନ୍ତି କାତ୍ୟାୟନା ସେ ଅସନ ବିହୁନେ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ମାତ୍ରକ ଯେ ରହୁଛନ୍ତି ସୁନେ ।  
 ଅଛ ଦେବାମାନେ ପଡ଼ିଗଲେ ଅନ୍ୟସ୍ଥାନେ ॥  
 ଦେବତା ଦେଖିଲେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଶୂନ୍ୟ ଗତି ।  
 ଶେତରା ବିମାନ ଅଛି ଦେଲେକ ଚକ୍ତି ॥  
 ବୋଇଲେ ଏଥରେ ବିଜେ କର ମହାମାୟେ ।  
 ମନପବନ ଗତି ଏ ବିମାନ ଯେ ହୁଏ ॥  
 ଅନେକ ବିନୟ ହୋଇ କହନ୍ତି ବଚନ ।  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଅଗେଷ୍ଠଲେ ଶେତରା ବିମାନ ।  
 ଏକ ନିମିଷକେ ସପ୍ତଦ୍ଵୀପ ସେ ତ୍ରମଇ ।  
 ଦେବ ମଧ୍ୟରେ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋଟିଇ ॥  
 ଶେତରା ବିମାନେ ବିଜେ ଦେବା ଜଗନ୍ନାତା ।  
 ଫିରେ ଅଭିଷେକ କଲେ ଜଗତକରତା ॥  
 ଶୁଣ ପରାକ୍ଷିତ କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମବେତ୍ତ ।  
 ଅନେକ ପ୍ରବଳ କଲେ ମୈଷା ବଳବନ୍ତ ॥

ଶେଷ ଲେଖେ ଶେଷ ବସେ ଶେଷ କରେ କୋପ ।  
 ଅପରାଧ ଭୁଜ ଶୁଣି କରଇ ସନ୍ତାପ ।  
 ଅନ୍ୟତ୍ର କପାଳି ଗୁଁ ନ ଗଲ ସନ୍ତାପକୁ ।  
 କର୍ମର ଅବଳେ ବୁଦ୍ଧି ନ ଦଶେ ଅମୃତ ॥  
 ଗୁଣି ସେ ପ୍ରିୟବନ୍ଦକୁ ମାରଆନ୍ତି ରଣେ ।  
 ସନ୍ତାନ୍ତି ମରଇଲ ଗୁଁ ଅଧମର ପଶେ ।  
 ଏସନେକ ବରୁରନ୍ତେ ପାହୁଲୁକ ଶୁଣି ।  
 ଦେବାଳୟେ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ଶୁଭର ପାହାନ୍ତି  
 ତାମ୍ରଦେଧି ଧରି ପୁଣି ଶୁଭେ ଦଣ୍ଡଦଣ୍ଡେ ।  
 କାଳମାନେ ଶବ ଦେଲେ ଉଡ଼ିଣ ଅକାଶେ ॥  
 ଶଯ୍ୟା ଚେକିକର ଶୟେ କେପରେ ଉଠଇ ।  
 କରେ ଚୋର ଧର ବାଦ ଶୋଷେ ସେ ମାରଇ ॥  
 ସ୍ଥାନ ଦେବାଜନ ସାର ଦାନବ ବରୁର ।  
 ବହାକୁ ସୁତ କରିଲା ବସୁରୁପ ଧର ॥  
 ପିତାକୁ ଲଘେ କରଇ ମୈତ୍ରୀ କାମରୁପୀ ।  
 ପ୍ରଳୟ ସିଂହରୂପ ଧରେ ହୋଇ କୋପୀ ॥  
 ପୃଥ୍ବୀ ଘୋଷିଲ ନିଜ କାୟାରେ କେଶରୀ ।  
 ଶରୀର ବଳର ଯେହେ ସ୍ପର୍ଶ କୁଟ ଗିରି ॥  
 ହେ ପରାକ୍ଷ ଯହିଁ ବିଜେ ମାତ ଦେବ ଦୁର୍ଗେ ।  
 ମହାଶୟର ପ୍ରବେଶ ତହିଁ ଅତିବେଗେ ॥  
 ଅକାଶ ଘୋଷିଲ ହିଂସ ହୋଇଣ ବନ୍ଧନ ।  
 ଦେଖିଲେ ସେ ମହାମାୟେ ତର ଉଦକର୍ମ ॥  
 ଦେବାମାନେ ସହ ନ ପାରିଲେ ତାହା ଦେଖି ।  
 ଧାଇଁଲେ ସେ ଦେବାଜଣେ ଗରଜ ଉପେକ୍ଷି ।  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଲୋ ରହ ରହ ଜୀବମୂର୍ଖି ।  
 ମହାଶୟରକୁ ଗୁଣି ମରବ ଏକାକ୍ଷି ॥  
 ଗୁଣି ଦାନବକୁ ମାରିବ ଲୋ ଏହା ତଥ୍ୟ ।  
 ଅନ୍ୟତ୍ର ଦେବକ ଅଗେ କରଅଛ ସତ୍ୟ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରାକ୍ଷରାଜା ଦୁର୍ଗ କ ଚରିତ ।  
 ଦେବାମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିଣ ହେଲେ ସେ କ୍ରୂପିତ ॥  
 କାଳରୂପୀ ହୋଇ ଦେବା ହୋଇଲେ ସିଂହେକ  
 ମହାବଶୁରୁପେ ବ୍ୟାପ ଗଲେ ତନିଲେକ ॥  
 ବିଦ୍ୟା ତିରିରୁ ବଳି ସେ ବଢ଼ାଇଲେ କାହେ ।  
 ପୃଥ୍ବୀ ଶବ ବ୍ୟାପଇଲା ତାଙ୍କ ତେଜୋମୟ ॥  
 ଯେସନେ ମେରୁ ମନ୍ଦର ଦୁର୍ଗେ ହେଲେ ଭେଟ ।  
 ମନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରର କୁଣ୍ଡଳ ଦେଖି ସିଂହଶୋଷ ॥

ବେନିସିହେ ପଡ଼ିତାଳ କଲେ ଏକାନ୍ତି ।  
 ଶୁଣି ଯେ ନ ହେଲା ଟଳେ ବସୁମଣ ॥  
 ନଶେ ବଦାବନ୍ତି ଦୁର୍ଗେ ଦୁହଙ୍କର ଅଙ୍ଗ ।  
 ନିର୍ଦ୍ଦର ପ୍ରାୟେ ବୁଧର ବାହାରେ ସବାଙ୍ଗ ॥  
 ବୁଣ୍ଡ ବସ୍ତ୍ରର କରନ୍ତି ଯେବେ ସେହୁ ବେନି ।  
 ଗର୍ଭଗତ ଶେଷ କିଂ ଏ ଭୁବନ ତିନି ॥  
 ଚେତନାକୋଟି ଦେବତା ମହାଭୟ ପାଇ ।  
 ଅକାଶ ମଣ୍ଡଳେ ସେହୁ ନ ପାରିଲେ ରହ ॥  
 ପାଦପାତରେ କମ୍ପଇ ପାତାଳାଦି ପୁଣ୍ୟ ।  
 କର୍ଣ୍ଣ ଟେକିଲେ ହୁଅଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ସରି ॥  
 ଦେବାଙ୍କର ଶରୀର ଅଭେଦ ବଜ୍ରମେହା ।  
 ଲୀଳାରେ ପରାୟେକ ଯାହାର ମୂର୍ଦ୍ଧନା ॥  
 ନିଶ୍ଚାସ ବାତପାତରେ କମ୍ପେ ତିରିବର ।  
 ଗର୍ଜନ କରନ୍ତେ ଯଥା ଶକ୍ତି ଶୟେ ମେଘର ॥  
 ବେନି ସିଂହ ତଡ଼ାତଡ଼ି ହୁନ୍ତି ବେନି ତାଳ ।  
 ଉଠଇ ବଦନ ଜାଣି ପ୍ରଳୟ ଅନଳ ॥  
 ଶୁଭବାନି ରେଶୁ ହୋଇ ଉଡ଼ଇ କି ପୃଥ୍ବୀ ।  
 କର୍ଣ୍ଣଶୋଷେ ଗୋପ୍ୟ ହେଲା ପୁରବାସୁଣୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗ ଯାଇ ଗୁଣେ ଗୁଣ ମାରଇ ଅସର ।  
 ଚିତ୍ତଦ୍ରବ୍ୟ ଲୋକେ ହୁନ୍ତି ଧର ହର ।  
 ସମର ଲାଗିଲା ଦିବା ରାତି ପରିସନ୍ତେ ।  
 ଶୀର ସମୁଦ୍ରେ ଲୁଚିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରକି ସହଚେ ॥  
 ନାହିଁ ଦିବା ନାହିଁ ରାତି ନାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟ ।  
 ଏକାମାତ୍ର ବସଇଲ ଦନୁଜର ତେଜ ॥  
 ଶୂନ୍ୟଭାବନ ତେଜେ ଦେବେ ପଳାଇଲେ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ରବ୍ୟ ଲୋକେ ତାଟକା ହୋଇଲେ ॥  
 ଜଳ ତେଜ ସୁଲେ ପଡ଼ିଲେକ ଜଳଜନ୍ମ ।  
 ପବନ ବନା କାହାର ନାହିଁ ଶବ୍ଦ ହେବୁ ॥  
 ଶୁଣ ପରାକ୍ଷେତ ଅହେ ଅସଂଖ୍ୟ ସମର ।  
 ଏହା କହବାକୁ ବୁଦ୍ଧି କେତେକ ମୋହର ॥  
 କିବା ଦିବା କିବା ରାତି ସମର ହୋଇଲା ।  
 ବନି ସିଂହ ବନ କିଛି କାହିଁ ନ ରହୁଲା ॥  
 ଦେବେ ବସୁରଲେ କିବା ପ୍ରଳେ ଦେବ ଅଙ୍ଗ ।  
 ଚନ୍ଦ୍ରଦ୍ରବ୍ୟ ନିଶ୍ଚେ ହୋଇବ ଦହୁଣା ॥  
 ମହାଭୋର ସମରତ ହୁନ୍ତେ ଅତି ବେଗେ ।  
 ସିଂହକୁଣ୍ଡ ମାତବିଲେକ ଦେବା ଦୁର୍ଗେ ॥

କଷ୍ଟସ୍ଥଳେ ବସିଣ ସେ ହୋଇ କୋପମୁଖି ।  
ମହାଶୟର ଦେହ ନଖେ ବିଦାରନ୍ତି ॥  
ନଖେ ବିଦାରନ୍ତେ ଯେ ନ ପୁଣେ ତାର କାୟେ ।  
କମ୍ପଣ ହୋଇଲେ ତହିଁ ଦୁର୍ଗା ମହାମାୟା ॥  
ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ବିଦାରଣ କଲେ ବୁକୁ ।  
କଷ୍ଟସ୍ଥଳେ ବସି ପ୍ରଶଂସିଲେ ମହାଶାକୁ ॥  
ସାଧୁ ରେ ମହାଶୟର ଜୀବନ ତୋ ଧନ୍ୟ ।  
କେତେ ତପେ ମନ ଇଚ୍ଛୁ ତରୁ ବଦନ ॥  
ଏସବୁକ କର ତୋତେ ଧାତା ଦେଲା ବର ।  
ଚକ୍ରରେ ନିର୍ମିତ ହେଲା ତୋହର ଶରୀର ॥  
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦୃଶ୍ୟ ମୋ ବାହନ ସିଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତେ ।  
ତୋତେ ବଧ କରିବାକୁ ମୋର ମନ ନୋହେ ॥  
ନିଶ୍ଚୟେ ଚାହିଁଲେ ତାକୁ ଦୁର୍ଗା ମହାମାୟା ।  
ଚାହାନ୍ତେ ତାହାର ଠାରେ ବସେ ବଡ଼ ଦୟା ॥  
କର ତରଣ ଦାନବ କ୍ଷମେ କ୍ଷମେ କାଢ଼ି ।  
ସଦୟ ଭବ କର ଏ ଦେଲେ ତାକୁ ଶୁଚି ॥  
ପଳାଇଲା ଦାନବ ସେ ଭୟେ ହୋଇ ଶୁଣି ।  
ସାକ୍ଷୀମ ହୋଇ ଭଗବତ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଭ୍ରମ ॥  
ନିଜରୂପ ଧରି ରଖୁ ପଳାଇଲୁ କ୍ଷରେ ।  
ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହେଲା ଅସ୍ତରୀ ପୁରେ ॥

ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ବଧ ।

ଅର୍ଦ୍ଧଧର ବଳେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସେ ଭାରିଆ ।  
ମୋହେ ଅସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଖି ମୈତ୍ରାସୁର ରଜା ॥  
ଉଷ୍ମଳ ଶେନିଶ ସେ ପଶାଳଲା କାୟେ ।  
ତେଜନା ପାଇଲା ତହିଁ ରକ୍ଷକୁଳ ଶୟେ ॥  
ପ୍ରିୟ ଅପ୍ରିୟ ଭବ ନ ଜାଣେ ସେ ଦନୁଜ ।  
କର୍ମକୁ ସନ୍ତାପ କରେ ମୈତ୍ରାସୁର ରଜା ॥  
ସଖା ସୋଦରତ ମୋର ଅଜ୍ଞ କେହ ନାହିଁ ।  
ନୋହର ଏ ଅବସ୍ଥାତ କାକୁ କହୁବଇଁ ॥  
ମହାଶା ବଳେ ଦେଖି ବୋଲେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।  
ଶରଣ ପଶିବା ନାଥ ଶୁଦ୍ଧ ମନଭ୍ରାନ୍ତ ॥  
ଗଳାବେ କୁଠାର ଦନ୍ତେ ଧରଣ ତରଣ ।  
ଗୁଲ ତା' ତରଣରେ କରିବା ଦରନ ॥  
ଅନେକ ବନୟେ ଯହିଁ କହୁଲା ସେ ବାମା ।  
ଶୁଣି ତୋଷ ହୋଇଲୁକ ଦୈତ୍ୟ ମହାତମା ॥

ପଶିବଇଁ ଶରଣ ଗୋ ଶୁଦ୍ଧ ଧର୍ମ ବାନ୍ଧ ।  
କ୍ଷତିକୁଳକୁ କଳଙ୍କ ହୋଇବ ପ୍ରକଟ ॥  
ପ୍ରଶଂସିତ ସଖି ଅରେ ପାଶାଣ ତା ହସ୍ତ ।  
ନପୁଣ ସଖି ମୋତେ କ୍ଷମ ନ କରିବ ତୟା ।  
ନାନା ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟରେ ସେ ନାଶ ଜନ୍ମ ଶ୍ରୀମ ॥  
ଏତେ ବଡ଼ ଦୁଃଖକୁ ଗୋ ତାର ନାହିଁ ଶ୍ଵେନ ॥  
କଷ୍ଟ ଦେଖି କର ତାର ନୁହଇ ସଦୟେ ।  
ନିଶ୍ଚୟେ ଜାଣିଲ ମୋର କାଳ ପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରାୟେ ॥  
ଅରେ ସଖି ଅଜ ସେହୁ ସେହିଁ ଯୁଦ୍ଧ କଲା ।  
ତାହାକୁ କେମନ୍ତେ ଲୋକେ ବୋଲନ୍ତି ଅବଳା ॥  
ହରି ସହଚେ ଡରନ୍ତି କୋପକୁ ମୋହର ।  
ପ୍ରିୟମାତ୍ର ହୋଇ କଲା ସେ ଘୋର ସମର ॥  
ଦବସ ରଜନୀ ସହ ମହାରଣ କଲା ।  
ମହାସିଂହ ହୋଇଣ ସେ ମାଡ଼ଣ କରିଲା ॥  
ନଖେ ବିଦାର ସଦୟ କର ଶୁଚିଦେଲା ।  
ନୋହଲେ ସଖି ଗୋ ମୃତ୍ୟୁ ଅଜ ହେଉଥିଲା ॥  
ପଳାଇ ଯିବାକୁ ମୋତେ କାହିଁ ନାହିଁ ସ୍ଥାନ ।  
ଜାଣିଲ ସଜନି ଏହା ଦେବକ ଭାଷଣ ॥  
ନିସତ ହୋଇଲେ ସଖି ହୋଇବ ବା କ୍ଷମ ।  
କ୍ଷତୟୁ କୁଳକୁ ଏହା ହେବ ଅପରାଧ ॥  
ହେ ପରାକ୍ଷ ମୈତ୍ରା ଭାରିଆ ସହ ଭାଲେ ବସି ।  
ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ଦୁହେଁ ମିଳିଗଲେ ଅସି ॥  
ଭବ କ ବାହନ ଭୁଲେ ଦଶସପ୍ତରଥୀ ।  
ସେନାବଳୀ ନନ୍ଦ କହୁଅଳ ସେନାପତି ॥  
ସେହୁ ନନ୍ଦ ଦଶୁ ଅସି ନିଶା ଅଧିକାରୀ ।  
ପୁର ରସାଦାଳକ ସେ ଆନ୍ତ ଅନୁସର ॥  
ରଜା ବ୍ୟକୁଳ ଶୁଣିଲେ ଭ୍ରମଣେ ବେଳେ ।  
ନିଉଠାଳି କରି ରଜା ଅଗରେ ଶୁଚିଲେ ॥  
ମହା ମୃତ୍ୟୁ ଅଳ ଦୁହେଁ ମତ୍ୟ ରସ ଖାଇ ।  
କେହୁ ପରାପର ତାଙ୍କ ଗୋଚରତ ନାହିଁ ॥  
ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟକୁ ଧ୍ୟେ ମୈତ୍ରାସୁର ଚାହିଁ ।  
ବୋଲେ ମୋତେ ଅଭଳ କ ଦେଖି ବେନିଭାଇ ॥  
ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ଭଣି ରଜା ଠାରୁ ଶୁଣି ।  
ଅମ୍ଭେ ଆନ୍ତେ ତୁ କାହିଁକି କରୁ ହୋ ଭାଲେଣି ॥  
ଅନେକ ଭୋଗକୁ ହୋ ତୋର ବାହୁବଳେ ।  
ସଧା ଭୃଷା ଯମ ଦଣ୍ଡ ଜଣିଲୁଁ ସକଳେ ॥

ଏତେକାଳେ ବପସନ ପଡ଼େ ନାଥ ଗୋତେ ।  
 ଅନେକ କାଳରୁ ତୁମ୍ଭେ ପୋଷିଥିଲ ମତେ ॥  
 ଅମ୍ଭର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବଳବନ୍ତ ଦେଖ ତୁମ୍ଭ ।  
 ମାରିବୁଁ ଦୋ ପ୍ରିୟବନ୍ଦ ନ ଥୋଇବୁଁ କାହିଁ ॥  
 କ୍ଷଣକେ ବ୍ରହ୍ମଣ ଅମ୍ଭ କରପାରୁଁ ନ ଶ ।  
 ଅମ୍ଭେ ଆଉଁ କପାଁ ତୋର ଏଡ଼େକ ବରଷ ॥  
 ଚୋଦଅଜ୍ଞା ନୋହେ ବୋଲି ଦୋଇଆଉଁ ତୁମ୍ଭ ।  
 ଦଥ ଅଜ୍ଞା ମାରିଅସୁଁ ସକଳ ସଇନ ॥  
 ଯୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବୁଁ ପାତାଳ ପୁରକୁ ।  
 କିନ୍ତୁ ମାରି ବୁଝି କି କରବୁଁ ମେରୁକୁ ॥  
 ପିଇ ଶୁଣାଇ ପାରୁ ଦେ ସପତ ସାଗର ।  
 ଏହୁ କ୍ଷୁର ପ୍ରିୟବନ୍ଦ କେତେକ ମାତର ॥  
 ସେନାଙ୍କ କେତେକ ମୈତ୍ରୀ ଅସୁର ଭଲଇ ।  
 କ୍ଷେଷକାଳେ ମୋରଧର୍ମ ବଳ କି ହରାଇ ॥  
 ଏତେକ ବରୁର ସେହୁ ମୈତ୍ରୀ ତନ୍ତ୍ରଧାରୀ ।  
 ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟଙ୍କୁ ସେ ଦେଲା ନେଇ ଶାନ୍ତି ॥  
 ରତ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ତାଙ୍କୁ ଦେଇ ଶୁଣୁ ।  
 କାପୁ ଶ୍ୟ ହୋଇ କରଇ ବହୁତ ଦନୟେ ॥  
 ବୁଝିଲା ବଣ ତୁମ୍ଭେ ଦୋ ଉଦ୍ଧରଣ ଧର ।  
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ କଥା ରହୁଥାଉ ଦେ ତୁମ୍ଭର ॥  
 ସଜାର ବନୟ ଶୁଣି ରକ୍ଷ ସେନାପତି ।  
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନିବ ସେ ତଳରେ ଚଢ଼ିତ ॥  
 ବାଜଇ ଯେ ବିଜୟୋଷ ଟମକ ନିଷାଣ ।  
 ଅକାଶେ କମ୍ପିଲେ ଶୁଣି ଦେବାସୁରଗଣ ॥  
 ସୁନୟ ପୁନୟ ବୋଲି ବେନି ସେ ଦନୁଜ ।  
 ଏକପାଦ ତଳିତର ଅସ୍ତ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ଭୁଜ ॥  
 ଦେନି ଶକ୍ତି ଶୁଭୁଜ ଯେ କୁନ୍ତ ଅସିବର ।  
 ଦଶଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ହୋଇଲେ ବାହାର ॥  
 ବେନିଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ସହଚରେ ସ୍ଥାନମୁଖ ।  
 ଲାଗିଲେ ସେ ରତ୍ନଗିରି ଉତ୍ତରର ପାଶ ॥  
 ବେନିଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ସହ ଶୂନ୍ୟ ସେନାପତି ॥  
 ପବନ ପବିତ୍ର ପାଶେ ଲାଗିଲେକ ଧାତ ।  
 ଶୁଭଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ଉପଶୂନ୍ୟ ଶୁଣୁ ।  
 ଏକତର ପବ ପାଶେ ପରବେଶ ହୁଏ ॥  
 ଶୁଭଲକ୍ଷ ହୋଇଣ ସେ ବେନିଲେକ ଆଠ ।  
 ମହା ପ୍ରତୀକ୍ଷ ଦାନବେ ବଢ଼ାଇ ଦର୍ପିଷ୍ଠ ॥

ଶୁଣ ପଦାସିତ ବୋଲେ ଶୁଭ ବ୍ରହ୍ମବୀର ।  
 ଏ ଶ୍ରୀଭଗବତ ଶୁଣ ଏକମନ କରି ॥  
 ଗଗନ ମେଘକେ ଅସୁରଙ୍କ ଆଠ ଦେଖି ।  
 ଦୁର୍ଗା ହବାଇଲେ ବେତାଳା ସେ ଘୋରମୁଖୀ ॥  
 ଅସୁର ସଇନବଳ ଦେଖିଲେ ବେଗେ ।  
 ମହୁଷାସୁର ଅଇଲେ କହ ମୋର ଅଗେ ॥  
 ଚିରଣିଖେ ଉଠେ ଯାଇଁ ସେ ରଣବେତାଳା ।  
 ନିରେଷି ଶୁଣେଁ ସେ ଅସୁରଙ୍କୁ ପରକଳ ॥  
 ଦେଖଇ ସେ ଜଣେ ମୈତ୍ରୀସୁର ନ ହୁଁ ।  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଶ୍ରୀଗୁରେ ବେଗେ ଯାଇଁ କହ ॥  
 ନଗରସା ପାଳକ ଗୋ ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ।  
 ଏ ଦୁହେଁ ଗୋ ବର୍ତ୍ତିଥିଲେ ଧରଣ ଜୀବନ ॥  
 ଏ ପ୍ରାଣେ ଥିଲାକୁ ଅଇଲେକ ଆଠ ଘେନି ।  
 ଅଜ୍ଞାଦଥ ମାରିବୁଁ ଏ ସକଳ ସଇନ ॥  
 ଶୁଣି ଦୁର୍ଗା ହବାଇ କୁଠାର ଉଗ୍ରତାର ।  
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ଅସୁରାୟୀ ଅମ୍ଭେକାୟୀ ହାର ॥  
 ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେପାଞ୍ଚହେଁ ଯାଅ ଗୋ ସମରେ ।  
 ମାର ଦାନବବଳ ଗୋ ନ ଥାନ୍ତି ଏସ୍ତରେ ॥  
 ଏ ଅଜ୍ଞା ପାଇଣ ସେହୁ ହୋଇ ଉଚ୍ଛ୍ୱସ୍ତ ହୁଷ୍ଟି ।  
 କରେ କୃପାଣ ଧରଣ ସମରେ ଉଠି ॥  
 ଶୂନ୍ୟରେ ଗମିଲେ ସେହୁ ବସ୍ତ୍ରାରଣ ପାଠ ।  
 ଏକ ନିମିଷେକ ତଳକୁବନ ସେ ଘେଷ୍ଟ ॥  
 ଅସୁରମାନଙ୍କର ଯେ ବଢ଼ାଇ ପ୍ରତାପ ।  
 ଦେବାମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଧାଇଁଲେ କୌଣସି ॥  
 ଦେବାଏ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ପରେ ପଡ଼ିଲେକ ଗର୍ଜି ।  
 କେଶରୀ ଦେଖନ୍ତେ ଯେହେଁ ବନଗାବେ ଗୁଜି ॥  
 ରେରେକାର କରି ପାଡ଼ନ୍ତି ସେ ଘୋରହାକ ।  
 ବ୍ରହ୍ମଣ ପୁରୁଷ ତାକେଶ୍ୱରଙ୍କର ହାକ ॥  
 ଧାଇଁଣ ଦାନବେ ଟାଙ୍କୁ କଲେ ଶର ବୁଝି ।  
 ନାଗର ଜଳିଲେ ପଡ଼ି ଦେବାଙ୍କର ଦୁଷ୍ଟି ॥  
 ଧାଇଁ ଦେବା ଅସୁରଙ୍କ ଧରନ୍ତି ଅକର୍ଷି ।  
 ନୟନ ଦୃଢ଼ାଇ ପ୍ରାଣ ପକାବନ୍ତି ନାଶ ॥  
 ହୟା ପିଣ୍ଡବକୁ ଧରନ୍ତି ସେ ବେନିହସ୍ତେ ।  
 ମୋତି ବେନିଶକ୍ତି କରିଦ୍ୟନ୍ତ ସମାପେ ॥  
 ଶିରେ ନିଉଡ଼ନ୍ତି ନେଇ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଶ୍ରୋତ୍ରୀ ।  
 ଯେସନେକ ବହୁସ ଏ ସ୍ଥାନ ହେବାପାଣି ॥



ଗୁଣ ମୋଡ଼ ମଳାରେ ଲମ୍ବାନ୍ତି କରି ମାଳ ।  
 ନାଚନ୍ତି ସେ ରଣରଙ୍ଗେ କରୁଛନ୍ତି ଶ୍ରେଣି ॥  
 ମାରନ୍ତି ସେ ଶର ଶକ୍ତି ଗଦା ଗୁଡ଼ବର ।  
 ପଦ୍ମତ ଉପାଡ଼ କରି ପେଟନ୍ତି ଅସର ॥  
 ନିର୍ଦ୍ଦୀତ ପ୍ରାୟେ ପଡ଼ନ୍ତି ଦେବାଙ୍କର ଗୁଣ ।  
 ଭୁଜିଣ ଶସ୍ତ୍ରମାନେ ସେ ହୁନ୍ତି ଶକ୍ତି ଶକ୍ତି ॥  
 ଅଗ୍ନି ଶର ସଢ଼େ ସେହେ ଦୁଶ ରସ୍ତାଗଣି ।  
 ଦେବାଙ୍କର ଦେହେ ପଡ଼ି ଶସ୍ତ୍ର ହୋଇ ଧୂପି ॥  
 ଶସ୍ତ୍ର ଭଜନ୍ତେ ଅମ୍ଭରେ ହୋଇ ଶୂନ୍ୟହସ୍ତି ।  
 ମାଳ ବିକାଶ କରି ସେ ପଶୁଡ଼ନ୍ତି ଗୁପ୍ତ ॥  
 ପାଦ ବନ୍ଧାଇଲେ କେନ୍ଦ୍ର ମାରେ ନେଇ ବିକା ।  
 କେ ଗୁପ୍ତେ ମାରେ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରହାରର ଖୁଲ ॥  
 ଲେହଣିର ତୁଣ୍ଡି ହୋଏ ଯାଇ ଦେହେ ପଡ଼ି ।  
 ବିକାଦାତେ ତାହାର ସେ ସ୍ବେପ କି ଉପୁଡ଼ି ॥  
 ଦୈତ୍ୟେ ଗୁପ୍ତ ଉଠାନ୍ତେ ସେ ଧରନ୍ତି ଦସନ୍ତି ।  
 ବେନଭୁଜ ଧର ସେହୁ କରନ୍ତି ଦିଶନ୍ତି ॥  
 ବୁଧର ପିବନ୍ତି ଦେବା ବୁଡ଼ାଇଣ ଗୁପ୍ତି ।  
 ମହା ବିକାଶୀ ରଜବର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କ ଦେହ ॥  
 ତରଣ ଧର ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ଫିଙ୍ଗନ୍ତି ଅକାଶେ ।  
 ଅସ୍ତି ତମି ମାଂସ କରନ୍ତୁ ଏକ ଶ୍ରାବେ ॥  
 ବାଜେ ବିକାଶେ ସାର ଦାଉଣ୍ଡି ମର୍ଦ୍ଦଳ ।  
 ନହୁ ମାଂସ ଭୁଜନ୍ତି ନାଚନ୍ତି କୁତୁହଳ ॥  
 ଗାବନ୍ତି ଗୀତ ସେ ରଣ ରଙ୍ଗେ ହୋଇ ଶ୍ରେଣି  
 ଶଶେ ଶଶେ ଗୀତ ଗାନ୍ତି ଶଶେ ହୁଳହୁଳା ॥  
 ଅତି ଅସ୍ବର୍ଣ୍ଣରେ ସେହୁ କରନ୍ତି ପ୍ରଶାମ ।  
 କହିଲେ ନ ସରେ ତାହାଙ୍କର ମହାତମ ॥  
 ରଣ ରଙ୍ଗରେ ନିର୍ଭୟ ଦେବା ନହାମାୟୀ ।  
 ଜାତ ଅନ୍ତ କାରଣୀ ସେ ଗୁଳୁଗଡ଼ଦାୟୀ ॥  
 ନାହିଁ ନାହିଁ ଚଣ୍ଡୀମୁକ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେ ଅସଦ ।  
 କୁରସେନ ନାଶ ଯାଇ ନ ସଢ଼େ ପ୍ରମାଦ ॥  
 ଚଣ୍ଡୀମୁକ୍ତ ଶୁଣେ ଯେଉଁ ନର ଏକତରଂ ।  
 ଭବବନ୍ଧ ପୁରଣ ଏ ପ୍ରତିକ ଜଗତେ ॥  
 ସରମାର୍ଥ ପୁଣି ଗତ ପାଅନ୍ତି ଅନନ୍ଦ ।  
 ଅହେ ବୁଧଜନେ ଭବ ହୃଦରେ ଗୋବନ୍ଦ ॥  
 ନମାମି ଗୋବନ୍ଦ ବାହାଦାତା ଶିବେମଣି ।  
 ଧନ ପୁଣି ଲଭ ନରେ ଚଣ୍ଡୀପାଠ ଶୁଣି ॥

ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ଦେବାଙ୍କର ଯେ ତରଣାରବନ୍ଦେ ।  
 ଶୁଦ୍ଧ, ଗୁଣ ଶ୍ରୀ ଶାବଳା ଦାସ ସଦା ବନ୍ଦେ ॥  
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୃଦରେ ଅଭିମନ୍ୟ ବସି ।  
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ଏଥେଁ ସବୁ ଅଛି ॥  
 ତୁମ୍ଭେ ଶୁକ ହୃଦ୍ବେଦେ ମୋତେ ଉଦ୍ଧରନ୍ତା ।  
 ପାପକୁ ମୋହର ଅନ ନାହିଁ ନ ଶକ୍ତିନ୍ତା ॥  
 ଯିସଦା ନୋହର ଜ୍ଞାନେ ଅଭିଜନର ପାପ ।  
 ଏଣେ ଭୁଜିଲୁଣି ସବୁ ପାପଙ୍କର ଦର୍ପ ॥  
 ଅମୃତ ନଦୀତ ବୁହାଇଲ ବ୍ୟାସ ସ୍ବତ ।  
 ସଂକ୍ଷେପିଣ କହ ମୋତେ ସଂଗ୍ରାମ ଶ୍ରେତ ॥  
 ସଜାର ବଚନେ କହନ୍ତି ସେ ବୁଦ୍ଧଯତ ।  
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ଅଭିମନ୍ୟର ସନ୍ତୁତ ॥  
 ମହାରଣେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଦଶଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ।  
 ରକ୍ତମାଂସ ଉଷ୍ଣିଲେକ ଦେଖ ପାଇ ଯୁଧା ॥  
 ଶତ୍ରୁଗେ ନ ହାଣିଲେ ସେ ଯେ ନ ବିକଳେବାଣ  
 ମାଂସ ଖାଇଲେ କରି ସେ କରୁଛନ୍ତି ରଣ ॥  
 ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ନିଜ ସୈନ୍ୟ ନାଶ ଦେଖି ।  
 ମହାକୋପ କଲେ ଦୈତ୍ୟଗଣେ ଉପଲକ୍ଷି ॥  
 ଦେଖାନ୍ତି ସରଣ ଶିପୁର ସେ ଉଚ୍ଛତାସ ।  
 ଧାର୍ଯ୍ୟାୟ ଅକୋପିଲେ ସେ ବେନ ଅସ୍ବସ ॥  
 ଲୁହାର ସେ ରଥେ ରଥେ ଅଛନ୍ତି ସେ ତଡ଼ି ।  
 ରଥରେ ଯୋଦ୍ଧା ଅଛନ୍ତି ଗଧ ଅସ୍ବ ଗୁର ॥  
 ରଥ ଦେଖି ହୋପେ ଧାର୍ଯ୍ୟଲେକ ବେନଦେବ ।  
 ଉପର ପାଟି ଅକାଶେ ଚଳିପାଟି ଭବ ॥  
 ନବଯୋଜନ ଦସ୍ତାର ଯେଉଁ ଲୁହା ରଥ ।  
 ଏକ ଗ୍ରାସରେ ଗିଳିଲେ ଦେଖ ସାମରଥ ॥  
 ରଥ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଲେ ଦୈତ୍ୟଗଣେ ବେନ ।  
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ପେଟିଲେ ଲୋହ ସାର ଗଦା ଶେନ ॥  
 କୋଟିକଳ ପେଲ କ ଦେବାଙ୍କର ଗୁଣ ।  
 ଗଦାବର ପେଟିଲେ ହେଲା ନିଧି ଗୁଣ ॥  
 ରେ ରେ କାର କରି ଉଠିଲେକ ଗୋସାମଣୀ ।  
 ବିଜେକଣ୍ଠି କଟାରରେ ତାଙ୍କ ଶିର ହାଣି ॥  
 ଶିର ଛଡ଼ି ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ପେଟଲକ୍ଷିତ ।  
 ପୁଣିହିଁ ଗର୍ଭରୁ ଗୁଣେ ହେଲା ଉତପତ୍ତି ॥  
 ପୁଣିହିଁ ଶସ୍ତ୍ର ଧରିଲେ ସେ ବେନ ଦନ୍ତତେ ।  
 ସର୍ବେ ନେଇ ଶର ଲଗାଇଲେ ମହାତେଜେ ॥

ପୁଷ୍କଳ ଦୁର୍ଲଭ ପେଶୁ ସେ ମହାବଳୀ ।  
 ହିମ୍ବର ପରେ ପେଶୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ହୋଇ ମେଳ ॥  
 ପୁଷ୍କଳ ସେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭା ଦେଶାକର ନାଟେ ।  
 କୁଠାର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ନେଇ ତାହାକର ଏ ସେ ॥  
 ସେହୁ ଶିର ଭୂମିରେ ଯେ ଚେଲକ ଟଳି ।  
 କବଳ ହୋଇ ରଣରେ କରେ ମହାକେଳି ॥  
 ଅହୋ ପଦ୍ମିତ ଗୁଳା ଶୁଣ ଏକ ଚିତ୍ତେ ।  
 ସେହୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କଥା ନ ସରେ କହନ୍ତେ ॥  
 ଲେଖିକର ତାହା କେହୁ କରବାକ ଶେଷ ।  
 ଶୁଣ ପଦ୍ମିତ ଗୁଳା ଅତ୍ୟନ୍ତ ରହସ୍ୟ ॥  
 ପୁଣ୍ୟ ସ୍ତମ୍ଭାର ଶବ୍ଦ କଲେ ସେ ଭୁବିତ ।  
 କର୍ତ୍ତା ଭବରୁ ଗୁଣେକ ହୋଇଲ ସମୁତ ॥  
 ମହା ବସୁଧା ପ୍ରଦାନେ ସେ ଦମ୍ଭଜ ।  
 ତାହାଙ୍କ ଦେଶିଣ ଦେଶ ହୋଇଲେ ଅସ୍ତ୍ରୀୟ ॥  
 ମାରତ୍ର ସେ ଛେଳ ତଡ଼ି ଗଢ଼ା ମୁଦୁର ।  
 ଦେଶାକ ଦେହରେ ବାଜି ଦେଉଛନ୍ତି ତୁର ॥  
 ଦେଶମାନେ ହୋଇଣ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ।  
 ଶିର ଛେଦୁଛନ୍ତି ରହୁଅଛ ସେହୁ ପିଣ୍ଡ ॥  
 ଶତକାର ଶିର ଛେଦୁଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କର ।  
 ପୁନଃ ପୁନ ଦୁହସୁରୁ ବାହାର ଶିର ॥  
 ଦେ ଦେଶ ସେତେ ଶିର ପଡ଼ିଲ ସେ ରଣ ।  
 ସେ ଶିରମାନେ ହୋଇଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ରାଷଣ ॥  
 ଏକ କରୁଛୁ ସେ ଲକ୍ଷେ କୋଟି ଶିର ହୁଏ ।  
 ସମସ୍ତେ ବସୁଧା ପାଇଲେକ ମହାମାୟା ॥  
 ବସୁଧା କରନ୍ତି କେତେ ମରବେ ଅସୁର ।  
 ସ୍ତମ୍ଭର ବନାଣ ଦେବ ଏ ସତ୍ତ୍ୱତର ॥  
 ପ୍ରୋତାଶୁଣୀ ନାମରେ ସେ ଏକଇ ମୂରତ ।  
 ହିମ୍ବର ଅଗ୍ନେ ଉଦ୍ଧା ଦେଲା ସେ ଚତୁର ॥  
 ସେ ବୋଇଲ ଗୋ ହିମ୍ବର ଦୁଃଖ କମ୍ପା କରୁ ।  
 ଏ ଅସୁରେ ତୁତ ପଳ ଏହା ନ ବସୁରୁ ॥  
 ଅମର କପରୁ ଏ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଉପଦ୍ରୁ ।  
 ଜଗାସର ଦାନବ ଅନ୍ତ ସନ୍ତୁତ ॥  
 ଜଗାସର ଦାନବ ସେ ଦେଲା ମହାତପୀ ।  
 ରଣସମୁଦ୍ର ଶୈଳେ ତପ କରଇ ଅଦ୍ୟାପି ॥  
 କର ପ୍ରସାଦ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରୁଥାଉ ।  
 ପବନ ଦେବତା ନିତ୍ୟ ଅହର ଦୃଶ ॥

ସିଂହ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଦ ତାର ଦ୍ରବ୍ୟରେ ପଡ଼ଇ ।  
 ଶ୍ୟାବେଳେ ତାହା ସେହୁ ଅହାର କରଇ ॥  
 ଶର ଭବରେ ସ୍ତମ୍ଭର ଅଛ ଜ୍ୟୋତି ଲୁଗା ।  
 ପବନ ଦେବତା ଦେଲେ ପାଦ ତାର ଅଙ୍ଗ ॥  
 ଶିରରୁପୀ ହୋଇ ସ୍ତମ୍ଭର ଗର୍ଭେ ରହୁଅଛ ।  
 ଶିର ଛିଡ଼ନ୍ତେ ତହିଁରୁ ଶିର ବାହାରୁଛ ॥  
 ଗର୍ଭରୁ ଶିର ସ୍ତମ୍ଭର ଯେବେ ଯିବ ନାଶ ।  
 ତେବେଟି ଏ ଦମ୍ଭଜ ଗୋ ହୋଇବେ ବନାଣ ॥  
 କରେ ଅଳମବ ଧନୁ ଧର ଗୋ ହିମ୍ବର ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସେନ ଏବେ ଶସ୍ତ୍ର ମହାଶୟ ॥  
 ନାଭିରେ ପଡ଼ିବ ଯାଇଁ ଏ ଶୂଳ ଶକତ ।  
 ଦୃଢ଼ରେ ପଡ଼ିବ ଅଗୋ ବଳ ସେ ଶକତ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମ ଶକତ ପଡ଼ିବ ପୁଣି କଷତଟେ ।  
 ଏତେ ପ୍ରକାରେ ମରବେ ଏବନ ଦର୍ପଣେ ॥  
 ଏ ତନ ଶସ୍ତ୍ର ସେ ଥିବ ତନାରେ ପୁଣି ।  
 ଦାନାନଳ ଶରେ ଯେବେ ଶ୍ମଶାନ ଶିର କାଟି ॥  
 ପିତାର ହାତେ ପଡ଼ିବ ଯାଇଁ ସେହୁ ଶିର ।  
 ଅହାର କରବ ତାହା ରାଷ ମହାଶୟ ॥  
 ଦାନାନଳ ଅଗ୍ନି ଅଛ ତା ଗର୍ଭ ଭବର ।  
 ତେବେ ତା ଉଦରେ ଦସ୍ତ ହୋଇଯିବ ଶିର ।  
 ପ୍ରୋତାଶୁଣୀ କହୁଲା ଏପ୍ରାୟ ମୁଖରେଦ ।  
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଦାନବକୁ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ॥  
 ଶୁଣି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଶକତ ।  
 ପିତାମହ ଅଶ୍ୱି ତାଙ୍କ କରେ ଦେଲେ ଧାତ ॥  
 ଉଦ୍ଧାବକୁ ମାଗିଲେ ସେ ହିମ୍ବର ଶକତ ।  
 ହିମ୍ବର କରେ ତା ଅଶ୍ୱିଦେଲେ ପଶୁପତ ॥  
 ଶତଧାସ ବଳ ଅଶ୍ୱି ଦେଲେ ସୁରପତ ।  
 ଅଳମବ ଧନୁର ଯୋଗ ଦେଶା ଧାତ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପଦ୍ମସ ଗୁଳା ଦେଶର ଚରତ ।  
 ମନ୍ତ୍ରରୁ ଅଧିକ ଗରୁ ଯେଉଁ ତନ ଶସ୍ତ୍ର ॥  
 ଏକାବେଳେ ତନଶସ୍ତ୍ର କେ ଯୋଗ ପାଇବ ।  
 ଏମନ୍ତ ଚରତ ନାହିଁ ନ ଥିଲା ନୋହୁବ ॥  
 ସେ ହିମ୍ବର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଅଟେ ହିମ୍ବର ।  
 ଉଦ୍ଧାବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ପିତାମହ ସର ॥  
 ତନଶକ୍ତିକ ହିମ୍ବର ଯୋଗେ ଯେତେବେଳେ ।  
 କର୍ତ୍ତା ରହୁ ନ ପାରିଲେ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ ॥

ସେହୁକ୍ଷଣ ପୃଥ୍ବୀ ଚଳେ ବାୟୁଜଳାକାଶ ।  
 ପଥ୍ୟାତୁ ଏକକଲ ସେହୁ ମହାରସ ॥  
 ଚଳିଗସ୍ତ ଗୋଚର ହିଁ ପୁର ଗୋଷାମଣୀ ।  
 ଅଦୃଶ୍ୟେ ଶୁଭଲ ସେ ଅକାଶରୁ ବାଣୀ ॥  
 ମାତୋ ଏ ଚଳିଯିବତ ପଡ଼ି ଦୈତ୍ୟଦୃଢ଼େ ।  
 ପୃଥ୍ବୀରେ ପଡ଼ିଲେ ପୃଥ୍ବୀ ନାଶ ଯିବ ହାଦେ ॥  
 ଅକାଶରୁ ଏହି ବାଣୀ ଶୁଣି ମହାମାୟେ ।  
 ଚଳିଗସ୍ତ ଘେନିଲେ ସେ ଅସୁରଙ୍କ କାୟେ ॥  
 ଶତ୍ରୁକୁ ବୋଇଲେ ପଦ ଅସୁର ଉପର ।  
 ପୁଣି ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ହୁମ୍ଭେ ନ ହେବ ବାହାର ॥  
 ମନଭେଷ ଶର ସେହୁ ଅନ୍ତ୍ର ଚଳିହେଁ ।  
 ଯାଇଣ ପଡ଼ିଲେ ବେଶେ ଅସୁରଙ୍କ ଦେହେ ॥  
 ନାଭିରେ ଉଡ଼ିଲା ଶୁଳ ଶକତ ସେ ପୁଣି ।  
 ହୃଦେ ପଡ଼ି ବଳ ଶକ୍ତି ନିକଳ ଲେଉଟି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମ ଶକତ ପଡ଼ିଲା ଯାଇଁ କଣ୍ଠତଟେ ।  
 ଦାବାନଳ ଶରରେ ସେ ତାଙ୍କ ଶିର ତୁଟେ ॥  
 ପକନା ଶର ସେ ଶିର ଉଡ଼ାଇଣ ନେଲା ।  
 ଜଗାସୁର ହାତେ ନେଇ ଶୀଘ୍ର ପକାଇଲା ॥  
 ଜାଣିଲା ବାୟୁ ଅହାର ଦେଇଲା ସେପର ।  
 ଶ୍ରୀହଳଲ ଧାତକାରେ ଶଶୁ ଶ ସେ କର ॥  
 ଦାବାନଳେ ପଡ଼ିଣ ସେ ହୋଇଲା ଦହନ୍ତ୍ୟ ।  
 ଉପାୟରେ ନାଶିଗଲେ ସେ ବେନି ଦମ୍ଭଜ ॥  
 ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ ଦୁହେଁ ନାଶିଗଲେ ଏଣେ ।  
 ଦେଖି ଅନେକ ଅନଳ ହେଲେ ଦେବଗଣେ ॥  
 ଜୟ ମାତା ବୃନ୍ଦାବତୀର ପରାବଳୁ ।  
 ମନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟରେ ମହମା ତୋ ସାଧୁ ॥  
 ପିତା ଯାଇ ମହମା ନ ଜାଣେ ଅନ୍ତକର ।  
 ମୁଁ କେହ୍ନେ ଜାଣିବି ନର ଦେହେ ଅବତର ॥  
 ଯମପତ୍ନୀ ବଞ୍ଚିବ ସେ ଦେବଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ ।  
 ସେବେ ଶୁଦ୍ରମୁନି ହିଁ ପୁରର ପଦପାଦେ ॥  
 ପବନ ବଞ୍ଚୁ ପୁରଣ କହେ ଶୁଳ ବ୍ରହ୍ମା ।  
 ଅସଂଖ୍ୟ ଅଟଇ ଚଣ୍ଡୀ ଯୁକ୍ତର ମହମା ॥  
 ଶୂନ୍ୟ ଉପଶୂନ୍ୟ କଥ ଅନ୍ତରେଣ କଥା ।  
 ମହାଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିଲେ ହୋଇଲା ବାରତା ॥  
 ଶୁଣି ବୋଲେ ଅର ପ୍ରାଣେ କିଏ ପ୍ରୟୋଜନ ।  
 ହୁଅ ବସ ଶାସ୍ତ୍ରର ମୋ ଯାଇ ଏ ଶାନ୍ତନ ॥

ଶତେ ପଦ ପୈତ୍ୟ ସୁଲେ ଏକୁଁ ଏକ ଶିଖା ।  
 ନର ନାଶ ଲୋକକୁ ସେ ନ କର ଗଣନା ॥  
 ଏକକ୍ଷଣୀ ଏକ କୋଟି ପଦାତ ସେ ସୁଲେ ।  
 ଚଉଦ ପନ ସଂହ୍ରାମେ ଏତେକ ପଡ଼ିଲେ ॥  
 ପୃଥ୍ବୀ ସବ ଘୋଷଣ ଦେଖି ପୈତ୍ୟବଳ ।  
 ଅସ୍ତିମାଂସ ରକତ ସେ ନ ପଡ଼ିଲା ତଳ ॥  
 ପୁଣି ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ବୋଲେ ମୈତ୍ରାସୁର ।  
 ଏକା ଯାଇଁ ଅଳ ମୁହଁ କରବ ସମର ॥  
 ଏତେ କହୁ ଅନ୍ତଃପୁରୁଁ ବାହାର ଦମ୍ଭଜ ।  
 ଧମ୍ଭଲେତନକୁ ବୋଲେ ରଥ ମୋର ସାଜ ॥  
 ସୁରୁଁ ଅଗ୍ନିସୁର ସୂର୍ଯ୍ୟକେତୁ ସେ ତମାନ ।  
 ମଣ୍ଡଳ କରେ ସାରସ୍ତ୍ର ସେ ଧମ୍ଭଲେତନ ॥  
 ସୁର ଉଡ଼ାର ଦ୍ରବ୍ୟ ସେ ଗେଥେ ଲାଗି ଅଛ ।  
 ତାହାକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ବା ଶକ୍ତି କାର ଅଛ ॥  
 ଶୂନ୍ୟ ତଳର ଯହିଁକି ବିରୁଦ୍ଧ ମନେ ।  
 ଶତକେହେଲେବେଳେ ତଳେ ବାହନ ବିହରେ ॥  
 ବଳେକେତନ ମୁକୁଟ ଅଭରଣ ମାଥେ ।  
 କଲା ମୈତ୍ରାସୁର ଶ୍ରବ ଶକ୍ତିତ ମହାତେ ॥  
 ଶିରେ ସୀନ୍ଦ୍ରିନା ଶୋହେ ଲଲାଟରେ ଶୋପି ।  
 ପଞ୍ଚପଦ ଶ୍ରବ ସେ ମାଣିକ୍ୟ ନବକୋଟି ॥  
 କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ରଶ୍ମିଜଣି ଯେଉଁ ରହୁତେଜେ ।  
 ସେ ମଣି ମୁକୁଟ ତାର ଶିରେ ବିସଜେ ॥  
 କର୍ଣ୍ଣେ କର୍ଣ୍ଣାଞ୍ଚଳ ତମ ବିଦାରଣ ମଣି ।  
 କଣ୍ଠେ ବିସଜଇ ରହୁ ସୂର୍ଯ୍ୟରଶ୍ମି ଜାଣି ॥  
 ଲଜମୁକୁଟାର ମାଳ ଶୋହେ କଣ୍ଠତଟେ ।  
 ଲମ୍ବିତ ସେ ଚଉପଦ ବସନ୍ତକ ପୁଟେ ॥  
 ପୁଣି ଶ୍ରବ ମାଣିକ୍ୟରେ ଯୁକ୍ତ ରୂପସର ।  
 ବେନି ଭୁଜରେ ବାସୁକି ଅଭରଣ କର ॥  
 ମର୍ଦ୍ଦତ ମଣି ତୁଳ୍ୟରେ ହାର ରୁର ଗୋଟି ॥  
 ସରଳବେନିଗୋଟି ସେ ଶୋଭେ ତା କଟକି ॥  
 ଜଡ଼ିତ ରହୁ ନାୟକ ସେ ଅଙ୍ଗଳମୁଦ ।  
 ଏକ ଶରରେ ତାହାର ଶକ୍ତି ସପ୍ତଧୟ ॥  
 ବେନି ପାଦରେ ତେଜ ନୁପୁର ତା ଶୋହେ ।  
 ଦବ୍ୟ ଅବତାର ସେହୁ ମୈତ୍ରାସୁର ସମ୍ଭେ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଭୁଜରେ ଶୋହେ ଧନୁ ନାମ ଅଦ୍ଭୁତକ ।  
 କୋଟିଏ ଲକ୍ଷ ବଳକୁ ସତସ୍ତ୍ର ଉପକ ॥

ଧନରେ ଶୋହେ ମାଣିକ୍ୟ ଗୁଳା ପୁଣି ପୁଣି ।  
 ବାଳିଅର୍ଦ୍ଧ ଜାଣି ସେହୁ ଧନୁ ତେଜ ସଜ ।  
 ଅସୁତେ ଏବଂ ଉପରେ ଗୁଳା ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ।  
 ହାସ୍ୟ ନାଳା ତଥା ପାବୁଣରେ ଝଟକନ୍ତି ॥  
 ଦେବକୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦିବ ଯେଉଁ ଧନୁର ମହମା ।  
 ଯାହା ଜାତ କରଅଛି କୁଣିକେରୁ ଗୁଳା ।  
 ଅତପତ୍ରେ ଥୋଇଥିଲା କୁବେର ଭଣ୍ଡାରେ ।  
 ତହୁଁ ଶୁଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ସେ ନେଲେ ବଳାକାରେ ॥  
 ତେଣେ ଜଣିଲେ ତେଜେ କୋଟି ଦେବତାଙ୍କୁ ।  
 ସେ ଧନୁ ଦେଲେ ଯେ ନେଇ ମହାଶୟାକୁ ॥  
 ନେଇଲା ଧନୁ ଜାଣି ସେ ଧନୁର ସଙ୍କେତ ।  
 ସେ ଧନୁକୁ ମୈଷାସୁର ଧରି ନିଜ ଦୁସ୍ତ୍ର ।  
 ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଦେଶ କୋଟି ଅପାଳିତ ଶର ।  
 ମହା ଗୁରୁବର ବାହୁ ରଖିଲା ରଥର ।  
 ସହସ୍ରେ ଶୁଭ୍ରଜ ପଞ୍ଚସିକୋଟି ଶ୍ରେ ।  
 ଜଗତରେ ଅଜୟେ ସେ ଦୈତ୍ୟକୁଳସଣ୍ଠା ॥  
 ଶୁଣ ପରସିତ ମୈଷାସୁର ଭୁଜବଳେ ।  
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ଗୁଣାଶ୍ରୁ ଜଣିଲେ ଦେଲେ ॥  
 ତାହା ସମ୍ପାଦି କର୍ତ୍ତିବ କେହୁ ରବିତଳେ ।  
 ପ୍ରପ୍ରସିଦ୍ଧ ଯେହୁ କରପାରେ ଏକତଳେ ॥  
 ମହା ସମୁଦରେ ସଜହେଲା ସାରଥୀ ।  
 ରଥରେ ବଜେ କରଲ ବଜ୍ର ଦଣ୍ଡପାଣି ॥  
 ନବରୁ ବାହାର ଦେଲ ରକ୍ଷାକୁଳ ବ୍ରହ୍ମ ।  
 ରଥେ ବଜେ କରନ୍ତେଣ ଜର ଦଣ୍ଡେ ଧୁମ୍ ॥  
 ତପୋଗ୍ନି ସହ ବାତ ବହର ଉତ୍ତରେ ।  
 କାଳାନଳ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୋଟି ସଜେ ମଧ୍ୟପୁରେ ॥  
 ଜନ୍ୟମାସ ଶୁକ୍ଳ ମହାଅଷ୍ଟମୀର ଘନ ।  
 ତଳଦଣ୍ଡ ମୁଳାନସ୍ତବ ସେ ବିଦ୍ୟମାନ ॥  
 ମୂଳରୁଷ ପର ପୂର୍ବାଷାଢ଼ା ଯେ ନକ୍ଷତ୍ର ।  
 ଏ ଯୋଗରେ ମୈଷାସୁର ବିଜେକଲ ରଥ ॥  
 ପପ୍ରସନ୍ନମାନ ଲଗ୍ନପଥମରେ ରଥ ।  
 ମହାଶା ଦଣ୍ଡିମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇଣ ଗମଇ ॥  
 ବିଶ୍ୱକରଣ ଯେ ଅତମଣ୍ଡ ନାମେ ଯୋଗ ।  
 ଦଳୟେ ମହାଶୟର ସମରେଣ ବେଗ ॥  
 ବାହାର ରଥ ଯେ ଧୁମ୍ନଲୋଚନ ସାରଥୀ ।  
 କିମଭୁଦା ଦଳତ ଶ୍ରେ ଧାହିଁ ତନ୍ତ୍ରା ଶୁଭ ॥

ହେସନେ ଦଣ୍ଡେ ଲୋହୁତ ଦଳନର ଶିଖା ।  
 ବେନି ଭରଣ ହଜାଇ ଦାନବର ଏକା ।  
 ଏବଂ ବେଗ କର ସେ ବାହର ବିମାନ ।  
 ନିଦହଣ୍ଡେ ହେଲା ରହୁଛି ମନ୍ଦିଆନ ॥  
 ଦୁର୍ଗାର ଶୁଣୁବେ କହନ୍ତି ଯେ ନାଗସୁଣୀ ।  
 ମୈଷାସୁର ଦାନବ ଗୋ ସମରେ ସଲଗି ॥  
 ସଙ୍ଗେ ନାହିଁ ତାହାର ଗୋ ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟ ସଖା ।  
 ବିମାନ ଅସ୍ତେହ ଅସେ ମୈଷାସୁର ଏକା ॥  
 ମହାଶୟର ହୋଇଲା ଯହୁଁ ସନ୍ଦିଧାନେ ।  
 ଦୁର୍ଗା ଦେବା ବିଜେ କଲେ ହେତବ୍ୟ ବିମାନେ ॥  
 ଅକାରେ ଗଙ୍ଗା ନାମ ଦେବନାଥ ତଟ ।  
 ପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ହେତବ୍ୟ ଏ ଯାନ ଦୁଇ ଭେଟ ॥  
 ଜଗଜ୍ଜନନୀ ମୋହନୀ ଦୁର୍ଗାଭୂତ ଦେଖି ।  
 ମୈଷାସୁରଦାନବ ଯେ କହେ ହୋଇ କୋପୀ ॥  
 ଅଭୁତ ହୋଇ ଅଭଲୁ ରୁ କେବଣ ଦେଖି ।  
 ଏ ଭୂତ ଦେଖାଇ ମେର ଦୈତ୍ୟକୁ ବିନାଶ ।  
 ଏତେ ଏତେ ଯୋଦ୍ଧା ମୋର ମାଲକୁ ଅଣ୍ଡହେ ।  
 ବିଶ୍ୱାସବାଚନା ଅଲୋ ଅଟୁ ରୁହ ଏତେ ॥  
 ପୁଣ ପୁଣ ଦାନବ ସେ କହେ ଗଳଗଳ ।  
 ଅଜ ତୋହର ମାଂସ ଲୋ ଶାଢ଼ବ ଗୁଁ ଗୁଜି ॥  
 ତୋହର ରୁଧରେ ଅଜ କରବ ଗୁଁ ସ୍ନାନ ।  
 ତେବେ ପାଶୋରବ ସେନାକର ଦୁଃଖମାନ ॥  
 ମୈଷାସୁରର ଏ ବାଣୀ ଶୁଣି ମହାମାୟା ।  
 କହନ୍ତି କର୍ଜଣ ବାନ୍ୟ ହୋଇଣ ନିର୍ଭୟ ॥  
 ଅରେ ଦେବଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ଅଜ କାହିଁ ଯିବୁ ।  
 ସଖା ସୋଦର ମରାଉ ଶାଢ଼ ବି କରବୁ ॥  
 ଏତେ ଦର୍ପ କରଣ ରେ କହୁଛୁ ବସସ ।  
 ରୁଷ ପ୍ରମାଣେ କାଟିବି ଅଜ ତୋର ମାଂସ ॥  
 ରାଜ୍ୟ ଶ୍ରେଣ କରବାକୁ ନ କର ତୁ ଅଣ ।  
 ଶୁଧୁ ଜମୁନ କରବେ ଅଜ ତୋତେ ଗ୍ରାସ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବାଣୀ ଶୁଣି ଥରଲ ସେ କରେ ଧନୁ ।  
 ନାଗର ପୂର୍ବଭଲ କପଳ ହିତ ସୁନୁ ॥  
 ସହସ୍ରେକ ଭୁଜ ସେ ଯେ ଦେଖିଣ ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ।  
 ଶତେ ଶତ ଶତ ବିଜେ ସହସ୍ରେ ଭୁଜକୁ ॥  
 ସେ ଅସୁରର ନାଗର ଦେଖି ଗୋସାମଣୀ ।  
 ପଞ୍ଚସତ ଭୁଜେ ଧନ ଧରରେ ଯେ ଶାଣି ॥

ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ସମୟ ଦେଖି ମୈତ୍ରାସୁର ସ୍ବୟେ ।  
 ଗିରିବର ସମେ ବଳାଶିଳା ତାର କାପ୍ତେ ॥  
 ଲକ୍ଷ୍ମଣର ବିକଳେ ସେ ଧାତକାରେ ଭ୍ରମା ।  
 ମହୁଷା ଶରୀରେ ପଡ଼ି ହୋଇଗଲା ତୁମ୍ଭା ॥  
 ନବଲକ୍ଷ ଶର ମୈତ୍ରାସୁର ପୁଣି ଦେଖି ।  
 କହତ ନାଶରେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ତାହା ନାଶି ॥  
 କୋପେ ମହୁଷାସୁର ଯେ କାପ୍ତ ବଳାଇଲା ।  
 ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତେଜ ପ୍ରକାଶିଲା ॥  
 ଅସୁର ବଳକୁ ବଳ ହେଲା ଦୁର୍ଗାତେଜ ।  
 ଚରୁର୍ଦ୍ଧ୍ବ ଶୁବନ କି ହୋଇବ ଦହ୍ୟ ॥  
 କକଡ଼ା ମାସରେ ଯେଥେ କରେ ଜଳବୃଷ୍ଟି ।  
 ବେଳକର ବାଣ ତେଥେ ସ୍ବର୍ଗ ମଣ୍ଡ୍ୟ ଘୋଷ ॥  
 ଲଘବ ଶରେ ସେ ଯହୁଁ ନ ପାରିଲା ଜଣି ।  
 ଦେବଶରକୁ ଦାନବ ବିକ୍ଷେ ବେଗେ ଟାଣି ॥  
 କୋପେ ଦାନବ ପକ୍ଷତା ଶର ଯେ ପେଷିଲା ।  
 ଶ୍ରୀଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଉପରେ ପଥର ବର୍ଷିଲା ॥  
 ଶତେ ତାନ ବହଳରେ ବରଷେ ପାଷାଣ ।  
 ଏକ ଏକ ପଥର ଯେ ଯୋଗନେ ପ୍ରମାଣ ॥  
 ପାଷାଣ ପଡ଼ନ୍ତେ ଦେଖିଲେକ ଦେବୀ ଦୁର୍ବେ ।  
 ବକ୍ରାବଳ ନାସତକୁ ସଜାନିଲେ ବେଗେ ॥  
 ଯହିଁ ଇନ୍ଦ୍ର ଗିରିପଥ ହେଉଥିଲେ ପୁରୁଷ ।  
 ସେ ଶସ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ପକ୍ଷତ ନାଶଗଲେ ସବେ ॥  
 ଦୁରା ଧରଲେକ ଅଗ୍ନି ବାଣ ଯେ କୋଟିଏ ।  
 ସମ୍ଭାଳ ସମ୍ଭାଳ ଅରେ ମୈତ୍ରାସୁର ସ୍ବୟେ ॥  
 ଏକା ଅଗ୍ନି ବାଣ ହେଲା କୋଟି କୋଟି ମୁଠି ।  
 ଦେଖି ପ୍ରସଂସିଲା ମୟ ଦାନବର ନାତି ॥  
 ଏଡ଼େ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ତୁଲେ କାର କୁଳବଧୁ ।  
 ପ୍ରିୟମାତ୍ର ହୋଇଣ ନୋ ଶାବନହିଁ ସାଧୁ ॥  
 ନାହିଁ ନ ଥିଲା ନୋହୁବ ଏ ତଳି ଭୁବନ ।  
 ସେନାକୁ ମାରିଲୁ ଦେଖାଇଣ ଯଉତନ ॥  
 କାହିଁକି ବୋଲନ୍ତି ତୋତେ ଅବଳା ଯେ ବାମା ।  
 ଏହି ଜଗତରେ ତୁହି ସ୍ବପ୍ନା ଉତ୍ତମା ॥  
 ପ୍ରଥମ୍ ଯଦ୍ୟପି ଏହି କଥା ଜାଣିଥାନ୍ତି ।  
 ସମୟ ନକର ନିଶ୍ଚୟ ଶରଣ ପଶନ୍ତି ॥  
 ଏବେହେଁ ସୁନଇ ଅରେ କହେ ମୁହିଁତୋତେ ।  
 ଦେବୁ ତ ମୋର ଲଭିଯା ଦୁଃଖଦେଇ କେତେ ॥

ଦୁର୍ଗା ବୋଲିଲେ ନୁ ଶୁଣା ହୋଇଲୁ ଅପଦ୍ୟ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ର ପରଲେଖେ ସହ କପାଳ ପାତକ ॥  
 ଅରେ ଦୈତ୍ୟଏଥୁଁ ତୋତେକରନ୍ତରେ ରକ୍ଷା ।  
 ନୋ ନିମନ୍ତେ ମୋତେ ଦେବତାଙ୍କ ବଡ଼କଷା ॥  
 ଦେବଙ୍କ କଷ୍ଟ ଦେଇ ତୁ କଲୁ ବରଦାୟ ।  
 ତୋତେ ବଧକଲେ ଶୁଭ ହୋଇବରେ ସ୍ବର୍ଗ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ମୁଖ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ବଚନକୁ ଶୁଣି ।  
 କୋପେ ଜେଇ ମହୁଷା ଶତେ ନାଶ ଜାଣି ॥  
 ଯେଉଁ ଅଗ୍ନି ବାଣ ବିକ୍ଷେପଲେ ଦେବୀ ଦୁର୍ବେ ।  
 ସେହି ଲଭିଗଲା ଧୂମ୍ରଲେଚନର ଅଙ୍ଗେ ॥  
 କୋପେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ନିଭିପାତ ବାଣ ମାର ।  
 ଧୂମ୍ରଲେଚ ସାରଥୀ ତା କରରେ ନିବାର ॥  
 କୋପେ ମୈତ୍ରାସୁର ମେଘାଶର ଯେ ଦେଖଇ ।  
 ମୁଖଳ ଧାର ପ୍ରମାଣେ ଶର ବରଷଇ ॥  
 ଅଭିଚନ୍ଦ୍ର ଶର ମାର ଦେଲେ ଦେବୀ ଦୁର୍ବେ ।  
 ମେଘାଶର ନଷ୍ଟହୋଇ ଉଡ଼େ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ॥  
 ପୁନରପି ବ୍ରହ୍ମଶର ମାରେ ଗୋପାମଣୀ ।  
 ଧୂମ୍ରଲେଚ ସାରଥୀ ତା ପକାଇଲା ହାଣି ॥  
 ବେଳୁଁ ବେଳ ସମୟ ଯେ ହୋଇଲା ଅସାର ।  
 ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ଦେବ କି ଅଳ ଏ ନବ ସମ୍ଭାର ॥  
 କୋଟି କୋଟି ଶର ପ୍ରହାରଲେ ମୈତ୍ରାସୁର ।  
 ଦେବୀ ଦୁର୍ବେ ହେଉନ୍ତି ତା କହତ ପ୍ରକାର ॥  
 ଯେତେ ଶର ପ୍ରହାରଲେ ଜଗତଜନନୀ ।  
 ଧୂମ୍ରଲେଚନ ସାରଥୀ ପକାଇଲା ହାଣି ॥  
 ବ୍ରହ୍ମଶର ପାଶୁପତ ନ ସମ୍ଭାଷ ଶର ।  
 ସବୁ ରୁଷ୍ଟ ହୋଏ ଧୂମ୍ରଲେଚନ ଅଙ୍ଗର ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଦେଖିଲେକ ଧୂମ୍ରଲେଚନ ମହମା ।  
 ବୋଲିଲେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତୁ ଅଟୁ ମହାତମା ॥  
 ସାରଥୀ ହୋଇ ଏମନ୍ତ ମହମା ତୋହର ।  
 ଧନ୍ୟ ଗର୍ଭଧାତ୍ରୀ ମାତା ଅବର ପିଅର ॥  
 ହୁଁକାର ଶବଦ କଲେ ଜଗତଜନନୀ ।  
 ଶବ୍ଦ ଜାତ ହେଲେ ଲମ୍ବହାସୀ ଭୁଷଣୀ ॥  
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ତଳପାଟି କଲେ ଅବାଣରେ ଲବ ।  
 ଲମ୍ବହାସୀର ମହମା ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ବଳ ॥  
 ତାଙ୍କ ବିଶ୍ବରୂପ ଦୁର୍ଗା ଦେଖିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।  
 ବୋଲିଲେ ଗୋ ଦୁମ୍ବେ ଧୂମ୍ରଲେଚନକୁ ଭକ୍ଷ ॥

ସୂର୍ଯ୍ୟକେରୁ ବମାନ ଖୋ ଚିଲିବ ଭୁବିତ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ସଜା ଅଲୋ ସୁବ ଏକାମାସ ।  
 ଦେବାମାନେ ଭୁସ୍ତେ ସବେ ମିଳି ଯୁଦ୍ଧକର ।  
 ଧୂମ୍ରଭେରନର ଯୁଦ୍ଧ ଦେଲା ଅଗୋରର ।  
 କନ୍ଦୋଡ଼ ବୋଲନ୍ତି ତା'କିନା ଭୁଆଣୀ ।  
 ଧନୁଲୋଚନକୁ ମୁହଁ ଚିଲିବ ଏକ୍ଷଣ ।  
 ଲମ୍ବୁବୁଧୀ ବୋଲଲେକ ଚିଲିବ ମୁଁ ରଥ ।  
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଣ ସେହୁ ଧାଉଁଲେ ଭୁବନ ।  
 ବେନି ଦେଖା ଧାମନ୍ତେଣ ମୈତ୍ରା ଦନ୍ତେ ଶର ।  
 ସମସ୍ତ ଶର ପଡିଲେ ଦେଖାବ ଭୁଶୁର ।  
 ହେମାନଙ୍କୁ ସେ ଦେଖା ନ କରିନ୍ତି ଛାଡ଼ ।  
 ତା'କିନା ଧୂମ୍ରଭେରନେ ଚିଲିବ ଚଡ଼ତ ॥  
 ଭୁଆଣୀ ଚିଲିଦେଲା ସୂର୍ଯ୍ୟକେରୁ ଯାନ ।  
 ଭସ୍ତେ ମୈତ୍ରାସୁର ତହୁଁ ଦେଲା ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଅରେ ଯାଉଁ କହୁଲେ ତା'କିନା ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ପକାଇଲା ଶବନକୁ ଘେନି ।  
 ଭୟରେ ମହୁଷାସୁର ଦେଲା ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।  
 ଅକାଶେ ଦେଖନ୍ତି ସବୁ ଦେବଦେବମାନ ॥  
 ହବ୍ୟପଥ ଘେନି ଶୁଣିଦେଲେ ଦେଖା ଦୁର୍ଗେ ।  
 ମହୁଷାସୁର ଭୟନ୍ତ ଯାଇଁ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ।  
 ଶେଷେ ବମାନ ତେଜସ୍ବ କଲେ ମହାମାୟୀ ।  
 କେଶରୀ ପିଟିରେ ବେଶେ ବିଜେକଲେ ଯାଇଁ ॥  
 ଅକାଶରେ ଉଡ଼ିଯାଏ ସେ କେଶରୀ ବଳା ।  
 ମହୁଷାସୁର ଗୁମୁରେ ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ମିଳି ।  
 ଦେଖିଣ କୋପାଳକ ଯେ ମହାଦାସ ନାତି ।  
 କୋପରରେ ଦେଖିଦେଲା ଶତଧାରୀ ଶକ୍ତି ।  
 ଦେଖି ଅମୋହ ଘରକୁ ଦେଖି ମହାମାୟେ ।  
 ବେନିପର ପଡ଼ି ତାଳେ ଦେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାୟେ ॥  
 କୋପରେ ଗର୍ଜିଲେ ଘନ ଘନ ମହାବଳା ।  
 ଧାଇଁଣ ବନ୍ଧୁକ ପୁଣି ଶର ଅଦ୍ରାବଳି ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ମାରିଲେକ ବଳୁ ମୁଦୁସର ।  
 ବେନିପଥ ପଛତାଳେ ଦେଲେ ଶତରୁର ।  
 ଅସୁବ ସ୍ବେ ଦେଖିଲେ ପୁଣି ଦୈତ୍ୟମଣି ।  
 ଭୁଦ୍ରପର ଦେଖି ହାଣିଦେଲେ ଗୋସାମଣୀ ।  
 କୋପେ ମୈତ୍ରାସୁର କାଳଚକ୍ର ଯେ ଦେଖିଲ ।  
 ଉଦାସ ଚଳେ ତା ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ବନାଶିଲ ॥

ପୁଣ କୋଟିଏକ ବାଣ ବନ୍ଧ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ।  
 ନଳିକା ପାତ ହୋଇଲା ସବୁ ବନ୍ଧ ଭୁବ ॥  
 ଝରି ନେନି ହାମେ ପକାଇଲେ ଦେବଶର ।  
 ବାଣ ଚଳେ କିବା କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟର କରଣ ॥  
 ଦେଖିଣ ମହୁଷାସୁର ପ୍ରତିଶର କଲା ।  
 ଶତଶଠି ବାରେ ତା ଛଣ୍ଡାଇଣ ଦେଲା ॥  
 ଅନୁକ୍ଷେପେ ନାଶର ପେଷର ମହୁଷା ।  
 ଦୁର୍ଗାକୁ ଜିଣିବ ବୋଲି କରନ୍ତି ଭରସା ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଯେତେ ଶର କଲେକ ପ୍ରହାର ।  
 କେନ୍ଦ୍ର ନ ବଞ୍ଚଇ ପୁଣି ମହୁଷା ହୃଦର ॥  
 କୋପେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ପୁଣ ଲକ୍ଷେବାଣ ଧର ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଶିର ଛେଦ ବୋଲିଣ ପ୍ରହାର ॥  
 ବେନି ଭୁବକୁ ସେ କୋଟି ଶର ଦେଖି ।  
 ପ୍ରହର ପୁଣ କଲେ ପାଦ ଛେଦ ଭୂଷି ॥  
 ଦେଖିଣ ମହୁଷାସୁର ପ୍ରତିଅସୁ କଲା ।  
 ପରୁ ନାଶରମାନଙ୍କୁ ଛେଦି ପକାଇଲା ॥  
 ଧାତକାରେ ଦେଖା ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ବାଣ ଦେଖି ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଧନୁହୋଣ ପକାଇଲେ ନାଶି ॥  
 ପୁଣ ବାରୁଣା ଶରକୁ ଦେଖି ଗୋସାମଣୀ ।  
 ମହୁଷା ଗଦା ଗୁରୁକ ପକାଇଲେ ହାଣି ॥  
 ବଞ୍ଚିବ ହୋଇଣ ସେ କପିଳ ସିଦ୍ଧବଳା ।  
 ମହାଲେ ମହୁଷିଏ ଦେଲା ଅନର୍ଗଳା ॥  
 ଗୁରୁ ଚରଣେ ପୁରୁଲ ନମସ୍କାର ପୃଥ୍ବୀ ।  
 ଶିରକଣ୍ଠି ଗୋଟିଲ ତା ପୁର ବାରପୁଷ୍ପ ।  
 ଦଶ ଦକ୍ଷିଣ ପୁଷ୍ପ ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଉତ୍ତର ।  
 ଏସ୍ତପୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲା ଯେ ମହୁଷା ଶରୀର ॥  
 ସ୍ବର୍ଗମଣ୍ଡଳ ବେନିପୁର ଏକା ତା ଶରୀର ।  
 ମହାବିଶ୍ବରୂପ ଧରଅଛି ସେ ଅନ୍ତର ॥  
 ବହୁବ୍ରହ୍ମ ଅଭରଣ ମୈତ୍ରାସୁର କାୟେ ।  
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦଶର ସେହୁ ଉଦେଗିଭ୍ରାୟେ ॥  
 ସିଦ୍ଧରେ ହାଣିବାକୁ ସେ ଲୋକର ଚୌକତ ।  
 ତଳମହାପର ତାକୁ ଦିଶେ ବହୁମଣ ॥  
 ମୈତ୍ରାସୁର ରୂପ ଦେଖି ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ବୋଲେ ।  
 ଏ ସ୍ଥଳ ନୋହୁବ ଏବେ ନାହିଁତ ଦେଖିଲେ ॥  
 ପଞ୍ଚଶତ ଭୁଜେ ଦେଖା ଧରଲକ ଧନୁ ।  
 ନାଶର ପକାଇଣ ସେ ବନ୍ଧିଲେ ଗରୁ ॥



ମହା ବଶରୁପ ବକାଶିଲେ ମହାମାୟା ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଉପରକୁ ଶର ବୃଷ୍ଟି ହୁଏ ॥  
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ଶର ତହିଁ କଲେ ଦେଖା ବୃଷ୍ଟି ।  
 ମହାସାସୁର ଶରରେ ପଡ଼ି ଗୁଣ୍ଡା ଇତି ॥  
 ଦେବଶର ମାନ ପୁଣି ଦୁର୍ବାଦେଶ କଟକ ।  
 ମହାସାସୁର ଶରରେ ତଳେ ନ ଭେଦଲେ ॥  
 ବଳ ବଳ ମହାମାୟା ହୋଇଲେ ବମୁଣ ।  
 ରକ୍ଷ ଦେହେ ନ ଭେଦର ଶାସ୍ତ୍ରଶର ଯାକ ॥  
 ଏକଧନୁକରେ ଲକ୍ଷେ କୋଟି ଶର ବଳି ।  
 ପଞ୍ଚ ଶ ଧନୁରେ ବଳଦ୍ୟନ୍ତ ଶର ସଜ୍ଜି ॥  
 ମେରୁଗିରି ପ୍ରାୟେ ଦୈତ୍ୟ ନିଷ୍ଠୁଳେ ରହୁଛି ।  
 ବେଳୁଁ ବେଳ କୋପରେ କାୟା ବଢ଼ାଇଛି ॥  
 କୋପେ ଗୋଷାମଣୀ ପୁଣ ଦବ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର କଲେ ।  
 ନାଗପାଶ ବାଣ ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଣ ପେଷିଲେ ॥  
 ଅଭଲେ ଯେ ନାଟର ମହା ବଶରୁପ ଧର ।  
 ପୁଂସକାର ଗର୍ଜନରେ ବଡ଼ ବୃଷ୍ଟି କରି ॥  
 ଜଗତ ଉତ୍କଳ ଦେଲ ଦେଖି ମୈତ୍ରାସୁର ।  
 ହିଂସା ମାରି ନ ଶକିଲା ସେ ଅକ୍ଷୟ ଶର ॥  
 ପୁଣ ସୁଦର୍ଶନ ତଳ ଧରି ମହାମାୟା ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଶରରେତ ବୋଲଣ ପେଷଇ ॥  
 କୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟର ତେଜ ସେହିଁ ମହାତର ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର କହେ ପଡ଼ି ହୋଇଲା ସେ ବଳ ॥  
 ପୁଣ ଦେଖ ନାଗପୁଣ ଶର କଟର ଧର ।  
 ଧନୁବେଦ ପଡ଼ି ଶୁଣେ ବସାଇ ଓଷାରି ॥  
 ଉତ୍କଳେ ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ତେଡ଼େ ବଡ଼ ଶର ।  
 ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ଦିଶେ ଜଳବନ୍ଧୁ ପରକାର ।  
 ଶୂନ୍ୟେ ବହନ୍ତା ପୁରୁଷେ ରହ ନ ପାରିଲେ ।  
 ଅଜ କ ପ୍ରଳୟ ହେବ ଏହା ବଶୁରଲେ ॥  
 ତନିବେଳ ଉତ୍କଳେ ଗୁଡ଼ିଲେ ସେ ଶର ।  
 କୋଟିଏ ନିର୍ବାଚ ପର କଲା ଶକ୍ତି ଘୋର ॥  
 ମୈତ୍ରାସୁର ବକ୍ଷସ୍ତଳେ ଯାଇଣ ପଡ଼ିଲା ।  
 ତେଡ଼େ ଶର ନ ଭେଦଣ ବାହୁଡ଼ ଅଭିଳ ॥  
 ପୁଣ ପରପ ପରଶୁ କୋଟିଏ ପେଷିଲେ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଅଙ୍ଗେ ସେ ଯେ ଭେଦ ନ ପାରିଲେ ।  
 ଯେତେ ଦେବଶର ବଳିଲେକି କାତ୍ୟାୟନୀ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁର ଶିରେ ପଡ଼ି ସବେ ହେଲେ ହାନି ॥

ମହାସାସୁରର ଦେହ ଅବିଭକ୍ତ ତ ଜାଣ ।  
 ଦେବଶାସ୍ତ୍ରମାନ ପଡ଼ି ହେଉଛନ୍ତି ଚୁଣ୍ଡି ।  
 ନାଗପୁରୁ ବସୁ ଯେ ନ କରେ ମୈତ୍ରାସୁର ।  
 ଦୁର୍ଗା ଗୁମ୍ଫାରେ ଦ୍ଵିଗୁଣ ପ୍ରତାପ ଦେଖାଏ ॥  
 ମୁଖନାଦ କରଣ ସେ ଧାର୍ବ ଅତ ବେଗେ ।  
 ଦୁର୍ଗା ବାହନ ହିଂସାକୁ ପ୍ରହାରଲା ଶିଳେ ॥  
 ତାହା ଦେଖିଣ ଗର୍ଜଇ ହିଂସା ମହାବଳ ।  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ରେ ବାରେ ସମ୍ପାଦ ସମ୍ପାଦ ॥  
 ମୁହିଁ ହଂସେ ବ୍ରତ କରିଅଛି ରେ ଅକର୍ତ୍ତ୍ତ୍ଵ ।  
 ମୈତ୍ରାକୁ ମାରିବ ମୁହିଁ ତୋର ବୋପ କାହୁଁ ॥  
 ଦୁର୍ଗାର ବଚନ ଶୁଣି ଶାନ୍ତି ସେ କେଶବ ।  
 ପୁଣ ପୁଣ ମୈତ୍ରାସୁର ଶରର ବମୁଣ ॥  
 କୋପେ ଦୁର୍ଗାଦେଶ ଲେହଣର ଗଦା ଘେନି ।  
 ମହାସାସୁର ଉପରେ ପ୍ରହାରଲେ ପୁଣି ॥  
 ବୁଲାଇଣ ମହାମାୟା ପ୍ରହାରଲେ ଶର ।  
 କୋଟିବନ୍ତ ପଡ଼ିଲା ତ ମହାସାସୁର ।  
 ବେନି ଗଦା ମୈତ୍ରାସୁର ବକ୍ଷସ୍ତଳରେ ପଡ଼ିଲା ।  
 ତେଡ଼େବଡ଼ ଗଦା ବଳ ଧୁଳି ହୋଇଗଲା ॥  
 ଅନବେଳେ ଶିରେ ପ୍ରହାରଲେ ଗଦା ବେନି ।  
 ରକ୍ଷଣେ ଶୁଭର ଯେ ଇତିଲ ବହନି ॥  
 ଲୁହାର ଗଦା ଯହୁଁଟ ହେଲା ଉତ୍ତପାତ ।  
 ବିଶୁଳ ଧରି ମାରିଲେ ପୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ ॥  
 ନିଭୟ ଦାନବ ଶାର କୋପେ ଧାଉଁଅଛି ।  
 ଶୁଳ ଶସ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ତାର ନୋହୁଲା ଯେ ବଳ ॥  
 ପୁଣ ଦୁର୍ଗା ପେଷିଲେ ଯେ ବନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦର ।  
 ମହାସାସୁର ଶିରେ ପଡ଼ି ହେଲା ନୁର ॥  
 କୋପେ ଦେଖ ବୁଲାଇଲେ ଗଦା ସୂର୍ଯ୍ୟାବଳୀ ।  
 ମହାସାସୁର ଉପରେ ପ୍ରହାରଲେ ତୋଳ ॥  
 ସେ ଶସ୍ତ୍ରରେ ନାଗଶଲ ମନ୍ତ୍ରନାମେ ଦୈତ୍ୟ ।  
 ସେ ଗଦା ବନାଶ ହେଲା ମୈତ୍ରାସୁର ମାୟ ॥  
 ପୁଣ ପ୍ରହାରଲେ ନାଗାସୁର ଯେ ପରପ ।  
 ସେହୁ ପଡ଼ି ଚୁଣ୍ଡି ହେଲା ମୈତ୍ରାସୁର ଶର ॥  
 ଶସ୍ତ୍ର ବଳିଲେ ନ ପୁଣେ ପୁଣି ତାର କାତ୍ୟାୟ ।  
 ସମସ୍ତ ଦେବ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ହେଲେ ସମ୍ପେ ॥  
 ଶସ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଲେଣ ମୈତ୍ରାସୁର ଘାତର କପାଳ ।  
 ବେଳୁଁ ତାର ତେଜ ହେଉଛି ପ୍ରବଳ ॥



ତାହା ଦେଖି କୋପେ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାଇଁଲେ ।  
 ପରଶୁ କୁଠାର ତୋଳ ବେଗେ ସେ ମାରିଲେ ॥  
 କରବାଳ ପଡ଼ିଲାକ ମହୁଷାର କଟେ ।  
 ବେନିଶସ୍ତ୍ର ହୋଇଣ ସେ ପଞ୍ଚକ୍ଷୁ କୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ॥  
 ପଡ଼ିଲା ବେନିମନ୍ତର ଭିତ୍ତିପ୍ରାୟେ ହୋଇ ।  
 ଅସୁର ରତି ଶବ୍ଦରେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପିଲ ।  
 ଦେଖିଣ ଅନନ୍ତ ହେଲେ ସବ ବୃନ୍ଦାବଳେ ।  
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଶବ୍ଦ ସେ ଶୁଣେ ତନିଲେକେ ॥  
 ଅକାଶରୁ ଦେବତାଏ କଲେ ହେମ ବୃଷ୍ଟି ।  
 ବାହା ସିନ୍ଧୁ ତଳେ ସେହୁ ଖଣ୍ଡିଲେ ଅରଷ୍ଟି ॥  
 ଶୁଣ ପରାସିତ ଭକ୍ତ ଅସୁର କାହାଣୀ ।  
 ମହୁଷାସୁରର ଶିର ଛେଦ ଗୋସାମଣୀ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ ଅଗୋଚର ସେ ଅସୁର ମାୟା ।  
 ଗର୍ଭ ଭିତରୁ ବାହାର କଲା ନିଜ କାୟା ॥  
 ବାଚାର୍କ ପ୍ରାୟେ ମହୁଷାସୁର ନିଜମୁଖି ।  
 ବାନରରେ ପରିବେଶ ହାହାରେ କାତ ॥  
 ନିଜରୂପ ପ୍ରକାଶିଲା ଦୈତ୍ୟ ଯହୁଁ ହାଦେ ।  
 ବେଗେ ହିଲେ ଧରଣ ମାର ଦେଖା ହୃଦେ ॥  
 ଶୁଭ ତା ହୃଦେ ମାଡ଼ିଲେ ଦେବା ମହାବଳେ ।  
 ବସୁରୂପ ପ୍ରକାଶିଣ ବସି ବସନ୍ତଲେ ॥  
 ମହୁଷାସୁରର ପୁଣ୍ୟ ବାମଦାଦ ଦେଇ ।  
 ଦକ୍ଷ ଭରଣ ମାତଲେ ବସନ୍ତଲେ ନେଇ ॥  
 ଅଶୋକ ଶୁଭ ମାତଲେ ସହସ୍ରେକ ଭୁଜେ ।  
 ତଥାପିହିଁ ନ ରହଇ ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଦନୁଜେ ॥  
 ମହୁଷାସୁର ଦାନବ ଛାଉଣି ତଳେ ।  
 ସମସ୍ତ ବଳ କନ୍ଦର ହେଉଅଛି ଧୂଳି ॥  
 କୁସଳ ତଳେ ପଶୁସ୍ତ୍ର ହୋଇ ସେ ଭ୍ରମର ।  
 ନିଶ୍ଚାସତେ ସହସ୍ରେକ ଯୋଜନ ଗମର ॥  
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବମୁଖେ ଡାକଦେଲେ ଦେବା ଗୋସାମଣୀ ।  
 ଅଲୋ କାଳିକା ବାସେଲା ରୁଦ୍ର, ନାଗସୁଣୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବନରେ ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନୀ ।  
 ଛପନ କୋଟି ପିଣ୍ଡାତୀ ଭକ୍ଷଣି ଯୋଗୀ ॥  
 ନବକୋଟି ଶୋଣେନ୍ଦ୍ର ସେ ହି ଅବଦୁତ ଚଣ୍ଡୀ ।  
 କୌତବକୋଟି ଡାକିଲ ଛପକୋଟି ଗୁଣ୍ଡାଣୀ ॥  
 ଉତ୍ତରାସୁର ସମତଣ୍ଡୀ ହିପୁର କୁଠାର ।  
 ଗୋତକମା ମାରକମା ନିମ୍ନେ ମାହେଶ୍ଵରୀ ॥

ମହା ବସୁରୂପ ପ୍ରକାଶର ମହାଶବ୍ଦ ।  
 ଧୂଳିକର ହେଲା ଶୁଣିବାତେ ଚିତ୍ତର ॥  
 ମହା ମହା ପରବତମାନେ ଯେତେ ଥିଲେ ।  
 ମୈଷାସୁର ପାଦ ବାଜି ଚୁଣ୍ଡି ହୋଇଗଲେ ॥  
 ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ପରିସନ୍ତେ ଶୂନ୍ୟ ବଢ଼ାଇଲା ।  
 ଦେବତାଙ୍କୁ ମାରବାକୁ ଗୁଣ ବୁଲାଇଲା ॥  
 ଅନୁଲେ ଦେବତାଗଣେ ନ ଡାରିଲୁ ରହ ।  
 ହାକିଣ୍ଡ ହୋ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ କର ଏଥିଁ ହାହ ॥  
 ମାର ଦବ୍ୟବାଣ ମରୁ ଅସୁର ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ନିମିଷକେ ନାଶିବ ଏ ଅମର ମଣ୍ଡଳ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କର ବିକଳ ଶୁଣି ଗୋସାମଣୀ ।  
 ଲକ୍ଷକର ପଦେ ଶର ଘେଷିଲେ ତସଣି ॥  
 ମୈଷାସୁର ଅଙ୍ଗେ ବାଜି ଧୂଳି ହୋଇଗଲେ ।  
 ଦେଖି ଜଗତଜନନୀ ମହାକୋପ କଲେ ॥  
 ଦେଖି ମାଏ ଦେବତାଙ୍କ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିକଳ ।  
 କୋଦଣ୍ଡରେ ବସାଇଲେ ଶର ମହାକାଳ ॥  
 ଶୁଣିରୁ ଛାଡ଼ିଲେ ତାକୁ ଜଗତ ଛନ ଛନ ।  
 କି ଅବା ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରଳୟ ହେବ ଅଭବନ ॥  
 ଦେବତାଏ ଭୟେ ଶୂନ୍ୟପୁରୁ ପଳାଇଲେ ।  
 ସେ ରୁଦ୍ରଶର ପ୍ରତାପେ ରହ ନ ପାରିଲେ ॥  
 ସେ ଶରକୁ ଅଛି ତହୁଁ ଦେଲେ ଗୋସାମଣୀ ।  
 ମହୁଷାସୁରର କଳ ପକାଅ ତୁ ହାଣି ॥  
 ଅପାଳିତ ଶର ସେ ଜଗତେ ଅଟଇ ।  
 ଯାକୁ ପେଷିବ ତା ଶର କମଳ କଟଇ ॥  
 ନନ୍ଦର ତିର ସମାନେ ମୈଷ ସୁର କାୟେ ।  
 ମହାକାଳ ବାଣ ହେଲା ମେରୁଗିରି ପ୍ରାୟେ ॥  
 କରେ ତାର ବଳ ନବନିଶୀ ସେ କୁଠାର ।  
 କହିତ ତାହାକୁ ବ୍ରହ୍ମା ବସୁ ମହେଶ୍ଵର ॥  
 ପ୍ରଳୟାନ୍ତକ ଶର ସେ କଲୁ ଅବତାର ।  
 ସରୁକାଳେ ନାଶ କରେ ପୃଥି ମହାଶବ୍ଦ ।  
 ହେ ଶଶସ ଦୁର୍ଗା ପେଷୁଁ ଶର ମହାକାଳ ।  
 ମୈଷା ଉପରକୁ ଗଲା ଘେନି କରବାଳ ॥  
 ତାର ଗୋର ରୂପ ଦେଖି ଧାଇଁଲା ମହୁଷା ।  
 ବେନିଶୁଭ ମରଇ ନ ରଖି ଶୀବ ଅଶା ॥  
 ପୁଣି ପୁଣି ଶୁଣ ମାରାଇବ ମହାବଳୀ ।  
 ବାଣକୁ ଧରିଲା ଯାଇଁ ମୈଷାସୁର ତୋଳ ॥

ଭବ୍ୟବଦ୍ଧା ସମାପ୍ତଶ୍ରୀ ବନ୍ଧୁପୁଣୀ ଦେବୀ ।  
 ଗଙ୍ଗାଧରା ମହାଶୟା କପାଳା ଭୈରବୀ ॥  
 କାଳା କଳାଳା ବେତାଳା ଲମ୍ବଦାସୀ ସଖା ।  
 ତାଳନା ଭୁବନଶ୍ରୀ ଏ ଦିଶାଗର ଦେବୀ ।  
 ଅଠର ମେଘେ ଚଣ୍ଡୀ ଦେବୀ ଅଶ୍ରୀ କୋଟି ।  
 ମହା ମହୁଷ ଉପର ଏନାବେଦେ ଉଠି ॥  
 ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନା ମହାକୋପାଳିନୀ ।  
 ମାତୃଶ୍ରୀ କପିଳେ ମୈତ୍ରାୟଣ ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ॥  
 ଚୌଷଠି ଯୋଗିନୀ ଧରଲେକ ଶୁଭ ଲୁପି ।  
 ଦେବୀ ଭୁବେ ମାତୃଲେକ ଶକ୍ତି କାମରୂପୀ ॥  
 ପଞ୍ଚପଦ୍ମ ଦେବୀ ମାତୃ କପିଳେକ ଜାନୁ ।  
 ସାତପଦ୍ମ ଶୋଣେହା ଯେ ଲୁପି ତାର ତନୁ ॥  
 ଶୁଭପଦ୍ମ ଧରଲେକ ଉପ୍ପ କୋଟି ଦେବୀ ।  
 ଶିର ମାତୃ ବସି ତରୁଣି ଭରବସା ॥  
 ତେରକୋଟି ବ୍ୟାଘ୍ର ତର ପୁଷ୍ପ ମାଂସ ଭସି ।  
 ସିଂହ ଯାଇଁ ଧରଲେକ ତାର ବେଶେ କୁସି ॥  
 ତକ୍ଷକ ନାଗ ବେଢ଼ିଲି ପୁଣ ଶରୀର ପୁର ।  
 ବେଳି ପାଞ୍ଚ ଧରଲେ ସେ ନାସିକା ଉପର ॥  
 ବସ୍ତ୍ରପୁର ଧର ସବେ ମହୁଷାକୁ ଲୁପି ।  
 ଜଗତେ ମହୁଷାସୁର ଅଟେ କାମରୂପୀ ॥  
 କୋପରେ ମହୁଷାସୁର ଦେହ ଦେଲେ ଝାଡ଼ି ।  
 ସିଂହାଚ ଦୋର ଦେଶୀଏ ବନ୍ଧୁ ଦୁରେ ପଡ଼ି ॥  
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପରେ ପଡ଼ିଲେ ଉପ୍ପ କୋଟି ଦେବୀ ।  
 ତନୁଦ୍ୱୀପେ ପଡ଼ି ଚୌଦକୋଟି ଭରବସା ॥  
 କୁଣ୍ଡଳୀପରେ ପଡ଼ିଲେ ନବକୋଟି ଚଣ୍ଡୀ ।  
 ତଳସାଗର ଗୁମଣୀ ଶୌଚ ଦ୍ୱୀପେ ମଣ୍ଡି ॥  
 ସିଂହଳ ଦ୍ୱୀପରେ ଶତେପଦ୍ମ ପିରୁଣ୍ଡା ।  
 ପାଣ୍ଡୁଦ୍ୱୀପରେ ପଡ଼ିଲେ କୋଟି ଗୋଷାମଣୀ ॥  
 ଶାକଲ୍ୟ ଦ୍ୱୀପରେ ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନା ।  
 ପଦ୍ମୋଦକ ତାଳନା ତୁଳେ ଚରଣି ଯୋଗୀ ॥  
 ଛାମେ ପଦ୍ମତେ ବନରେ ପଡ଼ିଲେ ଯେ ସ୍ଥାନେ ।  
 ଉଠି ନ ପାରିଲେ ବ୍ୟଥା ପର ଦେଶମାନେ ॥  
 ଛେଟ୍ଟୀ କାଶୀ କୁରୁକା କେ ହୋଇଲେ ଯେ କେଶୀ ।  
 ହୃଦୟ ପଞ୍ଚବ ଶକ୍ତି ହୋଇଲେ ବରୁଣା ॥  
 ଯେ ଯହିଁ ପଡ଼ିଲେ ସେହି ରହଲେ ସେଠାଇଁ ।  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ବୋଇଲେକ ତାଳେଶ୍ୱରୀ ସର ॥

ଦେବୀ ପଡ଼ିଲେ ଲୋ କାହିଁ ଛାଡ଼ିତ ଯେ ହୋଇ  
 ପିଞ୍ଜରୁପେ ପୂଜା ପାଇଥାନ୍ତୁ ସେହଠାଇଁ ॥  
 ପଞ୍ଚାଶ ହୋଇ ତାଳର ବାଦ୍ୟ ଦେଉ ସେଇ ।  
 ଦାସ ପାଶାଣ ମୁଣିକା ନିପୁଣର ବସ ॥  
 ଦୁର୍ଗାର ବନେ କାଳେଶ୍ୱରୀ ତାଳଦେବୀ ।  
 ଦେ ଦେବ ଏ ତରଣାଦ ଭୁମର ଶ୍ରବଣ ॥  
 ଜଗତ ଜନନୀକର ଅଜ୍ଞା ପରମାଶେ ।  
 ଯେ ଯହିଁ ପଡ଼ିଲେ ପୂଜା ପାଞ୍ଚ ସେହି ସ୍ଥାନେ ॥  
 ଶୁକମୁନି ବୋଲେ ଶୁଣ ପଞ୍ଚାକ୍ଷିତ ସଜା ।  
 ସମସ୍ତେ ପାଶାଣ ଚୁପେ ପାଇଲେକ ପୂଜା ॥  
 ଦେଶମାନେ ଯହୁଁ ଉଚ୍ଚଗତେ ସେ ଗଗନେ ।  
 ସିଂହକୁ ଘେନିଣ ଦେବୀ ରହଲେକ ଶୂନ୍ୟେ ॥  
 ସିଂହଳ ମାତୃଶ୍ରୀ ରହୁଛନ୍ତି କାତ୍ୟାୟନା ।  
 ଭ୍ରମେ ମୈତ୍ରାୟଣ ନବଶକ୍ତି ଯେ ମେଘନା ॥  
 ପୃଥ୍ୱୀର ମଧ୍ୟରେ ସେହି ନ ପାରିଲା ରହ ।  
 ଶୀର ସମୁଦ୍ରମଧ୍ୟରେ ହେଲା ଜଳଶାୟୀ ॥  
 ମହାଶ୍ୱବ ଜଳେ ଦେବ ଏହାକୁ ମୁଁ ମାତୃ ।  
 ଅଗାଧ ଜଳରେ ପଡ଼ି ମରୁ ଏହି ରୁଡ଼ି ।  
 ଏମନ୍ତ ବରୁର କଲ ସେ ମହୁଷାସୁର ।  
 ଶୂଳେକ ମାତୃଶ୍ରୀ ଅଥେ ମୋହର ଦୃଢ଼ବ ॥  
 ନ ପାରିଲ ଅବଳାକୁ ମୁହିଁ କେବେ ଜଣି ।  
 ଭଲ ବଳ ବହୁଅଛି ଅଙ୍ଗେ ଏ ତରୁଣୀ ॥  
 ଏହାକୁ ଅଗାଧ ଜଳେ ବୁଡ଼ାଇ ମାରବ ।  
 ଏସ୍ତରୁ ବଢ଼ିଲେ ଦେବତାଙ୍କୁ ନ ରଖିବ ॥  
 ଏମାନ ଭୁବନଛନ୍ତି ଦେବତାଏ ସେନା ।  
 ଅଜ ଚାଣିକା ଏହାର ବଳ ସାଧ୍ୟ କି ନା ॥  
 ଏତେ ଭବ ରୁଡ଼ିଲା ସେ ମହାଶ୍ୱବ ଜଳେ ।  
 ଶୂଳ ମାତୃଛନ୍ତି ଦେବୀ ତାର ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ॥  
 ରୁଡ଼ିଲା ଅସର ଯେ ଅଗାଧ ଜଳରେ ।  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ରୁଡ଼ିଲେ ତାହାର ସଙ୍ଗରେ ॥  
 ଲକ୍ଷେତାନ ଜଳେ ରୁଡ଼ି ଗଲା ସେ ଦଇତ ।  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ବହିଁ ରୁଡ଼ି ହୋଇଲେ ଚକ୍ରତ ॥  
 ବରୁରନ୍ତୁ ଏହାକୁ ନ ପାରିଲା ମାର ।  
 ଶୁଭଦେଲେ ମାରବ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥା ଅଦ କର ॥  
 ଶୁଭ ଶୁଭଲେ ତ ଅଛ ନ ପାରିବ ଧର ।  
 ଜନ୍ମ କାଳିବ ଏହାକୁ କି ଉପାୟ କର ॥

ଧନ୍ୟ ଏହାର ଜୀବନ ଯଥାତା ରଚନା ।  
 ଜଳ ଅନଳରେ ଏହା ମରଣ ନୋହୁଲା ।  
 ଶୋର ଗର୍ଜନ କରଇ ଜଳରେ ମହତା ।  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଶୁଭ୍ର ଶୁକ୍ଳ ମାରିବା ଭରସା ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଶ୍ରବଣାରୁ ଏସନ ସମୟେ ।  
 ସବୁକ୍ଷେତ୍ର ଏକଦେବୀ ଜନମ ଯେ ହୁଏ ।  
 କାନ୍ୟକ ବନରେ ରହୁ ଜଳପାଣୀ ଦେବ ।  
 ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରକାଶିଲେ ପୂରଣ ଅବସା ॥  
 ମହାଶୟର ହୃଦରେ ଲଗାଇ ହିଁକିଲେ ।  
 ଶଗକେ ଜଳଭିତରୁ କୁଳକୁ ଅଣିଲେ ॥  
 ମୈତ୍ରୀ ଅଙ୍ଗେ ମାତ୍ରଛନ୍ତି ଶୂଳ ଦୁର୍ଗା ଦେବୀ ।  
 ଅସ୍ତର ଗର୍ଜନେ କମ୍ପି ଅଛି ପୃଥିବୀଦେବୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ପାଖରେ ସାଦାନାହିଁ ଅନ କେହ ।  
 ଏକା ସବୁକ୍ଷେତ୍ର ଯେ ଛନ୍ତି ଉଦ୍ଧାର ଦୋର ॥  
 ମହାଶୟ ଯହିଁ ବନାସ ନୋହୁଲଇ ପୁଣି ।  
 ଅଭୁତେ ଦେବୀଙ୍କ ରୁହିଲେକ ଗୋସାମଣୀ ।  
 ଦେବୀଙ୍କ ମନ ଜାଣି ସେ ଦେଲେକ ସମ୍ପାଦ ।  
 ମନରେ ମହାମାୟେ ଗୋ ନୃସିଂହ ବିଷାଦ ॥  
 ଶୁଣେ ଗୋ ମାତା ଏବେ ମୈତ୍ରୀସ୍ତର କଥା ।  
 ଶିବ ପ୍ରବେଶେ ଯୁଦ୍ଧରେ ତୋଷ ବ୍ରହ୍ମବେଶ ॥  
 ଅଶୀସହସ୍ର ବରଷ କଲା ଘୋର ତପ ।  
 ଏହେ ବର ଦେଲେ ପିତା ତପ ଅନୁରୂପ ॥  
 ପୁରୁଷକରେ ଅବଧ ମାରିଲା ଏ ବର ।  
 ବିଷ୍ଣୁ ସମାନ ନ ଦେଲେ କଲିଲେ ସମର ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହୁଲା ବୁଝାଇ ଏହାର ଅଗର ।  
 ବିଷ୍ଣୁ ହୋଇବେଶି ପ୍ରିୟରୂପେ ଅବତାର ॥  
 ମହାଶୟ ବୋଇଲ ମନ୍ତ୍ରୀ କିମ୍ବ ତୋର ବୁଦ୍ଧି ।  
 ଶ୍ରୀ ଶୁଭକୁ ଭୟ କର ବର କି ମାରିବି ॥  
 ଶ୍ରୀ ଶୁଭ ପାମଣ କିମ୍ବ ଶକ୍ତି ତାଙ୍କ ହୁଏ ।  
 ତାହା ଶୁଭକୁ ମୋହର ପଣ କିମ୍ବ ଭୟେ ॥  
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଦେବୀଙ୍କର ଅଶ୍ରୁଟି ଭୟ ॥  
 ଶ୍ରୀ ରୂପରେ ଜନ୍ମ ହୁଏ ଦେବ ନାଭିପୁଷ୍ପ ॥  
 ଏହା ଶୁଣି ମହାଶୟ ଲାଗିଲୁଟି ଚିନ୍ତା ।  
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବୋଇଲା ତହିଁ ଦୈତ୍ୟକଳକ୍ରାନ୍ତା ॥  
 ପିତା ବୋଇଲେ ରେ ମାୟା ତନା ବର ଯାହା ।  
 ଅଦିତ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ରପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେବ ତୋତେ ତାହା ॥

ସୁମି ଯେଉଁ ପ୍ରିୟ ଯୁଦ୍ଧେ ଜଣିବେଶି ମୋତେ ।  
 ମୁଁ ବଧ ଦେବ ତା ଜାନୁ ଯୌବନ ଦେଖନ୍ତେ ॥  
 ମାଗୋ ଏ ବର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାରିଅଛି ପୁଣେ ।  
 ତୁ ତାହାକୁ ବଧ କରି ଲୋଡ଼ୁଅଛୁ ଏବେ ॥  
 ମାଗୋ ତୋର ଭଗବାନ ନ ଦେଖଇ ଯେବେ ।  
 କୋଟିଯୁଗେ ମୈତ୍ରୀସ୍ତର ନ ମରଇ ତେବେ ॥  
 ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଦେବୁ ତୁ ଉଲଗ୍ନଶାସ୍ତ୍ରୀ ।  
 ମୈତ୍ରୀ ମୋହ ଦେବ ତୋର ଯୌବନକୁ ରୁହିଁ ॥  
 ଅଦଭୁତେ କହୁଲା ସେ ଦେବୀ ଏହି କାଣୀ ।  
 ଦୁର୍ଗା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ହୋଇଲେ ତାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ॥  
 ବୋଇଲେ ଅମର ନାଗ ଲୋକକୁ ଦେଖନ୍ତେ ।  
 ଅଗୋ ମୁଁ ଉଲଗ୍ନ ରୂପ ହୋଇବି କେମନ୍ତେ ॥  
 ଯୁ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ଅଦଭୁତେ ମହାଦେବୀ ।  
 ଉଲଗ୍ନ ଦେଲେ ଦଇତ ଦେବ ପସରଣ ॥  
 ତୁ ଯେବେ ଗୋ ଏ କଥାକୁ କରୁଛୁ କଥା ।  
 ଦେବୀଙ୍କ ଶିଖ ବୁଝିଲା ନୋହୁବେଶି ରକ୍ଷା ॥  
 ସତ୍ୟ ହେତୁହା ଦ୍ଵାପର କଲର ଏ କଥା ।  
 ଏମନ୍ତ ନୋହୁଲେ ମୈତ୍ରୀ ନମରେ ଗୋ ମାତା ॥  
 ଏ ସମୟେ ଦେବତାଏ ପ୍ରକାଶିଲେ କାଣୀ ।  
 ଯାହା କହୁଲେ ଗୋ ସତ୍ୟ ଦୁର୍ଭବତାରଣୀ ॥  
 ଏ କଥାକୁ ମାଗୋ ବୁଝେ ନ କଲେ ସମ୍ମତ ।  
 ନିଷ୍ଠେ ତଉଦ ଭୁବନ ଲୋକେ ହେବେ ହତ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କ ବଚନରେ ଦେବୀ ମହାମାୟା ।  
 ଅଦଭୁତେ ଦେବୀଙ୍କର ଠାରେ କଲେ ଦୟା ॥  
 ବୋଇଲେ ମଙ୍ଗଳେ କହୁ ମଙ୍ଗଳ ବଚନ ।  
 ତୋହୋଲେ କହୁରୁ ଦେବେ ପାଇଲେ ଗୋପାଣୀ  
 ମୋହର ସଙ୍କଟ ଯେବେ ଯେତଲୁ ଅବଳା ।  
 ତୋହର ନାମ ଗୋ ଦେଉ ଶ୍ରୀ ସବୁମଙ୍ଗଳା ॥  
 ତନୁପୁରମଧ୍ୟେ ତୁହ ପାଅ ଅଗ୍ରପୂଜା ।  
 ବୃହତ ସମାନ୍ତେ ତୁ ପଣ୍ଡିତା ହୁଅ ଯା ॥  
 ଦ୍ରୁହ ସନ୍ଧି ଦୈତ୍ୟ ରୁଦ୍ର ଅସ୍ତ୍ରାଦଶକଣ୍ଠେ ।  
 ତୋତେ ପୂଜାକରନ୍ତୁ ଗୋ ସବେ ତୋଷମନେ  
 ଜୟ କଥାୟୁକ୍ତ ସବୁମଙ୍ଗଳା ଗୋ ତୁହ ।  
 ବସଦଶଶ୍ରୀ ନାମ ତୋହର ଅଟଇ ॥  
 ସଦଶତାରଣୀ ମାଗୋ ଦୟା ତୋର ବୁଦ୍ଧି ।  
 ଦୁର୍ଗା ଦୁର୍ଭବ ଶୁଣି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ସିଦ୍ଧି ॥

ଜୀବ ଜାତ ବନାଶକୁ ଚୋଦର ସେ ପ୍ରଭୁ ।  
 ସକଳ ଚାରିକୁ ଦୂର୍ଗା ଦେଖାକୁ ଜୟ ହୁ ॥  
 ଏକମନେ ଶେ ଶୁଣଇ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ କଥା ।  
 ଅପଦମାନ ଶଶୁର ଗୁଡ଼େ ସଦାକଥା ॥  
 ସଦାମଙ୍ଗଳା ସୁରନ୍ତେ ରୁଚି ହୁଏ ବୁଦ୍ଧି ।  
 ସଦାମଙ୍ଗଳା ସୁରନ୍ତେ ନାଶ ଯାଇ ବ୍ୟାଧି ॥  
 ସଦାମଙ୍ଗଳା ସୁରନ୍ତେ ବନାଶ ଉପାତ ।  
 ସଦାମଙ୍ଗଳା ସୁରନ୍ତେ ପୁଅ ହୁଏ ଜାତ ॥  
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବର ଦୟିନୀ ସେହି ମହାଦେବୀ ।  
 ତାହାର ଚରଣ ଶୁଣେ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା କବି ॥  
 ସଦାମଙ୍ଗଳା ଚରଣେ ନିତ୍ୟ ଥାଇ ସେବା ।  
 ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶାରଳାକୁ ଗତ ମୁକ୍ତି ଦେବା ॥  
 ଶୁଣ ପରାକ୍ଷିତ ରୁ ହୋ ବୋଲି ଶୁକ୍ରବ୍ରହ୍ମା ।  
 ମହାଦୁରାୟକ ମୈତ୍ରୀ ଅସୁର ମହମା ॥  
 ଶେଷେ ରୁଚି କହଲେ ଶେଷ ସଦାମଙ୍ଗଳେ ।  
 ସେ ବଚନ ଦୂର୍ଗା ଶେଷେହି ହୃଦୟରେ ॥  
 ସିନ୍ଧୁ ଉତ୍ତର କୁଳକୁ ଅଶି ମହାମାୟୀ ।  
 ମୈତ୍ରୀ ନ ରହେ ଏକମନ୍ତରୁ ବେଗେ ଯାଇ ॥  
 ମଙ୍ଗଳା ବୋଇଲେ ମାଗୋ ବଳମ୍ବ ନ କର ।  
 ଏରୂପ ଗୁପ୍ତଶ ଅନ ରୂପ ଏବେ ଧର ॥  
 ବଳମ୍ବ ନ କର ସୃଷ୍ଟି ହେଉଅଛି ନାଶ ।  
 ବନ ଗିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ପାଇ ଯୁବ ହାସ ॥  
 ଦୂର୍ଗା ବୋଇଲେ ଅକର୍ମ ଅଟେ ଯେଉଁ କଥା ।  
 କାର୍ତ୍ତି ଦେଖାଇବ ନେଇ ଦେଖିବେ ଦେବତା ॥  
 ନ ମରୁ ପଛକେ ଏହି ଦମ୍ଭଜ ଚଣ୍ଡାଳ ।  
 ନ ଥାନ୍ତି କି ନା ଲୋ ଦେବେ ଗର୍ବନମଣ୍ଡଳ ॥  
 ନ ଥାଉ କିନା ଲୋ ଏହି ନବଦ୍ୱୀପା ପୃଥ୍ବୀ ।  
 ବୈଶାକ୍ୟେ କି ଦୁଷିତା ମୁଁ ହେବି ମହାମତ ॥  
 ଏସନ ନିରାଶ ବାଣୀ ଦୂର୍ଗାଙ୍କର ଶୁଣି ।  
 ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ଦେବେ ତାହାଙ୍କୁ ରଖ ଗୋସାମଣି ॥  
 ମଙ୍ଗଳା ବୋଇଲେ ନାହିଁ ନ କଲୁ ଅଗର୍ଭ ।  
 ଦେବତାଏ ହୋଇଥାନ୍ତେ ନିରାଶ ବେଳକୁ ॥  
 ଜନ୍ମ ହୋଇ ବନାଶକୁ ସହସ୍ରେକ ଲୁଚି ।  
 ଦେବେ ଦେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଶାନ୍ତି ନାଶକ ॥  
 ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କଲ ତାହ ଦେବତାଙ୍କ ଚକ୍ର ।  
 ମହତଙ୍କର ବଚନ ଅନ୍ୟ ଦେବ କାର୍ତ୍ତି ॥

ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖିବେହୁଣେ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ତୋ ଅଦେଶେ ।  
 ପୁଣି ସ୍ଥାନକୁହୁ ଦେବେ କହ କେଉଁ ଦୋଷେ ॥  
 ପୁଅ ଗୁପ୍ତ ପଶ୍ଚିମରେ ଉଦେ ବନକର ।  
 ଦକ୍ଷିଣ ଗୁପ୍ତଶ ସିନ୍ଧୁ ମାଡିବ ଉତ୍ତର ॥  
 ଏବତ ଉପରେ ଯେବେ ପୁଣିବ ନିଜା ।  
 ତେବେ ଅନ ନହଇଟି ମହତଙ୍କ ବାଣୀ ।  
 ଅନେକ କଟାଳ ଯହଁ କଲେକ ଦଇତେ ।  
 ତେଣୁ ମହତଙ୍କେ ଲିଖୋ ଅଶ୍ରୁକଲେ ତୋତେ ॥  
 ଗୁପ୍ତ ମନୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ଶୁଣ ଦେବେ ଅପଦ ।  
 ଏତେ ବୋଲି ନମିଲେକ ସବେ ପଦ୍ମପାଦ ॥  
 ଶଶ କାଳ ବିଶ୍ରାମ ନ କରେ ଯାଆଧାନ ।  
 ପଞ୍ଚସପ୍ତ ଯୋଜନ ତ ସେ କାମ୍ୟକ ବନ ॥  
 ତହିଁ ପରବେଶ ଯାଇଁ ଶଶକେ ହୋଇଲ ।  
 ବେଳୁଁ ବେଳ ଅସୁରର ପ୍ରତାପ ବଢିଲା ॥  
 ତାରେଣୀ ନାମେ ଉତ୍ତରୁ ବହଇ ସେ ନଦୀ ।  
 ପୁଣି ପୁଣି ମଙ୍ଗଳା ଯେ ବାନ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ॥  
 ମଙ୍ଗଳା ବନସ୍ତ ଶୁଣି ଦୁର୍ଗତ ଚାରିଣୀ ।  
 ଶୁଣୁଣୀ ରୁପେନ ଧଇଲେକ ଗୋସାମଣୀ ॥  
 ବଚସନ ହେଲେ କେଶ କରଣ ମୁଦକ ।  
 କାହୁଁ ପିନ୍ଧିଲେ ଦଣ୍ଡେ ତାହୁଁ ସେ ପୁରୁଷ ॥  
 ପ୍ରନ ଯୌବନ ସମସ୍ତ ହୋଇଲେକ ଦୃଶ୍ୟ ।  
 ତେଜସକୋଟି ଦେବତା ପାଇ ମହାହାସ ॥  
 ଏସନ ଦେଖିଣ ମୈତ୍ରୀ ଚକିତେ ରହଇ ।  
 ବେଳି ଲୋଚନରେ ଦୂର୍ଗାରୂପକୁ ଚାହିଁଇ ॥  
 ଦେବକୁ ଦୃଷ୍ଟିକ ସେହି ଭଗ ମାର୍ଗସ୍ଥାନ ।  
 ତା ଦେଖିବାକୁ ମହତା ହୋଇଲେ ଭଜନ ॥  
 ମହତାସର ହୃଦରେ ଭଲେ ପୁଣି ପୁଣି ।  
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଏ ମହାହାଣୀ ଦୁର୍ଗତଚାରିଣୀ ॥  
 ସଂଗ୍ରାମେ ନାଶ ନୋହୁଲା ଯହଁ ମୋର କାଷ୍ଠେ ।  
 ମହାବୀରକୁ ପାଶୁଲ ସ୍ତ୍ରୀଲିଙ୍ଗ ଉପାସ୍ତେ ॥  
 ଏବେ ମୁଁ ଯେବେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନ କରବ ଲଜା ।  
 ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜନ କାଲେ ହୋଇବ କି ରକ୍ଷା ॥  
 ମୈତ୍ରୀ ବେଳେ ମୋର ପଞ୍ଚଅସ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚମନ ।  
 କାଳେ କାଳେ ଲବ୍ଧ ରହୁ ଦୂର୍ଗାଜାନୁ ପ୍ରନ ॥  
 ବସନ୍ତକେ ଶୁଭ ଭୂଷା ହୋଇଅଛି ମୋର ।  
 ନ ଗଲଇ ଦେବେ ଏ ଚକେକ ମାତର ॥

ପିତାମହର ବଚନ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ।  
 କରୁଅଛି ଏ ଯୋଗରେ ଶୁଭର ଜୀବନ ॥  
 ଅସ୍ତ୍ର ବର ଯେ ମୋତେ ଧାରା ଦେଇଥିଲା ।  
 ମୋ ସାକ୍ଷୀରେ ଏହି ଧୃତ୍ୟ ଭେଦ ସେ କହୁଲା ॥  
 ଗୁହ୍ୟ ଶିର ଦୋଇଣ ଯେ ରହୁକରି ଏବେ ।  
 ନିସତ ଦୋଇଲେ ସତ୍ୟଭାଗ ଦେବ ତେବେ ॥  
 ଦେ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ କୃପେ ମୈତ୍ରୀ ଏହା ବରୁରଇ ।  
 ଦୁର୍ଗାରୁପ ଦେଖି କର ଚକିତ ରହଇ ॥  
 ନିଷ୍ଠେଷ୍ଠେ ରହେ ତା'ପେଶୀ ନୟନ କୁଳରେ ।  
 ନିବିଡ଼େ ମାତଲେ ଶୁଭ ଦେବା ତା ବକ୍ଷରେ ॥  
 ଅଧୋଗୁଣେ ଶୂନ୍ୟ ସେ ଅସୁର ମହା ॥  
 ଶ୍ରୀ ଲିଙ୍ଗ ଦେଖିଣ ସେହୁ ହେ'ଇଲା ନିଶ୍ଚୟ ॥  
 ନିଷ୍ଠିତ ଦୋଇଣ ତହିଁ ମେଷାସୁର ରହୁ ।  
 ଦୁର୍ଗା ଦେବାବର ମୁଖ ଅନୁକ୍ଷେପେ ଶୂନ୍ୟ ॥  
 ଯହିଁ ମୃତ ଶବ ପରି ମୈତ୍ରୀସୁର ରହେ ।  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀଙ୍କର ମନ ପ୍ରୟତ୍ନିତ ହୁଏ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ମଙ୍ଗଳା ବଦନକୁ ଶୂନ୍ୟ ।  
 ତୋହ ପ୍ରାୟ ଦେବା ଏକ ଦେଖିଲା ମୋ ନାହିଁ ॥  
 ସୁଗ୍ରୀତା ବିଜୟନ୍ତା ଅଛି ନାଶ ତୁହ ।  
 ତୋ ବଚନେ ମହୁଷୀକୁ ବଧ କଲୁ ଗୁହ୍ୟ ॥  
 ଅନେକ ଅନେକ ଦେବା କଲୁ ଗୁହ୍ୟ କର ।  
 ସମସ୍ତ ଦେବାଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଅଛି ମୋକ୍ଷବାନ ॥  
 ସମସ୍ତ ସିଦ୍ଧ ମୋହର ତୋର ପରସାଦେ ।  
 ସିଦ୍ଧମଙ୍ଗଳା ବୋଇଲୁଲେକେ ତୋତେ ହାଦେ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କର ଅଭିଷ୍ଟ କଲୁ ତୁହ ଶାନ୍ତି ।  
 ଏ ମହାମଣ୍ଡଳରୁ ଗୋ ଦେବକୁ ଦୁର୍ଗତ ॥  
 ସମସ୍ତ ଜନେ ତୋତେ ଗୋ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରନ୍ତୁ ।  
 ଅଧିକ ଅଭିଷ୍ଟ ମାନ ତୋହରେ ଶ୍ରଦ୍ଧନ୍ତୁ ॥  
 ଅକାଶେ ବସୁ ଅନନ୍ତ ହୋଇଲେ ଦେବତା ।  
 ବୋଇଲେ ସଂସାର ରକ୍ଷା କଲୁ ଜଗନ୍ନାଥ ॥  
 ଯେ ଜନ ସେବକେ ତୋତେ ଭକ୍ତିରେ ଏ ଦିନ ।  
 ତାହାଙ୍କର ଦୁଃଖମାନ ହେବ ଗୋ ଶ୍ରଦ୍ଧନ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ତୁ ଉତ୍ତମ ରହସ୍ୟ ।  
 ଅସାଷ୍ଟମେ ସେ ଅସୁର ଯହିଁ ଗଲା ନାଶ ॥  
 ଦୁର୍ଗୋପନଜାନୁ ଶୂନ୍ୟ ସେ ମହୁଷୀସୁର ।  
 ମୃତ ଶବ ପରି ପଡ଼ିଗଲା ହୋଇ ଶିର ॥

ଦୁର୍ଗା ବରୁରନ୍ତି ରହୁଷୀକୁ ପରବଚେ ।  
 ମହୁଷୀକୁ ମାଡ଼ ଦିଲେ କରବାଟି ଏଥେ ॥  
 ଏତେ ବରୁରଣ ମନେ ଦୁର୍ଗା ମହାମାୟା ।  
 ସମସ୍ତ ଅସୁରଗଣ ଯହିଁ ହେଲେ କ୍ଷୟ ॥  
 ଦୈତ୍ୟବଳ ସକଳଙ୍କୁ ନାଶି ଶୋଷାମଣୀ ।  
 ମହାସାନନ୍ଦ ହୋଇ ସେ ଦୁର୍ଗତତାରଣୀ ॥  
 ଗୁଣୁଣା ରୂପ ଧରିଣ ମହୁଷୀକୁ ମାର ।  
 ସମସ୍ତ ଦେବାମାନଙ୍କୁ ଶୁଣୁକୁ ଦକାରି ॥  
 ନାବସୁଣୀ ବ୍ରହ୍ମାସୁଣୀ ରୁଦ୍ରାଣୀ ଭୈରବୀ ।  
 ଇନ୍ଦ୍ରାସୁଣୀ ବାସେନା ଚକିତ'ଇ ମଧ୍ୟମା ॥  
 କାଳିକା କଳାଳା ବେତାଳା ସେ ଉଗ୍ରତାର ।  
 ସମ୍ପାତ ମାତଙ୍ଗୀ ନିମିତ୍ତ'ଇ ସେ ହପୁର ॥  
 ସମାୟୁଣୀ ଚଣ୍ଡୀ ଶାନ୍ତି କାନ୍ତି ମାରକମା ।  
 କୁଂଭା ଚୂଡ଼ାସୁୀ ଅଭୂତାସୁୀ ଗୋଳକମା ॥  
 ଇତ୍ୟାଦି ସେ ଚକ୍ଷୁଷି ଯୋଗୀଗଣ ମାନ ।  
 ନବକୋଟି କାତ୍ୟାୟନା ପେଶି'ରୁଣୀଗଣ ॥  
 ଅର ପଦ୍ ସେ ଚଣ୍ଡୀ ଶୋଣେହା ମୁରତ ।  
 ତାଙ୍କର ସହଚେ ସବେ ଶୁଣୁରେ ମିଳନ୍ତି ॥  
 ଯୋଗୀ ବୃନ୍ଦ ଦେଖି ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଠାକୁରଣୀ ।  
 ଅସୁର ବଳ ତ ଶେଷ ହୋଇଲେ ଗୋ ପୁଣି ॥  
 ଜେନାବଳ ନନ୍ଦକୁ ସବେ ଏବେ ଯାଅ ।  
 ତହିଁ ଥିବା ଅସୁର ଅସୁର ସବ ଶାଅ ॥  
 ଅଜ୍ଞା ପରମାଣେ ଧାର୍ମିକେକ ଦେବାମାନେ ।  
 ଚକ୍ଷୁଷେ ଦ୍ରବେଶ ହେଲେ ଜେନାବଳ ସ୍ଥାନେ ॥  
 ଦେଖିଲେ ପୁର ଅମରବଞ୍ଚକ ସେ ସମ ।  
 ପ୍ରସାଦ ଜଗନ୍ନାଥ ଶକ୍ତିକା ମନୋରମ ॥  
 ଧାର୍ମି ଦେବାମାନେ ଭାବି ନାରାୟଣ କଲେ ।  
 ଅସୁର ଅସୁରମାନ ଧରିଣ ଶାରିଲେ ॥  
 ନେତ୍ରେ ବଡ଼ ବସ୍ତ୍ରରେ ସେ ହେଲୁ ହାଲହୋଳି ।  
 ଅସୁର ଅସୁରମାନେ ପାଡ଼ନ୍ତି ବୋବାଳି ॥  
 ତାହାଶ୍ରଣି କର ଦେବାମାନେ ଶାନ୍ତି ଦ୍ୟନ୍ତି ।  
 ରୁଦ୍ର ବିପ୍ରାରିଣ ସବୁ ଧରି ଗିଳି ଯାନ୍ତି ॥  
 ବାଳକଙ୍କ ମେଳ ସଖା ଭାବି ପରକ'ରେ ।  
 ଶେଳକର ଦେବାମାନେ ମାରନ୍ତି ସ୍ଵର୍ଗରେ ॥  
 ବୃଦ୍ଧ ବାଳକ ଅସୁର ଅସୁର ସେ ଥିଲେ ।  
 ନିମିତ୍ତେ ଯୋଗୀଗଣ ସୁଖେ ନାଶ କଲେ ॥

ମେଢ ମେଢା ମାଂସ ସବେ ନହିଁ ଗ୍ରାସକଲେ ।  
 ଜେନାବଳ ନଗ୍ନେ ଏକାଂଶେ ନ ରହଲେ ॥  
 ଅଷ୍ଟମୀ ଅନ୍ତରେ ମହାନବମୀ ପ୍ରବେଶ ।  
 ନାଶ ହୋଇଲେ ଯେ ତହିଁ ସମସ୍ତ ଗୁଣସ ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପଦ୍ମାସ ବଜା କହେ ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ।  
 ଚଣ୍ଡୀପୁରାଣ ଅନ୍ତରେ ଏମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରମା ॥  
 ଅସଂଖ୍ୟ ଅଗୋଚର ଅସମ୍ଭବ କଥା ।  
 ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଟେ ସମର ଦାସତା ॥  
 କନ୍ୟା ଅଷ୍ଟମୀରେ ଦୁର୍ଗା ଦେଲେ ଉତପତ୍ତି ।  
 ନବମୀ ଦିନାକେ ଦେବତାଏ କଲେ ପ୍ରତି ॥  
 ସେଦିନ ସେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ କେଶରୀ ଅରୁଦେ ।  
 ରତ୍ନ ଶିଖିବେ ଶକ୍ତି କଲେ ଯାଇଁ ଗାଡ଼େ ॥  
 ସେହି ଦିନରୁ ଯେ ତହିଁ ହୋଇଲେ ସଂଗ୍ରାମ ।  
 ଶୁକାଷ୍ଟମୀ ଅନ୍ତେ ମହାନବମୀ ବ୍ରତମ ॥  
 କନ୍ୟା ଶୁକ ନବମୀ କାଳସନ୍ଧି କ୍ରମାସ ।  
 ମହାନବମୀ ଶୁଦ୍ଧିରେ ଯେଲେ ମରାମର ॥  
 ଯେତେ ଅସୁର ଅସୁରମାନେ ତହିଁ ସୁଲେ ।  
 ଯୋଗୀମାନଙ୍କ ମୁଖରେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ॥  
 ଅସୁର ଅସୁରସବେ ଗଲେ ଯହୁଁ ନାଶ ।  
 ଦେବେ ଅନେକ ଉତ୍ସବ କଲେକ ଅକାଶ ॥  
 ଅସୁରବଳ ନାଶେ ସର୍ବ ଦେବମାନେ ।  
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଦୁର୍ଗା ସନ୍ନିଧାନେ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ବୋଇଲେକ ତାଙ୍କ ମୁଖ ଶୁଦ୍ଧି ।  
 ଅସୁର ବଳମାନନ୍ତ ପାଇଲେ କି ତହିଁ ॥  
 ଦୁର୍ଗାର ବଚନେ କହନ୍ତି ଯେ ନିମିତ୍ତାର ।  
 ଯେ ଯାହାରେ ଶାଢ଼ୀକୁ ଗୋ କିଛି ତହିଁ ନାହିଁ ॥  
 ଶୁଣିକର ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ହୋଇଲେ ହରଷ ।  
 ଦେବତାଙ୍କ ବରଦାୟକ ସବୁ ଗଲେ ନାଶ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଶବ୍ଦ ଯେ ଶୁଭର ଅକାଶ ।  
 ଅତୀତେ ହରଷ ଦେଲେ ସମସ୍ତ ବିଦଶ ॥  
 ଦେବମାନେ ଉତ୍ସାହେଲେ ଶୁଦ୍ଧି ଜୟଦୁର୍ଗେ ।  
 ସର୍ବଜ୍ଞଙ୍କୁ ମାଏ ହରାଇଲେ ବେଗେ ॥  
 ଅଜ୍ଞା ପାଇଣ ମଙ୍ଗଳା ବେଗେ ଅସି ।  
 କରପଣ ଯୋଡ଼ଣ ସେ ବଚନ ସମ୍ପାଦି ॥  
 ଭେଦେ ଦୁର୍ଗେ କାହିଁକି ହକସ ଦେଉଛି ।  
 କେଉଁ ଅଜ୍ଞା ହୋଇବ ଗୋ ଦେଉ ଜଣାଉଛି ॥

ଶୁଣି ଦୁର୍ଗେ ମଙ୍ଗଳାକୁ କହନ୍ତି ବଚନ ।  
 ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦେବବର କଥାମାନ ॥  
 ଏହାକୁ ବାହୁଁ ଥୋଇବା କହ ଦେବମାନ ।  
 ଏହାକୁ ତେଜ ଦେ ସହବାକୁ କି ଭଜନ ॥  
 ଏକଥାକୁ ମୋତେ ବୁଝି କହ ଗୋ ମଙ୍ଗଳା ।  
 ମୁଁ ତ ଦେଖୁଅଛି ସବେ ମହ ଅନର୍ଗଳା ॥  
 ସର୍ବମଙ୍ଗଳା ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଗୋସାମଣି ।  
 ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଗୁପ୍ତରେ କହିଅଛି ମହାହାଣି ॥  
 ମୋତେ ଦିଶଇ ଗୋ ମାୟେ ଏସନେକ ବାଣି ।  
 ପୁର ପଶ୍ଚିମ ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ସୌରାଷ୍ଟ୍ର ॥  
 ଏ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ରହୁବ ଗୋ ଦେବମାନେ ।  
 ଅଗାଧ ନକରବେ ତୋ ଅଜ୍ଞା ପରମାଣେ ॥  
 ଦେଶ ବଦେଶ କଟକ ପାଟଣା ଅନ୍ଧରେ ।  
 ଅଜ୍ଞାରେ ରହୁବ ଯାଇଁ ଯେ ଯାହା ଶକ୍ତିରେ ॥  
 ମାଗୋ ଗ୍ରାମକେ ଶୀମାଏ ଦେଇସୁବା ବାଣି ।  
 ସୁଖେ ଭୋଗ କରିବେ ଯେ ଯାହାର ସୀମାନ୍ତ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଯହୁଁ ଯୁ ଶୁଣିଲେ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଦାଣି ।  
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାନନ ଦେଲେ ଦୁର୍ଗତତାରଣୀ ॥  
 ସମସ୍ତ ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଗା ହରାଇଲେ ପାଣି ।  
 ଗ୍ରାମକେ ରହ ଲେ ଜଣେ କର ବାସ ॥  
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ପୃଥିବୀରେ ରହ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଁ ।  
 ଦେଶ କଟକ ପାଟଣା ଯାହା ମନ ଯହିଁ ॥  
 ଦୁଃଖି ଜନମାନଙ୍କର ଅପଦ ଶକ୍ତିକ ।  
 ଯେ ଯାହା ମନସିକ ଗୋ ତା ସିଦ୍ଧ କରିବ ॥  
 ମୋହ ଅଜ୍ଞା ଦେଖି ତୁମ୍ଭେ ରହ ଲେ ତୁରତ ।  
 ତୁମ୍ଭ ବଚନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇବ ଗୋ ସତ ॥  
 ଏପରି ଅଜ୍ଞା ପାଇଲେ ଯହୁଁ ତାତ୍ୟାୟନା ।  
 ଯେ ଯାହାରେ ରହଲେ ସେ ଗ୍ରାନ୍ଥୀମା ଦେଖ ॥  
 ପୁର ପଶ୍ଚିମ ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ।  
 ଯେହାରେ ରହଲେ ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମକ ଦେଖଣ ॥  
 ଅପଦ ଅବଶ୍ଟିମାନେ କରନ୍ତି ଯେ ଧାନ୍ତି ।  
 ଯେ ଯାରେ ରହଲେ ହୋଇ ମହାଶାନ୍ତି ମୁହିଁ ॥  
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଶୁଣ ପଞ୍ଚଶିତ ମହାବସ୍ତୁ ।  
 ଦୁର୍ଗାର ଚରଣ ଶୁଣି ପାଦ କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ॥  
 ଅକାଶରେ ଦେବତାଏ ଦେଇଲେ ହରଷ ।  
 ବୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ଯିବା ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ପାଣି ॥



କରରେ ଅର୍ଥ୍ୟ ଧରଣ ସଦା ଦେବତାଏ ।  
 ବୋଇଲେ ଶାନ୍ତି କେବା ଶୁଭ ମହାମାୟା ॥  
 ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ବହୁତ ସଂକଳେ ।  
 ଦେବତାଙ୍କେ ଦେବତା ଦେଲେ ଅସଂକଳେ ॥  
 ଅନେକ ଦେଶ ଭୂଷଣ ଦୋଇ ଦେବତାଣ ।  
 ବହୁ ଦେବତା ସମସ୍ତଙ୍କେ ଶେଷ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ॥  
 ଦେବତାଙ୍କେ ଶୋଷାମଣୀକୁ ବଦଳିବେଶ୍ୟା ।  
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କେ ସନ୍ତୋଷକୁ ନ ପାରିଲେ ଯାଏ ॥  
 ଦେବତାକୁ ଦେଖି କୋପକଲେ ଦେବା ଦୁର୍ଗେ ।  
 ଅଳ ବହୁନ୍ତା ପୁରୁଷ ନ ଥୋଇବ ସର୍ବେ ॥  
 ଦେବେ ଅବିରାଜୁ ଦେବଥାନ୍ତୁ ଏଥେ ବର ।  
 ଏହାଙ୍କର ବରେ ନାଶ ଯାଇ ତଳପୁର ॥  
 ଏହାଙ୍କ ବରକୁ ଶିଷ୍ୟ ଦୋଇବ କାହାର ।  
 ମମ ରାଜ ଦେଖିବାକୁ ହସନ୍ତୁ ଏ ବର ॥  
 ମୁଁ କ ଉଲ୍ଲସୁ ଦୋଇବ ଏହାଙ୍କ ବନେ ।  
 ନ ଥାନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଏବେ ଦେବତାମାନେ ॥  
 ଦୁର୍ଗା କୋପ ତାଣ୍ଡିକର ସଦା ଦେବତାଏ ।  
 ଅକାହିଁ ପକାଇଲେ ସେ କରି ମହାଭୟେ ॥  
 ହିମାଳୟେ ଗୋଟିଲେ ଦେବା ଶୁଭ୍ରଶ୍ରୀକୁପେ ।  
 ମହା କଦାଳୀ ବେତାଳୀ ଶୋଣେହା ସ୍ୱରୂପେ ॥  
 ବଡ଼ ନ ରୂପ କରେ ଶରୀର ଯେ ଶ୍ରୀ ।  
 ମୁକୁନ୍ତ ଦେଶ ଦଶବ୍ୟାପିତ ଶୁଣୁଣୁ ॥  
 କଦାଳୀ ରୂପକୁ ଦେବେ ନ ପାରିଲେ ଶୁଣୁ ॥  
 ମହାତାପ ଦେବତାଏ ନ ପାରିଲେ ସହ ॥  
 ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ କୃପେ ଗୋପ୍ୟଦେଲେ ।  
 ଶୁଣୁଣୁ ଦେବତା ଯେ ଯାଇ ନ ପାରିଲେ ॥  
 କେଶ ଅସମ୍ଭାବ ଲମ୍ବାନାଥ ଜଟାଘର ।  
 ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତୁ ଯେ ହରି ପକାଇ ନ ପାରି ॥  
 ଭବହରସନାୟକ ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ଶେବା ।  
 ଏକଦଶ ମୁକ୍ତିନା ପଞ୍ଚଦଶ ମୁକ୍ତିନା ॥  
 ତପସ୍ତପ୍ତ ଶୁଣୁଣୁ ଶତ ଶତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।  
 ଶେତାବ ଧରଣ ସେ ତାଣ୍ଡିକରେ ଶୁଣି ॥  
 ପକାଇ ସପତସ୍ତର ଅଧୀନ ସ୍ୱର୍ଗଶା ।  
 ଜଗନ୍ନାଥ ନାଥ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୋଇଲେ ଭେଟଣା ॥  
 ସର ବରସ ଶିଖାର କରୁଣାହିଁ ସେହୁ ।  
 ପ୍ରମୁଦ ମୋହନ ଭବନର ସ୍ୱରୂପହିଁ ॥

ମାରୁ ତାରୁ ଶୁଣୁ ଅବା ମୋର ଏହୁ ରୂପ ।  
 ତା ମନ ମୋହ ଦେବ ବା ଦେଖି ମୋ ସ୍ୱରୂପ ॥  
 ଏମନ୍ତ ବରୁର କର ନୃତ୍ୟ ସେ କରନ୍ତି ।  
 ପରଂବ୍ରହ୍ମନାଥ ସେ ଅଭୟ ଦଶମୁଖି ॥  
 ଜଗନ୍ନାଥ ସାର ସେହୁ ରହସ୍ୟର ଭକ୍ତ ।  
 ଦେବତାକୁ ମୋହନ୍ତୁ ସେ ସଦା ନୃତ୍ୟେ ଶେବା ।  
 ନବଲକ୍ଷ୍ମୀ ବସନ୍ତକୁ ଅନ୍ତରାଶ୍ରେ ଶୁଣି ।  
 ପଞ୍ଚଦଶ ଲୋଚନରେ ଶୁଣୁ ଦେବ ଶୁଣି ॥  
 ଶମଶାନବାସୀ ସେହୁ ଅଟେ ଶୁଭପାତ୍ରୀ ।  
 ଦେଖି ବସ ଦେଲେ ଦେବା ଦୁର୍ଗତତାରଣୀ ॥  
 ମହାଭୟ ନାଥ ଜାଣନ୍ତୁତ ଦଶନାଥ ।  
 ଦିବ ଭବତ ରସକୁ କେହୁ ସାମରଥ ॥  
 ଶୁଣୁ ସନ୍ତୋଷେ ଦେଲେ ଦେବା ମହାମାୟା ।  
 ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବତା ସ୍ୱର୍ଗେ ଜଟିଆ ॥  
 ଅସୁରନ୍ତ ବଦାଲଣ ଏଥେ ହସ ବର ।  
 ଭୂମ୍ଭରେ ନାଶ ଯାଇଛି ଏ ସପତସ୍ତର ॥  
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଭାଷିଲେ ମୋ ପଟ୍ଟବ ଅଭୟ ।  
 ଅଳ ତୋତେ ଭକ୍ଷଣ ମୁଁ କରିବ ଧୂର୍ଜଟି ॥  
 ଏତେ ବୋଲି ଦେବା ମହାମୁରତି ବସ୍ତ୍ରାର ।  
 ଶୁଣୁ ରୂପେଣ ସେହୁ ଗୋଟିଲେ ଦି ପୁରୀ ॥  
 ଦେଖି ସତୀଶବ ଦଶନହ ମୁଖେ ଭର ।  
 ବୋଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବତା କୁ ମୋର ଶାକମ୍ଭର ।  
 ଶୁଣୁ ବୋଇଲେ ଦୁର୍ଗାଦେବା ମୋର ମାତା ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ମୋହର ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୁଳର ଦେବତା ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଦୁଃଖକୁ ମୋ କରନ୍ତି ଶୁଣୁନ ।  
 ଅଭମାନେ ସମସ୍ତେ ସାକ୍ଷୀ ମାତ୍ର ଜାଣ ॥  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ଧାତା ଦୁର୍ଗାଦେବା ସେ ଦଧିତା ।  
 ଦୁର୍ଗା ପୃଥ୍ୱୀ ଅପ ତେଜ ଅକାଶ ବହନ୍ତା ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ବାୟୁ ଜ୍ୱାନ ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ଧ୍ୟାନ ।  
 ଦୁର୍ଗା ଦେବା ସମସ୍ତର ମନର ପବନ ॥  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ସିନ୍ଧୁ ।  
 ଦୁର୍ଗାଶରଣ ଧାରଣ ଅଟେ ପୂର୍ଣ୍ଣଭୟ ॥  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ମୋର ଜୟ ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ତପ ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ଅଟେ ପରଂବ୍ରହ୍ମର ସ୍ୱରୂପ ॥  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ଉପୁଡ଼ି କରେ ଦୁର୍ଗାହିଁ ପ୍ରଳୟ ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ଭୟ ଦୁର୍ଗା ଅଟେ ଅଭୟ ॥



ଦୁର୍ଗା ଯାକତ ଶାବର ଅଟେ ଜାଣି ମାତା ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ଭକ୍ତି ପୁଣି ପୁର ପ୍ରଦାତା ॥  
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଗାଈ ପତଙ୍ଗାଦି କର ।  
 ଦୁର୍ଗା ପରସ୍ପରରେ ସେ ସମସ୍ତେ ଉଦ୍ଧର ॥  
 ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳ ସେ ବନ ଅସ୍ତ୍ରପୁତ ।  
 ଦୁର୍ଗାର ପ୍ରସାଦେ ସର୍ବେ ହୁନ୍ତି ଅତଯାତ ॥  
 ଶ୍ଵର ବୋଇଲେ ମାତା ତୁମ୍ଭ ସେ ଅମାତ ।  
 ମୁଁ ପିତୃଶାସନେ ତୋ ଭବନରେ ବସ ॥  
 କେଶବନ୍ତ ଜନକୁ ତୁ ଅଞ୍ଜଳି କରନ୍ତୁ ।  
 ବୁଝନ୍ତୁ ଅମାୟ ଜହଁ ତୁମ୍ଭ ଉଦ୍ଧରନ୍ତୁ ॥  
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଚହଁ ଦେବ ପଶୁପତି ।  
 ଶିବପତି ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣମେତ ସେ ସ୍ଵଅନ୍ତ ॥  
 ପୁଣି ସେହି ଉଦ୍ଧା ଦୋଳ ବନସ୍ତେ କହନ୍ତୁ ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ଶକ୍ତିପାରେ ସକଳ ଦୁର୍ଗତ ॥  
 ଜନ ସମ୍ପଦ ଦାତା ତୁ ଦେବ ଦନାଶି ।  
 ଦୁର୍ଗା ନାମ ଅନୁଷ୍ଠାନେ ବଦନରେ ଘୋଷି ॥  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ବେଦ ମନ୍ତ୍ରର ସର୍ବଶାସୀ ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ସର୍ବକାଳେ କରଥାନ୍ତି ରକ୍ଷା ॥  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ଅଧାର ଜ୍ୟୋତି ଅଛୁ ସୁଖମୁନୀ ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ କେବଳ ନ ଅଟେ ବଳସେନ୍ଧା ॥  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ କେବଳ ଜୟା ଅଜୟା ଗାୟତ୍ରୀ ।  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ସୋମ୍ୟାସୋମ୍ୟ ଶ୍ରେୟ ଶ୍ରେୟାଶୀ ॥  
 ଦୁର୍ଗାହିଁ ସେ ଦୁର୍ଗତରୁ ତାରେ ସର୍ବକାଳେ ।  
 ଶାରଳା ଦାସ ସେବକ ଦୁର୍ଗା ପାଦପଦ୍ମେ ॥  
 ଯହଁ ଅନେକ ବନ୍ଦୁ ଦେଲେ ପଶୁପତି ।  
 ଶୁଣି ଦୁର୍ଗାବଦନ ମନେ ଦେଲେ ମହାଶାନ୍ତି ॥  
 ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଅଜ୍ଞାନ ଅଟ ଦେବଶରୀ ।  
 ଅସୁରଙ୍କୁ ଏବେ ବର ଦିଅ କି କାରଣ ॥  
 ବର ଦେଲ ପୁଣି ଏବେ ବଡ଼ମନ କର ।  
 ତାଙ୍କୁ ମାରିବାକୁ ଶକ୍ତି ଦୋଇବ କାହାର ॥  
 ତୁମ୍ଭଦେବ ମହତ ସେ ସରର ଅମ୍ଭର ।  
 ଅମ୍ଭ ଶକ୍ତି ଦେଖିବାକୁ ତୁମ୍ଭର ବନ୍ଧୁର ॥  
 ଅଜ ସେ ଜାଣିବା ବଡ଼ପଣ ହୋ ତୁମ୍ଭର ।  
 ରଖିବ କେ ତୋତେ ଆସି କହ ହୋ ଶ୍ଵର ॥  
 ତୋତେ ମାରି ସବୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ମୁଁ ମାରିବ ।  
 ଦେବତା ନାମ ସ୍ମରଣେ କେବେ ନ ରହିବ ॥

ମୁମର ଅରେ ଜଞ୍ଜିତ ତୋ ଇଷ୍ଟ ଦେବତା ।  
 ମୁମର ଅରେ ଜଞ୍ଜିତ ତୋର ମାତା ପିତା ॥  
 ମୁମର ଅରେ ଜଞ୍ଜିତ ତୋର ବନ୍ଧବର୍ଗ ।  
 ଭୟେ ଶିବ ନମିଲେବ ଦେବପାଦେ ବେଗ ॥  
 ପୁଣି ଉଦ୍ଧା ଦୋଇବ ସେ କହନ୍ତୁ ବନସ୍ତେ ।  
 ତୁ ମୋ ଇଷ୍ଟ ଦେବତା ତ ଦେଉଛୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ॥  
 ତୁ ମୋ ମାତା ପିତା ବନ୍ଧୁବର୍ଗ ଅଛୁ ତୁମ୍ଭ ।  
 ତୋ ଦନା କେ ମୋହରତ ଜଗତରେ ନାହିଁ ॥  
 ରଖିଲେ ରକ୍ଷା ତୁ ଶ୍ରୀପଦଲେ କର ଗ୍ରାସ ।  
 ଏତେ କହ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତୁ ସେ କୃତ୍ତିବାମ ॥  
 ସେହି ନୃତ୍ୟ ଦେଖି ଦେବତାଏ ହେନ୍ତୁ ମୋହ ।  
 ତାହା ଦେଖିବାରେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ କଲେ ସ୍ନେହ ॥  
 ବୋଇଲେ ରେ ଜଞ୍ଜିତ ତୁ ବର ମାଗ ମାଗ ।  
 ସେ ତୋହର ମନବାଞ୍ଛା ମାଗ ଦେବ ବେଗ ॥  
 ହୋଇଲ ପ୍ରସନ୍ନ ମାଗୁ କି ନା ତୁମ୍ଭ ବର ।  
 ଶ୍ଵର ବୋଇଲେ ଦେବୁ ସେବେ ସତ୍ୟକର ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ବୋଇଲେ ରେ ସତ୍ୟସତ୍ୟ ମୋର ।  
 ମାଗୁ କିନା ବର ମନେ ସେ ଇଚ୍ଛା ତୋହର ॥  
 ପୁନଃ ପୁନଃ ବହୁ ତ କୁ ଯାତନ୍ତି ତିରୁତା ।  
 ଶ୍ଵର ବୋଇଲେ ଦେବୁ ତୁ ମୋର ଶ୍ଵରୀୟା ॥  
 ସତ୍ୟରେ ସମ୍ମତି କଲେ ତହଁ କାତ୍ୟାୟଣୀ ।  
 କୋଳ କରଣ ଶ୍ଵର ଧରିଲେ ଭକ୍ତମାନ ॥  
 ମହା ଦକ୍ଷେ ସେ କଲେ ଉମା ମହେଶ୍ଵର ।  
 ନାରଦ କହଲେ ଏହା ଦେବତା ଅଶ୍ଵର ॥  
 ବିଜେ କଲେ ଉମାମହେଶ୍ଵର ଏକାସନେ ।  
 ଶୁଲ ଦର୍ଶନ କରବା ବୃନ୍ଦାବନମାନେ ॥  
 ବୃନ୍ଦା ଇନ୍ଦ୍ର ତନ୍ତ୍ର ସୁଯ୍ୟ କୁବେର ପବନ ।  
 ଯମ ଅଗ୍ନି ବରୁଣ ସେ ପିତୃଶାସନେ ॥  
 ଚେତନା କୋଟି ଦେବତା ବହୁତ ସାନଦେ ।  
 ନମିଲେ ସେ ଅଦମାତ କର ପଦପାଦେ ॥  
 ଉଠି ଉଦ୍ଧା ହୋଇ ତହଁ ଶିରେ କର ଦେଇ ।  
 ସର୍ବ ଦେବେ ସୁକ୍ତ କଲେ ଏକମୁଖ ହୋଇ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଉମାମହେଶ୍ଵରୀୟା ଦେବୀ ।  
 ଜୟ ଜୟ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ହୋଇବା ପ୍ରସନ୍ନ ॥  
 ନରକୁ ଏ ଦୁଷ୍ଟପଦୁଁ ତୋହର ପ୍ରସନ୍ନେ ॥  
 ବସିବୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ମାତା ଏବେ ସ୍ଵର୍ଗସ୍ଥାନେ ॥

ହିରେ ବେଳ କର ଶୋଡ଼ ପିତାମହ ।  
 ଦୁର୍ଗାର ଗୁପ୍ତରେ ବହୁ ବନୟରେ କହୁ ।  
 ଦୁର୍ଗାବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ଜଗତ କରତା ।  
 ଦୁର୍ଗାପଦ ବର ଦେଲୁ ହୋଇ ବରଦାତା ।  
 ଶୁଣ ହୋ ମୋର ବଚନ ସବ ଦେବତାଏ ।  
 ମୋତେ ପତିଲକ ଚହଁ ଯେତେ ଅପତୟେ ।  
 ମହତ୍ତ୍ୱା କ ମରୁତୀ ତ ତ୍ରୟ ଯେତେବେଳ ।  
 ପୁଷ୍ପସମଧ୍ୟେ ନ ରହେ ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଚଣ୍ଡାଳ ॥  
 ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ପଶିଗଲା ଯେତେବେଳେ ।  
 ସର୍ବେକେ ରୁଡ଼ିଲୁ ମୁହିଁ ଅଧାଧରଜଳେ ॥  
 ମୋତେ ଧରୋତର ଜଳେ ରୁଡ଼ିଣ ସେ ଗଲା ।  
 ଅଳ୍ପତେ ମୋତହୁଁ ଜାତ ହୋଇଲେ ମଙ୍ଗଳା ॥  
 ଜଳପାଣି ଧରିଣ ସେ ମୈତ୍ରାକୁ ବେଦାଇ ।  
 ଓଷାରେ ଅଶ୍ୱିନେ ଅସବନ ବନେ ଅଇ ॥  
 ହେ ରୁଡ଼ି ହୋଇଥିଲୁ ମୁହିଁ ମହା ଜଳେ ।  
 ମୈତ୍ରାପରେ ବସି ମୁହିଁ ଅସିହେଲୁ କ୍ଷେତେ ॥  
 ଯେତେବେଳେ ମୈତ୍ରାସୁର ଦେହ ଦେଲା ହାଡ଼ି  
 ସବ ଦେଶମାନେ ଗଲେ ଗଗନରେ ଉଡ଼ି ॥  
 ସେହୁ ଦେଶମାନେ ନାନାଦିଗରେ ପଡ଼ିଲେ ।  
 ରେଣୁ ଯେଉଁ ଉଠେ ମହାପବନ ବହୁଲେ ॥  
 ଚୌଦିଗେ ଗୁହଁଲୁ କେହୁ ନଥିଲେ ମୋ ସାଦା  
 ହିଳମାସ ମାଡ଼ୁଥିଲୁ ହୋଇଣ ଉଷାଦା ॥  
 ଏଦେଶା ବୋଇଲେ ମଗୋ ଏହାକର ତ୍ୟଜ୍ୟା ।  
 ଏରୁସେ ମାରିଲେ ଗୋ ନ ମରଇ ଦନୁଜା ॥  
 ଦାନବର ମୁଖଭେଦ କହୁଲା ଏ ମୋତେ ।  
 ହେଲୁ ବବସନଶାସ୍ତ୍ରୀ କାର୍ଯ୍ୟର ନିମିତ୍ତେ ॥  
 ବିମୁଖ ପାଇ ମୁଁ ଶୁଣୁଥିଲୁ ମହତ୍ତ୍ୱାକୁ ।  
 ଅଉ କି ପ୍ରାଣେ ରନ୍ତେ ସେ ଭୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ।  
 ଅଳ୍ପତେ ପ୍ରସନ୍ନଅସି ହେଲେ ମୋତେ ଏ ଯେ ।  
 ତେଣୁ ବଧ କଲୁ ମୈତ୍ରା ସହସ୍ରେକ ଭୁଜେ ॥  
 ଏ ଦେଶା ଯେବେ ଅସି ନ ଆନ୍ତା ଅଉ ଦଣ୍ଡେ  
 ମୋ ଶୁକ୍ରନ୍ତେ ଦୈତ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠିଆଅନ୍ତା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ  
 ସେ ଦୈତ୍ୟକୁ ବଧ କଲୁ ଏହାକୁଚି ବଳେ ।  
 ସଖା ହୋଇଥିଲୁ ମାସ ଏ ସବମଙ୍ଗଳେ ॥  
 ମୋହର ମହା ଦୁର୍ଗତ ଏହୁ ପର କଲା ।  
 ଦୈତ୍ୟ ବଧହେଲା ଏହୁ ଦେବେ ଉଦ୍ଧାରିଲା ॥

ଏହାଶିରେ ଅର୍ଯ୍ୟ ଦମ୍ଭ ସବ ଦେବତାଏ ।  
 ଜଗଦୁଦ୍ଧାରଣୀ ଅଟେ ଏହୁ ମହାମାୟେ ॥  
 ପ୍ରମନ୍ତେ ଯହୁଁ କହୁଲେ ଦୁର୍ଗତାଉଣୀ ।  
 ଦେବତାଏ ଅନନ୍ତତ ଦେଲେ ତାହା ଶୁଣି ॥  
 ଅର୍ଯ୍ୟ ବଦାଇଲେ ସବ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଶିରେ ।  
 ଅନେକ ଅନନ୍ତ ଦେଲେ ବ୍ରହ୍ମା ଅସି ସୁରେ ॥  
 ସବେଶ୍ୱରୀ ନାମ ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ ଦେବତାଏ ।  
 ବୋଇଲେ ଏହାରେ ଦୁଃଖ ଶୁଣିଲୁଁ ସବହେଁ ॥  
 ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଯେତେ ଉଦ୍ଧାରିଲୁ ସବେଶ୍ୱରୀ ।  
 ମୈତ୍ରାସୁରକୁ ଏ ଦେଶା ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ରା କର ॥  
 ଦୁର୍ଗା ଗୋଲେ ମମ ଭକ୍ତି ଯେ କରବ ଲଜା ।  
 ସବମଙ୍ଗଳା ବୋଲଣ ଦୃଢ଼େ କରୁ ବାଧା ॥  
 ମୋତେ ଉଦ୍ଧାରିଲା ଏ ଯେ ଅଧ୍ୟାସାଗରୁ ।  
 ହିଲେକ୍ୟ ଜନଙ୍କର ଏ ଦୁଃଖମାନ ହରୁ ॥  
 ଦୁର୍ଗାଦେଶାଙ୍କର ଅଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣରେ ହାଦେ ।  
 ସବଦେବେ ନମିଲେକ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପାଦେ ॥  
 ନମସ୍ତେ କାତ୍ୟାୟନ ଗୋ ଶାଷଣମୁରୁଖ ।  
 ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ମାଗୋ ବନାଶ ଦୁର୍ଗତ ॥  
 କୁକୁମ ବର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଅରକ୍ତ ଲେଚନ ।  
 ସଦା ସୁଧା ବୃଷ୍ଟି କରୁ ଜଗତମୋହନ ॥  
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସାର୍ଥକ କରୁ ଅତଳ ପରସ୍ତେ ।  
 ଅଜୟକୁ ଜୟ କରୁ ତୁହି ସର୍ବଦାଏ ॥  
 ଜାତ ଅନ୍ତ ମଧ୍ୟକୁ ଗୋ ଚୋହର ବକାର ।  
 ସଦୟ ମଙ୍ଗଳା ନାମ ଅଟଇ ଯାହାର ॥  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଅଗୋଚର ଗୋ ଚୋହର ଚରତ ।  
 କସ ମୁଁ ବନ୍ଧବ ମାଗୋ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ହୋଇ ଜାତ ॥  
 ହେ ବୁଧେ ଧନ ସନ୍ତୁତ କର ଯେବେ ଲଜା ।  
 ସବମଙ୍ଗଳାଙ୍କୁ ଦୃଢ଼େ କର ସଦା ବାଧା ॥  
 ଶୁଣ ହୋ ପରସ୍ତ ଗଜା ବହେ ଶୁକମୁନି ।  
 ନାନା ପାତକ ଧୂଂସି ତୁ ଦେଲୁ ମହାଜ୍ଞାନା ॥  
 କନ୍ୟାମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀର ଦିନ ।  
 ଭୌମବ ର ପୁନବସ୍ତ ଋଷ ବଦ୍ୟମାନ ॥  
 ଏପରେ ହୋଇଲା ପୁଷ୍ୟା ଋଷ ଗୃଧାକାର ।  
 ଦୁର୍ଗା ବିଜେ କଲେ ରତ୍ନଗିରିର ଶିଖର ॥  
 ସେ ଅଷ୍ଟମୀ ଗବେ ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଗଲା ।  
 ଶୋଳ ହବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ସମର ହୋଇଲା ॥

କୋଟି କୋଟି କାଠିଅଶୋକିଣୀ ଦୈତ୍ୟବଳ ।  
 ପଦ୍ମର ଦଳ ସୁଧକେ ବିନାଶ ସକଳ ॥  
 କନ୍ୟା ଶୁକ୍ଳାଶ୍ଵିନୀ ଦିନ ଦେଲା ମହାମାରୁ ।  
 ଅସୁର ଅସୁର ନ ଉତ୍ତରଲେ ତହିଁରୁ ॥  
 ନକର୍ମୀ ସହରେ ମହାମାରୁ ଯେ ହୋଇଲା ।  
 ତେଣୁ ମହାମାରୁ ନକର୍ମୀ ତା ନାମ ଦେଲା ॥  
 କନ୍ୟାମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଦଶମୀର ଦିନ ।  
 ଗୁରୁବାର ଶ୍ରବଣାନକ୍ଷତ୍ର ବଦ୍ୟମାନ ॥  
 ତୈଳକ ନାମେ କରଣ ଯେଉଁ ନାମେ ଧୃତ ।  
 ସର୍ବସିଦ୍ଧ ହୋଇଲା ସେ ଦଶମୀର ତପ୍ତ ॥  
 ସମସ୍ତ ଶୁଭ ମଙ୍ଗଳ ଦେଲା ଉତପତ୍ତି ।  
 ଶେଷ ଦୁଃଖଦା ଦଶମୀ ନାମେ ଭବେ ଖ୍ୟାତ ॥  
 ଉମା ମହେଶ୍ଵର ଯେଣୁ ଦେଲେ ଏକପୋଷ ।  
 ସଂସାର ଜନଙ୍କ ଦୁଃଖ ନାଶ ଲାଭ ବେଳ ॥  
 ଠାକୁର ଠାକୁରାଣୀ ଯେ କପିଳାସ ଗଲେ ।  
 ବୁଢ଼ା ଅଭ ଦେବଗଣେ ଅଭୟ ସେ ଦେଲେ ॥  
 ପରାକ୍ରମେ ଶକ୍ତି ଅପୂର୍ବକ ହୋଇଥିଲେ ।  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀମନ୍ତ୍ରଣା ଶୁକ ଗୁଳ ଯେ କହଲେ ।  
 ଶୋଳ ଦିନ ଅନ୍ତରେ ସେ ଦେଲା ପୁଣିହୁତ ।  
 ମସହ ଯୋଗରୁ ପୁଷ୍ପେକ ଦେଲା ଉତପତ୍ତି ।  
 ଯାଗ ଦେବୁରୁ କୁମର ଜନମ ହୋଇଲେ ।  
 ଜନମେଜୟ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଶୁକ ଦେଲେ ॥  
 ଗୁରୁଧୃବା ଶୋମବତୀ ଉଦେ ଦେଲା କାଳ ।  
 ପୁଣି ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ହୁଏ ଚଣ୍ଡୀ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଶୁଣିଲେ ॥  
 ଚଣ୍ଡୀଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣି ତୋଷ ପରାକ୍ରମେ ଶକ୍ତି ।  
 ଶୁଭଗୁଣ ପଦପାଦେ ଜଳେ ଦବ୍ୟ ପୁରା ॥  
 ବସନ କୁଣ୍ଡଳ ରତ୍ନମାଳା ଧୂପ ଘଣ୍ଟ ।  
 ଏତେ ଦେଇ ଦେଲା ଶତେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣିପାତ ॥  
 ପଞ୍ଚତୋଷି ଭବୁ ସ୍ଵପ୍ନଥାଳରେ ସେ ଭର ।  
 କରେ ପାଦପୂଜା ପରାକ୍ରମେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ॥  
 ଅହେ ଗୁପ୍ତଜନମାନେ ଏକମନେ ଶୁଣ ।  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡିକା ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣ ବେଦରୁ ଜନମ ॥  
 ଏକମନ ଏକଚିତ୍ତ କରି ଏହା ଶୁଣ ।  
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ପାଇବ ସନ୍ତାନ ॥  
 ଜ୍ଞାନେ ଅଜ୍ଞାନେ ବଞ୍ଚନ୍ତେ ଯେବେ ପଡ଼ିଥାଉ ।  
 ଔଷଧ ବ୍ୟାଧି ନାଶିଲା ପରି ନିଶିଥାଉ ॥

ଅନେକ ଜନ୍ମର ପାପମାନ କ୍ଷୟ ଯାଇ ।  
 ଏଚଣ୍ଡୀ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିଲେ ପାପକ୍ଷୟ ହୋଇ ॥  
 ଶକ୍ତି ଜିଣିବାକୁ ଯେବେ ବରୁର ହେ ପୁଣି ।  
 ଏକଲକ୍ଷ କରି ଚଣ୍ଡୀଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ଶୁଣ ॥  
 ବଳଦ୍ଵାରେ ଯାହାକୁଟି ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ।  
 ଏହା ଶୁଣିଲକ୍ଷଣ ତା ଛାଡ଼ିଯିବ ଦୁନ ॥  
 ଯେଉଁ ଜନମାନଙ୍କର ନାହିଁ ସେ ସନ୍ତାନ ।  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡିକାଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣ ଦେଉ ପୁଣି ଜନ୍ମ ॥  
 ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡିକା ଶାସ୍ତ୍ରକୁଟି ଯେଉଁଜନ ଶୁଣି ।  
 ଭବତ୍ରାଟୁ ତରନ୍ତି ଯେ ଯମଦଣ୍ଡ ଜଣି ॥  
 ଇସ୍ଵରନାମକରେଣ ଯାହା ମନଭାନ୍ତି ।  
 ଏ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣନ୍ତୁ ସର୍ବଦୋଷ ହୁଏ ଶାନ୍ତି ॥  
 ବୁଢ଼ା ଯାହାଙ୍କର ନାମ ସ୍ମରେ ହୃଦୟରେ ।  
 ଗୁହ୍ୟ ତାହା ସଂକ୍ଷେପେଣ କହବଟି କେତେ ॥  
 ଯେବଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଏ ବେଦପୁରାଣେ ଉଦ୍ଭବ ।  
 କୃପାଳକ ନାମେ ଯେଉଁ ଗୁଳ ମହାବ୍ରହ୍ମା ॥  
 ସେ କହୁ ନ ପାରିଲା ଏ ଶାସ୍ତ୍ରର ମହତ୍ତା ।  
 କହୁବାକୁ ଯେ ଶ୍ୟ ହେବ କେ ମନୁଷ୍ୟଅସୁ ॥  
 ପରଶୁରାମ ଯାହାକୁ ନିତ୍ୟ କରେ ପୂଜା ।  
 ସୁରପୁରେ ଅସ୍ଵାଧୀନ କରନ୍ତି ବଡ଼ୋଜା ॥  
 ଏକଲକ୍ଷ କରି ତାହା ଶୁଣ ହେ ବିଶେଷ ।  
 ଶୁଭେଶ୍ଵର ଶକ୍ତିର ଯେବେ କଳକାଳ ଧୁଷି ॥  
 ମନୁ କାଳ ବଞ୍ଚବଟି ଯାକୁ କରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ।  
 ସେ ଦେବାର ପ୍ରସନ୍ନରେ ମୋର ଜ୍ଞାନ ହୁଏ ॥  
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଚଣ୍ଡୀପାଦେ ଲୁଲେ ମୋର ମଥା ।  
 ଏଣୁ ଜାଣିଲୁ ଗୁଁ ଜପମନ୍ତ୍ର ଗର୍ଭ କଥା ॥  
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାଳକା ଯେ ଅଭୟ ବରଦାତା ।  
 ଜଗତମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଦେବା ଅଦମାତା ॥  
 ମୋତେ ସେ ଯାହା କହଇ ନିଶିରେ ସ୍ଵପନେ ।  
 ଗୁଁ ତା ବଶାଗର ତାର ଅକ୍ତି ପରମାଣେ ॥  
 ତେଣୁ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଅଟଇ ଗୁଁ ତାହାର ଦାମ ।  
 ଏଣୁ କର ଏ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ କର ପରକାଶ ॥  
 ଜୟ ଜୟ ଜନନି ଗୋ ଦେବି କାତ୍ୟାୟିନୀ ।  
 ଅଦି ପରପୁଣ୍ୟ ବୁଝ ମାଗୋ ନାଗପୁଣ୍ୟ ॥  
 ଅନାଦି ଶାନ୍ତିମାତା ଗୋ ଶା ଶାବଳା ଦେବ ।  
 ତବ ଚରଣରେ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଗୁହ୍ୟ ସେବ ॥

ଛପନ କୋଟି ଦେବା ସେ ଚୌଷଠି ଯୋଗିନୀ ।	ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଅଟଇଁ ବୋ ପୁଣି ଶୁଦ୍ର, ମୁନି ।
ଅଷ୍ଟ ରତ୍ନୀ ଦେବା ନବକୋଟି କାଚ୍ୟାୟନୀ ॥	କେବଳ ସେହିଲ୍ ଦୁର୍ଗା ଶ୍ରୀଚରଣ ବେନି ॥
ମହୁଷୀକୁ ମରଦଲେ ଯେଉଁ ମହାଦେବା ।	ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗାର ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ ମୁଁ ଶରଣ ।
ତାଙ୍କ ପାଦେ ଶରଣ ମୁଁ ଶାରଳା ସେ କବି ॥	ଶ୍ରୀ ସବମଙ୍ଗଳା ପାଦେ ମୋର ନିବେଦନ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡୀପୁରାଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।





